STEVEN ERIKSON

amintirile gheții



NAUTILUS

CRONICILE MALAZANE
Grădinile lunii
Porțile casei morților
Amintirile gheții

STEVEN ERIKSON s-a născut la Toronto în 1959. Este arheolog și antropolog. Locuiește în Canada, după ce o vreme a studiat literatura și a scris în Anglia. A absolvit Iowa Writers’s Shop și a semnat câteva volume de proză scrisă, care au trecut neobservate, înainte să publice primul volum din saga CRONICILE MALAZANE, intitulat *Grădinile Lunii*. De altfel, aceasta a fost cartea care l-a consacrat, deschizând o serie care-i va aduce succesul internațional și rămânând, până în prezent, cea mai importantă lucrare a sa.

Pentru R.S. Lundin

MULȚUMIRI

Îmi exprim recunoștința față de următoarele persoane pentru sprijin și sentimente de prietenie: Clare, Bowe, Mark, David, Chris, Rick, Cam, Courtney; Susan și Peter, David Thomas senior și junior, Harriet și Chris, și Lily și Mina și Smudge; Patrick Walsh și Simon și Jane. De asemenea, le mulțumesc lui Dave Holden și personalului său prietenos (Tricia, Cindy, Liz, Tanis, Barbara, Joa, Nadia, Amanda, Tony, Andy și Jody) de la Pizza Place pentru masă și umplerea paharelor. Mulțumiri lui John Meaney pentru dezgustătoarele amănunte privind semințele moarte.

DRAMATIS PERSONAE

CARAVANSERAIUL

Gruntle, gardian de caravană
Stonny Menackis, gardian de caravană
Harllo, gardian de caravană
Buke, gardian de caravană
Bauchelain, explorator
Korbal Broach, partenerul lui tăcut
Emancipor Reese, slujitor
Keruli, negustor
Marble, vrăjitor

ÎN CAPUSTAN

Brukhalian, Sabia Mortală a Doctrinei Reve a lui Fener (Săbiile Cenușii)
Itkovian, Nicovala Scutului a Doctrinei Reve a lui Fener (Săbiile Cenușii)
Karnadas, Destriant al Doctrinei Reve a lui Fener (Săbiile Cenușii)
Recruit Velbara (Săbiile Cenușii)
Sergent-major Norul (Săbiile Cenușii)
Farakalian (Săbiile Cenușii)
Nakalian (Săbiile Cenușii)
Torun (Săbiile Cenușii)
Sidlis (Săbiile Cenușii)
Nilbanas (Săbiile Cenușii)
Jelarkan, prinț și conducător al Capustanului
Arard, prinț și conducător in absentia al orașului Coral
Rath'Fener (preot în Consiliul Măștii)
Rath'Tronul Umbrei (preot în Consiliul Măștii)
Rath'Regina Viselor (preoteasă în Consiliul Măștii)
Rath'Hood (preot în Consiliul Măștii)
Rath'D'rek (preot în Consiliul Măștii)
Rath'Trake (preot în Consiliul Măștii)
Rath'Burn (preoteasă în Consiliul Măștii)
Rath'Togg (preot în Consiliul Măștii)
Rath'Fanderay (preoteasă în Consiliul Măștii)
Rath'Dessembrae (preoteasă în Consiliul Măștii)
Rath'Oponn (preot în Consiliul Măștii)
Rath'Beru (preot în Consiliul Măștii)

OASTEA LUI UN-BRAȚ

Dujek Un-Braț, comandant al armatei malazane renegate
Whiskeyjack, adjunctul la comanda armatei malazane renegate
Twist, comandant al Moranthilor Negri

Artanthos, purtător de stindard al armatei malazane renegate
Barack, ofițer de legătură
Hareb, căpitan de origine nobilă
Ganoes Paran, căpitan, Arzătorii de Poduri
Antsy, sergent, plutonul 7, Arzătorii de Poduri
Picker, caporal, plutonul 7, Arzătorii de Poduri
Detoran, soldat, plutonul 7
Spindle, mag și genist, plutonul 7
Blend, soldat, plutonul 7
Mallet, vraci, plutonul 9
Hedge genist, plutonul 9
Trotts, soldat, plutonul 9
Ben-cel-Iute, mag, plutonul 9
Aimless (caporal, Arzătorii de Poduri)
Bucklund (sergent, Arzătorii de Poduri)
Runter (genist, Arzătorii de Poduri)
Mulch (vraci, Arzătorii de Poduri)
Bluepearl (mag, Arzătorii de Poduri)
Shank (mag, Arzătorii de Poduri)
Toes (mag, Arzătorii de Poduri)

OASTEA LUI BROOD

Caladan Brood, lord războinic al armatei de eliberare pe Genabackis
Anomander Rake, Lord al Seminței Lunii
Kallor, Marele Rege, adjunctul la comandă al lui Brood
Mhybe, matroană a Triburilor Rhivi
Silverfox, Rhivi renăscută
Korlat, Soletaken Tiste Andii
Orfantal, fratele lui Korlat
Hurlochel, cercetaș din armata de eliberare
Crone (Hoașca), un Corb Uriaș și însoțitoare a lui Anomander Rake

BARGHAST

Humbrall Taur, căpetenie războinică a clanului Fețele Albe
Hetan, fiica lui
Cafal, primul lui fiu
Netok, cel de-al doilea fiu al său

REPREZENTANȚI AI DARUJHISTANULUI

Coll, ambasador
Estraysian D'Arle, consilier
Baruk, alchimist
Kruppe, cetățean
Murillio, cetățean

T'LAN IMASS

Kron, conducător al Kron T'lan Imass
Cannig Tol, căpetenie de clan

Bek Okhan, Aruncător de Oase
Pran Chole, Aruncător de Oase
Okral Lom, Aruncător de Oase
Bendal Home, Aruncător de Oase
Ay Estos, Aruncător de Oase
Olar Ethil, Aruncător de Oase
Tool cel Tuns, cândva Prima Sabie
Kilava, Aruncătoare de Oase renegată
Lanas Tog, Kerluhm T'lan Imass

Pannion Domin

Clarvăzătorul, rege-preot al Domin
Ultentha, Septarh al Coralului
Kulpath, Septarh al armatei asediate
Inal, Septarh al orașului Lest
Anaster, copil Tenescowri al Seminței Moarte
Clarvăzătorul Kahlt

Alții

K'rul, Zeu Străvechi
Draconus, Zeu Străvechi
Sora Nopților Reci, Zeiță Străveche
Lady Envy, locuitoare a orașului Morn
Gethol, herald
Treach, Prim Erou (Tigrul Verii)
Toc cel Tânăr, Aral Fayle, cercetaș malazan
Garath, câine mare
Baaljagg, un lup mai mare
Mok, Seguleh
Thurule, Seguleh
Senu, Seguleh
Cel Înlănțuit, ascendent necunoscut (cunoscut și sub numele de Zeul Schilod)
Vrăjitoarea din Tennes
Munug, artizan Daru
Talamandas, marionetă Barghast
Ormulogun, artist din armata lui Un-Braț
Gumble, criticul său
Haradas, stăpân de caravană al Ghildei Trygalle Trade
Azra Jael, pușcaș din armata lui Un-Braț
Straw, Neregulat Mott
Sty, Neregulat Mott
Stump, Neregulat Mott
Job Bole, Neregulat Mott

PROLOG

Vechile războaie purtate între T'lan Imass și Jaghut au sfârtecat lumea. Uriașe armate s-au înfruntat pe pământuri pustiite, morții s-au adunat în movile, oasele lor au devenit osemintele dealurilor, sângele vărsat de ei s-a transformat în sângele oceanelor. Vrăjile au bântuit până când chiar și cerul a luat foc…

Istorii antice, vol. I

Kinicik Karbar'n

I

Maeth'ki Im (Pogromul Florii Putrede), cel de-al 33-lea Război Jaghut

298665 ani înainte de Somnul zeiței Burn

Rândunelele săgetau prin norii de musculițe care dansau pe deasupra solului nămolos. Cerul de deasupra mlaștinii rămăsese cenușiu, dar își pierduse strălucirea iernatică și trecătoare, iar vântul cald care suspina prin aerul de deasupra pământului răscolit aducea parfumul vindecării.

Ceea ce fusese cândva marea interioară cu apă dulce pe care Imass o numiseră Jaghra Til – născută din sfărâmarea câmpurilor de gheață Jaghut – trecea acum prin chinurile morții. Cerul palid, acoperit, se reflecta în bălțile tot mai mici și în porțiunile de apă adânci până la genunchi care se întindeau spre sud, atât cât se putea cuprinde cu privirea și, cu toate acestea, pământul proaspăt născut domina peisajul.

Ruperea vrăjii care dăduse naștere epocii glaciare readusese regiunii anotimpurile vechi și firești, însă amintirile ghețurilor înalte cât munții zăboveau. Expusă spre miazănoapte, roca-mamă era scobită și zgâriată, iar bazinele ei erau pline de bolovani. Depunerile aluvionare care alcătuiseră fundul mării interioare încă bolboroseau din cauza gazelor care evadau, în vreme ce uscatul, eliberat de enorma greutate a ghețarilor care coborâseră în ultimii opt ani, își continua lent ascensiunea.

Viața mării Jaghra Til fusese scurtă, însă depunerile care se așternuseră pe fundul ei erau groase. Și înșelătoare.

Pran Chole, Aruncătorul de Oase din clanul Cannig Tol din rândul Kron Imass, stătea neclintit pe vârful unui bolovan îngropat în cea mai mare parte de-a lungul unei plaje antice. Coborâșul din fața lui era acaparat de ierburi scunde, sârmoase și de lemne aduse de ape. La doisprezece pași distanță, terenul cobora ușor, apoi se întindea în depărtare ca un bazin larg de mâl.

Trei ranag rămăseseră prizonieri într-o dolină mâloasă, la douăzeci de pași în fosta mare. Un mascul, perechea lui și puiul lor se așezaseră într-un cerc jalnic, ce se voia protector. Înnămolite și vulnerabile, animalele erau probabil prăzi ușoare pentru haita de ay care i-ar fi descoperit.

Însă terenul era cumplit de înșelător. Lupii mari de tundră avuseseră aceeași soartă ca și ranag-ii. Pran Chole numără șase ay, inclusiv un pui de un an. Urmele arătau că un alt pui dăduse

roată dolinei de zeci de ori, după care plecase spre apus, sortit, fără îndoială, să moară în singurătate.
Cu cât timp în urmă se petrecuse acea dramă? Nimeni n-ar fi putut spune. Noroiul se întărise deopotrivă pe blănurile ranag-ilor și ay-ilor, formând mantii de lut, pline de crăpături. Pete de un verde sclipitor apăreau în locurile în care germinaseră semințele aduse de vânt, iar Aruncătorul de Oase își aminti viziunile avute pe când umbla ca spirit –
o sumedenie de amănunte simple, răsucite în ceva ireal. Pentru animale, zbaterea devenise eternă, pentru că vânătorul și vânatul erau încleștați laolaltă pe vecie.
Pășind aproape fără să scoată niciun sunet, cineva ajunse alături de el și se ghemui.
Ochii roșietici ai lui Pran Chole rămaseră ațintiți asupra peisajului încremenit. Ritmul pașilor îi dezvăluiră limpede Aruncătorului de Oase identitatea însoțitorului său, iar apoi apărură mirosurile de sânge cald, care erau o semnătură elocventă, ca și cum și-ar fi aruncat ochii spre fața bărbatului.
Cannig Tol spuse:
– Ce se află sub argilă, Aruncătorule de Oase?
– Doar ceea ce a modelat chiar argila, căpetenie de clan.
– Nu vezi un semn rău în fiarele acelea?
Pran Chole zâmbi.
– Dar tu?
Cannig Tol rămase un moment pe gânduri, apoi spuse:
– Ranag-ii au dispărut de pe tărâmurile astea. La fel și ay-ii. Avem în față o bătălie veche. Aceste ziceri au profunzime, pentru că îmi tulbură sufletul.
– Și pe al meu, recunoscu Aruncătorul de Oase.
– Am vânat ranag-ii până au dispărut, iar asta a adus foametea în rândul ay-ilor, fiindcă noi am vânat și tenag-ii până când au dispărut și ei. Agkor, care pășesc alături de bhederin, nu au vrut să împartă pământul cu ay-ii, iar acum tundra e pustie. Din asta trag concluzia că am vânat în mod risipitor și necugetat.
– Dar trebuia să ne hrănim copiii.
– Nevoia de tineret era mare.
– La fel ca acum, căpetenie de clan.
Cannig Tol își drese glasul.

– Jaghut erau puternici pe pământurile astea, Aruncătorule de Oase. Ei n-au fugit – cel puțin la început. Cunoști prețul plătit de sângele Imass.
– Și pământul își dă darurile pentru a răspunde acelui preț.
– Pentru a sluji războiului nostru.
– Și astfel, adâncurile sunt tulburate.
Căpetenia de clan dădu din cap și rămase tăcut.
Pran Chole așteptă. Cuvintele schimbate descoperiseră doar pojghița lucrurilor. Dezvăluirea mușchilor și oaselor avea să vină. Însă Cannig Tol nu era prost, iar așteptarea nu dură mult.
– Noi suntem acele fiare.
Aruncătorul de Oase își mută ochii spre miazăzi și strânse din pleoape.
– Noi suntem argila, continuă Cannig Tol, iar războiul nostru neîncetat împotriva Jaghut este fiara în zbaterea ei lăuntrică. Pojghița e modelată de ce se află dedesubt. Iar acum, în fața noastră, arătă el, în creaturile astea care se transformă încet în piatră, este blestemul eternității.
Mai erau multe de spus. Pran Chole rămase tăcut.
– Ranag și ay, urmă Cannig Tol. Aproape dispăruți din tărâmul viilor. Și vânătorul, și vânatul.
– Aș fi preferat să fi văzut un semn, bolborosi căpetenia de clan, ridicându-se.
Pran Chole se îndreptă și el de spate.
– Aș vrea să fi văzut, îl aprobă el pe un ton care era doar un ecou slab al vorbelor sardonice și crispate ale lui Cannig Tol.
– Suntem aproape, Aruncătorule de Oase?
Pran Chole aruncă o privire spre propria umbră, examină silueta cu coarne, figura sugerată pe sub capa îmblănită, pieile zdrențuite și acoperământul de cap. Unghiul la care veneau razele soarelui îl făcea să pară înalt – aproape la fel de înalt ca un Jaghut.
– Mâine, spuse el. Le slăbesc puterile. O noapte de călătorie îi va slăbi și mai mult.
– Bine. Atunci, în noaptea asta, clanul își va așeza tabăra aici.
Aruncătorul de Oase auzi cum Cannig Tol se întorcea la ceilalți care așteptau. La lăsarea întunericului, Pran Chole va merge ca spirit. În pământul șoptitor, căutându-i pe cei care îi semănau. Deși prada lor era slăbită, clanul lui Cannig Tol era și mai slăbit. Rămăseseră mai puțin de doisprezece adulți. Când îi urmăreau

pe Jaghut, deosebirea dintre vânător și vânat nu însemna aproape nimic.
Își înălță capul și adulmecă aerul crepuscular. Pe acel pământ mai rătăcea un Aruncător de Oase. Mirosul era inconfundabil. Se întrebă cine era celălalt, de ce călătorea singur, lipsit de clan și de neamuri. Și, știind că, așa cum îi simțise el prezența, și celălalt îl depistase, se întrebă de ce nu îi căuta.
Respirând hârâit și gâfâind chinuitor, se eliberă din noroi și se prăbuși pe malul nisipos. Fiul și fiica ei se zbătură să scape din brațele ei ca de plumb și se târâră pe ridicătura ca o cocoașă a insulei.
Mama Jaghut își lăsă capul până când fruntea a ajuns să se rezeme de nisipul umed și răcoros. Mizeria îi pătrunsese în piele cu o insistență brutală. Arsurile erau prea recente ca să se fi vindecat, și probabil că nici nu avea să se întâmple asta – era înfrântă, iar moartea nu trebuia să aștepte decât apariția vânătorilor ei.
Din fericire, aceștia măcar erau pricepuți. Imass nu recurgeau la tortură. Doar o lovitură iute, ucigătoare. Întâi ea, apoi copiii. Iar odată cu ei – cu acea familie destrămată și nevolnică – de pe acel continent va dispărea până și ultimul Jaghut. Îndurarea sosea sub multe chipuri. Dacă nu s-ar fi unit pentru a-l înlănțui pe Raest, cu toții – deopotrivă Imass și Jaghut – s-ar fi văzut îngenunchind în fața acelui Tiran. Un armistițiu vremelnic, avantajos. Procedase bine fugind după ce se reușise înlănțuirea; chiar și atunci își dăduse seama că Imass își vor relua vânătoarea.
Mama nu simțea nicio ranchiună, dar asta nu o făcea să fie mai puțin disperată.
Simțind o nouă prezență pe mica insulă, a răsucit capul, ridicându-l. Copiii ei înghețaseră locului, privind cu ochi dilatați spre femeia Imass care apăruse în fața lor. Ochii cenușii ai mamei s-au îngustat.
– Inteligent ai procedat, Aruncătoare de Oase. Simțurile îmi erau concentrate asupra celor din spatele nostru. Prea bine, fă ce ai de făcut.
Femeia tânără cu părul negru zâmbi.
– Nu vrei să te târguiești, Jaghut? Voi întotdeauna încercați să vă târguiți pentru a cruța viețile copiilor. Să înțeleg că ai rupt

legăturile cu neamul tău din cauza acestora doi? Par prea mici pentru așa ceva.
– Înțelegerile sunt inutile. Neamul tău nu le acceptă niciodată.
– Așa este, însă cei din neamul *tău* încearcă.
– Eu n-o voi face. Așadar, ucide-ne. Dar iute.
Femeia Imass purta blana unei pantere. În lumina muribundă, ochii ei negri păreau să-i împrumute strălucirea. Părea bine hrănită, iar sânii ei mari și umflați sugerau că născuse recent. Mama Jaghut nu reuși să deslușească expresia femeii, însă acesteia îi lipsea siguranța sumbră, asociată de obicei cu fețele rotunde și ciudate ale Imass.
Aruncătoarea de Oase vorbi:
– Am destul sânge de Jaghut pe mâini. Te las clanului Kron, care te va găsi mâine.
– Pentru mine nu are nicio importanță care dintre voi ne va ucide, ci doar să ne ucidă, a mârâit mama.
Femeia și-a strâns buzele.
– Te înțeleg pe deplin.
Epuizarea amenința să o copleșească pe mama Jaghut, dar ea reuși să se tragă până ajunse să stea în șezut.
– Ce anume dorești? întrebă ea gâfâind.
– Vreau să-ți fac o propunere.
Recăpătându-și suflul, mama Jaghut a privit drept în ochii negri ai Aruncătoarei de Oase și nu percepu nicio urmă de batjocură. Își coborî ochii apoi preț de o clipă asupra fiului și fiicei ei, după care ridică privirea și o înfruntă pe aceea a femeii.
Imass dădu rar din cap.

Solul crăpase cândva în trecut, căscând o rană atât de adâncă, încât dăduse naștere unui râu topit suficient de lat ca să meargă de la un orizont la altul. Negru și uriaș, fluviul de piatră și cenușă se întindea spre sud-vest, coborând până la marea din depărtare. Doar cele mai mici dintre plante reușiseră să rămână agățate de pământ, iar trecerea Aruncătoarei de Oase – cu câte un copil Jaghut sub fiecare braț – ridică nori de praf, care rămaseră nemișcați în urma ei.
Femeia socotea că băiatul avea probabil cinci ani; iar sora lui, patru. Niciunul dintre ei nu părea să fie întru totul conștient, și era limpede că nu o înțeleseseră pe mama lor când îi strânsese în brațe în chip de rămas-bun. Fuga îndelungată de-a lungul

L'amath și peste Jagra Til îi făcuse pe amândoi să trăiască într-o stare permanentă de șoc. Nu încăpea nicio îndoială că după ce asistaseră la moartea înfiorătoare a tatălui lor situația se înrăutățise.
Se agățaseră de ea cu mâini mici și murdare, stârnind amintirea copilului pe care îl pierduse de curând. Aproape imediat, amândoi începuseră să sugă la sânii ei, dând dovadă de o foame disperată. Ceva mai târziu, copiii adormiseră.
Pe măsură ce se apropia de coastă, fluviul de lavă se subția. Un șir de dealuri se ridicau spre munții îndepărtați din dreapta ei. Dinaintea ei se întindea o câmpie netedă, sfârșind la o culme aflată la o distanță de jumătate de leghe. Deși nu putea vedea, știa că dincolo de culme terenul cobora spre mare. Câmpia în sine era marcată de numeroase cocoașe, așa că Aruncătoarea de Oase se opri să le examineze. Movilele erau dispuse în cercuri concentrice, iar în mijloc se găsea un dom mai mare – totul fiind acoperit de o mantie de lavă și cenușă. Colțul putred al unui turn ruinat se înălța la marginea câmpiei, chiar la baza primului șir de dealuri. Așa cum observase când vizitase prima oară acel loc, dealurile erau spațiate prea regulat pentru a arăta firesc.
Aruncătoarea de Oase își înălță capul. Mirosurile amestecate erau inconfundabile, unul antic și mort, celălalt... mai puțin. Băiatul se agită în strânsoarea ei, dar nu se trezi.
– Aha, murmură ea, ai simțit și tu.
Ocolind câmpia, femeia se îndreptă spre turnul negru.
Poarta coridorului se afla puțin deasupra edificiului zdrențuit, suspendat în aer la o înălțime de șase ori mai mare decât statura ei. Îl văzu ca pe un semn, ceva avariat, dar care nu mai sângera. Nu putu recunoaște coridorul – vechea rană ascundea caracteristicile portalului. O străbătu un val de neliniște.
Aruncătoarea de Oase puse copiii pe pământ în apropierea turnului, apoi se așeză pe zidăria prăbușită. Privirea ei căzu asupra celor doi copii Jaghut, încă ghemuiți în somn, întinși pe paturile lor din cenușă.
– Ce să aleg? șopti ea. Trebuie să fie Omtose Phellack. Cu siguranță nu e Tellann. Starvald Demelain? Puțin probabil. Privirea îi fu atrasă de câmpie și se concentră asupra inelelor create de movile. Cine a trăit aici? Cine altcineva obișnuia să construiască din piatră? Rămase tăcută îndelung, apoi își

îndreptă din nou atenția asupra ruinelor. Turnul acesta este dovada definitivă, pentru că este Jaghut, iar o asemenea construcție nu ar fi fost înălțată atât de aproape de un coridor dușman. Nu, poarta este Omtose Phellack. Trebuie să fie.
Cu toate acestea, existau riscuri suplimentare. Dacă un Jaghut aflat în coridorul de acolo ar descoperi doi copii care nu sunt de același sânge cu el, ar putea mai curând să îi ucidă decât să îi adopte. Atunci, moartea lor va păta de sânge mâinile unui Jaghut. Acea deosebire îi aducea o slabă consolare. *Nu are nicio importanță care dintre voi ne va ucide, ci doar să ne ucidă.* Femeia a șuierat printre dinți.
– Ce să aleg? se întrebă ea din nou.
Îi va lăsa pe copii să mai doarmă. Apoi îi va trimite prin coridor. Un sfat către băiat – Ai grijă de sora ta. Călătoria nu va dura mult. Și amândurora – Mama voastră vă așteaptă dincolo. O minciună, dar vor avea nevoie de curaj. Dacă ea nu vă găsește, atunci o va face unul din neamul ei. Plecați, deci, spre siguranță, spre salvare.
La urma urmelor, ce putea fi mai rău decât moartea?

Când îi văzu apropiindu-se, se ridică. Pran Chole adulmecă aerul și se încruntă. Jaghut nu își dezvăluise coridorul. Dar ce îl nedumerea era dispariția copiilor.
– Ne întâmpină cu calm, murmură Cannig Tol.
– Așa e, îl aprobă Aruncătorul de Oase.
– Nu am încredere – ar trebui să o ucidem imediat.
– Vrea să stea de vorbă cu noi, spuse Pran Chole.
– Un risc de moarte, dacă îi satisfacem dorința.
– Nu te contrazic, căpetenie de clan. Și totuși... ce a făcut cu copiii?
– Nu-i simți?
Pran Chole clătină din cap.
– Pregătește-ți sulițașii, spuse el, pășind înainte.
În ochii femeii se citea pacea, o acceptare atât de vădită a morții iminente, încât Aruncătorul de Oase se cutremură. Pran Chole trecu prin apa adâncă până la pulpă, apoi urcă pe malul nisipos al insulei, până când ajunse față în față cu femeia Jaghut.
– Ce ai făcut cu ei? întrebă el cu glas poruncitor.
Mama zâmbi, iar buzele i se răsfrânseră, lăsând la vedere colții.

– Au plecat.
– Unde?
– Undeva unde nu-i poți atinge, Aruncătorule de Oase.
Încruntarea lui Pran Chole se adânci.
– Acestea sunt tărâmurile noastre. Nu există niciun loc pe care să nu-l putem atinge. Așadar, i-ai ucis cu mâna ta?
Femeia Jaghut își înălță capul și îl măsură pe Imass.
– Am crezut mereu că sunteți uniți în ura voastră față de neamul nostru. Am avut mereu convingerea că noțiuni precum compasiunea și îndurarea vă sunt străine.
Aruncătorul de Oase zăbovi îndelung cu privirea asupra femeii, apoi își mută ochii dincolo de ea și cercetă solul moale și argilos.
– Pe aici a trecut un Imass, spuse el. O femeie. Aruncătoarea de Oase – *cea pe care nu am putut-o găsi în mersul meu în spirit. Cea care a ales să nu fie găsită.* Ce a făcut femeia?
– A explorat tărâmul acesta, răspunse femeia Jaghut. A găsit o poartă departe spre sud. Omtose Phellack.
– Mă bucur că nu sunt mamă, spuse Pran Chole.
Iar tu, femeie, ar trebui să te bucuri că nu sunt crud. Făcu un gest. Sulițele groase trecură fulgerător pe lângă Aruncătorul de Oase. Șase capete lungi și evazate din cremene străbătură pielea de pe pieptul femeii Jaghut, care se clătină, și se prăbuși lent în zgomotul vergelelor ciocnite.
Așa se încheie cel de-al treizeci și treilea Război Jaghut.
Pran Chole se răsuci brusc.
– Nu avem vreme să facem un rug. Trebuie să pornim spre miazăzi. Iute.
Cannig Tol făcu un pas în față, în timp ce războinicii lui își recuperară armele.
Cu ochi mijiți, căpetenia de clan îl privi pe Aruncătorul de Oase.
– Ce te frământă?
– O Aruncătoare de Oase renegată a luat copiii.
– Spre miazăzi?
– Spre Morn.
Căpetenia de Clan se încruntă, iar sprâncenele i se uniră.
– Renegata vrea să salveze copiii acestei femei. Crede că Ruptura este Omtose Phellack.
Pran Chole văzu cum Cannig Tol pălește.
– Du-te spre Morn, Aruncătorule de Oase, șopti căpetenia de clan. Noi nu suntem cruzi. Pleacă imediat.

Pran Chole se înclină. Apoi coridorul Tellann îl învălui.
Cu foarte puțin din puterea ei, femeia îi trimise pe cei doi copii în sus, prin gura căscată a porții. Fata scoase un țipăt înainte de a ajunge la ea, un bocet după mama ei, despre care își imagina că o aștepta dincolo. Apoi cele două siluete dispărură înăuntru.
Aruncătoarea de Oase suspină și continuă să privească în sus, căutând vreun semn că trecerea fusese greșită. Se părea totuși că nu se redeschiseseră răni, iar din portal nu sângerase nicio putere sălbatică. Arăta schimbat? Nu era sigură. Acel tărâm era nou pentru ea; nu deținea sensibilitatea înnăscută pe care o cunoscuse cât își petrecuse viața pe pământurile clanului Tarad, în inima Primului Imperiu.
Coridorul Tellann se deschise în urma ei. Femeia se răsuci, înainte să ia formă de Soletaken.
O vulpe polară apăru săltând, își încetini goana când o văzu, apoi luă din nou forma de Imass. În fața ei văzu un tânăr care își purta blana animalului totemic peste umeri, dar și un acoperământ de cap cu coarne. Fața lui era schimonosită de spaimă, privind spre portalul de dincolo, nu spre ea.
Femeia îi zâmbi.
– Te salut, camarad Aruncător de Oase. Da, i-am trimis prin coridor. Acum nu mai pot fi atinși de răzbunarea ta, iar asta mă bucură.
Ochii lui roșietici rămaseră ațintiți asupra ei.
– Cine ești? Din ce clan faci parte?
– Mi-am părăsit clanul, dar cândva am fost socotită Logros. Mă numesc Kilava.
– Trebuia să mă lași să te găsesc noaptea trecută, spuse Pran Chole. Te-aș fi convins că o moarte rapidă ar fi fost mai miloasă pentru copiii aceia decât ceea ce ai făcut, Kilava.
– Sunt suficient de mici pentru a fi adoptați…
– Ai venit în locul numit Morn, o întrerupse Pran Chole cu glas glacial. La ruinele unui vechi oraș…
– Jaghut…
– Nu Jaghut! Acest turn, da, dar el a fost construit mult după aceea, în perioada dintre distrugerea orașului și T’ol Ara’d – acest fluviu de lavă care nu a făcut decât să îngroape ceva deja mort. Ridică o mână și arătă spre poarta suspendată. Asta – rana de aici – asta a distrus orașul, Kilava. Coridorul de dincolo –

nu înțelegi? *Nu* este Omtose Phellack! Spune-mi, cum se vindecă asemenea răni. Tu știi răspunsul, Aruncătoare de Oase!
Femeia se întoarse încet și examină Ruptura.
– Dacă un suflet a lecuit acea rană, înseamnă că ar fi trebuit să fie eliberat... când au sosit copiii...
– Eliberat, șuieră Pran Chole, *în schimb!*
Tremurând, Kilava se întoarse din nou cu fața spre el.
– Atunci, unde este? De ce nu a apărut?
Pran Chole se întoarse pentru a examina movila din centrul câmpiei.
– A, dar așa s-a întâmplat, șopti el. Ridică privirea scurt spre Aruncătoarea de Oase. Spune-mi, la rândul tău, ești gata să-ți dai viața pentru acei copii? Acum sunt prinși într-un coșmar etern de durere. Compasiunea ta merge atât de departe încât să te sacrifici pentru încă un schimb? O privi cu luare-aminte, apoi oftă. Nici nu am crezut asta, așa că, șterge-ți lacrimile, Kilava. Ipocrizia nu îi stă bine unui Aruncător de Oase.
– Ce anume, reuși femeia să spună după o vreme, ce a fost eliberat?
Pran Chole scutură din cap. Apoi examină din nou movila.
– Nu sunt sigur, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să facem ceva. Bănuiesc că vom avea suficient timp. Acum, creatura sigur se eliberează din mormânt, iar acesta a fost protejat perfect. Mai mult, există și mantia de piatră T’ol Ara’d, care încă îmbracă tumulul. După un moment, adăugă: Dar vom avea vreme.
– Ce vrei să spui?
– Adunarea a fost convocată. Ritualul Tellann ne așteaptă, Aruncătoare de Oase.
Ea scuipă.
– Sunteți nebuni cu toții. E o demență să alegi nemurirea de dragul unui război. Voi sfida chemarea, Aruncătorule de Oase.
El dădu din cap.
– Cu toate astea, Ritualul trebuie îndeplinit. Kilava, am mers în spirit spre viitor. Mi-am văzut chipul stafidit de peste două sute de mii de ani. Vom purta războiul etern.
În glasul Kilavei răzbătu amărăciunea.
– Fratele meu va fi încântat.
– Cine e fratele tău?
– Onos T’oolan, Prima Sabie.

Auzind acestea, Pran Chole se întoarse.
– Înseamnă că ești Sfidătoarea. Ți-ai măcelărit clanul… neamul.
– Ca să frâng legătura, și astfel să dobândesc libertatea, da. Vai, priceperea fratelui meu era mai mare decât a mea. Însă află că *amândoi* suntem liberi, cu toate că Onos T'oolan blestemă ceea ce sărbătoresc eu. Își petrecu brațele în jurul trupului, iar Pran Chole văzu pe ea straturi peste straturi de durere. Libertatea ei nu putea fi invidiată. Așadar, acest oraș, continuă ea. Cine l-a construit?
– K'Chain Che'Malle.
– Îmi este cunoscut numele, dar știu foarte puține despre ei.
Pran Chole dădu din cap.
– Sunt convins că vom afla în curând.

II

Continentele Korelri și Jacuruku, la Vremea Morții
119793 ani înainte de Somnul zeiței Burn (la trei ani după Prăbușirea Zeului Schilod)

Prăbușirea sfărâmase un continent întreg. Pădurile arseseră, furtunile de foc iluminaseră orizonturile în toate direcțiile, scăldând în roșu norii uriași, încărcați de cenușă, care acoperiseră cerul cu o pătură groasă. Conflagrația păruse nesfârșită, gata să devoreze întreaga lume, săptămâni și luni întregi și, în tot acel timp, s-au auzit țipetele zeilor.
Durerea a dat naștere furiei. Furia născuse otravă, o molimă care nu a cruțat pe nimeni.
Împrăștiați, supraviețuitorii se întorseseră la sălbăticie, cutreierând printr-un peisaj presărat de cratere uriașe, acum pline cu apă tulbure, lipsită de viață, și având deasupra capului un cer permanent tulbure. Apartenența la neam fusese destrămată, iubirea se dovedise o povară prea grea pentru a fi îndurată. Mâncau ceea ce găseau, de multe ori unii pe alții, privind lumea răvășită din jurul lor cu dorințe rapace.
În acel peisaj pășea o siluetă solitară. Înfășurată în zdrențe putrede, era de statură medie, cu trăsături grosolane și deloc atrăgătoare. Chipul ei avea o paloare întunecată și o inflexibilitate apăsată în ochi. Pășea de parcă ar fi strâns suferința în sine, ignorându-i greutatea uriașă; pășea ca și cum ar fi fost incapabil să cedeze, să nege darurile propriului spirit.
De departe, cete de zdrențăroși urmăreau silueta înaintând pas cu pas peste ceea ce rămăsese din continentul care într-o bună

zi avea să se cheme Korelri. Poate că foamea i-ar fi îndemnat să se apropie, însă între supraviețuitorii Prăbușirii nu mai rămăseseră neghiobi, astfel că aceștia păstrau o distanță precaută, iar curiozitatea le era atenuată de frică. Pentru că acel om era un zeu străvechi, iar el pășea printre ei.
Dincolo de suferința pe care o absorbea, K'rul ar fi dorit să îmbrățișeze sufletele lor zdrobite, însă el se hrănise – și încă se hrănea – cu sângele vărsat pe acele pământuri, iar adevărul era că puterea născută din el va fi de folos.
În urma lui K'rul, bărbați și femei ucideau bărbați, femei și copii. Măcelul întunecat era fluviul pe care călătorea Zeul Străvechi.
Zeii Străvechi întruchipau o sumedenie de lucruri neplăcute și aspre.

În coborârea spre pământ, zeul străin fusese sfârtecat. Ajunsese la sol bucăți, în dâre de flăcări. Durerea lui era foc, țipete și tunet, un glas auzit de jumătate din lume. Durere și revoltă. Și, cugetă K'rul, suferință. Va trece multă vreme până când zeul străin va putea să își recupereze fărâmele rămase din viață și astfel să înceapă a-și dezvălui natura. K'rul se temea de sosirea acelei zile. Dintr-o asemenea destrămare nu se putea naște decât nebunie.
Chemătorii muriseră. Distruși de ceea ce chemaseră asupra lor. Nu avea niciun rost să fie detestați, și nici să se invoce imagini a ceea ce meritau ca pedeapsă. La urma urmelor, erau disperați. Îndeajuns de disperați pentru a desface țesătura haosului, pentru a deschide o cale spre un tărâm îndepărtat, nefiresc; pentru ca apoi să ademenească un zeu curios al acelui tărâm, mai aproape de capcana pe care i-o pregătiseră. Chemătorii căutau puterea.
Și asta pentru a distruge un singur om.
Zeul Străvechi traversase continentul răvășit, privise carnea încă vie a Zeului Prăbușit, văzuse viermii nepământești care se târau din carnea și oasele sfărâmate etern pulsatorii și în putrefacție. Văzuse în ce se transformau acei viermi. Chiar și acum, când ajunsese la țărmul sfărâmat al Jacuruku, continentul-soră antic al Korelri, ei se roteau în jurul lui, purtați de aripi largi, negre. Simțind puterea lui lăuntrică, tânjeau să o guste.

Însă un zeu puternic era capabil să ignore gunoierii care roiau pe urmele lui, iar K'rul era un zeu puternic. Se înălțaseră temple în numele lui. Pentru a fi venerat, vreme de generații, sângele îmbibase nenumărate altare. Orașele în devenire erau învăluite în fumul forjelor, rugurilor, strălucirea roșiatică a zorilor umanității. Primul Imperiu se ridicase pe un continent aflat la jumătate de lume de locul în care K'rul călca acum. Un imperiu de oameni, născuți din moștenirea T'lan Imass, de la care își luase și numele.
Dar nu fusese multă vreme singur. Acolo, pe Jacuruku, în umbra ruinelor de mult moarte ale K'Chain Che'Malle, apăruse un alt imperiu. Brutal, un devorator de suflete, cârmuitorul lui era un războinic fără egal.
K'rul venise să îl distrugă, să zdrobească lanțurile purtate de douăsprezece milioane de sclavi – nici măcar Tiranii Jaghut nu exercitaseră o stăpânire atât de nemiloasă asupra supușilor lor. Nu, era nevoie de o ființă muritoare pentru a ajunge la un asemenea nivel de tiranie asupra neamului său.
Asupra Imperiului Kallorian porniseră și alți doi Zei Străvechi. Hotărârea fusese luată. Cei trei – ultimii dintre Străvechi – vor pune capăt domniei despotice a Marelui Rege. K'rul își simți companionii. Ambii se aflau aproape; ambii fuseseră cândva camarazi, dar toți – chiar și K'rul –
se schimbaseră, se îndepărtaseră unul de altul. Aceea avea să fie prima întâlnire după milenii.
Simți și o a patra prezență, o fiară antică, sălbatică, venind în urma lui. O fiară a pământului, a răsuflării înghețate a iernii, cu blana albă însângerată, rănită aproape de moarte după Prăbușire. O fiară care mai avea doar un ochi pentru a privi tărâmul devastat ce fusese cândva căminul ei – cu mult înainte de înălțarea imperiului. Îl urmărea, dar nu se apropia. Și K'rul știa bine că va rămâne un observator îndepărtat al tuturor lucrurilor care aveau să se întâmple. Zeul Străvechi nu putea arăta regret pentru starea fiarei, însă nu rămăsese indiferent față de durerea ei.
Fiecare supraviețuim așa cum trebuie, iar când vine timpul să murim, ne găsim locurile solitudinii…
Imperiul Kallorian se întinsese spre țărmurile Jacuruku, însă K'rul nu văzu pe nimeni când făcu primii pași spre uscat. Pustietăți lipsite de viață se întindeau pretutindeni. Aerul era cenușiu,

încărcat de cenușă și praf, cerul clocotea ca plumbul în cazanul unui fierar. Zeul Străvechi simți prima răsuflare de neliniște, trimițându-i un fior rece prin suflet.
Deasupra lui, gunoierii zămisliți de zeu hohoteau în timp ce se roteau.
În mintea lui K'rul vorbi o voce cunoscută. *Frate, mă aflu pe țărmul de miazănoapte.*
– Iar eu pe cel de apus.
Ești tulburat?
– Da. Totul este… mort.
Carbonizat. Arșița rămâne în adânc, sub straturile de cenușă. Cenușă și… oase. Apoi auzi o altă voce. Fraților, vin dinspre miazăzi, unde se aflau cândva orașe. Toate, distruse. Ecourile țipătului de moarte al unui continent încă stăruie. Ne-am înșelat? Să fie o iluzie?
K'rul se adresă primului Străvechi care îi vorbise în minte.
– Draconus, și eu simt țipătul de moarte. O asemenea durere… adevărat, mai îngrozitoare decât aceea a Celui Prăbușit. Dacă nu e o amăgire, cum sugerează sora noastră, ce a făcut el?
Am pășit pe acest tărâm, de aceea împărtășim cu toții ceea ce simți tu, K'rul, îi răspunse Draconus. Nici eu nu sunt sigur de adevărul său. Soră, te apropii de sălașul Marelui Rege?
Cea de-a treia voce răspunse: Da, frate Draconus. Tu și fratele K'rul vă veți alătura mie ca să îl înfruntăm pe acest muritor împreună?
– Așa vom face.
Coridoarele se deschiseră, unul spre nordul îndepărtat, celălalt direct în fața lui K'rul.
Cei doi Zei Străvechi se alăturară surorii lor pe o culme răvășită de deal, unde vântul crea vârtejuri prin cenușă, împletind ghirlande funerare spre cer. Chiar în fața lor, pe un morman de oase arse, se afla un tron.
Bărbatul care stătea pe el zâmbea.
– După cum vedeți, a spus el cu glas aspru după ce i-a privit cu dispreț, m-am… pregătit pentru sosirea voastră. Da, știam că veți veni. Draconus, din neamul Tiam. Deschizător de Căi. Ochii lui se întoarseră spre cel de-al treilea Străvechi. Și *tu*. Draga mea, am avut impresia că ți-ai abandonat vechiul tău… sine. Ai umblat printre muritori, ai jucat rolul unei vrăjitoare și mijlocitoare – un risc ucigător, deși probabil că asta te-a atras

atât de mult la jocul mortal. Ai stat pe câmpuri de bătălie, femeie. O săgeată rătăcită, și…
Clătină rar din cap.
– Am venit să punem capăt domniei tale de teroare.
Kallor ridică din sprâncene.
– Vreți să-mi răpiți toate lucrurile pentru dobândirea cărora am luptat din greu? Cincizeci de ani, dragi rivali, pentru a cuceri un continent întreg. A, probabil că Ardatha a rezistat – pentru că întotdeauna a întârziat cu plata tributului – dar am trecut peste astfel de gesturi mărunte. Fugise, știați? Târfa. Vă închipuiți că sunteți primii care mă înfruntă? Cercul a doborât un zeu străin. Da, efortul a dat greș, scutindu-mă de misiunea de a-i ucide pe nechibzuiți cu mâna mea. Și Cel Prăbușit? Ei, bine, va trece multă vreme până să-și revină și, chiar și atunci, credeți că va consimți să răspundă la poruncile oricui? Eu aș fi…
– De ajuns, mârâi Draconus. Bolboroselile tale au devenit obositoare, Kallor.
– Prea bine, spuse oftând Marele Rege. Se apleca în față. Ați venit să-mi eliberați poporul de domnia mea tiranică. Vai, nu sunt omul care să renunțe la așa ceva. Nici în fața voastră, nici a altcuiva. Se rezemă de spătarul tronului și făcu un semn moale cu o mână. Prin urmare, ce mi-ați refuzat cândva, voi refuza eu acum.
Cu toate că adevărul se afla în fața ochilor lui, K'rul nu putea crede.
– Ce a…?
– *Ați orbit?* a strigat Kallor, prinzând între mâini brațele tronului. A dispărut! *Toți* au dispărut! Să rupeți lanțurile, asta vreți? Poftim – ba nu, renunț la ei! Uitați-vă, tot ce vedeți este liber *acum!* Praf! Oase! Toți sunt liberi!
– Chiar ai incinerat un continent întreg? a întrebat în șoaptă sora Străveche. Jacuruku…
– Nu mai este, și nici nu va mai fi vreodată. Ceea ce am dezlănțuit nu se va vindeca niciodată. Înțelegeți? Niciodată. Și e numai greșeala voastră. A voastră. Drumul pe care ați vrut să mergeți e pavat cu oase și cenușă. Drumul *vostru*.
– Nu putem îngădui aceasta…
– Dar s-a întâmplat deja, femeie proastă!
K'rul vorbi cu mințile celui de un neam cu el. Trebuie făcut. Voi făuri… un loc pentru asta. În mine.

Un coridor care să rețină toate astea? întrebă îngrozit Draconus. Fratele meu…
Nu, trebuie să facem asta. Alăturați-vă mie, modelarea nu va fi ușoară.
Asta te va distruge, K'rul, spuse sora lui. Trebuie să existe altă cale.
Niciuna. Dacă lăsăm continentul așa cum este… nu, lumea e tânără. Să poarte o asemenea cicatrice…
Dar ce facem cu Kallor? întrebă Draconus. Ce se întâmplă cu această… această creatură?
Îl însemnăm, răspunse K'rul. Îi cunoaștem dorința cea mai adâncă, nu?
Și durata vieții lui?
Lungă, prieteni.
De acord.
K'rul clipi, apoi își aținti ochii negri și grei asupra Marelui Rege.
– Kallor, pentru această crimă, vom da pedeapsa cuvenită. Află: tu, Kallor Eiderann Tes'thesula, vei cunoaște viață de muritor fără sfârșit. Muritor, în ruina vârstei, în durerea rănilor și în chinurile disperării. În visuri spulberate. În iubire ofilită. În umbra spectrului Morții, mereu amenințată, care să sfârșească ceea ce nu vrei să abandonezi.
– Kallor Eiderann Tes'thesula, niciodată nu vei avea dreptul la *înălțare*, spuse Draconus.
Sora lor grăi:
– Kallor Eiderann Tes'thesula, te vei prăbuși de fiecare dată când te vei ridica. Și tot ce vei obține se va transforma în țărână în mâinile tale. Așa cum ai procedat din proprie voință aici, tot astfel vei fi bântuit de tot ce faci.
– Trei glasuri te blestemă, intonă K'rul. Așa să fie.
Bărbatul de pe tron începu să tremure. Își desfăcu buzele într-un rictus îngrozitor.
– Vă voi frânge. Pe fiecare dintre voi. Jur asta pe oasele celor șapte milioane de sacrificați. K'rul, tu te vei mistui din lume, vei fi uitat. Draconus, ceea ce vei crea ți se va întoarce împotrivă. Iar tu, femeie, mâini neumane îți vor sfârteca trupul, pe un câmp de bătălie, și nu vei cunoaște răgazul – așadar, acesta e blestemul meu asupra ta, Soră a Nopților Reci. Kallor Eiderann Tes'thesula, o singură voce, a rostit trei blesteme Așa să fie.

Îl lăsară pe Kallor pe tronul său, deasupra mormanului de oase. Își uniră puterile pentru a înconjura cu lanțuri un continent al măcelului, trăgându-l apoi într-un coridor creat în acel scop, lăsând tărâmurile pustii. Pentru a se vindeca.
Efortul îl epuiză pe Kr'ul, provocându-i răni despre care știa că le va purta în întreaga sa existență. Ba mai mult, simți deja crepusculul venerației lui, năpasta blestemului rostit de Kallor. Spre uimirea lui, pierderea îi provocă mai puțină suferință decât și-ar fi închipuit.
Cei trei rămaseră în fața portalului tărâmului lipsit de viață care se năștea și își contemplară îndelung lucrarea.
Apoi, Draconus vorbi:
– Încă de pe vremea Întunericului Deplin am început să făuresc o sabie.
Auzindu-l, K'rul și Sora Nopților Reci se întoarseră, pentru că nu știuseră asta.
Draconus urmă:
– Forjarea mi-a luat... mult timp, dar acum sunt pe cale de a termina. Puterea învestită în sabie posedă o... finalitate.
– Înseamnă că va trebui să aduci modificări modelării finale, șopti K'rul după câteva momente de gândire.
– Așa se pare. Va trebui să cuget îndelung la asta.
După un moment apăsător, K'rul și fratele lui se întoarseră spre sora lor.
Ea ridică din umeri.
– Mă voi strădui să mă apăr. Când va sosi clipa distrugerii mele, asta se va întâmpla doar în urma trădării. Nu există măsuri de prevedere împotriva unui asemenea lucru, pentru ca viața mea să nu devină propriul său coșmar de suspiciune și neîncredere. Nu voi capitula în fața ei. Până atunci, însă, voi continua să particip la jocul muritorilor.
– Fii atentă pentru cine vei alege să lupți, murmură K'rul.
– Găsește-ți un însoțitor, o sfătui Draconus. Unul merituos.
– Înțelepte cuvinte din partea amândurora. Mulțumesc.
Nu mai aveau ce să-și spună. Cei trei se uniseră, cu un scop pe care îl împliniseră. Probabil că nu așa cum și-ar fi dorit, dar ajunseseră la capăt. Iar prețul fusese plătit. Din proprie voință. Trei vieți și încă una, fiecare distrusă. Pentru una, începutul urii eterne. Pentru ceilalți trei, un schimb cinstit.

Se spune că Zeii Străvechi întruchipau o sumedenie de lucruri neplăcute. În depărtare, fiara urmări cele trei siluete despărțindu-se. Măcinată de durere, cu blana albă pătată și picurând sânge, cu găvanul ochiului pierdut sticlind umed, reuși să își mențină corpul masiv și greu pe picioarele tremurătoare. Tânjea după răzbunare, cei care o răniseră muriseră. Nu mai rămânea decât bărbatul care ședea pe tron, cel care pustiise căminul fiarei.
Avea să fie timp suficient pentru reglarea acelui cont.
O dorință finală umplu sufletul răvășit al creaturii. Undeva, în conflagrația Prăbușirii și în haosul care urmase, își pierduse perechea, iar acum rămăsese singură. Probabil că ea încă trăia. Probabil că rătăcea, rănită ca și el, căutând un semn prin pustietățile sfârtecate.
Ori poate, suferind și îngrozită, fugise spre coridorul care dăduse flacără spiritului ei.
Indiferent unde ar fi plecat – presupunând că ea mai trăia –, el o va găsi.
Cele trei siluete îndepărtate deschiseră coridoare și dispărură în tărâmurile lor Străvechi.
Fiara hotărî să nu o urmărească pe niciuna. În ceea ce îi privea pe el și pe consoarta lui, erau entități tinere, iar coridorul în care ea fugise era antic în comparație cu cele ale Zeilor Străvechi.
Calea care îl aștepta era primejdioasă și simți teamă în inima chinuită.
Portalul care se deschise în fața lui îi dezvălui o furtună de putere, brăzdată de dungi cenușii. Fiara șovăi, apoi păși în el.
Și dispăru.

CARTEA ÎNTÂI
SCÂNTEIA ȘI CENUȘA



Cinci magi, o Adjunctă, nenumărați Demoni Imperiali și calamitatea care a fost Darujhistanul, toate au slujit pentru a se justifica în mod public nelegiuirea proclamată de Împărăteasă împotriva lui Dujek Un-Braț și a legiunilor lui zdrobite. Faptul că acest lucru i-a dat mână liberă lui Dujek Un-Braț și Oștii lui să pornească într-o nouă campanie, de astă dată ca forță militară independentă, pentru a-și stabili propriile alianțe lipsite de sfințenie, care erau destinate să dea naștere la o continuare a Anfiladei de Vrăjitorie împotriva Genabackis, este, după cum ar spune unii, ceva incidental. De acord, dacă Hood ar acorda acest privilegiu, mulți ar formula o opinie cu totul diferită privind nenumăratele victime ale acelor vremuri devastatoare. Probabil că cel mai poetic amănunt legat de ceea ce a ajuns să primească numele de Războaiele Pannion a fost în realitate un precursor al întregii campanii: distrugerea întâmplătoare, din indiferență, a unui singur pod de piatră, de către Tiranul Jaghut în marșul său nefericit spre Darujhistan…

Campaniile Imperiale (Războiul Pannion) 1194–1195, volumul IV, Genabackis
Imrygyn Tallobant (n. 1151)

CAPITOLUL UNU

Amintirile sunt tapiserii țesute care ascund pereți aspri – spuneți-mi, prieteni, care vă este nuanța preferată a firului, iar eu, la rândul meu, vă voi spune cum vă este sufletul…

Viața viselor
Ilbaes Baba

Al 164-lea an al Somnului zeiței Burn (la două luni după Sărbătoarea din Darujhistan)
Al patrulea an al Dominației Pannion
Anul Tellaran al celei de-a Doua Adunări
Blocurile din piatră de calcar ale podului Gadrobi zăceau împrăștiate, pârjolite și sparte în noroiul răscolit al malului, ca și cum mâna zeului ar fi descris o mișcare de măturare în jos pentru a sfărâma arcul de piatră printr-un singur gest mărunt de dispreț. Iar acela era doar la jumătate de pas de adevăr, bănui Gruntle.
Știrea se furișase în Darujhistan la mai puțin de o săptămână după distrugere, când primele caravane, pornind din partea apropiată a fluviului și îndreptându-se spre răsărit, au ajuns la locul de traversare și au descoperit că în locul în care se înălța cândva un pod bun, acum nu se mai găseau decât sfărâmături. Zvonurile vorbeau despre un demon antic, dezlănțuit de agenții Imperiului Malazan, care ieșise din Dealurile Gadrobi și dorea distrugerea Darujhistanului.
Gruntle scuipă spre ierburile înnegrite aflate alături de car. Punea la îndoială acea poveste. Sigur, cu două luni în urmă existaseră unele întâmplări ciudate în noaptea Sărbătorii orașului – nu pentru că el ar fi fost suficient de treaz să observe ceva nefiresc – iar îndeajuns de mulți oameni văzuseră totul pentru a da crezare apariției de dragoni, demoni și coborârii înfiorătoare a Seminței Lunii, însă orice invocare a puterii care avea să pustiască un întreg ținut rural ar fi ajuns în Darujhistan. Și, cum orașul nu era un morman fumegând – ori nu mai mult decât se întâmpla de obicei după o sărbătoare –, era evident că nimic nu scotea fum.
Nu, mult mai probabil era vorba de mâna unui zeu, ori poate de un cutremur – deși nu se știa ca Dealurile Gadrobi să fie neliniștite. Probabil că zeița Burn se frământase în somnul său etern.
În orice caz, adevărul stătea acum în fața lui. Ori, mai curând, nu stătea în picioare, ci zăcea împrăștiat până la poarta lui Hood și dincolo de ea. Iar realitatea persista, indiferent de jocurile făcute de zei, astfel că nenorociți harnici și săraci lipiți pământului ca el sufereau din această cauză.
Vadul cel vechi, aflat la treizeci de pași în amonte față de locul în care fusese durat podul, era din nou folosit. Nimeni nu

trecuse pe acolo de secole, iar după o săptămână de ploi neobișnuite pentru acea perioadă, devenise o mocirlă. Caravanele aglomerau traversarea, cele care se aflau pe ceea ce fuseseră demult rampe de coborâre și cele din fluviul umflat, înnămolite fără speranță; în vreme ce alte zece sau douăsprezece așteptau pe drum, iar nervozitatea negustorilor, gărzilor și animalelor de povară creștea ceas de ceas.

Se scurseseră deja două zile de când aștepta să treacă, iar Gruntle era satisfăcut de trupa lui redusă. Toți deveniseră insule de calm. Cu o undiță în mână, Harllo mersese prin apa nu prea adâncă până la o rămășiță a unui pilon de pod, aproape de mal, iar acum se cocoțase pe el. Stonny Menackis condusese o ceată încropită din paznici de caravane până la carul lui Storby, iar acesta din urmă fusese chiar încântat să vândă bere Gredfallan cu stacana la prețuri exorbitante. Faptul că respectiva bere era destinată unui han din apropiere de Saltoan reprezenta un ghinion pentru hangiul care o aștepta. Dacă lucrurile continuau tot așa, curând în acel loc avea să se nască o piață, iar apoi un oraș blestemat de Hood. În cele din urmă, vreun planificator din Darujhistan va ajunge la concluzia că ar fi bine să se reconstruiască podul, iar peste zece sau douăzeci de ani, acel lucru se va realiza. Desigur, doar dacă nu cumva orașul ar fi devenit viabil, caz în care s-ar fi trimis acolo un perceptor.

Gruntle era deopotrivă satisfăcut de calmul suprem al angajatorilor lui față de întârziere. Se auzise că negustorului Manqui, aflat pe celălalt mal al fluviului, îi plesnise o venă în cap și murise imediat, ceea ce era tipic în privința speciei. Nu, Keruli, stăpânul lor, acționa în răspăr, să amenințe dezgustul încântător al lui Gruntle împotriva negustorilor în general. Pe de altă parte, lista trăsăturilor neobișnuite ale lui Keruli îl făcuse pe căpitanul gărzii să creadă că omul nu era nicidecum negustor.

Nu pentru că ar fi avut vreo importanță. Banii tot bani rămâneau, iar plata oferită de Keruly era bună. De fapt, mai generoasă decât se obișnuia. În ceea ce îl privea pe Gruntle, omul putea fi chiar prințul Arard deghizat.

– Hei, domnul de colo!

Gruntle își smulse privirea de la încercările infructuoase ale lui Harllo de a prinde ceva pește. Un bătrân cărunt apăruse alături de car și îl privea.

– Al naibii de poruncitor tonul tău, mârâi conducătorul caravanei, fiindcă, judecând după zdrențele pe care le porți, ești ori cel mai prost negustor din lume, ori servitorul unui sărăntoc.
– Servitor, ca să spunem lucrurilor pe nume. Mă numesc Emancipor Reese. Cât privește sărăcia stăpânului meu, dimpotrivă. Cu toate astea, ne aflăm pe drum de foarte multă vreme.
– Te cred, spuse Gruntle, deoarece accentul tău mi-e necunoscut, iar dacă-ți zic asta, înseamnă foarte mult. Ce vrei, Reese?
Servitorul își scărpină barba de câteva zile de pe falca ridată.
– După ce m-am interesat cu atenție printre oamenii caravanelor, am tras concluzia generală că, în ceea ce privește gărzile, ești un om care și-a câștigat respectul multora.
– În ceea ce privește gărzile caravanelor, probabil că-mi merit renumele, spuse sec Gruntle. Care e problema?
– Domnule, stăpânii mei vor să stea de vorbă cu tine. Dacă nu ești prea ocupat – ne-am făcut tabăra nu departe.
Lăsându-se pe spătarul banchetei, Gruntle îl examină pe Reese preț de un moment, apoi își drese glasul.
– Ar trebui să discut cu stăpânul meu orice întâlnire cu alți negustori.
– Chiar te rog, domnule. Și-l poți asigura că stăpânii mei nu doresc să te ademenească sau să-ți compromită contractul pe care îl ai acum.
– Serios? În regulă, așteaptă puțin.
Gruntle se răsuci pe capră, ajungând cu spatele spre Reese. Urcă spre ușa mică, cu rama frumos ornată și ciocăni o dată. Ușa se deschise fără zgomot și din relativul întuneric din interiorul carului cu coviltir apăru fața rotundă și lipsită de expresie a lui Keruli.
– Da, căpitane, chiar te rog să răspunzi invitației. Recunosc că sunt curios în privința celor doi stăpâni ai acestui om. Dar să fii foarte atent la toate detaliile întâlnirii. Și, dacă poți, stabilește cu precizie ce au pus la cale începând de ieri.
Căpitanul mârâi pentru a-și ascunde surprinderea față de neobișnuita profunzime a cunoașterii lui Keruli – care ar fi trebuit să coboare din car – apoi spuse:
– Cum doriți, domnule.

– A, și la întoarcere recupereaz-o pe Stonny. A băut deja prea mult și a devenit prea vorbăreață.
– Probabil că ar trebui să fac asta chiar acum, domnule. S-ar putea să umple pe cineva de găuri cu săbiuța aceea a ei. Îi știu eu felul.
– A, bine. Atunci trimite-l pe Harllo.
– Hm, s-ar putea să mi se alăture, domnule.
– Cu toate astea, vorbești frumos despre ei.
– Așa este, răspunse Gruntle. N-aș vrea să par lipsit de modestie, domnule, dar noi trei, care împărțim acest contract, suntem la fel de buni cât alții șase când vine vorba de protejarea stăpânului nostru și a mărfurilor lui. De aceea și suntem atât de costisitori.
– Solda voastră a fost mare? Am înțeles. Hm. Anunță-ți camarazii că evitarea oricărui necaz le va aduce adaosuri considerabile la plată.
Gruntle reuși să nu rămână cu gura căscată.
– A, asta ar trebui să rezolve problema, domnule.
– Foarte bine. Atunci, anunță-l pe Harllo și trimite-l încoace.
– Am înțeles, domnule.
Ușa se închise.
După cum se vădi, Harllo tocmai se întorcea spre car, ținând într-o mână masivă undița și având în cealaltă un pește plat, mare cât o sandală. Ochii lui albaștri tresăltau de emoție.
– Uite, bărbat doar cu numele – am prins ceva care ne va asigura cina.
– Cina pentru un șoarece de biserică, poate vrei să spui. Aș putea inhala chestia aceea doar pe o nară.
Harllo se strâmbă.
– Ciorbă de pește. Are o savoare…
– Nemaipomenit. Mă omor după ciorba cu aromă de mâl. Ascultă, chestia aia nici măcar nu mai respiră – probabil că era moartă când ai prins-o.
– Gruntle, i-am dat cu un pietroi între ochi…
– Ba cred că a fost o pietricică.
– Tocmai de aceea n-o să te alegi cu nicio pică…
– Te binecuvântez pentru asta. Acum, ascultă. Stonny s-a îmbătat.
– Ciudat, n-am auzit zgomotele niciunei încăierări.

– Primim o primă de la Keruli dacă nu izbucnește nicio încăierare. Ai înțeles?
Harllo aruncă o privire spre ușa carului, apoi dădu aprobator din cap.
– O să-i dau de știre.
– Atunci, fă bine și grăbește-te.
– Am înțeles.
Gruntle îl urmări plecând în grabă, fără a renunța la undiță și la pradă. Brațele bărbatului erau enorme, prea lungi și musculoase în comparație cu trupul costeliv. Arma lui preferată era o sabie pentru două mâini, pe care și-o cumpărase de la un fierar din Deadman’s Story. Cât privea brațele ca de maimuță, ele păreau făcute din bambus.
Smocul de păr blond-deschis îi traversa chelia din creștet ca un mănunchi încâlcit de ațe de pescuit. Necunoscuții izbucneau în râs când îl vedeau prima oară, însă el se folosea de latul sabiei pentru a-l face să înceteze. Și asta aproape imediat.
Oftând, Gruntle reveni în locul în care Emancipor Reese îl aștepta.
– Arată-mi drumul, spuse el.
Reese dădu din cap.
– Excelent!

Carul era uriaș, o adevărată casă cocoțată pe roți mari, cu spițe. Cadrul său arcuit ciudat avea o sumedenie de sculpturi minuțioase, mici siluete pictate care țopăiau și se cățărau, cu expresii vesele. Capra vizitiului avea o copertină din pânză decolorată. Patru boi, lăsați liberi, se mișcau lenevos într-o îngrăditură încropită, aflată la zece pași, în direcția vântului, față de tabără.
Intimitatea conta foarte mult pentru stăpânii servitorului, deoarece aceștia se așezaseră departe de drum și de ceilalți negustori, ceea ce le permitea o vedere clară a hamacurilor care se înălțau pe partea dinspre miazăzi a drumului și, dincolo de el, spre întinderea de necuprins a câmpiei.
Pisica jigărită care stătea întinsă pe capră îl urmări pe Gruntle apropiindu-se.
– Asta-i pisica ta? întrebă căpitanul.
Reese își miji ochii spre ea, apoi oftă.
– Da, domnule. O cheamă Veverița.

– Orice alchimist sau vrăjitoare de doi bani i-ar putea trata râia..
Slujitorul se simți inconfortabil.
– O să mă ocup de asta când vom ajunge la Saltoan, bolborosi el. Aha, adăugă el, făcând semn spre dealurile de dincolo de drum, uite că vine stăpânul Bauchelain.
Gruntle se întoarse și îl examină pe bărbatul înalt, alcătuit parcă din unghiuri, care ajunsese pe drum, iar acum se apropia cu pași nepăsători. Purta o mantie scumpă și lungă până la glezne, cizme înalte de călărie și jambiere cenușii și, pe dedesubt, o cămașă largă din mătase – tot neagră –, care avea sclipirea unei armuri fine, de culoare închisă.
– Negrul a fost nuanța preferată anul trecut în Darujhistan, îi spuse căpitanul lui Reese.
– Negrul e culoarea eternă a lui Bauchelain, domnule.
Fața stăpânului era palidă, având o formă apropiată de aceea a unui triunghi, impresie accentuată de barba îngrijit tunsă. Părul lui, sclipind de ulei, era pieptănat peste cap, lăsând fruntea înaltă liberă. Avea ochi cenușii – la fel de lipsiți de culoare ca și restul –, iar în momentul în care îi înfruntă, Gruntle simți un val de alarmă viscerală.
– Căpitane Gruntle, spuse Bauchelain cu glas moale și școlit, curiozitatea patronului tău nu este defel subtilă. Dar, de vreme ce nu suntem dintre cei care răsplătim o astfel de curiozitate privind activitățile noastre, de data aceasta vom face o excepție. Te rog să mă însoțești. Aruncă o privire spre Reese. Pisica ta pare să aibă palpitații. Ți-aș sugera să-i oferi alinare creaturii.
– Imediat, stăpâne.
Gruntle apucă mânerele pumnalelor și își miji ochii spre Bauchelain. Arcurile carului scârțâiră când slujitorul se urcă pe capră.
– Ce mai e, căpitane?
Gruntle nu făcu nicio mișcare.
Bauchelain își ridică o sprânceană subțire.
– Te asigur că stăpânul tău abia așteaptă să îmi satisfaci rugămintea. Cu toate acestea, dacă te temi, ai putea să-l convingi să te țină de mână cât va ține încercarea. Dar te previn, chiar și pentru un bărbat de masivitatea ta, ar putea fi greu să îl scoți la lumină.
– Ai fost vreodată la pescuit? îl întrebă Gruntle.

– La pescuit?
– Cei care se lasă păcăliți de momeli vechi sunt tineri și nu mai apucă să îmbătrânească. Domnule, mă ocup de caravane de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Nu mai sunt tânăr. Dacă vrei un spor la plată, pescuiește altundeva.
Bauchelain surâse vag.
– Căpitane, m-ai liniștit.
– Arată-mi calea.
Traversară drumul. O veche cărare făcută de capre îi duse spre dealuri. Tabăra caravanei din partea aceea a fluviului dispăru curând din ochii lor. Iarba pârjolită a conflagrației care lovise tărâmul acoperea fiece pantă și culme, deși începuseră deja să apară fire proaspete și verzi.
– Focul este esențial pentru sănătatea ierburilor din prerie, observă Bauchelain în timp ce înaintau. Iar migrația bhederin-ilor, cu sutele de mii de copite ale lor, este la fel de benefică pentru a compacta solul. Din păcate, prezența caprelor va însemna sfârșitul pentru verdeața acestor dealuri străvechi. Dar am început cu ideea focului, adevărat? Violență și distrugere, ambele vitale pentru continuarea vieții. Căpitane, ți se pare ciudat ce spun?
– Domnule, ciudat mi se pare că nu am luat cu mine tăblița de scris.
– Așadar, ai avut parte de educație. Foarte interesant. Ești spadasin, nu-i așa? Ce nevoie mai ai de litere și de cifre?
– Iar tu ești un om al literelor și cifrelor – ce nevoie mai ai de sabia aceea lată de la brâu și de cămașa aceea elegantă de zale?
– Un nefericit efect colateral al educației în rândul maselor este lipsa de respect.
– Te referi la scepticismul sănătos.
– De fapt, la disprețul față de autoritate. Ca să-ți răspund la întrebare, cred că ai observat că noi avem doar un slujitor, și acela vârstnic. Nu am angajat gărzi. Necesitatea de a te proteja este vitală în profesiunea noastră.
– Și care ar fi acea profesiune?
Coborâseră pe o potecă foarte circulată, care șerpuia printre dealuri. Bauchelain se opri o clipă, privindu-l pe Gruntle cu un zâmbet pe față.

– Mă amuzi, căpitane. Acum înțeleg de ce se vorbește frumos despre tine în rândul celor din caravanserai, deoarece ești unic între oamenii aceștia prin faptul că ai un creier care lucrează. Vino, aproape că am ajuns.
Ocoliră o coastă sfârtecată de deal, ajungând la marginea unui crater apărut recent. Pământul de la baza lui era o fâșie de noroi răscolit, împânzit de blocuri sfărâmate de piatră. Gruntle socoti craterul ca având patruzeci de pași în diametru și cinci lungimi de braț în adâncime. Îmbrăcat tot în piele neagră și având o chelie în creștet de culoarea pergamentului decolorat, un bărbat ședea pe buza lui. În ciuda dimensiunilor considerabile, se ridică și se întoarse spre ei cu o grație fluidă.
– Korbal Broach, căpitane. Hm… partenerul meu. Korbal, l-am adus pe Gruntle (Mormăilă), un nume care are sigur legătură cu personalitatea lui.
Dacă Bauchelain declanșase neliniștea căpitanului, acel bărbat – cu fața rotundă și lată, cu ochii îngropați în pliurile cărnii și cu gura cu buze groase lăsată puțin în jos la colțuri, o față deopotrivă de copil și inefabil de monstruoasă – stârni valuri de teamă în sufletul lui Gruntle. Încă o dată, sentimentul fusese întru totul instinctiv, ca și cum Bauchelain și partenerul lui emanau o aură cumva otrăvită.
– Nici nu mă mir că pisica a avut palpitații, murmură căpitanul pentru sine.
Își smulse privirea de la Korbal Broach și examină craterul.
Bauchelain se apropie și rămase alături de el.
– Înțelegi ce vezi, căpitane?
– Da, nu sunt chiar prost. O groapă.
– Amuzant. Cândva, aici s-a aflat un tumul. În el era înlănțuit un Tiran Jaghut.
– A fost.
– Adevărat. A intervenit un imperiu îndepărtat, din câte înțeleg. Și, în cârdășie cu un T'lan Imass, au reușit să elibereze creatura.
– Înseamnă că dai crezare unor povești, spuse Gruntle. Dacă a avut loc un asemenea eveniment, atunci, pentru numele lui Hood, ce s-a întâmplat cu el?
– Și noi ne-am pus aceeași întrebare. Suntem străini pe acest continent. Până de curând, nu auzisem de Imperiul Malazan, și nici de minunatul oraș numit Darujhistan. În timpul șederii noastre mult prea scurte acolo, am auzit tot felul de povești

despre evenimente care s-au petrecut recent. Demoni, dragoni, asasini. Iar casa Azath, numită Finnest, în care deocamdată nu se poate pătrunde, pare să fie totuși ocupată – am mers până acolo, desigur. Ba mai mult, am auzit povești despre o fortăreață zburătoare, numită Sământa Lunii, care cândva a plutit deasupra orașului…
– Da, am văzut-o cu ochii mei. A plecat de acolo cu o zi înaintea mea.
Bauchelain oftă.
– Vai, se pare că am sosit prea târziu ca să vedem și noi aceste minuni cumplite. Din câte am înțeles, un Tiste Andii domnește peste Sământa Lunii.
Gruntle ridică din umeri.
– Dacă așa zici… În ceea ce mă privește, nu-mi plac bârfele.
În cele din urmă, ochii bărbatului căpătară duritate.
Căpitanul surâse în sinea lui.
– Bârfe. Adevărat.
– Așadar, asta ai vrut să-mi arăți? Groapa… asta?
Bauchelain ridică din sprâncene.
– Nu tocmai. *Groapa* asta e doar intrarea. Avem de gând să pătrundem în mormântul Jaghut care se află dedesubtul ei.
– În cazul ăsta, să vă binecuvânteze Oponn, spuse Gruntle, întorcându-se să plece.
– Îmi închipui că stăpânul tău te-ar îndemna să ne însoțești, spuse bărbatul aflat în spatele lui.
– Mă poate îndemna cât poftește, îi răspunse căpitanul. Nu m-am angajat să mă scufund într-un lac de nămol.
– Dar nu dorim să ne mânjim de glod.
Cu un rânjet ironic și strâmb, Gruntle îi aruncă o privire.
– Asta-i o figură de stil, Bauchelain. Scuze dacă ai înțeles greșit. Se răsuci și dădu să se îndrepte spre cărare. Apoi se opri. Domnilor, voiați să vedeți Sământa Lunii?
Și arătă cu degetul.
Ca un nor negru și impunător, fortăreața din bazalt se afla spre miazăzi, deasupra orizontului.
Gruntle auzi scrâșnet de pietriș strivit sub tălpi și se trezi încadrat de cei doi bărbați, care contemplau îndepărtatul munte plutitor.
– E greu de evaluat dimensiunea ei, mormăi Bauchelain. Cât de departe e?

– Cred că la o leghe, sau mai mult. Credeți-mă, domnilor, e prea aproape ca să mă simt în largul meu. În Darujhistan, am pășit în umbra ei – ar fi fost și greu să nu se întâmple asta acolo – și credeți-mă, nu am trăit o senzație de liniște.
– Îmi închipui. Ce caută aici?
Gruntle ridică din umeri.
– Pare să se îndrepte spre sud-est.
– De aceea e înclinată.
– Nu. A fost avariată deasupra orașului Pale. De magii Imperiului Malazan.
– Impresionant efort au făcut acei magi.
– Au murit pentru asta. Mai toți, adică. Așa am auzit. Pe de altă parte, deși au reușit să-i provoace stricăciuni, stăpânul ei a rămas neatins. Dacă țineți să numiți „impresionant“ efortul de a face o bortă într-un gard, pentru ca după aceea să fii șters de pe fața pământului de omul care are casa, atunci continuați tot așa.
Cu glas subțire și pițigăiat, Korbal Broach vorbi într-un târziu:
– Bauchelain, el ne simte?
Rămas cu ochii la Sământa Lunii, camaradul său se încruntă, apoi clătină din cap.
– Prietene, nu percep că ni s-ar acorda vreo atenție. Dar acesta e un subiect care va trebui să aștepte un moment mai intim.
– Prea bine. Atunci nu vrei să ucid această gardă a caravanei, nu-i așa?
Alarmat, Gruntle se retrase înapoi, pregătit să-și scoată iataganele.
– Dacă încercați, o să vă pară rău, mârâi el.
– Stai liniștit, căpitane. Bauchelain zâmbi. Partenerul meu are idei simple.
– Simple ca ale unei vipere, vrei să spui.
– Probabil. Cu toate astea, te asigur că ești în perfectă siguranță.
Încruntându-se amenințător, Gruntle începu să coboare poteca.
– Stăpâne Keruli, șopti el, dacă urmărești toate lucrurile – și cred că tocmai asta faci –, sper că prima mea va fi foarte generoasă. Și, dacă sfatul meu cântărește cât de cât, sugerez să stăm cât mai departe de acești doi oameni.
Cu câteva momente înainte de a pierde din vedere craterul, îi văzu pe Bauchelain și pe Korbal Broach întorcându-se cu spatele

spre el – și spre Sămânța Lunii. Priviră spre groapă pentru scurtă vreme, apoi începură să coboare și dispărură.
Oftând, Gruntle se întoarse și porni pe drumul de întoarcere spre tabără, mișcându-și umerii pentru a alunga încordarea care îl cuprinsese.
Când ajunse la drum, ridică din nou privirea spre miazăzi pentru a descoperi Sămânța Lunii, acum neclară din cauza distanței.
– Tu, lordule, aș vrea să fi surprins mirosul lui Bauchelain și al lui Korbal Broach, ca să le faci același lucru pe care i l-ai făcut și Tiranului Jaghut – presupunând că ai vreun amestec în treaba asta. Vracii numesc asta medicină preventivă. Doar să nu regretăm într-o bună zi că nu te arăți interesat.
Mergând pe drum, îl văzu pe Emancipor Reese stând pe capra carului și mângâind cu o mână pisica jigărită care îi stătea în poală. Râie? gândi Gruntle. *Probabil că nu.*

Cu capul plecat și întors într-o parte pentru a-l păstra pe muritorul lipsit de cunoștință în raza vizuală a singurului său ochi, lupul uriaș îi dădu roată.
Coridorul Haosului avea puțini vizitatori. Între aceia, cei mai rari erau oamenii muritori. Lupul cutreierase prin acel peisaj violent vreme ce putea fi numită de nemăsurat. Singur și rătăcit atât de mult timp, mintea lui descoperise noi forme născute din solitudine; șirurile gândurilor lui mergeau pe drumuri întortocheate și întâmplătoare. Puțini ar fi recunoscut conștiință ori inteligență în sticlirea fioroasă a ochiului său, însă acestea existau.
Cu mușchii masivi unduindu-se pe sub blana albă și mată, lupul dădu din nou roată. Cu capul plecat și întors. Cu singurul ochi ațintit asupra omului care zăcea lungit.
Concentrarea feroce era eficace, menținând obiectul atenției lui într-o stare care era imemorială – o consecinț? accidental? a puterilor pe care lupul le acumulase ?n acel coridor.
ă accidentală a puterilor pe care lupul le acumulase în acel coridor.
Lupul își amintea puține lucruri despre celelalte lumi care existau dincolo de Haos. Nu știa nimic despre muritorii care îl venerau ca pe un zeu. Însă ajunsese să afle câte ceva, o sensibilitate instinctivă care îi spunea că existau… posibilități.

Potențial. Șanse accesibile lupului, odată cu descoperirea acelui muritor fragil.
Chiar și așa, creatura ezită.
Existau riscuri. Iar hotărârea care își croia drum spre mintea lui îl făcu să tremure. Mișcarea în cerc descrise o spirală spre interior, tot mai aproape de silueta lipsită de cunoștință. Unicul ochi se aținti în cele din urmă asupra feței omului.
Darul era adevărat, își dădu seama creatura în cele din urmă. Nimic altceva nu putea explica tot ceea ce descoperise pe chipul bărbatului muritor. Un spirit oglindit în fiecare amănunt. Aceea era o ocazie care nu putea fi ratată.
Cu toate acestea, lupul șovăi.
Până când o amintire străveche îi apăru în ochiul minții. O imagine, înghețată, estompată și erodată de timp.
Suficient pentru a închide spirala.
Iar apoi se întâmplă.

Singurul ochi întreg clipi spre cerul fără nori, de un albastru palid. Țesutul cicatrizat care acoperea ceea ce mai rămăsese din celălalt ochi îi dădea niște mâncărimi înnebunitoare, ca și cum pe sub piele ar fi forfotit niște insecte. Purta un coif, al cărui vizor era ridicat. Sub el, pietrele ascuțite îi împungeau carnea.
Rămase întins și nemișcat și încercă să-și amintească ce se întâmplase. Imaginea unei rupturi întunecate deschizându-se în fața lui – plonjase prin ea, azvârlit prin ea. Un cal care se mistuise dedesubtul lui, zbârnâitul coardei arcului. O senzație de neliniște, pe care o împărtășise cu un camarad. Un prieten care călărea alături de el. Căpitanul Paran.
Toc cel Tânăr gemu. *Hairlock. Marioneta aceea dementă. Am fost prinși într-o ambuscadă.* Fragmentele se coagulară, iar amintirea reveni însoțită de un val de spaimă. Se rostogoli pe o parte, iar fiecare mușchi protestă. *Pe răsuflarea lui Hood, nu sunt pe Câmpia Rhivi.*
În jur se întindea o câmpie de sticlă neagră, spartă. Praful cenușiu atârna în nori nemișcați la un braț deasupra câmpiei. Spre stânga, probabil la două sute de pași depărtare, se înălța o movilă scundă care întrerupea monotonia plată a peisajului.
Își simți gâtul iritat. Avea înțepături în ochi. Tușind, Toc se ridică în șezut, iar fragmentele de obsidian scrâșniră sub el. Își văzu cornul curbat zăcând alături de el și întinse mâna să-l ia. Chivăra

fusese legată de șaua calului. Nu știa unde ajunsese, dar credinciosul lui cal Wickan nu-l urmase. În afară de pumnalul de la brâu și deocamdată inutilul arc din mână nu mai avea nimic. Nici apă, nici hrană. O examinare mai atentă a arcului făcu încruntătura lui să se adâncească. Coarda din maț se întinsese.
E rău. Înseamnă că am fost... departe câtva timp. Departe. Dar unde? Hairlock îl azvârlise într-un coridor. Într-un fel sau altul, în interiorul lui, timpul se pierduse. Nu era din cale-afară de însetat, nici deosebit de flămând. Însă, chiar dacă nu avea săgeți, arcul își pierduse din forță. Lucru și mai grav, coarda se uscase, întrucât ceara absorbise praf de obsidian. Nu ar fi rezistat la întindere. Asta sugera că trecuseră zile, dacă nu chiar săptămâni, deși trupul îi spunea altceva.
Se ridică în picioare. Armura din zale de sub tunică protestă față de acele mișcări și răspândi praf sclipitor în jur.
Sunt într-un coridor? Ori am fost scuipat afară? În orice caz, trebuia să găsească un capăt al acelei câmpii lipsite de viață, alcătuită din sticlă vulcanică. Presupunând că acel capăt exista.
Porni spre movilă. Cu toate că nu era foarte înaltă, trebuia să profite de orice punct de observație existent. Când se apropie, văzu și altele la fel, așezate la distanțe egale una de alta. *Tumuli. Grozav, mă dau în vânt după tumuli*. Iar apoi, unul central, mai mare decât ceilalți.
Toc ocoli prima movilă, observând în trecere că fusese găurită, probabil de jefuitori. După un moment, se opri, se întoarse și se apropie. Se lăsă pe vine lângă puțul excavat și privi în josul tunelului înclinat. Din câte văzu – fiind înalt de un stat de om –, mantia de obsidian continua să coboare. Dacă movilele se vedeau, însemna că erau uriașe, semănând mai curând cu niște domuri decât cu niște stupi de albine.
– Oricum ar fi, nu-mi place asta, murmură el.
Făcu o pauză, căzând pe gânduri, și derulă în minte evenimentele care îl aduseseră în acea situație nefericită. Ploaia ucigătoare a Seminței Lunii părea să marcheze un soi de început. Foc și durere, moartea unui ochi, sărutul care lăsase o cicatrice cumplit de respingătoare pe chipul care fusese tânăr și recunoscut pentru frumusețe.
O călătorie călare spre miazănoapte, pe o câmpie, pentru a o recupera pe Adjuncta Lorn, o încăierare cu Ilgres Barghast. Revenirea la Pale, și alte încurcături. Lorn trăsese de hățurile lui,

reînviind vechiul lui rol de curier al Ghearei. *Curier? Să vorbim pe șleau, Toc, mai ales către tine. Ai fost spion. Dar ai fost întors. Ai fost cercetaș în Oastea lui Un-Braț. Atât, și nimic mai mult, până când a apărut Adjuncta.* Avuseseră loc tulburări în Pale. Tattersail, apoi căpitanul Paran. Fugă și urmăriri.
– Ce mizerie, murmură el.
Ambuscada organizată de Hairlock îl strivise ca pe o muscă, aruncându-l într-un fel de coridor malign. Unde am lâncezit. Așa cred. Să mă ia Hood, dar a sosit vremea să încep să gândesc din nou ca un soldat. Orientează-te. Gândește-te la supraviețuire, aici, în acest loc ciudat, neprimitor.
Își reluă marșul spre tumulul central. Deși panta lui era lină, avea înălțimea de trei staturi de om. Când se cățără pe pantă, tusea i se înrăutăți.
Efortul îi fu răsplătit. Ajuns în vârf, se trezi stând în centrul unui inel de morminte mai scunde. Drept în față, la trei sute de pași de marginea aproape invizibilă prin negură, se înălțau umerii ciolănoși ai unor dealuri învăluite în cenușiu. Mai aproape și spre stânga lui se vedeau ruinele unui turn din piatră. Cerul din spatele acestuia radia o culoare roșiatică și bolnăvicioasă.
Toc aruncă o privire spre soare. Când se trezise, se aflase la ceva mai mult de trei sferturi pe boltă; acum ajunsese exact deasupra capului. Reuși să se orienteze. Dealul se găsea spre nord-vest, iar turnul la câteva grade miazănoapte spre apus.
Privirea îi fu atrasă din nou de rana roșiatică de pe cer, dincolo de turn. Da, pulsa ritmic, precum o inimă. Își scărpină țesutul cicatrizat care îi acoperea orbita ochiului stâng și se chirci în fața reacției, ca o înflorire de culori care îi inundară mintea. *Acolo e vorba de vrăjitorie. O, zei, am început să urăsc din adâncul sufletului orice vrăjitorie.*
După o clipă, alte amănunte, mai intense, îi captară atenția. Panta dinspre miazănoapte a tumulului central era marcată de un puț adânc, cu marginile zimțate și lucitoare. O grămadă de piatră tăiată – încă prezentând urme de vopsea roșie – ocupa baza tumulului. Craterul, își dădu seama după o vreme, nu era opera jefuitorilor. Ceea ce îl crease împinsese dinspre mormânt, cu violență. *Se pare că în locul ăsta nici măcar morții nu dorm etern.* Un val de nervozitate îl făcu să se cutremure, apoi alungă sentimentul cu o înjurătură. *Ai trecut prin situații mai complicate, soldat. Amintește-ți acel T'lan Imass care se*

alăturase Adjunctei. O uscăciune laconică pe două picioare, să ne ferească Beru pe toți de așa ceva. Găvanele ochilor umbrite, fără nicio sclipire de îndurare. Acea creatură trăsese în țeapă un Barghast de parcă ar fi fost un mistreț de pe câmpiile Rhivi.
Încă examinând craterul apărut pe panta movilei, gândurile lui rămaseră la Lorn și la însoțitorul ei strigoi. Ei încercaseră să elibereze o asemenea creatură neliniștită, pentru a dezlănțui o putere sălbatică, feroce, pe pământ. Se întrebă dacă reușiseră. Prizonierul mormântului pe care stătea el acum se confruntase cu o misiune îngrozitoare, neîndoielnic – paveze, ziduri și braț după braț de sticlă sfărâmată compactată. *Ei, având în vedere posibilitățile, îmi imaginez că și eu aș fi fost la fel de disperat și hotărât. Cât timp i-a trebuit? Cât de malign este răsucită mintea când se eliberează?*
Simți un tremur, iar mișcarea declanșă un nou acces de tuse. Existau multe mistere pe lume, și puține dintre ele erau plăcute. În coborâre, ocoli puțul și se îndreptă spre turnul ruinat. I se păru improbabil ca ocupantul tumulului să fi zăbovit mult în acea zonă. *Eu aș fi vrut să ajung cât mai departe de aici, cât de repede ar fi fost omenește posibil.* Era imposibil de spus cât timp trecuse de la evadarea creaturii, dar instinctul îi spuse lui Toc că era vorba de ani, dacă nu chiar decenii. În orice caz, se simțea nefiresc de netemător, în ciuda împrejurimilor neospitaliere și a tuturor secretelor ascunse sub suprafața răvășită a pământului. Amenințarea care zăcuse în acel loc părea să fi dispărut demult.
La patruzeci de pași de turn aproape că se împiedică de un cadavru. Un strat fin de praf îi ascunsese cu totul prezența, iar acel praf, acum tulburat de eforturile lui Toc de a se îndepărta, se ridică, formând un nor. Blestemând, malazanul scuipă praful din gură.
Prin negura sclipitoare și învârtejită, văzu că rămășițele erau umane. Adevărat, ale unui om scund, cu oase masive. Tendoanele se uscaseră, devenind cafenii ca nuca, iar blănurile și pieile care îl înveleau parțial putreziseră, devenind doar niște fâșii. Un coif din os, făcut din calota frontală a unui animal cu coarne, rămăsese pe capul cadavrului. Un corn se rupsese în trecut, cine știe când. Alături de cadavru zăcea o sabie pentru două mâini, având acum o teacă din praf. *Fiindcă tot vorbeam de țeasta lui Hood…*

Toc cel Tânăr se încruntă către siluetă.
– Ce faci aici? întrebă el apăsat.
– Aștept, îi răspunse T'lan Imassul cu glas aspru ca pielea.
Toc își scormoni memoria ca să descopere numele războinicului-strigoi.
– Onos T'oolan, spuse el, încântat de sine. Din Clanul Tarad.
– Acum mă numesc Tool. Fără clan. Liber.
Liber? Liber să faci ce, tu, sac de oase? Să zaci în pustietăți?
– Ce s-a întâmplat cu Adjuncta? Și unde ne aflăm?
– Pierduți.
– La care întrebare mi-ai răspuns, Tool?
– La ambele.
Toc scrâșni din dinți, rezistând ispitei de a-l lovi cu piciorul pe T'lan Imass.
– Nu poți vorbi mai limpede?
– Tot ce se poate.
– Și?
– Adjuncta Lorn a murit în Darujhistan acum două luni. Ne aflăm în locul antic numit Morn, la două sute de leghe spre miazăzi. Și abia a trecut de miezul zilei.
– Doar miezul zilei, spui tu. Mulțumesc pentru lămurire. Nu simțea nicio plăcere să discute cu o creatură care existase vreme de sute de mii de ani, iar disconfortul îi dezlănțui sarcasmul – o prezumție precară. *Ce-ar fi să redevii serios, idiotule? Sabia aceea din cremene nu e doar pe fațadă.* Voi doi ați eliberat Tiranul Jaghut?
– Pentru scurtă vreme. Eforturile imperiale de a cuceri Darujhistanul au dat greș.
Încruntându-se, Toc își încrucișă brațele.
– Ai spus că așteptai. Ce anume?
– Ea a fost plecată o vreme. Acum se întoarce.
– Cine?
– Cea care a ocupat turnul, soldatule.
– Ai putea măcar să te ridici când vorbești cu mine.
Înainte de a ceda ispitei.
T'lan Imass-ul se ridică scoțând o diversitate de sunete de protest, iar praful căzu ca o cascadă de pe silueta lui largă, bestială. Ceva străluci câteva clipe în adâncurile găvanelor lui când se uită la Toc, apoi Tool se întoarse și își recuperă sabia din cremene.

O, zei, mai bine insistam să rămână întins. Piele uscată, mușchi încordați și oase grele… toate mișcându-se ca și cum ar fi fost ceva viu. O, cât de mult îi iubea Împăratul. O armată pe care nu trebuia să o hrănească, să îi asigure transportul, o armată care putea ajunge oriunde și face aproape orice. Și nu existau dezertori – cu excepția celui care acum stă în fața mea.
Și cum ai putea pedepsi un dezertor T'lan Imass?
– Am nevoie de apă, spuse Toc după un moment apăsător, în care se priviră unul pe celălalt. Și de mâncare. Și trebuie să găsesc niște săgeți. Și o coardă pentru arc. Își desfăcu bareta coifului și îl scoase de pe cap. Cea din piele de dedesubt era îmbibată de sudoare. N-am putea aștepta în turn? Arșița asta îmi coace creierul.
Și de ce vorbesc de parcă m-aș aștepta să mă ajuți, Tool?
– Coasta se află la o mie de pași spre sud-vest, spuse creatura. Acolo găsești hrană și o anumită iarbă de mare care va fi suficient de bună până găsești o coardă din maț. Din păcate, nu am simțit miros de apă dulce. Poate ocupanta turnului se va dovedi generoasă, cu toate că e puțin probabil să fie astfel dacă te va găsi înăuntru la sosirea ei. Iar săgețile se pot face. În apropiere există o mlaștină cu apă sărată, unde putem găsi stuf tare ca osul. Capcanele pentru păsările de coastă ne vor oferi hrană. Capete de săgeți… Tool se întoarse și contemplă câmpia din obsidian. Nu văd cum ți-ar putea lipsi materia primă.
În regulă, deci mă vei ajuta. Slavă lui Hood!
– Da, sper că poți ciopli piatră și țese iarbă de mare, T'lan Imass, fără a mai vorbi de tăierea stufului din os – ce-o mai fi și asta! – în săgeți drepte, pentru că eu sigur nu mă pricep. Când am nevoie de săgeți, le cumpăr, iar când le primesc, ele au capete de fier și sunt drepte ca linia cu plumb.
– Soldatule, nu mi-am pierdut priceperea…
– Pentru că Adjuncta nu ne-a prezentat cum se cuvine, numele meu este Toc cel Tânăr, și nu sunt soldat, ci iscoadă.
– Ai fost angajat al Ghearei.
– Fără să beneficiez de instruirea de asasin, și nici de mag. Pe de altă parte, mai mult sau mai puțin, am renunțat la acel rol. Acum nu vreau decât să mă întorc la Oastea lui Un-Braț.
– Vei avea de făcut o călătorie lungă.

– Așa am înțeles și eu. Așadar, cu cât pornesc mai curând, cu atât va fi mai bine. Spune-mi, cât se întinde pustietatea asta de sticlă?
– Cale de șapte leghe. Dincolo de ea vei găsi Lamatath. Câmpia. După ce ajungi acolo, pornești spre nord prin nord-est.
– Și unde voi ajunge? În Darujhistan? Dujek a asediat orașul?
– Nu. T'lan Imass-ul își întoarse capul. Uite-o că vine.
Toc urmă privirea lui Tool. Dinspre miazăzi apărură trei siluete, care se apropiau de marginea inelului format de tumuli. Dintre cele trei, doar cea din mijloc mergea dreaptă. Era înaltă, zveltă, purtând o telaba largă de culoare albă, precum femeile de origine nobilă din cele Șapte Orașe. Avea părul negru, lung și drept. O flancau doi câini, cel din stânga ei mare cât un ponei de deal, flocos, arătând ca un lup, iar celălalt, cu părul scurt, de culoare nisipie și foarte musculos.
Cum Tool și Toc stăteau în picioare în câmp deschis, era imposibil să nu fie remarcați, însă cei trei nu se arătară deloc tulburați și nici nu își schimbară ritmul pașilor cât se apropiară. Ajuns la douăzeci de pași, câinele care arăta ca un lup porni cu pași săltați înainte, dând din coadă când ajunse aproape de T'lan Imass.
Analizând scena, Tod își scărpină bărbia.
– Tool, ăsta-i un vechi prieten? Ori fiara vrea să se arunce asupra oaselor tale?
Războinicul-strigoi îl privi în tăcere.
– Glumeam, spuse Toc, ridicând umerii. Adică am încercat. Nu credeam că T'lan Imass s-ar putea simți jigniți.
Or, mai curând, sper că așa stau lucrurile. Vai, zei, ce gură bogată am...
– Tocmai mă gândeam, i-a răspuns Tool, vorbind rar. Fiara asta este un ay, așa că nu o prea interesează oasele. Ay preferă carnea, caldă dacă se poate.
Toc își drese glasul.
– Înțeleg.
– Glumeam, spuse Tool după un moment.
– Ai dreptate.
Of. Poate că până la urmă nu va fi chiar atât de rău. Surprizele nu încetează să apară.

T'lan Imass-ul întinse mâinile până când își așeză vârfurile degetelor osoase pe capul lat al animalului. Acesta rămase perfect nemișcat.
– Un vechi prieten? Da, noi adoptam asemenea animale în triburile noastre. Dacă nu făceam asta, le vedeam murind de foame. Noi ne făceam vinovați de înfometarea lor, înțelegi?
– Vinovați? Din cauza vânătorii excesive? Aș fi crezut că neamul tău era în comuniune cu natura. Cu toate acele spirite, ritualuri de împăcare cu natura?
– Toc cel Tânăr, îl întrerupse Tool, mă iei peste picior, ori e vorba de propria ta ignoranță? Nici măcar lichenii din tundră nu au pace. Totul este o luptă, un război pentru dominație. Cei care pierd dispar.
– Iar noi nu suntem cu nimic deosebiți, asta vrei să zici.
– Ba suntem, soldatule. Avem privilegiul alegerii. Darul anticipării. Deși, deseori ajungem să conștientizăm prea târziu acele răspunderi.
T'lan Imass-ul înclină capul în timp ce examina ay-ul din fața-i și propria mână scheletică, lipită de capul animalului.
– Baaljagg îți așteaptă porunca, dragă războinic-strigoi, spuse femeia care tocmai se apropiase, iar glasul ei sună ca un cântec. Ce frumos. Garath, du-te lângă fratele tău, ca să-l salutați pe oaspetele nostru stafidit. Întâlni apoi privirea lui Toc și zâmbi. Garath trebuie să hotărască dacă tovarășul tău trebuie înhumat, n-ar fi amuzant?
– Deocamdată, o aprobă Toc. Constat că vorbești în Daru, însă porți telaba din cele Șapte Orașe...
Sprâncenele ei se arcuiră.
– Chiar așa? Vai, ce derutată sunt! Atenție, domnule, vorbești Daru, însă ești din imperiul acelei femei – cum o cheamă oare?
– Împărăteasa Laseen. Imperiul Malazan.
Dar de unde știi asta? Doar nu port uniformă?
Ea îi zâmbi.
– Întocmai.
– Sunt Toc cel Tânăr, iar pe T'lan Imass îl cheamă Tool.
– Foarte potrivit. Uf, e arșiță aici, nu ți se pare? Să ne retragem în turnul Jaghut. Garath, nu-l mai adulmeca pe T'lan Imass și du-te să trezești servitorii.
Toc urmări câinele robust alergând către turn. Cercetașul văzu abia atunci că intrarea se făcea printr-un balcon, situat probabil

la primul etaj – încă un indiciu privind adâncimea stratului de sticlă strivită.
– Acel loc nu pare foarte primitor, remarcă el.
– Aparențele înșală, murmură ea, aruncându-i încă un zâmbet menit să îi facă inima să tresalte.
– Cum te cheamă? o întrebă Toc când porniră spre turn.
– Ea este Lady Envy (Invidie), spuse Tool. Fiica lui Draconus – cel care a făurit sabia Dragnipur și a fost ucis de deținătorul ei actual, Anomander Rake, lordul Seminței Lunii. Se spune că Draconus are două fiice, pe care le-a numit Envy și Spite (Ranchiună).
– Pe răsuflarea lui Hood, nu cred că vorbești serios, murmură Toc.
– Fără îndoială că numele lor l-au amuzat și pe el, continuă T'lan Imass-ul.
– Chiar așa, spuse Lady Envy cu un oftat, acum mi-ai stricat plăcerea. Ne cunoaștem?
– Nu. Cu toate acestea, îmi ești cunoscută.
– Așa se pare! Recunosc, a fost o lipsă de modestie din partea mea să presupun că nu voi fi recunoscută. La urma urmelor, drumul meu s-a încrucișat de câteva ori cu cel al T'lan Imass-ilor. Cel puțin de două ori, mai precis.
Tool se uită spre ea cu cea mai profundă privire.
– Doamnă, chiar dacă vrei să urmezi calea sfielii, faptul că știu cine ești nu explică misterul prezenței tale aici, la Morn. Aș vrea să știu ce cauți în acest loc.
– Ce vrei să insinuezi? întrebă ea batjocoritor.
Când se apropiară de intrarea în turn, o siluetă mascată, purtând o armură din piele, apăru în dreptul ușii căscate. Toc se opri brusc.
– Acela e un Seguleh! Se răsuci spre Lady Envy. Slujitorul tău e un Seguleh!
– Așa se numesc? Își arcui sprâncenele. Un nume cunoscut, deși contextul îmi scapă. A, sigur. Am furat numele lor, dar puțin altceva. Au fost prin preajmă și au avut șansa de a mă vedea – acesta, care se numește Senu, și alți doi. Au socotit că dacă m-ar ucide ar scăpa de monotonia călătoriei lor. Oftă. Vai, iar acum mă slujesc. I se adresă Seguleh-ului. Senu, s-au trezit pe deplin frații tăi?

Bărbatul scund și zvelt își înclină capul, iar ochii lui întunecați deveniră una cu crestăturile măștii ornamentate pe care o purta.
– Am dedus că asta indică aprobarea, îi spuse Lady Envy lui Toc. Am remarcat că nu sunt foarte vorbăreți.
Rămas cu ochii la cele două săbii late atârnate sub brațele lui Senu, Toc scutură din cap.
– El este singurul dintre cei trei care te recunoaște direct, doamnă?
– Acum, că ai adus vorba de asta… are vreo importanță?
– Înseamnă că el se află pe treapta cea mai de jos a ierarhiei. Ceilalți doi consideră că ar fi sub demnitatea lor să discute cu cineva care nu este Seguleh.
– Ce aroganță din partea lor!
Cercetașul zâmbi.
– Nu am văzut niciunul până acum – dar am auzit o sumedenie de lucruri despre ei. Patria lor este o insulă spre miazăzi, și se spune că sunt un neam căruia îi place intimitatea și nu se simt atrași de călătorii. Dar sunt cunoscuți spre miazănoapte până în Nathilog.
Și, să mă ia Hood, de ce renume se bucură…
– Hm, am simțit o anumită aroganță care s-a dovedit interesantă. Dragă Senu, condu-ne înăuntru.
Seguleh nu făcu nicio mișcare. Îl observase pe Tool, iar acum rămăsese cu ochii ațintiți la el.
Cu părul zbârlit, ay-ul se trase deoparte pentru a face loc între cele două siluete.
– Senu? întrebă Lady Envy cu o politețe dulce.
– Cred că-l provoacă pe Tool, șopti Toc.
– Dar e ridicol. De ce ar face asta?
– Pentru Seguleh, rangul înseamnă totul. Dacă ierarhia este pusă la îndoială, o apără. Fără să ezite nicio clipă.
Lady Envy se încruntă spre Senu.
– Potolește-te, tinere!
Îi făcu semn să intre în încăpere.
În fața acelui gest, Senu păru să tresară.
Cicatricea îi trimise un val de mâncărime lui Toc. Se scărpină cu îndârjire și scăpă o sudalmă în șoaptă.
Seguleh-ul se retrase în încăperea mică, iar după un moment de ezitare se întoarse și îi conduse pe ceilalți spre ușa din partea

opusă. Mergând pe un hol curbat, ajunseră în încăperea centrală, din mijlocul căreia pornea o scară într-o spirală strânsă. Zidurile nedecorate erau din piatră ponce cioplită brut. Trei sarcofage din calcar ocupau capătul îndepărtat al încăperii, capacele, aranjate într-un șir ordonat, fiind rezemate de zidul din spatele lor. Câinele pe care Lady Envy îl trimisese înăuntru mai devreme ședea în apropierea lor. Imediat lângă intrare se află o masă rotundă din lemn, încărcată cu fructe proaspete, carne, brânză și pâine, precum și o carafă îmbrobonată din lut, alături de care erau câteva căni.
Cei doi însoțitori ai lui Senu stăteau nemișcați lângă masă, de parcă ar fi făcut de gardă, pregătiți să-și dea viața pentru a o apăra. Ambii aveau aceeași statură și constituție ca și camaradul lor și erau înarmați la fel, diferența dintre ei fiind făcută de măști. Dacă acoperitoarea de față emailată a lui Senu era plină de modele în culori închise, acele decorațiuni se diminuau succesiv la ceilalți doi. Una dintre ele era doar o idee mai puțin însemnată decât a lui Senu, însă a treia nu prezenta decât niște scrijelituri gemene, câte una pe fiecare obraz alb, lucios. Ochii care se vedeau prin tăieturile măștilor erau ca niște fragmente de obsidian.
Seguleh-ul cu scrijelituri gemene pe mască încremeni când îl văzu pe T'lan Imass și făcu un pas înainte.
– Ei, chiar așa? șuieră Lady Envy. Provocările sunt interzise! Încă o manifestare ridicolă de acest fel și îmi voi pierde răbdarea.
Cei trei Seguleh tresăriră și se retraseră un pas.
– Așa, spuse femeia, acum e mult mai bine. Se întoarse spre Toc. Tinere, potolește-ți foamea. În carafă este vin alb de Saltoan, răcit cum se cuvine.
Toc descoperi că nu putea să-și dezlipească ochii de la Seguleh-ul care purta masca trasată cu semne gemene.
– Dacă o privire fixă reprezintă o provocare, de dragul păcii – fără a mai vorbi de viața ta –, îți sugerez să renunți, Toc cel Tânăr, spuse Lady Envy încet.
Brusc alarmat, el își smulse privirea de la celălalt bărbat.
– Bună idee, doamnă! Doar că nu am auzit niciodată de… în fine, să lăsăm asta. Nu contează.
Se apropie de masă și întinse mâna după carafă.
În spatele lui explodă o mișcare, urmată de zgomotul produs de alunecarea unui trup de-a latul camerei, care se izbi de perete

cu bufnet bolnăvicios. Toc se răsuci și îl văzu pe Tool, care avea sabia ridicată, stând cu fața spre ceilalți doi Seguleh. Senu zăcea ghemuit la zece pași distanță, lipsit de cunoștință ori mort. Cele două săbii ale lui erau scoase pe jumătate din teci.
Stând alături de Tool, ay-ul pe nume Baaljagg privea fix spre corpul bărbatului și dădea din coadă.
Lady Envy se uită spre ceilalți Seguleh cu ochi înghețați.
– Având în vedere că poruncile mele s-au dovedit insuficiente, de aici înainte las viitoarele înfruntări în mâinile foarte capabile ale T'lan Imass-ului. Se întoarse spre Tool. Senu e mort?
– Nu, doamnă. M-am slujit de latul sabiei, pentru că nu am vrut să-l ucid pe vreunul dintre servitorii voștri.
– Având în vedere circumstanțele, ai procedat înțelept.
Toc prinse mânerul între degetele tremurătoare.
– Lady Envy, să-ți torn și ție?
Ea îi aruncă o privire, ridică din sprâncene, apoi zâmbi.
– Splendidă idee, Toc cel Tânăr. Este limpede că nouă ne revine sarcina de a restabili buna cuviință.
– Ce ai aflat despre Ruptură? întrebă Tool, adresându-se femeii.
Având cupa în mână, ea se întoarse spre el.
– Aha, din câte văd, treci la miezul problemei în toate chestiunile. A fost închisă. De un suflet muritor. Lucru de care sunt convinsă că știi. Scopul cercetătorilor mele a fost însă să descopăr identitatea coridorului în sine. Nu seamănă cu niciun altul. Portalul pare a fi aproape… mecanic.
Ruptură? Asta trebuie să fie umflătura roșie din aer. Aha.
– Ai examinat mormintele K'chain Che'Malle, doamnă?
Ea strâmbă din nas.
– În treacăt. Toate sunt goale, și asta de multă vreme. Probabil decenii.
Cu un scârțâit slab, Tool își înclină capul într-o parte.
– Doar decenii?
– Adevărat, un amănunt neplăcut. Cred că Matroana a întâmpinat dificultăți mari ca să se elibereze, apoi i-a trebuit și mai mult timp ca să își revină după chinurile îndurate, apoi și-a născut copiii. Ea și neamul ei au făcut eforturi în orașul îngropat de la nord-vest, deși neîncheiate, ca și cum rezultatele s-ar fi dovedit nesatisfăcătoare. Apoi, se pare că au plecat toți spre altă zonă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Poate fi relevant că

Matroana a fost sufletul original care a închis Ruptura. Trebuie să presupunem că acolo locuiește altă creatură nefericită.
T'lan Imass dădu aprobator din cap. În timpul acestui schimb de replici, Toc se îndestulase cu mâncare, iar în acel moment era la a doua cupă de vin rece și sec. Încercarea de a înțelege discuția desfășurată până în acel moment îi dăduse o durere de cap – trebuia să o analizeze mai târziu.
– Trebuie să mă îndrept spre miazănoapte, spuse el în timp ce mesteca o bucată gustoasă de pâine. Există vreo șansă de a-mi pune la dispoziție proviziile necesare, doamnă? Ți-aș rămâne îndatorat.
Își mută privirea când descoperi sclipirea avidă din ochii ei.
– Fii atent la ce oferi, tinere.
– Nu vreau să te supăr, dar de ce mi te adresezi cu „tinere“? Arăți de parcă nu ai avea decât cel mult douăzeci și cinci de ani.
– Ce măgulitor... Așadar, în ciuda faptului că Tool a reușit să mă identifice imediat – și mă văd silită a recunoaște că profunzimea cunoștințelor lui mi se pare de-a dreptul deconcertantă – numele pe care T'lan Imass le-a dezvăluit sugerează foarte puține lucruri.
Toc ridică din umeri.
– Sigur, am auzit de Anomander Rake. Nu știam că a luat sabia altcuiva – și nici când s-a întâmplat asta. Cred, totuși, că ai avea dreptate să simți o anumită animozitate față de el, întrucât ți-a ucis tatăl – cum îl chema? A, Draconus. Imperiul Malazan împărtășește sentimentul. Așadar, având aceiași dușmani...
– Suntem în mod inevitabil aliați. O deducție logică. Din nefericire însă greșită. Voi fi încântată să-ți ofer hrană și băutură cât poți căra, dar regret, nu-ți pot da ceva care să-ți slujească drept armă. În schimb, s-ar putea ca într-o bună zi să-ți cer o favoare – nimic ieșit din comun, firește. Ceva mărunt și aproape nedureros. Ți se pare acceptabil?
Toc simți că pofta de mâncare îi dispare. Aruncă o privire spre Tool, dar nu căpătă niciun sprijin din partea acestuia, fața lui fiind lipsită de orice expresie. Malazanul se încruntă.
– Lady Envy, mă simt dezavantajat.
Ea îi zâmbi.
Și eu, care speram că vom trece peste partea de politețe excesivă pentru a ajunge la ceva mai... apropiat. Iar ai luat-o razna, Toc, și ai ajuns să gândești cu altceva decât cu creierul.

Pe fața ei apăru un zâmbet larg.
Roșind, Toc întinse mâna după cupă.
– Prea bine, accept propunerea.
– Calmul tău e încântător, Toc cel Tânăr.
El fu cât pe ce să se înece cu vin. Dacă nu aș fi fost un nenorocit cu un ochi, sărutat de o sabie, m-aș simți ispitit să numesc asta flirt.
– Lady Envy, interveni Tool, dacă vrei să afli mai multe despre această Ruptură, nu aici le vei găsi.
Toc observă cu încântare ușoara tresărire de șoc apărută pe fața ei când se întoarse spre T'lan Imass.
– Serios? Nu sunt singura care se bucură de o anumită sfială. Îmi poți explica?
Anticipând răspunsul, Toc cel Tânăr își drese glasul, apoi își lăsă capul în jos când ea îi aruncă o privire întunecată.
– Probabil, îi răspunse Tool în mod previzibil.
Ha-ha, știam eu.
Glasul ei deveni tăios.
– Atunci fă-o, te rog.
– Lady Envy, urmez o urmă antică. Morn a reprezentat doar o oprire în drumul meu. Acum urma duce spre miazănoapte. Ai putea găsi răspunsul printre cele pe care le caut eu.
– Așadar, vrei să te însoțesc.
– Îmi este totuna, spuse Tool cu glas hârâit și lipsit de orice inflexiune. Însă, dacă preferi să rămâi aici, trebuie să te previn. Imixtiunea cu Ruptura prezintă riscuri – chiar și pentru cineva ca tine.
Ea își încrucișă brațele la piept.
– Crezi că nu procedez cu prevederea cuvenită?
– În aceste momente ai ajuns într-un impas, iar frustrarea ta crește. Voi adăuga un element stimulator, Lady Envy. Vechii tăi camarazi de călătorie se îndreaptă spre aceeași destinație – Pannion Domin. Anomander Rake și Caladan Brood se pregătesc să pornească război împotriva Domin. O hotărâre serioasă – asta nu-?i st?rne?te curiozitatea?
ți stârnește curiozitatea?
– Nu ești un simplu T'lan Imass, îl acuză ea.
Tool nu îi răspunse.
– Te-a pus într-o situație dezavantajoasă, spuse Toc, controlându-și cu greu amuzamentul.

– Impertinența mi se pare dezgustător de neatrăgătoare, se răsti ea. Unde a dispărut calmul tău agreabil, Toc cel Tânăr?
Pe Toc îl miră impulsul brusc de a se arunca la picioarele ei pentru a-i cere iertare. Alungând acea idee absurdă, spuse:
– A fost zgândărit, cred.
Expresia de pe fața ei se înmuie, chipul ei amintind de o ciută.
Dorința absurdă reveni. Toc își scărpină cicatricea și își mută privirea de la ea.
– Nu am avut intenția de a te zgândări.
Adevărat, iar Regina Viselor are picioare de pui.
– De aceea îmi cer sincer scuze. Lady Envy se întoarse din nou spre Tool. Prea bine, vom pleca cu toții în călătorie. Foarte emoționant! Făcu un gest spre slujitorii Seguleh. Începeți pregătirile neîntârziat!
Tool îi spuse lui Toc:
– O să adun materiale pentru arc și săgeți. Le putem confecționa pe drum.
Cercetașul dădu aprobator din cap, apoi zise:
– Aș vrea să văd cum le faci, Tool. Aș putea dobândi cunoștințe folositoare.
T'lan Imass lăsă impresia că analizează vorbele lui Toc, apoi își înclină capul.
– Noi așa le considerăm.
Auzind un geamăt puternic de lângă peretele de care stătea lipit Senu, s-au întors cu toții. Acesta își recăpătase cunoștința, descoperise lângă el ay-ul, care lingea cu o plăcere evidentă modelele pictate pe masca lui.
– Mediul pare să fie un amestec de cărbune, salivă și sânge uman, explică Tool cu tonul lui obișnuit, fără nicio inflexiune.
– Asta zic și eu o trezire brutală, murmură Toc.
Lady Envy îl atinse în drum spre ușă și îi aruncă o privire lui Toc.
– A, abia aștept să plecăm la drum!
Atingerea care nu fusese nicidecum întâmplătoare strecură un cuib de șerpi în măruntaiele lui Toc. În ciuda bătăilor tunătoare ale inimii, malazanul nu știa dacă era cazul să fie încântat ori îngrozit.

CAPITOLUL DOI

Armata lui Un-Braț sângera din nenumărate răni. O campanie nesfârșită, înfrângeri succesive, urmate de victorii și mai costisitoare. Însă dintre toate rănile suferite de armata lui Dujek Un-Braț, cele ale sufletului erau cele mai grave...

Silverfox
Cercetașul Hurlochel

Cuibărit printre pietrele și bolovanii care se rostogoliseră pe povârnișul dealului, caporalul Picker îl urmărea pe bătrânul care urca încet și chinuitor pe drumeag. Umbra lui trecu peste poziția lui Blend, însă omul care o arunca nu știa cât de aproape se afla soldatul. Blend se ridică tăcut în spatele lui, praful căzând de pe el, după care făcu o serie de gesturi cu mâna spre Picker. Bătrânul își continuă drumul fără să observe nimic din toate acestea. Când ajunse la doar șase pași depărtare, Picker se ridică, iar mantia ei cenușie rămasă după furtuna de praf din acea dimineață se desfășură ca o cascadă, și își îndreptă arbaleta spre bătrân.
– Ai ajuns destul de departe, călătorule, mârâi ea.
Surprins, bătrânul se dezechilibră și făcu un pas înapoi. O piatră se răsturnă sub piciorul lui, astfel că se prăbuși la pământ cu un țipăt, dar reuși să se răsucească pentru a evita să cadă peste desaga din piele prinsă de spate. Mai alunecă un pas în josul drumeagului, ajungând aproape la picioarele lui Blend.
Zâmbind, Picker se apropie de el.
– De ajuns, spuse ea. Bătrâne, nu pari primejdios, dar pentru orice eventualitate, în clipa asta, înspre tine sunt ațintite alte cinci arbalete. Așadar, pentru numele lui Hood, ce-ar fi să-mi spui ce cauți aici?
Tunica bătrânului, roasă până la urzeală, era pătată de sudoare și praf. Fruntea lui arsă de soare era lată, iar trăsăturile feței înguste dispăreau în falca aproape lipsită de bărbie. Dinții lui, încâlciți și strâmbi, țâșneau în toate direcțiile, făcând ca zâmbetul lui să fie o parodie. Își trase picioarele subțiri, înfășurate în piele, sub el și se ridică încet.
– Mii de scuze, spuse el gâfâind și aruncând o privire peste umăr, spre Blend. Se chirci când îi văzu ochii, așa că se răsuci imediat cu fața spre Picker. Crezusem că drumeagul ăsta nu e folosit nici măcar de hoți. Înțelege-mă, economiile de o viață sunt investite în ceea ce port în desagă – nu mi-am permis o gardă, și niciun catâr…
– Înțeleg că ești negustor, spuse Picker fără grabă. Încotro te îndrepți?
– Spre Pale. Sunt din Darujhistan.
– Asta este evident, se răsti Picker. Problema e că acum Pale a căzut în mâinile imperiale… la fel ca și dealurile din jur.

– Nu am știut asta, adică despre dealuri. Sigur, știu că Pale a ajuns în îmbrățișarea malazană.
Picker îi surâse lui Blend.
– Ai auzit? O *îmbrățișare*. Asta-i bună, bătrâne. O îmbrățișare ca de mamă, adevărat? Și ce ai în desagă?
– Sunt meșteșugar, răspunse bătrânul, plecându-și capul. Mai precis, făuritor de mici bijuterii. Din os, fildeș, jad, serpentin.
– Investite cu ceva, vrăji și altele asemenea? întrebă caporalul. Ceva binecuvântat?
– Doar de talentul meu, ca să-ți răspund la prima întrebare. Nu sunt mag și lucrez singur. Am avut totuși noroc, pentru că am obținut binecuvântările unui preot pentru un set de trei brățări din fildeș.
– Al cărui zeu?
– Treach, Tigrul Verii.
Picker rânji.
– Acela nu e zeu, zevzecule. Treach este un Prim Erou, un ascendent Soletaken…
– S-a sanctificat un nou templu în onoarea lui, o întrerupse bătrânul. Pe strada Maimuței fără Păr, din cartierul Gadrobi – iar eu am fost ales pentru a grava legătura din piele a Cărții Rugăciunilor și Ritualurilor.
Picker își dădu ochii peste cap și coborî arbaleta.
– Bine, hai să vedem brățările.
Cu o mișcare grăbită din cap, bătrânul își scoase desaga de pe spate și o așeză în fața lui. Apoi desfăcu singura baretă de la gura ei.
– Nu uita, dacă scoți ceva ciudat de acolo, douăsprezece săgeți îți vor aerisi țeasta.
– Asta e o desagă, nu pantalonii mei, murmură negustorul. Pe de altă parte, parcă spuneai ceva de cinci.
Caporalul se încruntă.
– Spectatorii au sporit ca număr, spuse Blend încet.
– Bine, adăugă Picker, grăbită. Două plutoane, ascunse, care îți urmăresc fiecare mișcare. Cu o atenție exagerată, bătrânul scoase un pachet mic, învelit în piele de căprioară.
– Se spune că fildeșul e străvechi, zise el pe un ton plin de respect. De la un monstru cu blană și colți care era cândva prada preferată de Treach. Cadavrul fiarei a fost descoperit în noroiul înghețat din îndepărtatul Elingarth.

– Lasă chestiile astea, se răsti Picker la bătrân. Să vedem blestematele alea de lucruri.
Alarmat, bătrânul ridică din sprâncenele albe.
– Blestemate? Nu! nici vorbă! Crezi că aș vinde ceva blestemat?
– Ține-ți gura, a fost doar o blestemată de exprimare. Grăbește-te, nu vrem să pierdem toată ziua pentru asta.
Blend scoase un sunet, redus imediat la tăcere de privirea caporalului.
Bătrânul desfăcu pachetul, scoțând la iveală trei brățări pentru brațe, fiecare dintre ele dintr-o bucată și lipsite de decorațiuni, lustruite, și având o nuanță palidă, lucioasă.
– Unde sunt semnele de binecuvântare?
– Nu există. Fiecare dintre ele a fost înfășurat într-o pânză țesută din părul lepădat de Treach – vreme de nouă zile și zece nopți.
Blend pufni.
– Păr din năpârlire? Pe chipul caporalului apăru o grimasă. Ce idee dezgustătoare.
– Spindle nu ar gândi așa, murmură Blend.
– Un set de trei brățări pentru brațe, gândi Picker cu voce tare. Brațul drept, stâng… și mai unde? Și mai ține-ți gura – eu și Blend suntem flori delicate.
– Toate pentru același braț. Sunt solide, însă se leagă între ele – așa au fost instrucțiunile pentru binecuvântare.
– Se leagă între ele, și totuși nu se desfac – trebuie să văd așa ceva.
– Vai mie, nu pot arăta această vrăjitorie, pentru că se va produce doar o dată, când cumpărătorul le va prinde pe brațul în care poartă arma.
– Asta e o escrocherie perfectă.
– Ei, cu asta l-am prins, spuse Blend. Înșelătoriile merg dacă reușești să dispari în mulțime.
– Așa cum se întâmplă în piețele din Pale. Bine că aici nu ne aflăm într-o piață aglomerată, corect? spuse Picker rânjind spre bătrân. Cât costă?
Meșteșugarul se frământă.
– Ați ales lucrarea mea cea mai valoroasă – voiam să organizez o licitație pentru aceste…
– Bătrâne, cât vrei pe ele?
– T… trei sute de concili de aur.
– Concili. Asta e noua monedă folosită în Darujhistan, adevărat?

– Pale a adoptat jakata malazană ca unitate monetară standard, spuse Blend. Care e cursul de schimb?
– Să fiu al naibii dacă știu! bolborosi Picker.
– Dacă vreți să știți, a îndrăznit negustorul, în Darujhistan, schimbul se face la două jakata și o treime pentru un concil. Onorariul agentului este de cel puțin o jakata. Prin urmare, strict vorbind, o jakata și o treime.
Blend își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, apoi se apleacă pentru a vedea mai bine brățările.
– Trei sute de concili ar ajunge unei familii să trăiască confortabil câțiva ani.
– Aceasta mi-a fost intenția, spuse bătrânul. Cu toate că, pentru că trăiesc singur și modest, am socotit patru ani sau mai mult, inclusiv materialele pentru meseria mea. Dacă le dau cu mai puțin de trei sute de concili aș fi ruinat.
– Îmi plânge inima, spuse Picker. Aruncă o privire spre Blend. Cine va avea de suferit?
Soldatul ridică din umeri.
– Adu aici trei fișicuri.
– Am înțeles, caporale.
Blend trecu pe lângă bătrân, urcă drumeagul și dispăru.
– Te implor, spuse negustorul cu glas plângăcios. Nu-mi plăti în jakata.
– Liniștește-te, îi spuse Picker. Astăzi ți-a zâmbit Oponn. Acum îndepărtează-te de desagă. Trebuie să o percheziționez.
Înclinându-se, bătrânul se retrase.
– Recunosc, restul are o valoare mai redusă. Sigur, câteva lucruri făcute în grabă...
– Nu vreau să cumpăr altceva, spuse Picker, scormonind cu o mână prin desagă. Asta e ceva oficial.
– Aha, înțeleg. La Pale sunt interzise anumite articole?
– Jakata contrafăcute, de exemplu. Economia locală suferă, iar concilii nu sunt bineveniți. Săptămâna trecută am avut o pradă foarte mare.
Negustorul făcu ochi mari de groază.
– Mă plătești cu monede false?
– Ispititor, dar nu o voi face. Cum spuneam, Oponn ți-a surâs azi. Terminând de percheziționat, Picker se retrase și scoase o tăbliță cerată din punga de la brâu. Negustorule, trebuie să-mi notez numele tău. Drumurile astea sunt folosite mai ales de

contrabandiști, care încearcă să ocolească posturile de control de pe drumurile din câmpie care trec prin Zona de Separație – se pare că tu ești unul dintre puținii oameni cinstiți care au luat-o pe aici. Pe drumurile de aici, șmecherii aceia de contrabandiști sfârșesc prin a plăti înzecit pentru șmecheria lor, când adevărul este că ar avea șanse mai mari să se strecoare prin haosul de la postul de control.

– Mă numesc Munug.

Picker ridică ochii spre el.

– Sărmanul de tine.

Blend se întoarse pe drum, aducând trei fișicuri de monede.

Cu ochii la teancurile de monede înfășurate, negustorul ridică sfios din umeri.

– Aceia sunt concili!

– Da, murmură Picker. În fișicuri de câte o sută – probabil că??i vei fr?nge spinarea c?r?nd at??ia bani p?n? la Pale, f?r? a mai vorbi de drumul de ?ntoarcere. De fapt, nici n?ar trebui s? te mai deranjezi s? ba?i at?ta drum, nu?

?l ?intui cu privirea ?n timp ce??i v?r? t?bli?a ?napoi ?n punga de la br?u.

-ți vei frânge spinarea cărând atâția bani până la Pale, fără a mai vorbi de drumul de întoarcere. De fapt, nici n-ar trebui să te mai deranjezi să bați atâta drum, nu?

Îl țintui cu privirea în timp ce-și vârî tăblița înapoi în punga de la brâu.

– Ai dreptate, recunoscu Munug, împachetând brățările la loc și dându-i pachetul lui Blend. Cu toate acestea, voi merge până la Pale, ca să vând restul lucrurilor. Agitat, își plimbă ochii de colo-colo și își dezveli dinții strâmbi într-un zâmbet anemic. Dacă norocul oferit de Oponn nu mă va părăsi, s-ar putea să-mi dublez banii.

Picker îl măsură pe bătrân câteva clipe, apoi clătină din cap.

– Lăcomia strică omenia, Munug. Pun pariu că peste o lună, când te vei întoarce pe drumul ăsta, nu vei avea decât țărână în buzunare. Ce părere ai? Punem rămășag pe zece concili?

– Dacă pierd, îți voi datora zece concili.

– Ei, bine, voi accepta o bijuterie sau trei – ai mâini pricepute, bătrâne, asta e evident.

– Îți mulțumesc, dar, cu tot respectul, refuz să pun rămășag.

Picker ridică din umeri.

– Foarte rău. Mai ai încă o bătaie de clopot până se întunecă. Aproape de culme se află o tabără pe marginea drumului – dacă ești îndeajuns de hotărât, poți ajunge acolo înainte de apus.
– Mă voi strădui.
Își petrecu brațele prin baretele desăgii, gemu când o ridică în spate, apoi, cu o mișcare ezitantă din cap, dădu să se îndepărteze de caporal.
– Stai pe loc, îi porunci Picker.
Genunchii părură să i se moaie, și bătrânul fu cât pe ce să se prăbușească.
– De ce? reuși el să îngaime.
Picker luă brățările de la Blend.
– Întâi trebuie să-mi pun astea. Parcă spuneai că se leagă între ele. Fără nicio urmă.
– A! Da, bineînțeles. Chiar te rog, pune-le.
Caporalul își suflecă mâneca prăfuită a cămășii, dezvăluind, pe dosul materialului gros din lână, un roșu de Burgundia.
Munug scoase un suspin audibil.
Picker zâmbi.
– Ai dreptate, suntem Arzători de Poduri. E uimitor cât de bine te deghizează praful, nu? Își trase brățările pe brațul musculos și plin de cicatrice. Când acestea ajunseră între biceps și umăr, se auzi un declic slab. Încruntându-se, Picker examină cele trei brățări, apoi îi scăpă un șuierat de uimire. Ei, fir-aș al naibii!
Zâmbetul lui Munug se lăți o fracțiune de secundă, apoi făcu o ușoară plecăciune.
– Acum pot să-mi continui drumul?
– Te rog, îi răspunse ea, fără să îi mai acorde vreo atenție, deoarece privea brățările strălucitoare de pe braț.
Cu o încruntare slabă a frunții prăfuite, Blend îl urmări pe bătrân preț de un minut.

Mai târziu, Munug găsi scurtătura care pornea din cărare. Privind în urmă spre drumeag pentru a se convinge pentru cel puțin a zecea oară că nu fusese urmărit, se strecură iute printre cele două pietre înclinate de la intrarea ascunsă.
Pasajul cufundat în semiîntuneric se termină după șase pași, dând spre un drum care șerpuia printr-o fisură străjuită de ziduri înalte. Umbrele îl învăluiră pe negustorul care coborî cu pași mici și grăbiți. Apusul era la mai puțin de o sută de bătăi de

inimă, socoti el – întârzierea pricinuită de Arzătorii de Poduri putea să fie fatală dacă nu reușea să ajungă la timp la locul întâlnirii.
– La urma urmelor, șopti el, se știe că zeii sunt neiertători…
Monedele erau grele. Inima îi bătea cu putere în piept. Nu era obișnuit cu asemenea eforturi de durată. La o adică, era meșteșugar. Lipsit de noroc în ultima vreme, slăbit de tumorile apărute între picioare, neîndoielnic, însă talentul și viziunea lui se dezvoltaseră probabil din cauza suferinței și a durerilor îndurate. *Te-am ales chiar pentru aceste defecte, Munug. Da, dar și pentru priceperea ta, desigur. Am mare nevoie de priceperea ta…*
Binecuvântarea unui zeu va distruge acele tumori. Iar dacă nu, atunci cei trei sute de concili vor fi probabil de ajuns pentru a plăti tratamentul oferit de un vindecător Denul din Darujhistan. La urma urmelor, nu era înțelept să te încrezi doar în răsplata unui zeu pentru serviciile făcute acestuia. Povestea pe care le-o spusese Munug despre o licitație din Pale era destul de adevărată – merita să găsească soluții, să facă planuri de retragere – și deși sculptura și gravura erau talentele sale mai mărunte, nu era chiar atât de modest încât să nege calitatea deosebită a muncii lui. Desigur, nici nu se comparau cu felul în care picta. *Nici pe departe.*
Merse grăbit pe cărare, ignorând negurile supranaturale care se strângeau în jurul lui. După alți zece pași, când trecu de poarta coridorului, despicăturile și stâncile Dealurilor Răsăritene Tahlyl dispărură cu totul, iar cețurile se subțiară, dezvăluind o câmpie pietroasă și fără trăsături, aflată sub un cer de o culoare bolnăvicioasă. Ceva mai departe se ridica un cort zdrențuit, din piele, deasupra căruia, într-o ceață albastră ca marea, stăruia fumul. Munug se grăbi să ajungă acolo.
Cu pieptul trepidând, meșteșugarul se ghemui în fața intrării și râcâi cu unghiile clapa care slujea drept ușă.
Dinăuntru se auzi o tuse chinuită, apoi un glas hârâit:
– Intră, muritorule.
Munug se târî înăuntru. Fumul gros și înțepător îi asaltă ochii, nările și gâtlejul, dar după ce inspiră o dată, o amorțeală răcoroasă i se răspândi din plămâni în tot corpul. Ținându-și capul plecat și ochii feriți, Munug se opri chiar în cadrul ușii și așteptă.

– Ai întârziat, spuse zeul, scoțând șuierături la fiecare răsuflare.
– Stăpâne, pe drum sunt soldați.
– Au găsit-o?
Meșteșugarul zâmbi spre resturile murdare de stuf aflate pe podeaua cortului.
– Nu. Mi-au controlat desaga, așa cum știam că se va întâmpla, dar nu m-au percheziționat și pe mine.
Zeul tuși din nou, iar Munug auzi un hârâit, semn că vasul cu jăratic fusese târât pe podea. Peste tăciunii încinși căzură semințe, iar fumul se îngroșă.
– Arată-mi.
Meșteșugarul vârî o mână sub faldurile tunicii roase până la urzeală și trase un pachet de grosimea și mărimea unei cărți. Îl desfăcu și scoase la iveală un pachet de cărți din lemn. Ținându-și în continuare capul plecat și acționând orbește, Munug întinse cărțile spre zeu, în același timp desfăcându-le.
Auzi exclamația de uimire a zeului, apoi un foșnet slab. Când acesta vorbi din nou, glasul păru mai apropiat.
– Defecte?
– Da, stăpâne. Câte unul la fiecare carte, așa cum ai poruncit.
– Ei, asta îmi place. Muritorule, priceperea ta este neasemuită. Serios, acestea sunt imagini ale durerii și ale imperfecțiunii. Torturate, chinuite de durere. Ele asaltează ochiul și fac inima să sângereze. Ba, mai mult, văd o singurătate cronică în chipurile pe care le-ai creat în aceste scene. În tonul vocii lui se strecură o nuanță de amuzament. Muritorule, ți-ai pictat sufletul.
– Am cunoscut puțină fericire, stăpâ…
Zeul scoase un șuierat.
– Nici nu trebuie să te aștepți la asta! În viața asta și în o mie de alte vieți vei fi sortit să suferi înainte de a dobândi mântuirea – presupunând că vei fi îndurat îndeajuns ca să meriți asta!
– Te implor să nu existe nicio eliberare de suferință, stăpâne, bolborosi Munug.
– Astea sunt minciuni. Tu visezi ușurare și mulțumire. Duci cu tine aurul despre care îți închipui că ți le va aduce și vrei să-ți prostituezi talentul pentru a dobândi și mai mult – să nu negi asta, muritorule. Îți cunosc sufletul – îi văd aviditatea și poftele în aceste imagini. Nu te teme, asemenea emoții mă distrează, pentru că ele sunt căile spre disperare.

– Am înțeles, stăpâne.
– Iar acum, Munug din Darujhistan, uite și plata…
Bătrânul scoase un urlet când un foc înflori în tumorile dintre picioarele lui. Zvârcolindu-se de durere, se ghemui pe stuful murdar și sfărâmat de pe podea.
Zeul râse, iar sunetul oribil se transmise în accese răvășitoare de tuse, care răsunară îndelung până să se oprească.
După o vreme, Munug își dădu seama că durerea dispărea.
– Muritorule, ești lecuit. Ți s-au acordat mulți ani de viață nenorocită. Vai, întrucât perfecțiunea înseamnă o anatemă pentru mine, tot astfel trebuie să fie și printre copiii mei iubiți.
– Stăpâne, nu-mi mai simt picioarele!
– Din păcate, au devenit inutile. Acesta este prețul lecuirii. Meșteșugarule, se pare că te vei bucura de un târâș îndelung și chinuitor către locurile în care vei dori să ajungi. Copile, ține minte că valoarea se află în călătorie, nu în ținta atinsă.
Zeul hohoti din nou, ceea ce declanșă o nouă criză de tuse. Știind că era liber să plece, Munug se întoarse și își târî greutatea moartă a picioarelor prin intrarea în cort, apoi rămase întins, gâfâind. Durerea pe care o simțea acum izvora din propriul lui suflet. Își trase desaga lângă el și își rezemă capul de ea. Fișicurile de monede îi apăsară fruntea brăzdată de dâre de sudoare.
– Răsplata mea, șopti el. Binecuvântată este atingerea Celui Prăbușit. Condu-mă, dragă stăpâne, pe căile disperării, pentru că merit această durere a lumii cu o generozitate de necuprins…
Din cortul rămas în urmă, râsul Zeului Schilod spintecă aerul.
– Bucură-te de acest moment, dragul meu Munug! Noul joc a început, pornit de mâna ta! Iar de mâna ta va tremura lumea!
Munug închise ochii.
– Răsplata mea…

Blend continuă să privească în lungul drumeagului mult timp după ce negustorul dispăruse din câmpul ei vizual.
– Omul nu era ceea ce părea, mormăi ea.
– Nimeni nu este ceea ce pare, o aprobă Picker, trăgând de brățările de pe braț. Chestiile astea sunt al naibii de strânse.
– Probabil că brațul îți va putrezi și va cădea, caporale.
Ea își privi camarada cu ochi dilatați.

– Crezi că sunt blestemate?
Blend ridică din umeri.
– Dacă aș fi fost în locul tău, l-aș fi pus pe Ben-cel-Iute să se uite bine la ele, iar asta imediat.
– Pe boașele lui Togg, dacă aveai vreo bănuială…
– N-am spus că am avut, caporale, dar tu te-ai plâns că sunt prea strânse. Le poți scoate?
Ea se încruntă.
– Nu, lua-te-ar naiba.
– Aha.
Blend își mută privirea în altă parte.
Picker se gândi să o plesnească sănătos pe camarada ei, dar acela era un gând care îi venea de cel puțin zece ori pe zi de când împărțeau acea misiune, astfel că se abținu și acum.
– Trei sute de concili ca să-mi cumpăr ceva care va face să-mi cadă brațul. Minunat.
– Gândește pozitiv, caporale. Asta îți va oferi prilejul de a vorbi cu Dujek.
– Blend, chiar te urăsc.
Camarada ei îi surâse fad.
– Ia spune, ai vârât o pietricică în desaga acelui om?
– Da, era destul de agitat ca să mă îndreptățească să fac asta. A fost cât pe ce să leșine când l-am chemat înapoi, ai observat?
Blend confirmă printr-o mișcare din cap.
– În felul ăsta, Ben-cel-Iute îl poate urmări, spuse Picker, suflecându-și mâneca.
– Asta, dacă nu își face curățenie în desagă.
Caporalul își drese glasul.
– Îl interesa mai puțin ceea ce era în desagă decât pe mine. Nu, obiectul cel mai de preț pe care îl ducea era ascuns sub cămașă, n-am nicio îndoială. În orice caz, când va ajunge la Pale, cu siguranță că va răspândi vestea, iar prezența contrabandiștilor prin dealurile astea se va reduce, ascultă bine ce-ți spun, și sunt gata să pun rămășag în privința asta. Și cât tu ai fost plecată să aduci banii, i-am spus în treacăt că sunt șanse mai bune în Zona de Separație.
Zâmbetul se lăți pe fața lui Blend.
– „Haos la răspântii“, da? Singurul haos pe care îl are Paran acolo este să decidă cum să procedeze cu toate dările.

– Hai să ne pregătim ceva de mâncare – e posibil ca Moranthii să fie punctuali ca de obicei.
Cele două Arzătoare de Poduri urcară pe drumeag.

La o oră după apus sosi grupul de Moranthi Negri călare pe quorlii lor, care coborâră cu fâlfâit de aripi în cercul de felinare pe care îl făcuseră Picker și Blend. Unul dintre ei avea un pasager care descălecă imediat ce quorlul își așeză cele șase picioare pe pământul pietros.
Picker îi zâmbi bărbatului care blestema.
– Aici, Ben.
El s-a întors spre ea.
– Pentru numele lui Hood, ce-ai pus la cale, caporale?
Bărbatul slab, cu pielea întunecată, aruncă o privire peste umăr către Moranthii Negri, apoi se grăbi spre locul în care așteptau Picker și Blend. Își coborî glasul.
– Trebuie să păstrăm lucrurile simple, la naiba. Venind peste dealuri, a fost cât pe ce să cad de pe șaua aceea noduroasă – aici sunt coridoare care se rotesc, iar puterea izvoră?te de peste tot. T?cu ?i se apropie, cu ochii sclipitori. ?i ște de peste tot. Tăcu și se apropie, cu ochii sclipitori. Și *tu* radiezi putere.
– Deci, până la urmă sunt blestemate, murmură Blend.
Picker se uită furioasă spre camarada ei, strecurând cât de mult sarcasm putu în glas.
– E așa cum ai bănuit de la început, nu-i așa, Blend? Mincinoaso.
– Te-ai ales cu binecuvântarea unui ascendent! o acuză Ben-cel-Iute cu glas șuierat. Idioato! De cine e vorba, Picker?
Simțindu-și gâtlejul uscat, aceasta se chinui să înghită.
– Parcă Treach.
– A, grozav!
Caporalul se încruntă.
– Ce e în neregulă cu Treach? E perfect pentru un soldat – Tigrul Verii, Lordul Bătăliei.
– Poate acum cinci secole! Treach a luat formă de Soletaken cu sute de ani în urmă – de atunci încoace, fiara nu a avut niciun gând uman! Nu e doar lipsită de minte – e de-a dreptul dementă, Picker!
Blend pufni în râs.
Vrăjitorul se întoarse rapid spre ea.
– Ce te face să râzi?

– Nimic. Scuze.
Picker își suflecă mâneca pentru a-i arăta brățările.
– Astea sunt, Ben, explică ea grăbită. Mi le poți scoate?
Văzând benzile din fildeș, Ben se trase înapoi, apoi clătină din cap.
– Dacă ar fi un ascendent rațional și sănătos la minte, poate că… ar fi posibilă o înțelegere. În orice caz, nu-i nimic.
– Nimic? Picker întinse mâinile spre el și-l prinse de mantie. Nu-i nimic? Vierme târâtor ce ești…
Pe neașteptate, tăcu și făcu ochii mari.
Ben-cel-Iute o privi cu sprâncenele ridicate.
– Ce faci, caporale? întrebă el încet.
– Vai, iartă-mă, vrăjitorule, spuse ea dându-i drumul.
Oftând, Ben-cel-Iute își aranjă mantia.
– Blend, condu-i pe Moranthi la ascunzătoare.
– Am înțeles, spuse ea și porni alene spre războinicii care așteptau.
– Cine a făcut livrarea, caporale?
– Brățările?
– Lasă brățările – n-ai cum să scapi de ele. Concilii din Darujhistan. Cine i-a adus?
– Ciudat lucru, livrarea asta, spuse Picker, ridicând din umeri. A apărut ca de nicăieri un car uriaș. Drumul era pustiu și, ca din senin, am văzut șase cai trăgând un car. Vrăjitorule, pe drumul ăsta nu poate merge nici măcar o șaretă, darămite un car. Gărzile erau înarmate până în dinți, și agitate. Cred că era normal, pentru că transportau zece mii de concili.
– Trygalle, murmură Ben-cel-Iute. Oamenii aceia mă sperie. După o clipă, clătină din cap. O ultimă întrebare. Ultimul detector pe care l-ai trimis – unde este?
Picker se încruntă.
– Dar tu nu știi? Doar sunt *pietricelele* tale, vrăjitorule!
– Cui i l-ai dat?
– Unui făuritor de bijuterii.
– Ca acelea pe care le ai pe braț?
– Da, dar erau singurul lucru de valoare pe care-l avea – m-am uitat și la celelalte care arătau bine, dar n-am văzut ceva deosebit.

Ben-cel-Iute aruncă o privire spre Moranthii cu armuri negre care încărcau monedele pe quorli sub supravegherea lui Blend, care zâmbea.
– Mda, nu cred că a ajuns departe. Va trebui să mă duc și să-l găsesc. Nu-mi va lua mult timp.
Ea îl urmări îndepărtându-se puțin, apoi așezându-se pe jos cu picioarele încrucișate.
Aerul nopții se răcea, pentru că dinspre Munții Tahlyn, aflați la apus, bătea vântul. Puzderia de stele de pe cer deveniseră clare și distincte. Picker se întoarse și urmări încărcarea banilor.
– Blend, strigă ea, îngrijește-te să mai existe două șei în afară de cea a vrăjitorului.
– Sigur, îi răspunse ea.
Orașul Pale nu oferea multe, dar măcar nopțile erau calde. Picker era prea bătrână ca să ridice tabăra noapte după noapte în aer liber și să doarmă pe pământul tare și rece. În săptămâna precedentă, cât așteptase livrarea, se alesese cu o durere surdă în oase. Acum, cu generoasa contribuție venită din Darujhistan, Dujek va putea să încheie aprovizionarea armatei.
Cu noroc de la Oponn, vor reuși să pornească în marș peste mai puțin de o săptămână. Încă un război sărutat de Hood, ca și cum nu am fi îndeajuns de obosiți. Pe copita lui Fener, cine sau ce este acel Pannion Domin?

De la plecarea din Darujhistan în urmă cu opt săptămâni, Ben-cel-Iute fusese trimis la oamenii lui Whiskeyjack, adjunctul la comandă, având sarcina de a sprijini consolidarea armatei de rebeli condusă de Dujek. Birocrația și micile vrăjitorii minore păreau să se completeze ciudat de bine. Vrăjitorul țesuse o rețea de comunicații prin Pale și drumurile din apropierea sa. Zeciuiala și taxele, ca răspuns la nevoile financiare ale armatei, dar și impunerea controalelor, ușurau trecerea de la ocupație la posesie. *Cel puțin pentru moment.* Armata lui Un-Braț și Imperiul Malazan urmau drumuri diferite, însă vrăjitorul se întrebase de nenumărate ori referitor la răspunderile ciudat de imperiale care îi fuseseră încredințate.
Proscriși, asta suntem? Da, și Hood visează oi zbenguindu-se pe pășuni verzi.
Dujek… aștepta. Armata lui Caladan Brood nu se grăbise să se deplaseze spre miazăzi, și ajunsese pe câmpia de la

miazănoapte de Pale abia cu o zi înainte – având în centru Tiste Andii, mercenari și Ilgres Barghast pe un flanc și Rhivi, cu turmele lor mari de bhederini, pe celălalt.
Dar nu va fi război. De data asta, nu.
Nu, în numele Abisului, presupunând că se ajunge la o înțelegere, am hotărât să luptăm împotriva unui nou dușman – și, deoarece conducătorii Darujhistanului negociază deja cu noi, așa pare că se va întâmpla. Un nou dușman. Un imperiu teocratic, care devorează un oraș după oraș într-un val aparent de neoprit de ferocitate fanatică. Pannion Domin – de ce am o presimțire sumbră în legătură cu asta? În fine, e timpul să-mi găsesc piatra rătăcitoare…
Închizând ochii, Ben-cel-Iute își slăbi lanțurile sufletului și ieși din trup. Deocamdată, nu simți nimic legat de piatra roasă de apă, care nu bătea la ochi, pe care o impregnase cu vrăjitoriile sale, astfel că se văzu nevoit să își modeleze căutarea într-o spirală spre exterior, sperând că, mai devreme sau mai târziu, apropierea îi va atinge simțurile.
Asta însemna să acționeze orbește, iar dacă era vreun lucru pe care vrăjitorul să-l deteste mai mult, atunci acela era…
A, te-am găsit!
Uimitor de aproape, ca și cum ar fi traversat un fel de barieră ascunsă. Viziunea nu-i arătă decât întuneric – deasupra capului nu era vizibilă nicio stea – însă sub el, terenul se nivelase. *Sunt într-un coridor, de acord. Însă mă alarmează faptul că nu-l recunosc. E familiar, dar ceva e anapoda.*
Distinse o strălucire roșiatică, slabă, drept în față, ridicându-se din pământ. Coincidea cu locul în care se afla pietricica lui. În aerul călâi plutea un miros dulceag de fum. Neliniștea lui Ben-cel-Iute se adânci, însă se apropie de strălucire.
Lumina roșiatică ieșea dintr-un cort zdrențuit, văzu el într-un târziu. O clapă din piele acoperea intrarea, dar atârna nelegată. Vrăjitorul nu reuși să simtă nimic din ceea ce se afla înăuntru.
Ajunse la cart, se chirci, dar ezită. Curiozitatea este cel mai mare blestem al meu, însă simpla recunoaștere a unei slăbiciuni nu îndreaptă lucrurile. Vai mie. Trase clapa deoparte și privi înăuntru.
O siluetă înfășurată într-o pătură stătea în apropiere de latura îndepărtată a cortului, la mai puțin de zece pași, aplecată deasupra unui vas cu cărbuni din care fumul se înălța în vălătuci

sinuoși. Respira chinuit și șuierat. Scoase de sub pătură mâna ale cărei degete păreau că au toate oasele rupte. De sub cârpa care îi ascundea fața se auzi o voce hârâită:
– Intră, magule. Cred că am ceva ce-ți aparține.
Ben-cel-Iute își accesă coridoarele – putea folosi doar șapte în același timp, dar poseda mai multe. Puterea se undui în valuri prin trupul lui. Făcu asta cu rezervă – dezvăluirea simultană a tot ce avea îl umplea cu o șoaptă încântătoare de omnipotență. Dar știa că goana lui după pericol era o iluzie potențial fatală.
– Îți dai seama că trebuie să o recuperezi, continuă silueta printre gâfâieli șuierătoare. Muritorule, pentru unul ca mine, să aibă o legătură cu admirabilele tale puteri este…
– Cine ești? întrebă vrăjitorul.
– Sfărâmat. Zdrobit. Înlănțuit de cadavrul febril de sub noi. Nu am cerut să am o asemenea soartă. Nu a fost întotdeauna ceva legat de durere…
Ben-cel-Iute apăsă cu palma pământul din afara cortului, cercetându-l cu puterile sale. După câteva clipe, făcu ochii mari, apoi îi închise încet.
– Ai infectat-o.
– Pe tărâmul acesta sunt ca un cancer, spuse silueta. Și cu fiecare scurgere a luminii devin tot mai virulent. Ea nu se poate trezi, în vreme ce eu prosper în carnea ei. Se mișcă imperceptibil, iar de sub pătura murdară se auzi zăngănitul unui lanț greu. Zeii voștri m-au legat, muritorule, și ei socotesc că totul s-a încheiat astfel.
– Vrei să-ți fac un serviciu în schimbul pietrei mele, spuse Ben-cel-Iute.
– Adevărat. Dacă sufăr eu, atunci trebuie să sufere și zeii, și lumea lor.
Vrăjitorul dezlănțui multitudinea lui de coridoare. Puterea străbătu cortul. Silueta scoase un țipăt și se cutremură. Pătura izbucni în flăcări, odată cu părul lung și încâlcit al creaturii. Ben-cel-Iute năvăli în cort în urma ultimului val de vrajă. Întinse o mână. Degetele lui se înfipseră în orbitele siluetei, iar palma îl plesni peste frunte, făcând capul să se încline brusc pe spate. Ben-cel-Iute întinse apoi cealaltă mână și culese fără nicio ezitare piatra care se rostogolea printre resturile de stuf de pe podea.

Puterea coridoarelor se stinse brusc. În momentul în care vrăjitorul se retrase, se răsuci și plonjă spre intrarea în cort, creatura înlănțuită scoase un urlet cumplit de furie. Ben-cel-Iute se ridică în picioare și ieși în goană.
Valul îl izbi din spate, azvârlindu-l și lipindu-l de pământul aburind și fierbinte. Răcnind, magul se zbătu sub atacul vrăjitoresc. Încercă să se tragă înainte, însă puterea care îl țintuia era prea mare. Aceasta începu să îl târască înapoi. Se agăță cu degetele de sol, și privi cu ochi dilatați dârele pe care le lăsau unghiile în pământ, apoi văzu sângele închis la culoare care izvora din degete.
Vai, Burn, iartă-mă.
Strânsoarea invizibilă și implacabilă îl trăgea tot mai aproape de intrarea în cort. Foamea și furia radiau dinspre silueta dinăuntru, alături de certitudinea că acele dorințe aveau să fie satisfăcute peste câteva clipe.
Ben-cel-Iute se simți neajutorat.
– Nici nu-ți închipui ce dureri vei cunoaște! urlă zeul.
Apoi, ceva se înălță din pământ. O mână masivă se încolăci în jurul vrăjitorului, asemenea unui copil care înșfacă o păpușă. Ben-cel-Iute scoase un nou răcnet când se simți tras în solul aburind și frământat. Gura i se umplu de pământ amărui.
De deasupra se auzi cu ecou un urlet de furie.
Pietrele ascuțite zgâriară trupul vrăjitorului care era tras în adânc prin carnea Zeiței Adormite. Lipsit de aer, întunericul îi cuprinse treptat mintea.
Apoi începu să tușească și să scuipe nămolul care îi făcea dinții să scrâșnească. Aerul cald și dulce îi umplu plămânii. Își scoase mizeria din ochi și se rostogoli pe o parte. Îl izbiră gemete cu ecou, iar pământul plat și tare de sub el se cabră și se deplasă încet. Se ridică pe mâini și genunchi. Sângele picura din carnea sfârtecată a sufletului său – hainele îi erau zdrențuite – însă era în viață. Ridică privirea.
Și fu cât pe ce să scoată un urlet.
O siluetă cu o formă aproape umană se înălța deasupra și, având de cel puțin cincisprezece ori înălțimea lui, aproape că atingea tavanul boltit al peșterii. Carnea întunecată din lut, presărată cu diamante neșlefuite, sclipi când apariția se mișcă ușor. Părea să îl ignore pe Ben-cel-Iute – deși magul își dădu seama că acea fiară îl salvase de Zeul Schilod. Brațele ei erau

ridicate, iar mâinile dispărându-i în pământul întunecat, pătat cu roșu, al tavanului. Arce mari de alb murdar luceau pe acel tavan, la distanțe egale, ca o nesfârșită succesiune de coaste. Mâinile păreau să se prindă, ori poate erau sudate, de două dintre acele coaste.
Dincolo de creatură, probabil la o mie de pași depărtare în peșteră, se distingea cu greu o altă apariție asemănătoare, care stătea ghemuită, dar având brațele ridicate spre tavan.
Răsucindu-se, privirea lui Ben-cel-Iute se îndreptă spre capătul opus al cavernei. Alți slujitori – vrăjitorul văzu patru, poate cinci – toți cu brațele întinse spre tavan. În realitate, peștera era un tunel uriaș, care cotea în depărtare.
Chiar am ajuns în Burn, Zeița Adormită. Un coridor viu. Din carne și oase. Iar aceștia... aceștia sunt slujitorii.
– Vă rămân recunoscător! strigă el spre creatura care se înălța deasupra lui.
Capul plat și diform al acesteia se aplecă spre el. Ochii ca de diamant îl săgetară ca niște stele căzătoare.
– Ajută-ne.
Copilăresc, glasul era încărcat de disperare.
Ben-cel-Iute rămase cu gura căscată. *Ajutor?*
– Ea e tot mai slăbită, spuse gemând creatura. Mama slăbește. Iar noi murim. Ajută-ne.
– Cum?
– Te rog, ajută-ne.
– Nu știu cum.
– Ajutor.
Ben-cel-Iute se ridică împleticindu-se. Carnea din lut, văzu el acum, se topea, curgând în pâraie umede de-a lungul brațelor groase ale uriașului. Bucăți de diamant se desprindeau și cădeau. *Zeul Schilod îi ucide, otrăvind carnea lui Burn.* Gândurile vrăjitorului erau învolburate.
– Slujitor, copil al lui Burn! Cât timp mai aveți? Până nu e prea târziu.
– Nu mult, îi răspunse creatura. Se apropie. Momentul e aproape.
Ben-cel-Iute se simți cuprins de panică.
– Cât de aproape? Nu poți fi mai exact? Trebuie să știu ce mă așteaptă, prietene. Te rog să încerci!

– Foarte curând. Zeci. Zeci de ani, nu mai mult. Momentul se apropie. Ajută-ne.
Vrăjitorul oftă. Pentru asemenea creaturi, se părea că secolele nu erau decât zile. Chiar și așa, amploarea rugăminții slujitorului amenința să îl copleșească. La fel și amenințarea. *Ce s-ar întâmpla dacă Burn ar muri? Să ne ferească Beru, nu cred că vreau să aflu. În regulă, acum, acesta e războiul meu.* Aruncă o privire spre pământul presărat de lut din jurul lui, cercetându-l cu simțurile. Găsi imediat pietricica.
– Slujitorule! Voi lăsa ceva aici, ca să te pot regăsi. Voi căuta ajutoare – îți promit – și mă voi întoarce la tine.
– Nu la mine, spuse gigantul. Eu mor. Va veni altul. Probabil.
Brațele creaturii se subțiaseră, aproape lipsite de armura din diamante.
– Acum mor.
Începu să se înmoaie. Pata roșiatică de pe tavan se răspândi spre coastele pe care le susținea, scoțând la iveală o rețea de crăpături.
– Voi găsi un răspuns, spuse Ben-cel-Iute în șoaptă. Jur.
Făcu un gest și deschise un coridor. Fără să privească în urmă – pentru ca imaginea să nu-i frângă inima – păși în interiorul lui și dispăru.

Cineva îl scutura de umăr de ceva vreme. Ben-cel-Iute deschise ochii.
– Lua-te-ar naiba, magule, șuieră Picker. Suntem aproape în zori – trebuie să zburăm.
Gemând și icnind la fiecare mișcare, vrăjitorul își întinse picioarele, apoi o lăsă pe femeia-caporal să îl ajute să se ridice.
– Ai recuperat-o? îl întrebă ea, în timp ce aproape că îl căra în spinare către quorlul care aștepta.
– Ce să recuperez?
– Pietricica aia.
– Nu. Am dat de bucluc, Picker.
– Mereu avem necazuri.
– Ba nu, mă refer la noi toți. Își înfipse călcâiele în pământ și o privi fix. *E vorba de noi toți.*
Expresia pe care o văzu pe fața vrăjitorului o cutremură pe Picker.
– Am înțeles. Dar acum trebuie să plecăm.

– Da. Ai face bine să mă legi de șa – nu voi fi în stare să rămân treaz.
Ajunseră lângă quorl. Moranthul care ședea pe șaua chitinoasă din față își întoarse capul acoperit de coif și îi privi în tăcere.
– Regina Viselor, murmură Picker în timp ce înfășura hamul de piele în jurul picioarelor lui Ben-cel-Iute. Vrăjitorule, nu te-am văzut niciodată atât de speriat. Cred c-o să mă faci să urinez cuburi de gheață.
Acelea fură ultimele cuvinte pe care Ben-cel-Iute avea să și le amintească din acea noapte, însă ele se întipăriră adânc în mintea lui.

Ganoes Paran era urmărit de imagini în care se îneca, dar nu în apă. Se îneca în beznă. Dezorientat, zbătându-se panicat într-un loc necunoscut și incognoscibil. Ori de câte ori închidea ochii, era cuprins de amețeli, în vintre i se strângeau noduri, simțindu-se de parcă ar fi fost din nou copil. Îngrozit, incapabil să înțeleagă, sufletul lui se contorsiona de durere.
Căpitanul părăsi baricada de la Zona de Separație, unde ultimii negustori din acea zi încă se chinuiau să se strecoare prin grămada de gărzi malazane, soldați și clerici. Procedase exact cum îi ordonase Dujek, stabilindu-și tabăra dincolo de gâtlejul trecătorii. Taxele și percheziționarea carelor aduseseră venituri substanțiale, deși, pe măsură ce vestea se răspândea, acestea se diminuau. Era dificil să păstrezi taxele la un nivel pe care negustorii să îl poată suporta și să îngădui trecerea unor suficiente cantități de bunuri de contrabandă pentru ca baricada să nu se transforme într-o strangulare, iar călătoriile între Darujhistan și Pale să înceteze cu totul. Paran se descurca, dar la limită. Însă aceasta era cea mai măruntă dintre dificultățile pe care le întâmpina.
După dezastrul din Darujhistan, căpitanul se simțise în derivă, azvârlit încoace și încolo de transformarea haotică a lui Dujek și a armatei lui de renegați. Ancora malazanilor fusese tăiată. Structurile de sprijin se prăbușiseră. Povara care apăsa pe umerii ofițerilor crescuse în mod copleșitor. Aproape zece mii de soldați simțiseră o nevoie aproape copilărească de a primi asigurări de mai bine.
Iar Paran nu putea oferi asemenea asigurări. Pe de altă parte, tumultul lăuntric se adâncise. Firicele de sânge bestial îi

curgeau prin vene. Amintiri fragmentate – puține dintre ele fiind ale lui – și viziuni nepământești și ciudate îi torturau nopțile. Orele zilei se scurgeau într-o negură derutantă. Problemele nesfârșite legate de aprovizionarea cu materiale de luptă și de logistică pe care trebuia să le rezolve, obligațiile pe care le presupunea organizarea îl presau mereu prin puhoiul tot mai învolburat al maladiilor fizice care îl copleșeau acum.

Se simțise bolnav vreme de săptămâni întregi, și bănuia care era cauza. Sângele Copoiului Umbrei. O creatură care plonja în tărâmul Întunericului... dar pot fi sigur de asta? Emoțiile care clocoteau pe acea creastă... mai curând asemenea celor ale unui copil. Ale unui copil...

Alungă încă o dată acel gând, știind prea bine că el va reveni curând – chiar în timp ce durerea din stomac izbucni încă o dată – și, aruncând o nouă privire spre locul în care Trotts stătea de pază, continuă să urce dealul.

Durerea provocată de boală îl schimbase – vedea asta în ființa lui, invocată ca o imagine, o scenă deopotrivă distinctă și emoționantă. Se simțea ca și cum propriul suflet ajunsese într-o stare jalnică: un șobolan transpirat, murat de apă, prins într-o prăbușire de roci, răsucindu-se și zvârcolindu-se într-o căutare disperată a unui loc în care presiunea – apăsarea uriașă și mereu schimbătoare – era mai mică. *Un spațiu în care să respire. Și durerea din jurul meu, pietrele ascuțite, se așază, încă se așază, spațiile dintre ele dispar... iar întunericul se ridică precum apa...*

Victoriile obținute în Darujhistan i se păreau acum neînsemnate. Salvarea unui oraș, salvarea vieților lui Whiskeyjack și a echipei lui, toate se transformaseră în cenușă în mintea lui Paran.

Nu mai era ca altădată, iar noua lui formă nu era pe placul lui. Durerea întuneca lumea. Durerea disloca. Transforma carnea și oasele oricui într-o casă străină, din care nu părea posibilă scăparea.

Sânge de bestie... șoptește despre libertate. Șoptește despre o cale de scăpare – dar nu din întuneric. Nu. În acel întuneric în care s-au dus Copoii, adânc în inima sabiei blestemate a lui Anomander Rake – inima secretă a Dragnipur.

Aproape că blestemă cu voce tare acel gând care îi venise în timp ce mergea pe drumul de pe panta dealului, de unde se vedea Zona de Separație. Lumina zilei scădea. Vântul care

pieptăna ierburile începuse să slăbească, iar glasul hârâit devenea un murmur.
Șoapta sângelui era doar unul între altele, fiecare solicitându-i atenția, fiecare lansând invitații contradictorii – căi disparate de evadare. *Dar întotdeauna evadare. Fugă. Această creatură fricoasă nu se poate gândi la altceva… chiar în vreme ce poverile se așază… și se așază.*
Dislocare. Tot ce văd în jur… lasă impresia că ar fi amintirilor altcuiva… Iarba țesută pe dealuri scunde, aflorimente ale rocii-mamă care presară culmile, iar când soarele apune și vântul se răcește, sudoarea de pe fața mea se usucă, și vine întunericul – și îi sorb aerul de parcă ar fi cea mai dulce apă. Zei, ce înseamnă asta?
Confuzia lăuntrică nu se lăsa alungată. *Am scăpat lumea de acea sabie, însă îi simt lanțurile înfășurate în jurul meu, strângându-se tot mai mult.* Iar în acea încordare exista o speranță. De capitulare, de cedare… o speranță de a deveni… *ce? De a deveni ce?*
Barghastii stăteau în ierburile înalte și roșcate de pe culmea care domina Zona de Separație. Puhoiul de negustori din acea zi începuse să se umfle de ambele părți ale baricadei, iar norii de praf se diluau deasupra drumului brăzdat de făgașe. Alții își ridicau tabere – gâtlejul trecătorii se transforma într-un loc neoficial de așezare. Dacă situația se menținea, acea așezare avea să prindă rădăcini, devenind un cătun, apoi un sat.
Dar nu se va întâmpla asta. Suntem prea neliniștiți. Dujek a întocmit harta viitorului nostru imediat, înveșmântat în praful unei armate în marș. Ba mai rău, pe acea hartă sunt pliuri, și totul începe să sugereze că Arzătorii de Poduri sunt pe cale de a cădea într-unul dintre ele. Unul adânc.
Cu respirația tăiată și luptând împotriva altui spasm de durere, căpitanul Paran se ghemui alături de războinicul tatuat și pe jumătate gol.
– Trotts, de dimineață și până acum ai pășit ca un mascul de bhederin, spuse el. Soldatule, ce-ați pus la cale tu și Whiskeyjack?
Barghastul își răsuci gura mare, cu buze subțiri, în ceva ce semăna cu un zâmbet, dar ochii lui rămaseră ațintiți la scena care se desfășura în vale.
– Întunericul rece dispare, mârâi el.

– Pe Hood că așa e – soarele va apune curând, nebun mânjit cu unsoare.
– Rece și înghețat, continuă Trotts. Orb față de lume. Eu sunt Povestea, iar Povestea nu a fost rostită de prea multă vreme. Dar nu mai e mult. Sunt sabia care iese din teacă. Sunt fierul, iar în lumina zilei vă voi orbi pe toți. Ha-ha.
Paran scuipă în iarbă.
– Mallet a vorbit de… locvacitatea ta subită. A mai spus că asta nu a folosit absolut nimănui, fiindcă, odată cu ea, ți-ai pierdut și puținul bun-simț pe care l-ai arătat până acum.
Barghastul se bătu cu pumnul în piept, sunetul reverberând ca o bătaie de tobă.
– Eu sunt Povestea, și curând ea va fi spusă. Vei vedea, malazanule. Toți veți vedea asta.
– Soarele ți-a prăjit creierul, Trotts. În noaptea asta ne întoarcem la Pale – deși îmi închipui că Whiskeyjack ți-a spus deja asta. Hedge vine să te înlocuiască. Paran se ridică, ascunzându-și durerea provocată de mișcare. Bine, mă duc să-mi închei rondul. Se îndepărtă cu pași grei.
Să te ia naiba, Whiskeyjack, ce ați clocit tu și Dujek? Pannion Domin… de ce cruțăm fundul unei cârtițe pentru câțiva fanatici în devenire? Asemenea lucruri ard până se mistuie. De fiecare dată. Fac implozie. Mâzgălitorii de pergamente preiau asta – întotdeauna se întâmplă așa – și se apucă să se ciorovăiască în legătură cu amănunte obscure ale credinței. Așa se formează sectele. Războiul civil erupe, și gata, încă o floare moartă, călcată în picioare pe drumul nesfârșit al istoriei.
Da, totul e sclipitor și curat acum. Doar că toate culorile se estompează. Așa e mereu.
Într-o zi, Imperiul Malazan se va confrunta cu propria lui mortalitate. Într-o zi, amurgul va cădea asupra imperiului.
Se chirci când încă un nod de durere arzătoare îi izbucni în stomac. Nu, nu te gândi la imperiu! Nu te gândi la uciderea lui Laseen! Ai încredere în Tavore, Ganoes Paran – sora ta va salva Casa. Mai bine decât ai reuși tu. Mult mai bine. Ai încredere în sora ta… Durerea se potoli puțin. Inspirând adânc, Paran își continuă drumul spre trecătoare.
Mă înec. Pentru numele Abisului, mă înec.

Agățându-se ca o maimuță de stâncă, Hedge urcă pe culme. Picioarele crăcănate l-au dus lângă Barghast. Când ajunse în spatele lui Trotts, întinse o mână și îl trase puternic pe războinic de părul legat în coadă.
– Ha-ha, făcu el, așezându-se alături de războinic, îmi place cum te holbezi când îți fac asta.
– Hei, genistule, spuse Barghastul, tu ești mizeria de sub o pietricică dintr-un pârâu care trece printr-un câmp plin de porci bolnavi.
– Bună replică, deși o idee cam trasă de păr. L-ai amețit de cap pe căpitan, adevărat?
Trotts nu spuse nimic, rămânând cu privirea îndreptată spre îndepărtații Munți Tahlyn.
Hedge își smulse cascheta din piele arsă, se scărpină energic, deranjând puținele șuvițe subțiri de păr de pe capul chelios, apoi își examină îndelung camaradul.
– Nu e rău, aprecie el. Nobil și misterios. Sunt impresionat.
– Așa se cuvine. Asemenea posturi nu sunt ușor de menținut, știi doar.
– Ți se potrivește ca o mănușă. Ia spune, de ce îl sâcâi pe Paran?
Trotts zâmbi, arătându-și dinții piliți, vopsiți în albastru.
– Mă amuză. Pe de altă parte, Whiskeyjack trebuie să explice lucrurile.
– Doar că încă nu a făcut-o. Dujek vrea să ne întoarcem la Pale, să adunăm ce a mai rămas din Arzătorii de Poduri. Paran ar trebui să fie fericit că va primi din nou comanda unei companii, în locul unor plutoane obosite. Whiskeyjack a spus ceva despre negocierile ce vor avea loc cu Brood?
Trotts dădu încet din cap.
Hedge se încruntă.
– Ei, bine, ce anume?
– Că se apropie.
– A, mulțumesc pentru informație. Apropo, soldat, ești eliberat oficial din acest post. Cei din vale s-au apucat să frigă un bhederin pentru voi. I-am spus bucătarului să îl împăneze cu balegă, pentru că așa vă place vouă.
Trotts se ridică.
– Într-o bună zi, s-ar putea să te prăjesc și să te mănânc, genistule.
– Și-o să te îneci cu un os de-al meu.

Bhargastul se încruntă.
– Oferta mea a fost sinceră, Hedge. Ca să te onorez, prietene.
Genistul îl privi printre gene pe Trotts, apoi surâse.
– Ticălosule! Era cât pe ce să mă păcălești!
Pufnind, Trotts se întoarse cu spatele.
– Cât pe ce, spuse el. Ha-ha.
Whiskeyjack aștepta când Paran reveni la postul de control comercial și baricada improvizată. Cândva sergent, acum adjunctul la comandă al lui Dujek Un-Braț, veteranul încărunțit sosise cu ultimul escadron zburător de Moranth. Stătea împreună cu Mallet, vraciul fostului său pluton, și-i urmăreau pe cei vreo douăzeci de soldați din Armata a 2-a care încărcau pe quorli banii încasați în săptămâna precedentă. Paran se apropie, pășind cu fereală ca să-și ascundă durerea care îl chinuia.
– Cum se vindecă piciorul, comandante? întrebă el.
Whiskeyjack ridică din umeri.
– Tocmai discutam despre asta, spuse Mallet, a cărui față era congestionată. S-a vindecat rău. Are nevoie de multă îngrijire.
– Altă dată, mârâi bărbosul comandant. Căpitane Paran, ordonă ca plutoanele să se adune peste două bătăi de clopot – ai hotărât ce vei face cu ceea ce a mai rămas din a 9-a?
– Da, se vor alătura la ceea ce a mai rămas din plutonul sergentului Antsy.
Whiskeyjack se încruntă.
– Dă-mi câteva nume.
– Antsy îi are pe caporalul Picker și… să vedem… Spindle, Blend, Detoran. Prin urmare, cu Mallet, aici, de față, și cu Hedge, Trotts și Ben-cel-Iute…
– Căpitane, Ben-cel-Iute și Spindle sunt acum magi. Dar îi vei avea oricum în compania ta. De altfel, cred că Antsy va fi fericit.
Mallet pufni.
– Fericit? Antsy nu știe ce înseamnă acest cuvânt.
Paran își îngustă ochii.
– În acest caz, înțeleg că Arzătorii de Poduri nu vor mărșălui cu restul armatei.
– Nu, voi nu veți mărșălui – vom discuta asta la Pale. Whiskeyjack îl examină cu ochii lui cenușii pe căpitan, apoi își mută privirea. Mai sunt treizeci și opt de Arzători de Poduri – prea puțini pentru o companie. Căpitane, dacă vrei, poți refuza funcția. Există câteva companii de pușcași de elită care duc

lipsă de ofițeri, iar ei sunt obișnuiți să aibă drept comandanți oameni cu sânge nobil.
Tăcerea se înstăpâni.
Paran se întoarse cu spatele. Se lăsa amurgul, iar umbra văii urca pe povârnișurile dealurilor din jur și o spuză de stele luminând slab apăruse pe bolta cerească. *M-aș putea alege cu un pumnal în spate, asta îmi spune el. Arzătorii de Poduri manifestă o aversiune puternică față de ofițerii care provin din nobilime.* În urmă cu un an ar fi rostit acele cuvinte cu voce tare, socotind că dezvăluirea adevărurilor neplăcute era benefică. *Ideea greșită că așa sunt soldații... când, de fapt, opusul este adevărat în cazul lor. Într-o lume plină de gropi și de haznale, trebuie să dansezi pe marginea lor. Doar demenții se aruncă cu picioarele înainte, iar ei nu trăiesc mult.* Pumnale îi străpunseseră trupul. Căpătase răni care ar fi trebuit să-i fie fatale. Amintirea îl făcu să transpire. Amenințarea nu putea fi neutralizată printr-o demonstrație de bravură tinerească și ignorantă. Știa asta, la fel ca și cei doi bărbați din fața lui.
– Domnule, m-aș simți onorat să comand Arzătorii de Poduri, spuse Paran, rămas cu ochii spre întunericul care devora drumul dinspre miazăzi. Cu timpul, poate că aș avea posibilitatea de a mă dovedi demn să conduc asemenea soldați.
Whiskeyjack își drese glasul.
– Faci cum dorești, căpitane. Dacă te răzgândești, oferta rămâne valabilă.
Paran se întoarse cu fața spre el.
Comandantul îi zâmbi.
– Cel puțin o vreme.
Din întuneric se desprinse o siluetă uriașă, cu pielea tuciurie, ale cărei arme și armură scoteau clinchete slabe. Văzându-i pe Whiskeyjack și pe Paran, femeia ezită, apoi, ațintindu-și ochii spre comandant, spuse:
– Am predat posturile de pază, domnule. Așa cum ni s-a ordonat, ne retragem.
– Soldat, de ce-mi spui asta mie? zise Whiskeyjack cu glas tunător. Vorbește cu superiorul tău direct.
Femeia se încruntă și se întoarse spre Paran.
– Am predat...
– Am auzit, Detoran. Anunță-i pe Arzătorii de Poduri să-și ia echipamentele și să se adune în incintă.

– Mai este un clopot și jumătate până la plecare.
– Știu asta, soldat.
Femeia se îndepărtă.
Whiskeyjack oftă.
– În legătură cu oferta aceea…
– Tutorele meu a fost un Napan, spuse Paran. Mai trebuie să întâlnesc un Napan care știe cu adevărat ce înseamnă respectul, iar Detoran nu reprezintă o excepție. Pe de altă parte, continuă el, sunt conștient că ea nu constituie o excepție în ceea ce îi privește pe Arzătorii de Poduri.
– Se pare că tutorele tău te-a învățat ce trebuie, mormăi Whiskeyjack.
Paran se încruntă.
– La ce faci aluzie?
– Lipsa de respect față de autoritate s-a transmis, căpitane. Tocmai ți-ai întrerupt comandantul.
– Hm, îmi cer scuze. Mereu uit că nu mai ești sergent.
– Și eu, și de aceea am nevoie de oameni ca tine ca să îndrept lucrurile. Veteranul se întoarse către Mallet. Ține minte ce ți-am spus, vraciule.
– Am înțeles, domnule.
Whiskeyjack îl privi din nou pe Paran.
– Treaba cu graba și așteptarea a fost inspirată, căpitane. Soldaților le place să fie fierți la foc mic.
Paran îl urmări pe Whiskeyjack îndreptându-se spre poarta fortificată, apoi îi spuse lui Mallet:
– Vraciule, ai avut o discuție privată cu comandantul. E ceva ce ar trebui să știu și eu?
Mallet clipi somnoros.
– Nu, domnule.
– Prea bine. Te poți întoarce la plutonul tău.
– Am înțeles, domnule.
Rămas singur, Paran oftă. Treizeci și opt de veterani plini de amărăciune și resentimente, trădați deja de două ori. Eu nu am participat la trădarea de la Pale, iar proclamația de proscriere dată de Laseen m-a lovit și pe mine, nu doar pe ei. Niciuna din aceste întâmplări nu-mi poate fi pusă în cârcă, însă ei mă consideră răspunzător.
Se frecă la ochi. Somnul devenise ceva nedorit. După fuga din Darujhistan, noapte de noapte… *durere și vise, ba nu,*

coșmaruri. O, zei subpământeni... Își petrecu orele de întuneric chircit sub pături, iar sângele goni prin trupul lui, acizii îi bolborosiră în stomac, iar când starea de trezie se mistui, căzu într-un somn intermitent, chinuit de vise în care alerga. *Alerga în patru labe. Apoi se îneca.*

Este sângele Copoiului, care circulă nediluat prin mine. Asta trebuie să fie.

Încercase de nenumărate ori să-și spună că sângele Copoiului Umbrei era cauza paranoiei lui. Gândul îl făcu să surâdă acru. Nu e adevărat. Lucrul de care mă tem este prea real. Mai grav, acest sentiment necuprins de pierdere... fără posibilitatea de încredere... în cineva. Fără asta, ce mă așteaptă în viață? Doar singurătate, și astfel nimic de valoare. Iar acum, toate vocile astea... șoptind despre evadare. Scăpare.

Se scutură, apoi scuipă pentru a scăpa de flegma din gâtlej. Gândește-te la celălalt lucru, la cealaltă scenă. Solitară. Înșelătoare. Ține minte, Paran, așa spunea vocea pe care ai auzit-o. Era a lui Tattersail – atunci nu te-ai îndoit, de ce o faci acum? Ea trăiește. Cumva, într-un anume fel, vrăjitoarea trăiește.

Ah, durerea! Un copil care țipă în beznă, un Copoi care urlă, pierdut în tristețe. Un suflet țintuit de inima unei răni... și eu mă cred singur. O, zei, aș vrea să fiu singur!

Whiskeyjack intră în postul de pază fortificat, închise ușa și se apropie de masa scribului. Se rezemă de ea și-și întinse piciorul care îl durea. Oftatul lui aminti de desfacerea unor noduri, iar când se opri, tremura.

După un moment, ușa se deschise.

Îndreptându-se de spate, Whiskeyjack se încruntă spre Mallet.

– Parcă Paran a ordonat adunarea, vraciule.

– Domnule, Paran e într-o stare mai proastă decât tine.

– Am mai discutat despre asta. Păzește-i spatele flăcăului – mai ai rezerve, Mallet?

– Ai înțeles greșit. Tocmai am făcut o cercetare în privința lui – coridorul meu Denul s-a înfiorat, comandante.

Whiskeyjack observă abia atunci paloarea de pe fața rotundă a vraciului.

– S-a înfiorat?

– Da. Asta nu s-a mai întâmplat până acum. Căpitanul e bolnav.

– Tumori? Cancer? Vorbește limpede, ce naiba!
– Nimic din astea, domnule. Încă nu, dar vor apărea. Are o gaură căscată în măruntaie. E vorba de ceea ce păstrează în sine, așa cred. Dar mai e ceva. Avem nevoie de Ben-cel-Iute. Prin Paran gonesc vrăjitoriile ca rădăcinile ierbii de foc.
– Pe Oponn…
– Nu, Măscăricii Gemeni au dispărut de mult. Călătoria lui Paran spre Darujhistan – pe drum s-a întâmplat ceva. Ba nu, nu ceva. *O mulțime* de lucruri. În orice caz, el luptă împotriva acelor vrăji, și asta îl ucide. S-ar putea să mă înșel. Avem nevoie de Ben-cel-Iute.
– Am auzit. Adu-l când ajungem la Pale. Dar ai grijă să acționeze cu subtilitate. Nu are rost să amplificăm neliniștea căpitanului.
Încruntarea de pe fața lui Mallet se adânci.
– Domnule, încă ceva. E în stare să preia comanda Arzătorilor de Poduri?
– Pe mine mă întrebi? Dacă vrei să vorbești cu Dujek despre îngrijorările tale, ai tot dreptul, vraciule. Dacă socotești că Paran nu-și poate face datoria… așa e, Mallet?
După câteva momente de tăcere, vraciul suspină.
– Încă nu, așa cred. Domnule, e la fel de încăpățânat ca și tine. Pe Hood, ești convins că nu sunteți rude?
– Cât se poate de convins, mârâi Whiskeyjack. Chiar și un câine din tabără are sângele mai pur decât cel al familiei mele. Atunci, lasă deocamdată lucrurile așa cum sunt. Vorbește cu Ben și cu Spindle. Vezi ce poți afla despre vrăjile acelea ascunse – dacă zeii trag sforile în ce-l privește pe Paran, aș vrea să știu cine, iar după aceea ne vom gândi de ce.
Mallet îl privi printre gene pe comandant.
– Domnule, încotro ne îndreptăm?
– Nu sunt sigur, vraciule, recunoscu Whiskeyjack cu o grimasă. Gemând, își mută greutatea de pe piciorul vătămat. Cu noroc de la Oponn, nu va trebui să scot sabia – de obicei, comandanții nu fac asta, nu-i așa?
– Domnule, dacă mi-ai lăsa timp…
– Mai târziu, Mallet. Acum trebuie să mă gândesc la negocieri. Brood a ajuns cu armata lui în apropiere de Pale.
– Am înțeles.
– Și căpitanul tău se întreabă probabil unde ai dispărut. Du-te, Mallet. Ne vedem după negocieri.

– Am înțeles, domnule.

CAPITOLUL TREI

Dujek Un-Braț și armata lui au așteptat sosirea lui Caladan Brood și a aliaților săi: sângeroșii Tiste Andii, clanurile Barghast din nordul îndepărtat, zece contingente de mercenari și Rhivi trăitori în câmpie. Acolo, pe câmpul de măcel încă răvășit, s-au întâlnit cele două forțe. Nu pentru a purta război, ci pentru a croi, din istoria amară, pacea. Nici Dujek, nici Brood, nici altcineva din compania lor legendară nu ar fi putut anticipa încleștarea care a urmat – nu între săbii, ci între lumi…

Confesiunile lui Artanthos

Creste scunde alcătuiau un chenar pe povârnișurile dealurilor la o leghe spre nord de Pale, cicatrice vindecate cu greu ale unui timp când impertinența orașului se extinsese pentru a devora stepele care mărgineau Câmpia Rhivi. Dealurile fuseseră sacre pentru Rhivi încă de la începutul istoriei. Fermierii din Pale plătiseră cu sânge temeritatea lor.

Cu toate acestea, pământul se vindeca încet; puține dintre menhirele străvechi, cercurile de bolovani și criptele din pietre plate rămăseseră la locul lor. Acum, pietrele erau stivuite la întâmplare în tumuli lipsiți de noimă de-a lungul fostelor câmpuri terasate de porumb. Tot ce era sacru în acele dealuri mai exista doar în mințile Rhivi.

Așa cum suntem în credință, suntem și în adevăr. Mhybe își înfășură pielea de antilopă mai strâns pe umerii firavi, ciolănoși. Un nou evantai de dureri și suferințe alcătuia o hartă pe trupul ei în acea dimineață, o dovadă că în noaptea care se scursese copila supsese din ea mai mult decât de obicei. Bătrâna își spuse să nu aibă regrete – asemenea necesități nu puteau fi ocolite, și, în orice caz, copila avea puține lucruri naturale. Spiritele uriașe, cu inimi de gheață și perioadele oarbe de vrăjitorie, conspiraseră pentru a dăltui spre viață ceva nou, unic. Și timpul era tot mai scurt, foarte scurt.

Urmărind copila alergând de colo, colo, pe terasele roase de vreme, ochii negri ai lui Mhybe sclipiră în cuiburile lor de riduri. Instinctele unei mame persistă întotdeauna. Nu era drept să le blesteme, să atace legăturile iubirii care se creau prin despărțirea cărnii. În ciuda tuturor păcatelor care clocoteau în ea, și în ciuda cererilor ciudate, țesute în fiica ei, Mhybe nu putea – și nu voia – să toarcă ghemuri de ură.

Cu toate acestea, ofilirea trupului slăbea darurile inimii de care se agăța cu atâta disperare. Cu mai puțin de un anotimp în urmă, Mhybe fusese o femeie tânără, încă necăsătorită. Fusese mândră, nedorind să accepte jumătățile de cosiță împletite din iarbă pe care numeroși tineri virili le așezaseră în fața intrării cortului ei – încă nu era pregătită să-și lege propria cosiță de vreuna și astfel să se lege de cineva prin căsătorie.

Rhivii erau un popor lovit – cum se putea gândi cineva la un soț și la familie în acele vremuri de război nesfârșit și devastator? Nu era la fel de oarbă precum surorile ei de neam; nu îmbrățișa presupusa datorie binecuvântată de spirite de a da naștere unor

fii care să îngrașe apoi pământul înaintea Plugului Morții. Mama ei fusese cititoare în oase, înzestrată cu puterea de a păstra întreaga bogăție de amintiri a poporului – fiecare genealogie, mergând până la Lacrima Spiritului Muribund. Iar tatăl ei ridicase Sulița Războiului, întâi împotriva Barghastilor Fețe Albe, apoi împotriva Imperiului Malazan.

Le simțea lipsa amândurora, profund, înțelegea cum moartea lor și propriul ei refuz de a accepta atingerea vreunui bărbat conspiraseră să o facă alegerea ideală în ochii cetei de spirite. Un vas nepriponit, în care să așeze două suflete sfărâmate – unul dincolo de moarte, iar altul scutit de moarte prin vrăji străvechi, două identități îngemănate – un recipient care va folosi pentru a hrăni copila nefiresc creată.

La Rhivi, care cutreierau alături de turmele lor și nu înălțau ziduri din piatră sau cărămidă, un astfel de recipient, menit unei singure utilizări, după care urma să fie lepădat, se numea *mhybe*, și astfel își găsise un nou nume, iar acum orice adevăr al vieții ei era păstrat în el.

Bătrână fără înțelepciune, uzată fără darul anilor, dar se așteaptă ca eu să o îndrum pe această copilă – această creatură – care câștigă câte un anotimp la fiecare pe care îl pierd eu, pentru care înțărcarea va însemna moartea mea. Uită-te la ea acum, cum se joacă la fel ca orice copilă de vârsta ei; zâmbește fără a ști prețul existenței ei, al creșterii ei și al ceea ce îmi cere.

Mhybe auzi pași în spate: o femeie cu pielea negricioasă i se alătură. Ochii oblici ai nou-sositei se îndreptară spre copila care se juca pe panta dealului. Vântul preriei îi aruncă șuvițe de păr negru și lung peste față. Pe sub cămașa din piele netăbăcită, vopsită în negru, sclipea o armură fină, din zale.

– Înșelătoare, murmură femeia Tiste Andii, nu-i așa?

Mhybe oftă, apoi aprobă din cap.

– Nu e ceva care să provoace spaimă, urmă femeia cu pielea ca miezul nopții, ori să stârnească certuri aprige.

– Înseamnă că au mai fost?

– Da. Kallor își reînnoiește atacurile.

Mhybe încremeni. O măsură pe femeia Tiste Andii.

– Și? A apărut o schimbare, Korlat?

– Brood rămâne de neclintit. Ridică din umeri. Chiar dacă are îndoieli, le ascunde bine.

– Trebuie să facă asta, spuse Mhybe. Însă nevoia de Rhivi și de turmele noastre cântărește mai greu decât îndoielile. Este vorba de un calcul, nu de credință. Va mai rămâne o asemenea necesitate după ce va încheia o alianță cu malazanul cu un singur braț?
– Sper ca malazanii să știe mai multe despre originile copilei, se aventură Korlat.
– Îndeajuns ca să reducă posibila amenințare? Korlat, trebuie să-l faci pe Brood să priceapă că cele două suflete care au existat cândva nu înseamnă nimic față de ceea ce au devenit. Privind-o pe copila care se juca, Mhybe continuă: A fost creată în interiorul influenței unui T'lan Imass – coridorul său etern s-a transformat în fire de legătură, și au fost țesute astfel de un aruncător de oase Imass – unul din carne și sânge, Korlat. Această copilă le aparține celor din neamul T'lan Imass. S-ar putea să fie înveșmântată în carnea unui Rhivi, și s-ar putea să aibă sufletele a doi magi malazani, dar acum este un Soletaken, ba, și mai mult – o Aruncătoare de Oase. Dar până și acestea nu fac decât să descrie neclar ceea ce va deveni. Spune-mi, la ce le trebuie nemuritorilor T'lan Imass o Aruncătoare de Oase din carne și sânge?
Korlat făcu o grimasă.
– Nu pe mine trebuie să mă întrebi.
– Și nici malazanii.
– Ești sigură de asta? Nu cumva T'lan Imass au mărșăluit sub stindardele malazane?
– Însă acum n-o mai fac. Ce ruptură ascunsă există acum între ei, Korlat? Ce motive secrete există dincolo de tot ce recomandă malazanii? Nu avem cum să ghicim, nu-i așa?
– Caladan Brood este conștient, cred, de asemenea posibilități, spuse sec femeia Tiste Andii. În orice caz, poți asista și poți fi părtașă la aceste lucruri, Mhybe. Contingentul malazan se apropie, iar lorzii războinici vor să asiști la negocieri.
Mhybe se întoarse. Organizată cu precizie, ca de obicei, în fața ei se întindea tabăra lui Caladan Brood. Mercenarii spre apus, Tiste Andii în centru, iar taberele Rhivi și turmele de bhederine spre răsărit. Marșul fusese lung, de la Podișul Bătrânului Rege, prin orașele Cat și apoi Patch și, în cele din urmă, pe vechiul drum Rhivi, care traversa câmpia și era căminul tradițional al poporului ei. *Un cămin sfârtecat de ani de război, de armate în*

marș și de incendiarele Moranth care cădeau din cer... quorli care se roteau într-o tăcere presărată de puncte negre, în timp ce oroarea se năpustea peste taberele noastre... peste turmele noastre sacre.
Însă acum urmează să dăm mâna cu dușmanul. Din cauza invadatorilor malazani și a Moranthilor cu sânge rece, trebuie să împletim cosițe de căsătorie între cele două armate ale noastre, cu fălcile încleștate în jurul gâtlejului celeilalte atât de multă vreme, însă o căsătorie în numele păcii. Nu, acești războinici caută acum alt dușman, unul nou...
Spre sud, dincolo de armata lui Brood se înălțau zidurile recent reparate ale orașului Pale, petele de violență fiind o amintire înfiorătoare a vrăjilor malazane. Câțiva călăreți tocmai ieșiseră pe poarta dinspre miazănoapte a orașului, stindardul lor cenușiu, fără însemne, anunțându-i pe toți că erau proscriși, și acum traversau câmpul de măcel pustiu, îndreptându-se către tabăra lui Brood.
Suspicioasă, Mhybe își îngustă ochii privind stindardul. Bătrâno, spaimele tale sunt un blestem. Nu te gândi la lipsa de încredere, nu te gândi la ororile făptuite de acești invadatori de altădată. Dujek Un-Braț și oastea lui au fost proscriși de detestata împărăteasă. O campanie s-a încheiat. Alta începe. Spirite subpământene, vom vedea vreodată războiul sfârșindu-se?
Copila li se alătură celor două femei. Mhybe aruncă o privire spre ea, văzând în ochii netemători și care nu clipeau, o cunoaștere și o înțelepciune care păreau născute din milenii – și probabil că așa stăteau lucrurile. Iată-ne pe toate trei, ca să fim văzute de oricine – o copilă de zece sau unsprezece ani, o femeie cu un chip tineresc și cu ochi inumani și o femeie cocârjată de bătrânețe – și asta este, în totalitate, o iluzie, întrucât ceea ce se află în noi este inversat. Eu sunt copila. Tiste Andii a avut parte de mii de ani de viață, iar fetița... de sute de mii.
Și Korlat coborâse privirea spre copilă. Zâmbi.
– Silverfox, ți-a plăcut să te joci?
– O vreme, îi răspunse fata cu glas uimitor de scăzut. Însă m-am întristat.
Korlat ridică din sprâncene.
– De ce asta?

– Cândva, a existat o încredere sacră între aceste dealuri și spiritele Rhivi. Spiritele nu erau decât vase neînlănțuite pentru pierdere și durere. Dealurile nu se vor vindeca.
Mhybe își simți sângele transformându-se în gheață. Pe măsura trecerii timpului, fata dovedea o sensibilitate din ce în ce mai mare, rivalizând cu aceea a celei mai înțelepte femei-umăr dintre triburi. Însă exista o anumită răceală în acea sensibilitate, ca și cum dincolo de fiecare cuvânt de compasiune se afla o intenție ascunsă.
– Fata mea, și nu se poate face nimic?
Copila ridică din umeri.
– Nu mai este nevoie.
Cum se întâmplă acum.
– Ce vrei să spui?
Fata cu față rotundă îi zâmbi lui Mhybe.
– Mamă, dacă vrem să asistăm la negocieri, am face bine să ne grăbim.

Locul întâlnirii era la treizeci de pași dincolo de posturile de pază cele mai avansate, pe o ridicătură scundă. Spre apus se vedeau tumuli recenți, ridicați pentru morți după căderea orașului Pale. Mhybe se întrebă dacă nenumăratele victime urmăreau de departe scena care se desfășura în fața lor. *Spiritele se nasc din sângele vărsat. Și, dacă nu sunt domolite, ele devin deseori forțe dușmănoase, chinuite de viziuni de coșmar și pline de ură. Este acesta singurul Rhivi care știe adevărurile?*
De la război la alianță – cum vor privi astfel de fantome așa ceva?
– Se simt trădate, spuse Silverfox, care se afla alături de ea. Le voi răspunde eu, mamă. În timp ce mergeau, întinse mâna să o cuprindă pe a lui Mhybe. A sosit momentul amintirilor. Amintiri străvechi și amintiri recente…
– Iar tu, fiica mea, întrebă Mhybe cu glas febril și scăzut, tu ești podul care le unește?
– Mamă, *ești* înțeleaptă, în ciuda lipsei de credință din tine. Ceea ce este ascuns se dezvăluie treptat. Uită-te la acești dușmani de odinioară. Lupți în gând, stârnind toate neînțelegerile dintre noi, te zbați pentru a te lega de ceea ce-ți displace, de ura față de ei, pentru că acest lucru îți este familiar. Amintirile sunt izvorul

unei astfel de uri. Dar, mamă, amintirile dețin și un alt adevăr, unul secret, și doar asta am trăit până acum, nu-i așa?
Mhybe dădu aprobator din cap.
– Așa ne spun strămoșii, fiica mea, zise ea, reținându-și o ușoară iritare.
– Experiențe. Pe acestea le împărtășim. Din poziții opuse, probabil, dar ele sunt unul și același lucru. Același.
– Știu asta, fata mea. Vinovăția nu are sens. Suntem cu toții atrași, la fel ca mareele, de o voință nevăzută.
Fata o strânse mai tare de mână.
– Întreab-o pe Korlat, mamă, ce îi spun amintirile.
Aruncând o privire spre femeia Tiste Andii, bătrâna ridică din sprâncene și spuse:
– Ai ascultat, dar nu ai scos o vorbă. Ce răspuns așteaptă fiica mea de la tine?
Korlat zâmbi cu un aer meditativ.
– Experiențele sunt aceleași. Între cele două armate ale voastre, de pildă. Dar și… peste buza timpului. Între toți cei care au amintiri, indivizi sau popoare, lecțiile de viață sunt aceleași. Ochii acum violeți ai femeii Tiste Andii se opriră asupra lui Silverfox. Chiar și printre T'lan Imass – asta vrei să ne spui, copilă?
Fata ridică din umeri.
– În ceea ce urmează să se întâmple, gândiți-vă la mântuire. Agățați-vă de ea, dar țineți seama că ea are un preț. Copila își mută privirea somnoroasă spre Korlat și ochii ei negri deveniră brusc tăioși. Câteodată, iertarea *trebuie refuzată*.
Urmară câteva momente de tăcere. Dragi spirite, îndrumați-ne. Această copilă mă înspăimântă. Pe Kallor îl înțeleg… iar acest lucru este mai îngrijorător decât orice altceva.
Se opriră departe, într-o parte a locului în care se desfășurau negocierile, puțin dincolo de posturile de pază ale taberei lui Brood.
După câteva clipe, malazanii ajunseră pe ridicătură. Erau patru la număr. Mhybe îl recunoscu imediat pe Dujek, Marea Căpetenie, acum renegată. Bărbatul cu un singur braț era mai vârstnic decât se așteptase, iar el stătea în șaua armăsarului murg castrat ca un om care avea dureri și oasele înțepenite. Era slab, de înălțime medie, purta o armură simplă și avea o sabie scurtă obișnuită, lipsită de decorațiuni, prinsă la centură. Fața

lui îngustă, cu trăsături tăioase, era bărbierită, astfel că pe ea se vedeau cicatricele căpătate într-o viață de luptător. Nu purta coif, iar singurele semne care îi indicau rangul erau mantia lungă, cenușie, și paftaua din argint, lucrată manual.
În stânga lui călărea un alt ofițer, cu o constituție solidă, cu barbă. Coiful cu vizieră și acoperământ de gât și umeri ascundea aproape toate trăsăturile bărbatului, însă Mhybe simți în el o tărie nemăsurată a voinței. Stătea drept în șa, deși ea băgă de seamă că își ținea piciorul stâng într-un mod incomod, pentru că cizma nu era prinsă în scară. Împletitura cămășii de zale era strivită și peticită cu fâșii de piele. Lui Mhybe nu-i scăpă faptul că stătea pe partea stângă, neprotejată, a lui Dujek.
În dreapta Marii Căpetenii renegate stătea un tânăr, evident un aghiotant de cine știe ce rang. Nu ieșea cu nimic în evidență, însă ea văzu că își plimba ochii neîncetat, înregistrând amănunte legate de tot ce vedea. Acel bărbat ținea în mâna înmănușată stindardul proscrișilor.
Cel de-al patrulea călăreț era un Moranth Negru, acoperit în întregime de o armură chitinoasă, care purta urmele a nenumărate lovituri. Războinicul își pierduse toate cele patru degete de la mâna dreaptă, însă continua să poarte ce mai rămăsese din mănușa din zale. Armura neagră și lucioasă avea numeroase adâncituri provocate de lovituri de sabie.
Alături de ea, Korlat își drese glasul discret.
– Un grup greu încercat în luptă, nu crezi?
Mhybe dădu aprobator din cap.
– Cine e cel din stânga lui Dujek Un-Braț?
– Whiskeyjack, cred, îi răspunse Tiste Andii cu un zâmbet ironic. Interesantă persoană, nu-i așa?
Preț de un moment, Mhybe simți, ca și femeia tânără, că avea dreptate. Strâmbă din nas.
– Rhivi nu sunt atât de păroși, slavă spiritelor.
– Chiar și așa.
– Da, chiar și așa.
– Mi-ar plăcea să-l am ca unchi, interveni Silverfox.
Surprinse, cele două femei o priviră.
– Ca unchi? întrebă Mhybe.
Fata dădu din cap.
– Poți avea încredere în el. Iar bătrânul cu o mână ascunde ceva – ba nu, amândoi ascund ceva, și e același secret, dar am

oricum încredere în bărbos. Moranthul – el râde în sinea lui. Râde mereu, și nimeni nu știe asta. Nu e un râs crud, ci unul încărcat de tristețe. Iar cel cu stindardul… Silverfox se încruntă. De el nu sunt sigură. Cred că am fost întotdeauna…
Ochii lui Mhybe îi întâlniră pe cei ai lui Korlat pe deasupra capului fetei.
– Eu propun să ne apropiem, spuse Tiste Andii.
Când se apropiară de ridicătură, două siluete ieșiră din linia posturilor de pază, urmate de o escortă purtând un stindard fără flamură, toți mergând pe jos. Văzându-i, Mhybe se întrebă cum îi vor percepe malazanii pe cei doi războinici din frunte. Caladan Brood avea ceva sânge de Barghast, ceea se vădea în statura lui înaltă și mătăhăloasă și fața plată; și mai avea ceva în plus, ceva care nu era tocmai uman. Bărbatul era uriaș, potrivindu-se perfect cu barosul din fier prins pe spate. El și Dujek se duelaseră pe acel continent vreme de peste doisprezece ani, o încleștare a voințelor care dusese la douăzeci de bătălii încrâncenate și la tot atâtea asedii. Ambii soldați se confruntaseră cu situații cumplite de nenumărate ori, însă reușiseră să le depășească, plini de sânge, dar în viață. Fiecare dintre ei reușise să cunoască abilitățile celuilalt pe câmpul de bătălie, însă acum, în cele din urmă, erau pe punctul de a ajunge față în față.
Alături de Brood pășea Kallor, înalt, slab și cenușiu. Cămașa din zale, lungă până la pământ, sclipea în lumina difuză a dimineții. De inelele din fier ale armurii atârna o sabie simplă, care se legăna în ritmul pașilor lui grei. În acel joc ucigător, doar un participant rămăsese un mister pentru Mhybe, și acela era autoproclamatul Mare Rege. Singura certitudine pe care o avea femeia Rhivi era ura lui Kallor față de Silverfox, o ură născută din teamă și probabil din credința pe care doar acel bărbat o avea – o credință pe care nu voia să o împărtășească cu nimeni. Kallor pretindea că trăise milenii, că domnise cândva peste un imperiu pe care chiar el îl distrusese în cele din urmă, din motive pe care nu dorea să le dezvăluie. Cu toate acestea, el nu era ascendent – longevitatea lui se datora alchimiei, și nu era nicidecum perfectă, pentru că fața și trupul îi erau devastate, la fel ca ale unui muritor care se apropia de un veac de existență.
Brood se folosea de cunoștințele tactice ale lui Kallor, ceea ce părea o stăpânire instinctivă a dimensiunilor și sorții

schimbătoare ale uriașelor campanii, dar în ceea ce îl privea pe Marele Rege, tuturor le era limpede că asemenea confruntări erau doar jocuri trecătoare, la care participa cu un aer distras și cu un dezinteres ascuns cu greu. Kallor nu trezea sentimente de loialitate în rândul soldaților. Se bucura doar de un respect încărcat de ranchiună și, după cum bănuia Mhybe, era tot ce obținuse sau avea să obțină vreodată.
Ajuns alături de Brood pe ridicătură, expresia lui dezvălui dispreț și superioritate când îi privi pe Dujek, pe Whiskeyjack și pe comandantul Moranth. Avea să se ducă o bătălie pentru a nu ofensa pe nimeni, dar cei trei malazani păreau să îl ignore pe Marele Rege când descălecară și își îndreptară atenția asupra lui Caladan Brood, fără să își mute privirile de la el. Dujek Un-Braț făcu un pas în față.
– Salutări, lord războinic. Permite-mi să-ți prezint modestul meu contingent. Adjunctul la comandă Whiskeyjack. Artanthos, purtătorul meu de stindard. Și conducătorul Moranthilor Negri, al cărui titlu, într-o traducere aproximativă, este Ambițiosul, dar numele lui este de nepronunțat. Marea Căpetenie renegată zâmbi către silueta în armură. De când a dat mâna cu un spirit Rhivi în Pădurea Câinelui Negru, am ajuns să-i spunem Twist (Răsucilă).
– Artanthos… murmură încet Silverfox. Nu a folosit numele ăsta de multă vreme. Și nici nu e ceea ce pare.
– Dacă este o iluzie, atunci este extrem de abilă, șopti Korlat. Nu simt nimic nefiresc.
Copila dădu din cap.
– Aerul preriei l-a… întinerit.
– Cine e omul, fiica mea? întrebă Mhybe.
– În realitate, o himeră.
După ce ascultă cuvintele rostite de Dujek, Brood își drese glasul și spuse:
– Alături de mine este Kallor, adjunctul meu la comandă. Din partea Tiste Andii este Korlat. Dintre Rhivi, Mhybe și copila ei. Cel care poartă ce a mai rămas din stindardul meu este escorta Hurlochel.
Dujek se încruntă.
– Unde este Garda Purpurie?

– Prințul K'azz D'Avore și forțele lui se ocupă în prezent de chestiuni interne, Mare Căpetenie. Ei nu se vor alătura eforturilor noastre împotriva lui Pannion Domin.
– Mare păcat, murmură Dujek.
Brood ridică din umeri.
– Unitățile auxiliare au fost mobilizate pentru a le înlocui. Un regiment călare Saltoan, patru clanuri Barghast, o companie de mercenari de la Pisica cu Un Ochi și alta de la Mott.
Whiskeyjack păru să se înece. Tuși, apoi clătină din cap.
– Nu cumva e vorba de Trupele Neregulate Mott, lord războinic?
Brood zâmbi, arătându-și dinții piliți.
– Ba da, ai avut prilejul să-i cunoști, nu-i așa comandante? Când erai soldat în rândul Arzătorilor de Poduri.
– Pe câțiva, confirmă Whiskeyjack, dar nu în luptă – ei și-au petrecut mai tot timpul furându-ne proviziile, apoi au fugit, din câte țin eu minte.
– Noi am numi asta talent pentru logistică, zise Kallor.
– Cred că înțelegerile cu Darujhistan s-au dovedit mulțumitoare, îi spuse Brood lui Dujek.
– Întocmai, lord războinic. Donațiile lor... ne-au permis să ne satisfacem nevoile de aprovizionare.
– Cred că o delegație din Darujhistan se îndreaptă spre noi și va ajunge în scurtă vreme, adăugă Brood. Dacă ai nevoie de sprijin suplimentar...
– Foarte generos din partea lor, spuse Marea Căpetenie dând din cap.
– Cortul de comandă ne așteaptă, spuse lordul războinic. Trebuie să discutăm amănuntele.
– Cum spui, îl aprobă Dujek. Lord războinic, am luptat unul împotriva celuilalt multă vreme – aștept cu nerăbdare să luptăm de aceeași parte. Să sperăm că Pannion Domin se va dovedi un dușman demn de noi.
Brood făcu o grimasă.
– Dar nu prea demn.
– De acord, spuse Dujek zâmbind.
Rămasă ceva mai departe de Tiste Andii și de Mhybe, Silverfox zâmbi și rosti încet:
– Așadar, am ajuns și aici. Și-au încleștat privirile. S-au măsurat unul pe celălalt... și amândoi sunt încântați.

– O alianță remarcabilă, murmură Korlat ca pentru el, clătinând ușor din cap. Să renunți atât de ușor la multe…
– Soldații pragmatici, spuse Mhybe, cei mai înspăimântători oameni pe care i-am cunoscut în scurta mea viață.
Silverfox râse gros din gâtlej.
– Iar tu, mamă, te îndoiești de înțelepciunea noastră…
Cortul de comandă al lui Caladan Brood fusese ridicat în centrul taberei Tiste Andii. Deși îl vizitase de multe ori și se familiarizase cu Tiste Andii, când păși alături de ceilalți printre ei, Mhybe rămase încă o dată uimită de sentimentul de stranietate. Vechimea și patosul erau răsuflări gemene care umpleau aleile și potecile dintre corturile înguste și ascuțite la vârf. Cele câteva siluete înalte, îmbrăcate în negru, nu discutau aproape deloc, și nici nu le acordau o atenție deosebită lui Brood și anturajului său – chiar și Korlat, secundul la comandă al lui Anomander Rake, nu se bucură de prea multă atenție din partea lor.
Lui Mhybe îi veni greu să înțeleagă – un popor măcinat de indiferență, o apatie care făcea chiar și eforturile de a discuta politicos să fie prea greu de îndurat. În trecutul îndelungat și torturat al Tiste Andii existau tragedii ascunse. Răni care nu se vindecau niciodată. Și suferința, ajunseseră să înțeleagă Rhivii, putea deveni un mod de viață. Iar apoi, când percepu prelungirea unei asemenea existențe de la decenii la secole, apoi la milenii, Mhybe experimentă un șoc surd de oroare. Acele corturi înguste, misterioase, puteau fi căminul unor fantome, o necropolă rătăcitoare, neliniștită, bântuită de spirite. Panglicile zdrențuite, pătate ciudat, legate de stâlpii din fier ai corturilor dădeau scenei un aspect votiv, la fel și siluetele spectrale și sfrijite ale Tiste Andii. Păreau să aștepte, o speranță eternă ce o făcea pe Mhybe să simtă mereu fiori reci. Și, mai rău, le cunoștea calitățile – îi văzuse scoțându-și săbiile la furie, apoi mânuindu-le cu o eficiență îngrozitoare. Le văzuse vrăjitoriile.
La oameni, indiferența glacială se manifesta deseori prin acte de o cruzime brutală, amintind de adevărata față a răului – dacă ar exista așa ceva – însă Tiste Andii puteau întreprinde multe alte acțiuni fără noimă. Luptau sub comanda lui Brood, pentru o cauză care nu era a lor, iar cei care cădeau pe câmpul de luptă, puțini la număr, erau lăsați pur și simplu să zacă acolo. Rhivii trebuiau să le strângă cadavrele, să le trateze după datina Rhivi și să deplângă trecerea lor în neființă. Tiste Andii urmăreau

toate acele eforturi fără nicio expresie pe chip, ca și cum ar fi fost surprinși de atenția pe care o acordau unui simplu cadavru.
Cortul de comandă se aflǎ chiar în fața lor: avea o formă octogonală, cadre de lemn, pânza oranj, care fusese cândva roșie, dar decolorată de soare și reparată de nenumărate ori. Aparținuse cândva Gărzii Purpurii și fusese abandonat pe un morman de gunoi, de unde escorta Hurlochel îl recuperase pentru a fi folosit de lordul războinic. Ca și în cazul stindardului, Brood nu avea nevoie de zorzoane.
Clapa mare de la intrarea în cort fusese dată la o parte. Pe stâlpul frontal de sprijin stătea un Corb Uriaș, cu capul întors spre grupul de oameni, cu pliscul deschis, de parcă ar fi râs mut. Când Mhybe o văzu pe Hoașcă, buzele ei subțiri se arcuiră într-un zâmbet. Slujitorul preferat al lui Anomander Rake se apucase să îl urmărească pe Caladan Brood, oferindu-i neîncetat sfaturi, ca o conștiință care a luat-o razna. Corbul Uriaș pusese la încercare de nenumărate ori răbdarea lordului războinic – *însă Brood o tolerase la fel ca pe Anomander Rake. Aliați neliniștiți… toate poveștile au căzut de acord, afirmând că Brood și Rake au colaborat multă vreme, însă există încredere între ei? Acea relație aparte e greu de înțeles, având straturi peste straturi de complexitate și ambiguitate, cu atât mai derutante din cauza rolului îndoielnic al Hoaștei de a asigura puntea între cei doi războinici.*
– Dujek Un-Braț! strigă Hoașca, ieșirea ei fiind urmată de un croncănit dement. Whiskeyjack! Îți transmit salutări din partea numitului Baruk, alchimist din Darujhistan. Și, din partea stăpânului meu, Anomander Rake, Lordul Seminței Lunii, Cavaler al Marii Case a Întunericului, fiul Mamei Întunericului, îți transmit, nu… nu salutări… ci amuzament. Da, amuzament!
Dujek se încruntă.
– Și ce îl amuză pe stăpânul tău, pasăre?
– Pasăre? țipă Corbul Uriaș. Sunt Hoașca, matriarha de necontestat a uriașei și cacofonicei ucideri a neamului Seminței Lunii!
Whiskeyjack își drese vocea.
– Matriarha Corbilor Uriași? Vorbești în numele tuturor, adevărat? Aș fi gata să accept asta – Hood mi-e martor că glăsuiești îndeajuns de tare.

– Încrezutule! Dujek Un-Braț, distracția stăpânului meu este dincolo de orice explicație…
– Ceea ce înseamnă că nu știi, o întrerupse Marea Căpetenie renegată.
– Ce îndrăzneală revoltătoare – arată respect, muritorule, altfel voi alege cadavrul tău pentru a mă hrăni când va veni ziua aceea!
– Probabil c-o să-ți rupi pliscul în pielea mea, Hoașco, dar vei fi binevenită când va veni clipa.
– Hurlochel, mai ai chinga aceea ca să-i legăm pliscul? mârâi Brood.
– Da, domnule.
Corbul Uriaș scoase un șuierat, își lăsă capul în jos și-și ridică aripile mari.
– Să nu îndrăznești, vită! Dacă repeți acest afront, o faci pe riscul tău!
– Atunci, ține-ți pliscul.
Brood se întoarse către ceilalți și le făcu semn spre intrare. Cocoțată deasupra tuturor, Hoașca își înclină capul la trecerea fiecărui soldat. Când sosi și rândul lui Mhybe să treacă pragul, pasărea chicoti:
– Copila pe care o ții de mână ne va uimi pe toți, bătrâno.
Rhivi se opri o clipă.
– Ce simți, corb bătrân?
Înainte de a răspunde, Hoașca râse în tăcere.
– Imanența, scumpa mea oală de lut, și nimic altceva. Salutare, copilă Silverfox.
Fata o măsură un moment, apoi spuse:
– Bună, Hoașco. Până acum nu mi-am dat seama că neamul tău s-a născut din carnea în putrefacție a…
– Tăcere! țipă Hoașca. Asemenea lucruri nu trebuie rostite! Trebuie să înveți acum să păstrezi tăcerea – spre binele tău.
– Pentru al tău, vrei să zici, spuse Silverfox zâmbind.
– În cazul de față, da, nu pot nega. Copilo, înainte de a păși în acest cort, ascult-o însă pe această creatură bătrână și înțeleaptă. Între cei care așteaptă înăuntru sunt unii care – dacă vei fi îndeajuns de neghioabă să-ți dezvălui capacitatea de cunoaștere – vor vedea în ea cea mai ucigătoare amenințare. Revelațiile ar putea însemna moartea ta. Și află de la mine: încă nu ești în stare să te protejezi. Nici Mhybe, pe care o respect și o

iubesc, nu poate spera să te apere – puterea ei este violentă. Amândouă veți avea nevoie de apărători, înțelegi?

Cu zâmbetul ei netulburat, Silverfox dădu din cap.

În vreme ce era asaltată de un tumult de emoții, Mhybe o strânse instinctiv de mână pe fiica ei. Nu era oarbă la amenințările la adresa ei și a lui Silverfox, și avea cunoștință de puterile care creșteau în copilă. *Însă nu simt nicio putere în mine, nici violentă, nici altfel. Deși a vorbit cu afecțiune, Hoașca m-a numit „vas de lut“, iar ceea ce proteja cândva nu se mai află în mine, ci stă aici, expusă și vulnerabilă, alături de mine.* În timp ce Silverfox o conducea înăuntru, aruncă o ultimă privire către Corbul Uriaș. Îi întâlni ochii negri, sclipitori. *Mă respecți și mă iubești, nu-i așa, corbule? Fii binecuvântat pentru asta.*

Încăperea centrală a cortului de comandă era dominată de o masă mare din lemn nefasonat, cu tăblia îndoită și deformată, de parcă ar fi fost încropită de un dulgher beat, pe care se găsea o hartă. Când Mhybe și Silverfox intrară, veteranul Whiskeyjack – ținându-și coiful desfăcut sub un braț – râdea și avea ochii ațintiți asupra mesei.

– Ticălos de lord războinic, spuse el, clătinând din cap.

Brood se încruntă spre obiectul care reținuse atenția lui Whiskeyjack.

– Da, sunt de acord că nu e frumoasă…

– Asta, pentru că Fiddler și Hedge au făcut blestemăția asta, spuse malazanul. În Pădurea Mott.

– Cine sunt Fiddler și Hedge?

– Doi dintre geniștii mei, de pe vremea când comandam Grupa a 9-a. Organizaseră unul dintre renumitele jocuri de cărți, folosind Pachetul cu Dragoni, și aveau nevoie de o suprafață pentru joc. Se strânseseră o sută de oameni de la Arzătorii de Poduri pentru acel joc, în ciuda faptului că eram atacați permanent, fără a mai spune că ne înnămolisem într-o mlaștină. Jocul a fost întrerupt de o bătălie încrâncenată – am fost copleșiți, apoi împinși înapoi, după care am recucerit poziția, lucru care ne-a răpit o bătaie de clopot – și iată, între timp, cineva a șters-o cu o masă de o sută de kilograme! Merita să-i fi auzit pe geniști blestemând.

Încă privind încruntat spre masă, Caladan Brood își încrucișă brațele. După câteva momente își drese glasul.

– E o donație din partea Armatei Neregulate Mott. Mi-a slujit – hm, complimente geniștilor tăi. Pot să o înapoiez.

– Nu e nevoie, lord războinic…
Malazanul lăsă impresia că voia să mai adauge ceva, ceva important, însă se mulțumi să clatine din cap.
Un icnet de mirare al lui Silverfox o făcu pe Mhybe să tresară. Coborî privirea cu sprâncenele înălțate întrebător, dar, având un zâmbet pe buze, fata își mută ochii de la masă la Whiskeyjack și înapoi.
– Unchiule Whiskeyjack, spuse ea brusc.
Toată lumea își întoarse ochii spre Silverfox, care continuă cu seninătate:
– Geniștii și jocurile lor – trișau, nu-i așa?
Bărbosul malazan se încruntă.
– Fetițo, asta e o acuzație pe care te sfătuiesc să nu o repeți, mai ales dacă se află prin preajmă vreun Arzător de Poduri. În jocurile acelea, o sumedenie de monede au trecut dintr-o mână în alta. Să fi trișat Fid și Hedge? Ei stabileau reguli atât de complicate, încât nimeni nu putea spune dacă trișau sau nu. Așadar, ca să-ți răspund, nu știu.
Încruntarea se adânci, în timp ce o măsură pe Silverfox, ca și cum Whiskeyjack ar fi fost tot mai îngrijorat de ceva.
Ceva… ca o senzație de familiaritate… În sinea ei, Mhybe înțelesese. Desigur, nu știe nimic despre ea – despre ceea ce este sau a fost ea. În ceea ce îl privește, e prima întâlnire dintre ei, dar ea i-a zis „unchiule“, ba, mai mult, e vorba de vocea aceea – groasă, cunoscătoare… El nu cunoaște copila, ci femeia care a fost odată.
Toți așteptară ca Silverfox să mai spună ceva, să ofere o explicație. Însă ea se mulțumi să se apropie de masă și să-și plimbe palma pe suprafața ei ciobită. Trăsăturile feței îi fură traversate de un zâmbet fugar. Apoi se trase mai aproape de unul dintre scaunele desperecheate și se așeză.
Brood oftă, apoi făcu un gest către Hurlochel.
– Găsește-ne harta teritoriilor Pannion Domin.
După ce harta mare fuse întinsă, ceilalți se strânseră încet în jurul mesei. După un moment, Dujek își drese glasul.
– Niciuna dintre hărțile noastre nu este atât de amănunțită, spuse el. Sunt marcate pozițiile diferitelor armate ale Pannion Domin – cât de recentă este asta?
– De trei zile, spuse Brood. Acolo se află verișoarele Hoaștei, iar ele urmăresc orice mișcare. Notele referitoare la mijloacele de

organizare și la tacticile vechi ale Pannion au fost obținute din alte surse. După cum vezi, ele sunt plasate pentru a cuceri orașul Capustan. Maurik, Setta și Lest au căzut unul după altul în ultimele patru luni. Forțele Pannion se află deocamdată pe malul sudic al Fluviului Catlin, dar au început deja pregătirile pentru traversarea lui.
– Armata Capustanului nu va încerca să blocheze traversarea? întrebă Dujek. Dacă nu face asta, practic lasă deschisă calea asediului. Din câte înțeleg, nimeni nu se așteaptă ca acel oraș să opună o rezistență prea mare.
– Situația din Capustan este oarecum confuză, explică lordul războinic. Orașul este condus de un prinț și de o coaliție a Marilor Preoți, două facțiuni aflate într-un conflict permanent. Problemele s-au agravat când prințul a angajat o companie de mercenari pentru a-și întări propriile forțe, și așa reduse.
– Ce companie? întrebă Whiskeyjack.
– Săbiile Cenușii. Comandante, ai auzit de ea?
– Nu.
– Nici eu, spuse Brood. Se spune că provin din Elingarth – și sunt relativ numeroși – peste șapte mii de luptători. Rămâne de văzut dacă se vor dovedi demni de soldele exagerate pe care le primesc din partea prințului. Doar Hood știe, dar așa-zisul lor contract este la un preț de aproape două ori mai mare decât cel pe care îl cere Garda Purpurie.
– Comandantul lor a priceput perfect situația, interveni Kallor, vocea lui sugerând o oboseală cumplită, dacă nu chiar un plictis suprem. Prințul Jelarkan are mai mulți bani decât soldați, iar cei din Pannion nu se lasă cumpărați – este vorba de un război sfânt, după cum se teme Clarvăzătorul. Pentru a înrăutăți lucrurile, consiliul Marilor Preoți beneficiază de sprijinul soldaților bine echipați și instruiți ai companiei private a fiecărui templu. Asta înseamnă aproape trei mii dintre cei mai capabili luptători ai orașului, în vreme ce prințul a rămas cu drojdia propriului său Capanthall – pe care l-a împiedicat prin lege să depășească cifra de două mii de oameni. Vreme de ani și ani, Consiliul Măștii – coaliția templelor – a folosit Capanthall ca teren de recrutare pentru companiile proprii, mituindu-i pe cei mai buni…
Cu siguranță că Mhybe nu era singura care bănuia că, dacă i s-ar fi ivit ocazia, Kallor ar fi continuat să vorbească toată după-

amiaza, pentru că Whiskeyjack îl întrerupse în momentul în care omul se opri o clipă pentru a respira.
– Așadar, prințul Jelarkan a ocolit legea angajând mercenari.
– Corect, veni imediat răspunsul lui Brood. În orice caz, Consiliul Măștii a reușit să invoce încă o lege, împiedicând Săbiile Cenușii să se implice activ dincolo de zidurile orașului, astfel că traversarea nu va fi împiedicată.
– Niște idioți, mârâi Dujek. Având în vedere că acesta este un război sfânt, ai putea crede că templele ar face tot ce le stă în putință ca să alcătuiască un singur front împotriva Pannion.
– Îmi închipui că ei cred că asta fac, răspunse Kallor cu un rânjet care putea fi adresat lui Dujek sau preoților din Capustan, ori și unuia, și celorlalți. Asigurându-se în același timp că puterea prințului este ținută sub control.
– E mai complicat, îl contrazise Brood. Conducătoarea din Maurik a capitulat aproape fără vărsare de sânge, arestându-i pe toți preoții din orașul ei și predându-i Tenescowri-lor de la Pannion. Cu o singură mișcare, și-a salvat orașul și pe cetățenii lui, și-a scos, cu ajutorul armelor, tezaurul din temple și a scăpat de un ghimpe permanent din coasta ei. Clarvăzătorul din Pannion i-a acordat titlul de guvernator, ceea ce este mai bine decât să fie sfârtecată și devorată de Tenescowri – lucru care s-a întâmplat cu preoții.
Mhybe scoase un șuierat.
– Sfârtecați și *devorați?*
– Întocmai, spuse lordul războinic. Tenescowri sunt armata de țărani a Clarvăzătorului – niște fanatici pe care acesta nu se deranjează să îi hrănească. Le-a dat binecuvântarea sfântă de a face tot ce este necesar pentru a se hrăni și înarma. Dacă anumite zvonuri sunt adevărate, canibalismul este cea mai neînsemnată dintre orori.
– Și noi am auzit zvonuri asemănătoare, murmură Dujek. Așadar, lord războinic, întrebarea cu care ne confruntăm este: încercăm să salvăm Capustanul ori îl lăsăm să se prăbușească? Clarvăzătorul știe că venim – susținătorii lui au răspândit cultul mult dincolo de teritoriile lui, în Darujhistan, Pale, Saltoan – ceea ce înseamnă că știe că, la un moment dat, vom traversa fluviul Catlin pe undeva. Dacă va cuceri Capustanul, atunci vadul cel mai lat al fluviului va cădea în mâinile lui. Iar asta ne va sili să folosim doar vechiul vad aflat la apus de Saltoan, unde exista

podul de piatră. De acord, geniștii noștri ar putea face un pod plutitor acolo, cu condiția să cărăm cu noi lemnul necesar. În orice caz, asta este soluția terestră. Mai avem altele, desigur…
Cocoțată pe un capăt al mesei, Corbul Uriaș chicoti.
– I-auzi la el!
Înțelegând pasărea și experimentând propria neîncredere amuzată, Mhybe dădu din cap.
Dujek se încruntă și privi spre Hoașcă.
– Pasăre, ai vreo problemă?
– Te potrivești perfect cu lordul războinic! Cuvânt cu cuvânt, gândești cu voce tare, la fel ca și el! Vai, cum să nu remarci tonul cizelat al poeziei al războiului dintre voi în ultimii doisprezece ani?
– Ține-ți pliscul, Hoașco, porunci Brood. Capustanul va fi asediat. Forțele Pannion sunt formidabile – am aflat că expediția este condusă de septarhul Kulpath, cel mai capabil dintre septarhii Clarvăzătorului. Are sub comandă jumătate din numărul total de Beklites – asta înseamnă douăzeci de mii de infanteriști antrenați – și o divizie de Urdomeni, plus unitățile auxiliare și de sprijin obișnuite. Capustanul este mic, însă prințul a întărit zidurile, iar configurația orașului permite apărarea cartier cu cartier. Dacă Săbiile Cenușii nu se retrag imediat ce se declanșează luptele, Capustanul va putea rezista o vreme. Cu toate astea…
– Moranthii Negri ar putea duce câteva companii în oraș, spuse Dujek, aruncând o privire spre Twist, care tăcea, dar fără o cerere explicită în acest sens, tensiunea ar putea deveni o problemă.
Kallor pufni.
– Cum poți să spui așa ceva? Ce oraș din Genabackis ar primi cu brațele deschise legiuni malazane? Ba mai mult, Mare Căpetenie, ar trebui să-ți aduci hrană – poți fi sigur de asta – fără a mai vorbi că te vei confrunta cu ostilitate, dacă nu chiar cu trădarea poporului Capan.
– Este limpede că trebuie să stabilim un contact preliminar cu prințul Capustanului, îndrăzni Whiskeyjack să spună.
Făcându-i pe toți să tresară, Silverfox chicoti.
– Câtă orchestrație, unchiule! Ai pus deja în mișcare un plan pentru a proceda astfel. Tu și soldatul fără un braț ați clocit asta până la ultimul amănunt. Plănuiți să eliberați Capustanul, deși

nu pe față, desigur – voi doi nu faceți nimic pe față, nu-i așa? Vreți să vă ascundeți în spatele evenimentelor, o tactică tipic malazană.
Maeștri ai disimulării, cei doi bărbați nu reacționară în niciun fel la cuvintele lui Silverfox. Chicotitul lui Kallor aminti de ciocnirea slabă a unor oase.
Mhybe îl privi cu luare-aminte pe Whiskeyjack. Comportamentul copilei este foarte alarmant, nu? Pe spirite, mă sperie până și pe mine, și eu știu mult mai multe decât tine, domnule.
– În fine, spuse Brood cu glas bubuitor după un moment, sunt încântat să aud că avem aceleași păreri – dacă putem contribui cu ceva, Capustanul nu trebuie să cedeze și, ținând seama de situație, probabil că soluția cea mai bună este un ajutor indirect. Dujek Un-Braț, trebuie să fim văzuți – majoritatea forțelor voastre, dar și ale mele – mărșăluind, într-un ritm previzibil. Asta îl va face pe septarhul Kulpath să hotărască momentul asediului, atât pentru el, cât și pentru noi. Cred că suntem de acord și că nu trebuie să ne concentrăm asupra Capustanului.
Dujek dădu încet din cap.
– Cu toate astea, în ciuda eforturilor noastre, orașul ar putea cădea în mâinile lor. Dacă vrem să înfrângem Pannion Domin, trebuie să lovim drept în inima lui.
– De acord. Spune-mi, Un-Braț, ce oraș ți-ai ales drept țintă pentru prima etapă a campaniei?
– Coral, îi răspunse imediat Whiskeyjack.
Toți își întoarseră ochii spre hartă. Brood zâmbi.
– Se pare că într-adevăr gândim la fel. După ce ajungem la granița de miazănoapte a Domin, pornim ca o suliță spre miazăzi, într-o succesiune rapidă de orașe eliberate... Setta, Lest, Maurik – cât de încântată va fi guvernatoarea! – apoi spre Coral. Vom ruina într-un singur sezon câștigurile Clarvăzătorului din ultimii patru ani. Vreau să văd cultul acela prăbușindu-se, vreau să văd crăpături căscate prin acea blestemăție.
– Da, lord războinic. Deci, mărșăluim pe uscat, da? Fără ambarcațiuni – iar asta îi va forța mâna lui Kulpath. Mai trebuie clarificată o problemă, urmă Whiskeyjack, iar ochii lui cenușii se îndreptară spre singurul reprezentant – cu excepția Moranthului Negru – care încă nu-și spusese părerea: mai precis, la ce ne putem aștepta din partea lui Anomander Rake? Korlat? Tiste Andii vor fi de partea noastră?

Femeia se mulțumi să surâdă.
Brood își drese glasul.
– La fel ca voi, și noi am luat unele măsuri, spuse el. În timp ce stăm de vorbă, Sămânța Lunii se îndreptă spre Domin. Înainte de a ajunge pe teritoriul Clarvăzătorului, va… dispărea.
Dujek ridică din sprâncene.
– De-a dreptul impresionant!
Hoașca hohoti.
– Știm puține lucruri despre vrăjile care alimentează puterea Clarvăzătorului, spuse lordul războinic, dar ele există. Ca și Moranthii Negri, Sămânța Lunii are posibilități tactice pe care am fi neghiobi să nu le exploatăm. Zâmbetul lui Brood se lăți. Mare Căpetenie, ca și tine, dorim să evităm predictibilitatea. Făcu un semn către Korlat. Tiste Andii posedă vrăji formidabile.
– Nu e de ajuns, interveni Silverfox.
Femeia Tiste Andii se încruntă spre fată.
– Copilă, asta este o afirmație gravă.
Kallor șuieră.
– Nu vă încredeți în ceea ce spune ea. După cum Brood știe prea bine, socotesc o prostie prezența ei la această discuție – ea nu este aliata noastră. Ne va trăda pe toți, țineți minte ce vă spun. Trădarea, aceasta este prietena ei cea mai veche. Ascultați-mă, toți. Această creatură este abominabilă.
– Vai, Kallor, spuse oftând Silverfox, trebuie să vorbești întotdeauna astfel?
Dujek se întoarse spre Caladan Brood.
– Lord războinic, recunosc, sunt derutat de prezența fetei – pentru numele lui Hood, dar cine este ea? Pare să aibă cunoștințe supranaturale. Deși pare să fie o copilă de zece ani…
– Este mult mai mult decât atât, interveni Kallor, privind-o pe Silverfox cu ochi duri, plini de ură. Uitați-vă la baba de lângă ea, mârâi Marele Rege. Abia dacă are douăzeci de veri, Mare Căpetenie, iar această *copilă* i-a fost smulsă din pântece în urmă cu mai puțin de șase luni. Oroarea asta se hrănește cu forța vitală a mamei ei – ba nu, nu mamă, ci recipientul nefericit care a găzduit cândva acest copil – vă cutremurați auzind de canibalismul practicat de Tenescowri, dar ce părere aveți despre o creatură care devorează astfel sufletul vital al celei care a adus-o pe lume? Și ar mai fi ceva… Se opri, alungând parcă

vorbele pe care voia să le rostească. Ar trebui ucisă. Acum. Înainte ca puterea ei să ne copleșească pe toți.
În cort se înstăpâni tăcerea.
Să te ia naiba, Kallor. Asta vrei să le arăți aliaților proaspăt găsiți? O tabără dezbinată. Și... spirite subpământene, fii blestemat, pentru că ea nu a știut asta până acum. Nu a știut.
Tremurând, Mhybe coborî privirea spre Silverfox. Cu ochii măriți, copila începu să plângă, uitându-se la mama ei.
– Așa e? întrebă ea șoptit. *Mă hrănesc* din tine?
Mhybe închise ochii, dorind să poată ascunde încă o dată și pe veci adevărul față de Silverfox.
– Nu ai nicio vină, fiica mea – pur și simplu asta face parte din ceea ce ești, și eu accept – *și totuși mă revolt împotriva unei asemenea cruzimi* – iar tu trebuie să faci la fel. În tine există o presiune, Silverfox, o forță străveche și de netăgăduit – știi și tu asta, o simți.
– Străveche și de netăgăduit? întrebă Kallor cu glas hârâit. Nu știi nici jumătate din adevăr, femeie. Se întinse peste masă și o prinse pe Silverfox de tunică, trăgând-o mai aproape de el. Cu chipurile la câțiva centimetri unul de celălalt, Marele Rege își dezveli dinții. Tu te afli acolo, înăuntru, nu-i așa? Știu asta. Ieși afară, ticăloaso.
– Dă-i drumul, porunci Brood cu glas scăzut și reținut.
Rânjetul Marelui Rege se lăți. Slăbi strânsoarea asupra tunicii fetei și se rezemă încet de spătar.
Cu inima bătându-i nebunește, Mhybe își duse o mână tremurătoare spre față. Groaza o fulgerase când Kallor o prinsese pe fiica ei, iar un val de gheață îi secase toată puterea din picioare – înfrângând cu ușurință instinctul ei matern de a apăra – dezvăluind pentru sine și pentru toți cei prezenți propria ei lașitate. Simți lacrimi de rușine izvorându-i în ochi, alunecând apoi pe obrajii ei ridați.
– Dacă o mai atingi, o să te bat până te las lat, Kallor, continuă lordul războinic.
– Cum dorești, răspunse bătrânul războinic.
Când se întoarse spre Caladan Brood, armura lui Whiskeyjack zăngăni. Fața comandantului era întunecată, iar expresia i se asprise.
– Lord războinic, dacă nu ai fi procedat astfel, aș fi intervenit eu. Își aținti ochii metalici asupra Marelui Rege. Vrei să-i faci rău

unui copil? Eu nu m-aș fi mulțumit să te bat, Kallor, ci ți-aș fi smuls inima din piept.
Marele Rege zâmbi.
– Serios? Tremur de frică.
– De ajuns, murmură Whiskeyjack.
Mâna lui stângă, fără mănușă, descrise o mișcare circulară, lovindu-l cu dosul pe Kallor peste față. În momentul în care capul îi fu aruncat pe spate, sângele țâșni peste tăblia mesei. Forța loviturii îl făcu să-și piardă echilibrul. Brusc, el prinse mânerul sabiei cu ambele mâini, se auzi un șuierat – apoi mișcarea se opri după ce scoase arma pe jumătate din teacă.
Kallor nu reuși să-și mai miște brațele, deoarece Caladan Brood îl prinse de încheieturi. Marele Rege se încordă, iar venele de pe tâmple și gât i se umflară, dar nu reuși nimic. Pesemne că Brood își încleștase puternic mâinile uriașe, pentru că Marele Rege gâfâi, iar mânerul armei îi scăpă din strânsoare, astfel că aceasta alunecă înapoi în teacă și se opri cu un sunet sec. Brood se apropie, dar Mhybe auzi cuvintele rostite cu glas foarte slab.
– Acceptă ce ai dobândit, Kallor. M-am săturat de disprețul pe care îl arăți la această discuție. Dacă-mi mai pui la încercare nervii, te voi izbi peste față cu barosul. Ai înțeles?
După câteva momente, Marele Rege își drese glasul.
Brood îi eliberă mâinile.
Tăcerea se înstăpânise în cort, nimeni nu se mișca, iar ochii tuturor erau ațintiți spre fața însângerată a lui Kallor.
Dujek scoase o cârpă de la brâu – îmbibată cu săpun de ras uscat – și o aruncă spre Marele Rege.
– Păstreaz-o, mârâi el.
Mhybe se apropie din spate de Silverfox, care făcuse ochii mari și pălise, și își puse mâinile pe umerii ei.
– De ajuns, îi șopti ea. Te rog.
Whiskeyjack se întoarse din nou spre Brood, ignorându-l pe Kallor, de parcă acel om încetase să mai existe.
– Lord războinic, te rog să ne explici, spuse el cu glas calm. Pentru numele lui Hood, ce este această copilă?
Îndepărtând mâinile mamei de pe umeri, Silverfox se ridică, de parcă voia să fugă. Apoi își scutură capul, își șterse ochii și inspiră tremurat.
– Nu, spuse ea, să nu răspundă nimeni în locul meu. Ridică ochii spre mama ei – privirile li se întâlniră o fracțiune de secundă –

apoi se uită încă o dată la ceilalți. În toate lucrurile, șopti ea, lăsați-mă doar pe mine să răspund.
Mhybe întinse o mână, dar nu reuși să o atingă.
– Fiica mea, trebuie să accepți, spuse ea, percepând fragilitatea propriei convingeri și știind – cu un nou val de rușine – că și ceilalți înțeleseseră asta. *Trebuie să ierți… să te ierți. Vai, spirite subpământene, nu îndrăznesc să rostesc astfel de cuvinte – am pierdut acest drept, sigur l-am pierdut acum…*
Silverfox se întoarse către Whiskeyjack.
– Acum vei afla adevărul, unchiule. M-am născut din două suflete. Pe unul îl cunoști foarte bine. Femeia Tattersail. Celălalt a aparținut rămășițelor distruse și lipsite de corp ale unui Mare Mag pe nume Nightchill (Fiorul Nopții) – de fapt, ceva mai mult decât carnea și oasele ei carbonizate, deși alte fragmente din ea s-au păstrat ca urmare a unei vrăji de închegare. Moartea… lui Tattersail s-a produs în interiorul sferei coridorului Tellann – așa cum a fost el proiectat de un T’lan Imass.
Doar Mhybe îl văzu pe purtătorul de stindard Artanthos tresărind. *Și ce știi, domnule, despre asta?* Întrebarea vibră scurt în mintea ei – speculația și respectul erau sarcini prea solicitante pentru a fi exercitate.
– În interiorul acelei influențe, urmă Silverfox, s-a întâmplat ceva, ceva neașteptat. A apărut un Aruncător de Oase din trecutul îndepărtat, un Zeu Străvechi, dar și un suflet muritor.
Din pricina cârpei lipite de față, pufnetul lui Kallor se auzi înfundat.
– Wightchill? murmură el. Câtă lipsă de imaginație… K’rul știe măcar? Vai, ce ironie!
Silverfox continuă:
– Cei trei s-au strâns pentru a o ajuta pe mama, acea femeie Rhivi care s-a trezit cu un copil imposibil. M-am născut simultan în două locuri – printre Rhivi pe acest pământ și în mâinile Aruncătorului de Oase din coridorul Tellann. Șovăi și se cutremură, de parcă s-ar fi simțit brusc la capătul puterilor. Viitorul meu, șopti ea după o clipă, și se cuprinse cu brațele, aparține T’lan Imass. Se răsuci pe neașteptate spre Korlat. Ei se strâng, și veți avea nevoie de puterea lor în războiul care va izbucni.
– Unire lipsită de sfințenie, hârâi Kallor, apoi își îndepărtă mâna cu cârpa de față și își îngustă ochii; sub pojghița de sânge, fața

lui era albă ca o foaie de pergament. Așa cum mă temeam – vai, neghiobilor. Toți, până la ultimul. Neghiobi.
– Adunare, repetă Tiste Andii, fără să îl ia în seamă pe Marele Rege. De ce? Cu ce scop, Silverfox?
– Asta hotărăsc eu, fiindcă exist pentru a-i comanda. Pe toți. Nașterea mea a proclamat Adunarea – o cerere pe care a auzit-o fiecare T'lan Imass de pe lumea asta. Iar acum, cei care pot vin spre noi. *Vin.*

Whiskeyjack simți că mintea i se învârte amețitor. Fisurile din contingentele lui Brood erau destul de alarmante, însă revelațiile copilei… gândurile îi goneau, descriind spirale descendente… apoi se înălțară spre alt loc. Cortul de comandă și tot ce era în jurul lui se îndepărtară și el se trezi într-o lume de planuri strâmbe, de trădări întunecate și de urmările lor neașteptate – o lume pe care o detesta din tot sufletul.
Amintirile apărură ca niște spectre. Anfilada de la Pale, decimarea Arzătorilor de Poduri, asaltul asupra Seminței Lunii. O invazie de suspiciuni, un vârtej de planuri disperate…
A'Karonys, Bellurdan, Nightchill, Tattersail… Lista magilor ale căror morți puteau fi puse la picioarele încălțate cu sandale ale lui Tayschrenn stătea scrisă cu sângele unei paranoia lipsite de sens. Whiskeyjack nu regretase plecarea Marelui Mag, deși comandantul bănuise că nu greșea atât de mult pe cât părea. *Proscriere, proclamația lui Laseen ne-a dezlănțuit… dar totul este o minciună.* Doar el și Dujek știau adevărul – restul armatei credea că ei fuseseră proscriși de împărăteasă. Ei erau loiali față de Dujek Un-Braț *și, probabil, față de mine. Și doar Hood știe, le vom pune credința la încercare foarte curând…*
Însă fata știe. Fata știe totul. Whiskeyjack nu avea nicio îndoială că ea era Tattersail renăscută – vrăjitoarea se afla acolo, în trăsăturile copilei, în felul în care stătea și se mișca, în privirea somnoroasă și atotcunoscătoare. Repercusiunile acelui adevăr îl copleșiră pe Whiskeyjack – avea nevoie de timp ca să gândească…
Tattersail renăscută… te blestem în fața lui Hood, Tayschrenn – intenționat sau nu – oare ce am făcut?
Whiskeyjack nu o cunoscuse pe Nightchill – nu-și vorbiseră niciodată, iar tot ce știa despre ea se baza exclusiv pe poveștile auzite. Camarad cu Thelomen, Bellurdan, și un practicant al

vrăjitoriei Marelui Rashan, ea se numărase printre alesele împărătesei. Trădată în cele din urmă, la fel ca și Arzătorii de Poduri…
Se spunea că existase o neliniște în ea, o idee de fier zimțat, pătat de sânge. Și, observă el, ceea ce rămăsese din acea femeie aruncase o umbră asupra copilei – strălucirea moale din ochii somnoroși ai lui Tattersail se întunecase întru câtva, iar vederea ei îi toca nervii și așa zdruncinați.
Of, Hood. Una dintre acele urmări tocmai se instalase în mintea lui cu un bubuit asurzitor. *Vai, zeii ne iartă jocurile prostești.*
Iar în Pale, Ganoes Paran aștepta. Amantul lui Tattersail. El cum o va vedea pe Silverfox? De la o femeie la o nou-născută într-o clipă, apoi de la o nou-născută la o copilă de zece ani în doar șase luni. Și peste șase luni? O femeie de douăzeci de ani? Paran… flăcăule… suferința arde găuri în măruntaiele tale? Dacă așa stau lucrurile, ce se va întâmpla când vei găsi răspunsul?
În timp ce se chinuia să înțeleagă vorbele fetei și vedea atâtea lucruri pe chipul ei, gândurile lui se întoarseră la Mhybe, care stătea alături de Silverfox. Tristețea îl inundă. Zeii erau cu adevărat cruzi. Bătrâna avea să moară peste cel mult un an, un sacrificiu brutal pentru necesitățile copilei. *O întorsătură de coșmar, malignă, a rolului unei mame.*
Ultimele cuvinte ale fetei îl loviră din nou pe comandant. „Vin.“ T’lan Imass – pe răsuflarea lui Hood, ca și cum lucrurile nu ar fi îndeajuns de complicate. În ce îmi pun credința? Kallor – un ticălos glacial și neliniștitor el însuși – o consideră abominabilă – dacă ar putea, ar ucide-o. Asta este cât se poate de clar. Nu voi admite ca un copil să sufere… dar este ea copil?
Cu toate astea, pe răsuflarea lui Hood, e Tattersail renăscută, o femeie curajoasă și integră. Iar Nightchill, un Mare Mag, care l-a slujit pe împărat. Iar acum, lucrul cel mai straniu și mai alarmant, ea este noul conducător al T’lan Imass…
Whiskeyjack clipi, iar cortul și ocupanții acestuia îi apărură din nou în fața ochilor. O tăcere care se zvârcolea din cauza gândurilor tumultuoase. Privirea lui reveni la Silverfox – și văzu paliditatea feței ei tinere și rotunde, observă, cu o urmă de empatie, tremurăturile mâinilor copilei – apoi își mută ochii de la ea. Tiste Andii, Korlat, îl urmărea. Ochii lor se întâlniră. *Ce frumusețe extraordinară… în vreme ce Dujek este atât de urât,*

încă o dovadă că am ales tabăra greșită în toți anii din urmă. Pe ea nu o prea interesează persoana mea în acest sens, nu, ea încearcă să comunice cu totul altceva... După câteva momente, dădu din cap. *Silverfox... încă e o copilă.* O tăbliță de lut abia scrijelită. *Da, Tiste Andii, te înțeleg.*
Cei care alegeau să stea aproape de Silverfox puteau să influențeze ceea ce urma să devină ea. Korlat dorea o discuție între patru ochi cu el, iar el tocmai acceptase invitația. Whiskeyjack regretă că nu îl chemase alături de el pe Ben-cel-Iute – magul celor Șapte Orașe era alert când se ajungea la astfel de situații. Comandantul se simțea deja depășit. *Paran, sărmanul de tine. Ce să-ți spun? Să aranjez o întâlnire între tine și Silverfox? Voi reuși să împiedic o întâlnire după ce ți se va spune? Dar asta este treaba mea?*

Corbul Uriaș căscă pliscul, dar de astă dată nu hohoti fără niciun sunet. Prin ființa ei tălăzuia o groază neobișnuită. T'lan Imass! Și K'rul, Zeul Străvechi! Deținătorii adevărului Corbilor Uriași, un adevăr pe care nu-l cunoaște nimeni altul – în afară de Silverfox, pentru numele Abisului. Silverfox, care mi-a privit sufletul și a citit tot ce se află în el.
Copilă neglijentă! Vrei să ne silești să ne apărăm de tine? De cei pe care susții că îi conduci? Noi, Corbii Uriași, nu am purtat propriile noastre războaie – ne vezi pe noi descătușați de revelațiile tale necugetate?
Dacă ar afla Rake... demonstrațiile de nevinovăție nu ne vor sluji la nimic. Am fost acolo, la Înlănțuire, adevărat? Dar... da, am fost de față și la Cădere! Corbii Uriași s-au născut ca viermi în carnea Celui Căzut și asta, vai, ne va condamna! Dar stai puțin! Nu noi am fost gardienii onorabili ai magiei Zeului Schilod? Și nu noi am fost cei care au adus tuturor vestea despre Pannion Domin, și despre amenințarea pe care o reprezintă?
O vrajă pe care, dacă suntem siliți, o putem dezlănțui. Vai, copilă, amenințí atât de multe cu cuvintele tale necugetate...
Ochii ei negri și sclipitori se fixară pe Caladan Brood. Gândurile lordului războinic rămaseră ascunse în spatele măștii bestiale și plate care era fața lui.
Controlează-ți spaima, babo. Să revenim la preocupările noastre. Gândește!

Imperiul Malazan se folosise de T'lan Imass pe vremea împăratului. Rezultatul fusese cucerirea celor Șapte Orașe. Apoi, după moartea lui Kellanved, alianța se dizolvase, și astfel Genabackis fusese scutit de devastatoarea lipsă de milă a zecilor de mii de războinici-strigoi care puteau călători ca praful dus de vânt. Fie și numai asta îi permisese lui Caladan Brood să răspundă amenințării malazane de pe o poziție de egalitate... a, poate că doar se crease acea impresie. El i-a dezlănțuit pe Tiste Andii? El l-a stârnit pe Anomander Rake? Și-a arătat vreodată adevărata putere? Brood este un ascendent – în vremuri de nepăsare, oamenii uită asta. Coridorul lui este Tennes – puterea pământului însuși, pământul care este căminul zeiței adormite etern, Burn. Caladan Brood deține puterea – în brațe și în acel baros înspăimântător pe care îl poartă în spinare – capabil să sfărâme munți. Este asta o exagerare? Un zbor jos pe deasupra piscurilor sparte de la răsărit de Podișul Laederon ar putea aduce dovada privind zilele lui de tinerețe, mai prăpăstioase. Bunico, ar trebui să nu uiți asta! Puterea atrage putere. Așa a fost întotdeauna, iar acum vor veni T'lan Imassii, și echilibrul se va schimba din nou.

Copiii mei îi spionează pe cei din Pannion Domin – adulmecă puterea care se înalță de pe acele pământuri sfințite prin sânge, însă ea rămâne fără chip, de parcă ar fi ascunsă sub nenumărate învelișuri înșelătoare. Ce se ascunde în miezul acelui imperiu al fanaticilor?

Îngrozitoarea copilă știe asta – aș fi în stare să jur pe patul de carne sfărâmată al zeului că da. Și ea îi va conduce pe T'lan Imass... exact spre acel miez.

Pricepi asta, Caladan Brood? Cred că da. Și, chiar în timp ce Kallor, acest bătrân tiran cu inima de gheață, își rostește amenințările cu o voință nesângeroasă... chiar în timp ce ești zdruncinat de iminenta sosire a aliaților strigoi, ești cutremurat și mai mult de faptul că va fi nevoie de ei. Împotriva cui am declarat război? Ce va rămâne din noi când vom muri?

Și, în numele Abisului, ce adevăr ascuns știe Kallor despre Silverfox?

Sfidându-și propriul dezgust copleșitor de sine, ascultând tot ce spusese Silverfox, fiecare cuvânt și ceea ce se afla între fiecare cuvânt, Mhybe se sili cu brutalitate să-și clarifice gândurile. Își

strânse brațele în jurul corpului sub avalanșa vorbelor rostite de fiica ei. Dezvăluirea secretelor îi asalta toate instinctele – o asemenea expunere avea riscurile ei. Însă, în cele din urmă, înțelese ceva privind situația în care se aflase Silverfox – confesiunile ei erau un apel la ajutor.

Are nevoie de aliați. Știe că eu nu-i sunt de ajuns – spirite subpământene, asta a pus ea. Ba mai mult, ea știe că aceste două tabere – inamice atâta amar de vreme – trebuie apropiate. Născută într-una dintre ele, întinde mâna către cealaltă. Toate acestea au fost strigătele lui Tattersail și ale lui Nightchill către vechii camarazi. Vor răspunde ei?

Nu reuși să perceapă emoțiile lui Whiskeyjack. Era posibil ca gândurile lui să reflecte părerea lui Kallor. *O oroare*. Îl văzu întâlnind ochii lui Korlat și se întrebă ce își transmiteau unul celuilalt.

Gândește! Stă în firea fiecăruia dintre cei prezenți aici să trateze orice situație în mod tactic, să lase deoparte sentimentele, să sondeze, să cântărească și să pună lucrurile în balanță. Silverfox a ajuns în centrul atenției; a revendicat o poziție de putere care rivalizează cu aceea a lui Brood, Anomander Rake și Kallor. Oare acum Dujek Un-Braț se întreabă cu cine să trateze? Își dă seama că ne-am unit datorită lui – că, vreme de doisprezece ani, clanurile Barghast și Rhivi, companiile disparate din peste douăzeci de orașe, Tiste Andii, prezența lui Rake, Brood și Kallor, fără a mai vorbi de Garda Purpurie – noi toți am stat umăr la umăr din cauza Imperiului Malazan? Chiar din cauza Marii Căpetenii.

Însă acum avem un nou dușman, și o mare parte a caracterului său rămâne necunoscută, și asta a generat o oarecare fragilitate între noi – vai, ce adevăr pe jumătate spus! – pe care Dujek Un-Braț o vede acum.

Silverfox susține că vom avea nevoie de T'lan Imass. Doar violentul fost împărat s-ar fi simțit în largul lui în compania unor asemenea creaturi ca aliați – până și Kallor se cutremură văzând ceea ce ni se impune. În aceste momente, alianța fragilă scârțâie și se bălăbăne. Mare Căpetenie, ești un bărbat prea înțelept ca să nu ai acum mari îndoieli.

Bătrânul cu un braț fu primul care vorbi după Silverfox, iar el se adresă copilei cu vorbe atent măsurate, rostite rar.

– T'lan Imass, pe care Imperiul Malazan îi cunoaște îndeaproape, este armata comandată de Logros. Potrivit vorbelor tale, trebuie să presupunem că există și alte armate, însă la urechile noastre nu au ajuns asemenea știri. De ce asta, copilă?
– Ultima Adunare la care a fost invocat Ritualul Tellann – îmbinarea coridorului Tellann cu fiecare Imass, – a avut loc în urmă cu sute de mii de ani, răspunse Silverfox. Ritualul i-a făcut nemuritori, Mare Căpetenie. Forța vitală a unui întreg popor a fost legată în numele unui război sfânt, menit să dureze milenii.
– Împotriva Jaghut, spuse Kallor cu glas gros. Fața lui îngustă și ofilită, acoperită de un strat deja uscat de sânge, se crispă. În afară de o mână de Tirani, Jaghut au fost pacifiști. Singura lor crimă a fost că existau...
Silverfox îi dădu roată războinicului.
– Mare Rege, nu face aluzie la nedreptăți! Posed suficient de mult din amintirile lui Nightchill pentru a rechema Coridorul Imperial – locul în care ai domnit cândva, înainte ca malazanii să-l revendice. Ai pustiit un întreg tărâm și nu ai lăsat în urmă decât cenușă și oase carbonizate. *Un întreg tărâm!*
Surâsul de pe fața mânjită de sânge uscat a înaltului războinic era cumplit.
– Aha, ești *acolo*, nu-i așa? Dar eu cred că ascunzi și distorsionezi adevărul, transformându-l în false amintiri. Ascunzi totul, femeie blestemată și patetică! Zâmbetul lui se înăspri. În acest caz, ar trebui să știi că nu trebuie să-mi pui la încercare răbdarea, Aruncătoare de Oase. Tattersail. *Nightchill... draga mea copilă.*
Mhybe o văzu pe fiica ei pălind. Între ei doi... sentimentul unei îndelungi dușmănii – de ce nu am văzut asta până acum? Aici există amintiri vechi, o legătură între ei. Între fiica mea și Kallor – ba nu, între Kallor și unul dintre sufletele din ea...
După un moment, Silverfox își îndreptă din nou atenția asupra lui Dujek.
– Pentru a-ți răspunde, lui Logros și clanurilor aflate sub conducerea lui li s-a încredințat misiunea de a apăra Primul Tron. Celelalte armate au plecat pentru a distruge ultimele redute Jaghut – ei au înălțat bariere din gheață. Omtose Phellack este un coridor din gheață, Mare Căpetenie, un loc cumplit de friguros și aproape lipsit de viață. Vrăjitoriile Jaghut au amenințat lumea... nivelul mărilor a scăzut, specii întregi au

dispărut – orice lanț muntos reprezenta o barieră. Gheața curgea în fluvii albe în josul pantelor. Gheața se forma, adâncă chiar de o leghe în unele locuri. Ca muritori, Imassii erau împrăștiați, iar unitatea lor se pierduse. Nu puteau trece de asemenea bariere. A izbucnit foametea…
– Războiul împotriva Jaghut începuse cu mult timp înainte de asta, se răsti Kallor. Ei au încercat să se apere, și cine nu ar face-o?
Silverfox se mulțumi să ridice din umeri.
– Ca strigoi Tellann, armatele noastre ar putea depăși asemenea bariere. Eforturile de eradicare s-au dovedit… costisitoare. Nu ați auzit nicio șoaptă despre acele armate pentru că multe au fost decimate, în vreme ce altele continuă războiul în locuri îndepărtate și neprimitoare.
Pe fața Marii Căpetenii apăru o expresie îndurerată.
– Logros au părăsit imperiul și au dispărut o vreme în Jhag Odhan, iar când au revenit, erau mult mai puțini.
Ea dădu din cap.
– Logros ți-au răspuns la chemare?
Încruntându-se, fata spuse:
– Nu pot fi sigură de asta – de oricare dintre ei. Au *auzit*. Dacă vor putea, vor veni, iar eu simt apropierea unei armate – cel puțin așa mi se pare.
Există multe lucruri pe care nu ni le spui, fiica mea. Văd asta în ochii tăi. Te temi că apelul tău pentru ajutor va rămâne fără răspuns dacă dezvălui prea multe.
Dujek oftă și se întoarse către lordul războinic.
– Caladan Brood, reluăm discuția privind strategia?
Soldații se aplecară din nou asupra mesei cu harta, iar Hoașca li se alătură hohotind încet. După un moment, Mhybe apucă mâna fiicei ei și o îndrumă spre intrare. Korlan le însoți când ieșiră. Spre surprinderea lui Mhybe, Whiskeyjack le urmă.
Adierea răcoroasă a după-amiezii era binevenită după aerul stătut din cortul de comandă. Fără niciun cuvânt, micul grup parcurse distanța care îi despărțea luminișul aflat între taberele Tiste Andii și Barghast. După ce se opriră, comandantul își aținti ochii spre Silverfox.
– Văd multe din Tattersail în tine, fetițo – cât de mult știi din viața și amintirile ei?

– Fețe, răspunse ea, cu o încercare de zâmbet. Și sentimente legate de ele, comandante. Voi doi ați fost aliați o vreme. Cred că noi doi am fost prieteni.
El dădu din cap cu un aer grav.
– Da, am fost. Îți amintești de Ben-cel-Iute? De restul echipei mele? Dar Hairlock? Tayschrenn? Pe căpitanul Paran îl ții minte?
– Ben-cel-Iute, șopti ea nesigură. Un mag? Șapte Orașe… un bărbat cu multe secrete… da. Zâmbi din nou. Ben-cel-Iute. Hairlock nu a fost prieten, ci o amenințare, mi-a provocat durere…
– Acum e mort.
– Mă simt ușurată. Tayschrenn e un nume pe care l-am auzit recent – Marele Mag preferat de Laseen – ne-am confruntat, noi doi, când eram Tattersail și, adevărat, când am fost Nightchill. Nu simt loialitate, nici încredere – gândurile despre el mă derutează.
– Și căpitanul?
Ceva din tonul comandantului o alarmă pe Mhybe. Silverfox își mută privirea din ochii lui Whiskeyjack.
– Aștept cu nerăbdare să-l revăd.
Comandantul își drese glasul.
– Acum e la Pale. Fetițo, deși nu e treaba mea, ar trebui să te gândești la consecințele întâlnirii cu el și la faptul că va descoperi…
Jenat în mod evident, Whiskeyjack lăsă fraza neterminată.
Spirite subpământene! Căpitanul Paran era iubitul lui Tattersail – trebuia să anticipez așa ceva! Sufletele a două femei…
– Silverfox, fiica mea…
– L-am întâlnit, mamă, spuse ea. Când mâna bhederinii spre miazănoapte – mai ții minte? Soldatul care a sfidat sulițele noastre. L-am recunoscut atunci – am știut cine este. Se întoarse din nou către comandant. Paran știe. Trimite-i vorbă că sunt aici. Te rog.
– Prea bine, fetițo. Whiskeyjack înălță capul și privi cercetător spre tabăra Barghast. Arzătorii de Poduri vor veni… în vizită. Căpitanul le este comandant. Sunt convins că Ben-cel-Iute și Mallet vor fi încântați să te cunoască.
– Cu alte cuvinte, vrei ca ei să mă examineze, spuse Silverfox, pentru a te ajuta să hotărăști dacă merit sprijinul tău. Comandante, nu te teme, această perspectivă nu mă

îngrijorează – din multe puncte de vedere, rămân un mister și pentru mine, de aceea sunt curioasă să aflu ce vor descoperi.
Whiskeyjack surâse ironic.
– Ai onestitatea directă a vrăjitoarei, fetițo – dacă nu și tactul ei.
– Comandante Whiskeyjack, spuse Korlat, cred că noi doi avem de discutat unele lucruri.
– Da, spuse el.
Tiste Andii se întoarse spre Mhybe și spre Silverfox.
– Aici ne luăm rămas-bun de la voi două.
– Sigur, răspunse bătrâna, străduindu-se să-și stăpânească emoțiile. Soldatul care a sfidat sulițele noastre – da, îmi aduc aminte, copilă. Întrebări vechi… la care s-a răspuns în cele din urmă… și alte o mie care să o tortureze pe această femeie bătrână. Hai, Silverfox, e timpul să continuăm deprinderea obiceiurilor Rhivi.
– Da, mamă.

Whiskeyjack le urmări pe cele două Rhivi îndepărtându-se.
– A dezvăluit mult prea multe, spuse el după un moment. Negocierile mergeau bine, ajutând la strângerea legăturilor… apoi, a vorbit copila asta…
– Da, murmură Korlat. Deține cunoștințe secrete – cunoașterea T'lan Imass. Amintiri care cuprind milenii de existență ale acestei lumi. Mulți dintre acei oameni au asistat la… Căderea Zeului Schilod, la sosirea Tiste Andii, la ultima fugă a Dragonilor în Starvald Demelain…
Tăcu, iar peste ochi îi coborî un văl.
Whiskeyjack o privi cercetător, apoi spuse:
– N-am văzut niciodată un Corb Uriaș devenind atât de vădit… tulburat.
Korlat zâmbi.
– Hoașca e convinsă că secretul nașterii neamului ei nu ne este cunoscut. E vorba de rușinea privind originile lor, înțelegi? Cel puțin așa socotesc ei. Rake rămâne indiferent față de… contextul moral, așa cum suntem noi toți.
– Dar ce este atât de rușinos?
– Corbii Uriași sunt creaturi nefirești. Doborârea ființei străine care a ajuns să fie numită Zeul Schilod a fost… un eveniment violent. Fragmente din el au fost sfârtecate, căzând ca mingi de foc și sfărâmând tărâmuri întregi. Bucăți din carnea și oasele lui

au putrezit, însă agățându-se de un fel de viață în craterele lor mari. Din acea carne s-au născut Corbii Uriași, având în ei o parte din puterea Zeului Schilod. Hoașca și neamul ei devorează vrăjile, acestea sunt adevărata lor hrană. Atacarea unui Corb Uriaș cu magie nu reușește decât să îl facă mai puternic, să îi susțină imunitatea. Hoașca este Prima Născută. Rake crede că puterea ei este... înspăimântătoare, de aceea îi păstrează aproape pe ea și pe rudele ei.
Făcu o pauză, apoi se întoarse cu fața spre el.
– Comandante Whiskeyjack, în Darujhistan ne-am încleștat cu un mag de-al tău.
– Da. Ben-cel-Iute. Va sosi curând aici, iar eu voi vedea ce gândește el despre toate acestea.
– Bărbatul despre care ai adus vorba mai devreme față de copilă. Făcu un semn din cap. Trebuie să admit că am o anumită admirație față de vrăjitor, de aceea aștept cu nerăbdare să-l cunosc. Privirile li se întâlniră. Și sunt încântată că te-am cunoscut. Silverfox a vorbit sincer când a spus că are încredere în tine. Și cred că și eu am încredere.
Whiskeyjack se simți stânjenit.
– Korlat, ne cunoaștem prea puțin ca să merit încrederea ta. Cu toate acestea, mă voi strădui să ți-o câștig.
– Copila o are în ea pe Tattersail, o femeie care te-a cunoscut bine. Deși nu am cunoscut-o pe vrăjitoare, consider că femeia care a fost – și care apare tot mai mult în Silverfox – avea calități admirabile.
Whiskeyjack dădu încet din cap.
– Mi-a fost... prietenă.
– Ce știi despre evenimentele care au dus la această... renaștere?
– Mă tem că nu prea multe, răspunse el. Am aflat despre moartea lui Tattersail de la Paran, care a dat peste... rămășițele ei. A murit în brațele unui Mare Mag Thelomen, care călătorise pe câmpie cu cadavrul consoartei lui, Nightchill, probabil intenționând să o îngroape. Tattersail era deja fugară, și probabil că Bellurdan a primit poruncă să o ucidă. Din câte știu, este așa cum spune Silverfox.
Korlat privi în depărtare și rămase tăcută îndelung. Într-un târziu, când vorbi, întrebarea ei, extrem de simplă și logică, îl făcu pe Whiskeyjack să-și simtă inima bătând cu putere:

– Comandante, noi le simțim pe Tattersail și pe Nightchill în Silverfox – chiar ea a recunoscut –, dar mă întreb unde este acest Thelomen, Bellurdan.
Whiskeyjack nu reuși decât să inspire adânc și să clatine din cap. *O, zei, nu știu.*

CAPITOLUL PATRU

Ține seama de cei trei, ei sunt tot ce dă formă,
tot ce se află sub pojghița lumii,
aceștia trei, ei sunt oasele istoriei.
Soră a Nopților Reci! Trădarea salută zorii tăi!
Ai preferat să te încrezi în pumnal, chiar când
el ți-a găsit inima.
Draconus, Sângele din Tiam! Întunericul a fost făcut
să-ți îmbrățișeze sufletul, iar aceste lanțuri
care acum
te țintuiesc sunt făurite de tine.
K'rul, a ta a fost calea aleasă de Zeița Adormită
cu mai bine de o mie de ani în urmă, iar ea
încă doarme,
în vreme ce tu te trezești – a sosit timpul,
Străvechiule,
să pășești din nou printre muritori
și să faci din suferința ta cel mai dulce dar.

Anomandaris
Fisher Kel Tath

Plini din cap până în picioare de noroi, Harllo și Stonny Menackis ieșiră din spatele carului care se hurduca în susul pantei. Surâzând la vederea lor, Gruntle se aplecă peste capră.
– Așa ne trebuie dacă facem rămășaguri cu tine, bolborosi Harllo. Ticălosule, întotdeauna câștigi.
Stonny își privi disperată hainele murdare.
– Din piele crudă. Nu-și mai revin. Își fixă ochii albaștri asupra lui Gruntle. Să te ia naiba, tu ești cel mai masiv dintre noi. Tu trebuia să împingi, nu să stai acolo, sus, și să nu te intereseze decât să câștigi un rămășag.
– Mie-mi plac lecțiile dure, spuse Gruntle cu un zâmbet larg. Hainele frumoase, de culoare verde și neagră, ale lui Stonny erau acoperite de mâl cafeniu. Din părul negru și des care îi cădea peste față picura o apă lăptoasă. În orice caz, am terminat pentru azi, așa că o să tragem căruța pe marginea drumului – se pare că amândurora v-ar prinde o baie.
– Să te ia Hood, se răsti Harllo, dar ce credeai că făceam?
– După zgomot, aș spune că vă înecați. Și, apropo, apa curată e în amonte.
Gruntle trase din nou de hățuri. Epuizați după traversare, caii refuzară să se clintească și fu nevoie de îndemnurile repetate ale căpitanului ca să îi facă să se miște din loc. Opri căruța în apropiere de malul vadului. După ce reușiseră cu greu să traverseze, iar alții se pregăteau să o facă în drumul lor spre Darujhistan, lângă ei își ridicaseră tabăra mulți negustori. În ultimele zile se înstăpânise haosul. Pietrele care mai rămăseseră în albia vadului fuseseră dislocate sau se afundaseră în nămol.
Avuseseră nevoie de patru bătăi de clopot ca să traverseze, iar o vreme Gruntle se întrebase dacă vor reuși. Coborî din căruță și își îndreptă atenția spre cai. Discutând în contradictoriu, Harllo și Stonny se îndreptau spre amonte.
Gruntle aruncă o privire îngrijorată spre căruța masivă care trecuse înaintea lor prin vad și care acum fusese trasă la cincizeci de pași. Fusese un rămășag nedrept. *Cel mai bun gen*. Însoțitoarele lui fuseseră convinse că nu va reuși să vadă trecând căruța stăpânului Keruli. Fuseseră siguri că vehiculul monstruos din fața lor se va împotmoli și că va rămâne acolo zile în șir în mijlocul râului, până când ceilalți negustori își vor pierde răbdarea și-și vor pune la treabă propriile echipaje pentru a o scoate și elibera drumul.

Gruntle suspecta altceva. Bauchelain și Korbal Broach nu erau genul de oameni care să tolereze neplăcerile. *Oricum, sunt niște vrăjitori nenorociți.* Slujitorul, Emancipor Reese, nici măcar nu se deranjase să coboare de pe capră, și numai hățurile făcuseră boii să înainteze fără probleme. Carul uriaș păruse să alunece de-a latul vadului, fără ca măcar să se hurducăie atunci când roțile trecuseră peste ceea ce Gruntle știa că era mâl neuniform și răscolit. *Un rămășag necinstit, sigur. Bine măcar că sunt uscat și curat.*
Existaseră destui martori la nefirescul eveniment pentru a acorda o anumită intimitate taberei magilor, astfel că Gruntle deveni curios când văzu un paznic de caravană îndreptându-se într-acolo. Îl cunoștea bine pe bărbat. Un Daru, Buke se ocupa de caravanseraiurile mai mărunte, lăsându-se angajat de negustori care abia dacă reușeau să-și câștige traiul. Prefera să lucreze singur, iar Gruntle știa motivul.
Stăpânul lui Buke încercase să traverseze ceva mai devreme în acea zi. Carul părăginit se destrămase în mijlocul curentului, iar bucăți de lemn și prețioase baloturi de mărfuri fuseseră luate de apă, în timp ce stăpânul lor se văicărea neajutorat. Buke reușise să îl salveze pe negustor, dar, odată cu pierderea mărfurilor, încetase și contractul. După ce făcuse aranjamentele necesare pentru ca stăpânul să însoțească un convoi care se întorcea în Darujhistan, după zgârcitele mulțumiri pentru efortul făcut, Buke fusese pus pe liber de negustor.
Gruntle se așteptase ca omul să-și croiască drum înapoi spre oraș. Buke avea un cal frumos, sănătos și bine echipat. Asta însemna o călătorie de cel mult trei zile.
Însă el rămăsese acolo, o siluetă slabă, îmbrăcată în straiele complete ale unui paznic, cu tunica de zale proaspăt dată cu unsoare, cu arbaleta prinsă la spate și cu sabia lungă vârâtă în teaca de la șold, discutând în șoaptă cu Emancipor Reese.
Deși de la cea distanță nu putea auzi nimic, Gruntle reuși să priceapă cum decurgea discuția urmărind posturile schimbătoare ale celor doi bărbați. După un scurt schimb de cuvinte, observă că umerii lui Buke se pleoștiră treptat. Paznicul cu barbă încărunțită se uită în altă parte. Emancipor Reese ridică din umeri și, în semn de respingere, se întoarse pe jumătate cu spatele la Buke.

Amândoi se răsuciră cu fața spre car, când Bauchelain, care își strângea capa neagră din piele peste umerii lați, coborî. Sub privirea vrăjitorului, Buke se îndreptă de spate, răspunse la câteva întrebări la fel de succint, după care dădu respectuos din cap. Bauchelain puse o mână pe umărul servitorului său, iar bătrânul aproape că se prăbuși sub apăsarea ușoară.

Gruntle chicoti încet în semn de compasiune. Da, atingerea acelui mag ar putea face un om obișnuit să facă pe el, Regina mi-e martoră. Ferească-ne Beru, Buke a fost angajat. Mă rog să nu ajungă să regrete asta.

Incendiile de locuințe erau ucigătoare în Darujhistan, mai ales când era vorba de gaz. Explozia care îi ucisese pe soția, mama și cei patru copii ai lui Buke fusese deosebit de urâtă. Faptul că Buke zăcuse beat mort și insensibil la orice pe lume, la nicio sută de pași de casă, nu-l ajutase nicidecum să-și revină. Ca mulți alți camarazi din breaslă, Gruntle socotise că după aceea Buke va cădea cu totul pradă băuturii. Însă lucrurile se petrecuseră exact pe dos. Buke fusese mai atras de contracte solitare cu negustori săraci și vulnerabili decât de ideea de a fi permanent beat și de a se topi pe picioare. Negustorii săraci erau prădați mult mai des decât cei bogați. *Omul vrea să moară, asta e limpede. Rapid, dar onorabil. Vrea să piară luptând, așa cum a făcut și familia lui, din toate punctele de vedere. Vai, când este treaz – așa cum a fost întotdeauna după acea noapte –, Buke luptă extrem de bine, iar fantomele a cel puțin o duzină de hoți de drumul mare pot confirma asta cu amărăciune.*

Spaima înghețată care părea să umple aerul din jurul lui Bauchelain și, mai ales, al lui Korbal Broach ar fi descurajat orice paznic întreg la minte. Însă un om care este dornic să îmbrățișeze moartea vede lucrurile altfel, nu?

Vai, prietene Buke, sper să nu ajungi să regreți alegerea făcută. Violența și ororile îi însoțesc pe noii tăi stăpâni, dar mai mult ca sigur vei deveni martor la toate astea, și nu victima lor. N-ai fost copleșit de suferință îndeajuns de mult?

Buke plecă să-și aducă lucrurile și calul. Până să se întoarcă bătrânul, Gruntle aprinse focul pentru a-și face de mâncare. Îl urmări pe Buke adunându-și echipamentul și schimbând alte câteva cuvinte cu Emancipor Reese, care se apucase să gătească, apoi omul întâlni privirea lui Gruntle.

Buke se apropie de el.

– Asta-i o zi a schimbărilor, prietene Buke, spuse Gruntle, stând ghemuit lângă vatră. Fac niște ceai pentru Harllo și Stonny, care trebuie să se întoarcă dintr-un moment în altul – vii să bei și tu o cană?
– Ești foarte amabil, Gruntle. Accept propunerea.
Se apropie de căpitan.
– Nefericită treabă cu căruța lui Murk.
– L-am avertizat să nu încerce trecerea. Dar nu, el nu mi-a apreciat sfatul.
– Nici măcar după ce l-ai tras din râu și i-ai scos apa din plămâni?
Buke ridică din umeri.
– Îmi închipui că, după ce Hood i-a atins buzele, a devenit foarte indispus. Aruncă o privire spre căruța noului său stăpân și în jurul ochilor lui triști apărură riduri. Ai stat de vorbă cu ei, adevărat?
Gruntle scuipă în foc.
– Da. Era mai bine să-mi afli sfatul înainte de a te angaja.
– Ți-am urmat întotdeauna sfaturile, Gruntle, dar de data asta nu m-ai fi convins.
– Știu asta, așa că nu voi mai vorbi despre ei.
– Celălalt, spuse Buke, luând cana din cositor întinsă de Gruntle și, ținând-o în ambele mâini, suflă în lichidul aburind. L-am zărit mai devreme.
– Korbal Broach.
– Cum spui tu. El este ucigașul, ți-ai dat seama de asta.
– Ca să fiu cinstit, nu văd nicio diferență între cei doi.
Buke scutură din cap.
– Nu, te înșeli. Mai ții minte ce s-a întâmplat în Darujhistan? Vreme de două săptămâni, în cartierul Gadrobi au fost găsite cadavre mutilate oribil în fiecare noapte. Apoi, investigatorii au chemat în ajutor un mag, și a fost ca și cum cineva ar fi stârnit un cuib de viespi – omul a descoperit ceva și asta l-a îngrozit. Totul s-a petrecut discret, de acord, dar am aflat întâmplător detaliile evenimentelor care au urmat. A fost angajată ghilda lui Vorcan. Consiliul însuși a încredințat asasinilor acel contract. Găsiți ucigașul, au spus ei, folosind orice metodă, legală sau nu. Apoi crimele au încetat.
– Îmi amintesc vag toată tevatura de atunci, spuse Gruntle și se încruntă.

– Tu erai în barul Quip, adevărat? Ai fost orb zile la rândul.
Gruntle tresări.
– Stăteam cu ochii pe Lethro, doar știi – am plecat în baza unui contract și când m-am întors, am aflat că…
– Ea te lăsase și se căsătorise cu altul, încheie Buke dând din cap.
– Și nu cu oricine, spuse Gruntle și se încruntă. Cu escrocul acela umflat, Parsemo.
– Un fost patron al tău, dacă țin bine minte. În fine, să lăsăm asta. Cine a fost ucigașul și de ce au încetat crimele? Ghilda lui Vorcan nu a mai apărut pentru a cere bani Consiliului. Crimele au încetat pentru că ucigașul părăsise orașul. Buke făcu semn către carul masiv. El este acela. Korbal Broach. Cel cu fața rotundă și buze groase.
– Buke, ce te face să fii atât de sigur?
Aerul se răcise. Gruntle își turnă din nou ceai.
Rămas cu ochii la foc, omul ridică din umeri.
– Uite că știu. Cine poate accepta uciderea unor nevinovați?
Pe răsuflarea lui Hood, Buke, văd destul de clar semnificațiile acestei întrebări – dar tu? Vrei să-l ucizi, ori măcar să mori încercând asta.
– Ascultă, prietene. S-ar putea să ne aflăm în afara jurisdicției orașului, dar dacă magii din Darujhistan au fost chiar atât de alarmați – și, dacă ghilda lui Vorcan mai e interesată – chestiunile legate de jurisdicție nu au niciun sens. Am putea trimite vorbă – presupunând că ai dreptate și că deții dovezi în sensul ăsta – iar între timp stai cu ochii pe individ. Nimic altceva. E vrăjitor – ține minte ce-ți spun. Nu ai nicio șansă. Lasă execuția în seama asasinilor și magilor.
Buke ridică privirea la sosirea lui Harllo și a lui Stonny Menackis. Cei doi se apropiaseră în tăcere, fiecare dintre ei învelit în pături și având în brațe hainele spălate și făcute sul. Expresiile de pe fețele lor îl lămuriră pe Gruntle că ei auziseră cel puțin ultima frază rostită.
– Credeam că sunteți deja la jumătatea drumului spre Darujhistan, spuse Harllo.
Buke îl privi lung peste buza cănii.
– Prietene, ești atât de curat, încât abia dacă te recunosc.
– Ha-ha.
– Harllo, ca să-ți răspund, mi-am găsit un nou contract.

– Idiot ce ești! se răsti Stonny. Buke, când o să-ți vină mintea la cap? Au trecut ani și ani de când nu ai mai zâmbit și nu ai mai lăsat lumina să-ți pătrundă în ochi. În câte capcane de urs ai de gând să-ți vâri capul, omule?
– Până se declanșează una, spuse Buke, întâlnind ochii furioși și întunecați ai lui Stonny. Se ridică și vărsă ceaiul rămas. Mulțumesc pentru ceai... și pentru sfaturi, amice Gruntle.
Făcând un semn din cap spre Harllo, apoi spre Stonny, se îndreptă spre căruța lui Bauchelain.
Gruntle ridică privirea spre Stonny.
– Draga mea, ai dovedit un tact perfect.
Ea scoase un șuierat.
– Omul ăsta e un nătărău. Dacă vrei părerea mea, are nevoie de mâna unei femei pe mânerul sabiei. Și încă rău de tot.
Harllo își drese glasul.
– Te oferi tu?
Stonny Menackis ridică din umeri.
– Nu înfățișarea lui respinge, ci atitudinea. E opusul tău, maimuțoiule.
– Îți place personalitatea mea, nu-i așa? spuse Harllo, zâmbindu-i lui Gruntle. A, poți să-mi rupi din nou nasul – apoi îl îndreptăm și va arăta ca nou. Ce părere ai, Stonny? Atunci petalele de fier ale inimii tale se vor desface pentru mine?
Ea pufni disprețuitor.
– Toată lumea știe că sabia ta pentru două mâini e doar o încercare jalnică de a compensa anumite lucruri, Harllo.
– Cu toate astea, se pricepe să o treacă pe poezie, ținu să precizeze Gruntle. Petale de fier – mai precis decât atât nu te-ai fi putut exprima.
– Nu există petale de fier, spuse cu dispreț Stonny. Nu există flori de fier. Iar inimile nu sunt flori, ci niște chestii mari, roșii și complicate în pieptul nostru. Ce e poetic atunci când spui absurdități? Gruntle, ești la fel de mătăhălos și de prost ca Buke și Harllo. Sunt înconjurată de proști cu ceafa groasă.
– Vai, asta ți-e soarta, spuse Gruntle. Uite, bea niște ceai – ți-ar face bine... căldura lui.
Ea acceptă cana, iar Gruntle și Harllo evitară să se privească în ochi.
După câteva momente, Stonny își drese glasul.

– Ce era cu lăsarea execuției în seama asasinilor, Gruntle? În ce belea s-a mai vârât Buke de data asta?
Uf, pe Mowri, chiar îi pasă de acest bărbat. Privi încruntat spre foc și aruncă în el câteva bucăți de balegă, după care răspunse:
– Are anumite… bănuieli. Vorbeam, să spun, ipotetic.
– Pe limba lui Togg, așa să fie, nătângule. Spune totul.
– Buke a ales să stea de vorbă cu mine, nu cu tine, Stonny, mârâi iritat Gruntle. Dacă ai întrebări, pune-i-le lui și nu mă amesteca pe mine.
– Așa o să fac, lua-te-ar naiba.
– Nu cred că vei afla ceva, interveni Harllo, oarecum lipsit de înțelepciune, chiar dacă ți-ai flutura genele și ți-ai țuguia buzele alea rozalii.
– Astea vor fi ultimele lucruri pe care le vei vedea când o să-mi înfig pumnalul prin tuberculul acela din tinichea pe care îl ai în piept. A, o să-ți trimit și o bezea.
Harllo ridică din sprâncenele groase.
– Tubercul din tinichea? Draga mea Stonny – am auzit bine?
– Ține-ți gura, nu sunt prea binedispusă.
– *Niciodată* nu ești, Stonny!
Ea îi răspunse cu un surâs disprețuitor.
– Draga mea, nu te mai deranja s-o spui, zise Gruntle suspinând.

Cocioaba stătea înclinată, rezemându-se de zidul interior al orașului Pale, o adunătură amețitoare de scânduri, piei și ramuri de răchită întinse, iar curtea ei era un prag de colb alb, coji de semințe de dovleac, cioburi de veselă și talaș. Deasupra ușii înguste atârnau fragmente de cărți din lemn lăcuit, rotindu-se încet în arșița umedă.
Ben-cel-Iute se opri o clipă, privi în susul și în josul aleii pline de gunoaie, apoi păși în curte. Dinăuntru se auzi un hohot de râs. Vrăjitorul își dădu ochii peste cap, bolborosi ceva în barbă, apoi întinse mâna spre cercul din piele prins în cuie de ușă.
– Nu împinge! strigă cineva cu glas ascuțit din spatele lui. Trage, șarpe al deșertului ce ești!
Ridicând din umeri, Ben-cel-Iute trase ușa spre el.
– Doar proștii împing! șuieră bătrâna care stătea cu picioarele încrucișate pe un covoraș din papură. Îmi zgârie genunchiul! Întotdeauna mă aleg cu vânătăi, și nu numai, când vin în vizită proști. Aha, am adulmecat ceva de Raraku, adevărat?

Vrăjitorul privi printre gene în interiorul colibei.
– Pe răsuflarea lui Hood, înăuntru nu e loc decât pentru tine!
Pereții erau încărcați de obiecte nedeslușite, iar altele atârnau de tavanul scund. Umbrele înghițeau orice colțișor, iar aerul păstra încă frigul nopții dinainte.
– Doar eu! a spus femeia hohotind. Avea fața doar piele și os, iar creștetul îi era fără pic de păr și pătat de alunițe. Arată-mi ce ai, șarpe cu multe capete, pentru că darul meu este dezlegarea de blesteme! Scoase de sub faldurile zdrențuite ale robei o carte din lemn și o ridică cu mâini tremurătoare. Trimite-ți vorbele în coridorul meu și forma lor va fi gravată aici, imprimată în spiritul adevărului.
– Nu e vorba de blesteme, femeie, spuse Ben-cel-Iute, ghemuindu-se până când ochii lui ajunseră la același nivel cu ai ei. Doar de întrebări.
Cărțile fură strecurate sub robă. Încruntându-se, vrăjitoarea spuse:
– Răspunsurile costă mult. Ele valorează mai mult decât ruperea blestemelor. Răspunsurile nu sunt ușor de găsit.
– Bine, bine, cât mă costă?
– Dă culoare monedei întrebărilor tale, douăsprezece suflete.
– Aur.
– Atunci, concili de aur, câte unul pentru fiecare…
– Cu condiția să-mi dai răspunsuri care să merite banii.
– De acord.
– Somnul lui Burn.
– Ce e cu asta?
– De ce?
Bătrâna rămase cu gura căscată, arătându-și gingiile fără dinți.
– Vrăjitoareo, de ce doarme zeița? Știe cineva? Știi tu?
– Ești un ticălos educat.
– N-am citit decât speculații despre asta. Nimeni nu știe. Savanții nu dețin răspunsul, dar poate că știe vrăjitoarea din Tennes, cea mai bătrână din lumea asta. Spune-mi, de ce doarme Burn?
– Unele întrebări trebuie ocolite. Mai pune-mi o întrebare, copil al lui Raraku.
Oftând, Ben-cel-Iute își lăsă capul în jos, studie pământul preț de o clipă, apoi zise:

– Se spune că pământul se cutremură, iar pietrele topite curg precum sângele când Burn dă să se trezească.
– Așa se zice.
– Și că dacă s-ar trezi, distrugerea îi așteaptă pe toți cei care trăiesc.
– Așa se spune.
– Ei, și atunci?
– Atunci, nimic. Pământul se cutremură, munții explodează și încep să curgă fluvii fierbinți. Acestea sunt lucruri firești pentru o lume al cărei suflet este fierbinte până la alb. Lucruri legate de legile lor privind cauza și efectul. Lumea este modelată ca bila de bălegar a unui gândac și călătorește printr-un gol înghețat în jurul soarelui. Suprafața plutește îmbucătățită peste o mare de rocă topită. Câteodată, bucățile se freacă între ele. Câteodată se îndepărtează una de alta. Atrase și împinse de maree, atunci când mările sunt atrase și împinse.
– Și care este locul zeiței în această schemă?
– Ea a fost oul din bălegar. A ieșit din el cu multă vreme în urmă. Mintea ei gonește de-a lungul fluviilor ascunse dedesubtul tălpilor noastre. Ea este durerea existenței. Regina stupului, iar noi suntem lucrătoarele și soldații ei. Iar uneori, noi… *roim*.
– În coridoare?
Bătrâna ridică din umeri.
– Pe orice căi găsim.
– Burn este bolnavă.
– Da.
Ben-cel-Iute văzu o bruscă înflăcărare luminând ochii negri ai vrăjitoarei. Gândi îndelung, apoi spuse:
– De ce doarme?
– Încă nu a sosit timpul pentru asta. Întreabă-mă altceva.
Vrăjitorul se încruntă și își mută privirea.
– Lucrătoare și soldați… ne faci să părem sclavi.
– Ea nu cere nimic, ceea ce faceți este pentru voi. Munciți ca să vă întrețineți. Luptați ca să protejați sau să câștigați mai mult. Munciți ca să zădărniciți planurile rivalilor. Luptați din teamă și ură, din dispreț și onoare și loialitate și din alte motive pe care le puteți inventa. Cu toate astea, tot ce faceți îi slujește ei… indiferent ce faceți. Nu pur și simplu benign, Adaephon Delat, ci imoral. Putem prospera, sau ne putem autodistruge, însă pentru

ea nu are importanță – ea pur și simplu va da naștere altor progenituri și totul va reîncepe.
– Vorbești despre lume ca despre un lucru fizic, supus legilor naturale. Asta este tot?
– Nu, în cele din urmă, mințile și simțurile a tot ce viețuiește definesc ceea ce este real – adică, real pentru noi.
– Asta e o tautologie.
– Exact.
– Și Burn este cauza efectului nostru?
– Aha, o iei pe ocolite, la fel ca șarpele de deșert care ești! Pune întrebarea!
– De ce doarme Burn?
– Doarme ca să… *viseze*.
Ben-cel-Iute rămase tăcut multă vreme. Într-un târziu, când privi în ochii bătrânei, văzu confirmarea celor mai mari temeri.
– E bolnavă, spuse el.
Vrăjitoarea confirmă cu o mișcare din cap.
– Are fierbințeli.
– Iar visele ei…
– Flăcăule, delirul coboară. Visele devin coșmaruri.
– Trebuie să găsesc o cale de a îndepărta acea infecție, pentru că nu cred că febra lui Burn va fi suficientă. Acea arșiță care are rolul de a purifica are aici efect contrar.
– Atunci gândește-te la asta, scumpule muncitor.
– Aș avea nevoie de ajutor.
Vrăjitoarea întinse mâna sfrijită cu palma deschisă.
Ben-cel-Iute se căută sub cămașă și scoase o pietricică lustruită de apă. O lăsă să cadă în palma ei.
– Adaephon Delat, când va veni vremea, să mă chemi.
– Așa voi face. Îți mulțumesc, stăpână.
Așează pe pământ, între ei, o pungută din piele plină cu concili de aur. Vrăjitoarea hohoti. Ben-cel-Iute se retrase.
– Închide ușa aceea – prefer frigul!
În timp ce pășea pe alee, gândurile vrăjitorului rătăciră nestingherite, țâșniră și se lăsară biciuite de rafale – majoritatea curenților fiind fără semnificație. Unul însă se agăță de mintea lui și rămase alături de el, la început fără de înțeles, o curiozitate, nimic mai mult: *Ea preferă frigul. Ciudat. Majorității bătrânilor le place căldura, și încă din belșug.*

Căpitanul Paran îl văzu pe Ben-cel-Iute rezemat de zid, alături de intrarea în cartierul general, ținându-și brațele înfășurate în jurul corpului și părând prost dispus. Cei patru soldați de pază erau strânși la zece pași de mag, dând dovadă de o neliniște evidentă.
Paran își conduse calul ducându-l de frâu, pe care îl întinse grăjdarului care trecu de poarta incintei, apoi se apropie de Ben-cel-Iute.
– Magule, arăți mizerabil – iar asta mă tulbură.
Bărbatul din cele Șapte Orașe se încruntă.
– Căpitane, sunt convins că vrei să afli. Crede-mă.
– Dacă are legătură cu Arzătorii de Poduri, aș prefera să știu, Ben-cel-Iute.
– Arzătorii de Poduri? Râse amar. Domnule, este vorba de mai mult decât de o mână de soldați cu dureri de burtă. Deocamdată nu am găsit nicio soluție valabilă. Când se va întâmpla asta, te voi informa. Până atunci, poate c-ai face bine să rechiziționezi un cal odihnit – trebuie să ne alăturăm lui Dujek și lui Whiskeyjack în tabăra lui Brood. Imediat.
– Toată compania? Abia i-am instalat.
– Nu, domnule. Tu, eu, Mallet și Spindle. Din câte am înțeles, se întâmplă lucruri… neobișnuite, dar nu mă întreba, pentru că nu știu mai multe.
Paran făcu o grimasă.
– Domnule, am trimis deja după ceilalți doi.
– Prea bine. Mă duc să găsesc alt cal.
Căpitanul se întoarse și se îndreptă spre incintă, încercând să ignore durerea arzătoare din stomac. Totul dura prea mult – armata stătea în Pale de câteva luni, iar orașul nu o dorea acolo. După proscriere, suportul imperial așteptat nu sosise, iar în absența acelei infrastructuri administrative nu avusese loc schimbarea rolului încordat și neplăcut de ocupanți al armatei.
Sistemul malazan de cucerire respecta o serie de reguli sistematice și eficiente. Armata victorioasă nu trebuia să rămână pe loc după tranziția la starea de pace și predarea puterii unui guvern civil perfect funcțional și ferm instalat, care să conducă în stil malazan. Armata nu era instruită pentru a duce povara controlului civic – acest lucru era realizat cel mai bine prin manipularea birocratică a economiei orașului cucerit. *Ține strâns sforile acestea, iar oamenii vor dansa cum vrei tu,*

fusese credința de bază a Împăratului, el dovedind adevărul unor astfel de vorbe de nenumărate ori – nici împărăteasa nu îndrăznise să modifice metoda. Deținerea controlului presupunea atât impunerea autorității legale, cât și o infiltrare deplină a pieței negre. *Întrucât niciodată nu poți distruge piața neagră, cel mai bun lucru este să o conduci.* Iar această sarcină revenea Ghearei.

Dar aici nu există niciun agent al Ghearei, adevărat? Nici scribi. Nu controlăm piața neagră. Nu reușim să gestionăm economia la vedere, fără a mai vorbi de organizarea unei administrații civile. Cu toate acestea, continuăm să acționăm ca și cum sprijinul imperial este iminent când, de fapt, el nu există. Nu înțeleg deloc asta.

Fără aurul Darujhistanului, armata lui Dujek a început să sufere de foame. Dezertările vor fi început, pe măsură ce soldat după soldat va abandona speranța de a reveni în îmbrățișarea imperiului sau va căuta să se înroleze în companii de mercenari sau în caravanseraiuri. Armata lui Un-Braț se va risipi sub propriii ochi. *Fidelitatea nu supraviețuiește unui stomac ros de foame.*

După câteva momente de derută, grăjdarii îi găsiră alt cal lui Paran. Urcă cu greu în șa și mână animalul afară din incintă. Soarele după-amiezii începuse să arunce umbre răcoroase asupra străzilor arse ale orașului. Locuitorii din Pale începeau să iasă din case, dar puțini zăboveau în preajma cartierului general malazan. Gărzile manifestau o suspiciune acută față de oricine își făcea de lucru prea mult pe acolo, iar arbaletele grele de asalt ținute în brațe erau păstrate armate permanent.

La intrarea în cartierul general și chiar în interiorul clădirii avuseseră loc vărsări de sânge. Un Copoi al Umbrei atacase nu cu multă vreme în urmă, ucigând douăzeci de oameni. Amintirile lui Paran privind acel eveniment erau încă fragmentare. Fiara fusese izgonită de Tattersail… și de căpitan. Pentru soldații de gardă la cartierul general, postul de santinelă, altfel liniștit, se transformase într-un coșmar. Din păcate, fuseseră luate pe nepregătite, o neglijență care nu trebuia să se repete. Un asemenea Copoi putea să-i secere aproape fără niciun efort, dar acum măcar vor cădea luptând, nu vor rămâne cu gurile căscate.

Paran îi găsi pe Ben-cel-Iute, Mallet și Spindle așteptându-l călare pe propriii lor cai. Dintre cei trei, căpitanul îl cunoștea cel mai puțin pe Spindle. Aptitudinile bărbatului scund și chel mergeau de la vrăjitorie la activitățile de genist, cel puțin așa i se spusese. Proasta lui dispoziție cronică nu invita la conversație, la fel ca și cămașa din păr, neagră, lungă până la coapse și duhnind groaznic pe care o purta – țesută din părul mamei lui moarte, dacă zvonul avea vreun grăunte de adevăr. După ce ajunse alături de el, Paran aruncă o privire spre cămașă. *Pe răsuflarea lui Hood, acela poate fi păr de femeie!* Dându-și seama de asta, starea de greață i se accentuă.
– Ia-o înainte, Spindle.
– Am înțeles, căpitane – vom avea ceva de furcă după ce ajungem la rondul Pieței de Miazănoapte.
– Atunci găsește un drum ocolitor.
– Aleile nu sunt sigure, domnule.
– Atunci, intră în coridorul tău și fă-l să radieze cât să-i facă pe toți să se înfioare. Poți face asta, nu-i așa?
Spindle se uită scurt spre Ben-cel-Iute.
– Domnule, coridorul meu… declanșează unele lucruri.
– Grave?
– Ei, nu chiar.
– Pornește, soldat.
– Am înțeles, căpitane.
Fără nicio expresie pe chip, Ben-cel-Iute se plasă în spate, în vreme ce Mallet, la fel de tăcut, călări alături de Paran.
– Vraciule, ai idee ce se petrece în tabăra lui Brood? întrebă căpitanul.
– Nu tocmai, domnule, îi răspunse Mallet. Am avut doar… senzații. După o privire întrebătoare a lui Paran, continuă: Acolo este o adevărată fierbere de puteri, domnule. Nu doar Brood și Tiste Andii – astea îmi sunt cunoscute. Și a lui Kallor, fiindcă veni vorba. Nu, mai e ceva. O altă prezență. Veche, însă nouă. Sugerează ceva legat de T'lan Imass, poate…
– T'lan Imass?
– Probabil – ca să spun adevărul, nu sunt tocmai sigur, domnule. O copleșește pe a tuturor celorlalți.
Auzind acestea, Paran întoarse capul.
Din apropiere, o pisică scoase un miorlăit, după care urmă o săgeată cenușie, când creatura țâșni de-a lungul unui zid de

grădină și dispăru. Apoi, se auziră alte miorlăituri, de astă dată de pe cealaltă parte a străzii înguste.
Paran simți un fior pe șira spinării. Se cutremură.
– Prezența unui nou jucător este ultimul lucru de care avem nevoie. Situația este și așa îndeajuns de încordată.
Doi câini, încleștați într-o luptă îndârjită, apărură din gura unei alei din fața lor. O pisică speriată ocoli în zigzag fiarele care mârâiau, arătându-și colții. Ca unul, caii se cabrară, iar urechile li se lipiră de capete. Cu ochi dilatați, căpitanul văzu în canalul de scurgere din dreapta lor vreo douăzeci de șobolani care mergeau grăbiți paralel cu ei.
– Pentru numele lui Hood, ce...?
– Spindle! strigă Ben-cel-Iute din urma lor.
Aflat în frunte, vrăjitorul se răsuci în șa, iar pe fața ridată îi apăru o expresie chinuită.
– Mai potolește lucrurile, îi ordonă Ben-cel-Iute pe un ton nu tocmai amabil.
Spindle dădu din cap, apoi se întoarse.
Paran alungă cu mâna câteva muște care bâzâiau și voiau să i se așeze pe față.
– Mallet, ce coridor invocă Spindle? întrebă el discret.
– Nu coridorul e problema, domnule, ci felul cum îl canalizează. Ținând seama de toate amănuntele, până acum totul a fost blând.
– Cred că e un coșmar pentru cavaleria noastră.
– Suntem pedeștri, domnule, spuse Mallet cu un surâs sec. În orice caz, l-am văzut destrămând o șarjă inamică de unul sigur. Inutil să mai spun, e bine să-l ai în preajmă.
Paran nu mai văzuse o pisică gonind și izbindu-se cu capul într-un zid. Bufnitura surdă fu urmată de scrâșnetul ghearelor animalului înnebunit care ricoșă din zid cu o uimire cumplită. Zgomotele făcute de pisică atraseră imediat atenția celor doi câini. Imediat, aceștia porniră în goană după felină. Cei trei dispărură pe o altă alee.
Căpitanul simți că nervii îi erau încordați la maximum, iar acest lucru se adăuga suferinței din stomac. L-aș putea informa pe Ben-cel-Iute și să-l fac să preia comanda, însă puterea lui ar fi observată – simțită de departe, de fapt – și prefer să nu risc asta. Și cred că nici el nu ar risca.

În fiecare zonă prin care treceau, vacarmul sporea – scuipături de pisici, urlete și lătrături de câini și răgete de catâri. Șobolanii alergau de o parte și de alta a grupului, la fel de demenți ca și lemingii.
Când socoti că ocoliseră piața, Paran îi ceru lui Spindle să cedeze coridorul. Acesta îi îndeplini ordinul cu o mișcare rușinată din cap.
După ceva timp ajunseră la Poarta de Miazănoapte și ieșiră pe ceea ce fusese cândva un câmp de măcel. Cine privea atent printre ierburile roșietice putea vedea vestigii ale acelui asediu. Bucăți putrezite de îmbrăcăminte, sclipirea piroanelor și albul oaselor spintecate, arse de soare. Florile obișnuite în mijlocul verii îmbrăcau flancurile tumulilor recent ridicați, aflați la două sute de pași în stânga lor, în fâșii de albastru deschis, nuanța adâncindu-se pe măsură ce soarele cobora în spatele movilelor.
Când traversară acel loc, în ciuda aerului încărcat de moarte neliniștită pe care îl simțea furișându-i-se în măduva oaselor, Paran se bucură de relativa liniște a câmpiei. Am impresia că trec mereu prin asemenea locuri. Din acea zi nenorocită din Itko Kan, când viespile întărâtate m-au înțepat pentru că le-am tulburat ospățul îmbibat de sânge, am tot mers pe urmele lui Hood. Mă simt de parcă toată viața nu aș fi cunoscut decât război și moarte, deși, de fapt, nu au fost decât câțiva ani. Regină a Viselor, asta mă face să mă simt bătrân. Se încruntă. Dacă devenea conștient de atracția ei insipidă, autocompătimirea se putea transforma cu ușurință într-o cale bătătorită în gândurile lui.
Vai, obiceiuri moștenite de la tata și de la mama. Și partea primită de sora Tavore sigur a ajuns cumva la mine. Rece și prudentă când era copilă, ca adultă, aceste trăsături s-au accentuat. Dacă există cineva care să poată proteja Casa noastră în timpul ultimei epurări a nobilimii de către Laseen, atunci doar ea va fi aceea. Fără îndoială că m-aș cutremura dacă aș folosi aceeași tactică pe care a ales-o ea, dar ea nu e genul de om care să accepte înfrângerea, așa că mai bine să fie ea decât eu. Cu toate acestea, neliniștea continuă să tortureze gândurile lui Paran. După ce fuseseră proscriși, practic nu aflaseră nimic despre evenimentele care se petrecuseră în alte părți ale imperiului. Persistau zvonurile legate de o iminentă rebeliune în Șapte Orașe, deși aceasta era o promisiune rostită

deseori în șoaptă, fără să izbucnească însă. Paran avea îndoieli în privința asta.
Indiferent ce s-ar întâmpla, Tavore îi va purta de grijă lui Felisin. Măcar asta îmi aduce o mângâiere.
Mallet îi întrerupse șirul gândurilor.
– Cortul de comandă al lui Brood este în tabăra Tiste Andii, căpitane. Drept înainte.
– Spindle e de acord cu tine, remarcă Paran.
Magul îi conducea fără greș spre tabăra care, chiar de la distanță, părea ciudată și sinistră. Nu se vedea nimeni stând de pază la posturile de control. De fapt, căpitanul nu văzu niciun suflet.
– Se pare că negocierile au început așa cum s-a plănuit, spuse vraciul. Încă n-am fost opriți de o ploaie de certuri.
– Asta mi se pare promițător, zise Paran.
Spindle îi conduse către un fel de stradă principală care trecea printre corturile înalte și sumbre ale Tiste Andii. Începuse să se lase amurgul; fâșiile zdrențuite de pânză legate de stâlpii corturilor își pierdeau culorile, și așa șterse. De pe aleile laterale apărură câteva siluete spectrale și umbrite care însă acordară puțină atenție grupului condus de Paran.
– Un loc care te descurajează, murmură Mallet în barbă.
Căpitanul dădu aprobator din cap. Ca și cum ai călători printr-un vis întunecat.
– Cel din față trebuie să fie cortul lui Brood, confirmă vraciul.
În fața cortului utilitar de comandă așteptau două siluete care își îndreptară atenția spre Paran și soldații lui. În ciuda semiîntunericului, căpitanului nu-i fu greu să îi identifice.
Vizitatorii își opriră caii, după care descălecară și se apropiară.
Whiskeyjack îl interpelă imediat:
– Căpitane, trebuie să stau de vorbă cu soldații tăi. Și comandantul Dujek vrea să discute cu tine. Dacă dorești, poate ne strângem cu toții mai târziu.
Amabilitatea surprinzătoare a cuvintelor lui Whiskeyjack îl făcu pe Paran să devină încordat. Dădu din cap drept răspuns, apoi, după ce bărbosul secund la comandă plecă împreună cu Mallet, urmați de Ben-cel-Iute și de Spindle, căpitanul își îndreptă atenția asupra lui Dujek.
Veteranul studie chipul lui Paran preț de un moment, apoi oftă.
– Căpitane, am primit vești din imperiu.

– Cum asta, domnule?
Dujek ridică din umeri.
– Nimic direct, bineînțeles, dar avem surse sigure. Uciderea nobilimii de către Laseen s-a dovedit… eficientă. Șovăi, apoi continuă: Împărăteasa are o nouă Adjunctă.
Paran dădu încet din cap. Nu era deloc surprins. Lorn murise. Funcția nu trebuia să rămână vacantă.
– Domnule, ai știri despre familia mea?
– Flăcăule, sora ta, Tavore, a salvat tot ce s-a putut. Proprietățile Paran din Unta, terenurile de la periferie… mai toate acordurile comerciale. Cu toate acestea… tatăl tău a murit și la scurt timp după aceea mama ta a ales să… să i se alăture de cealaltă parte a Porții lui Hood. Ganoes, îmi pare rău.
Da, era capabilă de asta, nu? Să-mi pară rău? Da, cât se poate de mult.
– Mulțumesc, domnule. Cu toată sinceritatea, sunt mai puțin șocat de aceste vești decât ți-ai putea închipui.
– Din păcate, mai e ceva. Faptul că ești proscris a lăsat expusă Casa ta. Nu cred că sora ta a găsit vreo soluție. Lichidarea nobilimii promitea să fie sălbatică. Evident, Tavore plănuise totul de câtva timp. Copiii nobililor au fost violați. Apoi uciși. Ordinul ca fiecare copil sub vârsta căsătoriei să fie ucis nu a fost dat în mod oficial, și probabil că Laseen n-a știut ce s-a întâmplat.
– Te implor, domnule, dacă Felisin este moartă, spune-mi-o direct și scutește-mă de amănunte.
Dujek clătină din cap.
– Nu, ea a fost cruțată, căpitane. Asta încerc să-ți spun.
– Domnule… și ce a vândut Tavore pentru a reuși… asta?
– Chiar ca Adjunctă, puterile lui Tavore au fost limitate. Nu trebuia să facă vreun favoritism – cel puțin așa am preferat să îi interpretez intențiile.
Paran închise ochii. Adjuncta Tavore. Bravo, surioară, ai știut ce ambiții ai.
– Și Felisin?
– A ajuns la Minele Otataral, căpitane. Nu e vorba de o condamnare pe viață, poți fi convins. După ce situația se va liniști la Unta, fără îndoială că ea va fi scoasă discret de acolo.
– Doar dacă Tavore socotește că asta nu i-ar afecta reputația.
Dujek făcu ochii mari.
– Repu…

– Nu mă refer la reputația ei în rândul nobilimii – acei oameni pot să o socotească un monstru, lucru de care sunt absolut sigur – dar ei nu-i pasă. Nu s-a sinchisit niciodată. Mă refeream la reputația ei profesională. În fața împărătesei și a curții ei. Pentru Tavore, nimic altceva nu contează. Prin urmare, este foarte potrivită pentru a fi noua Adjunctă. În glasul lui Paran nu răzbătu nicio inflexiune, iar cuvintele lui se dovediră măsurate și calme. În orice caz, așa cum ai spus, a fost silită să facă față situației, și având în vedere actuala situație… Domnule, eu port vina pentru tot ce s-a întâmplat. Lichidarea – violurile și crimele, moartea părinților mei și tot ce trebuie să îndure acum Felisin.
– Căpitane…
– E în regulă, domnule. Copiii părinților mei sunt, de la cel mai mic la cel mai mare, capabili de aproape orice. Putem supraviețui consecințelor. Probabil că ne lipsește conștiința, poate că suntem cu adevărat niște monștri. Comandante, mulțumesc pentru vești. Cum a decurs negocierea?
Paran făcu tot ce putu pentru a ignora suferința mută din ochii lui Dujek.
– A mers bine, căpitane, șopti bătrânul. Veți pleca peste două zile, mai puțin Ben-cel-Iute, care vă va ajunge din urmă mai târziu. Fără îndoială că soldații tăi sunt pregătiți pentru…
– Da, domnule, sunt.
– Foarte bine. Asta e tot, căpitane.
– Am înțeles, domnule.

Întunericul sosi precum un lințoliu tăcut. Cu fața mângâiată de un vânt extrem de blând, Paran stătea pe culmea uriașului tumul. Reușise să părăsească tabăra fără să se întâlnească cu Whiskeyjack și cu Arzătorii de Poduri. Noaptea îl ademenea cu solitudinea ei și se simțea binevenit pe acel mormânt comun, cu toate amintirile lui de durere, suferință și disperare. *Dintre morții aflați sub mine, cât de multe voci de adulți au strigat după mamele lor?*
Moartea și mersul spre moarte ne fac să fim din nou copii,
pentru ultimă oară, în țipetele noastre ultime. Nenumărați
filosofi au susținut că, dincolo de pojghițele întărite care
alcătuiesc armura vârstei adulte, rămânem tot timpul copii.
Armura stânjenește, strângând trupul și sufletul dinlăuntrul lui.
Dar ea și protejează. Loviturile sunt atenuate. Sentimentele își

pierd forța, făcându-ne să nu suferim decât chinul vânătăilor și, după o vreme, acestea dispar.
Lăsându-și capul pe spate, declanșă proteste aprige ale mușchilor gâtului și umerilor. Privi lung spre cer, clipind ca să-și alunge durerea, iar fermitatea cărnii se înfășură în jurul oaselor ca legăturile unui deținut.
Dar nu există scăpare, adevărat? Amintirile și revelațiile se instalează ca otrăvurile, fără a fi îndepărtate niciodată. Aspiră aerul răcoros în plămâni, de parcă ar fi încercat să rețină răsuflarea stelelor, răceala lor nepăsătoare și asprimea indiferentă. Suferința nu oferă daruri. Uită-te la Tiste Andii.
Ei, bine, măcar mi s-a domolit durerea de stomac… probabil că se pregătește pentru un nou asalt care mă va face să lăcrimez.
Prin întuneric zburau lilieci, rotindu-se și țâșnind încoace și încolo în căutarea hranei. Ca o vatră care se stinge, orașul Pale licărea spre sud. Departe, spre apus, se înălțau piscurile masive ale Munților Moranth. Își dădu treptat seama că brațele înfășurate în jurul corpului se strângeau, luptând să păstreze totul în interior. Nu era un om al lacrimilor și nici nu protesta în ceea ce îl privea. Se născuse cu o detașare rece, atent dăltuită, o educație pe care instruirea ca soldat nu făcuse decât să o accentueze. *Dacă astfel de lucruri sunt calități, înseamnă că ea m-a umilit. Tavore, ești cu adevărat maestra unei asemenea educații. Vai, scumpă Felisin, ce viață duci în prezent? Nu în îmbrățișarea protectoare a nobilimii, asta este sigur.*
În spatele lui se auzi zgomot de cizme.
Închise ochii. Nu mai vreau alte vești. Nici alte revelații.
– Căpitane.
Whiskeyjack își puse mâna pe umărul lui Paran.
– E o noapte liniștită, observă căpitanul.
– Paran, te-am căutat, după ce ai vorbit cu Dujek. Silverfox a fost aceea care a căutat și te-a găsit.
Whiskeyjack își retrase mâna. Rămase alături de Paran, contemplând și el stelele.
– Cine e Silverfox?
– Cred că tu trebuie să hotărăști asta, spuse veteranul cu glas gros.
Încruntându-se, Paran se întoarse către comandant.
– Domnule, în aceste momente nu prea apreciez ghicitorile.

Cu ochii rămași spre stelele sclipitoare de pe cer, Whiskeyjack dădu din cap.
– Căpitane, va trebui să mă asculți. Te pot conduce înainte pas cu pas sau să îți fac un vânt din spate. S-ar putea să vină timpul când îți vei aminti acest moment și vei ajunge să apreciezi calea pe care am ales-o eu.
Paran rămase tăcut, reprimându-și un răspuns tăios.
– Ne așteaptă la baza tumulului, urmă Whiskeyjack. E întâlnirea cea mai intimă pe care am reușit-o. Doar Mallet, Ben-cel-Iute, Mhybe și Silverfox. Oamenii grupei tale sunt acolo, în cazul în care ai avea… îndoieli. Amândoi și-au epuizat coridoarele în seara asta – ca să se convingă de adevărul celor întâmplate.
– *Domnule, ce vrei să spui?* întrebă Paran cu glas apăsat.
Ochii lui Whiskeyjack îi întâlniră pe cei ai căpitanului.
– Vorbeam de copila Rhivi, Silverfox. E Tattersail renăscută.
Paran se întoarse încet, iar privirea lui coborî spre baza tumulului, unde patru siluete așteptau în întuneric. Și acolo se afla copila Rhivi, înconjurată de o aură strălucitoare, o penumbră de putere care stârni sângele sălbatic ce curgea prin venele lui. *Da. Ea este aceea. Acum mai mare, dezvăluind ce va deveni. La naiba, femeie, niciodată nu ai lăsat lucrurile în simplitatea lor.* Tot ce era închis în interiorul lui păru să îi treacă prin membre, făcându-l să se simtă slăbit și să tremure. Coborî privirea spre Silverfox.
– E o copilă.
Dar știam asta, nu-i așa? Știu de câtva timp, doar că nu am vrut să mă gândesc la asta. Iar acum, nu am de ales.
Whiskeyjack își drese glasul
– Crește cu repeziciune – în ea există forțe nerăbdătoare, dornice, prea puternice pentru ca trupul unei copile să le cuprindă. Nu mai e mult până când…
– Până la vremea potrivită, încheie sec Paran, fără să observe tresărirea lui Whiskeyjack. Bine atunci, dar ce se va întâmpla acum? Cine nu va vedea în mine un monstru dacă acum nu vom face decât să ne dăm mâinile? Ce îi pot spune? Ce i-aș putea spune? Se răsuci către Whiskeyjack. Imposibil – *e o copilă!*
– Iar în ea se află Tattersail. Și Nightchill.
– *Nightchill?* Pe răsuflarea lui Hood! Ce s-a întâmplat – *și cum?*
– Întrebări la care nu se răspunde ușor, flăcăule. Mai bine îi întrebi pe Mallet și pe Ben-cel-Iute – nu pe Silverfox.

Fără să vrea, Paran făcu un pas înapoi.
– Să vorbesc cu ea? Nu, nu pot.
– Ea dorește asta. Te așteaptă.
– Nu. Ochii îi fură din nou atrași spre baza pantei. Da, o văd pe Tattersail. Dar mai e ceva – nu doar acea femeie, Nightchill – acum e un Soletaken, Whiskeyjack. Creatura care i-a dat numele Rhivi – puterea de a se schimba.
Comandantul îl privi cu ochi mijiți.
– De unde știi, căpitane?
– Știu.
– Nu e suficient. Lui Ben-cel-Iute nu i-a fost ușor să afle acest adevăr. Și totuși tu *știi*. Cum asta, Paran?
Căpitanul făcu o grimasă.
– Am simțit sondările lui Ben-cel-Iute în direcția mea – când credea că atenția mea era îndreptată în altă parte. I-am observat îngrijorarea din ochi. Comandante, ce a descoperit?
– Oponn te-a abandonat, dar altceva i-a luat locul. Ceva sălbatic. Părul i se zbârlește de fiecare dată când ești aproape.
– Se zbârlește, repetă Paran și zâmbi. Ai ales bine cuvântul. Anomander Rake a ucis doi Copoi ai Umbrei – am fost acolo. Am văzut. Am simțit o pată de sânge a unui copoi muribund – pe carnea mea, Whiskeyjack. Iar acum ceva din acel sânge îmi curge prin vene.
Comandantul întrebă, stupefiat.
– Și ce altceva?
– Chiar trebuie să fie și altceva, domnule?
– Da. Ben-cel-Iute a prins unele indicii – există și altceva decât sânge de ascendent în ceea ce ai devenit. Whiskeyjack ezită, apoi adăugă: Silverfox a găsit un nume Rhivi pentru tine. Jen'isand Rul.
– Jen'isand Rul.
– Înseamnă „Rătăcitorul din interiorul sabiei". După cum spune ea, înseamnă că ai făcut ceva ce nicio altă creatură – muritor sau ascendent – nu a făcut, iar acest lucru te deosebește de toți. Ai fost însemnat, Ganoes Paran – însă nimeni, nici măcar Silverfox, nu știe ce prevestește asta. Spune-mi ce s-a întâmplat.
Paran ridică din umeri.
– Rake și-a folosit sabia. Când a ucis Copoii. Eu i-am urmat... în sabia aceea. Spiritele Copoilor au fost prinse, înlănțuite alături

de… de toți ceilalți. Cred că eu le-am eliberat, domnule. Nu sunt sigur – tot ce știu este că au ajuns în altă parte. Neînlănțuite.
– Și s-au întors în lumea asta?
– Nu știu. Jen'isand Rul… de ce ar trebui să existe un înțeles în faptul că eu am rătăcit în interiorul acelei săbii?
Whiskeyjack își drese glasul.
– Îl întrebi asta pe omul nepotrivit, căpitane. Eu doar am repetat ce a zis Silverfox. Însă tocmai m-am gândit la ceva. Se apropie de Paran. Nicio vorbă către Tiste Andii – nici către Korlat, nici către Anomander Rake. Fiul Întunericului e un ticălos, din toate punctele de vedere. Iar dacă legenda despre Dragnipur este adevărată, blestemul sabiei lui este că nimeni nu scapă din temnița ei de coșmar – sufletele lor sunt înlănțuite… pe vecie. Tu ai trecut peste asta, probabil că și Copoii. L-ai înșelat. Ai stabilit un precedent… alarmant.
Pe întuneric, Paran zâmbi amar.
– Am înșelat. Da, am înșelat multe lucruri, chiar și moartea. *Dar nu și durerea*. *Nu, acea evadare încă îmi scapă.* Crezi că Rake se simte consolat de credința finalității sabiei lui?
– Așa se pare, Ganoes Paran, nu-i așa?
Căpitanul oftă.
– Da.
– Hai să coborâm pentru a o întâlni pe Silverfox.
– Nu.
– La naiba, Paran, mârâi Whiskeyjack. E vorba de mai mult decât despre tine și de ochii ei înstelați. Copila asta deține putere, iar ea este uriașă… și necunoscută. Când se uită la ea, în ochii lui Kallor se vede dorința de a o ucide. Problema este dacă o protejăm sau nu. Marele rege spune că este abominabilă, căpitane. Dacă Brood s-ar întoarce cu spatele într-un moment nepotrivit…
– El ar ucide-o? De ce?
– Se teme de puterea ei, din câte am înțeles.
– Pe răsuflarea lui Hood, dar ea e doar… Dându-și seama de venalitatea afirmației, Paran se opri. *Doar o copilă? Nu tocmai.* Să o protejăm de Kallor, așa ai spus. Comandante, ne asumăm o poziție riscantă. Cine ne este alături?
– Korlat și, prin extensie, toți Tiste Andii.
– Anomander Rake?

– Încă nu știm asta. Neîncrederea lui Korlat în Kallor și prietenia ei cu Mhybe au făcut-o să ia această hotărâre. Ea a spus că va vorbi cu stăpânul ei când acesta va sosi.
– Va sosi?
– Da. Mâine, probabil devreme, și, dacă așa stau lucrurile, ai face bine să-l eviți, dacă este posibil.
Paran dădu aprobator din cap. *O întâlnire a fost de ajuns.*
– Și lordul războinic?
– Nu e hotărât, așa credem noi. Dar Brood are nevoie de Rhivi și de turmele lor de bhederini. Cel puțin deocamdată, el rămâne protectorul principal al fetei.
– Și ce părere are Dujek despre toate astea? întrebă căpitanul.
– Așteaptă hotărârea ta.
– A mea. Comandante, să ne ferească Beru – nu sunt mag sau preot. Și nici nu pot ghici viitorul copilei.
– Paran, Tattersail sălășluiește în Silverfox. Trebuie făcută... să iasă în față.
– Pentru că Tattersail nu ne-ar trăda. Da, acum înțeleg.
– Nu trebuie să vorbești cu atâta amărăciune despre asta.
Nu? Dar dacă ai fi tu în locul meu, Whiskeyjack?
– Prea bine, continuă.
– Căpitane, se pare că va trebui să te promovăm la un grad egal cu al meu, spuse Whiskeyjack pășind către marginea culmii tumulului, fie și numai pentru a alunga confuzia pe care o trăiești în legătură cu cine comandă cui.
Sosiră discret, furișat, mânându-și caii în tabără cu minimum de zgomot. În fața corturilor erau prea puțini Tiste Andii care să observe asta. Sergentul Antsy conduse grupul principal de Arzători de Poduri spre țarc pentru a-și adăposti caii, în vreme ce caporalul Picker, Detoran, Blend, Trotts și Hedge se îndepărtară pentru a găsi cortul de comandă al lui Brood. Spindle îi aștepta la intrare.
Picker îl salută cu o mișcare din cap, iar magul, înfășurat în cămașa sa din păr, care mirosea cumplit, și gluga la fel de mizeră trasă peste cap, se întoarse cu fața spre clapa de la intrare. Făcu o serie de gesturi, se opri, apoi scuipă spre pânză. Când scuipatul lovi clapa, nu se auzi niciun sunet. Se răsuci și îi zâmbi lui Picker, apoi, drept invitație, făcu o plecăciune în fața intrării.
Hedge îi dădu un ghiont caporalului și își dădu ochii peste cap.

Ea știa că în cort existau două încăperi, iar lordul războinic dormea în cea din spate. *Așa sper.* Picker o căută din ochi pe Blend – *la naiba, unde a dispărut? Era acolo cu o clipă în urmă.*
Două degete îi atinseră brațul, iar ea fu cât pe ce să-i sară inima din piept. Alături de ea, Blend zâmbea. Picker slobozi un șirag mut de blesteme. Zâmbetul lui Blend se lăți, apoi trecu pe lângă ea, ajungând la intrarea în cort, unde se lăsă pe vine pentru a dezlega sforile de fixare.
Picker aruncă o privire peste umăr. Detoran și Trotts stăteau unul lângă altul, la câțiva pași în spate, ambii masivi și monstruoși.
Aflată alături, Hedge o înghionti din nou pe caporal, iar aceasta se întoarse și văzu că Blend dăduse clapa deoparte.
În regulă, să trecem la treabă.
Blend porni în frunte, urmată de Spindle și de Hedge. Picker le făcu semn cu mâna Napanului și Barghastului să înainteze, după care îi urmă în întunericul din interiorul cortului.
Cu toate că Trotts apucase de un capăt, Detoran de celălalt, iar de laturi țineau Spindle și Hedge, greutatea mesei îi sili să se împleticească după ce făcură doar trei pași. Blend se desprinse de ei ca să dea deoparte clapa cortului atât cât se putea de mult. În tăcerea încărcată de vrăji, cei patru soldați reușiră să manevreze masa până când o scoaseră afară. Picker privi peste umăr, spre peretele despărțitor, la fiecare câteva clipe, dar lordul războinic nu-și făcu apariția. *Deocamdată este bine.*
Caporalul și Blend își adăugară forțele pentru transportarea mesei, și așa cei șase reușiră să facă cincizeci de pași, după care oboseala îi sili să se oprească.
– Nu mai merge, șopti Spindle.
Detoran pufni.
– O vor găsi.
– Hai să punem rămășag, spuse Picker. Dar întâi să o ducem acolo.
– N-ai putea să o faci mai ușoară? scânci Hedge către Spindle. Ce fel de mag ești?
Spindle se încruntă.
– Unul slab, și ce-i cu asta? Uită-te la tine – nici măcar nu ai transpirat!
– Ia mai țineți-vă gura, șuieră Picker. Hai, ridicați-o, acum.

– Fiindcă veni vorba, bolborosi Hedge, acoperind corul de icnete scoase de ceilalți când ridicară din nou masa, când ai de gând să-ți speli cămașa aia dezgustătoare, Spindle?
– Să o spăl? Mama nu și-a spălat niciodată părul – de ce aș începe să fac asta acum? Își va pierde luciul.
– Luciu? Poate vrei să spui cincizeci de ani de sudoare și grăsime râncedă?
– Cât a trăit, nu a fost râncedă.
– Slavă lui Hood că nu știu asta.
– Ce-ar fi să vă țineți gura? Spindle, încotro mergem acum?
– La dreapta. Pe aleea aceea. Apoi la stânga – cortul din piele din capăt.
– Pun pariu că în el locuiește cineva, murmură Detoran.
– Ai nimerit-o și cu asta, spuse Picker. E cortul în care Rhivi obișnuiesc să depună cadavrele Tiste Andii înainte de ardere. Dar niciun Tiste nu a mai murit după Darujhistan.
– Cum l-ai găsit? întrebă Hedge.
– Spindle l-a mirosit.
– E surprinzător că mai poate mirosi ceva.
– Gata, lăsați-o jos. Blend, dă clapa deoparte.
Masa umplu aproape întreaga încăpere, lăsând de jur împrejur un spațiu de lungimea unui braț. Pliate și stivuite, paturile scunde care fuseseră folosite pentru așezarea cadavrelor intrară dedesubtul mesei. Aprinseră un felinar care era atârnat de un cârlig prins de pilonul central. Picker îl urmări pe Hedge aplecându-se, ajungând cu ochii la câțiva centimetri de tăblia zgâriată și lovită, și, cu mișcări iubitoare, își plimbă degetele bătucite și boante de-a lungul suprafeței de lemn.
– Frumoasă mai e, șopti el. Ridică privirea și întâlni ochii lui Picker. Caporale, cheamă echipa, jocul e pe cale să înceapă.
Rânjind, Picker dădu aprobator din cap.
– Blend, du-te și adu-i aici.
– Părți egale, spuse Hedge, fulgerându-i cu privirea pe ceilalți. Acum suntem un pluton.
– Asta înseamnă că ne faci părtași la secret, spuse Spindle, încruntându-se. Dacă n-am fi știut că ai trișat tot timpul atunci…
– Ce vă potriviți voi doi! remarcă Picker. Ia spune-ne, Hedge, cum funcționează?
– Opozițiii, caporale. Ambele pachete de cărți sunt reale, înțelegi? Fiddler avea o sensibilitate sporită, dar ar trebui ca

Spindle să reușească. Se întoarse spre mag. Ai mai citit până acum, nu? Spuneai că…
– Da, jiganie, nicio problemă, am priceperea.
– Ar fi și cazul, spuse genistul cu aer amenințător. Mângâie din nou tăblia mesei. Două straturi, înțelegi? Cu Pachetul de Cărți fixat între ele. Când așezi o carte pe masă, apare o tensiune, iar ea îți spune ce carte este cea cu fața în jos. Nu a dat greș niciodată. Cel care servește știe fiecare mână jucată. Fiddler…
– Nu-i aici, mârâi Trotts, care stătea cu mâinile încrucișate la piept.
Rânji la Spindle.
Magul se înfierbântă.
– Pot s-o fac, sălbatic cu creier de cal ce ești! Uită-te doar!
– Ține-ți gura, se răsti Picker. Vin.

Se iviseră zorile când, râzând și bătându-se unii pe alții pe spate în timp ce-și arătau pungile pline de bani, celelalte grupe începură să iasă din cort. După ce plecară și ultimii, iar zvonul glasurilor se stinse treptat în depărtare, ostenită, Picker se lăsă moale pe tăblia mesei. Spindle, cu sudoarea picurându-i din cămașa de păr lucioasă, gemu și-și lăsă capul să-i cadă, lovindu-se cu el de lemnul gros al tăbliei.
Venind în spatele lui, Hedge ridică o mână.
– Pe loc repaus, soldat, îl avertiză Picker. Este clar, toată blestemăția asta a fost coruptă – probabil că nu a funcționat niciodată.
– Ba da! Eu și Fiddler am avut grijă să…
– Dar v-a fost furată înainte de a o încerca pe bune, nu-i așa?
– Asta nu contează, îți spun că….
– Ia tăceți cu toții, zise Spindle, ridicându-și încet capul. Fruntea lui îngustă se încreți în timp ce verifica tăblia mesei. Coruptă. S-ar putea să ai ceva dreptate, Picker. Adulmecă aerul de parcă ar fi vrut să identifice un miros anume, apoi se lăsă pe vine. Da. Ajutați-mă careva să scoatem paturile astea.
Nimeni nu se clinti.
– Hedge, ajută-l, ordonă Picker.
– Să-l ajut să se bage sub masă? E prea târziu ca să ascundă…
– Soldat, ți-am dat un ordin.
Mârâind nemulțumit, genistul se ghemui. Împreună, cei doi bărbați târâră paturile, dându-le deoparte. Apoi Spindle se

strecură sub masă. Magul văzu strălucirea slabă a unei lumini vrăjitorești, apoi scoase un șuierat.
– E sub tăblie!
– Sclipitoare observație, Spindle. Pariez că și picioarele au ceva.
– Ba nu, netotule. Pe tăblie e pictată o imagine, o carte mare, și arată ca... numai că n-o recunosc.
Încruntându-se, Hedge se alătură magului.
– Ce tot spui tu acolo? Noi n-am pictat nimic dedesubt – pe mocasinii putreziți ai lui Hood, *ce* e asta?
– Cu ocru roșu, așa cred. Doar un Barghast ar picta așa ceva.
– Sau un Rhivi, mormăi Hedge. Cine e silueta aceea din mijloc – cel cu un cap de câine pe piept?
– De unde să știu? În orice caz, aș zice că toată treaba e foarte proaspătă. Recentă, vreau să spun.
- Atunci șterge-o, la naiba!
Spindle ieși târâș de sub masă.
– Nicio șansă – chestia aceea e protejată din plin, și nu e numai atât. Se îndreptă de spate, întâlni ochii lui Picker, apoi ridică din umeri. E o carte nouă. Nealiniată, fără niciun aspect. Aș vrea să fac o copie, de mărimea unei cărți obișnuite, și apoi să o verific cu o citire.
– Cum vrei, spuse Picker.
Brusc plină de energie, Hedge apăru de sub masă.
– Bună idee, Spin, ai putea să iei și niște bani pentru citire. Dacă Nealiniatul ăsta nou joacă cinstit, ai putea înțelege noile tensiuni, noile relații, iar după ce le cunoști...
Spindle zâmbi.
– Am putea inventa un alt joc. Da.
Detoran gemu.
– Mi-am pierdut toți banii.
– Toți am pierdut, se răsti Picker, fulgerându-i cu privirea pe cei doi geniști.
– Data viitoare o să meargă, spuse Hedge. Veți vedea.
Spindle dădu viguros din cap.
– Scuze dacă noi nu-ți împărtășim entuziasmul, spuse Blend cu glas tărăgănat.
Picker se întoarse spre Barghast.
– Trotts, aruncă o privire la desenul acela.
Războinicul pufni, apoi se lăsă pe mâini și genunchi. Icnind, se băgă sub masă.

– S-a întunecat, spuse el.
Hedge se răsuci spre Spindle.
– Mai fă o dată șmecheria aia cu lumina, idiotule.
Magul se uită urât la genist, apoi făcu un gest. Lumina de sub masă reveni.
Trotts rămase tăcut câteva momente, apoi ieși de-a bușilea și se ridică în picioare.
– Ei, bine? întrebă Picker.
Barghastul scutură din cap.
– Rhivi.
– Rhivi nu joacă folosind Cărți, spuse Spindle.
Trotts își dezveli dinții.
– Nici Barghast.
– Am nevoie de o bucată de lemn, spuse Spindle, scărpinându-și miriștea de pe falca îngustă. Și de un stilus, continuă el, ignorându-i pe toți. Și de vopsele, și de o pensulă.
Ceilalți îl urmăriră ieșind din cort. Picker oftă și o privi încă o dată aspru pe Hedge.
– N-aș zice că ai avut parte de o intrare promițătoare în Grupa a 7-a, genist. Lui Antsy aproape că i s-a oprit inima în piept când și-a pierdut toată coloana. Sergentul tău probabil că scoate mațele unor porumbei de pădure cu ficații negri și îți șoptește numele chiar în clipa asta – cine știe, poate ți se schimbă norocul și n-o să-l audă vreun demon.
Hedge se încruntă.
– Ha-ha.
– Nu cred că glumește, spuse Detoran.
– Bravo, spuse Hedge pe un ton răstit. Am o bombă pentru asta, și a naibii să fiu dacă nu te iau și pe tine cu mine.
– Ăsta da spirit de echipă, spuse Trotts, iar zâmbetul îi cuprinse toată fața.
Picker își drese glasul.
– Gata, soldați, să plecăm de aici.

Paran și Silverfox rămaseră la distanță de ceilalți, urmărind cerul luminându-se și căpătând nuanțe de arămiu și bronz spre răsărit. Se stingeau și ultimele stele, o spuză rece și nepăsătoare care se retrăgea în fața căldurii zilei albastre, fără nori.

După stânjeneala orelor ce tocmai se scurseseră, întinzându-se interminabil ca o succesiune de durere și chin, în mintea lui Paran apăruse epuizarea emoțională, iar odată cu ea, și o stare de calm febril. Rămăsese tăcut, temându-se să nu spulbere acea pace lăuntrică, știind că ea nu era decât o iluzie, o răsuflare gânditoare în miezul unei furtuni.
Tattersail trebuie scoasă în față. Și chiar asta făcuse. Prima întâlnire a ochilor lor descătușase toate amintirile împărtășite, iar acea descătușare fusese un blestem exploziv pentru Paran. *O copilă. Am în față o copilă, de aceea mă cutremur la gândul intimității – chiar dacă asta s-a întâmplat cu o femeie matură. Acea femeie nu mai există. Aceasta este o copilă.* Însă mai era ceva care se adăugase suferinței care clocotea în el.
O altă prezență, împletită ca niște fire din fier întunecat prin tot ce era Tattersail. Nightchill, vrăjitoarea, cândva iubita lui Bellurdan – unde mersese ea, Thelomenul o urmase. Nu fusese nici pe departe o relație între egali, iar acum, odată cu Nightchill, apăruse o prezență solicitantă, amară. *Amară, într-adevăr. Cu Tayschrenn... cu împărăteasa și Imperiul Malazan, și doar Hood știe cu mai cine. Ea știe că a fost trădată la Anfilada de la Pale. Atât ea, cât și Bellurdan, aflat undeva pe câmpie. Iubitul ei.*
– Nu trebuie să te temi de T'lan Imass, spuse Silverfox.
El clipi și se scutură.
– Mi-ai explicat asta. Pentru că îi comanzi. Ne întrebăm, totuși, ce plănuiești să faci cu această armată de strigoi. Care e semnificația Adunării?
– E foarte simplu, oftă ea. Se adună pentru binecuvântare. A mea.
El se întoarse spre ea.
– De ce?
– Sunt Aruncătoare de Oase în carne și oase – prima de acest fel în decurs de sute de mii de ani. Apoi fața ei se înăspri. Dar întâi vom avea nevoie de ei. De toată puterea lor. Ne pândesc orori… în Pannion Domin.
– Ceilalți trebuie să afle de această, această binecuvântare – ce înseamnă ea, Silverfox – și mai multe despre amenințările care ne pândesc în Pannion Domin. Brood, Kallor…
Ea clătină din cap.

– Binecuvântarea mea nu e treaba lor. Serios, nu e decât problema mea. Și a T'lan Imassilor. În ce privește Pannion… și eu trebuie să aflu mai multe înainte de a îndrăzni să vorbesc. Paran, ți-am spus aceste lucruri având în vedere ce am fost noi doi și ceea ce noi doi, am devenit.
Și ce am devenit? Nu, nu e o întrebare pe care să o pun acum.
– Jen'isand Rul.
Ea se încruntă.
– Aceasta este o latură a ta pe care nu o înțeleg. Dar mai e ceva, Paran. Ezită, apoi urmă: Spune-mi, ce știi despre Cărțile cu Dragoni?
– Aproape nimic, spuse el, dar zâmbi, pentru că acum o auzea pe Tattersail mai clar decât în orice alt moment al întâlnirii lor.
Silverfox inspiră adânc, păstră aerul în piept câteva momente, apoi expiră încet, ridicând în același timp ochii spre soarele care urca pe cer.
– Cărțile cu Dragoni. Un fel de structură, impusă asupra puterii înseși. Cine le-a creat? Nimeni nu știe. Credința mea – credința lui Tattersail – este că fiecare carte reprezintă o poartă spre un coridor, și cândva au existat mai multe cărți decât acum. S-ar putea să fi existat și alte Pachete de Cărți – s-ar putea să existe și acum.
El o privi cercetător.
– Mai ai o bănuială, nu-i așa?
– Da. Am spus că nimeni nu știe cine a creat Cărțile cu Dragoni. Însă există altă entitate, la fel de misterioasă, tot un fel de structură, concentrată asupra puterii înseși. Gândește-te la terminologia folosită la Cărțile cu Dragoni. Case… Case ale Întunericului, ale Luminii, ale Vieții și Morții. Se întoarse încet spre el. Gândește-te la cuvântul „Finnest". Înțelesul lui, așa cum îl știu T'lan Imass, este „Sălașul Gheții". Demult, la rasele Străvechi, un Sălaș era totuna cu o Casă în înțelesul și în folosirea sa comună și sinonim cu Coridor. Unde se află izvorul puterii Jaghut? Într-un Finnest. Făcu o nouă pauză și îi căută ochii lui Paran. Tremorlor înseamnă „Casa Vieții" în limba Trellish.
Finnest… ca în Casa Finnest, în Darujhistan… o Casă a lui Azath.
– N-am auzit de Tremorlor.
– Este o Casă Azath în Șapte Orașe. În orașul Malaz din imperiul tău există o Casă a Morților… Casa Morții.

– Și crezi că aceste Case Azath și Casele din Pachetele de Cărți sunt același lucru.
– Da. Ori legate într-un fel. Gândește-te la asta!
Paran exact asta făcea. Știa puține despre toate acestea, și nu putu găsi nicio cale posibilă prin care el ar fi fost legat de ele. Neliniștea lui spori, urmată de o răbufnire de durere în stomac. Se încruntă. Era prea obosit ca să gândească, însă trebuia să o facă.
– Se spune că fostul împărat Kellanved și Dansatorul au găsit o cale de intrare în Casa Morții.
– De atunci, Kellanved și Dansatorul au devenit ascendenți, iar acum dețin Casa Umbrei. Kellanved este Tronul Umbrei, iar Dansatorul este Cotillion, Rope, Patronul Asasinilor.
Căpitanul o privi mirat.
– Poftim?
Silverfox zâmbi.
– Când te gândești mai bine, e curios, nu? Dintre ascendenți, cine a pornit după Laseen… pentru a o distruge? Tronul Umbrei și Cotillion. De ce s-ar sinchisi un ascendent de o femeie muritoare? Doar dacă ar fi însetat de răzbunare. Gândurile lui Paran porniră înapoi în timp, spre un drum de pe coasta Itko Kan, spre un măcel îngrozitor, spre răni făcute de fălci uriașe, bestiale – *Copoi. Copoiii Umbrei – cățelușii Tronului Umbrei.*
Din acea zi, căpitanul o apucase pe alt drum. Pe calea tinerei femei pe care Cotillion o posedase.
Din acea zi, viața lui își începuse destrămarea sortită.
– Stai puțin! Kellanved și Cotillion au intrat în *Casa Morților* – de ce nu au căpătat acest aspect – aspectul Casei Morții?
– Și eu m-am gândit la asta, și am ajuns la o concluzie. Tărâmul Morții era deja ocupat, Paran. Regele Marii Case a Morții este Hood. Cred că fiecare Azath este casă pentru fiecare poartă, o cale spre fiecare coridor. Cel care reușește să intre în Casă poate apoi… *alege*. Kellanved și Dansatorul au găsit o Casă goală, un tron gol și, ocupându-și locurile de cârmuitori ai Umbrei, a apărut Casa Umbrei și a devenit o parte din Cărțile cu Dragoni. Înțelegi?
Străduindu-se să priceapă, Paran dădu încet din cap. Fiori de durere se răsuciră în stomacul lui – dar îi alungă. *Dar ce legătură are asta cu mine?*

– Casa Umbrei a fost cândva un Sălaș, urmă Silverfox. Se vede clar – ea nu respectă structura ierarhică a celorlalte Case. Este un loc sălbatic, bestial și, în afară de Copoi, nu a cunoscut un cârmuitor de foarte multă vreme.
– Ce se întâmplă cu Nealiniatul Pachetului de Cărți?
Ea ridică din umeri.
– Aspecte nerealizate? Impunerea șansei, a forțelor aleatorii? Azath și Pachetul sunt ambele impuneri ale ordinii, dar chiar și ordinea are nevoie de libertate, altfel se solidifică și devine fragilă.
– Și unde crezi că e locul meu în toate astea? Nu sunt nimic, Silverfox. Un muritor care merge împleticit.
Zei, scutiți-mă de toate astea – de ceea ce se pare că se va întâmpla. Vă rog.
– M-am gândit intens la asta, Paran. Anomander Rake este Cavalerul Casei Întunericului, spuse ea, însă unde este Casa în sine? Înainte de orice, a existat Întunericul, Mama care a dat naștere tuturor. De aceea, trebuie să fie un loc străvechi, un Sălaș, ori poate ceva care a existat înaintea Sălașelor. O concentrare pentru poarta către Kurald Galain… nedescoperit, ascuns, Prima Rană, având un suflet întemnițat în hăul său, închizându-se astfel.
– Un suflet, murmură Paran, și simți fiori reci urcându-i pe spinare, ori o legiune de suflete.
Silverfox inspiră șuierat.
– Înaintea Caselor au existat Sălașele, continuă Paran cu o logică fără remușcări. Ambele fixe, ambele staționare. Stabile. Înainte de stabilitate, a existat… *rătăcire*. Casa din Sălaș, sălașul din… o poartă în mișcare, o mișcare neîncetată… Închise strâns ochii. O căruță, împovărată sub nenumăratele suflete care sigilează poarta spre Întuneric…
Și eu am trimis doi Copoi prin acea rană, am văzut sigiliul străpuns… în numele Abisului.
– Paran, s-a întâmplat ceva cu Pachetul de Cărți cu Dragoni. A apărut o nouă carte. Nealiniată, însă dominantă, așa cred. Pachetul nu a avut niciodată un stăpân. Se întoarse spre el. Cred că acum are unul. Pe tine.
El deschise brusc ochii: o privi lung și neîncrezător, apoi cu dispreț.
– Prostii, Tatter… Silverfox. Nu eu. Te înșeli. Cred că…

– Nu greșesc. Mâna mea a fost îndrumată să realizez cartea care ești tu.
– Ce carte?
Ea nu-i răspunse, continuând de parcă nu l-ar fi auzit:
– Să fi fost îndrumată de Azath? Ori de vreo altă forță necunoscută? Nu știu. *Jen'isand Rul*, Rătăcitorul din interiorul Sabiei. Îi întâlni ochii. Ești un nou Nealiniat, Paran. Născut din întâmplare de un scop pe care doar Azath îl cunoaște. Trebuie să găsești răspunsul privind propria ta creație, trebuie să afli scopul pentru care ai devenit ce ai devenit.
El ridică batjocoritor din sprâncene.
– M-ai pregătit pentru o căutare? Hai, Silverfox. Oamenii fără țintă și fără scop nu pornesc în căutare. Asta este pentru eroii cu ochi aprigi ai epopeilor. Nu cred în scopuri – nu mai cred. Nu sunt decât autoamăgiri. M-ai destinat acestei misiuni și vei fi cumplit de dezamăgită. La fel și Azath.
– Paran, a început un război nevăzut. Coridoarele sunt sub asediu – simt presiunea din Pachetul de Cărți cu Dragoni, deși încă nu am pus mâna pe unul. Se strânge o armată, iar tu – ca soldat – faci parte din acea armată.
A, da, așa spune Tattersail.
– Am destule războaie de purtat, Silverfox.
Ea îl privi cu ochi umezi și strălucitori.
– Tot ce se poate, Ganoes Paran, toate sunt un singur război.
– Nu sunt Dujek sau Brood – nu pot face față tuturor acestor campanii. Asta mă sfârtecă.
– Știu. Nu-ți poți ascunde suferința de mine – o văd pe fața ta și mi se frânge inima.
El privi în depărtare.
– Dar am și vise… un copil aflat într-o rană. Care țipă.
– Și fugi de acel copil?
– Da, recunoscu el cu glas tremurat. Țipetele acelea sunt… îngrozitoare.
– Trebuie să fugi spre copil, iubirea mea. Fuga îți va închide inima.
El se întoarse spre ea.
„Iubirea mea“ – cuvinte menite să îmi miște inima?
– Cine este acel copil?
Ea clătină din cap.

– Nu știu. Probabil că o victimă a războiului nevăzut. Încercă să zâmbească. Paran, curajul ți-a mai fost pus la încercare și nu ai dezamăgit.
Cu o grimasă, el murmură:
– Există întotdeauna o primă dată.
– Ești Rătăcitorul din interiorul sabiei. Cartea există.
– Nu-mi pasă.
– Nici ei, îi răspunse ea. Nu ai de ales.
El se întoarse spre ea.
– Acest lucru nu e nicidecum nou. Acum întreabă-l pe Oponn cât de bine m-am comportat! Izbucni în râs. Mă îndoiesc că Gemenii își vor mai reveni. Alegerea greșită, Tattersail, întotdeauna sunt *alegerea greșită!*
Ea îl privi, apoi, lucru supărător, se mulțumi să ridice din umeri.
Brusc liniștit, Paran se întoarse cu spatele. Privirea îi căzu asupra lui Mhybe, Whiskeyjack, Mallet și Ben-cel-Iute.
Cei patru nu se clintiseră în tot acel timp. Răbdarea lor – *la naiba, credința lor* – îl făcu pe Paran să vrea să strige. *Ați ales greșit. Fiecare dintre voi*. Însă își dădu seama că nimeni nu-i va da ascultare.
– Nu știu nimic despre Pachetul de Cărți cu Dragoni, spuse el moale.
– Dacă avem timp, te învăț eu. Dacă nu, îți vei găsi singur calea.
Paran închise ochii. Durerea din stomac revenea, sporind în intensitate, un val care se înălța treptat și pe care nu-l putea împinge înapoi. Da, sigur. Tattersail nu putea face mai puțin decât a făcut. Asta este situația, Whiskeyjack. Acum, ea conduce, iar ceilalți o urmează. Căpitanul Ganoes Paran este un bun soldat.
În gând, reveni la acel tărâm de coșmar din interiorul sabiei Dragnipur, la legiunile de suflete înlănțuite care își târau la nesfârșit poverile imposibile… și, în mijlocul carului, un gol întunecat, rece, de unde veneau lanțurile. *Carul duce poarta, poarta spre Kurald Galain, coridorul Întunericului. Sabia adună suflete pentru a o închide… trebuie să fie o rană atât de mare, încât cere multe suflete…* Icni când simți un nou val de durere.
Silverfox își întinse mâna delicată pentru a-i atinge brațul.
El fu cât pe ce să se crispeze când simți contactul.
Vă voi dezamăgi pe toți.

CAPITOLUL CINCI

Lipsit de sânge, el se ridică din țărână,
cu ochi morți care sunt doar adâncituri
gemene, drumuri spre durerea eternă.

El este piatra magnetică
pentru clanul ce se adună,
renăscut și chinuit de vise.

Stindardul, o piele putrezită,
tronul, o cușcă de oase, regele,
o fantomă de pe câmpul întunecat de bătălie.

Iar acum, cornul se tânguie
în aceste zori înveșmântate în cenușiu
atrăgând oastea desperecheată

La război, la război,
și spre șarja frenetică
a amintirilor nechemate ale gheții.

Elegia Primei Săbii
Irig Thann Delusa (n. 1091)

După două zile și șapte leghe străbătute prin nori negri și lipicioși de cenușă, pe telaba purtată de Lady Envy nu apăruse nicio pată. Bombănind, Toc cel Tânăr își trase pânza plină de noroi uscat de pe față și își coborî încet ranița grea din piele pe pământ. Nu crezuse niciodată că va binecuvânta vederea unei câmpii întinse, înierbate și fără trăsături specifice, dar, după ce trecuse prin cenușa vulcanică, priveliștea unduitoare dinspre miazănoapte îl atrăgea precum raiul.
– E bun dealul acesta pentru a ridica tabăra? întrebă Lady Envy, apropiindu-se de el. Mi se pare cumplit de expus. Ce facem dacă pe câmpie sunt tâlhari?
– Adevărat, de obicei, tâlharii nu sunt isteți, îi răspunse Toc, dar până și cel mai tâmpit dintre ei ar ezita înainte de a încerca să-i înfrunte pe trei Seguleh. Doamnă, vântul pe care îl simți aici va alunga insectele care înțeapă când se va lăsa întunericul. Nu aș recomanda nimănui să înnopteze pe teren jos – mai ales în prerie.
– Mă plec în fața înțelepciunii tale, cercetașule.
El tuși, apoi se îndreptă de spate pentru a verifica zona.
– Nu-i văd nicăieri pe prietenii tăi cu patru picioare.
– Nici pe camaradul tău ciolănos. Întoarse ochii mari spre el. Crezi că au dat de vreo belea?
Nedumerit, el o privi întrebător, dar nu spuse nimic.
Ea ridică din sprâncene, apoi îi zâmbi.
Toc își îndreptă imediat atenția spre rucsac.
– Ar trebui să ridic corturile, mormăi el.
– Toc, așa cum te-am asigurat seara trecută, slujitorii mei sunt foarte pricepuți când este vorba de asemenea activități obișnuite. Cât va dura această mare aventură, aș prefera să-ți asumi un rang mai înalt decât acela de om bun la toate.
El tăcu o clipă.
– Lady Envy, dorești să adopt poze eroice, având în fundal soarele apunând?
– Exact!
– Nu știam că exist pentru distracția ta.
– Vai, iar te-ai supărat. Se apropie de el și își așeză mâna ușoară ca o vrabie pe umărul lui. Te rog să nu te superi pe mine. Nu prea pot avea discuții interesante cu slujitorii mei, adevărat? Și nici prietenul tău Tool nu este o floare socială, înzestrată cu o vigoare dătătoare de viață. Și, deși cei doi cățel ai mei sunt

însoțitori aproape perfecți, pentru că mă ascultă întotdeauna și nu mă întrerup niciodată, unul dintre ei tânjește după aroma discuțiilor spirituale. Tu și cu mine, Toc, ne avem unul pe celălalt pe durata acestei călătorii, așa că hai să ne împrietenim.
Plimbându-și privirea spre corturile strânse, Toc cel Tânăr rămase tăcut câteva clipe, apoi oftă.
– Vai, doamnă, nu sunt nicidecum capabil de discuții sclipitoare. Sunt soldat, și nimic altceva.
Am cicatrice de soldat – cine nu s-ar cutremura văzându-mă?
– Asta nu e modestie, ci înșelătorie, Toc.
El se crispă când percepu acuzația din tonul ei.
– Ai fost educat, mult peste nivelul unui soldat profesionist. Am auzit destule replici pe care le-ai schimbat cu T'lan Imass pentru a-ți aprecia spiritul. Ce e cu această sfiiciune neașteptată? De ce această stânjeneală crescândă?
Ea nu-și luase mâna de pe umărul lui.
– Lady Envy, ești vrăjitoare. Iar vrăjitoria mă face să mă simt agitat.
Ea își retrase mâna.
– Am înțeles. Or, mai curând, nu am înțeles. Acel T'lan Imass al tău a fost creat printr-un ritual de o asemenea forță, o forță pe care această lume nu a mai văzut-o de multă vreme, Toc cel Tânăr. Sabia din piatră pe care o are este vrăjită într-un mod înspăimântător – nu se rupe, nici nu se ciobește și taie orice protecție fără niciun efort. Niciun coridor nu se poate apăra de ea. Nu aș pune rămășag pe nicio altă sabie când Tool o mânuiește pe a lui. Ca să nu mai vorbim de creatura în sine. E un soi de campion, adevărat? Între cei din neamul T'lan Imass, Tool este unic. Nici nu ai habar de puterea – *tăria* – pe care o posedă. Soldat, Tool te face să fii neliniștit? Nu am perceput niciun semn în sensul ăsta.
– Ei, bine, răspunse Toc cu glas apăsat, el este doar piele și os, adevărat? Tool nu se apropie de mine aproape deloc. Nu-mi aruncă zâmbete ca niște lănci, care să mă nimerească drept în inimă, adevărat? Nu mă ironizează pentru că am avut cândva un chip care nu-i făcea pe oameni să-și întoarcă privirea, adevărat?
Lady Envy făcu ochii mari.
– Nu-mi bat joc de cicatricele tale, spuse ea încet.

El se uită furios la cei trei Seguleh nemișcați, purtând măști. Vai, Hood, am încurcat grav lucrurile, nu? Războinicilor, voi râdeți pe sub măștile acelea?
– Îmi cer iertare doamnă, reuși el să spună. Regret cuvintele rostite.
– Cu toate acestea, nu ți le retragi. Prea bine, se pare că trebuie să accept provocarea.
El ridică privirea spre ea.
– Provocare?
Ea îi zâmbi.
– Exact. Evident, socotești că afecțiunea mea față de tine nu e sinceră. Trebuie să mă străduiesc să o dovedesc alt fel.
– Doamnă…
– Și, în eforturile tale de a mă respinge, vei descoperi foarte curând că nu sunt ușor de îndepărtat.
– În ce scop, Lady Envy?
Toate măsurile mele de apărare, doborâte… spre amuzamentul tău?
În ochii ei apăru o sclipire, iar Toc conștientiză adevărul gândurilor lui. Durerea se furișă în corpul lui ca un fier înghețat. Începu să desfacă primul cort.
Imediat după aceea sosiră Garath și Baaljagg, descriind un cerc în jurul lui Lady Envy. După o clipă, la un pas de locul în care se ghemuise Toc, din ierburile de culoare roșiatică se iscă un vârtej de praf. Apăru Tool ducând în spinare carcasa unei antilope cu coarne, pe care o ridică, apoi o trânti la pământ. Toc nu văzu nicio urmă de rană pe blana animalului. *Probabil că a speriat-o de moarte.*
– A, minunat! exclamă Lady Envy. În seara asta vom cina ca niște nobili. Se răsuci spre slujitorii ei. Vino, Senu, trebuie să te ocupi de tranșat.
Iar asta nu este pentru prima oară.
– Iar ceilalți doi dintre voi, ce sarcini să vă dau? Nu am nevoie de trândavi. Mok, tu vei face o cadă din pielea animalului. Așaz-o pe dealul de colo. Nu-ți face griji legate de apă sau uleiuri parfumate – mă ocup eu de asta. Thurule, fii băiat bun și pregătește-mi pieptenii și roba.
Toc văzu că Tool se întorsese spre el. Cercetașul făcu o grimasă.
– Soldatule, putem începe să pregătim săgețile.
– Da, imediat ce termin de montat corturile.

– Prea bine. Eu voi aduce materialul brut pe care l-am adunat. Trebuie să confecționăm o trusă de scule.
În anii lui de soldăție, Toc ridicase suficient de multe corturi ca în timp ce lucra să poată acorda atenție și pregătirilor pe care le făcea Tool. T'lan Imassul îngenunche lângă antilopă și, fără niciun efort evident, îi rupse coarnele aproape de la bază. Apoi se dădu într-o parte și își dădu jos de pe umăr sacul din piele pe care îl căra și îi slăbi sforile de strângere, astfel că el se desfăcu pe sol, scoțând la iveală șase pietre mari din obsidian adunate când traversaseră un vechi fluviu de lavă și o serie de pietre diferite care proveneau de pe țărmul de dincolo de turnul Jaghut, alături de trestii-din-os și o pereche de pescăruși, ambii prinși de rucsacul lui Toc.
Întotdeauna era o încântare – și oarecum șocant – să urmărească agilitatea mâinilor uscate, aproape descărnate, ale războinicului-strigoi atunci când lucra. *Mâini de artist.* Alegând una dintre pietrele de obsidian, T'lan Imassul ridică una dintre pietrele mai mari culese de pe plajă și, cu trei lovituri rapide, desprinse trei lame lungi și subțiri din sticla vulcanică. Alte câteva lovituri hotărâte dădură naștere unei serii de solzi care aveau diferite dimensiuni și grosimi.
Tool lăsă jos piatra-ciocan și miezul din obsidian. Răsfirând solzii, alese unul, îl prinse în mâna stângă, apoi, cu dreapta, luă unul dintre coarne. Folosind vârful ramurii celei mai de sus a cornului, T'lan Imassul începu să detașeze fragmente mărunte din marginea solzului mai mare.
Aflată alături de Toc cel Tânăr, Lady Envy oftă.
– Câtă pricepere! Crezi că înainte de a începe să prelucrăm metale posedam cu toții o asemenea iscusință?
Cercetașul ridică din umeri.
– Așa se pare. După părerea unor savanți malazani, fierul a fost descoperit abia acum cinci sute de ani – în orice caz, pentru popoarele de pe continentul Quon Tali. Înainte de asta, toată lumea folosea bronzul. Iar înainte de bronz am utilizat cuprul nealiat și staniul. Iar înainte de asta, de ce să nu fi folosit piatra?
– A, știam că ai primit o educație aleasă, Toc cel Tânăr. Savanții umani manifestă tendința de a gândi exclusiv în funcție de realizările umane. În rândul Raselor Străvechi, prelucrarea metalelor era foarte sofisticată. Erau cunoscute metode de îmbunătățire a fierului. De exemplu, sabia tatălui meu.

Toc își drese glasul.
– Vrăjitorie. Învestire. Ea înlocuiește progresul tehnologic – deseori, acesta este un mijloc de a înlocui progresul cunoștințelor comune.
– Mda, soldatule, ai niște păreri aparte când vine vorba de vrăjitorie. Cu toate astea, mi se pare, sau descopăr ceva repetitiv în cuvintele tale? Ce savant înverșunat – vreun vrăjitor ratat, fără îndoială – a emis asemenea teorii?
Fără să vrea, Toc surâse.
– Da, destul de aproape. De fapt, nu e vorba de un savant, ci de un Mare Preot.
– Ei, bine, culturile consideră *orice* progres – prin vrăji sau în mod obișnuit – drept o amenințare potențială. Toc cel Tânăr, trebuie să analizezi mai atent sursele astea, ca să nu mai maimuțărești prejudecățile altora.
– Vorbești ca tatăl meu.
– Ar fi trebuit să îi moștenești înțelepciunea.
Ar fi trebuit. Dar n-am făcut-o. Părăsește imperiul, mi-a spus el. Găsește-ți un loc departe de curte, departe de comandanți și de Gheară. Nu ieși în evidență, fiule.
După ce termină de ridicat cele trei corturi, Toc se duse alături de Tool. La șaptezeci de pași depărtare, pe culmea unui deal, Mok asamblase cada de baie căptușită cu piele și având cadrul din lemn. Însoțită de Thurule, care mergea alături de ea cu roba împăturită și cu ustensilele de baie în brațe, Lady Envy se îndreptă spre cadă. Lupul și câinele rămaseră aproape de Senu, care se ocupa de antilopă. Din când în când, Seguleh le arunca animalelor bucăți de carne.
Tool finisase patru unelte mici din piatră – o lamă ascuțită doar pe o latură; un fel de rașchetă de dimensiunea unei unghii de la degetul mare; o piesă de forma unei semiluni, marginea interioară ascuțită cu finețe; și un burghiu sau un instrument de găurit. Apoi începu să se ocupe de cei trei solzi originali din obsidian.
Lăsându-se pe vine alături de T'lan Imass, Toc examină uneltele finisate.
– În regulă, spuse el după ce le analiză câteva momente, încep să înțeleg. Astea sunt pentru fasonarea bățului și a penelor, corect?
Tool dădu aprobator din cap.

– Antilopa ne va asigura materialele brute. Avem nevoie de o coardă din maț pentru legături. Pielea, pentru tolbă și barete.
– Dar la ce e bun ăsta în formă de semilună?
– Bețele din trestia-de-os trebuie ajustate.
– Înțeleg. Nu avem nevoie de vreun adeziv sau smoală?
– În mod ideal, da. Cum ne aflăm pe o câmpie fără copaci, vom folosi ce avem. Penele vor fi legate cu maț.
– Tool, privindu-te cum faci capetele de săgeată, totul pare ușor, dar ceva îmi spune că nu e.
– Unele pietre sunt ca nisipul, altele, ca apa. Uneltele cu tăiș pot fi făcute din piatră care e apă. Uneltele de zdrobit se fac din piatra care e nisip, dar numai din cele mai dure.
– Și eu, care am crezut toată viața că piatra e doar piatră.
– În limba noastră, avem multe nume pentru pietre. Nume care vorbesc despre natura lor, care le descriu utilitatea, nume pentru ce s-a întâmplat și ce se va întâmpla cu ele, nume pentru spiritul care sălășluiește în ele, nume pentru…
– Bine, bine! Am înțeles. Ce-ar fi să vorbim despre altceva?
– De pildă?
Toc aruncă o privire spre celălalt deal. Deasupra marginii cadrului căzii se vedeau doar capul și genunchii lui Lady Envy. Înapoia ei strălucea apusul soarelui. Mok și Thurule, cei doi Seguleh, stăteau de pază în apropiere, cu spatele la ea.
– Despre ea.
– Despre Lady Envy nu știu mai multe decât ceea ce am spus deja.
– A fost… însoțitoarea lui Anomander Rake?
Tool continuă să îndepărteze așchii subțiri, translucide, de obsidian din piatra care căpăta cu repeziciune forma unui cap de săgeată lanceolată.
– La început, au existat alți trei, care au rătăcit o vreme împreună. Anomander Rake, Caladan Brood și o vrăjitoare care s-a înălțat, devenind în cele din urmă Regina Viselor. După acel eveniment, au urmat drame – cel puțin așa se spune. Fiului Întunericului i s-au alăturat Lady Envy și Soletakenul cunoscut sub numele de Osric. Alți trei care au rătăcit împreună. Caladan Brood a ales atunci o cale solitară și nu a mai fost văzut în această lume timp de douăzeci de secole. Când a revenit – probabil acum o mie de ani – purta asupra lui barosul pe care încă îl are: o armă a Zeiței Adormite.

– Iar Rake, Envy și acest Osric ce puneau la cale?
T'lan Imass ridică din umeri.
– Doar ei ți-ar putea spune asta. S-a produs o ruptură. Osric a dispărut, nimeni nu știe unde. Anomander Rake și Lady Envy au rămas camarazi. Se spune că s-au despărțit – lucru discutabil – înainte ca ascendenții să se strângă pentru a-l înlănțui pe Cel Căzut. Rake a participat la acea adunare. Lady Envy, nu. Asta este tot ce știu despre ea, soldatule.
– E mag.
– Răspunsul la întrebarea asta se află în fața ta.
– Apa caldă pentru baie care apare de nicăieri, asta vrei să spui.
Tool puse jos capul de săgeată finisat și luă altă piatră brută.
– Toc cel Tânăr, mă refeream la Seguleh.
Cercetașul își drese glasul.
– Vrăjiți – siliți să o slujească – pe răsuflarea lui Hood, i-a transformat în sclavi!
T'lan Imass făcu o pauză și-l privi.
– Te deranjează asta? În Imperiul Malazan nu sunt sclavi?
– Ba da. Datornicii, infractorii mărunți, prizonierii de război. Tool, dar aceștia sunt *Seguleh!* Cei mai temuți războinici de pe continent. Mai ales felul în care atacă fără să te prevină, din motive cunoscute doar lor...
– Ei comunică cu precădere fără a folosi cuvinte. Își fac cunoscută dominația prin postură, mici gesturi, direcția atitudinii și înclinarea capului.
Toc clipi mirat.
– Serios? A, atunci de ce eu, în neștiința mea, n-am fost doborât de mult?
– Neliniștea ta când te afli în preajma lor indică supunerea, îi răspunse T'lan Imass.
– Un laș înnăscut, ăsta sunt eu. Înțeleg, deci, că tu nu ești deloc neliniștit.
– Eu nu cedez în fața nimănui, Toc cel Tânăr.
Gândindu-se la vorbele lui Tool, malazanul rămase tăcut.
– Fratele mai mare – Mok – masca lui are doar cicatrice gemene, spuse el apoi. Cred că știu ce înseamnă asta, iar dacă am dreptate...
Clătină rar din cap.
Războinicul-strigoi ridică ochii, privirea lui umbrită îndreptându-se spre fața cercetașului.

– Cel tânăr, care m-a provocat – Senu –, a fost bun. Dacă nu i-aș fi anticipat intenția și dacă nu l-aș fi împiedicat să-și scoată cu totul săbiile din teacă, duelul nostru ar fi fost foarte lung.
Toc se încruntă.
– Cum ți-ai dat seama cât de bun e dacă nici măcar nu a scos săbiile cu totul din teci?
– Cu toate astea, mi-a parat atacurile cu ele.
Ochiul teafăr al lui Toc se dilată de mirare.
– A parat cu săbiile pe *jumătate scoase?*
– Primele două atacuri, da, dar nu și pe al treilea. Mi-e de ajuns să văd mișcările, ușurința pașilor lui pe pământ – grația lui – ca să simt măsura deplină a îndemânării lui. Atât Senu, cât și Thurule îl recunosc drept stăpân. Datorită măștii, nu greșești crezând că el are un rang mai înalt între semenii lui.
– Al treilea, cred eu. Al treilea. Se spune că exista un Seguleh legendar a cărui mască nu avea semne. Era din porțelan alb. Și, în afară de neamul lui, nu l-a văzut nimeni. Oamenii aceștia alcătuiesc o castă de războinici. Dominată de un campion. Toc se întoarse și îi examină pe luptătorii aflați la distanță, apoi aruncă o privire peste umăr spre Senu, care stătea în genunchi lângă antilopă, la nici zece pași de el. Așadar, ce i-a mânat pe continent?
– Ai putea să-l întrebi pe cel mai tânăr dintre ei, Toc.
Cercetașul îi zâmbi lui Tool.
– Asta înseamnă că ești la fel de curios ca mine. Ei, bine, regret, dar nu pot să fac treaba asta în locul tău, pentru că îi sunt inferior în rang. S-ar putea să stea de vorbă cu mine, dar nu pot face primul pas. Dacă vrei răspunsuri, doar tu poți pune întrebări.
Tool puse jos cornul și piatra, apoi se ridică în picioare cu un pocnet slab al oaselor. Porni spre Senu. Toc îl urmă.
– Războinicule, spuse T’lan Imass.
Segulehul se opri din tranșat animalul și își lăsă puțin capul în jos.
– Ce v-a făcut să vă părăsiți patria? Ce v-a adus aici pe tine și pe frații tăi?
Senu răspunse într-un dialect Daru, destul de arhaic pentru urechile lui Toc.
– Stăpâne Lamă de Piatră, suntem armata pedepsitoare a Seguleh.

Dacă o asemenea afirmație ar fi făcută de altcineva, Toc ar fi izbucnit în râs. Însă, după cum stăteau lucrurile, se abținu.
Tool păru la fel de surprins ca și cercetașul, pentru că așteptă câteva momente înainte de a vorbi din nou.
– Pedepsitoare. Pe cine vor să pedepsească Seguleh?
– Pe invadatorii insulei noastre. Noi îi ucidem pe toți cei care sosesc, însă puhoiul nu poate fi stăvilit. Sarcina revine Măștilor Negre – Inițiații Primului Nivel în instruirea cu armele – pentru că dușmanii vin neînarmați și de aceea nu sunt demni de a fi provocați la duel. Însă măcelul tulbură disciplina instruirii, pângărește mintea și dăunează rigorilor conștiinței. S-a hotărât să călătorim spre patria acestor invadatori, să îi ucidem pe cei care își trimit oamenii pe insula noastră. Stăpâne Lamă de Piatră, ți-am dat răspunsul.
– Știi numele acestor oameni? Cel pe care și l-au dat?
– Preoții din Pannion. Vin cu intenția de a ne converti. Pe noi nu ne interesează așa ceva. Ei nu vor să asculte. Iar acum amenință că vor trimite o armată pe insula noastră. Ca să le dovedim dorința noastră în privința asta, le-am trimis multe daruri. Ei au ales să se simtă insultați de invitația noastră la război. Recunoaștem că nu înțelegem, și de aceea ne-am săturat să stăm de vorbă cu acești Pannioni. De acum înainte, doar săbiile noastre vor vorbi în numele Seguleh.
– Dar Lady Envy v-a vrăjit cu farmecele ei.
Toc își ținu răsuflarea.
Senu își lăsă din nou capul în jos, dar nu spuse nimic.
– Din fericire, continuă Tool cu glas sec, lipsit de inflexiuni, acum ne îndreptăm spre Pannion Domin.
– Hotărârea ne încântă, spuse scrâșnit Senu.
– Câți ani au trecut de la nașterea ta, Senu? îl întrebă T'lan Imassul.
– Paisprezece, stăpâne Lamă de Piatră. Sunt Inițiat Nivelul Unsprezece.

Din bucățile de carne tăiate cubulețe și înfipte în țepușe, grăsimea picura sfârâind în flăcări. Din semiîntuneric apăru și Lady Envy, urmată de anturajul ei. Purta o rochie groasă dintr-un material albastru ca miezul nopții, care atârna și mătura ierburile încărcate de rouă. Avea părul legat la spate într-o coadă.

– Delicios miros – sunt moartă de foame!
Toc surprinse întoarcerea degajată a lui Thurule și înălțarea mâinilor înmănușate. Acesta își scoase cele două săbii mai repede decât reușiră să urmărească ochii cercetașului, după care urmă la fel de iute atacul. Scânteile țâșniră când oțelul sclipitor lovi cremenea. Tool fu împins în spate cam șase pași, pentru că loviturile cădeau ploaie asupra armei lui, care se mișca atât de repede încât se vedea ca prin ceață. Cei doi războinici dispărură în întunericul de dincolo de lumina înfiorătoare scoasă de vatră.
Lupul și câinele lătrară și se năpustiră după cei doi.
– Devine supărător! exclamă Lady Envy.
La zece pași depărtare explodară scântei, dar lumina emisă de ele era insuficientă pentru ca Toc să distingă altceva decât răsucirile confuze ale brațelor și umerilor. Aruncă o privire spre Mok și Senu. Acesta din urmă stătea ghemuit lângă vatră, ocupându-se cu atenție de pregătirea mesei de seară. Cel mai vârstnic, cel cu cicatrice gemene, stătea nemișcat și urmărea duelul – deși părea puțin probabil că putea vedea mai bine decât Toc. *Poate că nici nu are nevoie.*
Alte scântei făcură jerbe în noapte.
Ducând o mână la gură, Lady Envy își reprimă un chicotit.
– Înțeleg că poți vedea în întuneric, Lady Envy, murmură Toc.
– A, da. E un duel extraordinar. N-am mai văzut așa ceva, ba nu, e mai complicat. O amintire veche mi-a revenit când i-ai identificat pe aceștia ca fiind Seguleh. Anomander Rake a încrucișat cândva sabia cu douăzeci de Seguleh, unul după altul. Făcuse o vizită neanunțată pe insulă – și nu știa nimic despre locuitorii ei. Luând formă umană și făcându-și o mască, a vrut să se plimbe pe bulevardul principal al orașului. Cum e arogant din născare, nu s-a arătat politicos față de cei cu care drumul lui s-a încrucișat.
O altă ciocnire de arme lumină noaptea, iar schimbul fu urmat de un icnet puternic. După aceea, lamele se loviră din nou între ele.
– Două bătăi de clopot. Atât a durat vizita lui Rake pe insulă. A descris ferocitatea experimentată în acel scurt răstimp, iar consternarea și epuizarea l-au determinat să se retragă în coridorul lui fie și numai pentru a-și încetini bătăile ca de baros ale inimii.

Se auzi o voce nouă, hârâită și glacială.
– Sabia Neagră.
Se întoarseră și îl văzură pe Mok în fața lor.
– Asta a fost cu veacuri în urmă, spuse Lady Envy.
– Doamnă, amintirea adversarilor valoroși nu se stinge în rândul Seguleh.
– Rake a spus că ultimul spadasin cu care s-a confruntat purta o mască cu șapte simboluri.
Mok își înclină capul.
– Acea mască încă îl așteaptă. Sabia Neagră deține poziția a Șaptea. Doamnă, îl vom face să o revendice.
Ea zâmbi.
– Poate vei avea curând ocazia să-i lansezi personal această invitație.
– Nu e o invitație, doamnă. E o cerere.
Râsul ei sună plăcut, din adâncul gâtlejului.
– Dragul meu servitor, nu există *nimeni* pe care Lordul Întunericului să nu-l privească drept în ochi, fără să tresară. Consideră asta drept un avertisment.
– Atunci, săbiile noastre se vor încrucișa, doamnă. El este al Șaptelea. Eu sunt al Treilea.
Cu brațele încrucișate la piept, ea se întoarse spre el.
– A, serios! Știi unde au ajuns sufletele celor douăzeci de Seguleh… *inclusiv* al celui de-al Șaptelea, după ce el i-a ucis? Înlănțuite în sabia Dragnipur, acolo. Pentru vecie. Chiar vrei să li te alături, Mok?
Din întunericul de dincolo de lumina focului se auzi încă un bufnet puternic, apoi se înstăpâni tăcerea.
– Seguleh care mor dau greș, spuse Mok. Noi îi ștergem din memorie pe aceia dintre noi care dau greș.
– Te referi și la fratele tău? întrebă Toc cu glas scăzut.
Tool reapăruse, cu sabia din cremene în mâna stângă și cu dreapta târându-l pe Thurule de guler. Capul lui se mișca moale. Dând din cozi, câinele și lupul îi urmau.
– T'lan imass, mi-ai ucis servitorul? întrebă Lady Envy.
– Nu, răspunse Tool. Are încheietura mâinii ruptă, coaste fracturate, vreo șase lovituri la cap. Cred că își va reveni. După o vreme.
– Ei, asta nu se face, regret. Adu-l aici, te rog. Lângă mine.
– Nu trebuie vindecat prin magie, spuse Mok.

Lady Envy se înfurie brusc. Se roti, iar un val de putere argintie țâșni din ea. Acesta îl izbi pe Mok și îl azvârli înapoi prin aer. Căzu la pământ cu un bufnet surd. Privirea fioroasă dispăru.
– Servitorii nu au dreptul să-mi dea ordine! Îți amintesc care ți-e locul, Mok. Cred că o dată e de ajuns. Își îndreptă apoi atenția asupra lui Thurule. Îl voi vindeca. La urma urmelor, continuă ea pe un ton mai blând, așa cum știe orice doamnă cultivată, trei este minimul absolut în materie de servitori.
Puse mâna pe pieptul Segulehului.
Thurule scoase un geamăt.
Toc aruncă o privire spre Tool.
– Pe răsuflarea lui Hood, te-ai crestat bine!
– De mult nu am mai înfruntat un adversar atât de puternic, spuse Tool. Provocarea a fost cu atât mai mare cu cât m-am folosit doar de latul sabiei.
Mok se ridică încet în picioare. Auzind ultimele cuvinte ale T'lan Imassului, încremeni, apoi se întoarse lent spre războinicul-strigoi.
Să fiu al naibii, Tool, l-ai redus la tăcere pe al Treilea.
– În noaptea asta nu vom mai avea dueluri, spuse Lady Envy cu glas ferm. Data viitoare nu-mi voi mai reține furia.
Degajat, Mok își mută atenția de la T'lan Imass.
Îndreptându-se de spate, Lady Envy oftă.
– Thurule este vindecat. Aproape că am obosit. Senu, dragul meu, adu farfuriile și ustensilele. Și Elin Roșu. Trebuie să spun că avem nevoie de o masă liniștită. Îi zâmbi lui Toc. Și de o discuție spirituală, da?
Veni rândul lui Toc să scoată un geamăt.

Cei trei călăreți traseră de hățuri și își opriră caii pe culmea dealului scund. Făcându-și calul să se întoarcă cu fața spre orașul Pale, strângând din fălci, Whiskeyjack privi lung o vreme.
Ben-cel-Iute nu spuse nimic, mulțumindu-se să se uite atent la comandantul cu barbă încărunțită, vechiul său prieten, pe care îl înțelegea perfect. Pe dealul ăsta am venit ca să recuperăm cadavrul lui Hairlock. Dintre mormane de armuri golite – zei, sunt tot aici, putrezind între ierburi – și vrăjitoarea Tattersail, ultima care a rămas în picioare dintre toți oamenii trupei. Noi ieșisem târâș din tunelurile prăbușite, lăsând în urmă sute de frați și surori. Fierbeam de furie… ardeam aflând despre trădare.

Aici... pe dealul ăsta lovit de vrăji, am fost gata să ucidem. Cu mâini reci, reci... Vrăjitorul aruncă o privire spre Mallet. Vraciul se uita cu ochi mijiți la Whiskeyjack, iar Ben-cel-Iute își dădu seama că și el retrăia amintirile amare.

Nu avem cum să îngropăm istoria vieților noastre. Unghiile și degetele îngălbenite se agață de noi din pământul de la picioarele noastre și ne strâng cu putere.

– Să rezumăm, mârâi Whiskeyjack, rămas cu ochii cenușii îndreptați spre cerul pustiu de deasupra orașului.

Mallet își drese glasul.

– Cine începe?

Comandantul întoarse capul spre vraci.

– Ai dreptate, spuse Mallet. Suferința lui Paran. Carnea lui muritoare este infectată cu sânge de ascendent... și de locuri de ascendență, dar, așa cum îți va spune Ben, asta nu ar trebui să se manifeste ca boală. Nu, acel sânge și acele locuri sunt ca niște impulsuri de-a lungul unui coridor.

– Iar el se târâie mereu înapoi, adăugă Ben-cel-Iute. Încercând să scape. Și cu cât încearcă mai mult...

– Cu atât suferă mai mult, încheie Mallet.

Întorcându-și privirea spre Pale, Whiskeyjack făcu o grimasă ironică.

– Ultima oară când am stat pe dealul ăsta, a trebuit să-i ascult pe Ben și pe Kalam încheindu-și spusele unul celuilalt. Se pare că s-au schimbat mai puține lucruri decât aș fi crezut. Căpitanul este ascendent?

– Aproape, recunoscu vrăjitorul.

Și, inutil de spus, asta e alarmant. Dar ar fi și mai îngrijorător dacă Paran... ar dori asta. Și cine știe ce ambiții zac ascunse sub chipul lui îndărătnic?

– Voi doi ce ați înțeles din povestea cu Copoii și sabia lui Rake?

– E tulburător, îi răspunse Mallet.

– Asta e o afirmație incompletă, spuse Ben-cel-Iute. Și de-a dreptul înspăimântătoare.

Whiskeyjack se încruntă.

– De ce?

– Dragnipur nu e sabia lui Rake – nu el a făcut-o. Cât de multe știe ticălosul despre ea? Cât *ar trebui* să știe? Și unde au plecat Copoii aceia, pentru numele lui Hood? Oriunde ar fi, Paran e legat prin sânge de unul dintre ei.

– Și asta îl face să fie... imprevizibil, interveni Mallet.
– Ce se află la capătul coridorului pe care l-ai descris?
– Nu știu.
– Nici eu, spuse Ben-cel-Iute cu regret în glas. Dar cred că ar trebui să-l impulsionăm. Fie și numai pentru a-l salva pe Paran de el însuși.
– Și cum propui să facem asta?
Vrăjitorul surâse.
– Comandante, am început deja. Făcându-l să ia legătura cu Silverfox. Ea îl citește așa cum Tattersail citea Cărțile cu Dragoni, vede tot mai mult de fiecare dată când se uită la el.
– Poate e vorba doar de amintirile lui Tattersail... ele îl despoaie, comentă Mallet.
– Foarte amuzant, spuse Whiskeyjack cu glas tărăgănat. Așadar, Silverfox îi pătrunde în suflet, dar nu avem garanția că ne va împărtăși ceea ce descoperă acolo, nu-i așa?
– Dacă personalitățile lui Tattersail și Nightchill ajung să domine...
– Dacă e vrăjitoarea, e destul de bine, dar Nightchill... spuse Whiskeyjack clătinând din cap.
– Ea a fost o persoană dificilă, îl aprobă Ben-cel-Iute. E ceva misterios aici. Cu toate asta, o malazană...
– Despre care știm foarte puțin, mârâi comandantul. Distantă. Rece.
– Care i-a fost coridorul? întrebă Mallet.
– Din câte știu, Rashan, spuse Ben-cel-Iute cu glas acru. Întuneric.
– Asta este o informație pe care Silverfox o poate folosi, zise vraciul după un moment.
– Probabil că instinctiv, fragmentar – am înțeles că nu a supraviețuit mult din Nightchill.
– Vrăjitorule, ești sigur? întrebă Whiskeyjack.
– Nu.
În ceea ce o privește pe Nightchill sunt mai puțin sigur decât dau de înțeles. Au mai fost și alte Nightchill... cu mult înainte de Imperiul Malazan. Prima Epocă a Războaielor Nathilog. Eliberarea Karakarangului din Șapte Orașe, cu nouă veacuri în urmă. Seti și expulzarea lor din Fenn, pe Quon Tali, acum aproape două mii de ani. O femeie, vrăjitoare, pe nume Nightchill, mereu, mereu. Dacă e aceeași...

Comandantul se înclină în șa și scuipă.
– Nu mă bucur deloc.
Vrăjitorul și vraciul nu spuseră nimic.
I-aș spune despre Burn, dar dacă e supărat acum, cum se va simți aflând de moartea iminentă a pământului? Nu, ocupă-te de asta singur, Ben, și pregătește-te să faci asta când va sosi momentul. Războiul declarat de Zeul Schilod împotriva zeilor, a coridoarelor, împotriva noastră a tuturor. Bine, tu, Cel Căzut, dar asta înseamnă că va trebui să te dovedești mai deștept decât mine. Lasă zeii și jocurile lor stângace, o să te fac să te târăști în cercuri foarte curând.
Timpul se scurse și, cu excepția biciuirilor din coadă și a tresăririlor pielii și ale urechilor pentru a alunga muștele care îi pișcau, caii rămaseră neclintiți.
– Țineți-l pe Paran cu fața în direcția potrivită, spuse Whiskeyjack într-un târziu. Îmboldiți-l când apare ocazia. Ben, află tot ce se poate despre Nightchill – din orice sursă existentă. Mallet, explică-i lui Spindle despre Paran – vreau ca voi trei să stați îndeajuns de aproape de căpitan ca să-i numărați și firele de păr din nas. Luă frâul și-și întoarse calul. Contingentul din Darujhistan trebuie să sosească în tabăra lui Brood dintr-un moment în altul – să ne întoarcem.
Coborâră la trap ușor dealul, cu vestigiile lui ruinate, lăsând muștele să bâzâie fără rost deasupra culmii.

Whiskeyjack trase de hățuri în fața cortului care fusese pregătit pentru Dujek Un-Braț, oprindu-și calul care respira greu după călătoria prelungită prin tabăra Arzătorilor de Poduri, unde îi lăsase pe Ben-cel-Iute și pe Mallet, iar apoi prin tabăra întinsă a lui Brood. Sări din șa și se crispă când păși pe piciorul beteag.
Curând apăru Artanthos, purtătorul de stindard.
– Iau eu calul, comandante, spuse tânărul. Animalul trebuie țesălat.
– Nu e singurul care are nevoie de așa ceva, mormăi Whiskeyjack. Un-Braț e înăuntru?
– Da. Te așteaptă.
Fără să mai spună ceva, comandantul intră în cort.
– Era și vremea, la naiba, mârâi Dujek, aflat pe patul de campanie și gemând când se ridică în capul oaselor. Toarnă

niște bere, uite, e acolo, pe masă. Găsește-ți un scaun. Ți-e foame?
– Nu.
– Nici mie. Hai să bem.
Niciunul nu vorbi decât după ce Whiskeyjack își aranjă scaunul și turnă bere în stacane. Tăcerea continuă până când amândoi își goliră halbele și comandantul le umplu din nou din urcior.
– Sămânța Lunii, spuse Dujek, după ce se șterse la gură și întinse mâna după stacană. Dacă avem noroc, o vom revedea, dar nu până la Coral, sau chiar mai târziu. Așadar, Anomander Rake a acceptat să ni se alăture, împreună cu Sămânța Lunii, împotriva Pannion Domin. Ce motive are? Necunoscute. Poate că îi place să lupte.
Whiskeyjack se încruntă.
– La Pale, mi s-a părut un combatant cam reținut, Dujek.
– Doar pentru că acei Tiste Andii ai lui aveau treabă în altă parte. Asta a fost bine, totuși, altfel am fi fost anihilați.
– S-ar putea să ai dreptate. Dujek, se pare că ne strângem cam mulți pentru a ataca un imperiu de fanatici de mărime medie. Știu, Domin a duhnit rău încă de la început și se clocește ceva. Dar chiar și așa…
– Da. După un moment, Dujek ridică din umeri. Vom vedea ce va fi. Ai vorbit cu Twist?
Whiskeyjack confirmă cu o mișcare din cap.
– E de acord că zborurile lui trebuie să rămână neobservate – dacă e posibil nu se va face aprovizionarea forțelor noastre cât timp sunt în marș. A trimis cercetași să caute un loc strategic aproape de granița cu Pannion, care să reziste – ascuns, dar suficient de aproape pentru a lovi la momentul potrivit.
– Bine. Armata noastră e pregătită să părăsească Pale?
– Cât se poate de pregătită. Rămâne problema aprovizionării în timpul marșului.
– O să ne ocupăm de asta când se întorc emisarii din Darujhistan. Acum, altceva. Silverfox.
– Greu de spus, Dujek. Această adunare a T’lan Imass e îngrijorătoare, mai ales că ea a susținut că toți vom avea nevoie de războinicii strigoi când atacăm Pannion Domin. Mare Căpetenie, nu știm îndeajuns despre dușman.
– Situația se va schimba. I-ai cerut lui Ben-cel-Iute să ia legătura cu acea companie de mercenari din Capustan?

– A reușit ceva. Vom vedea dacă vor înhăța momeala.
– Revenind la Silverfox, Whiskeyjack. Tattersail a fost un aliat de nădejde – o prietenă.
– Se află acolo, în această copilă Rhivi. Ea și Paran au… vorbit. Rămase tăcut o clipă, apoi oftă, privind stacana din mâini. Mai e până se vor lega lucrurile, așa că va trebui să așteptăm și apoi vom vedea.
– Orice creatură care își devorează în acest fel părintele…
– Așa e, dar, fiindcă veni vorba, când au dat T’lan Imass dovadă de compasiune? Sunt strigoi, fără suflet și, hai să spunem lucrurilor pe nume, înspăimântători. Au stat doar în lesa împăratului, și a nimănui altcuiva. Lupta alături de ei în Șapte Orașe nu a fost o experiență prea plăcută – amândoi știm asta, Dujek.
– Eficacitatea vine întotdeauna braț la braț cu disconfortul, murmură Marea Căpetenie. Iar acum s-au întors, doar că de data asta țintiți în lesă de o copilă.
Whiskeyjack își drese glasul.
– Curioasă observație, dar înțeleg ce vrei să spui. Dacă nu ținem seama de debandada de la Aren, Kellanved s-a dovedit… rezervat față de T’lan Imass. În vreme ce o copilă, născută din suflete distruse în interiorul coridorului Tellann, căpătând o asemenea putere…
– Ai cunoscut vreun copil capabil să se arate rezervat? Înțelepciunea lui Tattersail trebuie să iasă în evidență, și asta cât de curând.
– Dujek, vom face tot ce putem.
Bătrânul oftă, apoi dădu aprobator din cap.
– Iar acum, spune-mi ce părere ai de noii noștri aliați.
– Plecarea Gărzii Purpurii este o lovitură, spuse Whiskeyjack. Adunătura de mercenari îndoielnici și de târâie-brâu care i-a luat locul înseamnă o scădere drastică a calității. Neregulații Mott sunt cei mai buni din strânsura asta, dar asta nu spune multe. După cum știm, Rhivi și Barghast sunt suficient de solizi, iar Tiste Andii nu au egal. Cu toate astea, Brood are nevoie de noi. Chiar foarte multă.
– Da, probabil mai mult decât avem noi nevoie de el și de forțele lui, spuse Dujek. Adică într-un război obișnuit.
– Rake și Sămânța Lunii sunt adevăratele arșice ale lui Brood. Mare Căpetenie, avându-i pe T’lan Imass de partea noastră, nu

văd vreo forță de pe acest continent care să ne facă față. Zeii îmi sunt martori, am putea anexa jumătate din el.
– Am putea face asta acum? spuse Dujek, zâmbind acru. Îngroapă gândul ăsta, prietene, îngroapă-l cât mai adânc, pentru a nu mai ieși niciodată la lumină. Ne pregătim să pornim în marș și să îl lovim cu sabia pe un tiran – ceea ce se va întâmpla după aceea este un subiect care trebuie să aștepte. Acum, însă, ne apropiem amândoi de ceva mortal.
– Da, așa e. Kallor.
– Kallor.
– Va încerca să o ucidă pe copilă, spuse Whiskeyjack.
– Ba nu, îl contrazise Dujek. Dacă va încerca, Brood îl va distruge. Bătrânul cu un braț se aplecă în față cu stacana întinsă, iar Whiskeyjack i-o umplu din nou. Rezemându-se de spătar, Marea Căpetenie îl privi îndelung pe comandant, apoi spuse: Caladan Brood este adevăratul arșic, prietene. În Istoriile despre Nathilog, am citit despre ce a făcut la Laederon. Pe răsuflarea lui Hood, nu-i doresc nimănui să îl supere. Când furia lui Brood se dezlănțuie, nu are nicio importanță dacă cineva îi este aliat ori dușman. Măcar în ceea ce îl privește pe Anomander Rake, e vorba doar de putere rece, încordată. Nu așa stau lucrurile cu lordul războinic. Barosul acela al lui… se spune că ar fi singurul lucru care ar putea să o trezească pe Burn. Dacă lovește cu el în pământ suficient de tare, zeița va deschide ochii. Iar adevărul este că, dacă Brood n-ar avea puterea de a face asta, nu ar purta barosul acela în spinare.
Whiskeyjack rămase pe gânduri câteva clipe, apoi spuse:
– Trebuie să sperăm că Brood va rămâne proteguitorul copilei.
– Kallor va încerca să-l facă pe lordul războinic să-și schimbe părerea, afirmă Dujek, mai curând cu argumente decât cu sabia. S-ar putea să încerce să obțină și sprijinul lui Rake.
Comandantul o privi pe Marea Căpetenie.
– Kallor ți-a făcut o vizită.
– Da, și ticălosul e insistent. Până acolo încât își îndreaptă dușmănia spre tine – nu a fost lovit fizic de secole, așa a spus. A mai zis că merită asta.
– Cât de generos e, spuse Whiskeyjack rar. *Când e oportun din punct de vedere politic.* Nu voi sta deoparte când e vorba de uciderea unui copil, adăugă comandantul cu răceală în glas. Indiferent ce putere sau potențial sălășluiește în ea.

Dujek ridică privirea.
– Sfidând ordinele mele, dacă se va întâmpla să le dau?
– Dujek, ne cunoaștem de multă vreme.
– Da, adevărat. Tot încăpățânat ai rămas.
– Când trebuie.
Cei doi rămaseră tăcuți îndelung, apoi Marea Căpetenie privi în depărtare și oftă.
– Ar trebui să te degradez la rangul de sergent.
Whiskeyjack râse.
– Mai toarnă-mi bere, mârâi Dujek. Aștept un emisar din Darujhistan și vreau să fiu cât mai binedispus când sosește.

– Dar dacă are dreptate Kallor?
Mhybe își miji ochii.
– Lord războinic, atunci îi poți îngădui să mă doboare și pe mine când o va ucide pe fiica mea.
Pe fruntea plată și lată a lui Caladan Brood apărură cute când coborî privirea spre ea.
– Îmi aduc aminte de tine, știi? Din campania printre triburile de la miazănoapte. Tânără, înflăcărată, frumoasă. Când te văd acum – când văd ce ți-a făcut copila asta – simt o durere lăuntrică, femeie.
– Eu sufăr și mai mult, te asigur, lord războinic, dar am ales să accept asta.
– Fiica ta te ucide – de ce?
Mhybe aruncă o privire spre Korlat. Pe fața acesteia era o expresie de suferință. Aerul din cort era înăbușitor de încins, iar curenții din jurul celor trei erau umezi și apăsători. După un moment, bătrâna își întoarse ochii spre Caladan Brood.
– Silverfox vine din coridorul Tellann și T’lan Imass, lord războinic. Ei nu-i pot da forță vitală. Sunt neamuri, însă nu pot oferi hrană, fiindcă sunt strigoi, în vreme ce noua lor copilă este alcătuită din carne și sânge. Și Tattersail este moartă. La fel ca Nightchill. Rudenia este mai importantă decât îți închipui. Viețile legate prin sânge reprezintă țesătura care ne poartă pe fiecare dintre noi; ele alcătuiesc ceea ce face o viață să urce de la nou-născut la copil, apoi de la copil la maturitate. Fără asemenea forțe vitale, ne uscăm și murim. A fi singur înseamnă să fii bolnav, lord războinic, nu doar spiritual, ci și fizic. Eu sunt țesătura fiicei mele, și singura care o poate hrăni.

Brood clătină din cap.
– Explicația ta nu lămurește… nerăbdarea ei, Mhybe. Ea afirmă că îi va comanda pe T'lan Imass. Mai susține că ei i-au auzit chemarea. Asta nu înseamnă cumva că armatele de strigoi au acceptat-o deja?
– Lord războinic, interveni Korlat, tu crezi că Silverfox vrea să crească mai repede ca să i se confirme autoritatea când va ajunge față în față cu T'lan Imass? Armatele de strigoi vor respinge chemarea unui copil – asta crezi?
– Korlat, vreau să înțeleg de ce îi face asta mamei ei, spuse Brood cu o expresie îndurerată pe chip.
– Lord războinic, s-ar putea să ai dreptate, zise Mhybe. Oasele și carnea pot deține doar o anumită putere – limita este întotdeauna finită. Pentru că ființe ca tine și ca Anomander Rake – și ca tine, Korlat – posedă veacurile necesare de viață pentru a avea control asupra comenzii. Silverfox nu are așa ceva ori, mai curând, amintirile îi spun că are, însă trupul de copil neagă acele amintiri. Astfel, o așteaptă o putere uriașă, iar pentru a comanda pe deplin, trebuie să devină femeie matură – și chiar și atunci…
– Ascendența se naște din experiență, spuse Korlat. Interesantă idee, Mhybe.
– Iar experiența… tempereaza, adăugă femeia Rhivi dând din cap.
– Așadar, teama lui Kallor, spuse Brood cu glas gros, ridicându-se de pe scaun cu un oftat care îi trăda neliniștea. Putere netemperată.
– S-ar putea ca însuși Kallor să fie cauza nerăbdării copilei, spuse Korlat cu glas scăzut. Ea dorește să devină femeie ca să îi alunge temerile.
– Nu cred că el ar aprecia ironia asta, mormăi Brood. Să le alunge, spui tu? Dacă mă gândesc mai bine, mai plauzibil e că ea știe că mai devreme ori mai târziu va trebui să se apere de el.
– Între ei plutește un secret, murmură Korlat.
Se lăsă tăcerea. Toți știau adevărul acelor spuse și toți erau tulburați. Unul dintre sufletele lui Silverfox își încrucișase cândva drumul cu cel al lui Kallor. Tattersail, Bellurdan sau Nightchill.
După o lungă pauză, Brood își drese glasul.

– Experiențe de viață… copila le deține, nu-i așa, Mhybe? Cei trei magi malazani…
Mhybe zâmbi tristă.
– Un Thelomen, două femei și eu – un tată și trei mame reticente pentru același copil. Prezența tatălui pare atât de slabă, încât am început să cred că el există doar în amintirea lui Nightchill. În ceea ce le privește pe cele două femei, încerc să descopăr cine au fost ele și ceea ce am aflat până acum despre Tattersail mă liniștește.
– Și Nightchill? întrebă Korlat.
– Nu a ucis-o Rake la Pale? interveni Brood.
– Nu, Nightchill a fost prinsă într-o ambuscadă – trădată – de Marele Mag Tayschrenn, răspunse Tiste Andii. Am fost anunțați că Tayschrenn a fugit după aceea la împărăteasă, adăugă ea sec. Korlat se întoarse din nou spre Mhybe. Ce-ai aflat despre ea?
– Am văzut explozii de lumină la Silverfox, răspunse șovăitor femeia Rhivi, pe care le pun pe seama lui Nightchill. O furie clocotitoare, o sete de răzbunare, probabil împotriva lui Tayschrenn. La un moment dat, probabil curând, va urma o încleștare între Tattersail și Nightchill – învingătoarea va ajunge să domine caracterul fiicei mele.
Brood rămase tăcut preț de câteva clipe, apoi spuse:
– Ce putem face pentru a o ajuta pe Tattersail?
– Malazanii încearcă să facă același lucru, lord războinic. Trebuie să avem încredere în ei. În Whiskeyjack și în căpitanul Paran – bărbatul care a fost cândva iubitul lui Tattersail.
– Am vorbit cu Whiskeyjack, spuse Korlat. El are o integritate de nezdruncinat, lord războinic. E un om de onoare.
– Îți aud inima în aceste cuvinte, remarcă Brood.
Korlat ridică din umeri.
– Caladan, înseamnă că ai mai puține motive să te îndoiești de mine. Nu sunt neglijentă în asemenea chestiuni.
Lordul războinic tuși discret.
– Nu îndrăznesc să mai fac vreun pas în direcția asta, spuse el ironic. Mhybe, stai aproape de fiica ta. Dacă începi să vezi spiritul lui Nightchill răsărind și pe cel al lui Tattersail apunând, să mă anunți de îndată.
Și dacă se va întâmpla așa ceva și-ți voi spune, fata mea va fi ucisă.

– Nu mi-am limpezit gândurile în problema asta, continuă Brood cu ochii aţintiţi spre ea. Un asemenea eveniment ar putea să mă determine să îi sprijin mai direct pe malazani în eforturile lor în numele lui Tattersail.
Mhybe ridică din sprâncene.
– Cum anume, lord războinic?
– Ai încredere în mine, spuse Brood.
Femeia Rhivi oftă, apoi dădu din cap.
– Prea bine, te voi anunţa.
Clapa de la intrare se dădu în lături şi Hurlochel, purtătorul de stindard al lui Brood, intră în cort.
– Lord războinic, spuse el, contingentul din Darujhistan se apropie de tabăra noastră.
– Atunci, să-i întâmpinăm.

După ce sosise, vizitiul cu glugă părea să fi adormit. Uşile duble ale caleştii ornamentate se deschiseră şi dinăuntru apăru un picior încălţat cu un papuc de un albastru regal. Reprezentanţii celor două armate aliate, Dujek, Whiskeyjack, Twist şi căpitanul Paran, spre stânga, şi Caladan Brood, Kallor, Korlat, Silverfox şi Mhybe, spre dreapta, se plasaseră în faţa vehiculului şi a atelajului său alcătuit din şase cai împodobiţi cu pietre preţioase, formând o semilună.
Femeia Rhivi era epuizată după evenimentele petrecute în noaptea dinainte, iar discuţia cu Brood adăugase alte straturi de oboseală – îi fusese greu să ascundă atât de multe în faţa întrebărilor apăsătoare ale lordului războinic, dar acel lucru fusese necesar, simţi ea. Întâlnirea fiicei ei cu Paran fusese mult mai încordată şi nesigură decât îi sugerase Mhybe lui Brood. Iar orele care trecuseră de atunci nu reuşiseră să alunge stânjeneala situaţiei. Ba mai rău, se putea ca reunirea să fi declanşat ceva în Silverfox – de atunci încoace, copila o storsese de puteri pe Mhybe, despuind an după an din viaţa ce scădea în ea. *Tattersail să fie aceea care îmi soarbe cu febrilitate spiritul vital? Ori Nightchill?*
Totul se va sfârşi curând. Tânjesc după mângâierea îmbrăţişării Celui cu Glugă. Acum Silverfox are aliaţi. Ei vor face tot ce este necesar, sunt convinsă – te rog, Spirit al Rhivi, fă-mă să fiu sigură de asta. Mie mi-a trecut vremea, însă cei din jurul meu continuă să mă solicite. Nu, nu pot continua…

Piciorul cu papuc sondă cu o mișcare elegantă în jos, șovăind până atinse pământul. Urmară pulpa, genunchiul și coapsa, toate destul de groase. Bărbatul scund și rotunjor care coborî purta straie din mătase de toate culorile, cu un izbitor efect contrastant. Strângea în mâna dolofană o batistă roșie și sclipitoare pe care o duse apoi la fruntea îmbrobonată de sudoare pentru a se șterge. În cele din urmă, Daru își coborî ambele picioare pe pământ și slobozi un oftat sonor.
– Pe inima înfierbântată a lui Burn, dar cald mai e!
Caladan Brood înaintă.
– Bun venit, reprezentant al orașului Darujhistan, bun venit armatelor de eliberare. Sunt Caladan Brood, iar el este Dujek Un-Braț…
Bărbatul scund și rotund clipi miop, își tamponă fruntea din nou, apoi etală un zâmbet.
– Reprezentant al orașului Darujhistan? Adevărat! Nimic mai bine, spune Kruppe, deși el este un cetățean mărunt, un muritor de rând curios, care a venit să vadă cu ochi amabili această ocazie memorabilă. Kruppe se simte cât se poate de onorat de această întâmpinare oficială, ba nu, respectuoasă – Kruppe se întreabă ce demonstrație impresionantă veți dezvălui voi, războinici formidabili, când îi veți întâmpina pe reprezentanții *oficiali* ai Consiliului din Darujhistan? Așteptarea acelui fast, acum iminent, face inima lui Kruppe să bată cu putere! Priviți spre miazăzi – carul consilierilor se apropie!
În tăcerea care se lăsă după cuvintele lui Kruppe se auzi hohotul de râs al unui Corb Uriaș.
În ciuda emoțiilor, îngrijorării și oboselii, Mhybe zâmbi. *Da, sigur. Îl cunosc pe acest om.* Nereușind să se stăpânească, păși în față.
– Am apărut în visele tale, domnule.
Kruppe își aținti ochii dilatați de spaimă spre ea. Își șterse apoi fruntea.
– Draga mea, deși toate lucrurile sunt posibile…
Hoașca hohoti a doua oară.
– Atunci eram mai tânără, adăugă Mhybe. Și însărcinată. Eram în tovărășia unui Aruncător de Oase și… a unui Zeu Străvechi.
Aducându-și aminte, fața lui rotundă și congestionată se lumină, apoi pe ea apăru imediat o expresie de groază. De această dată

păru să nu-și găsească cuvintele. Privirea lui o întâlni pe a ei, apoi ochii coborâră spre copilul aflat alături de ea.
Ea văzu că își mijise ochii. A simțit cum stau lucrurile între noi. Instantaneu. Cum asta? Și de ce știu adevărul convingerii mele? Cât de adâncă e legătura asta?
Caladan Brood își drese glasul.
– Bun venit, cetățene Kruppe. Acum știm care sunt evenimentele care au dus la nașterea acestui copil, Silverfox. Deci tu ești muritorul implicat. Identitatea Zeului Străvechi ne rămâne însă necunoscută. Răspunsul la această întrebare ne-ar ajuta mult să stabilim relația noastră cu fata.
Kruppe clipi mirat spre lordul războinic. Își tamponă carnea moale de sub bărbie cu pânza de mătase.
– Kruppe înțelege. Sigur că da. O încordare apărută brusc străbate această adunare prestigioasă, da? Zeul în chestiune. Da, hm. Ambivalență, incertitudine, totul o anatemă pentru Kruppe din Darujhistan... poate, dar poate nu. Aruncă o privire peste umăr, către căruța delegației oficiale, care se apropia, și își șterse din nou fruntea. Răspunsurile venite prea iute ar putea deruta, ba nu, ar crea o impresie cu totul eronată. Vai mie, ce să fac?
– Lua-te-ar naiba! Strigătul venise dinspre cel care conducea celălalt vehicul împodobit. Kruppe! Pentru numele lui Hood, ce cauți aici?
Bărbatul îmbrăcat în mătăsuri se roti și încercă o plecăciune care, în ciuda aspectului chinuit, reuși totuși să pară elegantă.
– Dragul meu prieten, Murillio. Ai urcat în societate prin această nouă profesiune ori ai ajuns acolo mergând pe alături. Kruppe nu știa de talentul tău evident de a mâna catâri.
Vizitiul se încruntă.
– Se pare că alesul convoi de cai al Consiliului s-a mistuit cu câteva momente înainte de plecarea noastră. Cai similari cu aceia pe care se pare că tu și Meese i-ați achiziționat, aș putea adăuga.
– Extraordinară coincidență, prietene Murillio.
Ușile căruței se deschiseră și coborî un bărbat cu umeri lați, pe cale de a cheli. Fața lui cu trăsături grosolane se făcu neagră de furie în timp ce se îndreptă spre Kruppe.
Cetățeanul scund și rotofei își desfăcu larg brațele și se trase involuntar înapoi.

– Scumpul meu prieten și camarad de o viață. Bun venit, consiliere Coll. Și cine este cel din spatele tău? A, nimeni altul decât consilierul Estraysian D'Arle! În acest fel, reprezentanții cu adevărat importanți ai frumosului Darujhistan s-au strâns aici!
– În afară de tine, Kruppe, mârâi Coll, încă înaintând spre bărbatul care se retrăgea acum spre propria căruță.
– Neadevărat, prietene Coll! Am venit aici ca reprezentant al Maestrului Baruk.
Coll se opri. Își încrucișă brațele la piept.
– A, serios? Alchimistul te-a trimis în numele lui, da?
– Ei, nu în chiar atât de multe cuvinte, desigur. Eu și Baruk suntem prieteni atât de apropiați, încât cuvintele sunt deseori inutile.
– De ajuns, Kruppe. Coll se întoarse spre Caladan Brood. Cele mai plecate scuze, lord războinic. Sunt Coll, iar acest domn aflat alături de mine este Estraysian D'Arle. Suntem aici în numele Consiliului de Conducere al Darujhistanului. Prezența acestui... acestui Kruppe... este neintenționată și chiar nedorită. Dacă îmi îngădui o clipă, îl voi trimite înapoi.
– Vai, dar se pare că avem nevoie de el, îi răspunse Brood. Te asigur că îți voi explica. Deocamdată, totuși, vă invit să ne strângem în cortul meu de comandă.
Coll aruncă o privire furioasă spre Kruppe.
– Ce minciuni revoltătoare ai mai spus de data asta?
Bărbatul rubicond păru jignit.
– Kruppe și adevărul sunt tovarăși pe viață, prietene Coll! Chiar așa, e o căsătorie binecuvântată – doar ieri am sărbătorit cea de-a patruzecea aniversare, eu și stăpâna veracității. Prezența lui Kruppe este absolut necesară – în toate lucrurile, în orice moment și în toate locurile! Este o datorie pe care Kruppe trebuie să o accepte cu toată umilința.
Mârâind, Coll ridică mâna pentru a-l pălmui pe Kruppe.
Estraysian D'Arle făcu un pas în față și-și puse mâna pe umărul lui Coll.
– Liniștește-te, murmură consilierul. Se pare că este limpede pentru toată lumea că Kruppe nu vorbește decât în nume propriu. Nu ne asumăm nicio răspundere pentru spusele lui. Dacă se va dovedi util, misiunea de a ne impresiona cade exclusiv în sarcina lui.
– Și chiar vă voi impresiona! exclamă Kruppe surâzând din nou.

Hoașca porni țopăind spre Kruppe.
– Domnule, ar fi trebuit să fii un Corb Uriaș.
– Iar tu câine! îi strigă el.
Corbul Uriaș se opri, se clătină o clipă și își desfăcu pe jumătate aripile. Își înclină capul și șopti:
– Câine?
– Doar ca să-ți pot ciufuli blana din spatele urechilor, draga mea!
– Să mă ciufulești? I-auzi la el!
– Prea bine, atunci nu câine. Papagal e mai bine?
– Papagal!
– Perfect!
– De ajuns! bubui vocea lui Brood. Urmați-mă toți!
Se răsuci pe călcâie și porni spre tabăra Tiste Andii.
O simplă privire a lui Mhybe îl făcu pe Whiskeyjack să izbucnească în râs. Dujek i se alătură peste câteva clipe, după care ceilalți îi urmară.
Silverfox o strânse de mână.
– Kruppe și-a arătat deja valoarea, spuse ea cu glas scăzut, nu crezi?
– Da, copilă, așa este. Vino, să-l ajungem din urmă pe lordul războinic.

Imediat ce intrară toți în cortul de comandă și începură să-și scoată mantiile și armele, Paran se apropie de consilierul Coll.
– Mă bucur să te revăd, spuse căpitanul, deși, adăugă el cu glas scăzut, cred că armura de soldat ți-ar sta mai bine decât roba asta.
Coll făcu o grimasă.
– Ai dreptate. Știi că uneori, gândindu-mă la noaptea aceea când am făcut tabără pe Dealurile Gadrobi, trăiesc nostalgii? Pe vremea aceea eram noi înșine. Întâlni ochii lui Paran cu o licărire de îngrijorare de ceea ce văzu în ei. Își strânseră mâinile. Vremuri mai simple.
– Un toast ciudat, auziră cei doi și, întorcându-se, îl văzură pe Whiskeyjack care se apropia cu o carafă din lut în mână. Domnule consilier, în spatele vostru, pe ceea ce trece drept masă, sunt stacane cu bere. Brood nu are slujitori, așa că mi-am asumat eu această sarcină nobilă.
Trăgând trei stacane mai aproape, Paran se încruntă spre masă.
– Asta e platforma unei căruțe – au mai rămas paie pe ea.

– Așa se explică de ce acest loc miroase a grajd, spuse comandantul, umplând stacanele cu bere Gredfallan. Masa cu hărți a dispărut noaptea trecută.
Coll ridică din sprâncene.
– A furat cineva o *masă?*
– Nu cineva, îi răspunse Whiskeyjack, aruncând o privire spre Paran. Arzătorii de Poduri de sub comanda ta, căpitane. Pun rămășag pe ce vrei.
– Pentru numele lui Hood, de ce au luat-o?
– Asta e ceva ce trebuie să afli singur. Din fericire, lordul războinic nu s-a plâns decât de deranj.
În acea clipă se auzi glasul gros al lui Brood:
– Dacă v-ați găsit scaune, putem trece la discuția privind aprovizionarea și materialele de luptă.
Kruppe se lăsă primul pe un scaun din capul mesei improvizate. Avea în mâini o stacană și câteva prăjiturele Rhivi.
– Ce interior rustic! spuse el oftând, cu fața îmbujorată de plăcere. Și produse de patiserie de la câmpie, care să ne mângâie cerul gurii. Ba mai mult, berea asta este delicioasă și răcită perfect.
– Mai ține-ți gura, la naiba, mârâi Coll. Ce cauți pe scaunul acela?
– Păi, stau pe el, prietene Coll. Alchimistul, prietenul nostru comun…
– Te-ar jupui de viu dacă ar ști că te afli aici, pretinzând că îl reprezinți.
Kruppe ridică din sprâncene și fu cât pe ce să se înece cu o prăjitură, astfel că, tușind, împrăștie firimituri peste tot în jur. Se grăbi să golească stacana, după care râgâi.
– Pe Abis, ce idee dezgustătoare. Și întru totul greșită, vă asigură Kruppe. Baruk manifestă un interes viu pentru desfășurarea perfectă a acestei adunări prestigioase, la care sunt prezente persoane legendare. Succesul acțiunii ce urmează îl preocupă enorm, și se angajează să vă pună la dispoziție capacitățile formidabile ale sale și ale slujitorului său, Kruppe.
– Stăpânul tău are de făcut anumite sugestii? întrebă Brood.
– Nenumărate sugestii cu caracter specific, lord războinic. Atât de multe încât, dacă sunt combinate, ele pot fi văzute și înțelese în termenii cei mai generali. Apoi coborî glasul. Kruppe spune cu înțelepciune că generalitățile neclare și aparent inepte sunt

dovada strădaniilor atotcuprinzătoare ale maestrului Baruk. Le adresă tuturor un zâmbet larg, etalând firimiturile rămase pe buze. Dar, vă rog, să trecem la treabă pentru ca această adunare să nu dureze prea mult, ca să ni se ofere o cină somptuoasă, înnobilată de cele mai seci dintre vinuri și de dulciuri alese care să-l facă pe Kruppe să geamă de plăcere.
– Ferească-ne zeii, murmură Coll.
Estraysian D'Arle își drese glasul.
– Ne confruntăm doar cu dificultăți minore în menținerea unei rute de aprovizionare către armatele voastre combinate, lord războinic și Dujek Un-Braț. Cea mai presantă problemă este podul distrus aflat la vest de Darujhistan. Există doar câteva puncte de traversare a fluviului Catlin, iar distrugerea acelui pod de piatră de către Tiranul Jaghut a creat o dificultate insurmontabilă…
– A, interveni Kruppe, ridicând un deget pufos în aer, dar nu sunt podurile decât mijloace de călătorie de pe malul unui râu pe celălalt? Asta nu presupune anumite condiții prealabile privind planurile prevăzute de mișcare, așa cum sunt cerute de conducătorii de oști? Kruppe se întreabă dacă…
Întinse mâna după încă o prăjitură.
– Și noi ne întrebăm același lucru, spuse cu glas tărăgănat D'Arle.
Privindu-l cu ochi mijiți pe Kruppe, Dujek își drese glasul.
– Cu toate că nu-mi place să recunosc, există ceva adevăr în asta. își mută privirea spre Estraysian. Fluviul Catlin reprezintă o problemă doar dacă vom alege să folosim rutele spre miazăzi. Și le vom utiliza doar dacă armatele vor trebui să traverseze fluviul la începutul marșului.
Cei doi consilieri se încruntară.
– Noi intenționăm să rămânem la miazănoapte de fluviu, explică Brood, pentru a mărșălui direct spre Capustan. Drumul ne va duce la miazănoapte de Saltoan… mult spre miazănoapte. Apoi vom porni spre miazăzi.
– Dorești o rută directă spre Capustan, pentru efectivele noastre, spuse Coll. Dar acest lucru va spori eforturile noastre de a asigura aprovizionarea. Nu vom putea să livrăm folosind fluviul. Un convoi terestru de o asemenea mărime ne va pune din greu la încercare capacitățile.

– Trebuie să se înțeleagă ceva, interveni Estraysian. Consiliul este obligat să trateze cu persoane private pentru a vă satisface nevoile de aprovizionare.
– Câtă delicatețe! strigă Kruppe. Camarazi marțiali, problemele sunt cam așa. Consiliul Darujhistanului este alcătuit din membri ai unor case nobile, și practic toate au interese în afaceri mercantile. Lăsând deoparte realitatea potențial confuză a faptului că uriașele împrumuturi vor fi asigurate de Consiliu, împrumuturi cu care la rându-vă veți achiziționa provizii de la Consiliu, *caracterul* aparte al redistribuirii banilor este de maximă importanță pentru anumiți membri ai Consiliului. Rivalitatea, înțelegerile din spatele ușilor închise și comploturile – iată! Este cumplit de dificil de imaginat o asemenea încâlceală oribilă de greutăți, măsuri, țesături și legături, îndrăznește Kruppe să spună! Instrucțiunile primite de acești doi demni reprezentanți sunt evidente, fără îndoială, fără a mai vorbi de un adevărat ghem de comenzi care se bat cap în cap. Consilierii aflați în fața voastră sunt prin urmare constrânși de un nod pe care nici zeii nu l-ar putea desface! Așadar, îi revine lui Kruppe, modest, dar merituos cetățean al frumosului Darujhistan, misiunea de a prezenta soluția găsită de el și de maestrul Baruk.
Coll se aplecă în față și se frecă la ochi.
– Atunci să o auzim, Kruppe.
– E nevoie de un gestionar imparțial și minunat de competent, desigur. Care să nu facă parte din Consiliu și, ca urmare, să nu fie afectat de presiunile interne care îi năpăstuiesc pe onorabilii săi membri. Priceput, bineînțeles, în chestiuni mercantile. Care să aibă o capacitate deosebită de organizator. Una peste alta, o persoană deosebită.
Coll lovi cu pumnul în masă, ceea ce îi făcu pe toți să tresară. Se năpusti, verbal, asupra lui Kruppe.
– Dacă te vezi pe tine în acest rol – tu, un intermediar de rând pentru hoți de buzunare și cei care fură din depozite…
Însă bărbatul scund și rotofei își ridică mâinile și se rezemă de spătarul scaunului.
– Scumpul meu prieten Coll! Mă simt măgulit de oferta ta! Cu toate astea, sărmanul Kruppe e mult prea ocupat cu afacerile lui mărunte ca să se înhame la o asemenea sarcină. Nu, după

consultări cu înțeleptul și credinciosul Kruppe, maestrul Baruk propune un alt agent.
– Ce înseamnă toate astea? întrebă amenințător Coll. Baruk nici măcar nu știe că te afli aici!
– O lacună minoră de comunicare, nimic mai mult. *Dorința* alchimistului i-a fost limpede lui Kruppe, vă asigură el pe toți. Deși, cu unele justificări, Kruppe poate să-și revendice personal meritul pentru această propunere iminentă, vai, el trebuie să se plece în fața virtuții adevărului și să recunoască contribuția minoră – însă vitală – a maestrului Baruk.
Iată, nu mai departe de ieri se gândea la talentele aparte ale agentului în chestiune, iar dacă acest lucru nu a fost un indiciu privind dorințele lui, atunci, dragul meu Coll, ce ar fi putut fi?
– Continuă, domnule, scrâșni Estraysian D'Arle printre dinți.
– Kruppe este încântat să o facă, prietene consilier, și, apropo, ce mai face fiica ta, Challice? A avut parte de nupțialul de căsătorie cu eroul sărbătorii? Kruppe regretă din suflet că i-a scăpat acel eveniment somptuos.
– Care urmează să se întâmple, izbucni D'Arle. E bine, domnule. Răbdarea mea în ce te privește s-a cam risipit, Kruppe.
– Vai mie, nu pot *visa* decât superficial. Prea bine, agentul în chestiune nu este decât firma nouț-apărută, cunoscută sub numele de Ghilda Trygalle Trade.
Surâzând larg, se rezemă de spătar și își împreună degetele peste burtă.
Brood se întoarse spre Coll.
– O firmă de care nu am auzit.
Consilierul se încruntă.
– Așa cum a spus Kruppe, abia au apărut în Darujhistan. Din miazăzi – cred că din Elingarth. Nu am apelat la ei decât o dată – o predare deosebit de dificilă de fonduri către Dujek Un-Braț.
Se uită spre Estraysian D'Arle, care ridică din umeri, apoi spuse:
– Nu au făcut oferte privind contractele de aprovizionare a armatelor combinate. De acord, nu au trimis niciun reprezentant la discuții – cred că acea unică relație cu ei, pe care a menționat-o Coll, a fost un subcontract. Se încruntă spre Kruppe. Având în vedere evidenta lipsă de interes, de ce ai crede tu – sau, mai curând, maestrul Baruk – că această Ghildă Trygalle Trade merită să participe, ba, mai mult, să acționeze ca intermediar?

Kruppe își umplu încă o stacană de bere, sorbi din ea, apoi plescăi din buze în semn de apreciere.
– Ghilda Trygalle Trade nu participă la licitații, pentru că orice altă firmă ar cere un preț mult mai mic fără să se gândească. Cu alte cuvinte, nu sunt deloc ieftini. În general, costurile pentru serviciile lor amintesc de răscumpărarea plătită pentru un rege. Cu toate acestea, puteți fi siguri că vor face exact așa cum prevede contractul, indiferent cât de... hm, jalnică este logistica.
– Ai investit în firma asta, nu-i așa, Kruppe? spuse Coll, a cărui față se înnegură. Ne-am lămurit în privința sfatului *imparțial* – iar Baruk nu are nimic de-a face cu prezența ta aici. Acționezi în numele acestei Ghilde Trygalle Trade, adevărat?
– Kruppe vă asigură, conflictul de interese este o chestiune aparentă, prietene Coll! Adevărul este mai curând o convergență. Nevoile sunt evidente pentru toți cei prezenți, și la fel de evidentă este și modalitatea de a le satisface. Ce coincidență fericită! Acum, Kruppe se va delecta cu aceste delicioase prăjituri Rhivi, în vreme ce voi veți analiza avantajele oferite de propunerea mea și, fără îndoială, veți ajunge la o concluzie inevitabilă și propice!

Hoașca simți vrăjitorie plutind în aer. *Și nu e ceva local. Nu, nu e vorba de Tiste Andii, și nici de spirite Rhivi trezite...* Dădu roată taberei, punându-și la încercare toate simțurile. După-amiaza făcuse loc amurgului, apoi nopții, iar discuțiile din cortul de comandă al lui Caladan Brood continuau, continuau. Corbul Uriaș se plictisise curând de vorbăria nesfârșită despre rute de caravane și de câte tone din asta și cealaltă era nevoie săptămânal pentru a hrăni și ferici cele două armate aflate în marș. De acord, acea respingătoare creatură numită Kruppe era destul de amuzantă, cam așa cum un șobolan obez care încearcă să traverseze un pod din frânghie ar stârni râsul. Hoașca știa că, dincolo de vorbirea afectată, grotescă și unsuroasă, se afla o minte foarte vie și inteligentă, iar promptitudinea cu care ocupase scaunul din capul mesei și îi derutase pe agitații consilieri din Darujhistan era cu siguranță o demonstrație distractivă de abilitate... asta până când Hoașca simțise frământări de magie undeva în tabără.
Acolo, cortul acela mare, exact sub mine... îl știu. Locul în care Rhivi îi îmbracă pe Tiste Andii care au murit. Strângându-și

aripile, porni spre sol, descriind o spirală foarte strânsă. Ateriză la câțiva pași de intrarea în cort. Clapa era închisă, legată strâns, dar șnururile din piele și nodurile lor erau niște obstacole nevolnice pentru ciocul ascuțit al Hoaștei. După câteva momente, nevăzută și neauzită, pătrunse înăuntru și ajunse țopăind sub masa uriașă – o masă pe care o recunoscu, astfel că scoase un chicotit mut – și între paturile pliate în întuneric.

Cele patru siluete de deasupra ei șopteau și murmurau. Pocnetul înfundat al cărților din lemn ajungea până la Hoașcă, astfel că ea își înclină capul ca să audă mai bine.

– Iar a apărut, spuse o femeie cu glasul colțuros. Spin, sigur ai amestecat bine cărțile astea blestemate?

– Ce-ar fi să… sigur că da, caporale. Și încetează cu întrebările. Uite, de patru ori deja, diferite dispuneri ale câmpurilor de fiecare dată, și e simplu. Obelisc domină – dolmenul timpului este problema. E activ, clar ca lumina zilei – prima oară după decenii.

– Ar putea fi totuși distorsiunea aceea neobișnuită, interveni altă voce. Spin, nu ai priceperea înnăscută a lui Fid.

– Hedge, ajunge, se răsti caporalul. Spindle a făcut destul de multe interpretări ca să fie pe bune, ai încredere în ce spun.

– Păi, n-ai zis că…

– Gura.

– Pe de altă parte, ți-am spus deja, murmură Spindle, cartea cea nouă exercită o influență fixă – e vorba de liantul care ține totul laolaltă, iar după ce înțelegi asta, totul se leagă.

– Liant, zici tu, spuse cea de-a patra, și ultima, voce – de asemenea a unei femei. Legată de un nou ascendent, așa crezi?

– Mă depășește, Blend, spuse Spindle oftând. Am zis că e o influență fixă, dar nu că aș cunoaște aspectul acelei influențe. Nu am idee, și nu pentru că n-aș fi suficient de bună. E ca și cum încă nu s-a trezit. O prezență pasivă, deocamdată. Nimic mai mult. Când se va trezi… ei, bine, lucrurile se vor încinge binișor, așa bănuiesc.

– Așadar, spuse caporalul, ce căutăm, magule?

– Același lucru ca și până acum. Soldatul Marii Case a Morții e mâna dreaptă a lui Obelisc. Magul Umbrei e prima oară când apare – e în desfășurare o mare înșelătorie, așa cred. Căpitanul Marii Case a Luminii aduce o oarecare speranță, dar e umbrit de Heraldul lui Hood – deși nu direct, aici apare o distanțare, așa mi

se pare. Asasinul Marii Case a Umbrei pare să fi căpătat un nou chip, simt indicii privind asta... și fața asta mi-e al naibii de cunoscută.
Cea pe nume Hedge își drese glasul.
– Ar trebui să-l chemăm pe Ben-cel-Iute ca să ne lămurească.
– Asta este! șuieră Spindle. Fața Asasinului – e Kalam!
– Ticălosul! gemu Hedge. Bănuisem asta – mi-aduc aminte cum au plecat el și Fid – știi ce înseamnă asta, nu?
– Putem doar presupune, spuse caporalul cu un glas care îi trăda nefericirea. Dar celălalt lucru e clar, Spin, da?
– Da. Cele Șapte Orașe sunt pe cale de a se ridica – s-ar putea să o fi făcut deja. Vârtejul... Probabil că Hood zâmbește în aceste momente. Un zâmbet feroce.
– Am niște întrebări pentru Ben-cel-Iute, murmură Hedge. Asta e clar.
– Ar trebui să-l întrebi și despre cartea cea nouă, spuse Spindle. Dacă nu-l deranjează să se târâie sub masă, să arunce și el o privire.
– Da.
O nouă carte în Pachetul de Cărți cu Dragoni? Gândind febril, Hoașca își înclină capul și mai mult. Cărțile noi însemnau necazuri, mai ales în cazul celor cu putere. Casa Umbrei era o dovadă elocventă. Ochii ei – întâi unul, apoi celălalt, după ce își înclină capul mai mult – se concentrară, iar mintea Hoaștei se retrase din tărâmul abstract, focalizându-se asupra tăbliei mesei.
Descoperi o pereche de ochi umani, vopseaua sclipind ca și cum ar fi avut viață, care erau îndreptați asupra ei.

Cu mintea confuză de oboseală, Mhybe ieși din cort. Silverfox adormise pe scaun în timpul uneia dintre relatările dezlânate ale lui Kruppe, care descria o altă particularitate a Regulilor de Contractare ale Ghildei Trygalle Trade, iar Mhybe hotărâse să lase copila în pace.
De fapt, tânjea să stea departe de fiica ei o vreme. În jurul lui Silverfox apăruse o presiune, o necesitate neîncetată care, moment după moment, extrăgea tot mai mult din spiritul ei vital. Foamea era nedomolită și schimbarea era inexistentă, oricât de departe s-ar fi aflat de fiica ei. Fuga ei din cort și

îndepărtarea de prezența fiicei ei nu aveau decât o însemnătate simbolică.
Oasele ei erau cutreierate de dureri surde și neîncetate, o creștere și descreștere a spasmelor pe care nu le putea alunga decât cel mai adânc somn – genul de somn care începuse să îi fie din ce în ce mai puțin accesibil.
Paran ieși din cort și se apropie de ea.
– Vreau să te întreb ceva, Mhybe, iar după aceea îți voi da pace.
Vai, tu, sărman om sălbăticit. Ce răspuns aștepți de la mine?
– Ce vrei să știi, căpitane?
Paran se uită spre tabăra adormită.
– Dacă ar vrea cineva să ascundă o masă…
Ea clipi mirată, apoi zâmbi.
– Îi vei găsi în cortul Lințoliilor – în prezent nu e folosit. Vino, te conduc până acolo.
– Mi-ar fi suficiente și niște îndrumări.
– Mersul pe jos mai ușurează durerile, căpitane. O luă pe după primul șir de corturi. Ai trezit-o pe Tattersail, remarcă ea după câteva clipe de tăcere. Ca personalitate dominantă pentru fiica mea, cred că sunt încântată de evoluție.
– Mă bucur, Mhybe.
– Căpitane, cum a fost vrăjitoarea?
– Generoasă… probabil că acesta a fost un defect. Un mag deosebit de respectat, la care țineau toți.
Vai, domnule, păstrezi atât de mult în suflet, înlănțuit și în întuneric. Detașarea este o meteahnă, nu o virtute – nu-ți dai seama de asta?
– Din perspectiva ta de Rhivi, probabil că ai considerat forțele malazane de pe acest continent drept un fel de monstru nemilos, de neoprit, care a devorat oraș după oraș. Dar nu a fost niciodată astfel. Slab aprovizionată, deseori copleșită numeric, aflată în teritorii nefamiliare – armata lui Un-Braț a fost zdrobită. Sosirea lui Brood, a Tiste Andii și a Gărzii Purpurii a oprit campania. Magii armatei au fost deseori cei care au stat între armată și distrugere totală.
– Dar i-au avut pe Moranth.
– Da, deși nu au fost chiar atât de serioși precum ai putea crede. Cu toate astea, munițiile lor realizate de alchimiști au schimbat caracterul războiului, fără a mai vorbi de mobilitatea quorlilor. Oastea a ajuns să depindă foarte mult de ei.

– Aha, văd o lumină slabă de felinar venind dinspre cortul Linţoliilor – acolo, drept înainte. Au existat zvonuri că nu totul era bine cu Moranth.
Paran îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri.
– A apărut o neînţelegere declanşată de o serie de înfrângeri suferite de forţele lor de elită, Auriii. Deocamdată, îi avem de partea noastră pe Moranthi Negri, nu şi pe alţii, deşi Albaştrii continuă să se deplaseze pe mare către Şapte Oraşe.
Fură surprinşi de apariţia unui Corb Uriaş care ieşi pe sub clapa cortului. Hoaşca păşea ca şi cum ar fi fost beată, apoi căzu pe burtă la doar trei paşi de Mhybe şi malazan. Pasărea ridică brusc capul şi îl ţintui pe Paran cu un ochi.
– Tu! şuieră ea, apoi îşi desfăcu larg aripile şi sări în aer.
Bătăile grele şi nebuneşti ale aripilor o înălţară spre întuneric. După un moment, dispăru.
Mhybe se uită scurt spre căpitan. Acesta era încruntat.
– Până acum, Hoaşca nu a lăsat impresia că se teme de tine, spuse ea încet.
Paran ridică din umeri.
Din cort se auziră voci, iar o clipă mai apoi din el începură să iasă câteva siluete, dintre care una ducea în mână un felinar.
– De ajuns, mârâi căpitanul.
Femeia cu felinarul tresări, apoi salută cu mâna cu care nu trebuia.
– Domnule. Am făcut o descoperire în acest cort. Am găsit masa care ne-a fost furată.
– Nu mai spune, făcu Paran cu glas tărăgănat. Te-ai descurcat bine, caporale. Tu şi colegii tăi soldaţi aţi dovedit o vrednicie admirabilă.
– Mulţumim, domnule.
Căpitanul se îndreptă spre cort.
– Ai spus că e înăuntru?
– Da, domnule.
– Ei, bine, politeţea militară ne îndeamnă să ne întoarcem imediat la lordul războinic, nu crezi, Picker?
– Evident, domnule.
Paran rămase tăcut câteva clipe, privindu-i pe soldaţi.
– Hedge, Spindle şi Blend. Patru cu totul. Sunt încredinţat că vă veţi descurca.
Caporalul Picker clipi nedumerit.

– Poftim, domnule?
– Ca să transportați masa, desigur.
– A, eu sugerez să mai aducem câțiva soldați.
– Eu gândesc altfel. Mâine dimineață plecăm în marș, și vreau ca oamenii companiei să fie bine odihniți, așa că ar fi de preferat să nu le tulburăm somnul. După părerea mea, toți patru ați putea rezolva problema într-o oră. Ceea ce vă va oferi câteva momente libere ca să vă pregătiți ranițele. Ei, ar fi bine să nu zăboviți, caporale, ai înțeles?
– Am înțeles, domnule. Picker se întoarse către soldații ei. Scuipați-vă în palme, că avem de lucru. Spindle, e vreo problemă?
Rămas cu gura căscată, Spindle se uita la Paran.
– Spindle!
– Idiot ce sunt! șopti magul.
– Soldat!
– Cum de n-am remarcat? Este *el*. Cât se poate de limpede.
Picker se apropie și îl pălmui pe mag.
– Ieși din transa asta, ce naiba?
Spindle se uită fix la ea, apoi se încruntă.
– Să nu mă mai lovești, altfel o să regreți asta până la sfârșitul zilelor tale.
Caporalul rămase ferm.
– Soldat, când te voi lovi din nou, n-o să te mai trezești. Următoarea amenințare din partea ta va fi și ultima, ai priceput?
Magul se cutremură, apoi își îndreptă încă o dată ochii spre Paran.
– Totul se va schimba, spuse el în șoaptă. Încă nu se poate întâmpla. Trebuie să mă gândesc. Ben-cel-Iute…
– *Spindle!*
Tresări, apoi dădu din cap brusc spre caporal.
– Ridică masa, așa. Să mergem, imediat. Hai, Hedge. Blend!
Mhybe îi urmări pe cei patru soldați reintrând în cort, apoi se întoarse spre Paran.
– Ce a fost asta, căpitane?
– Nu știu, îi răspunse el fără nicio inflexiune în glas.
– Pentru masa aceea e nevoie de mai mult de patru perechi de mâini.
– Așa cred și eu.
– Însă nu ai vrut să le aduci ajutoare.

El îi aruncă o privire.
– Pe Hood, nu. Asta pentru că au furat masa aceea blestemată.

Mai era o bătaie de clopot până la răsăritul soarelui. Lăsându-i pe Picker și pe nefericiții ei subordonați să care masa, și îndepărtându-se de Mhybe, Paran se îndreptă spre tabăra Arzătorilor de Poduri, aflată la marginea de sud-vest a taberei principale a lui Brood. Câțiva soldați, de strajă la posturile lor, îl salutară chinuit când trecu prin dreptul lor.
Rămase surprins când îl descoperi pe Whiskeyjack aproape de vatra centrală, unde acesta punea șaua pe un armăsar castrat de culoare castanie.
Paran se apropie.
– Domnule, s-a încheiat consfătuirea? întrebă el.
În ochii comandantului se citea ironia.
– Încep să cred că, în cazul în care Kruppe își impune punctul de vedere, lucrurile nu se vor sfârși niciodată.
– Înțeleg că ghilda asta comercială a lui nu a fost înghițită prea ușor.
– Dimpotrivă, a fost susținută din plin, deși adevărul este că asta chiar va obliga Consiliul să plătească la fel de mult ca pentru răscumpărarea unui rege. Acum avem însă garanții, care asigură liniile terestre de aprovizionare. Exact ceea ce am cerut.
– Atunci, când va continua discuția, domnule?
– Păi, se pare că vom avea câțiva delegați care vor însoți armata noastră.
– Nu Kruppe…
– Adevărat, merituosul Kruppe. Și Coll – cred că abia așteaptă să lase robele fistichii pentru a îmbrăca armura.
– Da, așa este.
Whiskeyjack își strânse cingătoarea încă o dată, apoi se întoarse spre Paran. Lăsă impresia că voia să spună ceva, apoi ezită și alese altă cale.
– Moranthi Negri vă vor duce pe tine și pe Arzătorii de Poduri până la poalele Lanțului Barghast.
Căpitanul făcu ochii mari.
– Asta e o călătorie lungă. Și, după ce ajungem acolo?
– După ce ajungeți, Trotts va ieși de sub comanda ta. El va trebui să inițieze legătura cu Barghast Fețe Albe prin mijloacele pe care le va socoti potrivite. Tu și compania ta trebuie să îi

asigurați escorta, dar nu vei interveni în niciun fel în cadrul negocierilor. Avem nevoie de clanul Fețe Albe – de tot clanul.
– Iar Trotts se va ocupa de negocieri? Să ne păzească Beru.
– Căpitane, e în stare să te surprindă.
– Am înțeles. Presupunând că va reuși, atunci vom porni spre miazăzi?
Whiskeyjack dădu aprobator din cap.
– Spre Capustan, în care avem încredere, da. Comandantul își fixă un picior în scară și, aplecându-se, se înălță pe șa. Apucă frâul și-și coborî privirea spre căpitan. Ai întrebări?
Paran se uită în jur și examină tabăra adormită, apoi clătină din cap.
– Ți-aș dori norocul lui Oponn.
– Nu, mulțumesc, domnule.
Whiskeyjack dădu din cap.
Armăsarul se cabră brusc sub greutatea comandantului, dându-se într-o parte cu un țipăt de groază. Vântul porni în rafale în tabără, smulgând corturile mai mici din stâlpii înfipți superficial. Se auziră voci alarmate. Paran ridică privirea și văzu o formă uriașă și întunecată zburând spre tabăra Tiste Andii. O aură slabă contura enorma siluetă draconică, alb-argintie, licărind. Durerea de stomac explodă, intensă, dar, din fericire, de scurtă durată, însă asta îl făcu să tremure.
– Pe răsuflarea lui Hood, blestemă Whiskeyjack, străduindu-se să își liniștească bidiviul, după care privi în jur.
– Ce-a fost asta?
Nu a putut vedea la fel de bine ca mine – nu are sângele potrivit pentru asta.
– Domnule, a sosit Anomander Rake. Coboară între Tiste Andii ai săi. Paran examină haosul care se crease în tabăra Arzătorilor de Poduri, care dormeau, apoi oftă. Ei, cam devreme, dar momentul e potrivit. Făcu un pas înainte și ridică vocea: Toată lumea, deșteptarea! Ieșiți din tabără! Sergent Antsy – deșteaptă bucătarii, te rog!
– Am înțeles, domnule! Ce ne-a trezit?
– O rafală de vânt, sergent. Iar acum, mișcă-te.
– Am înțeles, domnule!
– Căpitane.
Paran se întoarse spre Whiskeyjack.
– Da, domnule.

– Cred că vei fi ocupat câteva ceasuri. Eu mă întorc în cortul lui Brood – nu vrei să ți-o trimit pe Silverfox ca să îți iei rămas-bun de la ea?
Căpitanul șovăi, apoi scutură din cap.
– *Nu, mulțumesc, domnule. Distanța nu mai reprezintă un obstacol pentru noi – o legătură privată, personală, prea îngrijorătoare pentru a fi dezvăluită oricui. Prezența ei în mintea mea e deja o tortură. La revedere, domnule comandant.*
Whiskeyjack îl studie încă o clipă, apoi dădu aprobator din cap. Își roti calul și îl făcu să pornească la trap mărunt.

Tiste Andii se adunaseră într-un cerc mut în jurul luminișului central, așteptând sosirea stăpânului lor.
Dragonul negru, cu coama argintie, apăru din întunericul cerului ca o bucată de noapte smulsă, curgând spre pământ, pentru a se așeza cu un scrâșnet slab scos de gheare pe solul pietros al câmpiei. Fiara uriașă și îngrozitoare rămase nevăzută chiar în timp ce ateriza, declanșând un curent de aer cald, încărcat de mirodenii, care se învârteji în toate părțile, în timp ce un abur trase forma dragonului spre interior. O clipă mai târziu, Fiul Întunericului se ridică, purtând mantie, încadrat de dârele adâncite ale ghearelor din față ale dragonului, iar ochii lui ușor acoperiți de pleoapele superioare luciră ca un bronz vechi, în timp ce își măsura neamurile.
Mhybe o urmări pe Korlat, care se apropie să își întâmpine stăpânul. Îl văzuse pe Anomander Rake doar o dată, la miazăzi de Pădurea Câinelui Negru, iar apoi de la depărtare, când Fiul Întunericului vorbise cu Caladan Brood. Își aminti de Sămânța Lunii, care acoperise cerul deasupra Câmpiei Rhivi. Rake se pregătise să urce spre fortăreața zburătoare. Se încheiase un pact cu vrăjitorii din Pale, iar orașul era pe punctul de a fi asediat de armata lui Un-Braț. Atunci, stătuse ca și acum: înalt, implacabil, având de-a lungul spinării o sabie care radia groază, iar părul lui lung, cărunt-argintiu, fluturase în adierea vântului.
Singurul semn de confirmare a apropierii lui Korlat fu doar o ușoară întoarcere a capului.
Din dreapta lor apărură Caladan Brood, Kallor, Dujek și ceilalți.
Încordarea fremăta în aer, însă era una despre care Mhybe își aminti că o simțise și la precedenta întâlnire, care avusese loc cu ani în urmă. Anomander Rake era un ascendent atât de

diferit de Caladan, încât asta îi făcea să pară a se afla la extremitățile acelui spectru uriaș. Rake era o atmosferă, o prezență înțesată de groază, care făcea inimile să duduie, pe care nimeni nu o putea ignora, fără a mai vorbi de a scăpa de ea. Violență, vechime, patos sumbru și cea mai întunecată groază – Fiul Întunericului era vârtej înghețat în curentul nemuririi, iar Mhybe simți, strecurându-se sub pielea ei, toate spiritele Rhivi deșteptate de disperare.
Sabia, însă mai mult decât atât. Dragnipur, în mâinile dreptății reci, glaciale și inumane. Anomander Rake, singurul dintre noi a cărui prezență scânteiază spaima în ochii lui Kallor… singura care… cu excepția lui Silverfox, probabil – pentru fiica mea. De ce se teme cel mai mult Kallor, dacă nu de o alianță între Fiul Întunericului și Silverfox?
Simțind că orice urmă de epuizare fusese alungată de acel gând, Mhybe păși înainte.
Se auzi glasul lui Kallor:
– Anomander Rake! Am nevoie de viziunea ta cea mai limpede – aștept dreptatea sabiei tale – nu îngădui nimănui să te impresioneze prin sentimente, și aici mă refer și la Korlat, care în aceste clipe vrea să-ți șoptească ceva la ureche!
Ridicând o sprânceană, Fiul Întunericului se întoarse încet și îl privi pe Marele Rege.
– Ce altceva împiedică sabia mea să-ți străpungă inima neagră… dacă nu *sentimentul?* spuse el cu glas calm și scăzut.
În vreme ce lumina zorilor se furișa în cele din urmă spre cer, fața slabă și tăbăcită a străvechiului războinic căpătă o nuanță mai palidă.
– Vorbesc de o copilă, bubui vocea lui. Fără îndoială că îi simțiți puterea, cea mai murdară dintre flori…
– Putere? Kallor, ea abundă în acest loc. Această tabără a devenit un magnet. Ai dreptate să te temi.
Privirea lui se îndreptă spre Mhybe, care se oprise la doar câțiva pași de el.
Ea se opri. Atenția lui exercita o presiune aprigă, putere și amenințare, îndeajuns ca să o facă să scoată un icnet, deoarece își simți mâinile și picioarele pierzându-și puterea.
– Forțele naturii, mamă, spuse el, rămân indiferente față de dreptate, nu crezi?
Răspunsul veni după o luptă lăuntrică.

– Așa este, Lord al Seminței Lunii.
– Drept urmare, nouă, ființe simțitoare, oricât de nedemne am fi, ne revine sarcina de a impune deosebirile morale. Ochii ei scânteiară.
– Așa stau lucrurile acum?
– Rake, ea a zămislit ceva abominabil, spuse Kallor, apropiindu-se și având trăsăturile schimonosite de furie la vederea lui Mhybe. Viziunea ei este pângărită. Lucru de înțeles, de acord, dar nici măcar asta nu o scuză.
– Kallor, murmură Fiul Întunericului, fără să-și dezlipească ochii de la Mhybe, dacă te mai apropii, vei fi în primejdie.
Marele Rege se opri.
– Se pare că sosirea mea a fost prevestită, continuă Rake, și dorința colectivă este ca eu să judec ceea ce este limpede o situație complicată.
– Aparențele înșală, spuse Caladan Brood, care stătea în afara cortului – iar Mhybe văzu că Silverfox era alături de lordul războinic. Hotărăști ce vrei, Rake, dar eu nu vreau să văd sabia Dragnipur scoasă din teacă în tabăra mea.
Se lăsă o tăcere explozivă, așa cum femeia Rhivi nu mai întâlnise până atunci. *Pe Abis, lucrurile ar putea lua o turnură foarte neplăcută...* Aruncă o privire spre malazani. Dujek adoptase o mască lipsită de expresie, însă postura lui încordată îi trăda alarma. Purtând o capă marinărească de ploaie și ascunzându-și mâinile, purtătorul de stindard Artanthos stătea la un pas în spate și puțin spre dreapta lui Un-Braț. Ochii tânărului sclipeau. *Să fie puterea care se învârtejește dinspre acest bărbat? Nu, mă înșel – acum nu văd nimic...*
Încet, Anomander Rake se întoarse spre lordul războinic.
– Înțeleg că s-au tras liniile, spuse el rar. Korlat?
– Stăpâne, sunt de partea lui Caladan Brood.
Rake se uită la Kallor.
– Se pare că ai rămas singur.
– Mereu a fost așa.
O, ce răspuns tăios.
Preț de o clipă, expresia de pe fața lui Anomander Rake îi trădă încordarea.
– Mare Rege, nu mi-e străină această poziție.
Kallor se mulțumi să dea din cap.

Apoi se auziră tropote, iar Tiste Andii, care stăteau în linie în partea de sud-est a cercului, se despărțiră. În luminiș apăru călare Whiskeyjack, care își făcu armăsarul să meargă la pas, apoi să se oprească, rămânând nemișcat pe cele patru picioare. Nu era clar ce auzise comandantul, însă el acționă. Descălecând, se îndreptă spre Silverfox, oprindu-se chiar în fața ei. Își scoase încet sabia din teacă. Whiskeyjack se întoarse spre Rake, Kallor și ceilalți aflați în mijlocul luminișului, după care își înfipse sabia în pământ, drept în fața lui.
Caladan Brood se apropie și rămase alături de malazan.
– Whiskeyjack, având în vedere cu ce te-ai putea confrunta, ar fi mai bine să…
– Eu nu dau înapoi, mârâi comandantul.
Cenușie și grăunțoasă, vrăjitoria porni să curgă dinspre Anomander Rake, rostogolindu-se într-un val lent peste luminiș, trecând fără niciun efort prin Whiskeyjack, apoi înghițind-o pe Silverfox într-o îmbrățișare opacă, învârtejită.
Mhybe scoase un țipăt, făcu un pas în față, dar Korlat o prinse strâns de braț.
– Nu-ți fie teamă, spuse ea, nu vrea decât să o înțeleagă – să priceapă ce este ea.
Vraja se zdrențui brusc și, fragmente, fu azvârlită peste tot în jur. Mhybe scoase un șuierat. O cunoștea îndeajuns de bine pe fiica ei pentru a-și da seama, la reapariția ei, că se înfuriase. Puterea, răsucindu-se ca niște funii întinse, se ridică în jurul ei, înnodându-se și strângându-se.
Vai, spirite subpământene, le văd pe Nightchill și pe Tattersail… o furie împărtășită. Și, pe Abis, pe încă cineva! O voință puternică, o conștiință care se înfurie încet… seamănă cu Brood – Cine? Să fie – vai! Bellurdan? Zei! În câteva momente vom fi făcuți fărâme. Vă implor…
– O, spuse Rake rar, niciodată nu am fost plesnit peste mână în acest fel. Impresionant, deși primejdios de impertinent. Ce anume nu vrea această copilă să descopăr?
Întinse mâna peste umăr, spre mânerul înfășurat în piele al sabiei Dragnipur.
Scoțând un blestem sălbatic, Brood își scoase barosul.
Whiskeyjack își schimbă poziția, ridicându-și sabia.
Nu, zei, nu e bine.

– Rake, spuse hârâit Kallor, vrei să vin în stânga sau în dreapta ta?
Zgomotul stâlpilor de cort care plesneau îi făcu pe toți să tresară.
Țipătul puternic ce venea dinspre cortul de comandă fu urmat de o formă zburătoare, masivă și stângace, care ieși exploziv pe ușă. Sărind și rotindu-se nebunește prin aer, uriașa masă din lemn pe care Mhybe o văzuse ieșind din cortul Lințoliilor se ridică deasupra luminișului, iar de un picior al ei se legăna Kruppe, în jurul căruia zburau firimituri de prăjitură. Scoase un nou țipăt și lovi aerul cu picioarele.
– Vai! Ajutor! Lui Kruppe nu-i place să zboare!

În timp ce Arzătorii de Poduri terminau de asamblat echipamentele, iar santinelele postate spre răsărit anunțau că fuseseră văzuți Moranthi Negri, care acum se apropiau călare pe quorlii lor înaripați, căpitanul Paran, cuprins de o îngrijorare crescândă, păși între soldații adunați.
Într-o parte, epuizată, Picker îl urmări cu o expresie ciudată, un amestec de consternare și admirație, fiind astfel singura care îl văzu făcând încă un pas în față, apoi dispărând pur și simplu.
Caporalul sări brusc în picioare.
– Uf, pe boașele lui Hood! Spindle! Cheamă-l pe Ben-cel-Iute!
Aflat la câțiva pași depărtare, magul cu cămașa din păr ridică privirea.
– De ce?
– Cineva l-a răpit pe Paran, găsește-l pe Ben-cel-Iute, lua-te-ar naiba!

Imaginea soldaților ocupați dispăru din fața ochilor lui Paran, apoi, dintr-un văl neclar care se dădu iute la o parte, se trezi în fața lui Anomander Rake și a lui Kallor – ambii cu săbiile scoase – iar în spatele lor, Mhybe și Korlat, iar dincolo de toți, un cerc de Tiste Andii alertați.
Nenumărați ochi îl țintuiau, apoi țâșniră peste umărul lui drept, după care coborâră din nou. Nimeni nu se mișca, și își dădu seama că nu era singurul în stare de șoc.
– Ajutor!
Căpitanul se răsuci spre locul din care venise țipătul plângăreț, apoi ridică privirea. O masă enormă de lemn se rotea tăcut în

aer, iar silueta rotundă și înveșmântată în mătăsuri a lui Kruppe atârna dedesubtul ei. Pe dosul tăbliei, pictată în culori strălucitoare, acum pâlpâind, se vedea imaginea unui bărbat. Apărând și dispărând din câmpul lui vizual, lui Paran îi trebuiră câteva momente până să recunoască fața pictată. *Acela sunt eu…*
Durerea îl săgetă, un val negru care îl înghiți cu totul.

Mhybe îl văzu pe tânărul căpitan îndoindu-se de mijloc și căzând în genunchi, de parcă s-ar fi făcut ghem în jurul unei suferințe copleșitoare.
Își îndreptă atenția spre fiica ei, văzând colacii strânși de putere care șerpuiau dinspre Silverfox, lunecând în jurul și dincolo de siluetele nemișcate ale lui Brood și Whiskeyjack, apoi urcând și atingând masa.
Cele patru picioare ale mesei plesniră. Cu un țipăt ascuțit, Kruppe se prăbuși, aterizând într-un vălmășag de membre și mătăsuri în mijlocul Tiste Andii. Urmară strigăte și gemete de durere și surprindere. Masa se stabiliză, ajunse cu dosul tăbliei spre Rake și Kallor, iar imaginea lui Paran scânteie de vrajă. Firicele din ea se întinseră în jos și îl înveșmântară pe căpitanul îngenuncheat și ghemuit în lanțuri argintii, sclipitoare.
– A, spuse pe nerăsuflate cineva aflat alături de ea, asta e cea mai mare carte din Pachet pe care am văzut-o vreodată.
Ea își mută privirea și se uită cu ochi mari la magul subțirel, cu pielea negricioasă, care stătea lângă ea.
– Ben-cel-Iute…
Arzătorul de Poduri făcu un pas în față și ridică mâinile.
– Vă rog să mă iertați pentru întrerupere. Întrucât se pare că mulți dintre voi doresc o confruntare, v-aș sugera că absența… hm, înțelepciunii… stârnește violență aici și acum, când este limpede că înțelesul a tot ce pare să se petreacă este încă neclar. Riscul unei acțiuni pripite în aceste momente… Ei, bine, cred că înțelegeți ce spun.
Anomander Rake îl privi lung pe mag, apoi, cu un zâmbet abia schițat, își vârî sabia în teacă.
– Prevăzătoare vorbe, dar înțelepte. Cine ești, domnule?
– Un simplu soldat, Fiu al Întunericului, care a venit să îl recupereze pe căpitan.

În acel moment, Kruppe ieși dintre Tiste Andii, care se aleseseră cu vânătăi când îi amortizaseră căderea. Curățându-și praful de pe straiele de mătase, păși fără să ia nimic în seamă și se opri exact între Paran, încă îngenuncheat, și Anomander Rake. Apoi ridică privirea și clipi ca o bufniță.
– Ce încheiere nefirească a siestei lui Kruppe de după dejun! S-a amânat discuția?

Căpitanul Paran ignoră puterea care pătrundea în el. În minte, se prăbușea, se prăbușea. Apoi, lovind puternic dalele aspre, se auzi cu ecou zgomotul armurii. Durerea dispăruse. Gâfâind și tremurând incontrolabil, își înălță capul.
În lumina scăzută a felinarelor reflectate, văzu că stătea întins într-un hol îngust, cu tavanul scund. Uși gemene, grele, divizau peretele ciudat de denivelat, aflat în dreapta lui; în stânga, față în față cu ușile, era o intrare largă, având nișe în pereții ce o flancau. Pe toate laturile, piatra părea aspră, nefasonată, amintind de scoarța unui copac. La capătul îndepărtat, la opt pași depărtare, se afla o ușă mai masivă, din bronz, acoperită cu tablă. Două mormane lipsite de formă stăteau întinse pe prag.
Unde? Ce?
Paran se ridică greoi, sprijinindu-se de zid. Privirea îi fu din nou atrasă de siluetele de la baza ușii din bronz. Se apropie împleticit.
Un bărbat, purtând hainele strâmte ale unui asasin, a cărui față atent bărbierită avea o expresie pașnică, codițele lui negre și lungi încă lucind de ulei. Lângă el se afla o arbaletă de modă veche.
Alături de el, o femeie, cu mantia întinsă și răsucită, ca și cum bărbatul ar fi târât-o peste prag. Pe frunte avea o rană urâtă, care lucea umed și, după petele de sânge de pe dale, mai avea și altele.
Amândoi sunt Daru... stai puțin, l-am mai văzut pe bărbatul ăsta. La Sărbătoarea organizată de Simtal... și pe femeie! E Stăpâna Ghildei.
Rallick Nom și Vorcan, care au dispărut în noaptea acelei serbări nefericite. *Înseamnă că mă aflu în Darujhistan. Așa trebuie să fie.*
Cuvintele lui Silverfox îi reveniră în minte, răsunând acum cu veridicitate. Se încruntă. Masa – cartea, cu imaginea mea

pictată pe ea. Jen'isand Rul, Nealiniatul proaspăt sosit în Pachetul de Cărți cu Dragoni… puteri necunoscute. Am ajuns la distanța de o sabie. Se pare că acum pot merge… oriunde.

Iar acest loc, acest loc… sunt în Casa Finnest. Zei, am ajuns în Casa lui Azath!

Auzi un sunet, târșâitul pașilor cuiva care se apropia de ușile gemene din fața lui și se întoarse încet, ducând mâna la sabia prinsă de centură.

Portalurile din lemn se deschiseră larg.

Scoțând o răsuflare șuierată, Paran se retrase un pas și-și scoase sabia din teacă.

Jaghutul care stătea în fața lui era aproape descărnat, coastele rupte îi ieșeau în afară, iar bucăți de piele jupuită și mușchi îi atârnau în fâșii înfiorătoare de brațe. Fața lui distrusă și sfrijită se schimonosi când își dezgoli colții.

– Bun venit, spuse el cu glas bubuitor. Eu sunt Raest. Gardian, prizonier, damnat. Azath te salută, în măsura în care o poate face o piatră care transpiră. Văd că tu, spre deosebire de cei doi care dorm pe prag, nu ai nevoie de uși. Fie. Se urni un pas mai aproape, apoi își înclină capul. A, nu te afli aici cu adevărat. Doar spiritul tău.

– Dacă spui tu…

Gândurile îi goniră înapoi, către acea ultimă noapte a sărbătorii. Dezastrul din grădina domeniului. Amintiri legate de vrăji, explozii și călătoria neașteptată a lui Paran pe tărâmul Umbrei, Copoilor și al lui Cotillion. *O călătorie ca și asta.* Îl măsură pe Jaghutul care stătea în fața lui. *Să mă ia Hood, creatura asta este Tiranul Jaghut – cel eliberat de Lorn și T'lan Imass – ori, mai curând, ce a mai rămas din el.*

– De ce mă aflu aici?

Surâsul se lărgi.

– Urmează-mă.

Raest pătrunse pe coridor și se întoarse spre dreapta, târându-și picioarele desculțe care scoaseră scrâșnete, ca și cum oasele de sub piele erau rupte. După șapte pași, coridorul dădea spre o ușă pe stânga și alta exact în față. Jaghutul o deschise pe prima, și Paran văzu o cameră circulară și o scară în spirală, făcută din lemn, legată cu rădăcini. Nu era lumină, dar căpitanul constată că vedea destul de bine.

Coborâră treptele care semănau cu niște crengi plate care porneau ca niște spițe din trunchiul central. Aerul se încălzi, deveni umed și dulce, având miros de humus.
– Raest, spuse Paran în timp ce continuau să coboare, asasinul și Stăpâna Ghildei… ai spus că dorm – de când stau întinși acolo?
– Muritorule, în această Casă nu-mi măsor timpul în zile. Azath m-a luat. De atunci încoace, au încercat câțiva, au sondat cu vrăji, au pătruns chiar în curte, dar Casa i-a respins pe toți. Cei de pe prag erau acolo când m-am trezit și de atunci nu s-au mișcat. Înseamnă, așadar, că au fost aleși de Casă.
La fel cum Casa Morților i-a ales pe Kellanved și pe Dansator.
– Toate bune, dar îi poți trezi?
– Nu am încercat.
– De ce?
Jaghutul tăcu o clipă și aruncă o privire spre căpitan.
– Nu a fost nevoie.
– Sunt și ei gardieni? întrebă Paran când încheiară coborârea.
– Nu în mod direct. Eu sunt de ajuns, muritorule. Poate niște servitori oarecare. Servitorii *tăi*.
– Ai mei? Nu am nevoie de servitori – *nu vreau* servitori. Pe de altă parte, nu mă interesează ce vrea Azath de la mine. Raest, Casa greșește în credința ei și îi poți spune asta din partea mea. Spune-i să găsească pe altcineva… un altul decât ceea ce ar trebui să fiu eu.
– Ești Stăpânul Pachetului de Cărți. Astfel de lucruri nu pot fi schimbate.
– Ce sunt? Pe răsuflarea lui Hood, Azath ar trebui să găsească o cale de a schimba *acea* alegere, Jaghut, mârâi Paran.
– După cum ți-am spus, nu se poate schimba nimic. Este nevoie de un Stăpân, de aceea te afli aici.
– Nu vreau asta!
– Muritorule, plâng un fluviu de lacrimi pentru soarta ta. A, uite că am ajuns.
Se aflau pe un palier. Paran socoti că probabil coborâseră șase, poate șapte niveluri în măruntaiele pământului. Zidurile din piatră dispăruseră, lăsând doar întuneric, iar terenul de sub tălpi era un covor de rădăcini încâlcite.
– Stăpâne al Pachetului de Cărți, eu nu pot însoți mai departe, spuse Raest. Mergi prin beznă.
– Și dacă refuz?

– Atunci te voi ucide.
– Acest Azath este un ticălos neiertător, bombăni Paran.
– Te voi ucide, nu pentru Azath, ci pentru efortul risipit al acestei călătorii. Muritorule, nu ai deloc simțul umorului.
– Și tu crezi că-l ai? îl întrebă căpitanul.
– Dacă refuzi să mergi mai departe, atunci... nimic. În afară de faptul că mă iriți. Azath are răbdare. Până la urmă, vei face călătoria, deși eu îți pot face favoarea de a te escorta doar o dată, iar asta s-a întâmplat deja.
– Asta înseamnă că nu mă voi bucura de compania ta data viitoare? Cum mă voi descurca?
– Cu greu, dacă ar exista dreptate pe lume.
Paran se întoarse spre beznă.
– Și există așa ceva?
– Pe un Jaghut îl întrebi asta? Ascultă, rămânem aici o veșnicie?
– Bine, am înțeles, spuse căpitanul oftând. Să aleg o anumită direcție?
Raest ridică din umeri.
– Toate direcțiile sunt la fel pentru mine.
Zâmbind fără să vrea, Paran păși înainte. Apoi se opri și se răsuci pe jumătate.
– Raest, ai spus că Azath *are nevoie* de un Stăpân al Cărților. De ce? Ce s-a întâmplat?
Jaghutul își dezgoli colții.
– A început un război.
Paran își reprimă un fior.
– Un război? În care sunt Casele lui Azath?
– Nicio entitate nu va fi cruțată, muritorule. Nici Casele, nici zeii. Nici tu, muritorule, niciunul dintre tovarășii tăi neînsemnați care trăiesc puțin.
Paran făcu o grimasă.
– Raest, și așa am destule războaie de purtat.
– Toate sunt doar unul.
– Nu vreau să mă gândesc la niciunul.
– Atunci nu o face.
După un moment, Paran își dădu seama că degeaba îl fulgera cu privirea pe Jaghut. Se întoarse și își continuă drumul. După cel de-al treilea pas, gheata lui lovi o dală în loc de rădăcină, iar întunericul din jurul lui se dizolvă, dezvăluindu-i, într-o lumină gălbuie și slabă, un spațiu vast. Marginile lui, vizibile la o sută de

pași sau mai mult în orice direcție, păreau să revină în beznă. Nu văzu nici urmă de Raest sau de scară. Atenția îi fu reținută de dalele de sub tălpi.
În suprafețele albite ale dalelor erau cărți din Pachetul cu Dragoni. *Ba nu, mai mult – există cărți pe care nu le recunosc. Case Pierdute și nenumărați Nealiniați uitați. Case și...* Căpitanul păși înainte, apoi se aplecă pentru a studia o imagine. Când își concentră atenția asupra ei, lumea din jurul lui se stinse și simți cum pătrunde în scena gravată.
Peste față îi alunecă un vânt înghețat, iar aerul începu să miroasă a noroi și a blană udă. Simți pământul de sub tălpi, rece și cedând. Undeva, în depărtare, auzi corbi chicotind. Coliba ciudată pe care o văzuse în gravură stătea acum în fața lui, lungă și ghemuită, iar oasele uriașe și colții lungi îi făceau cadrul să fie vizibil printre spațiile libere din blănurile groase și brune care o îmbrăcau. *Case... și Sălașe, primele eforturi de a construi. Cândva, oamenii locuiau în asemenea alcătuiri, ca și cum ar fi locuit înăuntrul cuștii toracice a unui dragon. Zei, acești colți sunt uriași – fiarele ale căror oase se găsesc aici trebuie să fi fost uriașe...*
Din câte se pare, pot călători nestingherit. În fiecare carte, în fiecare Pachet de Cărți care a existat vreodată. În ciuda fiorului de mirare și emoție, simți ceva ce amintea de groază. Pachetul avea nenumărate locuri neplăcute.
Și acesta?
O vatră mică, din piatră, fumega în fața intrării în colibă. Învăluit în fum, zări un grătar făcut din ramuri, pe care atârnau fâșii de carne. Luminișul, văzu Paran în cele din urmă, era înconjurat de țeste uscate – aparținând neîndoielnic fiarelor care alcătuiau cadrul colibei. Craniile erau așezate cu fețele spre interior, astfel că, după molarii îngălbeniți și lungi încă înfipți în fălci, realiză că animalele fuseseră consumatoare de vegetație, nu carne.
Se apropie de intrarea în colibă. De-a lungul ramei din fildeș a ușii atârnau țeste de animale carnivore care îl siliră să se aplece când pătrunse înăuntru.
Din câte se vede, a fost abandonată în grabă. Ca și cum ocupanții ei ar fi plecat cu doar câteva clipe mai devreme. La capătul îndepărtat se aflau două tronuri identice, scunde și rezistente, făcute în întregime din oase, pe un piedestal din

cranii umane, vopsite în ocru – ei semănând cu cele de om. Mai curând sunt de T'lan Imass.
Înțelegerea înflori în mintea lui. Știa numele acelui loc, îl avea adânc în suflet. Sălașul Fiarelor... cu mult înainte de Primul Tron... aceea era inima puterii T'lan Imass – lumea lor spirituală, când erau încă din carne și sânge, când încă posedau spirite care să fie adorate și venerate. Cu mult înainte ca ei să inițieze Ritualul Tellann... și așa a ajuns să dureze panteonul lor.
Așadar, un tărâm abandonat. Pierdut făuritorilor lui. Și atunci, ce este Coridorul Tellann pe care T'lan Imass îl folosesc în prezent? A, acel coridor trebuie să se fi născut chiar din Ritual, o manifestare fizică a Jurământului de Nemurire, probabil. Aspectat, nu din viață, și nici din moarte. Aspectat de... țărână.
Rămase nemișcat o vreme, chinuindu-se să înțeleagă straturile aparent fără adâncime de tragedie care erau povara T'lan Imass.
Vai mie, au supraviețuit propriilor zei. Există într-o lume cu adevărat din țărână – amintiri nestăpânite, o existență eternă... fără sfârșit. Tristețea îl invadă într-un val adânc, sfâșietor. Să ne ferească Beru... acum, atât de singuri. Singuri atâta amar de vreme, însă acum se adună, venind la copilă, căutând binecuvântarea... și ceva în plus...
Se retrase – regăsindu-se pe dalele de piatră. Cu un efort, își smulse ochii de la Sălașul Fiarelor sculptat – *dar de ce erau două tronuri, și nu doar unul?* – așa cum știa că se chema cartea. O altă piatră marcată, aflată la doisprezece pași în stânga lui, îi reținu atenția. Exact deasupra ei vibra în aer o strălucire de culoare roșu aprins.
Se apropie de ea și coborî privirea.
Imaginea unei femei adormite, văzută de deasupra, domina dala de piatră. Carnea ei părea să se răsucească și să se învârtejească. Se lăsă încet pe vine și își miji ochii. Pielea ei nu avea profunzime, dezvăluind și alte amănunte când căpitanul își apropie ochii. *Piele, ba nu e piele. Păduri, porțiuni de rocă-mamă, fundul clocotitor al oceanelor, fisuri în carnea lumii – ea este Burn! Ea este Zeița Adormită.*
Apoi văzu punctul slab, deteriorarea, o umflătură întunecată, care supura. Paran fu străbătut de valuri de greață, însă el nu-și clinti privirea. Acolo, în mijlocul rănii, era o siluetă ghemuită, îngenuncheată, strivită. Înlănțuită. Înlănțuită de carnea lui Burn.

Din acea siluetă, de-a lungul lanțurilor, otrava se scurgea în Zeița Adormită.
A simțit boala venind, înfigându-și ghearele în ea. A simțit asta… și a ales să doarmă în continuare. Ceva mai puțin de două mii de ani în urmă, ea a preferat să doarmă. A încercat să scape din temnița propriei cărni ca să lupte cu acela care îi ucidea carnea. Ea – vai, zei de sus și din adâncuri! Ea a făcut o armă din sine! Tot spiritul ei, toată puterea, pentru a făuri ceva unic… un baros, unul capabil să sfărâme orice… orice. Iar apoi Burn a găsit un om care să o mânuiască.
Caladan Brood.
Însă sfărâmarea lanțurilor însemna eliberarea Zeului Schilod. Iar un Zeu Schilod descătușat însemna dezlănțuirea răzbunării – îndeajuns pentru a distruge toată viața de pe suprafața acelei lumi. Și totuși Burn, Zeița Adormită, se arăta indiferentă la asta. Ea avea să înceapă totul din nou.
Atunci înțelese totul, înțelese adevărul – el refuză! Ticălosul refuză! Pentru a-l împiedica pe Zeul Schilod să dezlănțuie ceva mortal, care ne va distruge pe toți, Caladan Brood o refuză pe Zeița Adormită!
Scoțând un icnet, Paran făcu un pas înapoi și se ridică, retrăgându-se împleticit – și ajunse din nou alături de Raest.
Colții Jaghutului sclipiră.
– Cunoașterea ți se pare un dar sau un blestem?
O întrebare care cuprinde și răspunsul.
– Și una, și alta, Raest.
– Și ce dorești să alegi?
– Nu înțeleg ce vrei să spui.
– Muritorule, văd că plângi. De bucurie sau de tristețe?
Paran făcu o grimasă, apoi își șterse fața.
– Raest, vreau să plec de aici, spuse el cu glas răgușit. Vreau să mă întorc…

Clipind, deschise ochii și se trezi în genunchi, la doar șase pași în fața Fiului Întunericului, care era buimăcit. Paran simți că nu trecuseră decât câteva momente de la sosirea lui bruscă, însă ceva din încordarea pe care o depistase la început se mai atenuase între timp.
Cineva puse mâna pe umărul lui. Când ridică privirea le văzu pe Silverfox stând alături de el și pe Mhybe, nesigură, la un pas în

urma ei. Kruppe se afla în apropiere, aranjându-și cu grijă straiele din mătase în timp ce fredona ceva încet, în timp ce Ben-cel-Iute făcu un pas spre căpitan – cu toate că vrăjitorul stătea cu ochii ațintiți asupra Cavalerului Întunericului.
Paran închise ochii. I se învârtea mintea. Se simți dezrădăcinat de tot ce descoperise – începând cu mine. Stăpân al Pachetului de Cărți. Ultimul recrut într-un război despre care nu știu nimic. Iar acum… asta.
– Pentru numele lui Hood, ce se întâmplă aici? mârâi Paran.
– Eu extrag putere, îi răspunse Silverfox, privindu-l cu ochi aproape sălbatici.
Paran inspiră adânc. Putere, da, încep să pricep acest sentiment. Jen'isand Rul. Ne-am început fiecare călătoria, însă tu și cu mine, Silverfox, suntem meniți să ajungem în același loc. Cea de-a doua Adunare. Mă întreb cine va ascende la cele două tronuri străvechi, demult uitate. Dragă copilă, încotro îi vei conduce pe T'lan Imass?
– Caladan, nu mă așteptam la o întâlnire atât de… încordată, spuse Anomander Rake.
Paran răsuci brusc capul și îl descoperi pe lordul războinic. Și barosul pe care îl ținea cu ușurință în brațele masive. Acum te cunosc, lord războinic. Nu voi dezvălui secretul tău întunecat – ce rost ar avea? Tu, numai tu, faci alegerea. Ucide-ne pe toți, sau pe zeița pe care o slujești. Brood, nu invidiez blestemul privilegiului de a alege. Vai, nu, sărmanul de tine. Cu toate astea, care este prețul unui jurământ încălcat?
Fiul Întunericului urmă:
– Cer scuze tuturor. Așa cum a observat cu înțelepciune acest om, și Rake făcu un semn către Ben-cel-Iute, cunoscând puterile dezvăluite aici, ar fi prematur să acționăm acum.
– S-ar putea să fie prea târziu, spuse Kallor, iar ochii lui bătrâni și lipsiți de expresie o țintiră pe Silverfox. Vrăjitoria copilei a fost Tellann și a trecut multă vreme de când a fost trezită. Acum suntem cu toții în primejdie. Un efort combinat, declanșat imediat, ar putea doborî această creatură – s-ar putea să nu mai avem o asemenea ocazie.
– Și dacă dăm greș, Kallor? îl întrebă Anomander Rake. Ce dușman ne vom fi făcut astfel? Deocamdată, această copilă nu a făcut decât să se apere, nimic mai mult. Nu are o atitudine

dușmănoasă, adevărat? Riști prea mult pe o singură aruncare de zaruri, Mare Rege.
– În sfârșit, bubui vocea lui Caladan Brood, punând temutul și distrugătorul baros în ham, a apărut ideea de *strategie*. Glasul îi rămase tăios, ca și cum l-ar fi supărat faptul că trebuia să rostească ceea ce fusese evident de la început. Neutralitatea rămâne alegerea cea mai inteligentă. Asta până când se va dezvălui natura puterii lui Silverfox. Și așa avem prea mulți dușmani. Gata cu drama, vă rog. Bine ai revenit, Rake. Fără îndoială că, între alte detalii importante, ai să ne comunici informații referitor la situația Seminței Lunii. Brusc exasperat, se întoarse spre Paran. Căpitane, nu poți face ceva în legătură cu blestemata aceea de masă zburătoare?
Tresărind la aceste vorbe, Paran privi în sus.
– Păi, lord războinic, reuși el să spună, nu-mi vine nimic în minte acum. Nu sunt mag.
Brood mârâi și se întoarse cu spatele.
– Nu-i nimic. O vom considera un ornament grosolan.
Ben-cel-Iute își drese glasul.
– S-ar putea să reușesc ceva, lord războinic, dar în timp.
Caladan aruncă o privire spre Dujek, iar acesta zâmbi și îi dădu aprobarea lui Ben-cel-Iute.
– Văd că nu e un simplu soldat, spuse Anomander Rake.
Magul din cele Șapte Orașe ridică din umeri.
– Îmi plac provocările. Atenție, nu garantez că voi reuși – nu, nu mă întreba, Fiu al Întunericului. Țin la intimitatea mea.
– Cum dorești, spuse Rake, întorcându-se cu spatele.
– Îi mai este cuiva foame?
Toți ochii se îndreptară spre Kruppe.

Cum atenția tuturor era îndreptată în altă parte, Mhybe se îndepărtă de luminiș, mergând printre cele două șiruri de corturi ascuțite ale Tiste Andii, apoi se răsuci și încercă să alerge. Oasele și mușchii protestară, în timp ce venele i se încinseră de panică și groază.
Pe jumătate orbită de lacrimi, respirând chinuit, gâfâielile fiindu-i întrerupte de scâncete slabe, continuă să meargă greoi. Of, dragi spirite... aveți grijă de mine. Arătați-mi îndurare, vă rog! Uitați-vă cum mă împleticesc și mă legăn – uitați-vă! Fie-vă milă

de mine, spirite subpământene! V-o cer! Luați-mi sufletul, voi, strămoși cruzi, vă implor!
Cercurile de aramă de la încheieturile mâinilor și de la glezne – farmece tribale neînsemnate împotriva durerilor de oase – păreau reci ca gheața pe pielea ei zbârcită, reci ca atingerea unui violator, ignorându-i fragilitatea, batjocorindu-i inima care trudea din greu.
Spiritele Rhivi o refuzară râzând disprețuitor.
Bătrâna scoase un strigăt, se clătină pe picioare, se împiedică și căzu în genunchi. Șocul impactului o făcu să piardă aerul din plămâni. Răsucindu-se, se lungi pe pământ, singură pe o alee plină de gunoie.
– „Carne,“ murmură cineva deasupra ei, „care are viață în ea.“ Acestea, iubită prietenă, sunt cuvintele nașterii, oferită în multe forme, în nenumărate limbi. Ele sunt bucuria și durerea, pierderea și sacrificiul, ele dau glas legăturilor materne… ba mai mult, ele sunt legăturile vieții înseși.
Cu părul cărunt atârnându-i peste față, Mhybe își înălță capul.
Cu aripile strânse și cu ochii sticlind umed, Hoașca stătea în vârful stâlpului principal al unui cort.
– Suferința nu mi-e străină, înțelegi, draga mea – să nu spui nimănui că m-ai văzut atât de slăbită de iubire. Cum ți-aș putea aduce alinare?
Mhybe clătină din cap și scoase un geamăt:
– Nu poți.
– Ea este tu mai mult decât alții – mai mult decât femeia Tattersail, și Nightchill, mai mult decât T’lan Imass.
– Hoașco, mă vezi? Chiar mă vezi? Mhybe se ridică greoi pe mâini și genunchi, apoi se lăsă la loc și se uită urât la Corbul Uriaș. Nu sunt decât piele și oase, nu sunt decât o durere nesfârșită. Uscată și fragilă – spirite subpământene, fiecare moment al acestei vieți, al acestei existențe îngrozitoare, și mă apropii tot mai mult de… capul îi căzu moale… de ură, încheie ea într-o șoaptă horcăită.
Un suspin o făcu să se cutremure.
– Și acum vei muri, spuse Hoașca. Da, înțeleg. O mamă nu trebuie să ajungă să-și deteste copila pe care a născut-o… însă tu ceri prea mult de la tine.
– *Mi-a furat viața!* răcni Mhybe, și mâinile uscate și strâmbe i se strânseră în pumni din care tot sângele fugi. Femeia Rhivi își

privi pumnii cu ochi dilatați, de parcă la capătul brațelor slabe ar fi văzut mâinile unei străine, scheletică și moartă.
– Vai, Hoașco, strigă ea încet. Mi-a furat viața.
Corbul Uriaș își desfăcu aripile, se înclină în față pe stâlp, după care descrise o curbă lină și ateriză cu un bufnet pe pământ în fața lui Mhybe.
– Trebuie să vorbești cu ea.
– Nu pot!
– Trebuie făcută să înțeleagă.
– Știe, Hoașco, știe. Ce vrei să fac – să-i cer fiicei mele să nu mai crească? Acest fluviu curge neîncetat, neîncetat.
– Fluviile pot fi îndiguite. Fluviile pot fi… deviate.
– Nu și acesta, Hoașco.
– Iubirea mea, nu-ți accept cuvintele. Și voi găsi o cale. Îți jur.
– Nu există nicio ieșire – nu-ți pierde vremea, prietena mea. Tinerețea mea a trecut și nu poate fi adusă înapoi, nici prin alchimie, și nici prin vrăjitoria ta – Tellann este un coridor de neînfrânt, Hoașco. Ceea ce cere el nu poate fi refuzat. Și chiar dacă ai reuși cumva să oprești acest curs, ce se va întâmpla? Vrei să rămân o bătrână vreme de zeci de ani? An după an, prinsă în cușca asta? Asta nu înseamnă îndurare – nu, va fi un blestem fără sfârșit. Nu, dă-mi pace, te rog…
Auzi sunetul pașilor cuiva apropiindu-se din spate. O clipă mai apoi, Korlat se lăsă pe vine alături de Mhybe, punându-i un braț protector pe umăr, o strânse, lipind-o de ea.
– Vino, murmură Tiste Andii. Vino cu mine.
Mhybe o lăsă pe Korlat să o ajute să se ridice. Se simțea rușinată de slăbiciunea ei, însă toate mijloacele ei de apărare se năruiseră, mândria îi era în zdrențe, iar în suflet nu simțea decât deznădejde. Cândva am fost tânără. Ce rost are să mă înfurie pierderea? Anotimpurile mele s-au mistuit, totul e terminat. Iar viața lăuntrică se stinge, în vreme ce viața exterioară înflorește. Asta este o bătălie pe care niciun muritor nu o poate câștiga, dar, dragi spirite, unde este darul morții? De ce îmi interziceți sfârșitul?
În brațele lui Korlat, se îndreptă de spate. Prea bine. Cum mi-ați blestemat sufletul, luându-mi viața nu-mi va putea provoca o durere mai mare. Foarte bine, dragi spirite, vă voi da răspunsul meu. Vă voi sfida planurile.
– Condu-mă la cortul meu, spuse ea.

– Ba nu, spuse Korlat.
Mhybe se răsuci și se uită încruntată la femeia Tiste Andii.
– Am spus…
– Am auzit, Mhybe, chiar mai mult decât ai fi vrut. Răspunsul este nu. Voi rămâne alături de tine, și nu sunt singura în crezul meu.
Femeia Rhivi pufni.
– Crez? Ești Tiste Andii! Mă crezi atât de proastă ca să iau în serios pretențiile tale la credință?
Korlat se încrâncenă și își mută privirea.
– Poate că ai dreptate.
Vai, Korlat, îmi pare rău – îmi voi retrage cuvintele, jur.
– Cu toate astea, urmă Tiste Andii, nu te voi lăsa pradă disperării.
– Știu ce înseamnă să fii prizonier, spuse Mhybe, din nou furioasă. Dar te previn, Korlat, vă avertizez pe toți, ura găsește sol rodnic în mine. Iar prin compasiunea ta, prin orice intenție bună, o hrănești. Te implor, lasă-mă să pun capăt tuturor suferințelor.
– Nu, îți subestimezi rezistența, Mhybe. Nu vei reuși să ne îndepărtezi.
– Atunci, mă împingi spre ură, iar prețul va fi tot ce mi-e drag, tot ce poate ai prețuit cândva.
– Vrei să ne zădărnicești eforturile?
– Nu din proprie voință, Korlat – și asta îți zic –, nu mai pot să fac nicio alegere. În favoarea fiicei mele. Iar acum, în favoarea ta. Vei crea din mine ceva înveninat, și te implor din nou – dacă îți pasă cât de cât de mine – să mă lași să pun capăt acestei călătorii îngrozitoare.
– Mhybe, nu-ți voi îngădui să-ți iei viața. Dacă ura trebuie să te anime, fie. Te afli în grija – ba nu, sub paza – unei Tiste Andii.
Înfrântă, femeia Rhivi se lăsă moale. Se chinui să găsească vorbele potrivite pentru a-și exprima sentimentele, iar cele care se iscară o făcură să înghețe.
Milă de sine. Așa am ajuns.
Bine, Korlat, de data asta ai învins.

– Burn e pe moarte.
Caladan Brood și Anomander Rake rămăseseră singuri în cort; rămășițele tensiunii se învârtejeau încă în jurul lor. După

zgomotele care răzbăteau dinspre luminiș, magul Ben-cel-Iute părea să fi reușit să readucă masa masivă pe sol, iar în acele momente se discuta ce trebuia făcut cu ea.
Fiul Întunericului își scoase mănușile, lăsându-le să cadă pe tăblia mesei din fața lordului războinic.
– În afară de acel singur lucru pe care nu trebuie să-l faci, nu poți face altceva?
Brood clătină din cap.
– Opțiuni vechi, prietene – ca întotdeauna, rămâne doar o cale. Sunt Tennes – singurul coridor al zeiței – și ceea ce o atacă pe ea mă atacă și pe mine. Da, l-aș putea sfărâma pe cel care a infectat-o atât de rău.
– Zeul Schilod, murmură Rake, rămânând perfect nemișcat. A petrecut o eternitate alimentându-și ura – va fi nemilos, Brood. Asta este o poveste veche. Am căzut de acord, eu Regina Viselor, Hood – am căzut de acord…
Fața lată a lordului războinic părea gata să se fărâmițeze. Apoi se scutură așa cum face un urs și se întoarse cu spatele.
– De aproape o mie două sute de ani, această povară…
– Și dacă moare?
Clătină din cap.
– Nu știu. Va muri și coridorul ei, desigur, cel puțin, chiar în timp ce va deveni calea Zeului Schilod spre orice alt coridor… iar după aceea vor muri *toate*.
– Și odată cu ele, și vrăjitoria.
Lordul războinic confirmă cu o mișcare din cap, apoi inspiră adânc și se îndreptă de spate.
– Crezi că acest lucru ar fi foarte rău?
Rake pufni.
– Presupui că distrugerea se va sfârși cu asta? Se pare că, indiferent care dintre cele două soluții este aleasă, Zeul Schilod va câștiga.
– Așa se pare.
– Cu toate astea, *alegând*, dăruiești acestei lumi, și tuturor celor care o populează, alte câteva generații de viață.
– Viață și moarte, războaie și măceluri. Visuri, speranțe și un sfârșit tragic.
– Caladan, gândurile tale nu reprezintă calea potrivită. Rake se apropie de lordul războinic. Ai făcut și continui să faci tot ce ți s-a cerut. Demult, ți-ai împărtășit povara, dar se pare că suntem –

fiecare dintre noi – îndepărtați, mânați de propriile interese… abandonându-te.
– Părăsește calea asta, Anomander. Nu ne slujește la nimic. Există probleme mai importante pe care să le discutăm între patru ochi dacă ni s-a oferit rarul prilej să rămânem singuri.
Pe fața lui Rake apăru o urmă de zâmbet.
– Destul de adevărat. Aruncă o privire spre intrarea în cort. Afară… Se întoarse din nou spre Brood. Având în vedere infectarea Tennes, provocarea ta a fost o cacealma?
Lordul războinic își dezveli dinții piliți.
– Oarecum, dar nu în întregime. Problema nu este capacitatea mea de a dezlănțui puterea, ci natura acestei puteri. E încărcată de otravă, înțesată de haos…
– Ceea ce înseamnă că ar putea fi mai sălbatică decât vârtejul pe care îl stârnești de obicei? Brood, acest lucru e alarmant. Kallor își dă seama de asta?
– Nu.
Rake își drese glasul.
– Ar fi mai bine ca lucrurile să rămână neschimbate.
– Da, mârâi lordul războinic. De aceea, data viitoare, abține-te, Rake.
Tiste Andii se duse la masă pentru a-și turna vin.
– Ciudat, aș fi putut jura că exact așa am procedat.
– Acum trebuie să vorbim despre Pannion Domin.
– Un adevărat mister, Caladan. Mult mai perfid decât am bănuit. Straturi de putere, unul ascuns dedesubtul altuia. Cred că în miezul ei se află Coridorul Haosului – iar Corbii Uriași sunt de acord cu asta.
– Acest lucru urmează o cale prea aproape de Zeul Schilod pentru a fi întâmplător. La urma urmelor, otrava Celui Înlănțuit este cea a Haosului.
– Da, spuse Rake și zâmbi. Curios, nu-i așa? Cred că nu se mai pune problema cine pe cine folosește.
– Probabil.
– Pannion Domin ne va pune în fața unor provocări formidabile.
Brood făcu o grimasă.
– Așa cum a insistat copila, *vom avea nevoie de ajutor*.
Fiul Întunericului se încruntă.
– Explică-mi, te rog.
– T'lan Imass, prietene. Vin armatele de strigoi.

Fața lui Rake se înnegură.
– Asta este contribuție lui Dujek Un-Braț?
– Nu, a copilei. Silverfox. Este Aruncătoare de Oase în carne și sânge, prima apărută după multă vreme.
– Vorbește-mi despre ea.
Lordul războinic îi vorbi, iar când încheie, în cort se înstăpâni tăcerea.

Cercetându-l cu ochi mijiți, Whiskeyjack se apropie de Paran. Cu fața albă ca osul și năpădită de sudoare, tânărul căpitan tremura, de parcă ar fi fost cuprins de febră. Ben-cel-Iute reușise să coboare masa cu tăblia în sus; vrăjitoria încă o înveșmânta cu fulgere care dansau și păreau îndărătnice, nedorind să se stingă. Vrăjitorul se ghemuise alături de ea, iar după expresia neclintită, Whiskeyjack își dădu seama că omul se afla într-o transă de vrăjitorie. Cercetând, sondând…
– Ești un neghiob.
Auzind acele vorbe rostite cu glas hârâit, comandantul se întoarse.
– Kallor, cu toate astea…
Bărbatul cărunt și înalt îi zâmbi glacial.
– Vei ajunge să regreți că ai jurat s-o protejezi pe copilă.
Ridicând din umeri, Whiskeyjack se întoarse pentru a-și continua plimbarea.
– N-am terminat cu tine! spuse șuierat Kallor.
– Dar eu am terminat cu tine, îi răspunse calm malazanul, fără să se oprească.
Paran era acum în fața lui. Avea ochii larg deschiși, iar în ei se citea nedumerirea. În spatele lui, spectrali și părând indiferenți față de faptul că lordul lor se retrăsese în cortul de comandă împreună cu Caladan Brood, Tiste Andii începuseră să se îndepărteze. Whiskeyjack o căută din ochi pe Korlat, dar nu o văzu; și, își dădu el seama după o clipă, nici Mhybe nu era prin preajmă. Copila Silverfox stătea la vreo zece pași de Paran, urmărindu-l cu ochii lui Tattersail.
– Fără întrebări, spuse mârâit Paran când Whiskeyjack se opri în fața lui. Nu am răspunsuri – nici pentru ceea ce s-a întâmplat aici, nici pentru ceea ce am devenit. Probabil că ar fi mai bine dacă ai numi pe altcineva la comanda Arzătorilor de Poduri.

– N-am niciun motiv, spuse Whiskeyjack. Pe de altă parte, căpitane, nu-mi place să mă răzgândesc.
Ben-cel-Iute li se alătură. Surâse.
– A fost cât pe ce, nu?
– Ce e lucrul acela? îl întrebă Whiskeyjack, făcând semn cu capul spre masă.
– Doar ce pare a fi. O nouă carte Nealiniată din Pachetul cu Dragoni. Ei, bine, este Nealiniatul dintre toți Nealiniații. Masa deține tot Pachetul. Vrăjitorul îi aruncă o privire lui Paran. Așa cum am bănuit, căpitanul este pregătit de ascensiune. Iar asta înseamnă că ce face – sau preferă să nu facă – poate avea efecte profunde. Asupra tuturor. Pachetul cu Dragoni pare să fi căpătat un Stăpân. Jen’isand Rul.
Dând clar de înțeles că nu dorea să participe la acea discuție, Paran se întoarse cu spatele.
Whiskeyjack se încruntă spre vrăjitor.
– Jen’isand Rul. Am crezut că era un nume care se referea la… escapadele lui cu o anumită armă.
– Așa e, dar cum numele acela este pe carte, se pare că, într-un fel, cei doi sunt legați. Dacă Paran este la fel de neștiutor ca și noi, atunci va trebui să mă gândesc intens pentru a afla ce înseamnă legătura. Sigur, adăugă el, s-ar putea ca Paran să știe îndeajuns pentru a mă ajuta, cu condiția să vrea.
Căpitanul deschise gura pentru a răspunde, dar Whiskeyjack i-o luă înainte.
– Nu ne poate răspunde… deocamdată. Din câte înțeleg, vom duce masa aceea ridicolă cu noi, așa e?
Ben-cel-Iute confirmă cu mișcări rare din cap.
– Ar fi cel mai bine, măcar o vreme, ca să o pot examina mai îndeaproape. Cu toate astea, propun să o abandonăm înainte de a pătrunde pe teritoriul Pannion. Ghilda Trygalle Trade i-o poate duce alchimistului din Darujhistan pentru a o păstra în siguranță.
O nouă voce interveni în discuție.
– Cartea nu ne va părăsi.
Cei trei se întoarseră și o văzură pe Silverfox, care se apropiase de ei. În spatele ei, doisprezece războinici Rhivi ridicau tăblia.
Urmărindu-i pe bărbații zvelți cu pielea tuciurie cărând masa, Ben-cel-Iute se încruntă.

– Fetițo, e riscant să avem în luptă un obiect care are o asemenea putere.
– Vrăjitorule, trebuie să ne asumăm riscul.
Whiskeyjack scoase un sunet din gâtlej.
– De ce?
– Deoarece cartea îi aparține lui Paran și va avea nevoie de ea.
– Ne poți explica asta?
– Așa cum vom vedea, luptăm împotriva mai multor dușmani.
– Nu vreau cartea aceea, se răsti Paran. Mai bine ai picta alt chip pe tăblie. Am în mine sângele unui Copoi al Umbrei. Sunt o garanție – când veți înțelege asta? Îl am, iar Hood mi-e martor!
Zăngănitul unei armuri îi preveni că se apropia Kallor.
Whiskeyjack se strâmbă.
– Nu participi la această discuție.
Kallor zâmbi ironic.
– Nu particip niciodată, dar deseori sunt subiectul ei.
– Nu și de data asta.
Ochii cenușii, lipsiți de orice expresie, ai Marelui Rege se ațintiră asupra lui Ben-cel-Iute.
– Tu, vrăjitorule, aduni suflete… Eu sunt acela care *eliberează* sufletele – vrei să sfărâm lanțurile tale lăuntrice? Nimic mai simplu, și te las neajutorat.
– Mai ușor este să faci o groapă, îi răspunse Ben-cel-Iute.
Kallor dispăru din câmpul lor vizual, fiindcă solul dispăru de sub el. Se auzi zdrăngănitul armurii, urmat de un urlet.
Privindu-l cu ochii măriți pe Ben-cel-Iute, Silverfox scoase un țipăt de uimire.
Vrăjitorul ridică din umeri.
– Ai dreptate, nu-mi pasă cine sau ce este Kallor.
Whiskeyjack se apropie de marginea gropii și aruncă o privire în jos.
– Urcă… se descurcă destul de bine pentru un bătrân.
– Dar cum nu sunt prost, se grăbi să spună Ben-cel-Iute, acum îmi voi lua rămas-bun.
Vrăjitorul făcu un gest și păru să tremure, după care, un moment mai târziu, dispăru.
Întorcându-i spatele lui Kallor, care gemea și blestema – și ale cărui mâini neînmănușate se vedeau cum se agățau de marginea fragilă a gropii –, Whiskeyjack îi spuse lui Paran:

– Căpitane, întoarce-te la Arzătorii de Poduri. Dacă totul merge bine, ne vom întâlni din nou la Capustan.
– Am înțeles, domnule.
Oarecum nesigur pe picioare, Paran se îndepărtă.
Cu ochii ațintiți spre Kallor, care se chinuia să iasă din groapă, Silverfox spuse:
– Vă sugerez să plecăm și noi de aici.
– De acord, fecioară.

Prăbușit în șa de oboseală, Whiskeyjack urmări coloanele armatei lui Un-Braț părăsind în marș din orașul Pale. Ziua era toridă, iar aerul umed anunța furtuni. Ceva mai puțini decât de obicei deoarece Twist, ispravnicul lor, plecase împreună cu căpitanul Paran și cu Arzătorii de Poduri în urmă cu patru zile, iar opt din cele unsprezece flote își luaseră zborul în noaptea precedentă, îndreptându-se spre Munții Viziunii, de la granița de nord-est cu Domin, soldații Moranth Negri, călare pe quorli, descriau cercuri pe deasupra celor două armate care ridicaseră taberele.
Comandantul era epuizat. Durerea din picior îl văduvea de somn, iar fiecare zi era încărcată de cerințe, precum furnituri, amănunte legate de desfășurarea planificată a marșului, dar și de fojgăiala neîncetată a mesagerilor care aduceau rapoarte și ordine, pentru ca apoi să plece în grabă cu alte ordine și rapoarte. Abia aștepta să înceapă călătoria peste jumătate de continent, fie și numai pentru a găsi răspuns la o mie de întrebări în legătură cu ceea ce îi aștepta.
Tăcut, Ben-cel-Iute se așeză alături de Whiskeyjack, iar calul magului se foi agitat sub acesta.
– Bidiviul tău ți-a preluat starea de spirit, Ben, spuse comandantul.
– Așa e.
– Te întrebi când îți voi cere să îi urmărești și să îi ajungi din urmă pe Paran și pe Arzătorii de Poduri și să te îndepărtezi de Kallor. Pe de altă parte, vrei să te îndepărtezi cât mai mult de Silverfox.
Ben-cel-Iute tresări când auzi ultima remarcă, apoi oftă.
– Da. Cred că nu am reușit să-mi ascund neliniștea – cel puțin față de tine, asta e limpede. Whiskeyjack, de când am sosit, copila a crescut cu cinci ani – azi-dimineață, am văzut-o pe

Mhybe. Korlat face tot ce se poate, așa cum procedează toate femeile-umăr Rhivi, dar Silverfox i-a răpit bătrânei toată forța vitală – doar Hood știe ce o mai ține în viață. Nici ideea de a ne alia cu T'lan Imass nu mă bucură. Și apoi mai e Anomander Rake – vrea să știe totul despre mine.
– A încercat să sondeze mai adânc?
– Încă nu, dar de ce să-l ispitesc?
– Am nevoie de tine mai mult, spuse Whiskeyjack. Mergi cu însoțitorii mei – în măsura posibilului, vom sta la distanță de Fiul Întunericului. Mercenarii din Capustan au mușcat din momeala aruncată de tine?
– O cam adulmecă.
– Atunci, mai așteptăm o săptămână. Dacă nu iese nimic, înseamnă că trebuie să pleci.
– Am înțeles, domnule.
– Ascultă, spuse Whiskeyjack cu glas tărăgănat, de ce nu-mi spui ce altceva pui la cale, Ben-cel-Iute?
Magul clipi cu un aer nevinovat.
– Poftim, domnule?
– Magule, ai vizitat fiecare templu și clarvăzător din Pale. Ai cheltuit o mică avere cu cititorii Pachetului de Cărți. Pe Hood, am primit un raport privind faptul că ai sacrificat o capră în zori, deasupra unul tumul – Ben-cel-Iute, pentru numele Abisului, ce ai vrut să faci cu asta?
– De acord, murmură Ben-cel-Iute, treaba cu capra e vecină cu disperarea. Recunosc asta. M-am lăsat dus de val.
– Și ce ți-au spus spiritele pierdute din tumul?
– Nimic. Cum să spună? Nu exista niciunul înăuntru.
Whiskeyjack își miji ochii.
– Niciunul? Dar era un tumul Rhivi, nu?
– Da, unul dintre puținele rămase în zonă. Fusese golit. Recent.
– Golit?
– Da, domnule, cineva sau ceva a adunat totul. Nu știu să se mai fi întâmplat așa ceva până acum. Acesta e lucrul cel mai ciudat. Niciun suflet nu a rămas în acești tumuli. Și mă întreb *unde sunt.*
– Văd că vrei să schimbi subiectul, Ben-cel-Iute. Frumoasă încercare.
Magul se încruntă.

– Fac niște investigații. Nu e ceva imposibil și nu va afecta nimic altceva. Pe de altă parte, din punct de vedere oficial, acum suntem în marș, adevărat? Nu pot face prea multe în pustietate. În plus, am fost *derutat*. Spiritele acelea furate... *cineva* le-a luat, iar asta îmi stârnește curiozitatea.
– Când o să afli, mă vei informa, da?
– Desigur, domnule.
Whiskeyjack scrâșni din dinți și nu mai scoase nicio vorbă. Te cunosc de prea multă vreme, Ben-cel-Iute. Ai dat de ceva, iar asta te-a făcut să fugi ca o hermelină cu coada între picioare. Să sacrifici o capră, pentru numele lui Hood!
Pe drumul dinspre Pale, armata lui Un-Braț – aproape zece mii de veterani din Campania Genabackană – înainta pentru a se alătura celei a lui Caladan Brood. Marșul începuse, către război, împotriva unui dușman pe care nimeni nu îl văzuse și despre care nu se știa aproape nimic.

CAPITOLUL ȘASE

Pe unde calcă ei, sângele curge…

Viziunea lui Kulburat
Horal Thume (n. 1134)

La poarta dinspre apus a orașului Saltoan ajungea o șosea lată, care descria un arc peste canal. Atât podul, cât și canalul în sine trebuiau reparate urgent, deoarece betonul se fărâmițase și prezenta crăpături largi, pline de ierburi, mai ales în locurile în care se aflau fundațiile. Unul dintre cele mai vechi orașe de pe Câmpia Viziunii, Saltoan se aflase cândva de-a lungul fluviului Catlin, îmbogățindu-se din comerțul transcontinental, asta până în momentul în care fluviul își schimbase cursul în timpul unei primăveri foarte ploioase. Canalul Korselan s-a construit din dorința de a restabili legătura profitabilă cu comerțul de-a lungul cursului, dar și cu patru lacuri adânci – două dintre ele aflate în albia fostului fluviu – pentru amarare și cheiuri. Eforturile aduseseră doar reușite parțiale, astfel că după patru sute de ani se înregistrase un declin lent, dar inexorabil.
În timp ce își îndruma calul pe șosea, încruntarea lui Gruntle se adânci când văzu în fața lui zidurile groase și scunde ale orașului Saltoan. Pete cafenii coborau în dungi în josul marginilor lor înclinate. Șeful caravanei simțise deja mirosul canalizării primitive. De-a lungul meterezelor erau nenumărate siluete, însă puține dintre ele erau ale unor soldați sau polițiști. Orașul își trimisese mult lăudata Gardă Călare spre miazănoapte pentru a se alătura forțelor lui Caladan Brood în războiul împotriva Imperiului Malazan. Ceea ce mai rămăsese din armata sa nu valora nici măcar cât unsoarea folosită pentru a lustrui încălțămintea soldaților ei.
Aruncă o privire înapoi în timp ce căruța stăpânului său se hurduca și zdrăngănea pe șosea. Aflat pe capră, Harllo îi făcu semn cu mâna. Alături de el, Stonny ținea hățurile și Gruntle văzu că buzele ei se mișcau, semn că slobozea un șuvoi de blesteme și plângeri. După un moment, salutul lui Harllo se stinse.
Gruntle își îndreptă din nou atenția asupra Porții de Apus. Nu se vedea nicio gardă și circulația era redusă. Cele două porți uriașe din lemn erau întredeschise și păreau să nu fi fost închise de multă vreme. Dispoziția gărzii de corp se înnegură și mai mult. Își îndemnă calul să încetinească până când căruța ajunse în dreptul lui.
– Trecem direct, da? întrebă Stonny. Până la Poarta de Răsărit, da?
– Așa am propus, spuse Gruntle.

– La ce folosește experiența noastră îndelungată dacă stăpânul nesocotește recomandările noastre? Răspunde-mi, Gruntle!

Căpitanul se mulțumi să ridice din umeri. Fără îndoială că fiecare vorbă a lor era auzită de Keruli, iar Stonny știa acest lucru.

Se apropiară de intrarea arcuită. Drumul de dincolo de ea se îngusta brusc, devenind o alee întortocheată, îngropată în umbrele întunecate aruncate de etajele superioare ale clădirilor care o mărgineau și se proiectau în afară până când se uneau deasupra capului. Gruntle o luă din nou înaintea căruței. Găini sfrijite se împrăștiară din calea lor, dar șobolanii negri și grași din rigole se opriră doar o clipă din festinul oferit de gunoaiele putrezite pentru a urmări roțile atelajului învârtindu-se și trecând de ei.

– Căruța se va hârșâi de pereți foarte curând, spuse Harllo.

– Dacă reușim să trecem de Pasajul Față-Răsucită, am scăpat.

– Da, dar e un *dacă* periculos, Gruntle. Ascultă la mine, pe zidurile astea sunt destule lucruri care ar trebui unse.

Aleea se îngusta în fața lor spre punctul de control cunoscut sub numele de Pasajul Față-Răsucită. Nenumărate care ale negustorilor săpaseră dâre adânci în zidurile care o mărgineau. Pe pietrele de pavaj erau presărate spițe rupte și ornamente sfârtecate. Gruntle știa că oamenii din acea zonă a orașului aveau o mentalitate de jefuitori. Orice căruță prinsă în pasaj devenea o pradă, iar localnicii nu ezitau să scoată sabia dacă pretențiile lor erau contestate. Gruntle făcuse prăpăd în acel loc în urmă cu șase sau șapte ani. O noapte neplăcută. El și gărzile lui depopulaseră jumătate de intersecție de brute și criminali în acele ore întunecoase de coșmar în care reușiseră să tragă înapoi căruța, să îi scoată roțile, să le schimbe cu rulouri din lemn și să o împingă prin pasaj.

Nu voia să mai treacă printr-o asemenea situație.

Butucii roților se frecară de câteva ori de ziduri în timp ce se apropiau de punctul de control, însă apoi, cu Stonny, care înjura, și cu Harllo, rânjind, trecând pe sub rufele încă ude atârnate de o frânghie, reușiră să ajungă la piața de la capătul aleii.

Piața Debaraua lui Wu nu fusese creată în mod deliberat. Spațiul deschis apăruse din convergența întâmplătoare a treisprezece străzi și alei de diferite lățimi. Hanul către care duceau toate cândva nu mai exista, deoarece arsese în urmă cu aproape un

secol, lăsând în urmă o zonă lată și denivelată de dale de pavaj și pietre de râu care, în mod inexplicabil, primise numele de Debaraua lui Wu.
– Stonny, ia-o pe strada Mucosin, ordonă Gruntle, arătând către bulevardul lat care pornea din partea estică a pieței.
– Încă mai țin minte, mârâi ea. O, zei, ce duhoare!
Vreo douăzeci de puști îi văzuseră sosind, iar acum, ca niște vulturi incapabili să zboare, urmăreau căruța cu fețe murdare, ciupite de vărsat, inexpresive și mult prea serioase. Niciunul dintre ei nu scotea o vorbă.
Încă aflat în frunte, Gruntle își îndemnă calul spre strada Mucosin. Văzu câteva mutre privind pe ferestre mizere, însă nimic altceva pe stradă. *Nu aici… nu în față. Asta nu e bine.*
– Șefu', strigă Harllo.
Gruntle nu se întoarse.
– Ce e?
– Puștii ăia… s-au topit.
– Aha. Își scoase pumnalele, Gadrobi. Încarcă-ți arbaleta, Harllo.
– Am făcut-o deja.
Știu, dar de ce nu m-ai anunțat?
Pe stradă, la treizeci de pași în fața lor, apărură trei siluete. Gruntle își miji ochii. O recunoscu pe femeia înaltă din mijloc.
– Bună, Nektara. Văd că ți-ai extins domeniul de activitate.
Femeia cu fața marcată de cicatrice zâmbi.
– A, e Gruntle. Și Harllo. Și mai cine? Aha, aia trebuie să fie Stonny Menackis. Fără îndoială, la fel de iritată ca întotdeauna, draga mea, cu toate că-mi pun inima la picioarele tale.
– Lucru deloc înțelept, spuse Stonny cu glas tărăgănat. Am călcătura cam grea.
Zâmbetul Nektarei se destinse.
– Și faci acea inimă să bată mai iute, iubire. De fiecare dată.
– Cât e taxa de trecere? întrebă Gruntle, oprindu-și calul la zece pași de femeie și de cele două gărzi de corp.
Nektara își înălță sprâncenele pensate.
– Taxă? De data asta, nu, Gruntle. Încă suntem pe proprietatea lui Garno – ni s-a acordat drept de trecere. Acum ne aflăm aici doar ca escorte.
– Escorte?

Zdrăngănitul produs de deschiderea obloanelor căruței îl făcu pe Gruntle să se întoarcă. Văzu apărând mâna stăpânului său, care, cu un gest languros, îi făcu semn să se apropie.
Căpitanul descălecă. Ajunse la ușa laterală a căruței, privi înăuntru și văzu fața palidă și rotundă a lui Keruli.
– Șefule, urmează să ne întâlnim cu conducătorii acestui... oraș.
– Cu regele și Consiliul lui? De ce...?
Se trezi întrerupt de râsul slab al lui Keruli.
– Nu, nici vorbă. Cu *adevărații* conducători ai orașului Saltoan. Cu mari cheltuieli și după negocieri laborioase, s-a convocat o adunare a tuturor stăpânilor și stăpânelor de proprietăți, iar eu mă voi adresa lor în această seară. Acceptă escorta ce ni s-a oferit. Totul e în regulă, te asigur.
– Și de ce nu ne-ai spus toate astea mai devreme?
– Nu știam dacă negocierile au reușit. Chestiunea este complexă, pentru că stăpânii și stăpânele au solicitat... sprijin. La rândul meu, trebuie să le câștig încrederea, ca reprezentant al celui mai eficient agent care le poate oferi sprijin.
Tu? Pentru numele lui Hood, cine ești tu?
– Înțeleg. Bine, atunci, dacă vrei, acordă-le încredere acestor criminali, dar mă tem că noi nu vom împărtăși aceeași părere.
– Am înțeles, căpitane.
Gruntle se întoarse la calul lui. Apucând frâul, se răsuci spre Nektara.
– Condu-ne.

Saltoan era un oraș cu două inimi, cu încăperi cu sânge de culori diferite, însă amândouă erau la fel de infecte și corupte. Stând cu spatele lipit de peretele tavernei aglomerate, cu tavan scund, Gruntle urmărea cu ochi mijiți adunătura pestriță de ucigași, șantajiști și brute, a căror pretenție la putere se măsura prin frică.
Stonny se rezemase de zid în stânga căpitanului, iar Harllo se așezase pe aceeași banchetă, în dreapta lui. Nektara își târâse scaunul și o masă mică, rotundă, aproape de Stonny. Vălătuci groși de fum se înălțau din hookah aflată în fața stăpânei, învăluindu-i trăsăturile sărutate de pumnale în aburi smoliți, copleșitori. Ținând muștiucul în stânga, își lăsase cealaltă mână pe coapsa acoperită de piele a lui Stonny.

Keruli se așezase în mijlocul încăperii, cu fața spre majoritatea lorzilor și doamnelor crimei. Purtând o mantie neagră sticlind ca obsidianul topit, bărbatul scund își prinsese mâinile deasupra centurii simple din piele cenușie. Creștetul lui chel era acoperit de o pălărie ciudată, foarte strânsă, stilul ei amintind de acelea purtate de figurile ce se aflau printre cele mai vechi sculpturi din Darujhistan și în tapiseriile la fel de străvechi.
Își începuse discursul cu glas moale și perfect modulat:
– Sunt încântat să particip la această adunare de bun augur. Orice oraș are vălurile sale secrete și mă simt onorat de ridicarea acestuia. Desigur, îmi dau seama că mulți dintre voi mă socotiți croit din aceeași stofă ca și dușmanul vostru de moarte, dar vă asigur că nu este cazul. V-ați exprimat îngrijorarea cu privire la valul de preoți din Pannion Domin care vine în Saltoan. Ei vorbesc despre orașe proaspăt ajunse sub protecția divină a cultului Clarvăzătorului din Pannion și le spun oamenilor simpli povești privind legi care se aplică în mod imparțial tuturor cetățenilor, despre drepturi și privilegii consfințite, despre binevenita impunere a ordinii în pofida tradițiilor și obiceiurilor locale. Ei seamănă semințele discordiei în rândul supușilor voștri – iar acest lucru reprezintă un precedent primejdios, desigur.
Urmară murmurele aprobatoare ale stăpânilor și stăpânelor. Gruntle aproape că zâmbi văzând politețea manierată a acelor ucigași născuți pe stradă. Aruncând o privire, observă, și ridică din sprâncene, că Nektara își vârâse mâna sub faldurile de piele ale moletierei, ajungând la vintrele ei. Stonny avea fața îmbujorată și, stând cu ochii aproape închiși, zâmbea vag. *Regină a Viselor, nici nu e de mirare că nouă zecimi dintre bărbații din această încăpere gâfâie, fără a mai vorbi că sorb adânc din cupele cu vin.* Întinse și el mâna după stacană.
– Un măcel total, mârâi una dintre stăpâne. Fiecare dintre blestemații ăștia de preoți ar trebui să surâdă cu burta, asta e singura cale de a rezolva problema, eu așa zic.
– Martiri ai credinței, răspunse Keruli. Un asemenea atac direct este sortit eșecului, așa cum s-a întâmplat și cu alte orașe. Domnilor și doamnelor, acest conflict este unul al informațiilor sau, mai curând, al dezinformării. Preoții desfășoară o campanie de dezinformare. În ciuda faptului că impune legea și ordinea, Pannion Domin este o tiranie caracterizată printr-un grad

nemaiîntâlnit de cruzime față de poporul său. Nu mă îndoiesc că ați auzit poveștile despre Tenescrowri, armata de deposedați și abandonați a Clarvăzătorului – tot ce ați aflat nu este exagerat. Canibali, violatori ai morților…
– Copiii Seminței Moarte, spuse un bărbat, aplecându-se în față. E adevărat? E posibil așa ceva? Femeile ar trebui să coboare pe câmpurile de bătălie pe soldații ale căror cadavre încă nu s-au răcit…
Keruli dădu din cap cu un aer grav.
– În rândul celei mai tinere generații de susținători Tenescowri… da, ei sunt Copiii Seminței Moarte. O dovadă clară că este posibil. Făcu o pauză, apoi continuă: Domin îi posedă pe credincioșii sanctificați, cetățeni ai orașelor Pannion originale, în cazul cărora se aplică drepturile și privilegiile despre care vorbesc preoții. Nimeni altcineva nu poate dobândi acea cetățenie. Non-cetățenii o duc mai rău decât sclavii, deoarece ei sunt supuși – ca niște *obiecte* – tuturor cruzimilor imaginabile, fără să beneficieze de iertare sau dreptate. Tenescowri le oferă singura scăpare, șansa de a egala neomenia ce li se aplică. Dacă Domin va subjuga Saltoan, cetățenii lui, până la ultimul, vor fi alungați din casele lor, deposedați de toate bunurile, li se vor lua hrana și apa de băut. Brutalitatea sălbatică va fi singura soluție pentru ei, ca susținători credincioși în Tenescowri. Stăpâni și stăpâne, trebuie să purtăm acest război cu arma adevărului, pentru a dezvălui pe deplin minciunile preoților din Pannion. Acest lucru impune un tip foarte precis de organizare, de răspândire de știri, de zvonuri inteligent meșteșugite și de contrainformații. Lucruri la care voi excelați, prieteni. Trebuie ca oamenii de rând înșiși să îi gonească pe preoți din Saltoan. Ei trebuie să fie îndrumați spre o asemenea hotărâre, spre această cauză, nu cu pumnii și cnutul, ci prin cuvinte.
– Ce te face să fii atât de convins că acest lucru va da roade? întrebă un bărbat.
– Nu aveți de ales, trebuie să reușiți, îi răspunse Keruli. Dacă dați greș, veți vedea cum Saltoan cade în ghearele Pannion.
Keruli continuă, dar Gruntle nu-l mai ascultă. Cu ochii mijiți îl examina pe omul care îi angajase. Contractul fusese mijlocit de un intermediar din Darujhistan. Gruntle îl văzuse prima oară pe stăpânul său într-o dimineață, la Poarta Îngrijorării, când el sosise la întâlnire pe jos, înveșmântat la fel ca acum. Căruța

fusese adusă câteva momente mai târziu, fiind închiriată pe plan local. Keruli se urcase imediat în ea, iar de atunci, în cursul acelei călătorii lungi și istovitoare, Gruntle îl văzuse și vorbise cu stăpânul lui doar de două ori.

Mag, așa aș trage concluzia. Însă acum cred că e preot. În fața cărui zeu îngenunchează? Nu percep niciun semn evident. Asta în sine spune multe. Nimic nu sare în ochi în ceea ce îl privește, cu excepția cufărului fără fund cu bani, probabil, care îl face să fie generos. Au apărut temple noi în Darujhistan în ultima vreme? Nu-mi aduc aminte – a, acela din Cartierul Gadrobi. Închinat lui Treach, deși nu pricep nici în ruptul capului de ce ar dori cineva să îl venereze pe Tigrul Verii.

– …crime.

– Totuși, a fost liniște în ultimele două nopți.

Stăpânii și stăpânele vorbeau unii cu alții. Keruli rămăsese alert, dar tăcut.

Clipind, Gruntle se așeză mai comod pe banchetă. Se aplecă spre Harllo.

– Ce-a fost asta cu crimele?

– Crime inexplicabile vreme de patru nopți la rând, sau cam așa ceva. O chestie izolată, deși înțeleg că e de domeniul trecutului.

Căpitanul își drese glasul, apoi se rezemă din nou de perete, încercând să ignore sudoarea rece care îl gâdila pe sub cămașă. Au reușit să ajungă repede, cu mult înaintea noastră – carul acela se deplasa cu o viteză supranaturală. Dar nu ar fi putut trece pe străzile din Saltoan. Prea lat, prea înalt. Probabil că a oprit în Waytown. La douăzeci de pași de Poarta de Răsărit… Asta nu e o dovadă care să-ți întărească părerea, prietene Buke?

– M-am plictisit de moarte. Stonny își turnă încă o cană cu vin. Nektara a reușit să o alunge și – dacă toate fețele alea păroase și transpirate arătau ceva – nu doar eu eram plictisită. Sunteți cu toții niște porci.

– Dar nu noi ne-am dat în spectacol, spuse Gruntle.

– Și ce dacă? Nu v-a silit nimeni să vă uitați, nu-i așa? Dar dacă aș fi avut un sugar în poală și aș fi avut un sân dezgolit?

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, sigur m-aș fi uitat, spuse Harllo.

– Ești dezgustător.

– Scumpa mea, mă înțelegi greșit. Nu-i vorba de țâța ta – cu toate că asta ar fi ceva frunos de văzut – dar tu, cu un sugar? Ha-ha, cu copil!
Stonny îi aruncă o privire înfuriată.
Se aflau în sala din spate a tavernei, iar în fața lor erau resturi de mâncare.
– În orice caz, spuse oftând Gruntle, întrunirea asta va dura toată noaptea, iar mâine dimineață stăpânul nostru va fi singurul dintre noi care să aibă privilegiul de a recupera somnul pierdut – în interiorul confortabil al căruței. Noi avem camere la etaj, cu paturi aproape curate, așa că vă sugerez să le folosim.
– Ele vor sluji doar somnului, scumpa mea Stonny, spuse Harllo.
– Fii convins că o să blochez ușa, avortonule.
– Presupun că Nektara bate la ușă într-un anume fel.
– Șterge-ți zâmbetul de pe mutră, altfel o fac eu, Harllo.
– Cum se face că doar tu te distrezi?
Ea îi rânji.
– E vorba de bună-creștere, corcitură ce ești. De ceea ce eu am, iar ție îți lipsește.
– Aha, educație?
– Întocmai.
Un moment mai apoi se deschise ușa și în cameră intră Keruli. Gruntle se rezemă de spătarul scaunului și îl măsură pe preot.
– Ai reușit să recrutezi brutele, ucigașii și escrocii orașului în sprijinul cauzei tale?
– Mai mult sau mai puțin, îi răspunse Keruli, apropiindu-se pentru a-și turna o cană de vin. Vai, războiul trebuie purtat și pe altfel de câmpuri de bătălie, spuse el oftând. Mă tem că această campanie va fi lungă.
– De aceea ne îndreptăm spre Capustan?
Privirea preotului se opri asupra lui Gruntle preț de un moment. Apoi Keruli se întoarse cu spatele.
– Căpitane, acolo mă așteaptă alte treburi. În marele plan, scurtul nostru ocol prin Saltoan este întâmplător.
Și despre ce plan măreț este vorba? vru Gruntle să întrebe, dar se abținu. Stăpânul lui începea să îl irite, și bănui că orice răspuns la acea întrebare nu va face decât să înrăutățească lucrurile. *Nu, Keruli, păstrează-ți secretele pentru tine.*

Arcada de sub Poarta de Răsărit era întunecată ca un mormânt, iar aerul era umed și înghețat. Învăluite într-o negură fumegoasă care era luminată în auriu de soarele dimineții, cocioabele din Waytown se întindeau dincolo de ea.
Cu ochii injectați, și simțind mâncărimi din cauza înțepăturilor de purici, Gruntle își îndemnă calul la un trap ușor imediat ce ieși în lumina soarelui. Rămăsese la Saltoan, făcându-și de lucru în preajma porții preț de două clopote, timp în care Harllo și Stonny conduseseră căruța și pe ocupantul ei în afara orașului cu un clopot înainte de crăpatul zorilor. În acele momente se aflau la cel puțin două leghe depărtare, pe drumul de-a lungul fluviului, socoti el.
Mai toți bandiții din prima jumătate a acelei porțiuni de drum spre Capustan își aveau cartierele generale în Saltoan – cea de-a doua, aflată pe teritoriul Capan, fiind infinit mai sigură. Ginitori tăiau frunză la câini în apropierea Porții Răsăritului pentru a ochi caravanele care se îndreptau spre răsărit, la fel cum îi văzuse Gruntle pe omologii lor la zidul de apus, de la Poarta de Apus, care stăteau cu ochii pe caravanele pornite spre Darujhistan. Căpitanul așteptase, pentru a vedea dacă vreo bandă locală își făcuse planuri în legătură cu căruța lui Keruli, dar nimeni nu pornise în urmărire, ceea ce confirma afirmația stăpânului său că i se garantase trecerea în perfectă siguranță. Cu toate acestea, Gruntle nu obișnuia să se încreadă în promisiunile făcute de hoți.
Își îndemnă calul să treacă la galop pentru a scăpa de norii de muște din Waytown și, flancat de câini pe jumătate sălbăticiți care îl lătrau, se îndepărtă de cartierul de colibe și ajunse pe drumul stâncos și deschis de pe malul fluviului. În stânga lui, preria Câmpiei Viziunii, care se unduia domol, se întindea până spre Munții Barghast, aflați în depărtare. Spre dreapta lui se afla un mal de mormane de bolovani – mai toți cotropiți de bălării – iar dincolo de el se găseau terenurile pline de stuf ale luncii fluviului.
Câinii îi dădură pace la câteva sute de pași de Waytown, iar căpitanul rămase singur. Drumul negustorilor se termină curând, își aminti el, barajul de pe partea dreaptă ștergându-se treptat, iar calea în sine devenea o dâră nisipoasă presărată de mușuroaie de furnici, lemn adus de ape și albit de soare și smocuri îngălbenite de iarbă, în locurile în care inundațiile de

primăvară nivelau făgașele lăsate de roțile carelor. Nu exista riscul de a te rătăci, desigur, atâta vreme cât călătorii urmăreau Fluviul Catlin, care curgea spre miazăzi.
Ajunse la cadavre la mai puțin de o leghe depărtare. Tâlharii își pregătiseră perfect ambuscada, apărând din albia săpată de un torent sezonier, adânc în sol și, fără îndoială, înconjuraseră carul victimei în câteva clipe. Se părea însă că planificarea precisă nu slujise la nimic. Asta se petrecuse cu cel mult două sau trei zile în urmă, întrucât cadavrele, umflate și aproape înnegrite, erau răspândite de ambele părți ale drumului. Săbii, capete de lănci, catarame și orice alte lucruri din metal se topiseră sub razele feroce ale soarelui, însă îmbrăcămintea și legăturile din piele rămăseseră neatinse. Câțiva bandiți aveau pinteni, lucru normal, pentru că le-ar fi fost imposibil să ajungă atât de departe fără cai, însă nu se vedea nici urmă de animale.
Coborât din șa și umblând printre cadavre, Gruntle observă că urmele lăsate de căruța lui Keruli – și acestea arătau că stăpânul se oprise pentru a examina scena – se suprapuneau altora. Un car mai lat, mai greu, tras de boi.
Pe cadavre nu se vedeau urme clare de răni.
Nu cred că Buke a fost nevoit să-și scoată sabia din teacă.
Căpitanul urcă din nou în șa și își reluă drumul.
Îi zări pe camarazii săi la distanță de jumătate de leghe, iar ceva mai apoi ajunse alături de căruță.
Harllo îl întâmpină cu un semn din cap.
– Frumoasă zi, nu crezi, Gruntle?
– Nu e niciun nor pe cer. Unde e Stonny?
– A plecat călare înainte. Ar trebui să se întoarcă în curând.
– De ce a făcut asta?
– A vrut să se asigure că o anumită tabără de pe marginea drumului e… cum să zic, neocupată. A, uite că vine.
Când Stonny își opri calul în fața lor, Gruntle o întâmpină cu o încruntătură.
– Femeie, mare prostie ai făcut, la naiba.
– Toată călătoria asta e o prostie, dacă vrei părerea mea. În tabăra de pe marginea drumului sunt trei Barghast – și în ultima vreme nu au mai prăjit niciun bandit. Oricum, Capustanul e la câteva zile de asediu și fie vom ajunge la vreme lângă ziduri, caz în care vom fi blocați acolo, având între noi și drumul

deschis toată armata Pannion, fie nu, și atunci blestemații ăia de Tenescowri se vor distra cu noi.
Încruntarea lui Gruntle se adânci.
– Încotro se îndreaptă acei Barghast?
– Au coborât dinspre miazănoapte, dar acum merg în aceeași direcție ca și noi – vor să vadă ce se întâmplă mai aproape de Capustan, dar nu mă întreba de ce – la o adică, sunt Barghast, nu? Au creierul de mărimea unei nuci. Gruntle, trebuie să stăm de vorbă cu stăpânul.
Ușa căruței se deschise și Keruli coborî.
– Nu e nevoie, Stonny Menackis, am auzul bun. Trei Barghast, ai spus? Din care clan?
– Fața Albă, dacă vopseaua e o indicație.
– Atunci, îi vom invita să călătorească cu noi.
– Stăpâne, interveni Gruntle, dar Keruli îl întrerupse.
– Vom ajunge la Capustan înainte de începerea asediului, așa cred. Septarhul care răspunde de forțele Pannion este recunoscut pentru abordările lui metodice. După ce ajung acolo, sarcinile voastre încetează și veți fi liberi să plecați imediat spre Darujhistan. Printre gene își îndreptă ochii negri și stranii spre Gruntle. Nu ai obiceiul să încalci contractele, altfel nu te-aș fi angajat.
– Nu, domnule, nu avem de gând să rupem contractul. Cu toate acestea, ar merita să discutăm și propunerile noastre – ce se întâmplă dacă asediul Capustanului începe înainte sosirii noastră?
– Căpitane, atunci nu vă voi cere să vă pierdeți viața în încercări disperate. Trebuie doar să mă lăsați în apropierea liniilor dușmanului, iar eu îmi voi croi drum până în oraș, și este mai bine să încerc această manevră de unul singur.
– Vrei să încerci să treci prin cordonul Pannion?
Keruli îi zâmbi.
– Am măiestria necesară pentru o astfel de ispravă.
Și acum o ai?
– Și ce facem cu acești Barghast? Ce te face să crezi că putem avea încredere în ei și să îi lăsăm să călătorească în tovărășia noastră?
– Dacă nu sunt de încredere, atunci prefer să îi am în apropiere, nu ești de acord, căpitane?
Gruntle își drese glasul.

– Ai dreptate, stăpâne.
Apoi se întoarse către Harllo și Stonny și dădu rar din cap.
Harllo îi zâmbi resemnat.
În mod previzibil, Stonny nu se dovedi la fel de laconică.
– Asta-i o nebunie! Apoi își ridică mâinile. Bine, atunci! Să ne aruncăm în gura dragonului, de ce nu? Își întoarce calul. Să ne apucăm să aruncăm oase alături de Barghast, bine?
Cu o grimasă, Gruntle o urmări îndepărtându-se călare.
– E o adevărată comoară, nu credeți? murmură Harllo, apoi oftă.
– Nu te-am văzut niciodată atât de îndrăgostit, spuse Gruntle, întorcând capul spre Harllo.
– Prietene, e o țintă de neatins, ăsta este adevărul. Tânjesc deznădăjduit, hoinărind posomorât din adorație neîmpărtășită. Le visez pe ea și pe Nektara… și eu sunt culcușit între ele.
– Te rog, Harllo, mi se întoarce stomacul pe dos.
– Hm, spuse Keruli, cred că acum voi urca din nou în căruță.
Cei trei Barghast erau frați, femeia fiind cea mai vârstnică. Se mânjiseră cu vopsea albă pe fețe, iar asta le dădea o înfățișare cadaverică. Pe umeri le atârnau codițe vopsite cu ocru, în care erau înnodate fetișuri făcute din os. Toți trei purtau cămăși din zale confecționate din monede găurite – din aramă sau din argint, provenite din cine știe ce cufăr furat, pentru că majoritatea i se părură antice și necunoscute lui Gruntle. În mâini aveau mănuși din zale acoperite cu monede. Cei trei aveau asupra lor arme cât pentru un pluton de gărzi de corp – un mănunchi de lănci, securi de aruncat și securi de luptă cu tija lungă, vârâte în teci de aramă, săbii cu cârlig la capăt și diverse cuțite și pumnale.
Stăteau în picioare de cealaltă parte a unei mici vetre înconjurate de pietre – focul aproape se stinsese, deoarece cărbunii abia mai pâlpâiau slab – iar Stonny era pe cal în stânga lor. Cele câteva oase de iepure arătau că Barghast terminaseră de mâncat cu puțin timp în urmă.
Gruntle își îndreptă ochii spre femeie.
– Stăpânul nostru vă invită să călătoriți alături de noi. Acceptați?
Ochii negri ai femeii se ațintiră asupra carului care, condus de Harllo, se apropia de marginea taberei Barghast.
– Sunt puțini negustorii care se îndreaptă spre Capustan, spuse ea după un moment. Drumul a devenit… primejdios.
Gruntle scoase un mormăit.

– Cum asta? Pannion a întreprins raiduri dincolo de fluviu?
– Nu am auzit așa ceva. Nu, demonii bântuie prin tărâmurile sălbatice. Noi am fost trimiși să descoperim adevărul despre ei.
Demoni? Pe răsuflarea lui Hood.
– Când ați aflat de acești demoni?
Femeia ridică din umeri.
– În urmă cu două sau trei luni.
Descălecând încet, căpitanul oftă.
– Ei, să sperăm că poveștile astea nu sunt adevărate.
Cu un surâs, femeia spuse:
– Noi gândim altfel. Sunt Hetan, iar ei sunt frații mei amărâți, Cafal și Netok. Netok participă la prima vânătoare după Noaptea Morții.
Gruntle aruncă o privire spre tânărul mătăhălos, cu aspect fioros.
– Îi văd emoția.
Hetan se întoarse și miji ochii spre fratele ei.
– Înseamnă că ai ochi ageri.
Pe Abis, încă o femeie lipsită de umor drept camarad de drum.
Trecându-și un picior peste șa, Stonny Menackis descălecă, stârnind un norișor de praf.
– Căpitanul nostru face glume prea simple, Hetan. Ele sfârșesc plescăind ca baliga de bou și miros la fel de execrabil. Nu-i acorda atenție, fato, decât dacă-ți place să fii derutată.
– Mie-mi place să ucid și să călăresc bărbați și puțin altceva, mârâi femeia, încrucișându-și brațele musculoase.
Harllo se grăbi să coboare din căruță și se apropie de ea cu un zâmbet larg.
– Mă cheamă Harllo și sunt încântat să te cunosc, Hetan!
– Poți să-l omori oricând dorești, mormăi Stonny.

Cei doi frați erau cu adevărat niște creaturi mizerabile, taciturne și, din câte își dădu seama Gruntle, din cale afară de îngrămădite la minte. Eforturile inutile ale lui Harllo de a intra în grațiile lui Hetan se dovediră destul de amuzante când, sub cerul spuzit de stele, se așezară în jurul vetrei reaprinse. Cu puțin înainte ca toți să-și pregătească locul de culcare, Keruli apăru pentru scurtă vreme, doar cât să bea cu ei un bol de ceai din plante, după care se retrase în căruță lui. Lui Gruntle îi

reveni sarcina – după ce el și Hetan zăboviră lângă foc – să mai stoarcă niște informații de la Barghast.
– Demonii ăștia, începu el, cum au fost descriși?
Ea se apleca în față și scuipă ritualic în foc.
– Iuți, pe două picioare. Gheare ca de vultur, doar că mai mari, la capetele picioarelor. Brațele lor sunt lame...
– Lame? Ce vrei să spui?
Ea ridică din umeri.
– Lame. Din fier de sânge. Ochii le sunt niște adâncituri goale. Duhnesc a urne din cercul întunecat. Nu scot niciun sunet.
Urne în cercul întunecat? Urne de cremare... dintr-un tumul. Aha, duhnesc a moarte. Brațele lor sunt lame... cum așa? Pentru numele lui Hood, ce înseamnă asta? Fier de sânge – ăsta e fier călit în sânge răcit în zăpadă... o practică Barghast când șamanii investesc armele. În felul ăsta posesorul și arma sunt uniți. Contopiți...
– A văzut cineva din clanul tău vreun demon?
– Nu, demonii nu au călătorit spre miazănoapte, spre ținuturile noastre. Au rămas în tărâmurile înierbate.
– Și atunci, cine a lansat poveștile astea?
– Ai noștri bărbați-umăr i-au văzut în vis. Spiritele le șoptesc și îi avertizează în legătură cu amenințarea. Clanul Alb și-a ales o căpetenie războinică – tatăl nostru – și așteaptă ceea ce are să se întâmple. Dar tatăl nostru vrea să-și cunoască dușmanul, de aceea și-a trimis copiii spre câmpie.
Urmărind focul stingându-se treptat, Gruntle analiză cele aflate.
– Tatăl tău, căpetenia războinică a Fețelor Albe, va conduce clanul spre miazăzi? În situația în care Capustanul este asediat, teritoriile capane vor deveni vulnerabile în fața raidurilor voastre, cel puțin până când Pannion își va definitiva cucerirea.
– Tatăl nostru nu plănuiește să ne conducă spre miazăzi. Scuipă a doua oară în foc. Războiul Pannion va ajunge cu timpul la noi. Așa au citit bărbații-umăr în lamele de bhederin. Iar atunci va fi război.
– Dacă demonii ăștia sunt elemente de avangardă ale forțelor Pannion...
– Când vor apărea în ținuturile noastre, vom ști că a sosit clipa.
– Să luptați, mormăi Gruntle. Ceea ce vă place cel mai mult.
– Da, dar acum vreau să te călăresc.

Călărit? Mai curând o să mă frământe până-mi pierd cunoștința. Ei, asta e.
– Care bărbat ar refuza o ofertă atât de elegantă?
Luându-și salteaua portabilă în ambele brațe, Hetan se ridică.
– Urmează-mă, și grăbește-te.
– Vai, îi răspunse el, săltându-se încet, după cum vei descoperi curând, eu nu mă grăbesc niciodată.
– Mâine noapte o să-l călăresc pe prietenul tău.
– O vei face și în noaptea asta, draga mea, dar în vis.
Ea dădu din cap cu un aer serios.
– Are mâini mari.
– Da.
– Și tu.
– Hetan, parcă spuneai că te grăbești.
– Da. Să mergem.

În cursul zilei, care se scurse încet, Lanțul Barghast coborî furișat dinspre miazănoapte, transformându-se din munți îndepărtați în dealuri tocite, ca niște cocoașe. Multe dintre dealurile care mărgineau drumul negustorilor spre Capustan erau locuri sacre, iar pe culmile lor se vedeau trunchiuri de copaci puse cu josul în sus, obiceiul Barghast de ancorare a spiritelor – cel puțin așa îi explicase Hetan în timp ce mersese alături de Gruntle, care își ducea calul de căpăstru. Deși îl interesau prea puțin chestiunile religioase, el se arătă totuși curios să afle de ce Barghast îngropau așa copacii.
– Sufletele muritorilor sunt sălbatice, îi explică ea, scuipând pentru a-și accentua spusele. Multe trebuie vârâte în pământ pentru a le împiedica să rătăcească. Stejarii sunt aduși de la miazănoapte. Bărbații-umăr cioplesc magie în trunchiurile lor. Cel care trebuie îngropat este prins sub copac. Sunt atrase și spiritele, ca paznici, dar sunt așezate și alte capcane de-a lungul marginilor cercului negru. Chiar și așa, sufletul evadează câteodată – prins într-una dintre capcane, dar poate călători pe pământ. Cele care se întorc la clanurile cu care au trăit sunt distruse imediat, așa că s-au deprins să stea departe – aici la câmpie. Uneori, câte o asemenea cursă-băț rămâne credincioasă neamurilor sale muritoare și trimite vise bărbaților-umeri, pentru a le semnala primejdiile.
– Ai spus cursă-băț. Ce înseamnă asta?

– Poți vedea și singur, îi răspunse ea ridicând din umeri.
– Și unul dintre aceste curse-băț a trimis visele despre demoni?
– Da, dar și alte spirite au făcut-o. Faptul că atât de mulți au încercat să ajungă la noi…
A dat veridicitate amenințării, da, înțeleg. Scrută pământul pustiu din fața lor și se întrebă ce se afla acolo.
Stonny călărea la cincizeci de pași înaintea lor. Pentru moment, Gruntle nu o vedea, deoarece drumul ocolea un deal presărat de bolovani care ascundea vederii tot ce se afla la treizeci de pași. Stonny era recunoscută pentru faptul că ignora ordinele – el îi ceruse să rămână tot timpul în câmpul lui vizual. Cei doi frați Barghast se plasaseră pe lateral, flancând căruța la o distanță care varia în funcție de terenul pe care se deplasau. Cafal se așezase pe latura dinspre interior și urca în fugă aceeași pantă stâncoasă a dealului. Înconjurat de un nor de musculițe care părea să devină tot mai mare și mai dens cu fiecare pas, Netok mergea de-a lungul malului nisipos al fluviului. Ținând seama de grăsimile râncede și alarmant de vâscoase cu care cei doi Barghast își unseseră trupurile, Gruntle bănui că insectele erau foarte nemulțumite – atrase de un corp cald, dar nedorind sau fiind incapabile să se așeze pe el.
Acea unsoare reprezentase o provocare în noaptea precedentă, gândi Gruntle, dar, deși se alesese cu nenumărate vânătăi, zgârieturi și înțepături, reușise să supraviețuiască. Hetan fusese… energică.
Un strigăt scos de Cafal. Stonny reapăru în aceeași clipă. Trapul ușor în care se apropia îi mai domoli temerile. Deși era limpede că atât ea, cât și Barghastul de pe deal zăriseră ceva în față. Aruncă o privire și îl văzu pe Cafal lăsat pe vine, cu atenția îndreptată asupra ceva aflat mai departe pe drum, însă fără să-și scoată armele.
Cu o expresie impenetrabilă, Stonny trase de hățuri pentru a-și opri calul.
– Căruța lui Bauchelain e în față. A fost avariată. S-a dat o luptă, din câte se pare. Urât de tot.
– Ai văzut pe cineva viu?
– Nu, doar boii, care sunt destul de liniștiți. Nu am văzut cadavre.

Hetan se întoarse spre fratele aflat pe deal și îi surprinse privirea. Își agită mâna și, scoțând o lance, Cafal păși cu fereală înainte, dispărând din câmpul lor vizual.
– În regulă, spuse Gruntle oftând. Scoateți armele – să mergem să vedem ce s-a întâmplat.
– Eu rămân pe loc? întrebă Harllo, care stătea pe capră.
– Nu.
Ocolind dealul, văzură că drumul se desfășura în fața lor din nou, deoarece de o parte și de alta terenul era plat. La patruzeci de pași în față erau Bauchelain și căruța masivă a lui Korbal Broach, răsturnat pe o parte, roata din spate, smulsă și sfărâmată, zăcea pe sol. Cei patru boi se aflau la câțiva pași depărtare. Dâre de pământ pârjolit porneau dinspre car, iar aerul duhnea a vrăjitorie. Dincolo de atelaj, movila scundă fusese sfârtecată, iar copacul care se aflase pe ea, cu rădăcinile în aer și fărâmițat, arăta de parcă ar fi fost lovit de fulger. Fumul încă se înălța din groapa căscată în care se aflase cândva camera de înhumare. În acele momente, Cafal se apropia precaut de ea, făcând gesturi de apărare cu mâna stângă și având în dreapta lancea pregătită.
Netok apăru alergând dinspre malul fluviului cu o secure pentru două mâini ridicată. Se opri alături de sora lui.
– Se întâmplă ceva urât, mârâi el, în timp ce ochii îi alergau în toate părțile.
– Și se află foarte aproape, spuse Hetan dând din cap. Stai lângă fratele tău.
El se îndepărtă în grabă.
Gruntle se apropie de ea.
– Tumulul acela... spui că un spirit sau o fantomă a scăpat de acolo.
– Da.
Scoțându-și sabia cu cârlig, femeia Barghast se apropie încet de vehiculul răsturnat. Căpitanul o urmă.
Stonny își îndemnă calul să se retragă, pentru a ocupa o poziție defensivă alături de căruța lui Keruli.
Într-o parte a căruței se vedea o gaură cumplită care, prin marginile zdrențuite, dezvăluia ceea ce păreau a fi fost lovituri de sabie, însă mai late decât văzuse Gruntle vreodată. Aproape îngrozit de ceea ce ar fi putut vedea, se urcă în vehicul ca să se uite înăuntrul compartimentului.

Acesta era gol – niciun cadavru. Pereții căptușiți cu piele fuseseră tocați, iar mobilierul ornamentat, distrus. Două lăzi uriașe, până atunci fixate de scândurile podelei, fuseseră desprinse. Capacele lor stăteau deschise, iar conținutul era împrăștiat.

– Să ne ia Hood, șopti căpitanul, simțindu-și brusc gura uscată.

Una dintre lăzi conținea lespezi plate de ardezie – în acele momente sfărâmate – pe care fuseseră gravate simboluri misterioase, însă conținutul celeilalte îl aduse pe Gruntle în pragul vomei. O masă sânge închegat în care se aflau… organe. Ficați, plămâni, inimi, toate împreunate pentru a alcătui o formă cu atât mai îngrozitoare prin familiaritatea ei. Când fusese în viață – după cum simți că trebuia să fi fost până de curând – avusese o formă umană, deși nu mai înaltă de genunchii lui când se ridicase pe membrele fără oase, precum păstăile. Fără ochi și, din câte reuși Gruntle să vadă în întunericul din compartiment, lipsită de ceea ce amintea de creier. Din creatura acum moartă încă mai curgea sânge subțire, aproape apos.

Necromanție, dar nu demonică. Acestea sunt artele celor care cercetează mortalitatea, învierea și strigoii. Organele acelea… provin de la oameni vii. Oameni uciși de un dement. Să te ia naiba, Buke, de ce te-ai alăturat unor asemenea ticăloși?

– Sunt înăuntru? îl întrebă Hetan, aflată sub el.

El se înclină pe spate și clătină din cap.

– Aici sunt doar resturi.

Aflat pe capră, Harllo strigă:

– Gruntle, uită-te pe drumul care coboară! Avem oaspeți.

Patru siluete, două înveșmântate în piele neagră, una scundă și cu picioarele încovoiate, iar ultima dintre ele înaltă și slabă. *Așadar, nu au fost pierderi. Cu toate astea, le-a lovit ceva urât. Foarte urât.*

– Ei sunt, bolborosi el.

– Da, însă doar pe unul îl știu bine. Pe gardian – cel cărunt și înalt.

– Nu-mi plac, mârâi femeia, iar sabia ei tresări când îi strânse mai bine mânerul între degete.

– Stai deoparte, o sfătui Gruntle. Și spune-le asta și fraților tăi. Nu vă recomand să-i mângâiați pe spinare pe cei doi cu mantie. Sunt Bauchelain – cel cu barbă ascuțită – și Korbal Broach.

Cafal și Netok se alăturară surorii lor. Fratele mai mare se încruntă.
– A fost luată ieri, spuse el. Vrăjile de apărare au fost destrămate. Încet. Înainte ca dealul să fie sfârtecat.
Cocoțat pe capra căruței, Gruntle își îndreptă privirea asupra bărbaților care se apropiau. Buke și slujitorul, Emancipor Reese, păreau epuizați, profund zdruncinați, în vreme ce vrăjitorii, judecând după sângele rece pe care îl arătau, lăsau impresia că ieșiseră la o plimbare. Însă erau înarmați. În brațele cu apărători din zale țineau arbaletele din metal, vopsite în negru, iar săgețile erau fixate și pregătite pentru a fi slobozite. În chiverele mici, negre, de la șold mai aveau doar câteva săgeți.
Coborând din căruță, Gruntle se duse să îi întâmpine.
– Mă bucur să te revăd, căpitane, spuse Bauchelain cu un zâmbet abia schițat. Ai avut noroc că noi am reușit să mergem mai repede după traversarea fluviului. De la Saltoan încoace, peregrinarea noastră n-a fost nicidecum liniștită.
– Am observat și eu asta, domnule.
Gruntle își mută privirea spre Buke. Prietenul lui arăta cu zece ani mai bătrân decât ultima oară când îl văzuse. Acesta refuză să îl privească în ochi pe căpitan.
– Bag de seamă că însoțitorii tăi s-au înmulțit de când ne-am întâlnit ultima oară, remarcă Bauchelain. Barghast, da? Extraordinar, nu-i așa, că asemenea oameni pot fi găsiți și pe alte continente, purtând același nume și, se pare, respectând practic aceleași obiceiuri. Mă întreb ce istorie îndelungată este îngropată, și acum pierdută, în ignoranța lor.
– În general, folosirea cuvântului „îngropată“ este figurativă, spuse Gruntle încet. Văd însă că l-ai utilizat ad litteram.
Bărbatul îmbrăcat în negru ridică din umeri.
– Vai, mă roade curiozitatea. Nu am putut rata ocazia. În realitate, niciodată nu suntem în stare. După cum se vădește, spiritul pe care l-am prins în îmbrățișarea noastră – deși cândva un șaman cu oarecare puteri – nu ne-a putut spune decât ceea ce noi deja bănuiam. Barghastii sunt cu adevărat un popor străvechi și au fost cândva mult mai numeroși. S-au dovedit și buni navigatori. Își aținti ochii cenușii și lipsiți de expresie asupra lui Hetan. Nu e totuși o chestiune de prăbușire de la înălțimea unei civilizații până la sălbăticie. E vorba pur și simplu de o eternă… stagnare. Sistemul de credințe, cu venerarea

strămoșilor, este un blestem pentru progres, cel puțin asta am dedus eu din dovezile pe care le-am descoperit.
Hetan rânji.
Cu glasul încărcat de furie, Cafal spuse:
– Ce ai făcut cu ruda noastră de suflet?
– Foarte puțin, războinicule. Scăpase deja din legăturile lăuntrice, însă căzuse pradă uneia dintre capcanele voastre șamanice – un snop de bețe, frânghie și pânză. Să fi fost compasiunea cea care le-a conferit înfățișarea de trupuri cu acele capcane? Indus în eroare, dacă e așa de…
– Carnea li s-ar potrivi mai bine, spuse Korbal Broach cu glas subțire și ascuțit.
Bauchelain zâmbi.
– Camaradul meu se pricepe foarte bine la astfel de… asamblări, o disciplină care mă interesează mai puțin.
– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Gruntle.
– Asta este limpede, interveni Hetan. Au pătruns într-un cerc întunecat. Apoi i-a atacat un demon – la fel ca acela pe care îl vânăm eu și frații mei. Iar acești oameni au… fugit și au reușit să scape de el.
– Nu tocmai, draga mea, spuse Bauchelain. În primul rând, creatura care ne-a atacat nu a fost demon – poți să mă crezi pe cuvânt, fiindcă demonii sunt entități pe care le cunosc foarte bine. Cu toate acestea, așa cum bănuiești, am fost atacați cu violență. În timp ce ne ocupam de acest tumul. Dacă nu ne-ar fi avertizat Buke, probabil că lucrurile noastre personale ar fi suferit daune și mai mari, fără a mai vorbi de ce li s-ar fi putut întâmpla însoțitorilor noștri mai puțin pricepuți.
– Și atunci, dacă nu era demon, ce era?
– A, la întrebarea asta nu se poate răspunde lesne, căpitane. Aproape sigur, strigoi. Comandat de la distanță de cineva, și cât se poate de impresionanți. Eu și Korbal ne-am văzut siliți să dezlănțuim toată liota de servitori pentru a alunga apariția, iar urmărirea ulterioară nu ne-a adus niciun profit. Chiar și așa, după apariția altor doi vânători strigoi, am pierdut mulți servitori de treabă. Și, deși acel trio a fost alungat, ușurarea este doar temporară. Vor ataca din nou, iar dacă ei s-au strâns în număr mare, s-ar putea ca noi – noi toți – să fim puși la grea încercare.
– Dacă-mi dați voie, zise Gruntle, aș dori să discut între patru ochi cu stăpânul meu și cu Hetan aici de față.

Bauchelain își înclină capul într-o parte.
– Chiar te rog. Korbal și voi, ceilalți, veniți să vedem mai bine daunele suferite de nefericita noastră căruță.
Luând-o pe Hetan de braț, Gruntle o conduse spre atelajul lui Keruli, unde așteptau Harllo și Stonny. Cafal și Netok îi urmară.
– Au luat în sclavie neamul nostru de suflet, șuieră Hetan, iar ochii ei se aprinseră ca niște tăciuni ațâțați. Îi voi ucide, îi voi ucide pe toți!
– Și ai muri înainte de a face primul pas, spuse apăsat Gruntle. Hetan, ăștia sunt vrăjitori. Ba mai rău, necromanți. Korbal practică arta strigoilor. Cele două fețe ale monedei pe care apar țeste. Blestemat de Hood și respingător… dar și *ucigător*. Mă înțelegi? Nici măcar să nu-ți treacă prin minte să încerci.
Din căruță se auzi glasul lui Keruli:
– Ceea ce este și mai evident, prieteni, mă tem că foarte curând vom avea *nevoie* de acei oameni îngrozitori și de puterile lor formidabile.
Încruntându-se, Gruntle se întoarse. Oblonul-fereastră al ușii se deschisese o idee.
– Stăpâne, ce sunt acești vânători de strigoi? Știi cumva?
Înainte de a răspunde, Keruli făcu o pauză.
– Am unele… bănuieli. În orice caz, ei țes fire de putere peste acest tărâm, ca o rețea, cu ajutorul cărora detectează orice vibrație. Nu putem trece neobservați.
– Atunci să ne întoarcem, se răsti Stonny. Acum, înainte de a fi prea târziu.
– Deja e prea târziu, îi răspunse Keruli. Acești slujitori-strigoi continuă să traverseze fluviul dinspre tărâmurile de la miazăzi și sunt toți în slujba Clarvăzătorului Pannion. Se apropie tot mai mult de Saltoan. Cred că acum se află mai mulți în urma noastră decât între acest loc și Capustan.
Al naibii de plăcut, stăpâne Keruli.
– Trebuie să încheiem o alianță temporară cu acești necromanți, continuă Keruli din căruță, până ajungem la Capustan.
– Păi, *ei* consideră că asta este calea de urmat, spuse Gruntle.
– În ciuda tuturor… defectelor, sunt oameni practici.
– Barghast nu vor călători alături de ei, izbucni Hetan.
– Nu cred că avem altă soluție, spuse Gruntle oftând. Și asta e situația și pentru tine și frații tăi. Ce rost are să-i găsești pe acești vânători de strigoi doar pentru ca ei să te sfârtece?

– Crezi că am venit nepregătiți pentru o asemenea bătălie? Am rezistat îndelung în cercul de oase, căpitane, în vreme ce șamanii clanurilor reunite au dansat țesătura puterii. Am stat mult în cercul de oase.
– Trei zile și trei nopți, mârâi Cafal.
Nu-i de mirare că noaptea trecută ea a fost cât pe ce să-mi sfârtece pieptul.
– Dacă eforturile voastre atrag atenția Clarvăzătorului Pannion, s-ar putea să nu fie de ajuns, spuse Keruli. Căpitane, în câteva zile vom ajunge la Capustan?
Știi asta la fel de bine ca mine.
– Patru, stăpâne.
– Hetan, tu și frații tăi puteți fi stoici o perioadă atât de scurtă de timp? Vă înțelegem prea bine revolta. Pângărirea strămoșilor voștri sacri este o insultă care nu poate fi tolerată cu ușurință. Dar neamul vostru nu poate da dovadă și de puțin pragmatism? Protecțiile scrijelite, capcanele-băț? Consideră asta drept o prelungire a unei asemenea necesități.
Hetan scuipă și se întoarse cu spatele.
– Fie cum zici, cedă ea după o clipă. Necesar. Prea bine.
Gruntle reveni la Bauchelain și la ceilalți. Cei doi vrăjitori stăteau ghemuiți, cu osia sfărâmată între ei.
– Căpitane, murmură Bauchelain, reparațiile nu vor dura mult.
– Bine. Ați spus că acolo sunt trei dintre acele creaturi – cât de departe?
– Micul nostru șaman ține pasul cu vânătorii. La mai puțin de o leghe, și te asigur că, dacă vor, pot parcurge distanța asta în câteva sute de bătăi de inimă. Aproape nimic nu ne va anunța prezența lor, dar cred că vom avea vreme să ne pregătim de apărare.
– De ce călătoriți spre Capustan?
Încruntându-se, vrăjitorul ridică privirea.
– Nu avem un motiv anume. Prin natura noastră, ne place să cutreierăm. După ce am sosit pe coasta de apus a continentului, ne-am îndreptat privirile spre răsărit. Spre răsărit putem călători doar până la Capustan.
– Cam așa este. Uscatul merge mai departe spre răsărit, spre miazăzi, dincolo de Elingarth, dar regatele și orașele-stat de acolo nu sunt decât tărâmuri ale banditților și piraților. Pe de altă

parte, ca să ajungeți acolo va trebui să traversați Pannion Domin.
– Și înțeleg că acest lucru va fi istovitor.
– Nu veți ajunge niciodată acolo.
Bauchelain zâmbi și se aplecă spre axul roții.
Ridicând privirea, Gruntle reuși într-un târziu să se uite în ochii lui Buke. Cu o mișcare discretă din cap, căpitanul îl trase deoparte, deși omul se mișcă fără chef.
– Ai dat de belea, prietene, îi spuse căpitanul cu glas scăzut.
Fără să-i răspundă, Buke se încruntă – dar adevărul se vedea clar în ochii lui.
– Când ajungem la Capustan, să iei restul de bani și să nu te uiți în urmă. Buke, știu că ai avut dreptate să fii bănuitor – am văzut ce au în căruță. *Am văzut.* Dacă încerci ceva, îți vor face mai mult rău decât să te ucidă. Înțelegi? Mai mult rău.
Bărbatul surâse ironic și privi cu ochi mijiți spre răsărit.
– Gruntle, crezi că vor ajunge atât de departe? Ei, bine, o surpriză – nu vom apuca să vedem zorii de mâine. Își aținti ochii spre căpitan. Nici nu-ți închipui ce au dezlănțuit stăpânii mei – o întreagă menajerie de coșmar: slujitori, gardieni, ucigători de spirite – și propriile lor puteri! Să ne ia Hood! Însă toți abia dacă au reușit să alunge fiarele acelea, iar când au sosit ceilalți doi, noi ne retrăgeam. Din menajeria aceea nu au rămas decât bucăți fumegânde împrăștiate cale de leghe pe toată câmpia. Gruntle, am văzut *demoni* făcuți fărâme. Da, ăștia doi par netulburați, dar crede-mă, asta nu are importanță. Absolut niciuna. Își coborî glasul și mai mult. Prietene, sunt demenți. Nebuni de legat, cu sânge rece și ochi de șopârlă. Iar sărmanul Mancy e cu ei de trei ani și încă stă – s-auzi poveștile pe care mi le-a spus…
Buke se scutură înfiorat.
– Mancy? A, Emancipor Reese. Apropo, unde e pisica?
Buke izbucni în râs.
– A fugit – ca și toți caii noștri, și aveam o duzină după ce ne-au atacat bandiții ăia tâmpiți. A șters-o, după ce i-am smuls ghearele din spinarea lui Mancy, pentru că acolo a sărit când coridoarele s-au deschis.

După ce încheiară reparația și repuseră căruța pe roți, călătoria continuă. În acea zi mai puteau parcurge o leghe sau două.

Stonny își reocupă poziția în fruntea convoiului, iar Cafal și Netok își reluară locurile pe flancuri. Emancipor mâna atelajul, iar cei doi vrăjitori se retrăseseră înăuntrul lui.
Buke și Gruntle merseră la câțiva pași în fața căruței lui Keruli și nu vorbiră multă vreme, după care căpitanul oftă apăsat și aruncă o privire spre prietenul său.
– Există oameni care nu vor să te vadă mort, Buke. Ei observă că te irosești lăuntric și le pasă atât încât suferă.
– Vinovăția este o armă potrivită, Gruntle, ori cel puțin a fost așa multă vreme. Însă nu mai merge. Dacă alegi să-mi porți de grijă, atunci ai face mai bine să-ți înghiți durerea. Eu unul nu mă sinchisesc.
– Stonny…
– Merită mai mult decât să se încurce cu mine. Oricum nu mă interesează să fiu salvat. Să-i spui asta.
– Spune-i-o tu, Buke, și când o să-ți trântească un pumn în mutră să-ți aduci aminte că te-am prevenit. Spune-i tu – eu nu transmit mesaje de autocompătimire.
– Fugi de-aici, Gruntle. Ți-aș rupe oasele înainte ca tu să mă ataci cu pumnalele tale.
– A, frumos din partea ta – e nevoie de unul dintre puținii prieteni care ți-au rămas pentru a te ucide. Se pare că m-am înșelat, nu e vorba de autocompătimire, adevărat? Nu ești obsedat de moartea tragică a familiei tale, tu ești obsedat de tine, Buke. Sentimentul tău de vinovăție este o maree care crește neîncetat, iar egoul tău este un dig și nu faci decât să așezi noi cărămizi la el. Zidul se tot înalță, și privești lumea de la mare înălțime – cu un rânjet demn de Hood.
Buke păli și începu să tremure.
– Dacă așa vezi lucrurile, spuse el cu glas răgușit, de ce mă mai consideri prieten?
Beru mi-e martor, și eu am început să-mi pun întrebarea asta. Inspiră adânc și reuși să se liniștească.
– Ne cunoaștem de multă vreme. Noi doi nu am încrucișat niciodată săbiile.
Iar tu aveai obiceiul să stai beat zile în șir, obicei la care ai renunțat… dar eu nu. A fost nevoie să moară toți cei pe care i-ai iubit pentru a reuși asta, și mă îngrozește gândul că ar putea fi necesar să se întâmple asta și în cazul meu pentru a reuși. Slavă lui Hood că fata s-a căsătorit cu negustorul acela gras.

– Nu pare mare scofală, Gruntle.
Suntem croiți din același aluat, ticălosule – măsoară-ți egoul și vei constata asta imediat.
Rămase însă tăcut.
– Soarele aproape că a apus, remarcă Buke după o vreme. Ne vor ataca pe întuneric.
– Cum ne apărăm de ei?
– Nu te poți apăra. Din câte am văzut, e ca și cum ai tăia lemne, și sunt rapizi. *O, zei, cât de rapizi sunt!* Suntem ca și morți, Gruntle. Bauchelain și Korbal Broach nu mai au putere – i-ai văzut cum transpirau când reparau carul? Amândoi sunt storși de puteri.
– Și Keruli este mag, spuse Gruntle. Ei, mai curând preot.
– Să sperăm că zeul lui își va îndrepta ochii spre noi.
Și ce șanse sunt să se întâmple asta?
Când lumina soarelui deveni stacojie la orizontul din spatele lor, își așezară tabăra. Stonny îndrumă caii și boii într-un țarc improvizat, încadrat de frânghii spre o latură a căruțelor – o poziție care să le permită să fugă spre interiorul teritoriului dacă dădeau de bucluc.
În semiîntunericul tot mai adânc, peste toți coborî un soi de resemnare, în timp ce se pregătea masa la un foc mic, Harllo oferindu-se să gătească. Nici Keruli, nici cei doi vrăjitori nu coborâră din căruțele lor pentru a se alătura micului grup.
Fluturii se strângeau în jurul flăcărilor care nu scoteau fum. Bând vin fiert cu mirodenii, Gruntle urmări cu un amuzament ușor amar bătăile grăbite din aripi și plonjoanele lor demente în uitare.
Întunericul se înstăpâni, iar spuza de stele de pe cer deveni mai pregnantă. După ce terminară de mâncat, Hetan se ridică.
– Harllo, vino cu mine. Repede.
– Pofim, Doamnă? întrebă acesta.
Gruntle pufni și împrăștie vin în jur. Tușind înecându-se și primind pumni în spate de la Stonny, îi trebui ceva timp ca să-și revină. Cu ochii înlăcrimați de tuse, îi zâmbi lui Harllo.
– Doar ai auzit ce-a spus.
Văzu ochii prietenului său mărindu-se treptat de mirare.
Nerăbdătoare, Hetan se apropie de Harllo și îl prinse de braț. Îl trase în picioare, apoi îl duse târâș în întuneric.
Privind în urma lor, Stonny se încruntă.

– Ce înseamnă asta?
Niciunul dintre bărbați nu scoase o vorbă.
Ea aruncă o privire furioasă spre Gruntle. După o clipă, înțelese și scoase un șuierat.
– Ce jignitor!
– Draga mea, spuse căpitanul râzând, după cele întâmplate la Saltoan, ceea ce zici este cam tras de păr.
– Gruntle, nu mă lua cu „draga mea“. Ce-ar trebui să facem acum – să stăm și să ascultăm gemete animalice și icnete venind dinspre ierburile de colo? E dezgustător!
– Acum, serios, Stonny. În condițiile de față e perfect justificabil.
– Nu de *asta* e vorba, dobitocule! Femeia aceea l-a ales pe *Harllo!* Vai, zei, îmi vine să vărs. Harllo! Uitați-vă la cei din jurul focului – uită-te la tine și să privim lucrurile în față, o femeie necultivată, de nimic, nu ți-a putut rezista. Și la Buke, înalt, trecut prin atâtea, cu sufletul torturat – sigur merită o luptă șerpească, și poate mai mult. Dar Harllo? Maimuța aia cu părul încâlcit?
– Are mâini mari, murmură Gruntle. Așa a remarcat Hetan seara trecută.
Stonny îl privi lung, apoi se aplecă în față.
– *Noaptea trecută te-a avut pe tine!* Adevărat? Sălbatica aia, mânjită cu grăsime, te-a avut! Văd adevărul pe mutra ta satisfăcută, Gruntle, așa că nu spune nu!
– Păi, doar ai auzit-o – cum i-ar putea rezista un bărbat cu sânge cald în vene?
– Bine, atunci! se răsti ea și se ridică. Buke, în picioare, lua-te-ar naiba.
El tresări și se retrase.
– Nu, nu pot – hm, nu, îmi pare rău, Stonny.
Mârâind, Stonny se răsuci către cei doi Barghast care rămăseseră tăcuți.
Cafal zâmbi.
– Alege-l pe Netok. Încă nu…
– Bine! spuse ea și făcu un gest.
Tânărul se ridică nesigur.
– Mâini mari, remarcă Gruntle.
– Ține-ți gura, căpitane.
– Duceți-vă în partea cealaltă, vă rog, continuă el. Doar nu vreți să vă împiedicați de ceva… neplăcut.

– Ai dreptate. Să mergem, Netok.
Se îndepărtară. Barghastul o urmă pe Stonny ca un cățeluș în lesă.
Căpitanul se răsuci spre Buke.
– Prostule.
Omul se mulțumi să clatine din cap și să privească fix spre foc.
Emancipor Reese întinse mâna spre vasul în care se afla vinul aromat.
– Încă două nopți, mormăi el. Tipic.
Gruntle se uită un moment la bătrân, apoi surâse.
– Încă n-am murit – cine știe, poate Oponn îți va zâmbi.
– Asta ar fi o schimbare, bombăni Reese.
– Pentru numele lui Hood, cum de te-ai ales cu doi stăpâni?
– E o poveste lungă, zise el încet, și sorbi din vin. Chiar prea lungă pentru a fi spusă. Soția mea, înțelegi? În fine, slujba îmi oferea posibilitatea de a călători…
– Sugerezi că ai ales cel mai mic dintre două rele?
– Să mă păzească cerul, domnule.
– Aha, acum regreți.
– Nu am zis asta.
Un urlet venit brusc din beznă îi făcu pe toți să tresară.
– Cine o fi scos strigătul ăsta? întrebă Gruntle.
– Nimeni, spuse Reed. Mi s-a întors pisica.
Ușa unei căruțe se deschise. Câteva momente mai apoi apăru Bauchelain, îmbrăcat în negru.
– A revenit capcana-băț… în grabă. Vă sugerez să-i chemați pe ceilalți și să vă pregătiți armele. Tactic vorbind, încercați să-i anihilați pe vânătorii ăștia și stați aplecați când îi înfruntați – preferă loviturile orizontale. Emancipor, te rog să ni te alături. Căpitane Gruntle, înștiințează-l pe stăpânul tău, deși nu am nicio îndoială că știe deja.
Brusc înfiorat, Gruntle se ridică în picioare.
– Ar trebui să fim norocoși ca să vedem ceva, la naiba.
– Asta nu va fi o problemă, îi răspunse Bauchelain. Prietene Korbal, strigă el, fă, te rog, un cerc mare de lumină.
Zona fu imediat scăldată într-o lumină plăcută, aurie, care se întindea pe o rază de treizeci de pași în jurul focului.
Pisica miorlăi din nou, iar Gruntle zări o fulgerare maro-roșcată țâșnind înapoi în întuneric. Hetan și Harllo se apropiară dintr-o

parte, aranjându-și grăbiți hainele. Sosiră apoi și Stonny și Netok. Căpitanul zâmbi încordat.
– Din câte înțeleg, n-ați avut suficient timp, îi spuse el lui Stonny. Aceasta făcu o grimasă.
– S-ar cuveni să fii mai îngăduitor – a fost prima încercare a flăcăului.
– Hm, da.
– Mare păcat, adăugă ea, trăgându-și mănușile de duel. În ciuda unsorii, are potențial.
Cei trei Barghast se strânseră laolaltă, iar Cafal înfipse un șir de lănci în pământ, în vreme ce Hetan lega o frânghie groasă pentru a le uni. De nodurile frânghiei atârnau fetișuri din pene și os, iar Gruntle socoti că distanța dintre luptătorii Barghast va fi de cinci sau șase lungimi de braț. Când ceilalți doi își încheiară pregătirile, Netok le dădu securi cu două tăișuri. Cei trei își așezară armele la picioare și luară fiecare câte o lance. Cu Hetan în frunte, ei începură să intoneze un cântec slab și grav.
– Căpitane.
Gruntle își dezlipi privirea de la cei trei Barghast și îl văzu pe stăpânul Keruli alături de el. Bărbatul avea mâinile împreunate în poală, iar capa lui din mătase lucea ca apa.
– Protecția pe care o pot oferi este limitată. Tu, Harllo și Stonny, stați aproape de mine. Nu vă lăsați atrași în față. Concentrați-vă asupra apărării.
Scoțându-și pumnalele din teacă, Gruntle dădu aprobator din cap. Cu sabia pentru două mâini în față, Harllo se așeză în stânga căpitanului. Stonny se plasă în dreapta lui Gruntle cu floreta și harponul gata de luptă.
Gruntle se temea cel mai mult pentru ea. Armele ei erau prea ușoare pentru ceea ce avea să înfrunte – își aduse aminte de urmele de mușcături de pe căruța lui Bauchelain. Se vor confrunta cu o forță brutală, nu cu ceva delicat.
– Mai retrage-te un pas, Stonny, îi spuse el.
– Nu fi ridicol.
– Aici nu e vorba de cavalerism, Stonny. Nu-l vei speria pe un strigoi cu înțepături ca de ac.
– Vom vedea noi, bine?
– Rămâi aproape de stăpân – păzește-l. Stonny, e un ordin.
– Am auzit, mârâi ea.
Gruntle se întoarse din nou către Keruli.

– Domnule, care ți-e zeul? Dacă îl invoci, la ce ne putem aștepta?
Bărbatul cu fața rotundă se încruntă ușor.
– La ce să ne așteptăm? Regret, dar nu am habar, căpitane. Puterile zeului meu s-au trezit recent dintr-un somn de mii de ani. Zeul meu este *Străvechi.*
Gruntle căscă ochii. Străvechi? N-au fost abandonați zeii Străvechi din cauza ferocității lor? Ce se va dezlănțui aici? Să ne apere Regina Viselor.
Îl urmări pe Keruli scoțând un pumnal cu lama subțire și tăind adânc în palma mâinii stângi. Aerul mirosi brusc precum un abator.
O adunătură mică de bețe, rămurele și sfori împletite, de formă umană, apăru în cercul de lumină, aducând cu sine vrăjitorie și fum. *Șamanul capcană-băț.*
Gruntle simți pământul cutremurându-se sub pașii care se apropiau cu repeziciune și auzi duduituri neîncetate, pe un ton grav, amintind de zgomotul făcut de copitele unor cai de război. *Nu, mai curând de giganți. În picioare, cinci perechi, poate mai mulți.* Se apropiau dinspre răsărit.
În fața ochilor le apărură forme fantomatice care se șterseră din nou. Vibrațiile pământului se răriră, apoi se dispersară pe măsură ce creaturile se desfășurară.
Incantația celor trei Barghast încetă brusc. Gruntle aruncă o privire în direcția lor. Cu lăncile pregătite, cei trei războinici se întoarseră spre răsărit. În jurul picioarelor lor se înălțară vălătuci de fum care deveniră tot mai groși. După câteva clipe, Hetan și frații ei fură învăluiți cu totul.
Tăcere.
Căpitanul simți că mânerele bine cunoscute, înfășurate în piele, ale pumnalelor grele deveniseră lipicioase. Își auzi duduitul inimii în piept. Sudoarea îl năpădi și începu să îi picure de pe bărbie și buze. Își încordă privirea pentru a vedea în bezna de dincolo de cercul de lumină. Nimic. Momentul soldatului începe acum, înaintea bătăliei – cine ar alege o asemenea viață? Stai alături de alții, toți înfruntând aceeași primejdie, toți simțindu-se îngrozitor de singuri. În îmbrățișarea de gheață a spaimei, sentimentul a ceea ce ești ar putea dispărea într-o clipă. Zei, nu invidiez soarta soldatului.

Fețe plate, late, cu colți ascuțiți – bolnăvicios de palide, amintind de burțile șerpilor – apărură din întuneric. Ochii, tuneluri goale, capetele, părând să plutească preț de un moment, de parcă ar fi fost suspendate la o înălțime de două ori mai mare decât un stat de om. În lumină alunecară săbii din fier uriașe, pline de indentații întunecate. Armele erau sudate de încheieturile creaturilor – nu se vedeau mâinile – și Gruntle își dădu seama că o singură lovitură cu o asemenea sabie putea trece cu ușurință prin coapsa unui om.
Reptiliene, pășind pe picioarele din spate ca niște păsări uriașe, fără aripi, aplecându-se în față și având drept contragreutate cozile lungi și subțiate la capăt, aparițiile purtau armuri ciudat de pestrițe: peste umeri, pe piept, ori de fiecare parte a sternului proeminent, și înalte pe șolduri. Coifurile ca niște tichii, joase și lungi, protejau capul și ceafa, având apărătoare de obraz arcuite în dreptul botului pentru a se uni și îndoi brusc, formând apărătoare pentru nas.
Aflat alături de Gruntle, Keruli scoase un șuierat.
– K'Chain Che'Malle. Vânători K'ell, asta sunt ei. Prim-născuți de toate progeniturile. Copiii Matroanei. Amintiri șterse chiar și din memoria zeilor Străvechi. Sufletul mi-e cuprins de groază.
– Pentru numele lui Hood, ce așteaptă? mârâi căpitanul.
– Sunt neliniștiți – din cauza norului învârtejit care este vraja Barghast. Ceva necunoscut stăpânului lor.
Incapabil să creadă, căpitanul întrebă:
– Clarvăzătorul Pannion îi comandă pe acești…
Cei cinci vânători atacară. Țâșnind cu capetele înainte, ridicând săbiile, aceștia deveniră o imagine neclară. Trei se repeziră spre cei trei Barghast aruncându-se către negura groasă, rotitoare. Ceilalți doi îi atacară pe Bauchelain și pe Korbal Broach.
Cu câteva momente înainte ca vânătorii să ajungă la nor, trei lănci zburară din el, toate lovindu-l pe cel din frunte. Vraja trecu prin carnea ofilită, lipsită de viață, a fiarei, scoțând un sunet precum acela provocat de țepușele înfipte – apoi trecute – prin trunchiuri de copaci. Țesuturile musculare de culoare cenușiu-închis, fragmente de oase de nuanța bronzului și fâșii de piele arzândă zburară în toate părțile. Capul vânătorului se legănă deasupra gâtului sfârtecat. K'Chain Che'Malle se împletici, apoi se prăbuși, moment în care ceilalți doi monștri se rotiră și

dispărură în norul de vrajă. Dinăuntru se auziră zgomote explozive de fier pe fier.
În fața lui Bauchelain și a lui Korbal Broach, ceilalți doi vânători fură împresurați de valuri negre și învârtejite de vrajă, înainte de a reuși să facă doi pași. Magia le sfâșie corpurile, împrăștiind pete acide, putrede, care le devorară pieile. Fiarele înaintară fără să se oprească, fiind întâmpinate de cei doi magi – ambii purtând haine lungi până la glezne din zale negre, ambii mânuind săbii care răspândeau ghirlande de fum.
– Atenție în spate! răcni Harllo pe neașteptate.
Gruntle se răsuci.
Și văzu un al șaselea vânător țâșnind printre caii cabrați care nechezau sălbatic, atacându-l direct pe Keruli. Spre deosebire de celălalt K'Chain Che'Malle, pielea creaturii era acoperită cu semne complicate și avea de-a lungul coloanei vertebrale un șir dorsal de țepușe din oțel.
Gruntle îl lovi cu umărul pe Keruli, aruncându-l la pământ. Lăsându-se în jos, ridică brusc ambele pumnale, exact la timp pentru a respinge o lovitură orizontală a uneia dintre săbiile masive ale vânătorului. Oțelul Gadrobi zăngăni asurzitor, iar impactul trecu precum fulgerul prin brațele căpitanului. Gruntle mai curând auzi decât simți cum îi plesnește încheietura mâinii stângi, iar capetele rupte ale oaselor se răsuciră și se frecară între ele, după care mâinile lipsite de simțuri dădură drumul pumnalelor, care se răsuciră și zburară cât colo. Cea de-a doua lovitură de sabie a vânătorului l-ar fi tăiat în două. Însă ea se izbi de sabia pentru două mâini a lui Harllo. Ambele arme se sfărâmară. Harllo se îndepărtă împleticindu-se, iar din piept și din față țâșni sângele din rănile produse de ploaia de așchii de fier.
O lovitură de picior cu trei degete terminate cu gheare îl azvârli în sus pe Gruntle. Gemând, căpitanul fu aruncat în aer. Durerea explodă în țeasta lui când se izbi de falca vânătorului, dar capul creaturii fu împins în sus și se auzi sunetul produs de sfărâmarea și ruperea oaselor.
Stupefiat și incapabil să răsufle, Gruntle căzu grămadă la pământ. O greutate enormă îl țintui la sol, iar ghearele îi străpunseră armura, pătrunzându-i în carne. Cele trei degete i se prinseră în jurul pieptului, făcând oasele să plesnească, apoi se simți tras înainte. Zalele armurii lui scoaseră clinchete și

zdrăngănituri, desprinzându-se în timp ce era târât prin praf și pietre. Cataramele și încuietorile răsucite se înfipseră în pământ. Orbit, cu membrele mișcându-se moale, Gruntle simți ghearele înfigându-se și mai adânc. Tuși, iar gura i se umplu de sânge înspumat. Lumea lui se întunecă.

Simți ghearele cutremurându-se, ca și cum ar fi rezonat sub puterea unei lovituri puternice. Urmă încă una, și încă una. Ghearele se mișcară spasmodic. După aceea, se trezi ridicat din nou în aer și făcut să zboare. Când se izbi de pământ, se rostogoli și se opri când se lovi de spițele sfărâmate ale roții unei căruțe.

Simți că moare, își dădu seama că își dădea duhul. Disperat să mai vadă încă o dată lumea, se sili să deschidă ochii – să zărească ceva, orice, pentru a alunga sentimentul copleșitor de tristețe derutată. N-ar fi putut să fie brusc? Instantaneu? De ce atâta amânare, de ce o golire atât de lentă? O, zei, până și durerea a dispărut – de ce nu a dispărut și percepția? De ce mă torturați cu conștiința a ceea ce urmează să pierd?

Cineva țipa, era sunetul scos de cineva care murea, iar Gruntle înțelese pe dată. *A, da, strigă-ți protestul, groaza și furia – urlă către acea rețea chiar în momentul în care se închide în jurul tău. Valuri de sunete din lumea muritorilor, încă o dată...* Țipetele se stinseră, se făcu liniște, mai puțin pentru inima încă bătând slab în pieptul lui Gruntle.

Își dădu seama că avea ochii deschiși, însă nu reuși să vadă nimic. Vraja lui Korbal Broach, care adusese lumina, nu mai avea putere, ori căpitanul își găsise propriul întuneric.

Împleticindu-se... inima lui. Încetinindu-și ritmul, ca un cal alburiu care gonește în josul unui drum. Îndepărtându-se, auzindu-se tot mai încet...

CARTEA A DOUA
INIMA DE PIATRĂ



Când privesc în urmă și descopăr toate lucrurile cărora le-am supraviețuit, miezul nopții vine deseori în amurgul vieții mele. Moartea atâtor oameni la care am ținut și pe care i-am iubit din suflet a alungat din gândurile mele orice sentiment de glorie. Triumful a dispărut din faptul că n-am avut parte de soarta lor.
Prietene, știu că mi-ai văzut fața ridată și privirea mută, acumulările reci care îmi încetinesc pașii amari, cât parcurg ultimii ani de viață, înveșmântat în beznă, la fel ca toți bătrânii, hăituit de amintiri…

Drumul dinaintea ta
Jhorum din Capustan

CAPITOLUL ȘAPTE

Iar toți cei care vor călca pe câmpie
când Mistrețul Verii pășește
în ritmul ca de tobă al copitelor,
iar Pădurea de Fier se îndreaptă
spre lupta sa inevitabilă, sortită – toți,
dar toți, sunt din nou ca niște copii.

Doctrina Reve a lui Fener
Destriant Dellem (n?)

Născut pe o mare la fel de întunecată ca vinul cu mirodenii, vântul gonea gemând peste câmpul de luptă de pe plajă, peste și în jurul Străjii de Răsărit, aflată pe un deal scund, presărat cu cărămizi, unde lumina slabă a torțelor licărea prin obloanele închise. Glasul vântului creștea în intensitate când se rostogolea peste zidurile fără mortar ale orașului, azvârlind stropi sărați asupra pietrelor rotunjite și arse de soare. Înălțându-se, răsuflarea nopții ajunse pe metereze și se furișă printre merloane și de-a lungul platformelor, continuând apoi pe străzile unduitoare și curbate din Capustan, unde nu se clintea niciun suflet.

Aflat pe parapetul turnului de colț care domina cazarma străveche, Karnadas stătea cu fața spre furtună, singur, mantia cu coamă de mistreț fiindu-i biciuită de rafalele dezlănțuite sălbatic. Cu toate că arcul ucigător al parapetului apăra drumurile dinspre miazăzi, din poziția în care era, putea distinge, la cinci sute de pași spre miazănoapte, de-a lungul zidului, obiectul atenției lui.

Palatul amenințător, ca o faleză, al prințului Jelarkan nu semăna cu nicio altă clădire din Capustan. Lipsită de ferestre, structura din piatră cenușie se ridica falnic, evidențiind o aglomerare haotică de planuri, unghiuri, proeminențe și borduri aparent inutile. Se înălța mult deasupra zidului aflat cu fața spre coastă, iar mercenarul urmări cu ochiul minții cum bolovani uriași descriu traiectorii arcuite dinspre câmpul de măcel de dincolo de castel, prăvălindu-se asupra laturilor lui, transformând întregul edificiu într-o ruină.

Nedemn de tine. Unde se află cunoașterea liniștitoare a mișcării ciclice și vaste a istoriei, fluxul și refluxul războaielor și păcii? Pacea este perioada de așteptare a războiului. O perioadă de pregătire sau de ignoranță voită, oarbă, legată la ochi, și de bolboroseală înapoia zidurilor care oferă siguranță.

În palat, Sabia Mortală Brukhalian era împotmolit într-o altă discuție cu prințul și cu șase reprezentanți ai Consiliului Măștii. Comandantul Săbiilor Cenușii îndura asemenea maratoane întortocheate cu o răbdare care lui Karnadas i se părea supraumană. N-aș suporta acest dans mușcat de păianjeni, n-aș rezista atât de mult timp, noapte după noapte, săptămâni la rând. Cu toate astea, este remarcabil ce se poate realiza chiar în timp ce dezbaterile continuă cu îndârjire. Câte dintre

propunerile Săbiei Mortale – și ale prințului Jelarkan – au fost deja aplicate, în vreme ce gâlceava continuă la nesfârșit, iar ticăloșii aceia mascați își rostesc listele de obiecții într-o totală ignoranță. E prea târziu, neghiobilor – am făcut deja ceea ce am putut… pentru a vă salva orașul blestemat.

Cu ochiul minții văzu masca articulată, pictată pe blană, a singurului preot din Consiliul pe care el și compania ar fi putut să îl socotească drept aliat. Rath'Fener a vorbit în numele Mistrețului de Vară – zeul protector al Săbiilor Cenușii. *Dar ambiția politică te devorează, la fel ca și pe rivalii tăi din Consiliu. Îngenunchezi dinaintea colțului însângerat al verii, însă… asta nu este altceva decât o minciună.*

Vântul urlă, singurul răspuns la întrebarea mută a lui Karnadas. Fulgerele iluminau norii care se vânzoleau deasupra golfului îndepărtat. Rath'Fener era preot al Rangului Sceptrului, veteran al politicii de templu și astfel se afla la apogeul a ceea ce putea reuși un muritor în interiorul zidurilor sfinte ale lui Fener. *Dar Mistrețul Verii nu este un zeu civilizat. Rangurile și ordinele și mantiile cu cheutori din fildeș… pompa seculară, jocurile meschine ale aroganței în căutarea puterii lumești. Nu, nu trebuie să-l contest pe Rath'Fener prin întrebări legate de credința lui – el îl slujește pe zeul nostru în propriul său fel.*

Mistrețul Verii era glasul războiului. Întunecat și înspăimântător, la fel de vechi precum umanitatea. Cântecul de bătălie – urletele muribunzilor și muzica discordantă, gâtuită, a armelor din fier, a scuturilor care răsună sub ploaia de lovituri, a șuieratului săgeților de arc sau de arbaletă. Și iartă-ne pe toți, glasul crește, transformându-se în urlet. Nu e momentul să te ascunzi înapoia zidurilor templului. Nu e momentul potrivit pentru politică neroadă. Îl slujim pe Fener călcând pe pământul aburind și îmbibat, cu armele scoase într-o promisiune iute ca argintul viu. Noi suntem încleștarea și zăngănitul, răcnetele de furie, durerea și groaza…

Rath'Fener nu era singurul preot al Mistrețului din oraș care să fi ajuns la Rangul Sceptrului. Diferența era că, în vreme ce Rath'Fener avea o ambiție nemăsurată – să îngenuncheze în fața mantiei cu mistreț și să își asume cu umilință străvechiul titlu de Destriant, vacant de multă vreme – Karnadas o făcuse deja.

Karnadas îl putea pune la locul lui pe Rath'Fener doar dezvăluindu-și propria poziție în ierarhia muritorilor. *În locul lui? L-aș putea destitui pe ticălos printr-un simplu gest*. Dar Brukhalian îi interzisese să facă acea dulce dezvăluire. Nici Sabia Mortală nu putea fi convins. Momentul nu era propice pentru o asemenea acțiune, așa spusese el, pentru că roadele ar fi fost mult prea neînsemnate. *Răbdare, Karnadas, va sosi și momentul acela.*
Un lucru greu de acceptat.
– Destriant, este asta o noapte binevenită?
– A, Itkovian, nu te-am văzut pe întuneric. Asta este furtuna Mistrețului. Ia spune, cât timp ai stat acolo, Nicovală a Scutului? Cât de îndelung, în felul tău ascuns, l-ai măsurat din ochi pe Marele Preot? Itkovian, cu manierele tale întunecate, îți vei dezvălui vreodată adevărata natură? Pe întuneric era imposibil de descifrat expresia de pe fața bărbatului.
– Doar câteva momente, Destriant.
– Te ocolește somnul, domnule?
– Nu, când îl caut.
Uitându-se la cămașa albastră din zale de sub pelerina de ploaie cenușie, la mănușile cu manșetă, lungi până la încheietura mâinii, acum lucind întunecat din cauza apei de ploaie, Karnadas dădu încet din cap.
– Nu știam că se apropie zorile. Crezi că vei fi plecat multă vreme?
Itkovian ridică din umeri.
– Nu, presupunând că ei au crescut ca putere. În orice caz nu pot conduce decât două brigăzi. Totuși, dacă vom întâlni doar grupe de cercetași, atunci se vor da primele lovituri împotriva Domin.
– În sfârșit, spuse Destriant, strâmbându-se când o nouă rafală de vânt se rostogoli peste parapet.
O vreme domni tăcerea.
Apoi Karnadas își drese glasul.
– Permite-mi să te întreb ce te-a adus aici, Nicovală a Scutului?
– Sabia Mortală s-a întors de la ultima adunare. Vrea să stea de vorbă cu tine.
– Și a așteptat răbdător cât noi am flecărit?
– Așa îmi închipui, Destriant.
Cele două Săbii Cenușii se întoarseră spre scara în spirală a turnului. Coborâră treptele lucioase, zugrăvite, printre șuvoaiele

de apă care curgeau în josul zidului, de o parte și de alta. Când ajunseră la al treilea etaj, putură să-și vadă aburii răsuflării. Până la sosirea companiei, cazarma rămăsese practic nefolosită vreme de aproape un secol. Frigul care se furișase în vechea fortăreață cu ziduri groase sfida orice încercare de a-l alunga. Între construcțiile importante din Capustan, ea era mai veche decât Citadela Daru – rebotezată acum Thrall și devenită sediul Consiliului Măștii – și decât toate celelalte clădiri, cu excepția palatului prințului Jelarkan. *Iar acel palat nu a fost înălțat de oameni, mai mult ca sigur. Sunt gata să jur asta pe cocoașa păroasă a lui Fener.*

Ajungând la parter, Itkovian deschise o ușă care scârțâi și care ducea direct spre Sala Rondă din mijlocul fortăreței. În încăperea masivă, aproape nemobilată, arătând aproape spectral, în ciuda staturii și a constituției formidabile, Sabia Mortală Brukhalian stătea nemișcat în fața căminului. Era cu spatele la cei doi, iar părul lui lung și ondulat era lăsat liber și îi curgea până aproape de șoldurile peste care avea o centură.

– Rath'Trake crede că există intruși nedoriți pe câmpiile de la apus de oraș, spuse comandantul cu glas tunător, fără să se întoarcă. Apariții demonice.

Karnadas își descheie mantia și o scutură de apă.

– Rath'Trake, ai spus. Recunosc că nu înțeleg pretenția neașteptată a Tigrului la calitatea de zeu bun. Faptul că un cult al unui Prim Erou a reușit să-și croiască loc într-un consiliu al templelor…

Brukhalian se întoarse încet și își aținti ochii căprui asupra lui Destriant.

– O rivalitate nedemnă, domnule. Anotimpul Verii este cămin pentru mai mult de o voce a războiului ori pui acum la îndoială spiritele înverșunate ale Barghast și ale Rhivi?

– Primii Eroi nu sunt zei, mârâi Karnadas, frecându-și fața, pe măsură ce amorțeala provocată de frig și vânt dispărea. Domnule, nu sunt nici măcar spirite tribale. A mai sprijinit vreunul dintre preoți afirmația lui Rath'Trake?

– Nu.

– Credeam că…

– Sigur, continuă Brukhalian, ei nu sunt convinși că Pannion Domin intenționează să asedieze Capustanul.

Karnadas nu spuse nimic. Am priceput, Sabie Mortală.

Brukhalian își mută privirea spre Itkovian.
– Brigăzile tale sunt desfășurate, Nicovală a Scutului?
– Da, domnule.
– Ar fi o neghiobie să ignori asemenea avertismente în timpul patrulării, nu crezi, domnule? spuse Sabia Mortală.
– Nu ignor nimic, domnule. Vom fi vigilenți.
– Așa cum ești întotdeauna, Nicovală a Scutului. Poți prelua comanda brigăzilor, domnule. Colții Gemeni te vor ocroti.
Itkovian făcu o plecăciune, apoi ieși din sală.
– Iar acum, dragul meu preot, spuse Brukhalian, ești sigur de această... invitație a ta?
Karnadas clătină din cap.
– Nu, nu sunt. Nu percep identitatea expeditorului ei, și nici dacă poziția sa este aceeași ca a noastră sau rivală.
– Încă așteaptă un răspuns?
– Da, Sabie Mortală, așteaptă.
– Atunci, să îi dăm răspunsul. Acum.
Karnadas făcu ochii mari.
– Domnule, n-ar trebui cumva să convocăm o Coamă, în cazul în care invităm un dușman printre noi?
– Destriant, uiți că sunt arma lui Fener.
Da, dar asta va fi de ajuns?
– Cum spui, domnule. Karnadas păși spre un spațiu liber din încăpere. Își suflecă mânecile ude ale cămășii, apoi făcu un gest discret cu mâna stângă. O sferă mică, pulsatilă, de lumină se materializă în fața preotului. Această modelare este în limba noastră, spuse el, examinând din nou manifestarea. Limba Doctrinei Reve a lui Fener, care presupune o anumită cunoaștere a companiei noastre și a nemuritorului ei binefăcător. În această cunoaștere există un mesaj.
– Pe care trebuie să îl deslușești.
Pe fața asprită a lui Destriant apăru o umbră de încruntare.
– Am redus lista posibilităților, Sabie Mortală. O asemenea cunoaștere sugerează fie aroganța expeditorului, fie ne oferă o sugestie de frăție.
– Transmite invitația, domnule.
– Cum poruncești, domnule. Făcu un nou gest. Globul de lumină sclipi mai puternic și începu să crească, apoi lumina scăzu în intensitate, iar sfera deveni translucidă. Karnadas se trase înapoi pentru a-i face loc, reprimându-și teama în fața forței

nemăsurate a acelei comunicări. Domnule, în asta există suflete. Nu două sau trei – probabil douăsprezece – însă ele sunt legate în interiorul unuia. Nu am mai văzut așa ceva.
Înăuntrul sferei se materializă o siluetă cu pielea tuciurie, slabă, așezată cu picioarele încrucișate și purtând o armură ușoară din piele.
Pe față avea o expresie care îi trăda vaga surprindere. În fundal, cele două Săbii Cenușii văzură pereții interiori ai unui cort mic. În fața bărbatului se afla un coș pentru jar, care făcea ca ochii lui negri să capete o strălucire înfiorătoare.
– Vorbește-i, îi porunci Brukhalian.
– În ce limbă, domnule? În elina noastră maternă?
Silueta își înclină capul ca să audă vorbele rostite cu glas scăzut.
– Acela e un dialect greoi, spuse el în Daru, având ca mamă o femeie Daru. Mă înțelegeți?
Karnadas confirmă printr-o mișcare a capului.
– Da, destul de apropiată de capană.
Bărbatul se ridică în picioare.
– Capană? Înseamnă că am ajuns! Sunteți în Capustan, iar asta e excelent. Sunteți conducătorii orașului?
Destriant se încruntă.
– Nu ne cunoști? Comunicarea ta ne-a sugerat o anumită cunoaștere a Doctrinei Reve pe care o respectăm.
– A, da, bine, împletirea aparte a coridoarelor mele are obiceiul să îi reflecte pe cei care ajung în ele din greșeală – deși ținta mea erau preoții. Presupun că faceți parte din Consiliul templului din Capustan, da? Ce nume poartă – Consiliul Mă?tii, parc??
știi, parcă?
– Nu, bubui glasul lui Brukhalian, nu facem parte din consiliu.
– Continuă, te rog, sunt de-a dreptul intrigat.
– Sunt încântat să aud asta, domnule, îi răspunse Sabia Mortală, făcând un pas înainte. La invitația ta a răspuns Destriant Karnadas – care stă alături de mine – la cererea mea. Eu comand Săbiile Cenușii.
– Mercenarii! Pe răsuflarea lui Hood. Dacă aș fi vrut să iau legătura cu o gloată de spadasini scumpi din cale afară…
– Domnule, spuse Brukhalian apăsat, dar reținut. Suntem armata Mistrețului Verii. Jurați lui Fener. Fiecare soldat al nostru a ales această cale. Sunt instruiți în privința scripturilor sacre,

binecuvântați de mâna lui Destriant în numele Celui cu Colț. Da, suntem o companie de… mânuitori de săbii. Suntem și propriul templu, iar acoliții noștri sunt peste șapte mii – număr care crește zi de zi.
– În regulă, domnule, acum am înțeles. Așteaptă – spui că numărul lor crește? Orașul v-a dat permisiunea de a accepta noi membri?
Brukhalian zâmbi.
– Capustanul este înarmat doar pe jumătate, domnule. S-au păstrat rămășițe ale originilor sale tribale, și ele sunt foarte ciudate. Femeilor li se interzice să deprindă arta războiului. Cu toate astea, Mistrețul Verii nu îngăduie asemenea excluziuni arbitrare.
– Și v-ați impus punctul de vedere? spuse omul râzând.
– Noii noștri acoliți sunt în număr de doar o mie două sute. Cum multe fiice secunde și terțiare sunt azvârlite pe străzi, niciunul dintre conducătorii orașului nu a observat încă reducerea numărului acestora. Așa, ți-am spus destule pentru început. Cine ești, domnule?
– Ce nepoliticos din partea mea. Sunt Adaephon Ben Delat. Pentru a simplifica lucrurile, puteți să-mi spuneți Ben-cel-Iute.
– Ești din Darujhistan? întrebă Karnadas.
– Pe Hood, nu, adică nu, asta am vrut să zic. Sunt alături de Kaladan Brood.
– Am auzit acest nume când am venit dinspre miazănoapte, spuse Brukhalian. Un lord războinic care conduce o armată împotriva unui imperiu invadator.
– Mda, acel imperiu invadator și-a schimbat… interesele. În orice caz, noi dorim să transmitem un mesaj conducătorilor Capustanului.
– Nu e chiar atât de simplu, mormăi Karnadas.
Sabia Mortală dădu din cap.
– Atunci, va trebui să alegi, domnule. Consiliul Măștii și prințul Jelarkan împart acest lucru. Există nenumărate facțiuni în consiliu, de aceea au apărut poziții discordante. Săbiile Cenușii sunt în subordinea prințului. Misiunea noastră este simplă – să facem cucerirea Capustanului de către Pannion Domin cât mai costisitoare. Expansiunea Clarvăzătorului se va opri la porțile orașului și nu va trece dincolo de ele. De aceea, ne poți transmite mesajul lordului tău războinic nouă și, prin urmare,

prințului. Ori îți poți continua eforturile de a lua legătura cu Consiliul Măștii.
– Am bănuit că lucrurile se vor complica, spuse oftând Ben-cel-Iute. Nu știm aproape nimic despre compania voastră. Ori, mai bine zis, nu știam până acum. După această discuție, nu mai sunt chiar atât de neștiutor. Apoi, Ben-cel-Iute își mută privirea spre Kardanas. Destriant. În Reve a lui Fener are semnificația de arhipreot, nu-i așa? Dar numai în arena marțială – templul pământului sfânt care este câmp de bătălie. Reprezentantul lui Fener din Consiliul Măștii recunoaște că ai un rang superior lui sau ei, așa cum un tigru este deasupra unei pisici?
Karnadas făcu o grimasă.
– Domnule, omul nu știe adevăratul meu titlu. Există motive pentru acest lucru. Mă impresionează cunoștințele tale privind preoția lui Fener. Ba nu, sunt mai mult decât impresionat. Sunt uimit.
Ben-cel-Iute păru să tresară.
– Mda, așa este. Mulțumesc. Se întoarse și îl examină pe Brukhalian. Tu ești Sabia Mortală a zeilor. Făcu apoi o pauză, și abia atunci înțelese adevărata semnificație a acelui titlu, pentru că făcu ochii mari. A, în regulă. Cred că lordul războinic va sprijini hotărârea mea de a vă transmite vouă mesajul. De fapt, nu am nicio îndoială. Prea bine. Inspiră adânc, apoi urmă: Caladan Brood conduce o armată pentru a ajuta Capustanul. Asediul – sunt convins că înțelegeți bine – nu este doar inevitabil, ci iminent. Problema noastră este să ajungem acolo la vreme pentru…
– Domnule, îl întrerupse Brukhalian, încruntându-se, cât de mare este armata lui Caladan Brood? Te rog să înțelegi, ne vom confrunta probabil cu șaizeci de mii de soldați Pannion – cu toții veterani. Înțelege el vârtejul în care dorește, cu atâta generozitate, să se arunce pentru noi?
– Ei, bine, nu ne putem măsura ca număr. Însă vom aduce câteva surprize cu noi, spuse el zâmbind. Ascultă, Destriant, va trebui să ne revedem. Va fi nevoie să îi aduc la discuție pe lordul războinic și pe ofițerii săi. Aș putea sugera să continuăm peste o bătaie de clopot?
– Poate că ar fi mai bine să o amânăm până la miezul nopții, domnule, spuse Brukhalian. Orele zilei sunt ocupate – și publice pentru mine. La fel și ale prințului Jelarkan.

Ben-cel-Iute dădu aprobator din cap.
– Atunci, la cea de-a doua bătaie de clopot. Brusc, privi în jur. Voi avea nevoie de un cort mai mare.
După o clipă, dispăru. Sfera se contractă încă o dată, apoi se mistui la un semn făcut de Karnadas. Destriant se întoarse către Brukhalian.
– S-a întâmplat ceva neașteptat.
Sabia Mortală mârâi.
– Trebuie să ne asigurăm că prințul va înțelege. Probabil că armata lordului războinic poate deranja într-o oarecare măsură forțele asediatoare, dar nu cred că va reuși mai mult. Trebuie să îl determinăm pe Jelarkan să fie realist... asta, în cazul în care îl vom anunța.
Nu vom câștiga acest război. Da. Nu trebuie să ne facem false speranțe.
Brukhalian întrebă:
– Ce părere ți-a făcut Ben-cel-Iute?
– Un om destul de ascuns, domnule. Probabil fost preot al lui Fener. Cunoștințele lui erau prea precise.
– Multe suflete înăuntrul unuia, parcă așa ai spus.
Karnadas se înfioră.
– Probabil că m-am înșelat, spuse el. Probabil că la ritual a fost nevoie de sprijinul altor magi, și pe aceștia i-am simțit.
Brukhalian își examină preotul îndelung după ce auzi acele vorbe, dar nu spuse nimic. Preț de o clipă, se întoarse cu spatele.
– Domnule, pari epuizat. Du-te să dormi.
Karnadas dădu încet din cap în semn de încuviințare.

Pe măsură ce vraja se stinse, Ben-cel-Iute scoase un suspin și aruncă o privire spre dreapta.
Șezând rezemat de peretele cortului în acea parte, Whiskeyjack se aplecă pentru a umple din nou pocalele cu bere Gredfallan.
– Vor lupta, spuse bărbatul cu barbă, cel puțin o vreme. Comandantul acela pare a fi un dur mânuitor de sabie, dar s-ar putea ca totul să fie doar de fațadă – cred că este un om de afaceri destul de iscusit pentru a-și da seama cât de importante sunt aparențele. Cum i-ai spus?
– Sabie Mortală. Puțin probabil să fie așa – cândva, cu multă vreme în urmă, acest titlu era pe bune. Cu mult timp înainte ca

Pachetul de Cărți cu Dragoni să fi recunoscut locul Cavalerilor Marii Case, cultul lui Fener avea acest titlu. Titlurile serioase sunt notate cu seriozitate. Destriant… Pe răsuflarea lui Hood, în cult nu a existat un Destriant vreme de o mie de ani. Titlurile sunt de fațadă, Whiskeyjack, și…

– Chiar așa, interveni comandantul, de ce să păstrezi secretul față de preotul Fener din Consiliul Măștii?

– Hm. Păi… este simplu. Acel preot își va da seama de minciună, desigur. Uite, un răspuns ușor la întrebarea ta.

– E ușor de răspuns, după cum zici. Însă sunt răspunsurile ușoare întotdeauna cele corecte, Ben?

Ignorând întrebarea, vrăjitorul își goli pocalul.

– În orice caz, aș socoti Săbiile Cenușii drept cel mai bun grup de acolo, dar asta nu spune multe.

– S-au lăsat păcăliți de contactul „accidental“?

– Așa cred. Am formulat vraja în așa fel încât să reflecte caracterul companiei – rapace și lacomă, sau onorabilă, ori altfel. Recunosc, totuși, că nu mă așteptam să descopăr o credință atât de pioasă. Cu toate acestea, vraja s-a voit maleabilă. Și așa a și fost.

Whiskeyjack se ridică în picioare, chircindu-se când își lăsă greutatea pe piciorul beteag.

– Atunci, ar fi bine să iau legătura cu Brood și cu Dujek.

– Care se află în fruntea coloanei, din câte bănuiesc, spuse Ben-cel-Iute.

– Ești foarte alert în seara asta, observă comandantul în timp ce ieșea.

Un moment mai târziu, când înțelese treptat sarcasmul lui Whiskeyjack, Ben-cel-Iute se încruntă.

De cealaltă parte a străzii, față în față cu poarta cazărmii și înapoia unui gard vechi din bronz, se găsea un cimitir care aparținuse cândva unuia dintre triburile întemeietoare ale Capustanului. Coloanele din lut ars de soare, cu inciziile lor în spirală – în fiecare aflându-se câte un cadavru în poziție verticală – se înălțau ca trunchiurile unei păduri dese în inima cimitirului, înconjurate din toate părțile de alte urne Daru, ceva mai obișnuite, făcute din piatră. Istoria orașului era o poveste bizară și torturată, iar sarcina lui Itkovian în cadrul companiei era de a-i sonda adâncimile. Nicovala Scutului din cadrul Săbiilor

Cenușii era o funcție care presupunea atât preocupări academice, cât și bravură militară. Deși mulți ar putea crede că aceste două discipline sunt distincte, în realitate, adevărul este diametral opus.

Din cunoașterea istoriei, filozofiei și religiilor se năștea o înțelegere a motivațiilor umane, iar motivația stătea la baza tacticii și strategiei. Așa cum oamenii acționează potrivit unor tipare, tot astfel se întâmplă și cu gândurile lor. O Nicovală a Scutului trebuia să aibă darul anticipației, iar acest lucru se aplica acțiunilor potențiale ale aliaților, dar și ale dușmanilor.

Înainte de sosirea popoarelor Daru dinspre apus, triburile care întemeiaseră Capustanul nu mai erau nomade de o generație. *Și morții lor stau în picioare. Liberi să rătăcească în lumea nevăzută a spiritelor.* Mobilitatea lor neliniștită încă stăruia în mintea capanilor, iar cum comunitățile Daru își păstraseră obiceiurile, acea mobilitate nu dispăruse, în ciuda zecilor de generații care trăiseră și muriseră acolo.

Cu toate acestea, istoria timpurie a Capustanului era învăluită în mister, iar Itkovian, în timp ce conducea cele două brigăzi de călăreți pe strada largă și pietruită, către palatul Jelarkan, și mai departe, către Poarta Principală, care era cu fața spre miazăzi, se trezi gândindu-se că descoperise foarte puține lucruri despre acele timpuri.

Ploaia se mai potolise, iar lumina oțelie a zorilor își croia drum printre norii groși dinspre răsărit. Și vântul scăzuse în intensitate, răbufnind doar când și când în rafale.

Cartierele care alcătuiau orașul se numeau tabere, fiecare dintre ele fiind o așezare distinctă, de sine stătătoare, de obicei de formă circulară, având un teren deschis privat în centru. Spațiile largi, neregulate, dintre tabere formau străzile Capustanului. Acest tipar se schimba doar în zona care înconjura vechea Fortăreață Daru – devenită acum Thrall și sediul Consiliului Măștii – numită Cartierul Templelor, singura impunere în stil Daru privind dispunerea în rețea a străzilor.

Itkovian bănuia că taberele fuseseră cândva chiar tabere. Așezări tribale, strâns legate prin relații de rudenie. Așezat pe malurile fluviului Catlin, între popoare de navigatori, acel loc devenise un centru comercial, încurajând obiceiuri sedentare. Urmarea a fost nașterea unuia dintre cele mai ciudate orașe pe care le văzuse vreodată Itkovian. Spațiile largi, deschise, și

bulevardele erau definite prin ziduri curbe; pâlcuri de piloni de înmormântare din lut; lacuri înconjurate de bancuri de nisip; și, deplasându-se prin spațiile șerpuite ale Capustanului, cetățeni Daru și Capan, primii respectând stilurile variate ale moștenirii lor – nu existau două rochii la fel – în vreme ce capanii, legați prin relații de rudenie, purtau culorile aprinse ale familiilor lor, creând pe străzi un curent care contrasta vădit cu clădirile simple, nevăruite. *Frumusețea Capustanului rezidă în oamenii săi, nu în clădirile sale…* Până și templele Daru se înclinaseră în fața stilului arhitectonic modest impus pe plan local. Efectul era acela de mișcare neîncetată, dominând împrejurimile simple și fixe. Triburile capane se sărbătoreau pe ele însele, culori într-o lume lipsită de culoare.
Singurele necunoscute din scenariul lui Itkovian erau vechea citadelă pe care o ocupau Săbiile Cenușii și palatul Jelarkan. Vechea citadelă fusese înălțată înainte de sosirea popoarelor Daru și Capan, de constructori neștiuți, și i se alesese locul aproape în umbra palatului.
Fortăreața lui Jelarkan era o construcție așa cum Itkovian nu mai văzuse. Fusese înălțată înaintea tuturor celorlalte clădiri, iar arhitectura sa severă era cu totul nefirească și ciudat de dezagreabilă. Fără îndoială că familia regală a Capustanului preferase să o ocupe mai curând pentru faptul că ieșea în evidență și impunea respect decât pentru că oferea capacități defensive aparte. Zidurile din piatră erau primejdios de subțiri, iar absența ferestrelor sau a acoperișurilor plate îi făcea pe cei dinăuntru să rămână orbi la tot ce se petrecea în exterior. Ba mai grav, nu exista decât o intrare – poarta principală, o rampă lată care ducea spre o curte interioară. Prinții precedenți construiseră barbacane de o parte și de alta a intrării, și o pasarelă de-a lungul zidurilor curții. Adăugirile aduse palatului aveau obiceiul de a se prăbuși – din motive neștiute, fațada din piatră a fortăreței refuza mortarul, iar zidurile nu erau socotite suficient de rezistente pentru a suporta poveri suplimentare prea mari. Una peste alta, era un edificiu ciudat.
Trecând prin aglomerata Poartă Principală – un șuvoi de fier negru și aspru și piele neagră printre valuri de culori saturate – soldații cotiră spre dreapta, mai înaintară puțin pe drumul de miazăzi al caravanelor, apoi, imediat ce ajunseră în câmpie, îl părăsiră, lăsând în urmă traficul, și porniră spre apus, trecând

pe lângă câteva ferme unde se creșteau capre, vite și oi și prin dreptul zidurilor lor scunde din piatră, pătrunzând în preria pustie.
Pe măsură ce înaintară mai adânc spre inima continentului, cerul, până atunci acoperit, începu să se însenineze, iar la popasul de la miezul zilei – la paisprezece leghe de Capustan – deveni de un albastru nepătat de niciun nor. Cei treizeci de soldați schimbară puține cuvinte în timpul mesei luate în grabă. Încă nu se întâlniseră cu nimeni, ceea ce era neobișnuit, ținând seama că erau în plin sezon al caravanelor.
În timp ce Săbiile Cenușii își strângeau efectele, Nicovala Scutului li se adresă pentru prima oară de când părăsiseră cazarma.
– În formație de pasăre de pradă, la galop mic. Cercetașa Sidlis, douăzeci de lungimi de cal în față. Toată lumea caută urme.
Un soldat, o femeie-acolit și singurul recrut din companie, întrebă:
– Domnule, ce fel de urme căutăm?
Ignorând lipsa de politețe, Itkovian îi răspunse.
– De orice fel, soldat. Brigadă, pe cai.
Își urmări soldații urcând în șei la unison, mai puțin recrutul care avu un moment de ezitare până să se așeze bine în șa și să strângă frâul în mână.
În etapa de început a instruirii nu se foloseau multe cuvinte – recrutul avea să urmeze curând exemplul dat de soldații experimentați ori nu va rămâne multă vreme în companie. Fusese instruită să călărească, îndeajuns ca să nu cadă de pe cal la galop mic, și purta toate armele și armură pentru a se obișnui cu greutatea lor. Instruirea în arta mânuirii acelor arme avea să se facă mai târziu. În cazul în care brigada se trezea prinsă într-o confruntare, doi veterani trebuiau să protejeze permanent recrutul.
În acele momente, stăpânul tinerei femei era calul. Armăsarul castrat de culoare castanie își cunoștea locul în cadrul brigăzii, dispusă în formație de pasăre de pradă. Dacă apărea vreo problemă, calul va ști să-și îndepărteze călărețul de primejdie.
Era suficient că ea fusese aleasă pentru a însoți patrula. *Instruirea soldatului se face în condiții reale*, așa suna unul dintre principiile de bază ale companiei.

Desfășurați în acea formație, avându-l pe Itkovian în capul păsării de pradă, soldații porniră în galop mic. Parcurseră o leghe, apoi încă una, timp în care arșița deveni copleșitoare.
Încetinirea bruscă a aripii dinspre miazănoapte îi atrase pe ceilalți soldați în jur, de parcă animalele ar fi fost legate cu frânghii invizibile. Fusese găsită o urmă. Itkovian aruncă o privire și o văzu pe cercetașa Sidlis încetinind calul, făcându-l apoi să se întoarcă, lucru care confirma faptul că atât ea, cât și animalul simțiseră schimbarea în deplasarea soldaților din urma lor. Ea rămase pe poziție, urmărindu-și camarazii.
Itkovian își încetini calul când se apropie de călăreții din flancul drept.
– Raportați.
– Recruta a observat prima acea urmă, domnule, spuse purtătorul de cuvânt al brigăzii. Vârful unei spirale. Genul de descoperire care a urmat sugerează că direcția este spre nord-vest. Ceva care merge în poziție verticală, biped, domnule. Mare. Cu trei degete și gheare.
– Doar un rând de urme?
– Da, domnule.
– Cât de vechi?
– A trecut azi-dimineață, domnule.
O privire scurtă spre Sidlis o făcu pe aceasta să pornească spre soldați.
– Nakalian, schimbă cercetașa. Vom urmări această urmă.
– Am înțeles, confirmă purtătorul de cuvânt. Șovăi o clipă, apoi adăugă: Nicovală a Scutului, distanța dintre pași este… uriașă. Creatura se deplasează cu viteză.
Itkovian își privi soldații în ochi.
– Cât de repede, domnule? La galop mic? Sau la galop?
– Greu de stabilit cu certitudine. Aș socoti că la galop dublu, domnule.
Se pare că am descoperit apariția demonică.
– Arcașii, pregătiți-vă! Toți ceilalți, în afară de Torun, Farakalian și recruta, pregătiți lăncile. Soldații numiți, scoateți colacii de frânghie.
Cu Nakalian în frunte, brigăzile porniră din nou la drum, iar călăreții de la capete își fixară săgețile în arcurile curbate. Cu lasouri și colaci de frânghie, Torun și Farakalian îl încadrară pe Nicovala Scutului.

Soarele se târa încet pe cer. Nakalian îi menținu pe urme fără mare dificultate, pentru că acestea mergeau în linie dreaptă spre nord-vest. Itkovian avu prilejul să vadă urmele imprimate în solul uscat. Era vorba de un animal uriaș dacă lăsase asemenea impresiuni adânci. Având în vedere viteza considerabilă, el bănui că nu vor ajunge creatura din urmă.

Decât dacă fiara hotărăște să se oprească și să ne aștepte, adăugă mut Itkovian, văzându-l pe Nakalian oprindu-și calul după ce ajunsese pe culmea ridicăturii din fața lor.

Cu ochii la cercetașul din față, soldații își făcură caii să scurteze pasul. Nakalian rămase cu ochii ațintiți spre ceva ce doar el putea vedea. Își pregătise lancea, dar nu se grăbi să atace. Calul se foia agitat sub el și, pe măsură ce soldații săi se apropiară, Itkovian văzu că animalul era îngrozit.

Ajunseră pe ridicătură.

În fața lor se întindea o depresiune, unde ierburile erau călcate în picioare și împrăștiate pe o fâșie lată – asta sugera trecerea recentă a unei turme de bhederini, care traversase câmpia în diagonală. Aproape în centru, la o distanță de cel puțin două sute de pași, stătea în picioare o creatură cu pielea cenușie, cu două picioare, o coadă lungă și botul cu două rânduri de colți zimțați. Nemișcată, ținându-și capul, torsul și coada aproape la orizontală, în timp ce stătea în echilibru pe picioare, creatura îi urmărea.

Itkovian o privi atent cu ochi mijiți.

– Nicovala Scutului, cred că îi vor trebui cinci bătăi de inimă ca să parcurgă distanța care ne desparte, spuse Nakalian, aflat alături de el.

– Însă nu face nicio mișcare.

– Având o asemenea viteză, nu trebuie să-și facă griji.

Decât dacă vrea, clipă în care va ataca. Am face bine să punem la încercare capacitățile acestei creaturi.

– Să alegem noi momentul, domnule, spuse Itkovian. Lăncieri – loviți fiara în partea de jos, și lăsați armele înfipte, pentru a-i încetini deplasarea. Arcași, trageți în ochi și în gât. Chiar o săgeată pe gâtlej în jos, dacă puteți. O trecere eșalonată prin dreptul ei, eschive, după ce v-ați înfipt armele, după care scoateți-vă săbiile. Torun și Farakalian – spuse el și își scoase sabia lungă – mergeți cu mine. Prea bine, galop ușor până la

galop deplin la cincizeci de pași, și mai curând, dacă fiara reacționează.
Cei de pe flancuri porniră înainte, coborând panta lină și îndreptându-și lăncile spre fiară.
Fără a se clinti, creatura continuă să îi urmărească. Când mai rămăseseră o sută de pași între ei, își ridică săbiile și își lăsă în jos capul, astfel încât călăreții să îi vadă umerii crestați în spatele a ceva care era clar un soi de coif.
Când ajunseră la șaptezeci de pași, creatura se răsuci pentru a-i înfrunta, cu săbiile scoase în lateral, dând din coadă.
Aflați pe margini, arcașii se ridicară în scări, întinseră corzile arcurilor scurte și puternice, le ținură neclintite preț de o clipă, apoi sloboziră săgețile.
Proiectilele se concentrară asupra capului creaturii. Vârfurile cu ghimpi se afundară în găvanele ochilor negri. Ignorând săgețile înfipte adânc, fiara făcu un pas înainte.
Cincizeci de pași. Corzile arcurilor vibrară încă o dată. Săgețile se înfipseră de o parte și de alta a gâtului fiarei. Arcașii își făcură caii să se deplaseze într-un anumit unghi, pentru a păstra distanța între ei. Caii lăncierilor își întinseră gâturile, apoi se declanșă atacul.
Orbită, dar nu e oarbă. Nu văd sânge. Fener, dezvăluie-mi natura acestui demon. O comandă pentru a scăpa de...
Creatura țâșni înainte cu o iuțeală incredibilă. Imediat după aceea, ajunse în mijlocul Săbiilor Cenușii. Lăncile se înfipseră în ea din toate părțile, apoi apărură săbiile uriașe. Urlete. Sângele zbură în șuvoaie. Itkovian văzu crupa unui cal prăbușindu-se în fața lui, văzu piciorul drept al soldatului, cu laba încă în scară, căzând spre exterior. Incapabil să înțeleagă, urmări crupa – picioarele mișcându-se spasmodic – răsucindu-se, arătând că partea din față a animalului dispăruse. Șira spinării retezată, șiruri curbate de cioturi de coaste, intestine care cădeau, sânge care țâșnea din carnea roșie.
Propriul lui cal făcu un salt pentru a evita ciocnirea cu resturile animalului.
O ploaie roșiatică stropi fața Nicovalei Scutului când fălcile uriașe ale creaturii – înțesate de săgeți – se repeziră spre el. Se aplecă spre stânga, reușind de puțin să evite colții în care încă erau resturi de carne și dădu o lovitură sălbatică de sabie când

calul trecu prin dreptul fiarei. Lama scoase un sunet metalic, semn că lovise și armura.
În timpul saltului, calul lui necheză când ceva îl lovi din spate. Plonjând pe picioarele din față și încă urlând, animalul reuși o mișcare în față, după care crupa lui se scufundă în urma lui Itkovian. Dându-și seama că se petrecuse ceva cumplit după legănarea și oribila împleticire, Itkovian își scoase pumnalul pentru perforat inimi, se aplecă în față și deschise jugulara animalului dintr-o singură tăietură. Apoi, eliberându-se din scări, se azvârli în față și puțin spre stânga, în timp ce trase capul calului în agonie spre dreapta.
Amândoi loviră solul și se rostogoliră, fiecare în câte o parte.
În timp ce își încheia rostogolirea ghemuit, Itkovian apucă să arunce o privire spre cal: animalul lovea aerul cu picioarele. Cele din spate se terminau deasupra chișițelor. Ambele copite îi fuseseră retezate. Animalul mort rămase curând neclintit.
Cadavrele cailor și soldaților zăceau de o parte și de alta a creaturii, care în acele momente se întorcea încet, cu fața spre Itkovian. Brațele ei lungi, pieloase, erau mânjite de sânge și resturi. Părul castaniu, presărat de fire roșcate, al unei femei se agățase în smocuri groase între colții mânjiți de sânge ai fiarei.
Apoi, Itkovian văzu lasourile. Ambele atârnau libere, unul în jurul gâtului creaturii, celălalt prins sus pe un picior. Pământul se cutremură când demonul făcu un pas spre Nicovala Scutului. Acesta își înălță sabia lungă.
Când fiara ridică piciorul cu trei degete pentru a păși înainte, cele două frânghii se întinseră pocnind, cea legată de gât în stânga, cea prinsă de picior, în dreapta. Creatura fu azvârlită în sus de smuciturile sălbatice, perfect sincronizate, în părți opuse. Piciorul se smulse din coapsă cu un plesnet uscat, ca de ruptură, în vreme ce capul se despărți de gât cu un zgomot la fel de bolnăvicios.
Torsul și capul loviră pământul cu bufnete grele, semn că oasele se zdrobiseră.
Nicio mișcare. Fiara murise.
Realizând, brusc, că tremura, Itkovian se îndreptă de spate.
Torun luase cu sine trei călăreți. Farakalian procedase la fel. Frânghiile fuseseră înfășurate în jurul fiecărui oblânc de șa, iar forța declanșată exploziv prin strângere – fiindcă erau patru cai de fiecare parte – reușise acolo unde armele dăduseră greș.

Cei doi arcași se apropiară călare de Nicovala Scutului. Unul dintre ei întinse un braț spre el.
– Repede, domnule, scara s-a desprins.
Fără să pună nicio întrebare, Itkovian prinse încheietura soldatului și urcă pe spinarea calului, în spatele lui. Și văzu ceea ce se apropia.
Alți patru demoni, aflați la patru sute de pași depărtare, apropiindu-se cu iuțeala bolovanilor care se prăvălesc pe pantele unui munte.
– Nu vom reuși să scăpăm cu fuga.
– Așa este, domnule.
– De aceea, ne vom despărți, spuse Itkovian.
Călărețul dădu pinteni calului, făcându-l să galopeze.
– Am înțeles, domnule. Noi suntem cei mai lenți – Torun și Farakalian îi vor întâmpina – și ne vor oferi timp suficient să…
Calul se răsuci brusc sub ei. Luat prin surprindere, Nicovala Scutului simți cum capul îi este dat pe spate cu un pocnet, apoi se rostogoli din șa. Ateriză pe solul tare, aerul îi ieși exploziv din plămâni, apoi, năucit de șoc, se rostogoli și se opri, lovindu-se de o pereche de picioare tari ca fierul.
Clipind nedumerit și gâfâind, Itkovian se trezi privind în sus, către un cadavru scund, acoperit cu blană. Fața uscată, de culoare cafeniu-închis de sub acoperământul de cap cu coarne, se aplecă spre el. Găvanele umbrite ale ochilor îl examinară.
Vai, zei, ce zi…
– Se apropie soldații tăi, hârâi apariția în limba elină. Din această luptă… tu ești scutit.
Arcașul încă se chinuia să-și țină calul speriat în frâu, apoi scoase un șuierat de mirare.
Nicovala Scutului se încruntă.
– Chiar așa?
– Împotriva strigoilor se ridică o armată asemănătoare, spuse cadavrul.
Din depărtare, Itkovian auzi zgomote de luptă – fără țipete, ci doar încleștarea armelor, neîncetată – crescând în intensitate. Cu un geamăt, se rostogoli pe o parte. În ceafă simți cum crește o durere cumplită, iar valuri de greață îl străbătură. Scrâșnind din dinți, se ridică în capul oaselor.
– Zece supraviețuitori, spuse pe un ton gânditor silueta de deasupra lui. V-ați descurcat bine… pentru niște muritori.

Itkovian privi dincolo de depresiune. O armată de cadavre identice cu cel aflat alături de el îi înconjura pe demoni, dintre care doar doi rămăseseră în picioare. Bătălia purtată în jurul acelor creaturi era oribilă pentru orice privitor. Bucăți din războinicii-strigoi zburau în toate părțile, însă ei continuau să atace, având săbii din cremene cu care îi hăcuiau pe demoni, făcându-i fărâme. După șase bătăi de inimă, lupta se încheie.

Nicovala Scutului socoti că fuseseră distruși cel puțin șaizeci dintre războinicii îmbrăcați în blănuri. Ceilalți continuară să măcelărească fiarele doborâte, lovind continuu și făcând bucățile tot mai mici. În timp ce urmărea scena, praful se ridică de pe pantele dealurilor în toate direcțiile – alți și alți războinici-strigoi apăreau înarmați cu săbii din piatră. O armată neclintită sub soare.

– Nu am știut că K'Chain Che'Malle s-au întors pe acest tărâm, spuse cadavrul îmbrăcat în piele.

Încordați, reduși la tăcere de incantațiile care se înălțau în toate părțile, soldații rămași se apropiară.

– Cine sunteți? întrebă Itkovian cu glas lipsit de inflexiuni.

– Sunt Aruncătorul de Oase Pran Chole, din neamul Kron T'lan Imas. Am venit la Adunare. Și, se pare, la un război. Muritorule, cred că aveți nevoie de noi.

Nicovala Scutului își măsură cei zece soldați care supraviețuiseră. Recruta se număra printre ei, dar proteguitorii ei dispăruseră. *Douăzeci. Soldați și cai. Douăzeci... uciși.* Își trecu privirea peste chipurile celor aliniați în fața lui și dădu încet din cap.

– Da, Pran Chole, avem nevoie de voi.

Fața recrutului avea nuanța pergamentului albit. Mânjită de sângele celor doi soldați care își dăduseră viața pentru a o proteja, ședea pe pământ cu privirea pierdută. Itkovian se opri în fața ei fără să spună nimic. Probabil că brutalitatea luptei o cutremurase pe recruta capană. Serviciul activ avea rolul de a cizela, nu de a distruge. Subestimarea dușmanului de către Nicovala Scutului transformase viitorul acelei tinere femei într-o lume de cenușă. Moartea orbitor de bruscă a celor doi soldați o va urmări tot restul vieții. Iar Itkovian nu putea face sau spune nimic pentru a-i ușura suferința.

– Nicovala Scutului.

Surprins că femeia mai putea vorbi, el își coborî privirea spre ea, surprins de duritatea din glasul ei.
– Da, recrut.
Ea privea în jur, mijindu-și ochii în timp ce studia legiunile de războinici-strigoi care stăteau pretutindeni în rânduri dezordonate, fără să se miște.
– Sunt mii.
Figuri spectrale, stând pe câmpia înierbată, șir după șir. Ca și cum însuși pământul i-a expulzat din carnea sa.
– Da, aș zice că sunt peste zece mii. T'lan Imass. Am auzit povești despre acești războinici – *povești greu de crezut* – dar asta este prima noastră întâlnire, care pare prielnică.
– Acum ne întoarcem la Capustan?
Itkovian clătină din cap.
– Nu toți. Și nu imediat. Pe câmpie mai sunt și alți K'Chain Che'Malle. Pran Chole – cel neînarmat, care e un fel de mare preot sau șaman – a sugerat o alianță, și eu am aprobat. Voi conduce opt dintre soldați spre apus.
– Momeală.
El ridică o sprânceană.
– Corect. T'lan Imass călătoresc nevăzuți, astfel încât ne vor înconjura tot timpul. Dacă ar fi vizibili în vânătoarea asta, K'Chain Che'Malle probabil i-ar evita, cel puțin până când s-ar strânge în număr atât de mare încât să lupte împotriva unei întregi armate. E mai bine că au fost tăiați în două sau în trei. Recrut, îți dau un soldat drept escortă ca să te întorci grabnic la Capustan. Trebuie să îi raportezi situația Sabiei Mortale. Amândoi veți fi însoțiți de o trupă aleasă de T'lan Imass, care va rămâne nevăzută. Emisari. Am primit asigurări că între acest loc și oraș nu se află niciun K'Chain Che'Malle.
Ea se ridică încet.
– Domnule, un singur călăreț ar fi la fel de bun. Mă trimiți la Capustan pentru a mă cruța… de ce anume? Ca să nu văd K'Chain Che'Malle făcuți bucăți de acești T'lan Imass? Nicovală a Scutului, hotărârea ta nu dovedește nici îndurare, nici compasiune.
– Se pare că totuși nu te-am pierdut, spuse Itkovian, privind uriașa armată desfășurată în jurul lor. Mistrețul Verii disprețuiește supunerea oarbă. Vei merge alături de noi.
– Mulțumesc, Nicovală a Scutului.

– Recrut, sunt convins că nu te-ai amăgit crezând că, dacă asiști la distrugerea multor K'Chain Che'Malle, vei scăpa de durerea din tine. Soldaților li se dau armuri pentru apărarea cărnii și oaselor, dar ei trebuie să-și facă armuri și pentru suflete. Bucată cu bucată.
Ea se uită la petele de sânge de pe uniformă.
– Acest lucru a început.
Itkovian rămase tăcut un moment, privind-o pe tânăra aflată alături de el.
– Capanii sunt neghiobi refuzând să le acorde libertate femeilor lor. Adevărul acestor vorbe se află în fața mea.
Ea ridică din umeri.
– Nu sunt singura.
– Urcă pe cal, soldat. Și spune-i lui Sidlis să mi se alăture.
– Am înțeles, domnule.
Itkovian o urmări îndreptându-se spre caii care așteptau și către soldații care supraviețuiseră, care se strânseseră în jurul animalelor pentru a verifica accesoriile, chingile și echipamentele. Ea li se alătură, vorbi cu Sidlis, care dădu din cap și se apropie de Itkovian.
Pran Chole veni spre el în același timp.
– Itkovian, am ales. Emisarii lui Kron s-au adunat și îl așteaptă pe mesagerul tău.
– Am înțeles.
Sidlis se apropie de el.
– Plec la Capustan, Nicovală a Scutului? întrebă ea.
– Cu o escortă nevăzută. Te duci direct la Sabia Mortală și la Destriant. Fără alți martori. Deocamdată, emisarii T'lan Imass trebuie să discute doar cu Săbiile Cenușii.
– Am înțeles, domnule.
– Muritori, li se adresă Pran Chole fără nicio inflexiune în glas, Kron mi-a spus să vă spun unele lucruri. Acești K'Chain Che'Malle erau cândva cunoscuți sub numele de Vânători K'ell. Copiii aleși ai unei matriarhe, crescuți pentru a lupta. Cu toate acestea, ei sunt strigoi, iar cel care îi controlează își ascunde bine identitatea – se află undeva spre miazăzi, credem noi. Vânătorii K'ell au fost eliberați din mormintele aflate în Morn, Locul Rupturii. Nu știm dacă pe hărțile actuale ale acestui masiv continental sunt marcate asemenea nume străvechi.

– Morn, spuse Itkovian, și dădu din cap. La sud de Câmpia Lamatath, pe coasta apuseană și la miazănoapte de insula pe care trăiesc Seguleh. Compania noastră este din Elingarth, care se învecinează cu Câmpia Lamatath spre răsărit. Cu toate că nu știm dacă cineva a vizitat Morn, numele a fost preluat de pe cele mai vechi hărți, și a rămas neschimbat. Generalul a înțeles că acolo nu se află nimic. Absolut nimic.
Aruncătorul de Oase ridică din umeri.
– Îmi închipui că tumulii sunt erodați de vreme. A trecut mult timp de când noi nu am mai vizitat Ruptura. S-ar putea ca Vânătorii K'ell să fie sub comanda matriarhei lor, pentru că noi credem că ea s-a eliberat în cele din urmă din prizonierat. Așadar, acesta este dușmanul pe care îl înfruntați.
Încruntându-se, Nicovala Scutului clătină din cap și zise:
– Amenințarea dinspre miazăzi vine din partea unui imperiu numit Pannion Domin, peste care domnește Clarvăzătorul – un muritor. Veștile despre acești K'Chain Che'Malle sunt recente, în vreme ce Pannion Domin se extinde de câțiva ani.
Inspiră adânc, dorind să spună mai multe, apoi tăcu, pentru că își dădu seama că fețele stafidite ale celor peste zece mii de strigoi erau îndreptate spre el. I se uscă gura, devenind ca pergamentul, și brusc, inima începu să îi bată cu putere.
– Itkovian, spuse Pran Chole cu glas hârâit, acest cuvânt, Pannion. Are vreun înțeles aparte printre băștinași?
Neputând să vorbească, el clătină din cap.
– Pannion, spuse Aruncătorul de Oase. E un cuvânt Jaghut. Un nume Jaghut.

În timp ce după-amiaza se stingea, Toc cel Tânăr rămase așezat lângă foc, studiind cu singurul său ochi uriașul lup care dormea alături de el. Baaljagg – *parcă așa o numise Tool. Un ay* – avea fața mai lungă și mai îngustă decât lupii de pădure pe care cercetașul își amintea că îi văzuse în Pădurea Câinelui Negru, la sute de leghe spre miazănoapte. La umeri, creatura de lângă el era mai înaltă cu două sau trei palme decât acele fiare formidabile. Fruntea coborâtă, urechile mici și caninii care rivalizau cu aceia ai unui leu sau ai unui urs de câmpie. Cu mușchi puternici, animalul avea totuși o constituție care sugera atât iuțeala, cât și rezistența. Baaljagg părea capabil de un atac fulgerător sau de o urmărire istovitoare de o leghe.

Lupul deschise un ochi și se uită la el.
– Ar trebui să fi dispărut, murmură Toc. Șters de pe fața pământului de o sută de mii de ani. Ce cauți aici?
Ay-ul era singurul tovarăș al cercetașului. Lady Envy preferase să facă un ocol prin coridorul ei, la nord-vest, la o sută douăzeci de leghe de orașul Callows, pentru a-și reînnoi proviziile. *Ce fel de provizii? Ulei pentru baie?* Nu îl convinsese justificarea ei, dar nici măcar caracterul lui bănuitor nu îi oferise vreun indiciu privind adevăratele ei motive. Îi luase cu ea pe câinele Garath, dar și pe Mok. *Cred că s-a simțit în siguranță de vreme ce i-a lăsat pe Senu și Thurule. La urma urmelor, Tool i-a dovedit pe amândoi. Cu toate astea, ce a fost atât de important pentru a o face pe Lady Envy să renunțe la obiceiul de a avea cel puțin trei servitori?*
Tool se mistuise într-un vârtej de praf cu o jumătate de bătaie de clopot mai devreme, plecând la o altă vânătoare. Cei doi Seguleh rămași nu erau într-o dispoziție generoasă și nu binevoiseră să stea de vorbă cu malazanul fără rang. Ei stăteau deoparte. *Urmăresc soarele apunând? Se relaxează într-o atenție rigidă?*
Se întrebă ce se întâmpla departe, spre miazănoapte. Dujek hotărâse să pornească în marș împotriva Pannion Domin. Un nou război, împotriva unui dușman necunoscut. Oastea lui Un-Braț era familia lui Toc ori cel puțin ceea ce trecea drept familie pentru un copil născut în armată. La urma urmelor, singura lume pe care o cunoștea. O familie urmărită de șacalii uzurii. Spre ce fel de război se îndreptau? Bătălii de amploare rapide sau pași târâți prin păduri întesate de dușmani, munți înalți și asedii? Alungă un nou val de nerăbdare, o maree care crescuse în el zi de zi pe câmpia aceea nesfârșită, sporind și amenințând să treacă peste barierele pe care și le ridicase în minte.
Să te ia naiba Hairlock, pentru că m-ai trimis atât de departe. Bine, acel coridor a fost haotic – la fel a fost și marioneta care l-a folosit împotriva mea. Dar de ce m-a scuipat la Morn? Și unde au dispărut acele luni? Începuse să nu mai creadă în coincidențe, iar fărâmițarea acelei convingeri îl făcuse să se simtă pe un teren nesigur. Spre Morn și coridorul său rănit… spre Morn, unde un renegat T'lan Imass zace în praful negru, așteptând – nu pe mine, a spus el, ci pe Lady Envy. Și nu un renegat bătrân oarecare. Unul pe care l-am mai întâlnit. Singurul

pe care l-am cunoscut. Și mai sunt și Lady Envy și slujitorii ei Seguleh și însoțitorii ei patrupezi – hm, nu te duce acolo, Toc. În fine. Acum călătorim împreună. Spre miazănoapte, unde vrem toți să ajungem. Ce noroc. Ce coincidență fericită!

Lui Toc îi displăcea ideea de a fi folosit, manipulat. Văzuse cât îl costase asta pe prietenul lui, căpitanul Paran. Paran a fost mai tare decât mine – am văzut asta încă de la început. Primise loviturile, clipise, apoi continuase. Avea un soi de armură ascunsă, ceva lăuntric care l-a ajutat să nu-și piardă mințile. Vai, eu nu sunt așa. Dacă lucrurile se încurcă, e posibil să mă chircesc și să încep să scâncesc.

Aruncă o privire spre cei doi Seguleh. Se părea că detestau la fel de mult să vorbească între ei ca și cu alții. *Indivizi puternici, tăcuți. Urăsc astfel de oameni. Înainte nu o făceau. Dar acum, da.*

Așadar, iată-mă, în mijlocul pustietății, și singura creatură întreagă la minte care mă însoțește este un lup dintr-o rasă dispărută. Privirea lui reveni încă o dată asupra lui Baaljagg.

– Unde ți-e familia, fiară? întrebă el încet, întâlnind ochii căprui și calmi ai ay-ului.

Răspunsul fu: o explozie neașteptată de culori învârtejite, exact înapoia găvanului care găzduise ochiul pierdut – culori care formează o imagine. Neamuri atacând trei bizami, vânătorii și vânatul împotmoliți în noroi, captivi, sortiți pieirii. Totul era văzut dintr-o poziție joasă, de dincolo de dolină, descriind cercuri, mereu, mereu. Scâncetul îi invadă mintea lui Toc. Dragoste disperată și neîmpărtășită. Panică, umplând aerul rece.

Deruta unui pui.

Fuga. Rătăcind pe terenuri înnămolite și dune de nisip, traversând o mare muribundă.

Foamea.

Apoi, în fața ei, o siluetă. Cu glugă, înveșmântată în lână neagră, țesută, o mână – înfă?urat? ?n f??ii de piele, p?n? la degete?? care se ?ntinde. C?ldur?. Bun venit. O compasiune palpabil?, o singur? atingere pe fruntea creaturii ghemuite. Atingerea unui Zeu Str?vechi, realiz? Toc. ?i un glas: șurată în fâșii de piele, până la degete – care se întinde. Căldură. Bun venit. O compasiune palpabilă, o singură atingere pe fruntea creaturii ghemuite. Atingerea unui Zeu Străvechi, realiză Toc. Și un glas:

Acum ești ultimul. Chiar ultimul, și va fi nevoie de tine. Cu timpul…
Promit că îți voi aduce… un spirit pierdut. Smuls din carnea sa. Unul care să ți se potrivească, desigur. Din acest motiv, căutarea mea ar putea fi îndelungată. Răbdare, micuțo… iar până atunci, acest dar…
Puiul închise ochii și se cufundă instantaneu în somn – descoperind că nu mai era singură. Alerga în salturi pe tundre uriașe, în tovărășia celor de un neam cu ea. O eternitate de vise de iubire, bucurie asigurată, un dar care devenea amărăciune doar în orele de trezie, în anii de trezie, în secolele și mileniile petrecute… singură.
Baaljagg, fără egal între ay-ii din lumea viselor, mama dominantă a nenumărați copii într-un tărâm etern. Fără să îi lipsească hrana, fără momente de foame. Siluete în picioare la orizonturile îndepărtate, văzute arareori, și niciodată abordate. Veri care vin din când în când. Agkor-i trăitori în păduri, bendali albi, ay'tog-i cu blana galbenă din sudul îndepărtat – nume care își imprimaseră înțelesul în mintea nemuritoare a lui Baaljagg… șoapte eterne scoase de acei ay care se alăturaseră T'lan Imass, acolo, atunci, la vremea Adunării. Un alt fel de nemurire.
Ochii treji, solitari, ai lui Baaljagg văzuseră mai mult din acea lume decât s-ar fi putut bănui. În cele din urmă, venise darul, sufletul sfârtecat îi fusese oferit, și atunci ele se contopiseră, devenind în cele din urmă un întreg. Iar în acesta, un alt strat de pierdere și durere. Fiara căuta acum ceva – *ceva.* Ceva precum… *o compensație*.
Ce vrei să afli de la mine, lupoaico? Nu, nu de la mine – nu pe mine mă întrebi, nu-i așa? Îl întrebi pe camaradul meu – războinicul-strigoi. Onos T'oolan. Pe el l-ai așteptat în vreme ce ai însoțit-o pe Lady Envy. Și Garath? A, un alt mister… care urmează să fie lămurit altă dată.
Toc clipi, iar capul îi fu azvârlit pe spate când legătura se întrerupse. Baaljagg dormea alături de el. Pe întuneric, amețit, tremurând, privi în jur.
La doisprezece pași depărtare, cu o pereche de iepuri care i se legănau pe umăr, Tool stătea cu fața spre el.
Of, să mă ferească Beru. Vezi? Moale pe dinăuntru. Mult prea moale pentru lumea asta și istoriile ei suprapuse, pentru tragediile sale neîncetate.

– Ce? întrebă Toc cu glas răgușit. Ce vrea lupoaica de la tine, T'lan Imass?
Războinicul își înclină capul.
– Să pun capăt singurătății ei, muritorule.
– Nu i-ai dat răspuns?
Tool se întoarse cu spatele și lăsă iepurii să cadă la pământ. Când vorbi din nou, glasul lui îl șocă pe cercetaș prin tristețea de nespus.
– Nu pot face nimic pentru ea.
Tonul glacial, lipsit de viață, dispăruse și Toc văzu pentru prima oară ceva din ceea ce se ascundea dincolo de fața uscată, ca de mort.
– Tool, nu te-am auzit niciodată vorbind cu atâta durere în glas. Nu am crezut că…
– Ți s-a părut, îi spuse T'lan Imass pe un ton care redevenise lipsit de orice inflexiune. Ai terminat de pus pene la săgeți?
– Da, așa cum mi-ai arătat. Sunt terminate, douăsprezece dintre cele mai urâte săgeți pe care am avut plăcerea de a le avea. Îți mulțumesc, Tool. E scandalos, dar sunt mândru că le am.
Tool ridică din umeri.
– Îți vor folosi.
– Sper să ai dreptate. Gemând, se ridică în picioare. O să pregătesc masa.
– Asta e sarcina lui Senu.
Toc îl privi cu ochii mijiți pe T'lan Imass.
– Nu a ta? Tool, ăștia sunt Seguleh, nu slujitori. Câtă vreme Lady Envy nu este aici, îi voi trata drept tovarăși de călătorie, și voi fi onorat de compania lor. Aruncă o privire și îi văzu pe cei doi războinici privindu-l fix. Chiar dacă nu vor să stea de vorbă cu mine.
Luă iepurii de la T'lan Imass și se ghemui lângă foc.
– Spune-mi, Tool, întrebă el în timp ce se apucă să jupoaie primul iepure, cât ai fost plecat la vânătoare, nu ai văzut semne lăsate de alți călători? Suntem singuri pe Câmpia Lamatath?
– Nu am văzut semne lăsate de negustori sau de alți oameni. Turme de bhederini, antilope, lupi, coioți, vulpi, iepuri și un urs de câmpie. Păsări de pradă și păsări care caută hoituri. Șerpi, șopârle…

– O adevărată menajerie, mormăi Toc. Atunci, cum se face că de fiecare dată când scrutez orizontul, eu nu văd nimic? Nimic. Nici fiare, nici măcar păsări.
– Câmpia e întinsă, îi răspunse Tool. Pe de altă parte, e vorba de efectele coridorului Tellann care mă înconjoară – cu toate că în aceste momente ele sunt mult slăbite. Cineva mi-a extras forța vitală, aproape până la epuizare. Nu mă întreba nimic despre asta. Puterile mele Tellanne descurajează însă fiarele muritoare. Creaturile au obiceiul de a se feri când au posibilitatea. Suntem totuși urmăriți de o haită de ay, tog – lupi cu blana galbenă. În cele din urmă, s-ar putea să le piară curiozitatea.
Toc își îndreptă din nou ochii spre Baaljagg.
– Amintiri străvechi.
– Amintirile gheții. Ochii ca niște peșteri ai T'lan Imassului erau ațintiți asupra malazanului. Prin asta și prin cuvintele pe care le-ai rostit mai devreme, înțeleg că s-a petrecut ceva – o fuziune a sufletelor – între tine și ay. Cum?
– Nu sunt conștient de o fuziune a sufletelor, îi răspunse Toc, continuând să privească lupoaica adormită. Mi s-au trimis... viziuni. Am împărțit amintiri, așa cred. Cum? Nu știu. Erau emoții în ele, Tool, îndeajuns pentru a aduce disperarea în mintea cuiva.
După un moment, reîncepu să curețe creatura slăbănoagă.
– Fiecare dar are și ceva tăios în el.
Toc se strâmbă când începu să eviscereze animalul.
– Tăios. Așa cred. Încep să întrevăd adevărul legendelor – pierzi un ochi pentru a primi darul viziunii reale.
– Toc cel Tânăr, cum ți-ai pierdut ochiul?
– O frântură încinsă din Sământa Lunii – ploaia aceea ucigătoare, când Anfilada era în plină desfășurare.
– Piatră.
Toc dădu din cap.
– Piatră.
Apoi se opri și ridică privirea.
– Obelisk, spuse Tool. În străvechiul Pachet al Sălașelor era cunoscut drept Menhir. Atins de piatră, muritorule – *Chen're aral lich'fayle* – acolo pe fruntea ta. O să??i dau alt nume. Aral Fayle.
??Nu?mi amintesc s???i fi cerut un nume nou, Tool.
-ți dau alt nume. Aral Fayle.
– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut un nume nou, Tool.

– Numele nu se dau la cerere, muritorule. Numele se capătă.
– Aha, vorbești ca Arzători de Poduri.
– E o tradiție veche, Aral Fayle.
Pe răsuflarea lui Hood.
– Bine, doar că nu simt că am dobândit ceva.
– Muritorule, ai fost trimis într-un Coridor al Haosului. Ai supraviețuit – ceva de-a dreptul neobișnuit – și ai călătorit prin vârtejul lent către Ruptură. Apoi, când ar fi trebuit să te ia, portalul lui Morn te-a aruncat afară. Piatra ți-a luat unul dintre ochi. Iar ay-ul te-a ales ca să pătrunzi în sufletul ei. Baaljagg a văzut în tine o calitate rară, Aral Fayle.
– Nu vreau nume noi! Pe răsuflarea lui Hood! Pe sub armura uzată, plină de praf, începu să transpire. Căută cu disperare o modalitate de a schimba subiectul, să îndrepte discuția în altă direcție. Ce înseamnă numele tău? Onos T'oolan – de unde vine?
– *Onos* înseamnă „fără clan“. *T'* înseamnă „sfărâmat“. *Ool* înseamnă „cu vene“, *lan* „cremene“, iar combinația *T'oolan*, „cremene spartă“.
Toc rămase cu privirea asupra T'lan Imassului.
– Cremene spartă.
– Sunt straturi de înțelesuri.
– Bănuiam eu.
– Dintr-un singur monolit se fac lame, fiecare cu utilizarea ei. Dacă în inima monolitului se află ascunse vene sau noduli de cristal, forma lamei nu poate fi anticipată. Fiecare lovitură dată monolitului desprinde bucăți inutile – fracturate articulat, fracturate în trepte. Inutile. Așa a fost și cu familia în care m-am născut. Fiecare a fost modelat greșit.
– Tool, eu nu am descoperit defecte.
– În cremenea pură, toate grăunțele de nisip sunt aliniate. Toate sunt orientate în aceeași direcție. Există unitate de scop. Mâna care modelează o asemenea cremene poate fi încrezătoare. Eu făceam parte din clanul Tarad. Încrederea mi-a fost acordată din greșeală. Clanul Tarad nu mai există. La Adunare, Logros a fost ales pentru a conduce clanurile native ale Primului Imperiu. El a crezut că sora mea, o Aruncătoare de Oase, se va număra printre slujitorii lui. Ea a sfidat ritualul, și astfel Logros T'lan Imass au fost slăbiți. Primul Imperiu s-a prăbușit. Cei doi frați ai mei, T'Ber Tendara și Han'ith Iath, au condus vânătorii spre miazănoapte și nu s-au mai întors. Și ei au dat greș. Am fost

ales Prima Sabie, dar i-am abandonat pe Logros T'lan Imass. Călătoresc singur, Aral Fayle, comițând astfel cea mai cumplită crimă cunoscută poporului meu.

– Stai o clipă, replică Toc. Ai zis că te îndrepți spre o a doua Adunare – că *te întorci* la poporul tău…

Războinicul-strigoi nu-i răspunse și își întoarse capul pentru a privi spre miazănoapte.

Baaljagg se ridică în picioare, se întinse, apoi se duse lângă Tool. Creatura masivă se așeză, cu aceeași privire tăcută ca a T'lan Imassului.

Un fior rece, neașteptat, îl străbătu pe Toc cel Tânăr. *Pe răsuflarea lui Hood, către ce ne îndreptăm?* Aruncă o privire spre Senu și Thurule. Cei doi Seguleh păreau să îl urmărească.

– Probabil sunt flămânzi. Vă văd nerăbdarea nestăpânită. Dacă vreți, aș putea…

Furie.

>Rece, ucigător.

Inuman.

Toc se trezi brusc altundeva, văzând prin ochii fiarei – dar nu ay-ii, nu de această dată. Și nici imaginile de demult, ci din acele momente; în spatele cărora se rostogolea o cascadă de amintiri. Un moment mai apoi, orice senzație despre sine dispăru, identitatea lui dispăru dinaintea furtunii create de gândurile unei alte creaturi.

A trecut multă vreme de când viața a căpătat formă… prin cuvinte, prin conștiință.

Iar acum e prea târziu.

Mușchii tresăriră de încordare, prelinseră sânge de sub tăieturi și de sub pielea sfâșiată. Foarte mult sânge, care îmbiba pământul de sub carnea lui, mânjind ierburile și lăsând o dâră în susul pantei dealului.

Târâșul, călătoria de întoarcere. Pentru a se găsi acum pe sine, chiar la sfârșit. Și cu amintirile trezite…

Ultimele zile – acum, atât de îndepărtate – fuseseră haotice. Ritualul se desfășurase, pe neașteptate, imprevizibil. Nebunia îl cuprinsese pe Soletaken. Nebunia îi spintecase pe cei mai puternici dintre cei din neamul lui, îl desfăcuse pe unul în mai mulți, puterea înmugurită sălbatică, însetată de sânge, dând naștere D'ivers. Imperiul se destrăma.

Însă asta se întâmplase demult, cu foarte multă vreme în urmă…

Sunt Treach – unul dintre multele nume. Trake, Tigrul Verii, Ghearele Războiului. Vânătorul Tăcut. Am fost acolo la sfârșit, unul dintre supraviețuitori, după ce T'lan Imass ne-au măcelărit. Un măcel brutal, iertător. Nu aveau de ales – acum îmi dau seama, cu toate că niciunul dintre noi nu era pregătit să ierte. Mai ales atunci. Rănile erau prea proaspete.

O, zei, am sfârtecat un coridor pe acel continent îndepărtat. Am transformat tărâmurile dinspre răsărit în piatră topită care s-a răcit și a devenit ceva care a sfidat vrăjile. T'lan Imass s-au sacrificat cu miile ca să îndepărteze cancerul care devenisem noi. A fost sfârșitul, încheierea acelei promisiuni, a acelei glorii strălucitoare. Sfârșitul Primului Imperiu. Mândrie nemăsurată, să fi revendicat un nume care aparținea de drept T'lan Imass…

Am fugit, o mână de supraviețuitori. Ryllandaras, vechi prieten – ne-am despărțit, ne-am încleștat, apoi ne-am confruntat din nou pe alt continent. El mersese cel mai departe, descoperise o cale pentru a controla darurile – atât Soletaken, cât și D'ivers. Șacalul Alb. Ay'tog. Agkor. Și celălalt camarad al meu, Messremb – unde a ajuns? Un suflet blând răsucit de nebunie, însă atât de fidel, de credincios…

În ascendere. O sosire feroce – Primii Eroi. Întunecați, sălbatici. Țin minte o porțiune necuprinsă de ierburi sub un cer care dădea spre crepuscul. Un lup, cu singurul lui ochi ca o pată de lumină de lună, aflat pe o culme îndepărtată. Această amintire ciudat de unică, ascuțită ca niște gheare, care îmi revine în aceste momente. De ce?

Am călcat pe acest pământ vreme de mii de ani, m-am scufundat adânc în fiară, iar amintirile mele umane s-au stins, s-au șters, au dispărut. Și totuși… această viziune a lupoaicei, care trezește totul în mine…

Sunt Treach. Amintirile care revin ca un torent, chiar în timp ce trupul meu se răcește, cuprins de îngheț.

Urmărise fiara misterioasă zile la rând, mânat de o curiozitate nedomolită. Un miros necunoscut lui, o dâră învârtejită de moarte și sânge vechi. Netemător, se gândise doar cum să provoace distrugere, așa cum făcuse multă vreme fără a fi provocat. Șacalul Alb dispăruse în neguri în secolele trecute, mort sau, dacă nu mort, atunci aproape mort. Treach îl

împinsese de pe stâncă, făcându-l să se rostogolească zvârcolindu-se în prăpastia fără fund. Nu întâlnise dușmani care să-și merite numele. Aroganța tigrului era legendară – fiind atât de sigur pe sine, nu îi fusese greu.
Cei patru vânători K'Chain Che'Malle alcătuiseră un cerc și se retrăseseră, așteptându-l cu intenții glaciale.
M-am năpustit spre ei. Am spintecat carne, am sfărâmat oase. L-am doborât pe unul și mi-am înfipt colții în gâtul lipsit de viață. Încă un moment, încă o bătaie de inimă, și ar fi rămas doar trei. Atât de aproape...
Treach zăcea muribund după ce se alesese cu o duzină de răni mortale. Ar fi trebuit să fie deja mort, însă el se agăța de viață cu o hotărâre oarbă, animalică, alimentată de furie. Disprețuitori, știind că el nu se va mai ridica, și imuni la îndurare, cei patru K'Chain Che'Malle îl lăsaseră acolo.
Întins pe iarbă, Tigrul Verii urmărise cu ochi încețoșați cum creaturile se îndepărtau, observă cu satisfacție cum brațul unuia dintre ei, atârnând de o bucată de piele, se despărți de corp și căzu la pământ – fiind lăsat în urmă cu o indiferență supremă. Apoi, când vânătorii-strigoi ajunseră pe culmea dealului din apropiere, ochii lui fulgeraseră. O formă zveltă, lungă și neagră, scurgându-se prin ierburi, ajunse la cei care îl uciseseră. Puterea curse ca o apă întunecată. Primul K'Chain Che'Malle se ofili sub forța atacului.
Încleștarea continuă dincolo de culme, în afara câmpului vizual al lui Treach, însă, în ciuda tunetului asurzitor al vieții care se stingea, putu auzi zgomotul bătăliei. Începu să se târască înainte, centimetru cu centimetru.
După câteva momente, toate sunetele de pe panta cealaltă a dealului scăzură, însă Treach se chinui să înainteze, lăsând o dâră lipicioasă de sânge în urmă și având ochii de culoarea ambrei ațintiți spre culme. Voința lui de a trăi se reduse la ceva bestial, ceva care refuza să recunoască sfârșitul vieții.
Am văzut asta. Antilope. Bhederini. Negarea voită, lupta inutilă, eforturile de a scăpa, chiar în timp ce gâtlejul varsă sânge pentru a-mi umple gura. Membrele zbătându-se într-o iluzie a alergării, a zborului, chiar în timp ce încep să mă hrănesc. Am mai văzut asta, iar acum înțeleg.
Tigrul este umilit de amintirile prăzii.

Uită motivul zbaterii pentru a ajunge pe culme, știind doar că trebuia să reușească, să facă ascensiunea supremă, pentru a vedea ce se afla dincolo de ea.
Ce se afla dincolo. Da. Soarele scăzând la orizont. Întinderea nesfârșită a preriei neîmblânzite, neînfrânte. O ultimă imagine a sălbăticiei, înainte de a trece prin porțile blestemate ale lui Hood.
Ea îi apăru în față, suavă, cu mușchii bine reliefați și pielea netedă. O femeie, mică, dar nu fragilă, având pe umeri blana unei pantere, cu părul lung neîngrijit, însă strălucind în lumina muribundă a zilei. Cu ochi migdalați, de culoarea ambrei, la fel ca ai lui. Cu fața de forma unei inimi, cu trăsături robuste.
Regină barbară, de ce mi se frânge inima văzându-te?
Ea se apropie, se lăsă pe vine ca să-i ridice capul masiv, și îl lipi de poala ei. Mâinile ei mici îndepărtară sângele și spuma uscată din jurul ochilor lui.
– Sunt distruși, spuse ea în limba străveche, limba Primului Imperiu. Nu a fost greu Vânătorule Tăcut, i-ai lăsat cu puține lucruri. S-au destrămat la atingerea mea fină.
Mincinoaso.
Ea zâmbi.
– Ți-am mai traversat urmele lăsate, Treach, dar nu am vrut să mă apropii – mi-am amintit furia ta când ți-am distrus imperiul, cu multă vreme în urmă.
S-a răcit demult, Imass. Ai făcut doar ceea ce era necesar. Ai lecuit rănile.
– Imass nu se pot lăuda cu asta. Alții au fost implicați în repararea coridorului sfărâmat. Noi nu am făcut decât să îi ucidem pe cei de-un neam cu tine – cei pe care i-am putut găsi. Asta e singura noastră aptitudine.
Uciderea.
– Da. Uciderea.
Nu pot reveni la forma mea umană. Nu o mai găsesc în mine.
– A trecut prea mult timp, Treach.
Iar acum mor.
– Da. Nu știu să vindec.
În gând, el zâmbi. Nu, poți doar să ucizi.
– Doar să ucid.
Atunci pune capăt suferinței mele, te rog.

– Așa vorbește un om. Fiara nu ar cere așa ceva. Unde ți-e cutezanța, Treach? Unde îți este șiretenia?
Îți bați joc de mine?
– Nu. Sunt aici. La fel și tu. Spune-mi. Cine este acea altă prezență?
– *Alta?*
– Cine ți-a descătușat amintirile, Treach? Cine te-a redat ție însuți? Ai fost fiară vreme de secole, cu minte de fiară. După ce se ajunge acolo, nu există cale de întoarcere. Cu toate astea…
Sunt aici.
– Când viața se stinge din lumea asta, cred că te vei găsi, Treach, nu dinaintea porților lui Hood, ci… altundeva. Nu-ți pot oferi o certitudine. Dar am simțit frământările. Un Zeu Străvechi, poate cel mai vechi dintre toți, este din nou activ. Desfășoară acțiuni subtile. Au fost aleși muritori, și ei sunt modelați. De ce? Ce vrea să facă acest Zeu Străvechi? Nu știu, dar cred că e vorba de o amenințare uriașă și gravă. Cred că jocul care a început se va desfășura multă vreme.
Un nou război?
– Nu ești Tigrul Verii? Un război în care, după cum consideră acest Zeu Străvechi, *va fi nevoie de tine.*
Mintea lui Treach fu invadată de o veselie ironică. *Imass, nimeni nu a avut vreodată nevoie de mine.*
– S-au produs schimbări. Cu noi toți, așa se pare.
A, înseamnă că ne vom reîntâlni? Aș dori asta. Te-aș vedea din nou ca pantera de la miezul nopții.
Ea râse gros, din gâtlej.
– Și astfel fiara se va trezi. Adio, Treach.
În acel ultim moment ea văzuse ceea ce el doar simțea. Întunericul se strânse în jurul lui, îi încorsetă lumea. Vederea… de la doi ochi… la unul.
Unul. Pe măsură ce noaptea cobora, privind o porțiune de sol înierbat, urmărind masivul tigru Soletaken oprindu-se prudent deasupra masculului de ranag mort din care se hrănea. Văzând flăcările gemene ale privirii lui reci, provocatoare. Totul… petrecut cu atât de mult timp în urmă, acum…
Apoi, nimic.

Se simți plesnit de o mână înmănușată. Amețit, deschise singurul lui ochi și se trezi privind masca pictată a lui Senu.

– Oh…
– Ciudat moment să adormi, spuse Segulehul fără nicio inflexiune în glas, apoi se îndreptă de spate și se îndepărtă.
Aerul era dulceag de la mirosul cărnii care se frigea. Gemând, Toc se rostogoli, apoi se ridică în capul oaselor. Prin el se rostogoleau ecouri, o tristețe inefabilă, regrete pe jumătate formate și șuieratul lung al unei ultime răsuflări. *Zei, nu mai vreau viziuni. Vă rog.* Se strădui să-și limpezească mintea și privi în jur. Tool și Baaljagg nu-și schimbaseră poziția: nemișcați, ambii priveau spre miazănoapte și – Toc își dădu într-un târziu seama – cu o încordare extremă. Și își spuse că știa de ce.
– Nu e departe, spuse el. Se apropie cu repeziciune.
Cu noaptea, curgând pe măsură ce soarele fuge. O grandoare ucigătoare; străveche, foarte străveche, ochii.
Tool se întoarse.
– Aral Fayle, ce ai văzut? Încotro ai călătorit?
Malazanul se ridică moale în picioare.
– Să ne păzească Beru, ce foame mi-este. Sunt îndeajuns de flămând ca să mănânc de vie antilopa aceea. Ce am văzut? Am fost martorul morții lui Treach. Trake, așa cum este el cunoscut pe aici, Tigrul Verii. Unde? La miazănoapte de aici. Nu departe. Și nu, nu știu de ce.
Tool rămase tăcut un moment, apoi se mulțumi să dea din cap și spuse:
– *Chen're aral lich'fayle.* Menhirul, inima amintirii.
Se răsuci din nou în clipa în care, cu părul zbârlit, Baaljagg se ridică brusc.
Pantera despre care Toc știa că va veni apăru în cele din urmă. Era de cel puțin două ori mai lungă decât un stat de om și avea ochii aproape la același nivel cu ai lui Toc, iar blana ei albastru cu negru strălucea. Un miros de mirodenii se furișă înainte ca o răsuflare, apoi creatura începu să se transforme, schimbarea devenind o imagine nesigură, pliindu-se în întuneric. Apoi dinaintea lor apăru o femeie scundă, care se uită direct la Tool.
– Salutare, frate.
T'lan Imass dădu încet din cap.
– Surioară.
– N-ai îmbătrânit frumos, remarcă ea, pășind cu agilitate în față.
Baaljagg se retrase.
– Iar tu, da.

Zâmbetul ei transformă trăsăturile îndrăznețe în ceva frumos.
– Generos din partea ta, Onos. Ai un ay muritor drept companion, din câte văd.
– La fel de muritor ca și tine, Kilava Onass.
– Serios? Probabil că se teme de cei ca mine. Cu toate astea, este o fiară admirabilă.
Apoi întinse o mână spre ea.
Baaljagg se apropie treptat.
– Imass, murmură ea. Da, dar din carne și sânge. Ca tine. Acum ți-ai adus aminte?
Lupoaica uriașă își lăsă capul în jos, se apropie de Kilava și își lipi un umăr de acela al femeii care își apăsă fața în coama animalului, aspiră mirosul, după care oftă.
– Acesta este un dar neașteptat, șopti ea.
– Mai mult decât atât, spuse Toc cel Tânăr.
El se simți chircindu-se lăuntric când ea îl privi și-și dezvălui senzualitatea din ochi, ceva atât de firesc, încât își dădu seama imediat că el nu era ținta ei mai mult decât oricine altul asupra căruia ea își îndrepta privirea.
Imass, așa cum erau ei cândva, înainte de Ritual. Așa cum ar fi rămas dacă, la fel ca ea, dacă i-ar fi refuzat puterea. Un moment mai apoi, ochii ei se îngustară.
Toc dădu din cap.
– Te-am văzut privind prin ochii lui Treach, spuse ea.
– Cu ambii ochi?
Ea zâmbi.
– Nu. Doar cu unul – cel pe care nu-l mai ai, muritorule. Aș vrea să știu ce a plănuit Zeul Străvechi… pentru noi.
El clătină din cap.
– Nu știu. Vai, nu-mi aduc aminte să-l fi cunoscut. Nici măcar o șoaptă la ureche.
– Frate Onos, cine e acest muritor?
– Surioară, l-am numit Aral Fayle.
– Și i-ai dat arme din piatră.
– Da. Dar fără intenție.
– A ta, probabil.
– Eu nu slujesc niciun zeu, mârâi Tool.
Ochii ei scăpărară.

– Și eu da? Acești pași nu sunt ai noștri, Onos! Cine ar îndrăzni să ne manipuleze? Un Aruncător de Oase Imass și Prima Sabie a T'lan Imass – mânați încoace și încolo. Riscă mânia noastră.
– De ajuns, spuse Tool oftând. Noi doi nu suntem la fel, surioară. Nu am pășit niciodată în același ritm. Eu merg la a Doua Adunare.
Răbufnirea ei se dovedi răutăcioasă.
– Crezi că eu nu am auzit chemarea?
– Lansată de cine? Știi, Kilava?
– Nu, și nici nu-mi pasă. Nu voi merge acolo.
Tool își înclină capul.
– Atunci de ce ești aici?
– Asta este treaba mea.
Ea caută... o compensație. Ideea invadă mintea lui Toc și își dădu seama că acest lucru nu era cunoscut doar de el, ci și de un Zeu Străvechi. Care vorbea acum direct, cu o voce care se prefira ca grăunțele de nisip în gândurile malazanului. Pentru a îndrepta o veche nedreptate, o cicatrice veche. Drumurile ni se vor încrucișa. Cu toate astea, nu are mare importanță. Întâlnirea finală mă preocupă, și asta se va întâmpla probabil peste ani și ani. A, dar dau dovadă de o nerăbdare nedemnă. Muritorule, copiii Clarvăzătorului Pannion suferă. Trebuie să găsești o cale pentru a-i elibera. Este greu – un risc inimaginabil – dar trebuie să te trimit în îmbrățișarea Clarvăzătorului. Nu cred că mă vei ierta.
Zbătându-se, Toc împinse întrebarea mai adânc în mintea sa. *Eliberează-i. De ce?*
Ciudată întrebare, muritorule. Eu vorbesc de compasiune. Există daruri inimaginabile în astfel de eforturi. Un om care dormea mi-a arătat asta și, într-adevăr, vei vedea singur. Asemenea daruri...
– Compasiunea, spuse Toc, zdruncinat mental de plecarea bruscă a Zeului Străvechi.
Clipi și văzu că Tool și Kilava îl urmăreau cu atenție. Chipul femeii era palid.
– Sora mea, spuse Prima Sabie, nu știe ce înseamnă compasiunea.
Toc se uită fix la războinicul-strigoi, încercând să înțeleagă ceea ce spusese acesta – înainte de.... apariția viziunii. Nu reuși să își aducă aminte.

– Frate Onos, ar fi trebuit să-ți dai seama până acum, spuse rar Kilava. Toate lucrurile se schimbă. Privindu-l încă o dată atent pe Toc, femeia zâmbi, dar cu tristețe. Trebuie să plec.
– Kilava. Tool făcu un pas în față, scoțând un sunet slab când oasele și pielea se frecară între ele. Ritualul care te-a despărțit de neamul tău, ruptura de legăturile de sânge – această Adunare, poate…
Expresia de pe fața ei se îndulci.
– Dragul meu frate, cel care m-a chemat nu se sinchisește de mine. Crima comisă de mine în trecut nu se poate șterge. Pe de altă parte, cred că la cea de-a Doua Adunare te așteaptă ceva ce nu-ți imaginezi. Însă eu… îți mulțumesc, Onos T'oolan, pentru gândurile frumoase.
– Am spus-o: noi nu… nu pășim în același ritm, șopti războinicul-strigoi, rostind cu greutate fiecare cuvânt. Am fost furios, surioară – dar asta e o furie veche. Kilava…
– Da, o veche furie. Dar, ai dreptate. Nu am pășit niciodată în același ritm. Trecutul ne merge pe urme. Frate, poate că într-o zi vom lecui rănile noastre împărtășite. Întâlnirea asta mi-a dat… speranțe.
Își lăsă pentru o vreme mâna pe capul lui Baaljagg, se întoarse și plecă. Toc o urmări dispărând în crepuscul.
Un alt zgomot de oase sub piele tăbăcită îl făcu să se răsucească. Și îl văzu pe Tool în genunchi, cu capul plecat. Era imposibil ca un cadavru să plângă, și totuși…
Toc ezită, apoi se apropie de războinicul-strigoi.
– Cuvintele tale au exprimat un neadevăr, Tool, spuse el.
Se auzi șuieratul săbiilor scoase din teacă. Malazanul se întoarse și îi văzu pe Senu și pe Thurule înaintând spre el.
Tool întinse o mână.
– Opriți-vă! Vârâți-vă armele în teacă, Seguleh. Sunt imun la insulte – chiar și la cele venite din partea cuiva pe care îl consider prieten.
– Nu a fost o insultă, spuse Toc calm, întorcându-se din nou către T'lan Imass. O observație. Cum ai numit asta? Ruperea legăturilor de sânge. Își lăsă o mână pe umărul lui Tool. Mi-e limpede că ruptura a dat greș. Legăturile de sânge se păstrează. Poate că asta ar trebui să-ți dea curaj, Onos T'oolan.
Tool își înălță capul și Toc văzu găvanele uscate ale ochilor pe sub coif.

Zeii privesc și nu văd nimic. El privește și vede… dar ce? Toc cel Tânăr se strădui să găsească o soluție, să spună ceva. Cum tăcerea persista, ridică din umeri și întinse o mână spre Tool.
Spre uimirea lui, acesta i-o prinse între degete.
Și se lăsă ridicat, cu toate că malazanul gemu de efort, iar mușchii lui protestară. *Să mă ia Hood, e cel mai greu sac de oase pe care l-am… dar nu-i nimic.*
Senu rupse tăcerea vorbind pe un ton ferm.
– Lama de Piatră și Săgeata de Piatră, fiți atenți. Ne așteaptă masa.
Pentru numele lui Hood, cum am dobândit toate astea? Onos T'oolan. Și respectul unui Seguleh, nici mai mult, nici mai puțin. Într-o noapte a minunilor, asta pune capac la toate.
– Am cunoscut doar doi oameni muritori, spuse Tool, aflat alături de el. Ambii se subestimau, primul dintre ei în mod fatal. Prietene Aral Fayle, în noaptea asta mă voi strădui să-ți vorbesc despre căderea Adjunctei Lorn.
– O poveste cu morală, neîndoielnic, comentă ironic Toc.
– Într-adevăr.
– Și eu, care plănuiam să-mi petrec noaptea aruncând oase cu Senu și Thurule.
– Vino să mănânci, Săgeată de Piatră! se răsti Senu.
O, vai, cred că am depășit bariera familiarității.
Sângele umpluse rigolele, iar asta de curând. Soarele și lipsa ploii prezervaseră pârâul umflat, un praf negricios și mat, suficient de adânc pentru a ascunde rotunjimile pietrelor de dedesubt, curgerea mortală ajungând până la apele pline de sedimente ale golfului.
În Callows nu fusese cruțat nimeni. Mergând pe drumul care pătrundea adânc în interior, Lady Envy ajunse în apropierea rugurilor înalte, estimând că în măcel pieriseră probabil treizeci de mii de oameni.
Garath se afla în fața ei, strecurându-se pe sub arcada porții. Ea îl urmă cu pași rari.
Cândva, orașul fusese frumos. Domuri învelite în aramă, minarete, străzi șerpuind poetic, deasupra cărora se aflau balcoane ornamentate încărcate de plante înflorite. Dispariția celor care hrăneau plantele prețioase făcuse grădinile să devină cafenii și cenușii. Pășind pe bulevardul central, Lady Envy auzi frunzele uscate foșnind sub tălpi.

Un oraș comercial, paradis al negustorilor. În portul aflat în fața ei, din apă ieșeau catargele a nenumărate corăbii, toate neclintite, arătând că acestea fuseseră scufundate și se fixaseră toate în mâlul golfului.
Trecuseră zece zile, nu mai mult, de la acel măcel. Simți mirosul răsuflării lui Hood, un oftat în fața prăzilor neașteptate, o unduire slabă de neliniște față de ceea ce însemna asta. *Ești tulburat, dragă Hood. Asta nu prevestește nimic bun, într-adevăr...*
Garath o conduse neabătut, așa cum Lady Envy știa că se va întâmpla. O alee străveche, aproape uitată, cu pietrele de pavaj înălțate, crăpate și acoperite de gunoaiele adunate vreme de decenii. Într-o casă măruntă, cu acoperișul încovoiat, cu pietrele de fundație tăiate mult mai precis decât cele care se sprijineau pe ele. Înăuntru, o singură încăpere cu podeaua din lemn acoperită de o rogojină din trestie. Mobilier prost făcut, răzlețit întristător, un vas de gătit din bronz aflat deasupra vetrei încadrate de cărămizi, mâncare stricată. Carul de jucărie al unui copil zăcând alături de vatră.
Câinele se roti în centrul încăperii.
Lady Envy se apropie și dădu la o parte rogojina. Nu exista trapă. Locuitorii nu avuseseră habar ce se găsea sub casa lor. Își dezvălui coridorul, își trecu o palmă peste podeaua din scânduri, le urmări cum se transformă în praf, creând un tunel circular. Din întunericul lui urcă spre ea o adiere sărată și umedă.
Garath păși spre margine, apoi dispăru. Lady Envy auzi zgomotul făcut de ghearele lui nu departe dedesubt.
Oftând, Lady Envy îl urmă.
Nu existau trepte, iar pietrele care pavau podeaua nu reușiră să-i stopeze căderea încetinită de coridorul ei. Văzul i se ascuți și privi în jur, apoi adulmecă. Templul era doar această încăpere, meschină, cândva cu tavan scund, deși bârnele acelui acoperiș dispăruseră de multă vreme. Nu exista un altar, dar ea știa că pentru un ascendent anume, întreaga podea din piatră îndeplinea această funcție sacră. *Înapoi în zilele sângelui...*
– Îmi imaginez ce ți-a evocat acest loc, spuse ea, cu ochii îndreptați spre Garath, care se întinsese pe jos, gata să adoarmă. Tot acel sânge, pătrunzând în jos, picurând, picurând pe altarul tău. Prefer sălașul tău din Darujhistan. Mult mai

măreț, aproape demn de a întregi prețuita mea prezență. Dar asta…
Strâmbă din nas.
Cu ochii închiși, Garath tresări.
Bun venit, Lady Envy.
– Chemarea ta a fost neobișnuit de îndurerată, K'rul. Să fie asta lucrarea Matroanei și a vânătorilor ei strigoi? Dacă așa e, atunci nu era nevoie să mă chemi. Le cunosc eficacitatea.
O fi el schilod și înlănțuit, Lady Envy, dar acest zeu nu iese niciodată în evidență. Jocul lui dovedește o dexteritate de maestru. Nimic nu este așa cum vrea el să credem, iar felul în care se slujește de servitori neștiutori este la fel de brutal ca și cel în care își tratează dușmanii. La urma urmelor, gândește-te la Clarvăzătorul Pannion. Nu, pentru Callows, moartea a venit dinspre mare. Flotă răsucită de un coridor. Ucigași inumani, cu ochi de gheață. Care caută, caută etern, iar acum ei cutreieră oceanele lumii.
– Ce caută, dacă-mi permiți să te întreb?
O provocare demnă de ei, nimic mai puțin.
– Și acești îngrozitori purtați de mări au și un nume?
Câte un dușman o dată, Lady Envy. Trebuie să-ți cultivi răbdarea.
Ea își încrucișă brațele la piept.
– K'rul, m-ai chemat, și poți fi sigur că am anticipat că noi doi ne vom întâlni din nou. Zeii Străvechi au dispărut și, călătorie sprâncenată, în ceea ce mă privește – iar asta îl include și pe tatăl meu, Draconus. Noi doi am fost camarazi acum două sute de mii de ani? Cred că nu, deși amintirile sunt vagi. Dușmani, în niciun caz. Dar prieteni? Aliați? Cu siguranță nu. Însă iată-te. I-am adunat pe slujitorii tăi *neștiutori*, așa cum mi-ai cerut. Ai idee câtă energie cheltuiesc pentru a-i ține în frâu pe acei trei Seguleh?
Da, dar unde este acum Al Treilea?
– Întins fără simțire la jumătate de leghe de oraș. Era vital să-l țin departe de acel T'lan Imass – zeii știu asta, nu l-am târât după mine de dragul companiei lui. K'rul, îți scapă înțelesul spuselor mele. Seguleh *nu vor să fie ținuți sub control.* Adevărat, mă întreb cine cui face pe plac când e vorba de acei trei războinici înspăimântători. Mok îl provoacă pe Tool. Ține minte și, deși în parte mă încântă ideea – să asiști la o

asemenea confruntare… Cu toate astea, îmi imaginez că distrugerea unuia dintre ei nu va sluji planurilor tale. Prima Sabie a fost aproape înfrânt de Thurule, înțelegi? Mok îl va face bucățele.

Râsul slab al lui K'rul îi umplu mintea. Să sperăm că asta nu se va întâmpla înainte ca Mok și frații lui să-și croiască drum până în sala tronului Clarvăzătorului Pannion. Pe de altă parte, Onos T'oolan are o gândire mult mai subtilă decât îți închipui, Lady Envy. Lasă-i să se bată dacă așa vrea Mok. Bănuiesc totuși că Al Treilea te va surprinde prin… reținerea lui.

– Reținere? K'rul, spune-mi, crezi că Primul Seguleh va trimite pe cineva de rang atât de înalt ca Al Treilea pentru a conduce armata lui pedepsitoare?

– Adevărul este că nu. Pentru misiunea asta, de a despărți forțele Clarvăzătorului în două fronturi, mă așteptam la trei sau patru sute de inițiați de Nivelul Unsprezece. E îndeajuns pentru a-l hărțui cât să retragă o armată sau două din calea malazanilor care se apropie. Cu toate astea, cum cel de-Al Doilea lipsește, și Mok se dovedește tot mai curajos, fără îndoială că Primul a avut motive întemeiate.

– Atunci, o ultimă întrebare. De ce-ți fac aceste favoruri?

Văd că ești la fel de irascibilă ca întotdeauna. Prea bine. Ai ales să întorci spatele când a fost nevoie, când această necesitate a apărut ultima oară. Dezamăgitor, însă au fost suficient de mulți cei care au contribuit la Înlănțuire – deși cu un preț pe care prezența ta l-ar fi redus. Însă chiar înlănțuit, Zeul Schilod nu-și va găsi odihna. El există într-o durere necurmată, chinuitoare, sfărâmat în interior și în exterior, însă el a transformat asta în putere. Ceea ce îi alimentează furia, pofta de răzbunare…

– Neghiobii care l-au doborât au murit demult, K'rul. Răzbunarea e doar un pretext. Zeul Schilod este mânat de ambiție. Dorința de putere este esența inimii lui putrede și zbârcite.

Poate da, poate nu. Timpul va lămuri acest lucru, după cum spun muritorii. În orice caz, ai sfidat chemarea la Înlănțuire, Lady Envy. A doua oară nu voi tolera nepăsarea ta.

– Serios? pufni ea. Kr'ul, îmi ești cumva stăpân? De când?

Mintea îi fu invadată de viziuni, ceea ce o făcu să se legene pe picioare. Întuneric. Apoi haos, o putere sălbatică, fără obiect, un univers lipsit de sens, control și înțeles. Prin acel vârtej erau azvârlite entități. Pierdute, îngrozite de nașterea luminii. O

clarificare bruscă – o sălbatică impunere a ordinii, inima din care sângele curgea în șuvoaie constante, egale. Încăperi gemene ale acelei inimi – Kurald Galain, Coridorul Mamei Întunericului – Starvald Demelain, coridorul… Dragonilor. Și sângele – puterea – care pornea în torente prin vene, artere, difuzând în întreaga existență, și gândul care îi veni în minte îi fură toată căldura din carne.

Venele acelea, arterele acelea, ele sunt coridoare.

– Cine a creat toate astea? Cine?

Draga mea doamnă, îi răspunse K'rul, ai răspunsul și să fiu blestemat dacă îți voi tolera impertinența. Ești vrăjitoare. Pe Coama Sălbatică a Luminii, puterea ta se nutrește chiar cu sângele sufletului meu etern, și de aceea îți cer să te supui!

Eliberată brusc de viziuni, dezorientată și simțindu-și duduitul inimii, Lady Envy se clătină din nou pe picioare. Inspiră adânc.

– K'rul, cine știe… adevărul? Că, pășind prin coridoare, călătorim prin carnea ta. Că, atunci când extragem putere din coridoare, îți sugem sângele? Cine știe asta?

Percepu o ridicare nepăsătoare din umeri în răspunsul lui.

Anomander Rake, Draconus, Osric și alți câțiva. Iar acum îl știi și tu. Iartă-mă, Lady Envy, nu doresc să fiu tiran. Prezența mea în coridoare a fost întotdeauna pasivă – ești liberă să procedezi cum vrei, la fel ca orice altă creatură care înoată prin sângele meu nemuritor. Nu am decât o scuză, dacă vrei să știi. Acest Zeu Schilod, acest străin venit dintr-un tărâm necunoscut… Lady Envy, sunt înspăimântat.

Când cuvintele pătrunseră în mintea ei, Lady Envy se înfioră.

După un moment, K'rul continuă:

Din neghiobia noastră, am pierdut aliați. Dassem Ultor, care a fost zdrobit de faptul că Hood i-a luat fiica la Timpul Înlănțuirii – asta a fost o lovitură devastatoare. Dassem Ultor, Prima Sabie renăscută.

– Crezi că Hood ar fi luat-o pentru înlănțuire dacă eu aș fi răspuns chemării? întrebă ea.

Sunt vinovată de pierderea suferită de Dassem Ultor? se întrebă ea.

Doar Hood ți-ar putea răspunde, Lady Envy. Și probabil că va minți. Dassem, Campionul lui – Dessembrae – ajunsese să-i fie rival la putere. Nu are rost să stârnești asemenea întrebări, dincolo de lecția evidentă că inacțiunea este o alegere

ucigătoare. Gândește-te: din cauza prăbușirii lui Dassem, un imperiu pieritor se află acum în pragul haosului. După căderea lui Dassem, Tronul Umbrei a găsit un nou ocupant. După căderea lui Dassem…
– K’rul, ce dorești de la mine acum?
A fost nevoie. Pentru a-ți arăta amploarea primejdiei. Acest Pannion Domin nu este decât un fragment din întreg, însă tu trebuie să-mi conduci aleșii în inima lui.
– Și odată ajunși acolo? Sunt pe potriva puterii care există acolo?
Probabil, dar asta este o cale care s-ar putea dovedi lipsită de înțelepciune, Lady Envy. Am încredere în judecata ta și în cea a celorlalți, fie că își dau seama de asta sau nu. Adevărat, poți alege să tai nodul care este în miezul Domin. Ori poate găsești o cale de a-l slăbi, de a elibera tot ce a fost legat vreme de trei sute de mii de ani.
– Prea bine, vom acționa în circumstanțele date. Ce bucurie! Acum pot pleca? Tânjesc să mă alătur celorlalți, mai ales lui Toc cel Tânăr. E un simpatic, nu?
Ai mare grijă de el, doamnă. Zeul Schilod caută să-și facă slujitori dintre cei care au cicatrice și sunt slabi. Mă voi strădui să împiedic sufletul lui Toc să ajungă în strânsoarea Celui Înlănțuit, dar, te rog, ține garda sus. De asemenea, există altceva în privința acelui om, ceva… sălbatic. Va trebui să așteptăm trezirea acestui ceva înainte de a înțelege. A, încă un lucru.
– Da, ce anume?
Grupul tău se apropie de teritoriul Domin. Când te întorci la ei, nu trebuie să pătrunzi în coridorul tău din dorința de a-ți grăbi călătoria.
– De ce?
În Pannion Domin sângele meu este otrăvit, doamnă. O otravă pe care tu o poți suporta, dar Toc cel Tânăr nu.
Garath se trezi, se ridică și se întinse în fața ei. K’rul dispăruse.
– Vai, șopti Lady Envy, brusc scăldată în sudoare. Otrăvit. Pe Abis. Trebuie să fac baie. Vino, Garath, să mergem să-l recuperăm pe Al Treilea. Să-l trezesc cu un sărut?
Câinele o privi.
– Cicatrice gemene pe masca lui și buze pictate! O fi el Al Patrulea, sau Al Cincilea? Cum numără ei buzele, știi cumva? Una sus, alta jos, ori amândouă laolaltă? Hai să aflăm.

Praful și vârtejul întunecat al vrăjitoriei se înălțară dincolo de dealurile aflate în față.
– Nicovală a Scutului, spuse Farakalian, aliații noștri au întins deja o capcană?
Itkovian se încruntă.
– Nu știu. Fără îndoială că vom afla adevărul când vor catadicsi să apară și să ne informeze.
– În fața noastră se poartă o bătălie, mormăi soldatul. Și după cum arată magia dezlănțuită, e una urâtă.
– Nu te contrazic, domnule, îi răspunse Nicovala Scutului. Călăreți, dispunere în semilună inversă, și pregătiți-vă armele. Trap mărunt până la primul semn de activitate.
Grupul decimat intră în formație din mers.
Itkovian aprecie că se aflau aproape de drumul negustorilor. Dacă acei K'Chain Che'Malle atacaseră o caravană, rezultatul ar fi fost limpede. O caravană însoțită de un mag sau doi, probabil că ar fi avut loc o luptă și, judecând după duhoarea de pucioasă pe care vântul o aducea spre ei, această din urmă situație părea cea mai probabilă.
Când se apropiară de o ridicătură, un șir de T'lan Imass ieșiră și se dispuseră de-a lungul culmii ei, stând cu spatele la Itkovian și la călăreții lui. Nicovala Scutului numără o duzină. Probabil că restul purtau bătălia – încă în afara câmpului lui vizual. Îl văzu pe Aruncătorul de Oase Pran Chole și își îndemnă noul său cal să se îndrepte în direcția șamanului-strigoi.
Ajunseră pe ridicătură. Exploziile de vrăjitorie încetaseră, iar zgomotul bătăliei se stingea.
Dedesubt se întindea drumul negustorilor. Caravana fusese alcătuită din două care, unul dintre ele mai mare decât celălalt. Ambele fuseseră distruse, sfârtecate. Pretutindeni se vedeau resturi de lemn, bucăți de căptușeală din pluș și obiecte de îmbrăcăminte. Pe un deal scund din dreapta lor zăceau trei siluete, iar solul din jurul lor se înnegrise. Niciuna nu se mișca. Alte opt persoane erau în jurul carelor, doar două dintre ele conștiente – bărbați în armuri negre care se ridicau cu greutate în picioare.
Aceste detalii fură percepute doar pentru scurtă vreme de simțurile Nicovalei Scutului. Printre cadavrele dezmembrate a cinci vânători K'Chain Che'Malle se foiau sute de lupi uriași și

slabi – cu găvanele ochilor goale, semănând cu cele ale T'lan Imass.
Privind creaturile uriașe, terifiante, Itkovian i se adresă lui Pran Chole.
– Sunt… ale voastre, domnule?
Aruncătorul de Oase aflat alături de el ridică din umeri.
– Au plecat o vreme de lângă noi. T'lan Ay ne însoțesc deseori, dar nu sunt legați de noi… în afara Ritualului în sine. Rămase tăcut câtva timp, apoi urmă: Îi crezuserăm pierduți. Dar se pare că au auzit chemarea. Au trecut trei mii de ani de când nu i-am mai văzut pe T'lan Ay.
Într-un târziu, Itkovian coborî privirea spre șamanul-strigoi.
– Am simțit ceva asemănător plăcerii în glasul tău, Pran Chole?
– Da. Și tristețe.
– De ce tristețe? Din câte văd, dintre acești T'lan Ay nu a pierit niciunul în lupta împotriva K'Chain Che'Malle. Patru, cinci sute… împotriva a cinci. I-au distrus rapid.
Aruncătorul de Oase confirmă cu o mișcare din cap.
– Sunt iscusiți când trebuie să înfrângă fiare mari. Tristețea mea izvorăște dintr-o îndurare ciuntită, muritorule. La Prima Adunare, iubirea noastră nepotrivită față de ay – puținii rămași – ne-a făcut să alegem calea cruzimii. Am vrut să îi includem în Ritual. Necesitățile noastre egoiste au fost un blestem. Ay-ilor le-a fost răpit tot ce îi făcea pe cei din carne și sânge să fie niște creaturi mândre și onorabile. Acum, ca și noi, sunt doar niște coji, bântuite de amintiri moarte.
– Dar chiar și strigoi, sunt maiestuoși, recunoscu Itkovian. Ca și voi.
– T'lan Ay sunt maiestuoși. Dar T'lan Imass? Nu, muritorule. Nu suntem.
– Părerile noastre diferă, Pran Chole. Itkovian se întoarse spre soldații lui. Verificați-i pe cei căzuți.
Nicovala Scutului își îndemnă calul spre cei doi bărbați în armuri, care în acele momente stăteau alături de rămășițele carului mare. Armurile lor cu inele erau zdrențuite. Sângerau abundent, iar la picioarele lor se formaseră bălți de sânge. Ceva din înfățișarea celor doi îl neliniști pe Itkovian, dar își alungă din minte acea senzație.
Cel bărbos se întoarse spre Itkovian, care își opri calul lângă ei.

– Îți urez bun venit, războinicule, spuse el cu un accent care i se păru straniu lui Itkovian. Am trecut prin evenimente extraordinare.
În ciuda disciplinei lăuntrice, neliniștea lui Itkovian spori. Cu toate astea, reuși să adopte un ton netulburat:
– Adevărat, domnule. Având în vedere atenția pe care v-au acordat-o Vânătorii K'ell, sunt uimit să văd că ați rămas în picioare.
– Suntem oameni foarte rezistenți, ăsta-i adevărul. Apoi bărbatul măsură cu ochi lipsiți de expresie pământul din fața Nicovalei Scutului. Vai, din păcate, tovarășii noștri nu au avut resursele necesare.
După ce se consultase cu soldații aplecați deasupra celor prăbușiți, Farakalian se apropie de Itkovian.
– Nicovala Scutului. Dintre cei trei Barghast de pe deal, unul este mort. Ceilalți doi sunt răniți, dar vor supraviețui dacă sunt tratați cum se cuvine. Dintre ceilalți, doar unul nu mai respiră. Trebuie tratate multe răni. S-ar putea ca doi să moară, domnule. Niciunul dintre supraviețuitori nu și-a recăpătat cunoștința. Toți par să fi căzut într-un somn neobișnuit de adânc.
Itkovian aruncă o privire spre bărbatul bărbos.
– Domnule, știi mai multe despre acest somn neobișnuit?
– Mi-e teamă că nu. Se întoarse spre Farakalian. Domnule, printre supraviețuitori se numără un bărbat înalt și slab, ceva mai în vârstă, și unul scund și foarte bătrân?
– Da. Însă primul dintre ei se află la porțile lui Hood.
– Nu am vrea să-l pierdem, dacă se poate.
– Soldații Săbiilor Cenușii posedă știința lecuirii, spuse Iktovian. Își vor da toată silința, dar mai mult nu li se poate cere.
– Sunt convins. Dar mă îndurerează asta.
– Am înțeles.
Nicovala Scutului i se adresă lui Farakalian:
– Dacă e nevoie, folosește puterea lui Destriant.
– Am înțeles, domnule.
Itkovian îl urmări pe soldat îndepărtându-se.
– Războinicule, spuse bărbatul bărbos, mă numesc Bauchelain, iar companionul meu este Korbal Broach. Vreau să te întreb, acești slujitori-strigoi pe care îi ai – patrupede și altfel, sunt…
– Nu sunt slujitori, Bauchelain. Aliați. Sunt T'lan Imass. Iar lupii, T'lan Ay.

– T'lan Imass, șopti cu glas subțire cel numit Korbal Broach, iar ochii i se luminară brusc privind spre siluetele de pe culmea dealului. Strigoi, născuți din cel mai mare ritual necromantic existent! Pot vorbi cu ei? Se întoarse către Bauchelain. Pot? Te rog.
– Cum dorești, îi răspunse Bauchelain, ridicând nepăsător din umeri.
– O clipă, interveni Itkovian. Amândoi aveți răni care trebuie tratate.
– Nu e nevoie, Nicovala Scutului, deși îți mulțumesc pentru intenție. Noi ne vindecăm repede. Te rog să le acorzi atenție însoțitorilor noștri. Ciudat lucru – animalele noastre de povară și caii au scăpat nevătămați – vezi? Am avut noroc, iar acum pot să repar stricăciunile carului nostru.
Itkovian examină epava spre care Bauchelain își îndreptase atenția.
Reparații?
– Domnule, noi ne întoarcem imediat la Capustan. Nu este timp de pierdut pentru... reparații.
– Nu va dura mult, te asigur.
Un strigăt venit dinspre culme îl făcu pe Nicovala Scutului să se răsucească; îl văzu pe Korbal Broach căzând pe spate, lovit cu dosul palmei de Aruncătorul de Oase Pran Chole. Bărbatul ajunse pe pantă și se rostogoli până la baza dealului.
Bauchelain oftă.
– Vai mie, îi lipsesc bunele maniere, spuse el, uitându-se la tovarășul său care se ridica încet. Ăsta-i prețul unei copilării ferite de orice primejdii, ba nu, singuratice. Sper că T'lan Imass nu se simt prea jigniți. Spune-mi, Nicovala Scutului, războinicii ăștia strigoi sunt ranchiunoși?
Itkovian își îngădui un zâmbet discret. Îl poți întreba asta pe următorul Jaghut pe care îl vom întâlni.
– Nu știu, domnule.

Din resturile jalnice ale carului mai mic fură improvizate trei hulube late. T'lan Imass confecționă hamuri din piele pentru ca ay-ii strigoi să le poată trage. Strângerea cailor caravanei căzu în sarcina lui Farakalian și a recrutului.
Itkovian îl urmări pe Korbal Broach aducând boii înapoi la carul reconstruit. Nicovala Scutului constată că privirea lui parcă evita

să se îndrepte spre acea improvizație; amănuntele reparației îl făcură să i se încrețească pielea. Bauchelain alesese să folosească oase ale vânătorilor K'Chain Che'Malle dezmembrați pentru refacerea carului. Sudate prin vrăjitorie în cadrul vehiculului, oasele alcătuiau un schelet bizar, pe care Bauchelain îl acoperi apoi cu fâșii de piele cenușie, pistruiată. Efectul era oribil.

Însă cred că nu se deosebește prea mult de înfățișarea proprietarilor.

Pran Chole apăru alături de Nicovala Scutului.

– Soldat, noi am terminat pregătirile.

Itkovian dădu din cap, apoi spuse cu glas scăzut:

– Aruncătorule de Oase, ce părere ai de acești doi vrăjitori?

– Cel lipsit de bărbăție e nebun, însă celălalt reprezintă o amenințare mai mare. Nu sunt o tovărășie dorită, Nicovală a Scutului.

– Lipsit de bărbăție? repetă Itkovian și-și îndreptă privirea asupra lui Korbal Broach. Eunuc? Da, sigur. Sunt necromanți?

– Da. Cel lipsit de bărbăție se îndeletnicește cu haosul de la marginea tărâmului lui Hood. Celălalt are interese mai ezoterice – un invocator cu o putere formidabilă.

– Cu toate astea, nu-i putem lăsa aici.

– Cum dorești. Aruncătorul de Oase ezită, apoi spuse: Nicovală a Scutului, muritorii răniți visează până la ultimul.

– Visează?

– Un parfum cunoscut, spuse T'lan Imass. Sunt... protejați. Abia aștept trezirea lor, mai ales a preotului. Soldații tăi au dovedit o pricepere deosebită în a-i vindeca.

– Destriantul nostru e Mare Denul – în momente de cumpănă putem să ne încărcăm cu puterea lui, deși îmi închipui că acum este într-o dispoziție proastă. Epuizat, știind că s-a reușit vindecarea, dar nimic altceva. Karnadas detestă incertitudinea. La fel și Sabia Mortală, Brukhalian. Strânse hățurile și se îndreptă de spate în șa. Eunucul a terminat reparația. Putem pleca. Vom călători noaptea, domnule, și vom saluta zorii la porțile Capustanului.

– Și ce se va întâmpla cu T'lan Imassii și T'lan Ay-ii? întrebă Pran Chole.

– Vor rămâne ascunși, dacă nu te superi. Cu excepția celor care trag carul. Ei vor conduce carele prin oraș și vor rămâne în incinta cazărmii noastre.
– Ai motive pentru asta, Nicovală a Scutului.
Itkovian confirmă printr-o mișcare a capului.
Cu soarele scoborât în spatele lor, grupul porni la drum.

Ținându-și mâinile împreunate în poală, Destriant ridică privirea spre prințul Jelarkan cu o înțelegere profundă. Ba nu, mai mult decât atât, având în vedere starea de epuizare a bărbatului, cu… empatie. Capul lui Karnadas bubuia înapoia ochilor lui. Coridorul lui Denul părea gol, acoperit de cenușă. Dacă și-ar fi pus mâinile pe tăblia mesei, tremuratul lor ar fi fost vizibil.
Înapoia lui, Sabia Mortală pășea cu nervozitate.
Itkovian și două escadroane de soldați se aflau pe câmpia dinspre apus și se petrecuse ceva. În urmă, îngrijorarea crea ecouri în fiecare pas neliniștit al Destriantului.
Ochii prințului Capustanului erau strâns închiși, iar degetele lui masau tâmplele pe sub cerculețul din aramă bătută la rece, care era coroana lui. În urmă cu douăzeci și doi de ani, fața lui ridată ar fi putut aparține unui bărbat de patruzeci de ani. Creștetul ras evidenția o serie de alunițe care marcau linia regală, ca și cum ar fi fost stropite cu sânge care, în timp, se uscase și căpătase o culoare întunecată.
După ce oftă îndelung, prințul vorbi:
– Consiliul Măștii nu cedează, Sabie Mortală. Membrii săi susțin ca Gidrath, care le aparține, să ocupe punctele întărite din exterior.
– Prințe, acele fortificații vor fi izolate imediat ce începe asediul, spuse Brukhalian cu glas bubuitor.
– Știu asta. Amândoi o știm. Izolate, dărâmate, iar fiecare soldat din ele va fi măcelărit, apoi… violat. Preoții se cred maeștri strategi ai războiului. Un război religios, la urma urmelor. Luptătorii de elită ai templelor trebuie să dea primele lovituri.
– Fără îndoială că doar atât vor face, spuse Brukhalian. Și nimic altceva.
– Și nimic altceva. Probabil coridoare, o serie de atacuri pentru a acoperi retragerea.
– Ceea ce ar însemna multe vieți pierdute și probabil sortite eșecului. Soldații mei nu vor participa la o asemenea sinucidere.

Și, te rog, nu încerca să-ți impui voința în această problemă. Noi avem contract să păstrăm orașul. După părerea noastră, cea mai bună modalitate de a reuși asta este să păstrăm zidurile intacte. Redutele au reprezentat mereu un avantaj – ele vor sluji inamicului mai bine decât nouă, drept cartier general, poziții care pot fi apărate și în care să-și poată strânge forțele. Gidrath le va oferi fortificații chiar pe câmpul de luptă. După ce armele necesare asediului vor fi instalate acolo, vom fi sub un bombardament permanent.
– Consiliul Măștii susține că fortificațiile nu vor fi cucerite, Sabie Mortală. În ceea ce îi privește, cum membrii săi cred cu tărie asta, temerile tale nu prezintă nicio importanță pentru ei.
În afară de mersul neobișnuit de agitat al lui Brukhalian, urmă o perioadă de tăcere. În cele din urmă, prințul ridică privirea, iar ochii lui căprui urmăriră pașii ca de pisică ai Sabiei Mortale. Jelarkan se încruntă, apoi oftă și se ridică în picioare, împingându-se în mâini.
– Sabie Mortală, am nevoie de sprijin. Găsește-mi-l, și încă repede.
Se răsuci, pregătindu-se să pornească spre ușile încăperii, unde îl așteptau cele două gărzi de corp.
Imediat ce ușile masive se închiseră în urma prințului, Brukhalian se întoarse spre Karnadas.
– Domnule, continuă să te stoarcă de puteri?
Destriant clătină din cap.
– Au încetat de câtva timp, la scurtă vreme după vizita neașteptată a prințului. În orice caz, domnule, mi-au luat toată puterea pe care o posedam, și vor fi necesare zile întregi până să îmi revin.
Brukhalian scoase un oftat lung și slab.
– Ei, bine, a fost luat în calcul riscul unei altercații. De aceea, e clar că Pannion a trimis forțe peste fluviu. Întrebarea este, cât de mari?
– Suficient pentru a lichida două brigăzi, din câte se pare.
– Înseamnă că Itkovian ar fi trebuit să evite lupta.
Kernadas îl examină pe Sabia Mortală.
– Nu merită asta, domnule. Nicovala Scutului știe ce înseamnă prevederea. Dacă ar fi fost posibilă o manevră de evitare, ar fi procedat în consecință.
– De acord, mârâi Brukhalian. Știu asta.

Glasurile de la poarta complexului ajunseră până la cei doi bărbați. Se auziră zgomote de copite pe pietriș.
O tensiune bruscă umplu încăperea și se înstăpâni încordarea, însă niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.
Ușile se deschiseră și cei doi se întoarseră și o văzură pe Sidlis, cercetașa lui Itkovian. Soldatul făcu doi pași în cameră, apoi se opri și își înclină capul.
– Aduc știri de la Nicovala Scutului.
– Ai participat la luptă, murmură Brukhalian.
– Așa este. Un moment, domnilor. Sidlis se răsuci și închise încet ușile. Se întoarse către comandant și preot. Slujitorii demonici ai lui Pannion au ajuns pe câmpie, spuse ea. Am dat peste unul și ne-am luptat cu el. Tactica folosită ar fi fost suficientă, iar vătămările pe care le-am provocat au fost grave și executate fără greș. Cu toate acestea, fiara era strigoi – un cadavru viu, iar noi am descoperit asta prea târziu pentru a ne îndepărta de ea. Practic, a rămas imună față de rănile pe care i le-am provocat. În cele din urmă, am reușit să distrugem demonul, dar cu un preț mare.
– Cercetaș Sidlis, spuse Karnadas, bătălia pe care o descrii s-a purtat cu ceva timp în urmă – altfel nu te-ai afla aici – însă solicitările privind puterile mele de lecuire abia s-au încheiat.
Sidlis se încruntă.
– Supraviețuitorii acelei lupte nu au avut nevoie să extragă putere de la tine, domnule. Dacă-mi dai voie, voi încheia povestea, și probabil că vor fi exista și alte… clarificări.
Ridicând o sprânceană în fața unui răspuns atât de stângaci, Brukhalian spuse cu glas gros:
– Continuă.
– După ce am distrus demonul, ne-am regrupat, însă am descoperit că apăruseră alți patru demoni.
Destriant se crispă. Și atunci, cum de mai respiră vreunul dintre voi?
– Spre norocul nostru, în acel moment au sosit niște aliați neașteptați, continuă Sidlis. Demonii-strigoi au fost distruși cu repeziciune până la ultimul. Încheierea acestei alianțe trebuie explicată, desigur. Deocamdată, vorbim de recunoașterea unui dușman comun, care a dus la depunerea unor eforturi combinate – despre care cred că se desfășoară și în prezent, iar Nicovala Scutului și soldații săi se deplasează în tovărășia

acestor aliați bineveniți cu intenția de a continua vânătoarea acestor demoni siniștri.
– Având în vedere starea de epuizare a lui Destriant, spuse Sabia Mortală, se pare că i-au găsit.
Sidlis confirmă printr-o mișcare a capului.
– Mai e ceva? întrebă Karnadas.
– Da, domnule. Sunt însoțită de emisari ai acestor aliați potențiali. Nicovala Scutului a socotit că o asemenea negociere se poate desfășura exclusiv între Săbiile Cenușii și oaspeții noștri; și că orice hotărâre de a face cunoscut acest lucru prințului sau Consiliului Măștii trebuie să rezulte în urma consultărilor argumentate dintre voi, domnilor.
Brukhalian dădu din cap în semn de aprobare.
– Acești emisari așteaptă în incintă?
Răspunsul la întrebarea lui apăru într-un vârtej de praf care se stârni în stânga cercetașului. Trei siluete uscate, îmbrăcate în blănuri, se înălțară din podeaua de piatră, emițând lumină în jurul lor. Blănuri putrede și piele lustruită, de culoare cafeniu-închis, umeri masivi și brațe lungi, musculoase.
Făcând ochii mari de uimire, Destriant fu cât pe ce să cadă de pe scaun.
Brukhalian nu se clintise. Se uită cu ochi mijiți la cele trei apariții.
– Își spun Kron T'lan Imass, spuse calmă Sidlis cu un aer calm. Nicovala Scutului apreciază că au în jur de paisprezece mii de războinici.
– T'lan Imass, șopti Karnadas. O întâlnire extrem de… tulburătoare.
– Dacă-mi dați voie să fac prezentările, urmă Sidlis, aceștia sunt Aruncători de Oase – adică șamani. Cel din stânga, care poartă pe umeri blana unui urs de zăpadă, este Ben Okhan. Alături de el, cu blană de lup alb, este Bendal Home. Aruncătorul de Oase aflat lângă mine, cu blană de urs de câmpie, este Okral Lom. Precizez natura blănurilor, deoarece ea are legătură directă cu formele lor de… Soletaken. Cel puțin asta mi-au spus ei.
Cel numit Bendal Home făcu un pas în față.
– Îți aduc salutul din partea lui Kron de la Kron T'lan Imass, muritorule, spuse el șoptind lin și încet. Am știri proaspete despre clanurile care îi escortează pe Nicovala Scutului și pe soldații săi. Au fost descoperiți și alți Vânători K'Chain

Che'Malle, care atacau o caravană. Aceștia au fost uciși. Supraviețuitorii voștri s-au ocupat de rănile supraviețuitorilor caravanei. Acum se întorc la Capustan. Nu se anticipează alte bătălii, iar ei vor ajunge acolo în zori.
Tremurând, Karnadas se așeză din nou pe scaun. Din cauză că avea gâtlejul uscat, făcu eforturi să vorbească.
– K'Chain Che'Malle? Vii?
– Mulțumesc, Sidlis, spuse Brukhalian. Poți pleca. Se întoarse către Bendal Home.
– Am înțeles bine? Kron doresc să încheie o alianță împotriva Pannion Domin și acești… K'Chain Che'Malle.
Aruncătorul de Oase își înclină capul, iar părul lung și deschis la culoare îi ieși de sub casca din țeastă de lup.
– Sarcina noastră primordială nu este o astfel de bătălie. Noi am venit pe acest tărâm ca răspuns la o chemare. Prezența vânătorilor K'Chain Che'Malle a fost neașteptată – și inacceptabilă. Pe de altă parte, suntem curioși în legătură cu identitatea celui numit Pannion – bănuim că nu este muritor, așa cum credeți voi. Kron a socotit că implicarea noastră în conflictul vostru este în prezent necesară. Trebuie însă să vă prevenim. Se apropie cea care ne-a convocat. Odată cu sosirea ei, va începe cea de-a Doua Adunare a T'lan Imass. În acest moment, ea va hotărî poziția noastră. În plus, s-ar putea să vă fim… de mai puțin folos după încheierea Adunării.
Brukhalian se întoarse încet către Karnadas.
– Domnule, ai întrebări pentru cel numit Bendal Home?
– Atât de multe, încât nu știu cu care să încep, Sabie Mortală. Aruncător de Oase, ce este această „Adunare" despre care vorbești?
– Muritorule, asta este o problemă a T'lan Imass.
– Am înțeles. Ei, bine, asta închide ușa unui șir de probleme și unei multitudini de întrebări ce decurg din ele. În ceea ce îl privește pe Pannion Domin, el este sigur muritor. L-am văzut, și carnea, și oasele lui nu sunt nici pe departe iluzii. E un bătrân, și nimic mai mult.
– Și cine se află în spatele lui? întrebă Aruncătorul de Oase Ben Okhan cu glas hârâit.
Destriant clipi.
– Nimeni, din câte îmi dau seama.

Cei trei T'lan Imass nu spuseră nimic, însă Karnadas bănui că aceștia discutau mut între ei, și probabil și cu rudele lor îndepărtate.
– Sabie Mortală, spuse preotul cu glas reținut, să îl informăm pe prinț de această întâlnire? Dar Consiliul Măștii?
– Este nevoie de consultări înainte de a putea lua o asemenea hotărâre, îi răspunse Brukhalian. Trebuie să așteptăm întoarcerea Nicovalei Scutului. Pe de altă parte, se ridică problema comunicațiilor în această noapte, nu-i așa?
Pe binecuvântarea lui Fener, uitasem.
– Da, așa este. Ben-cel-Iute... Pe copita despicată, avem aliați care apar din toate părțile.
Bendal Home spuse:
– Sabie Mortală Brukhalian, Itkovian, soldatul vostru, a hotărât că sosirea lor publică în oraș – împreună cu răniții din caravană – va include șase T'lan Ay, care acum îi însoțesc pe cei din neamul nostru.
– T'lan Ay? întrebă Karnadas. E un nume pe care nu l-am auzit până acum.
– Lupi de pe vremea gheții, de demult. Ca și noi, strigoi.
Brukhalian zâmbi.
După o clipă, zâmbi și Karnadas.
– Prințul a cerut sprijin, nu-i așa, Sabie Mortală?
– Îl va primi, domnule.
– Întocmai.
– Dacă mai aveți nevoie de noi în această seară, chemați-ne, îi spuse Bendal Home lui Brukhalian.
– Vă mulțumesc, domnilor.
Cei trei T'lan Imass dispărură într-un nor de praf.
– Din câte înțeleg, nu e nevoie să le oferim cazare oaspeților noștri, murmură Destriant.
– Evident că nu. Vino cu mine, domnule, avem multe de discutat, iar timpul e scurt.
Karnadas se ridică.
– Nu vom dormi în noaptea asta.
– Vai, așa e.

Cu două clopote înaintea zorilor, Brukhalian stătea singur în camera lui. Oboseala îl apăsa ca o mantie îmbibată de apă, însă el nu voia să îi cedeze. Nicovala Scutului și soldații lui urmau să

sosească, iar Sabia Mortală era hotărâtă să îi aștepte – un comandant nu putea proceda altfel. Un singur felinar sfida întunericul din încăpere, aruncând umbre înfiorătoare. Vatra din mijlocul camerei rămăsese o pată cenușie de tăciuni stinși și cenușă. Aerul era amarnic de rece și doar acest lucru îl ținea treaz pe Brukhalian.
Dincolo de curtoazia de fațadă, întâlnirea vrăjitorească cu Bencel-Iute și Caladan Brood se dovedise încordată – atât Sabiei Mortale, cât și lui Karnadas le era limpede că îndepărtații lor aliați aveau rețineri. Incertitudinile care hărțuiau intențiile lor finale, dar și prudența lor, deși lesne de înțeles în asemenea condiții, le făcuseră pe cele două Săbii Cenușii să experimenteze o senzație de disconfort. Se părea că scopul lor principal nu era eliberarea Capustanului. Se va face o încercare, însă Sabia Mortală suspecta că ea va fi caracterizată mai curând de false atacuri și de încăierări mărunte – în cel mai bun caz, sosiri târzii – decât de o confruntare directă. Asta îl făcu pe Brukhalian să creadă că mult lăudata armată a lui Caladan Brood, uzată după ani și ani de războaie cu Imperiul Malazan, își pierduse voința de a lupta, ori era atât de afectată, încât eficiența ei în bătălie practic dispăruse.
Cu toate acestea, încă putea concepe modalități în care să îi folosească pe aliații care îl abordaseră. Deseori, percepția amenințării era de ajuns... *dacă îi putem face Septarhului suficient rău pentru a-l determina să-și iasă din fire privind iminenta sosire a armatei eliberatoare a lui Brood.* Ori, dacă apărarea s-ar dovedi slabă, ar fi posibilă o cale de retragere a Săbiilor Cenușii. În acest caz, întrebarea ar fi în ce moment ar putea Sabia Mortală trage concluzia, în mod onorabil, că obiectivele contractului nu mai puteau fi îndeplinite? Moartea prințului Jelarkan? Imposibilitatea de a se apăra zidurile? Pierderea unei părți a orașului?
Simți că aerul se despică brusc în spatele lui, iar sunetul îi aminti de șoapta foarte slabă a unei țesături care este sfâșiată. O răsuflare de vânt fără viață bătu în jurul lui. Sabia Mortală se întoarse încet.
În portalul mânjit cu cenușiu apăruse o siluetă înaltă, slabă, în armură. O față cu pielea palidă și ridată, prinsă de oasele proeminente, ochi adânciți în orbite și sub frunte, sclipirea colților care ieșeau în afară deasupra buzei inferioare.

– Sabie Mortală a lui Fener, spuse apariția în limba elină, cu o voce slabă și plăcută, îți aduc salutările lui Hood, Lordul Morții.
Brukhalian își drese glasul, dar nu spuse nimic.
– Războinicule, urmă apariția după un moment, tratezi sosirea mea aproape cu… nepăsare. Ești chiar atât de calm pe cât vrei să mă faci să cred?
– Sunt Sabia Mortală a lui Fener, îi răspunse Brukhalian.
– Da, spuse tărăgănat Jaghutul, știu asta. Pe de altă parte, eu sunt Heraldul lui Hood, cunoscut cândva sub numele de Gethol. Povestea care se află la baza actualei mele… servituți merită mai mult decât un poem epic. Ba chiar trei. Nu ești curios?
– Nu.
Pe fața Jaghutului apăru o expresie exagerată de disperare, apoi ochii lui fulgerară.
– Sabie Mortală, ești total lipsit de imaginație. Prea bine, atunci ascultă, fără nicio introducere liniștitoare, cuvintele stăpânului meu. Cu toate că nimeni nu poate nega foamea eternă a lui Hood și anticipările lui privind asediul care va urma, anumite complexități ale planului extins l-au făcut pe stăpânul meu să lanseze o invitație către soldații muritori ai lui Fener.
– Atunci, ar trebui să te adresezi chiar Celui cu Colți, domnule, spuse Brukhalian cu glas bubuitor.
– Oh, vai, acest lucru s-a dovedit a nu mai fi posibil, Sabie Mortală. Atenția lui Fener este îndreptată în altă parte. În realitate, stăpânul tău a fost dus, cu mare greutate, spre marginea tărâmului său. Ochii inumani ai Heraldului se îngustară. Fener este în mare primejdie. Pierderea puterii de către patronul tău este iminentă. Hood a hotărât că a sosit momentul gesturilor de compasiune, al expresiilor adevăratei frăției care există între stăpânul tău și al meu.
– Și ce propune Hood, domnule?
– Sabie Mortală, acest oraș este sortit pieirii. Cu toate acestea, nu este nevoie ca formidabila ta armată să se alăture aglomerației de la poarta lui Hood. Un asemenea sacrificiu ar fi inutil, și o mare pierdere. Pannion Domin nu este decât un element solitar, minor, într-un război mult mai extins – unul la care vor participa toți zeii… *cu toții aliați…* împotriva unui dușman care nu dorește altceva decât anihilarea tuturor rivalilor. Așadar, Hood îți oferă coridorul său, un mijloc de a pleca împreună cu soldații tăi. Trebuie să alegi cât mai curând,

deoarece calea coridorului de aici nu poate supraviețui sosirii forțelor din Pannion.
– Ceea ce îmi oferi impune încălcarea condițiilor contractuale, domnule.
Heraldul râse disprețuitor.
– Așa cum i-am spus pe un ton vehement lui Hood, voi, oamenii, sunteți de-a dreptul patetici. Contract? Niște scrijelituri pe un pergament? Oferta stăpânului meu nu se poate negocia.
– Și, acceptând coridorul lui Hood, se schimbă și fața patronului nostru, nu-i așa? spuse Brukhalian încet. Inaccesibilitatea lui Fener l-a făcut pe Hood să devină o garanție. De aceea, el acționează cu repeziciune, dornic să îi recupereze pe slujitorii muritori ai Mistrețului de Vară, preferabil întregi, pentru ca apoi să îl slujească doar pe el.
– Om neghiob ce ești, spuse Gethol rânjind. Fener va fi primul zeu care va cădea victimă în războiul cu Zeul Schilod. Mistrețul va cădea – și nimeni nu-l poate salva. Patronajul lui Hood nu este oferit întâmplător, muritorule. Să fii atât de onorat…
– Onorat? îl întrerupse Brukhalian, a cărui voce sună ca trecerea unei lame de fier peste o piatră, iar în ochii lui licări o lumină stranie. În numele lui Fener, îngăduie-mi să spun ceva despre problema onoarei, spuse el într-o șoaptă scăzută. Spada lată a Sabiei Mortale scoase un șuierat când ieși fulgerător din teacă, iar lama ei, îndreptată în sus, îl lovi pe Herald peste față. Oasele plesniră, iar sângele de culoare întunecată țâșni.
Gethol făcu un pas înapoi, și mâinile lui secate de putere se înălțară spre trăsăturile sfărâmate.
Brukhalian își lăsă arma jos, iar în ochi îi licări ardoarea unei furii profunde.
– Nu… spuse Gethol printre buzele sparte pe un ton hârâit, nu apreciez tonul tău. Îmi revine sarcina de a răspunde pe măsură, și nu în numele lui Hood. Nu mai este cazul. Nu, acest răspuns va fi al meu și doar al meu.
În fiecare mână înmănușată a Heraldului apăru câte o sabie, iar lamele lor sclipiră ca aurul lichid. Ochii lui Gethol sclipiră ca niște oglinzi în luciul armelor. Făcu un pas înainte. Apoi se opri, iar săbiile se ridicară în poziții de apărare.
În spatele lui Brukhalian se auzi o voce slabă.
– Te salutăm, Jaghut.

Sabia Mortală se întoarse și văzu trei T'lan Imass, fiecare dintre ei ciudat de lipsit de substanță, ca și cum peste câteva momente ar fi urmat să capete forme noi, aspecte noi. La câteva momente, își dădu seama Brukhalian, de a se transforma subit în fiarele lor Soletaken. Aerul se umplu cu o duhoare stătută de mirodenii.
– Această luptă nu e treaba voastră, spuse șuierat Gethol.
– Lupta cu acest muritor? întrebă Bek Okhan. Nu. Totuși, iată-te, Jaghut.
– Sunt Heraldul lui Hood – îndrăznești să-l sfidezi pe un slujitor al lordului morții?
Buzele T'lan Imassului se desfăcură într-un rânjet.
– De ce am șovăi, Jaghut? Întreabă-l pe stăpânul tău dacă îndrăznește să ne înfrunte.
Gethol scoase un sunet din gâtlej când ceva îl trase înapoi, iar coridorul se închise, înghițindu-l. Aerul se învârteji preț de o clipă în urma dispariției bruște a portalului, apoi se liniști.
– Evident că nu, spuse Bek Okhan.
Oftând, Brukhalian își vârî sabia în teacă și se întoarse spre Aruncătorii de Oase T'lan Imass.
– Sosirea voastră m-a făcut să trăiesc o dezamăgire, domnilor.
– Înțelegem asta, Sabie Mortală. Nu am nicio îndoială că ai fi făcut față luptei. Însă faptul că noi îl vânăm pe acest Jaghut a impus… intervenția noastră. Talentul lui de a ne scăpa a rămas același, se pare, chiar până acolo încât el a ajuns să-și plece grumazul în slujba unui zeu. Faptul că îl sfidezi pe Hood te face un camarad demn de respect.
Brukhalian făcu o grimasă.
– Fie și numai pentru a spori șansele voastre de a vă confrunta cu acest Jaghut, din câte înțeleg.
– Adevărat.
– Așadar, suntem de acord în privința acestui lucru.
– Da. Se pare că da.
Brukhalian le privi o clipă pe cele trei creaturi, apoi se întoarse.
– Presupun că Heraldul nu se va mai întoarce în seara asta. Iertați-mă că v-o spun fără înconjur, domnilor, dar doresc să rămân singur.
T'lan Imassii se înclinară pe rând, apoi dispărură.
Brukhalian se apropie de vatră și își scoase din nou sabia. Așeză capătul neascuțit între tăciunii reci și agită cenușa fără să se

grăbească. Flăcările căpătară viață, iar cărbunii înmuguriră, radiind o lumină roșiatică. Picăturile și dungile de sânge Jaghut de pe lamă sfârâiră și se înnegriră, după care arseră și dispărură.
Rămase îndelung cu privirea ațintită asupra vetrei și, în ciuda puterii dezvăluite a sabiei sfințite, Sabia Mortală nu văzu în fața lui decât cenușă.

În întuneric, o zbatere gâfâită. Flori explozive de durere, ca un zid de foc înălțându-se înapoia ochilor lui, ecouri tremurătoare de răni, ruperea și străpungerea cărnii – carnea lui.
Îi scăpă un geamăt slab, ceea ce îl făcu să tresară și să devină conștient – zăcea pe o parte, încovoiat, iar sub el erau întinse piei. Percepuse mișcare, o zguduitură și o tresăltare, apoi frecare, dar toate încetaseră. Deschise ochii și constată că era în umbră. În stânga lui se înălța un zid de piatră pe care îl putea atinge. Aerul mirosea a cai și a praf și, mult mai aproape, a sânge și sudoare.
Soarele dimineții scălda incinta din dreapta lui, iar lumina era reflectată slab de siluetele neclare care se mișcau acolo. Soldați, cai și, imposibil de mari, lupi slabi.
Auzi zgomot de ghete care călcau pe pietriș, apoi umbra de deasupra lui se adânci. Clipind, Gruntle ridică privirea.
Fața lui Stonny era trasă, cu stropi de sânge închegat, iar părul îi atârna în funii groase, încurcate. Puse o mână pe pieptul lui.
– Am ajuns la Capustan, spuse ea cu glas chinuit.
El reuși să dea din cap.
– Gruntle…
Durerea îi umplu ochii, iar căpitanul se simți străbătut de un fior rece.
– Gruntle, Harllo a murit. L-au lăsat acolo, îngropat sub pietre. L-au lăsat. Și Netok – Netok, băiatul acela scump… cu ochi atât de mari și nevinovați. I-am oferit bărbăția, Gruntle, am reușit în cele din urmă. Morți – i-am pierdut pe amândoi. Apoi se îndepărtă clătinându-se, dispărând din câmpul lui vizual, dar îi auzi pașii grăbiți, un sunet tot mai stins.
Apăru un alt chip, al unei necunoscute, o tânără cu coif, având o expresie blândă.
– Acum suntem în siguranță, domnule, spuse ea cu un accent capan. Ai fost vindecat forțat. Sufăr pentru pierderile suferite.

Toți suferim – adică noi, Săbiile Cenușii. Te asigur, domnule, că ai fost răzbunat împotriva demonilor.

Gruntle n-o mai ascultă, ațintindu-și privirea spre cerul albastru. Te-am văzut, Harllo. Ticălosule. Te-am văzut cum te-ai aruncat în calea acelei creaturi, între mine și ea. Te-am văzut, blestematule.

Un cadavru sub pietre, o față în beznă, plină de praf, care nu va mai zâmbi niciodată.

Un alt glas.

– Căpitane.

Gruntle întoarse capul și se sili să scoată câteva cuvinte din gâtlejul crispat.

– S-a terminat, Keruli, spuse el. Ai fost adus aici. Gata. Lua-te-ar Hood, piei din fața ochilor mei.

Preotul își lăsă capul în jos și se retrase prin negura furiei lui Gruntle; se retrase și dispăru.

CAPITOLUL OPT

Cu cât este mai nemiloasă lumea, cu atât e mai aprigă onoarea.

Dansatorul

Oasele alcătuiau dealuri, întinzându-se în toate direcțiile. Zornăiau și alunecau sub greutatea lui Gethol când acesta se zbătu să găsească puncte de sprijin pe pantă. Sângele abia mai curgea pe fața lui ruinată, iar cu unul dintre ochi vedea ca prin ceață – din pricina ciobului de os roz-alburiu înfipt în el – iar durerea devenise surdă, rămânând o pulsație slabă.
– Vanitatea nu e blestemul meu, mormăi el printre buzele uscate și cojite. Reuși să-și recapete echilibrul, se îndreptă de spate, se balansă pe coasta dealului. E imposibil să anticipezi reacțiile muritorilor – nu, nici măcar Hood nu și-ar fi închipuit o asemenea… insolență. Și uite! Fața Heraldului este acum distrusă, și ceea ce este distrus trebuie lepădat. Lepădat.
Gethol privi în jur. Dealuri nesfârșite, cerul lipsit de formă, aerul mort, rece. Oasele. Ochiul teafăr al Jaghutului privi în sus.
– Cu toate astea, apreciez gluma, Hood. Ha-ha!z Uite în ce m-ai azvârlit! Ha-ha! Iar acum am libertatea să mă târâi liber. Scutit de slujba ta. Fie.
Jaghutul își deschise coridorul și privi prin portalul care se formă în fața lui, calea spre tărâmul rece, aproape lipsit de aer, al Omtose Phellack.
– Acum te cunosc, Hood. Știu cine – ba nu, ce ești. Încântătoare ironie, oglinda feței tale. Mă întreb dacă, la rându-ți, mă cunoști.
Păși în coridor. Îmbrățișarea glacială, familiară, îi alină durerea, arșița nervilor. Pereții abrupți, zimțați, din gheață îl scăldară într-o lumină verde-albăstruie. Se opri o clipă și testă aerul. Nu duhnea a Imass, nici urmă de intruși, însă puterea pe care o simți în jur slăbise, afectată de milenii de fisuri, de insolența T'lan. Ca și Jaghutii, Omtose Phellack era în agonie. O moarte lentă, epuizantă.
– Of, prietene, șopti el, suntem pe sfârșite. Tu și cu mine, prăbușindu-ne în… uitare. Un adevăr simplu. Să-mi dezlănțui furia? Nu. La urma urmelor, furia mea nu este de ajuns. Niciodată nu a fost.
Continuă să pășească prin amintirile înghețate care începuseră să putrezească, acolo, la îndemână, îngustându-se mereu, împresurându-l.
Fisura era neașteptată, o despicătură adâncă tăiată în diagonală în calea lui. Din ea se înălța o răsuflare moale, caldă, mirosind dulceag, a putreziciune și boală. Gheața care îi tivea marginile era zgâriată și ciupită, brăzdată de vinișoare întunecate.

Oprindu-se în fața ei, Gethol își interogă simțurile. Recunoscând, scoase un șuierat.
– N-ai lâncezit, nu-i așa? Ce este invitația pe care mi-o faci? Eu aparțin acestei lumi, pe când tu, străine, nu.
Dădu să treacă mai departe, iar buzele lui sfârtecate se schimonosiră într-un rânjet. Apoi se opri și întoarse încet capul.
– Nu mai sunt Heraldul lui Hood. Alungat. Misiune ratată. Inacceptabil. Ce vrei să-mi spui tu, Cel Înlănțuit?
Nu avea să primească răspuns decât atunci când se va lua hotărârea, la capătul călătoriei.
Gethol pătrunse în fisură.

Jaghutul văzu oarecum amuzat că Zeul Schilod își făcuse un cort în jurul locului în care era înlănțuit. Sfărâmat, zdruncinat, plin de răni care supurau și nu aveau să se vindece nicicând, acela era adevăratul chip al vanității.
Gethol se opri în fața intrării. Ridică vocea.
– Renunță la giulgiu – nu mă voi târî până la tine.
Cortul pâlpâi, apoi se dizolvă, lăsând la vedere o siluetă purtând o robă cu glugă, așezată pe lutul umed. Din vasul cu cărbuni aflat între ei se ridicau văluri de fum. Zeul întinse mâna pentru a aduce colăceii de fum dulce spre fața lui învăluită în umbre.
– Un sărut de-a dreptul devastator, spuse hârâind Cel Înlănțuit. Dorința ta bruscă de răzbunare a fost… simțită, Jaghut. Temperamentul tău instabil au pus în pericol planurile meticuloase ale lui Hood, înțelegi asta, nu? Asta l-a dezamăgit atât de mult pe Lordul Morții. Heraldul lui trebuie să fie supus. Heraldul lui nu trebuie să aibă dorințe și ambiții proprii. Nu e un patron pe care să îl merite unul ca tine.
Gethol aruncă o privire în jur.
– Sub mine e arșiță. Te-am înlănțuit de carnea lui Burn, te-am prins de oasele ei… iar tu ai otrăvit-o.
– Așa e. Un ghimpe otrăvit în coasta ei… care o va ucide într-o bună zi. Iar odată cu moartea lui Burn, această lume va muri. Inima ei rece, fără viață, va înceta să ofere viață. Aceste lanțuri trebuie rupte, Jaghut.
Gethol râse.
– Toate lumile mor. Nu mă voi dovedi veriga slabă, Zeule Schilod. La urma urmelor, am venit aici pentru înlănțuire.

– Vai, spuse șuierat creatura, dar *tu* ești veriga slabă. Întotdeauna ai fost. Ai crezut că vei câștiga încrederea lui Hood, și ai dat greș. Nu e primul tău eșec, amândoi știm asta. Când te-a chemat fratele tău Gothos…
– De ajuns! Cine este cel vulnerabil?
– Amândoi suntem, Jaghut. Amândoi suntem vulnerabili. Zeul ridică din nou o mână și o flutură încet între ei. În aer apărură cărți din lemn lăcuit care rămaseră suspendate, imaginile lor pictate orientându-se cu fața spre Gethol.
– Privește, șopti Zeul Schilod, Casa Lanțurilor.
Jaghutul se uită cu singurul ochi teafăr.
– Ce… ce ai făcut?
– Nu mai sunt un outsider, Gethol. Voi *participa la joc*. Și uită-te mai atent. Rolul de Herald este liber.
Gethol gemu.
– Mai mult decât Herald.
– Adevărat, e prematur. Mă întreb: cine va căpăta dreptul de Rege în Casa mea? Spre deosebire de Hood, eu apreciez ambițiile personale. Apreciez gândirea independentă. Chiar actele de răzbunare.
– Pachetul de Cărți cu Dragoni ți se va opune, Cel Înlănțuit. Casa ta va fi asaltată.
– Întotdeauna a fost așa. Vorbești despre Pachet ca despre o entitate, însă creatorul lor e țărână, amândoi știm asta. Nu mai există nimeni care să-l controleze. Asiști la renașterea Casei Umbrelor. Un precedent care nu poate fi uitat. Gethol, am nevoie de tine. Îți accept… defectele. În Casa mea a Lanțurilor, nimeni nu va fi integru, în carne sau în spirit. Uită-te la mine, privește această siluetă frântă, zdrobită – Casa mea reflectă ceea ce vezi în fața ta. Iar acum aruncă o privire la lumea de dincolo, coșmarul durerii și eșecului care este tărâmul muritorilor. Curând, susținătorii mei vor alcătui legiuni, Gethol. Te îndoiești de asta? Ia spune.
Jaghutul rămase multă vreme tăcut, apoi mârâi:
– Casa Lanțurilor și-a găsit Heraldul. Ce dorești să fac?

– Mi-am pierdut mințile, bombăni Murillio și, cu toate acestea, aruncă oasele. Falangele sculptate săriră și se rostogoliră, apoi încremeniră.

– Brânciul Domnului, dragul meu prieten, vai ție, dar nu și pentru sinele tău demn! strigă Kruppe, întinzând mâna pentru a strânge oasele. Iar acum Kruppe dublează miza pentru o alunecare lină – aha, minunată rimă și splendid exprimată – ha-ha! Oasele săltară și aterizară cu fețele nemarcate în sus. Ha! Bogățiile cad în poala uriașă a lui Kruppe! Ridică-le, minunatule vrăjitor!

Clătinând din cap, Ben-cel-Iute adună oasele.

– Am văzut tot felul de înșelătorii posibile – urâte și superbe – dar Kruppe, tu reușești să îmi înșeli ochii ageri.

– Eu, să trișez? Să ne păzească zeii! Lucrul la care victimele nefericite asistă în această noapte a nopților nu este decât simpatia cosmică pentru merituosul Kruppe!

– Simpatie cosmică? pufni Murillio. Pentru numele lui Hood, ce înseamnă asta?

– E un eufemism pentru trișare, bombăni Coll. Anunță miza, Ben, că abia aștept să mai pierd ceva din banii câștigați cu greu.

– Masa asta e de vină, spuse Murillio. Sucește totul și, cumva, a reușit să descopere tiparul – să nu negi asta, morman de grăsime brânzoasă.

– Kruppe neagă toate lucrurile care pot fi negate în mod transparent, dragii mei prieteni. Încă nu s-a format un tipar, vă asigur cu toată sinceritatea, pentru că principalul în chestiune s-a derobat de rolul său. Fuga de care vorbeam nu e decât o iluzie, desigur, deși întârzierea silită a recunoașterii de sine ar putea avea cele mai cumplite urmări. Din fericire pentru toată lumea, Kruppe se află aici cu privirea lui convingătoare…

– Cum spui tu, îl întrerupse Ben-cel-Iute. Inima neagră acolo unde contează cel mai mult și craniul în colț.

– Misteriosule mag, îndrăzneț pariu. Kruppe triplează miza cu mâna lui sigură și nu cu o aruncare piezișă.

Vrăjitorul pufni.

– N-am văzut niciodată așa ceva. Niciodată. Nici măcar o dată.

Făcu oasele să se rostogolească pe masă.

Oasele lustruite se opriră, așezându-se în forma unei mâini, toate simbolurile și tiparele evidențiind o aliniere perfectă.

– Iar acum, miratule vrăjitor, ai văzut-o și pe asta! Lăzile cu bani ale lui Kruppe dau pe afară!

Ben-cel-Iute se holbă la mâna scheletică formată pe suprafața ciobită a mesei.

– Ce rost mai are să jucăm? suspină Coll. Kruppe câștigă fiecare mână. Nu ești subtil, micuțule – un trișor bun are grijă să mai și piardă din când în când.
– În acest fel se dovedește adevărata nevinovăție a lui Kruppe! Ar fi o adevărată nebunie să trișezi succesiv și să câștigi – nu, această simpatie este reală și clar dincolo de posibilitatea de control a lui Kruppe.
– Cum ai reușit asta? întrebă Ben-cel-Iute în șoaptă.
Kruppe scoase din mânecă o batistă multicoloră din mătase și își șterse fruntea.
– Coridoarele apar brusc și din abundență, lingând aerul cu flăcări invizibile. Kruppe se ofilește când este cercetat astfel – fie-ți milă, mag răutăcios, te imploră Kruppe.
Ben-cel-Iute se lăsă pe spătar și aruncă o privire spre Whiskeyjack, care, rezemat de peretele cortului și cu ochii închiși, stătea la distanță de ceilalți.
– Există ceva – jur – dar nu mă pot prinde. E alunecos – zei, cât de alunecos e!
Whiskeyjack scoase un sunet din gâtlej.
– Renunță, îl sfătui el zâmbind. Nu cred c-o să-l prinzi.
Magul se întoarse spre Kruppe.
– Nu ești ceea ce pari.
– Ba da, interveni Coll. Uitați-vă la el. Unsuros, mizer, alunecos ca o uriașă minge păroasă de țipar uns cu unt. Kruppe este ceea ce pare, ascultați la mine. Uitați-vă la sudoarea apărută brusc pe fruntea lui, la mutra de homar opărit, la ochii holbați – uitați-vă cum se foiește! Ăsta e Kruppe, din cap până în picioare.
– Rușinat, așa este Kruppe! Crudă părere! Kruppe se fărâmițează în fața unei atenții atât de nejustificate!
Îl urmăriră pe Kruppe, care își stoarse batista și făcură ochii cât cepele văzând torentul de apă uleioasă care se scurse din ea, formând o băltoacă pe tăblia mesei.
Whiskeyjack izbucni în râs.
– Chiar și acum vă are la buzunarul cel mic! Se foiește, spuneți? Transpiră? Totul e doar iluzie.
– Kruppe se frânge în fața unor remarci atât de perceptive! Se ofilește, se topește, se dizolvă, devenind un nătărău plin de osânză. Făcu o pauză, apoi se aplecă și își adună câștigul. Lui Kruppe îi este sete. A mai rămas ceva vin în cana aceea mânjită? se întreabă el. Ba mai mult decât atât, Kruppe se

întreabă ce a adus-o pe Korlat la ușa cortului acum, la miezul nopții, când toată lumea este epuizată după o zi interminabilă de marș.
Clapa cortului se dădu în lături și femeia Tiste Andii apăru în lumina felinarului. Ochii ei violeți îl găsiră pe Whiskeyjack.
– Comandante, stăpânul meu ar dori să se bucure de compania ta.
Whiskeyjack ridică din sprâncene.
– Acum? Prea bine, accept invitația.
Se ridică încet, pentru a-și proteja piciorul beteag.
– Te dibui eu până la urmă, spuse Ben-cel-Iute, uitându-se încruntat la Kruppe.
– Kruppe neagă existența unei complexități care scapă în ceea ce îl privește, vrăjitor îngrijorat. Simplitatea este stăpâna lui Kruppe – în fericită conspirație cu soția lui, Adevărul, desigur. Acest trio trăiește de multă vreme în alianță.
Continuă să vorbească și în timp ce Whiskeyjack părăsi cortul împreună cu Korlat, îndreptându-se spre tabăra Tiste Andii. După câteva minute, comandantul se uită la femeia aflată alături de el.
– Credeam că stăpânul tău a plecat deja – nu a fost văzut de câteva zile.
– Va rămâne o vreme cu noi, spuse Korlat. Anomander Rake nu are răbdare să participe la discuțiile comandanților și altele asemenea. Hoașca îl ține la curent cu cele discutate.
– Mă întreb ce vrea de la mine.
Ea schiță un zâmbet.
– Doar el îți poate spune, comandante.
Whiskeyjack rămase tăcut.
Cortul Cavalerului Întunericului nu se deosebea de cele ale celorlalți Tiste Andii, fiind nepăzit și aflat cam la jumătatea șirului, iluminat slab dinăuntru de un singur felinar. Korlat se opri în fața clapei.
– Mi-am făcut datoria. Poți intra, comandante.
Whiskeyjack îl găsi pe Anomander Rake așezat pe un scaun de campanie pliabil cu spătarul din piele, cu picioarele lungi întinse. Un scaun asemănător se găsea în fața lui, așezat într-o parte, aproape de o măsuță pe care se aflau o carafă cu vin și două cupe.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse Cavalerul Întunericului. Te rog să te faci comod.
Whiskeyjack se așeză pe scaun.
Rake se aplecă și umplu cele două cupe, apoi îi întinse una comandantului, care o acceptă recunoscător.
– Dintr-o perspectivă corespunzătoare, începu Tiste Andii, chiar și viața unui muritor poate părea lungă. Deplină. Ceea ce mă frământă în aceste momente este natura întâmplării. Bărbați și femei care, o vreme, se trezesc pășind în același ritm, pe drumuri paralele. Ale căror vieți se ating, indiferent cât de vremelnic, și care sunt transformați de acel contact întâmplător.
Whiskeyjack îl studie pe bărbatul din fața lui cu ochii mijiți.
– Nu consider schimbarea ca fiind deosebit de amenințătoare, lordul meu.
– Poți să-mi spui Rake. Cât privește părerea ta, sunt de acord… de cele mai multe ori. În cadrul comenzii există o încordare, și am convingerea că ești conștient de asta.
Malazanul confirmă printr-o mișcare din cap.
Ochii umbriți ai lui Rake se concentrară asupra lui Whiskeyjack preț de un moment, apoi alunecară în altă direcție.
– Îngrijorări. Ambiții îndelung ținute în frâu, care acum ies la iveală. Rivalități, vechi și noi. Situația a avut ca efect… separarea. Fiecare dintre noi, față de ceilalți. Totuși, dacă acceptăm lucrurile așa cum sunt, revenirea calmă a instinctului se va face simțită din nou, aducând șoapte de speranță.
Ochii lui extraordinari îl găsiră din nou pe comandant, un contact la fel de scurt ca și primul.
Whiskeyjack inspiră încet, fără să scoată niciun sunet.
– Și care ar fi natura acestei speranțe?
– Instinctele – în clipa în care viețile ni se ating, indiferent cât de trecător – îmi spun cine este demn de încredere. Ganoes Paran, de pildă. Ne-am cunoscut pe câmpia asta, nu prea departe de locul în care avem tabăra acum. Unealtă a lui Oponn, fiind cât pe ce să sfârșească în colții Copoilor Tronului Umbrei. Muritor, ale cărui pierderi stau scrise în ochii lui. Viu sau mort, soarta lui nu însemna nimic pentru mine. Și totuși…
– Ți-a plăcut.
Rake zâmbi și sorbi o gură de vin.
– Da, o concluzie corectă.

Se lăsă tăcere, care se prelungi cât cei doi se priviră în ochi. După o vreme, Whiskeyjack se îndreptă, înțelegând.
– Îmi imaginez că Ben-cel-Iute ți-a stârnit curiozitatea, spuse el într-un târziu, examinând vinul din cupa lui.
Anomander Rake își înclină capul.
– Firește, îi răspunse el, iar tonul întrebător al vocii trădă o vagă surpriză.
– Eu l-am cunoscut în Șapte Orașe… mai precis, în Deșertul Sfânt Raraku, spuse Whiskeyjack, aplecându-se pentru a umple cupele, apoi se rezemă de spătar, după care continuă: E o poveste lungă, de aceea sper să ai răbdare să o asculți.
Drept răspuns, Rake schiță un zâmbet.
– Bine. Sper să merite. Privirea lui Whiskeyjack rătăci câteva clipe, se fixă asupra felinarului atârnat de stâlp, având o flacără aurie, pâlpâitoare. Ben-cel-Iute. Adaephon Delat, un vrăjitor mediocru aflat în slujba celor Șapte Protectori Sfinți, în timpul unei rebeliuni declanșate în Aren, care a eșuat. Delat și alți unsprezece magi alcătuiau trupa Protectorului. Vrăjitorii armatei noastre de asediu – Bellurdan, Nightchill, Tayschrenn, A'Karonys, Tesormalandis, Stumpy – erau de departe mai buni decât ei, un grup formidabil cunoscut pentru modul brutal în care executau poruncile împăratului. Ei, bine, orașul în care se ascunsese Protectorul a fost străpuns, zidurile au fost dărâmate, apoi a urmat măcel pe străzi și demența bătăliei ne-a cuprins pe toți. Dassem l-a doborât pe Sfântul Protector, Dassem și grupul lui de susținători pe care el îl numea Prima Sabie și-au croit drum prin rândurile dușmane. Văzând moartea stăpânului lor și împrăștierea armatei, grupul Protectorului a fugit. Dassem a ordonat companiei mele să pornească în urmărire prin deșert. Călăuză ne-a fost un localnic, un om recrutat recent în Gheara noastră…

Fața întunecată a lui Kalam Mekhar lucea de sudoare. Whiskeyjack îl urmări răsucindu-se în șa și văzu umerii lui lați înălțându-se pe sub telaba pătată și prăfuită.
– Ei rămân împreună, spuse călăuza cu glas gros. Am crezut că s-au despărțit… silindu-vă pe voi să procedați la fel, comandante. Urmele duc spre inima Deșertului Raraku, domnule.
– Cât de departe? întrebă Whiskeyjack.

– Jumătate de zi, nu mai mult. Și pe jos.
Comandantul privi cu ochi mijiți spre negura de culoare ocru a deșertului. În spatele lui călăreau șaptezeci de soldați, o adunătură de pușcași, geniști, infanteriști și cavaleriști, provenind toți din unități care încetaseră să mai existe. Trei ani de asedii, bătălii încrâncenate și urmăriri la care participaseră cei mai mulți dintre ei. După cum credea Dassem Ultor, ei puteau fi cruțați și, dacă era necesar, sacrificați.
– Domnule, spuse Kalam, întrerupându-i șirul gândurilor. Raraku este un deșert sfânt. Un loc al puterii.
– Mergeți înainte, mârâi Whiskeyjack.
Vârtejuri de praf creau drumuri pe câmpia pustie, dezgolită. Soldații călăreau când la trap, când, pentru scurte perioade, la pas. Soarele urca tot mai mult pe cer. Undeva în urma lor, un oraș continua să ardă, însă în față văzură un peisaj care părea iluminat de flăcări.
Descoperiră primul cadavru la începutul după-amiezii. O telaba zdrențuită, ghemuită, care flutura în vântul fierbinte, iar dedesubtul ei o siluetă uscată, cu capul întors spre cer, cu găvanele ochilor golite. Kalam descălecă și examină îndelung cadavrul. În cele din urmă, se ridică în picioare și se întoarse spre Whiskeyjack.
– Cred că e Kebharla. Femeia asta a fost mai curând savant decât mag, și descifra mistere. Domnule, e ceva ciudat.
– Ce anume? întrebă comandantul cu glas tărăgănat. Se aplecă în șa și examină cadavrul femeii. În afară de faptul că pare să fi murit acum o sută de ani, ce ți se pare ciudat, Kalam?
Omul se încruntă.
Înapoia lui Whiskeyjack, un soldat chicoti.
– Soldatul care se distrează să facă un pas înainte, strigă comandantul fără a se întoarce.
I se alătură un călăreț. Zvelt, tânăr, purtând un coif ornamentat, de dimensiuni uriașe, tipic pentru Șapte Orașe.
– Ordin! spuse soldatul.
Whiskeyjack se uită fix la el.
– O, zei, leapădă coiful acela – o să-ți fiarbă creierul. Și scripca aceea – văd că e stricată.
– Coiful e căptușit cu nisip rece, domnule.
– Cu ce?

– Nisip rece. Arată ca pilitura, domnule, dar dacă arunci o mână din el în foc nu se încălzește. Ciudat lucru, domnule.
Whiskeyjack își aținti ochii mijiți spre coif.
– În numele Abisului, ăsta a fost coiful Sfântului Protector!
Soldatul dădu din cap cu un aer solemn.
– Când Dassem l-a lovit cu sabia, a zburat cât colo, domnule. Drept în brațele mele.
– Și scripca l-a urmat?
Suspicios, soldatul își miji ochii.
– Nu, domnule. Scripca e a mea. Am cumpărat-o din orașul Malaz, fiindcă aveam de gând să învăț să cânt.
– Dar cine și-a vârât pumnul prin ea, soldat?
– Hedge, domnule – cel care stă alături de Picker.
– Nu știe să cânte la blestemăția aceea! strigă soldatul pe nume Picker.
– Păi, acum nu pot, nu? E stricată. Dar după ce se termină războiul, o s-o repar, e bine?
Whiskeyjack oftă.
– Întoarce-te la locul tău, domnule Fiddler (Scripcar), și să nu mai scoți niciun sunet, ai înțeles?
– Vreau să spun ceva, domnule. Am o senzație neplăcută în legătură cu… cu toate astea.
– Soldat, nu ești singurul.
– Păi, hm, doar că…
– Comandante! strigă soldatul pe nume Hedge, îndemnându-și calul spre Whiskeyjack. Nu avem nevoie de presimțirile flăcăului. El i-a spus sergentului Nubber să nu bea din cana aceea, dar Nubber nu l-a ascultat, iar acum e mort.
– Otrăvit?
– Nu, domnule. O șopârlă moartă. I-a rămas în gât. Nubber s-a sufocat și a murit din cauza unei șopârle moarte. Hei, Fiddler – potrivit nume. Ha-ha!
– O, zei, făcu Whiskeyjack. De ajuns. Se întoarse spre Kalam. Porniți la drum.
Omul dădu din cap și urcă în șa.
Unsprezece magi pe jos, fără provizii, care fug prin deșertul lipsit de viață. Vânătoarea ar fi trebuit să se încheie repede. Spre sfârșitul după-amiezii descoperiră încă un cadavru, la fel de stafidit ca și primul; apoi, când soarele radia o lumină stacojie dinspre apus, pe drum găsiră al treilea cadavru. Exact în față, la

depărtare de jumătate de leghe, se înălțau colții zimțați ai unor faleze din calcar, colorate în roșu de razele apusului de soare. Kalam îl informă pe comandant că drumul urmat de vrăjitorii care supraviețuiseră ducea spre ele. Caii erau epuizați, la fel și soldații. Apa devenise o problemă. Whiskeyjack dădu ordin de popas și își ridicară tabăra.
După masă, cu soldați la posturile de pază, comandantul se alătură lui Kalam Mekhar lângă vatră.
Asasinul aruncă încă o cărămidă de balegă în flăcări, apoi verifică apa din oala ciobită suspendată de trepiedul aflat deasupra focului.
– Ierburile din ceaiul ăsta vor reduce pierderea de apă în cursul zilei de mâine, spuse cu glas gros omul din Șapte Orașe. Mare noroc că am așa ceva, fiindcă sunt rare și se găsesc tot mai greu. Te fac să urinezi gros ca terciul, dar scurt. Tot mai transpiri, dar ai nevoie de asta…
– Știu, îl întrerupse Whiskeyjack. Lider de Gheară, trăiesc pe continentul ăsta blestemat de destulă vreme ca să fi învățat câte ceva.
Omul aruncă o privire spre soldații care se pregăteau de odihnă.
– Mereu uit asta, comandante. Sunteți toți atât de… tineri.
– La fel de tineri ca și tine, Kalam Mekhar.
– Și ce am văzut din lume, domnule? Foarte puțin. Am fost gardă de corp a unui Falah Sfânt din Aren.
– Gardă de corp? De ce te joci cu vorbele? Ai fost asasinul lui personal.
– Călătoria mea abia a început, asta încercam să spun, domnule. Tu și soldații tăi – ce ați văzut, prin ce ați trecut… Clătină din cap. Totul e acolo, în ochii voștri.
Whiskeyjack îl studie pe Kalam și liniștea se prelungi. Kalam luă oala de pe foc și turnă fiertura care mirosea a doctorie în două căni, întinzându-i una comandantului.
– Mâine îi ajungem din urmă.
– Sigur. Am înaintat bine toată ziua, într-un ritm de două ori mai rapid decât poate fugi un soldat. La cât timp depărtare ne aflăm de acești magi blestemați? La preț de o bătaie de clopot? Sau două? Nu mai mult de două. Folosesc coridoare…
Încruntându-se, asasinul clătină încet din cap.
– În cazul ăsta le-aș fi pierdut urma, domnule. Dacă ar fi pătruns într-un coridor, toate urmele ar fi dispărut.

– Da. Însă urmele lăsate merg doar înainte. Cum se face asta?
Kalam rămase cu privirea la foc.
– Nu știu, domnule.
Whiskeyjack goli cana cu ceai amar, o lăsă să cadă pe pământ alături de asasin, apoi se îndepărtă.
Zilele se scurseră, iar urmărirea îi duse prin râpe, trecători și șanțuri de pe dealuri. Descoperiră și alte cadavre, pe care Kalam le identifică unul după altul: Renisha, vrăjitor al Marelui Meanas; Keluger, Preot Septime de D’riss, Viermele Toamnei; Narkal, magul-războinic, jurat lui Fener și aspirant la Sabia Mortală a zeului; Ullan, preoteasa Soletaken de Soliel.
Privațiunile își făcură efectul asupra vânătorilor. Le muriră din cai, pe care îi măcelăriră și îi mâncară. Animalele rămase slăbiseră, devenind scheletice. Dacă drumul magilor nu i-ar fi condus pe Kalam și pe ceilalți de la un izvor ascuns la altul, toți ar fi murit de mult acolo, în pustietatea nemiloasă a Deșertului Raraku.
Set’alahd Crool, având pe jumătate sânge de Jhag în vene, care îl făcuse cândva pe Dassem Ultor să se retragă șase pași în cursul unui contraatac furios, având sabia aprinsă de binecuvântarea unui ascendent necunoscut; Etra, stăpână a coridorului Rashan; Birith’erah, mag al coridorului Serc, care putea atrage furtuni din cer; Gellid, vrăjitoare a coridorului Tennes…
Mai rămăsese doar unul, mereu în față, greu de descoperit, care își dezvăluia prezența doar prin urmele slabe pe care le lăsa în spatele lui.
Acum, vânătorii erau înconjurați de tăcere. Tăcerea din Raraku. Călită, perfecționată și oțelită de soare. Caii semănau cu soldații, slabi și sfidători, neobosiți și cu ochi sălbatici.
Whiskeyjack înțelese într-un târziu ceea ce văzuse pe fața lui Kalam când acesta îi cercetase pe el și pe soldații săi, pricepuse cu greu că în ochii îngustați ai asasinului se putea citi neîncredere, respect și destul de multă teamă. Însă și Kalam se schimbase. Nu se îndepărtase mult de tărâmul pe care îl socotea cămin, însă pe sub tălpi îi trecuse o lume întreagă.
Raraku îi revendicase pe toți.
La capătul unui canal stâncos și abrupt, după trecerea printr-o fisură erodată, cu pereți de calcar pătați și ciobiți, undeva într-

un amfiteatru natural, stând cu picioarele încrucișate pe un bolovan din partea opusă a unui luminiș, ultimul mag îi aștepta.
Nu mai avea pe el decât zdrențe, era emaciat, iar pielea lui întunecată crăpase și se decojea, însă ochii lui sclipeau puternic și fragil ca obsidianul.
Kalam se chinui pentru a-și face calul să se oprească. Reuși să-l întoarcă și îl privi în ochi pe Whiskeyjack.
– Adaephon Delat, mag al lui Maenas, spuse Kalam cu un hârâit uscat ca osul, iar buzele lui se răsuciră într-un zâmbet. Domnule, niciodată nu a fost mare lucru de capul lui. Nu cred că va fi în stare să se apere.
Whiskeyjack nu spuse nimic. Își mână calul pe lângă asasin și se apropie de vrăjitor.
– O întrebare, spuse vrăjitorul, a cărui voce, aproape o șoaptă, se auzi totuși dincolo de amfiteatru.
– Ce anume?
– Pentru numele lui Hood, cine sunteți?
Whiskeyjack ridică din sprâncene.
– Are vreo importanță?
– Am traversat întregul Deșert Raraku, spuse vrăjitorul. De partea cealaltă a acestor faleze se află drumul care coboară spre G’danisban. M-ați urmărit prin tot Deșertul Sfânt… zei, niciun om nu merită asta. Nici măcar eu!
– Vrăjitorule, te-au însoțit alți unsprezece.
Adaephon Delat ridică din umeri.
– Eu eram cel mai tânăr – cel mai sănătos – de departe. Însă acum, în cele din urmă, până și organismul meu a cedat. Nu mai pot merge. Ochii lui negri priviră dincolo de Whiskeyjack. Comandante, soldații tăi…
– Ce e cu ei?
– Sunt…. mai mult sau mai puțin… Nu mai sunt ceea ce erau cândva. Domnule, Raraku a ars legăturile lor cu trecutul – totul a dispărut. Cu uimire, întâlni ochii lui Whiskeyjack. Și ei sunt ai tăi. Cu tot sufletul. Ai tăi sunt.
– Mai mult decât îți dai seama, spuse Whiskeyjack. Apoi ridică glasul. Hedge, Fiddler, suntem în dispozitiv?
– Da! răspunseră amândoi odată.
Whiskeyjack observă încordarea bruscă a vrăjitorului. După un moment, comandantul se răsuci în șa. La doisprezece pași depărtare, Kalam stătea în șa, iar sudoarea i se scurgea

abundent de pe frunte. Flancându-l și aflându-se puțin înapoia lui erau Fiddler și Hedge, ambii având arbaletele îndreptate spre asasin. Zâmbind, Whiskeyjack se întoarse încă o dată spre Adaephon Delat.

– Voi doi ați făcut un joc extraordinar. Fiddler a mirosit comunicațiile secrete – zgârieturile de pe pietre, degetele încârligate – unul, trei, două, așezarea cadavrelor, tot ce era necesar pentru a întregi cifrul – am fi putut încheia urmărirea cu o săptămână mai devreme, însă la acea dată devenisem... curios. Unsprezece magi. Imediat ce prima dintre ei v-a dezvăluit cunoștințele ei ezoterice – cunoștințe pe care nu le putea folosi – a fost doar o chestiune de târguială. Ce șanse aveau ceilalți? Moartea, de mâna Deșertului Raraku sau de mâna mea. Ori... un soi de mântuire. Dar despre asta era vorba? Sufletele lor vociferează în tine acum, Adaephon Delat? Strigă că vor să scape din noua lor închisoare? Însă eu continui să mă mir. Jocul acesta – între voi și Kalam – ce rost a avut?

Expresia iluzorie de frustrare dispăru de pe fața vrăjitorului, scoțând la iveală un tânăr sănătos și rezistent. Reuși să arboreze un zâmbet încordat.

– Protestele s-au... stins întru câtva. Comandante, până și fantoma vieții e mai bună decât îmbrățișarea lui Hood. Am putea spune că am obținut un... echilibru.

– Iar tu ai căpătat o serie de puteri inimaginabile.

– De acord, formidabile, dar nu doresc să le folosesc acum. Ce joc am făcut, Whiskeyjack? Doar unul al supraviețuirii. La început. Ca să fiu întru totul sincer, n-am crezut că vei reuși. Eram convins că Raraku te va revendica – bănuiesc că a făcut-o, într-un mod în care l-aș fi anticipat. Iar ceea ce ați devenit tu și soldații tăi...

Clătină din cap.

– Ați împărtășit ceea ce am devenit noi, spuse Whiskeyjack. Tu și Kalam.

Vrăjitorul clătină încet din cap.

– De unde și această întâlnire fatală. Domnule, acum eu și Kalam vă vom urma. Dacă aveți nevoie de noi.

Whiskeyjack își drese glasul.

– Împăratul te va lua de la mine.

– Doar dacă îi vei povesti, comandante.

– Și Kalam?

Whiskeyjack aruncă o privire spre asasin.
– Gheara va fi nemulțumită, spuse omul cu glas bubuitor. Apoi zâmbi. Neplăcut pentru Surly.
Făcând o grimasă, Whiskeyjack se întoarse pentru a se uita la soldații lui. Fețele lor păreau a fi cioplite în piatră. O companie, încropită din ceea ce armata lepădase, devenită acum o pepită tare și strălucitoare.
– O, zei, șopti el către sine, ce am făcut aici?
Prima luptă sângeroasă la care participară Arzătorii de Poduri fu aceea de recucerire a G'danisbanului – un mag, un asasin și șaptezeci de soldați care au pătruns într-o fortăreață ocupată de patru sute de luptători ai deșertului pe care i-au zdrobit într-o singură noapte.

Lumina felinarului scăzuse mult, dar pereții cortului dezvăluiau nașterea blândă a zorilor. Zgomotele taberei care se trezea și se pregătea de marș crescură treptat și umplură tăcerea care urmase după ce Whiskeyjack își încheiase povestea.
Anomander Rake oftă.
– Mutare a sufletului.
– Da.
– Am auzit despre mutarea unui suflet – transferarea lui într-un vas pregătit pentru el. Dar să transferi unsprezece suflete – unsprezece magi – în corpul deja ocupat al celui de-al doisprezecelea… Clătină din cap în semn de nedumerire. Câtă îndrăzneală… Acum înțeleg de ce Ben-cel-Iute m-a rugat să nu-l mai descos. Își ridică ochii. Însă în noaptea asta l-ai dezvăluit. Nu am întrebat…
– Ar fi fost o impertinență să întrebi, lordul meu, spuse Whiskeyjack.
– Înseamnă că m-ai înțeles.
– Instinctul, spuse malazanul și zâmbi. Și eu mă încred în instinctele mele, Anomander Rake.
Tiste Andii se ridică de pe scaun.
Whiskeyjack îl imită.
– Am fost impresionat când te-am văzut pregătit să o aperi pe copila Silverfox, spuse Rake.
– Și eu am fost impresionat când te-ai stăpânit.
– Da, murmură Cavalerul Nopții, și își mută privirea brusc, iar pe fruntea lui apăru o umbră de încruntare. Misterul îngerului…

– Poftim?
Tiste Andii zâmbi.
– Mi-am amintit prima întâlnire cu acel om pe nume Kruppe.
– Regret, lordul meu, dar Kruppe e un mister pe care nu pot să-l dezleg. Cred că acest efort ne va depăși probabil pe toți.
– S-ar putea să ai dreptate, Whiskeyjack.
– Ben-cel-Iute va pleca în această dimineață pentru a se alătura lui Paran și Arzătorilor de Poduri.
Rake dădu din cap.
– Mă voi strădui să stau la distanță, ca să nu îl tulbur.
După o clipă, Tiste Andii îi întinse mâna.
Cei doi se prinseră de încheieturile mâinilor.
– S-a sfârșit o seară plăcută, spuse Rake.
Whiskeyjack făcu o grimasă.
– Nu mă prea pricep să țes povești antrenante. Îți mulțumesc pentru răbdare.
– Sunt convins, se arată de acord Whiskeyjack.
– Poate restabilesc echilibrul în altă seară – știu și eu câteva povești.
Își desfăcură mâinile și comandantul se întoarse către ușa cortului.
Aflat în spatele lui, Rake spuse:
– Un ultim lucru. Silverfox nu trebuie să se teamă de mine. Ba mai mult, îi voi cere acum lui Kallor să o lase în pace.
Whiskeyjack își lăsă o clipă privirea în pământ.
– Îți mulțumesc, lordul meu, spuse el scurt, apoi ieși.
Zeii subpământeni, în noaptea asta mi-am făcut un prieten. Când am primit ultima oară un asemenea dar? Nu țin minte. Pe răsuflarea lui Hood, nu pot.

Rămas în pragul cortului, Anomander Rake îl urmări pe bătrân mergând șchiopătând pe alee.
Din spate se auziră sunetele scoase de picioare cu gheare.
– Stăpâne, murmură Hoașca, ai procedat înțelept?
– Ce vrei să spui? întrebă el cu mintea în altă parte.
– Trebuie plătit un preț pentru a-ți face prieteni din muritori cu viață scurtă – așa cum stau mărturie amintirile tale tragice.
– Ai grijă ce spui, babo.
– Negi adevărul spuselor mele?
– Poți descoperi comori neprețuite în scurtimea vieții.

Corbul Uriaș își înclină capul.
– O remarcă cinstită? O dojană primejdioasă? O înțelepciune bolnăvicioasă? Mă îndoiesc că vei dezvolta subiectul. N-o vei face, nu-i așa? Mă vei lăsa să-mi pun întrebări, să ciugulesc la nesfârșit într-o obsesie îngrijorată? Ce porc ești!
– Draga mea, ai adulmecat stârvuri în adierea vântului? Eu jur că am simțit. Ce-ar fi să te duci și să le găsești? Acum. În clipa asta. Iar după ce-ți vei umple pântecul, găsește-l pe Kallor și adu-l la mine.
Cu un mormăit, Corbul Uriaș făcu un salt și ieși, apoi își desfăcu aripile și se ridică spre cer.
– Korlat, murmură Rake. Vino, te rog.
Se întoarse în cort. Korlat sosi după câteva clipe. Rake rămase cu fața spre peretele îndepărtat al cortului.
– Lordul meu.
– Voi pleca pentru scurtă vreme. Simt nevoia alinării lui Silannah.
– Ea se va bucura de revenirea ta, lordul meu.
– Câteva zile de absență, nu mai mult.
– Am înțeles.
Rake se întoarse spre ea.
– Să o protejezi pe Silverfox.
– Sunt încântată să primesc această poruncă.
– Pune veghetori nevăzuți pe urmele lui Kallor. Dacă face vreo greșeală, să mă chemi imediat, dar nu ezita dacă trebuie să folosești toată forța Tiste Andii împotriva lui. Aș putea măcar să fiu martor la strângerea rămășițelor lui.
– Întreaga forță, lordul meu? Nu am făcut asta de foarte multă vreme. Crezi că va fi necesar să îl distrugem pe Kallor?
– Nu sunt sigur, Korlat. De ce să riscăm?
– Prea bine. Voi începe pregătirile pentru unirea coridoarelor noastre.
– Văd că asta totuși te tulbură.
– Sunt o mie și o sută de Tiste Andii, lordul meu.
– Știu asta, Korlat.
– La Înlănțuire nu am fost decât patruzeci, și cu toate astea am distrus întregul tărâm al Zeului Schilod – de acord, unul în devenire. Și totuși. O mie și o sută… riscăm să devastăm tot acest continent.
Ochii lui Rake fură învăluiți de umbre.

– Recomand o oarecare reținere în dezlănțuirea puterii, Korlat, în cazul în care se dovedește necesară eliberarea colectivă a Kurald Galain. Brood nu va fi încântat de asta. În orice caz, Kallor nu va face nimic necugetat, sau cel puțin așa cred. Acestea sunt doar măsuri de precauție.
– Am înțeles.
Se întoarse din nou cu spatele.
– Asta e tot, Korlat.

Mhybe visa. Încă o dată – după multă vreme – se trezi rătăcind prin tundră, simțind lichenii și mușchiul scârțâind sub tălpi, în timp ce vântul uscat o mângâia, mirosind a gheață moartă. Pășea fără să aibă dureri, nu auzea fâlfâitul din piept când respira aerul răcoros. Își dădu seama că revenise în locul nașterii fiicei ei.
Coridorul lui Tellann, un loc care nu este undeva și cândva.
Vremea tinereții. Pentru lume. Pentru mine.
Își ridică brațele și văzu netezimea lor de ambră, tendoanele și venele ca niște frânghii de pe mâini aproape imposibil de perceput pe sub carnea plinuță.
Sunt tânără. Așa cum ar trebui să fiu.
Nu era un dar. Nu, asta era o tortură. Știa că visa; știa ce va descoperi când se va trezi.
O mică turmă de animale străvechi, dispărute de mult timp, rostogoli un tunet slab prin solul dur de sub picioarele ei încălțate cu mocasini, gonind paralel cu poteca pe care o alesese de-a lungul unei culmi, iar spinările lor gheboase apăreau când și când deasupra crestei – curgere neclară de umbră arsă. Ceva lăuntric se stârni, o exaltare tăcută la vederea aspectului maiestuos al acelor creaturi.
Înrudite cu bhederinii, doar că sunt mai mari, cu coarnele desfăcute spre lateral, masive, regale.
Coborând privirea, se opri. Calea ei era întretăiată de urme de pași. Oameni cu picioarele înfășurate în blănuri lăsaseră urme în lichenii fragili. Opt, nouă persoane.
Imass din carne și sânge? Aruncătorul de Oase Pran Chole și camarazii lui? Cine calcă de data asta prin peisajul meu din vis?
Clipi și deschise ochii în întunericul mucegăit. O durere surdă îi învălui oasele subțiate. Cu mâinile stafidite trase blănurile mai aproape de bărbie pentru a se feri de frig. Își simți ochii

umplându-se de apă, clipi către tavanul în pantă al cortului din piele și răsuflă încet, agonizant.
– Spirite ale Rhivi, șopti ea, luați-mă acum, vă implor. Puneți capăt acestei vieți, vă rog. Jaghan, Iruth, Mendalan, S'ren Tahl, Pahryd, Neprool, Manek, Ibindur – vă numesc pe toți, luați-mă, spirite Rhivi.
Hârâitul respirației, bătăile încăpățânate ale inimii… spiritele rămaseră surde la rugămintea ei. Cu un scâncet slab, Mhybe se ridică în capul oaselor și întinse mâna după haine.
Ieși clătinându-se în lumina încețoșată. Tabăra Rhivi se trezea în jurul ei. Auzi venind dintr-o parte mugetul bhederinilor, simți bubuitul neliniștit vibrând prin pământ, apoi strigătele tinerilor tribului care se întorceau după ce își petrecuseră noaptea păzind animalele. Din corturile învecinate ieșeau siluete, iar glasurile lor cântară salutul ritual al zorilor.
Iruth met inal barku sen netral… ah'rhitan! Iruth met inal…
Mhybe nu se alătură incantației. Nu se bucura defel de încă o zi de viață.
– Dragă fecioară, am exact ceea ce îți trebuie.
Auzind acele vorbe, se întoarse. Kruppe se apropia legănându-se pe alee, ținând în mâinile grăsuțe o cutie mică din lemn.
Ea reuși să zâmbească ironic.
– Iartă-mă dacă șovăi să primesc darul tău. Experiența trecută…
– Kruppe vede dincolo de vălul boțit, draga mea. În toate lucrurile. Astfel, stăpâna miezului nopții este Credința – un ajutor fidel ale cărei atingeri iubitoare sunt apreciate profund de Kruppe. Interesele mercantile, continuă el, ajungând în fața ei și rămânând cu ochii la cutie, oferă daruri fericite, chiar dacă sunt neașteptate. În această modestă cutie te așteaptă o comoară, pe care ți-o ofer, draga mea.
– Nu am nevoie de comori, Kruppe, dar îți mulțumesc.
– O istorie care merită repovestită, te asigură Kruppe. Când s-a extins rețeaua de tuneluri care duce către și de la renumitele peșteri cu comori gazoase de sub frumosul Darujhistan, ici și colo s-au descoperit încăperi săpate, iar pereții lor au dezvăluit fiecare lovitură a nenumăratelor unelte din coarne de animale, și pe acele suprafețe unduitoare s-au găsit scene glorioase din trecutul îndepărtat. Pictate cu scuipat, cărbune, hematit și muci și Hood știe cu mai ce, dar s-a mai descoperit ceva. Chiar așa.

Piedestale, dăltuite în stilul altarelor brute, iar pe aceste altare se aflau acestea!
Și ridică iute capacul cutiei.
La început, Mhybe crezu că avea în fața ochilor o colecție de lame din cremene, care se odihneau pe brățări lucrate ciudat, aparent din același material refractar. Apoi își miji ochii.
– Da, șopti Kruppe. Lucrate *ca și cum* ar fi din cremene. Dar nu, sunt din aramă. Făurite cu ciocanul, la rece, iar minereul a fost scos brut din vinele aflate în rocă și aplatizat sub pietre. Strat peste strat. Modelat, lucrat, pentru a oglindi o moștenire. Kruppe își ridică ochii mici și îi întâlni pe ai lui Mhybe. Kruppe vede durerea oaselor tale răsucite, draga mea, și suferă. Aceste obiecte din aramă nu sunt unelte, ci ornamente, care se poartă pe corp – vei observa că lamele acestea au cleme potrivite pentru șnururi din piele. Vei descoperi brățări pentru încheietura mâinii și pentru glezne, cercuri pentru brațe și… uite, colane. Aceste lucrușoare îți pot… ușura durerile. Cuprul, primul dar al zeilor.
Buimăcită de propriul sentimentalism, Mhybe își șterse lacrimile de pe obrajii ridați.
– Prietene Kruppe, îți mulțumesc. Tribul nostru a păstrat cunoștințe despre puterea vindecătoare a aramei. Dar vai, ea nu poate lupta împotriva bătrâneții…
Ochii lui Kruppe sclipiră.
– Povestea lui Kruppe încă nu s-a încheiat. În acele încăperi au fost aduși savanți, minți luminate, dăruite misterelor Antichității. Altarele, câte unul pentru fiecare încăpere… opt cu totul… fiecare având un aspect aparte, în care picturile înfățișau imagini primitive, dar clare. Reprezentări tradiționale. Opt peșteri, fiecare deosebită de celelalte. Știm mâinile care le-au sculptat pe fiecare dintre ele – artiștii s-au individualizat – iar clarvăzătorii Darujhistanului, cei mai buni dintre ei, au confirmat adevărul. Draga mea, știm numele celor cărora le-au aparținut aceste ornamente. Băgă mâna în lădiță și scoase o lamă. Jaghan. O așeză jos și alese o brățară pentru gleznă. S'ren Tahl. Iar aici, acest minuscul cap de săgeată, ca un copil. Manek, un drăcușor Rhivi – zeflemist, nu așa era? Kruppe simte o afinitate cu Manek, acest șarlatan prăpădit, pentru că, în ciuda jocurilor și înșelătoriilor lui, el are o inimă generoasă, nu-i așa? Iar aici,

acest inel pentru gât. Iruth, vezi lustrul? Strălucirea zorilor, surprinsă aici, în metalul bătut.
– Imposibil, spuse Mhybe în șoaptă. Spiritele…
– Au fost cândva din carne, draga mea. Au fost cândva muritoare. Acel prim grup de Rhivi, poate? Credința este o stăpână întotdeauna primitoare, spuse el cu un zâmbet gânditor. Acum, după abluțiunea de dimineață, Kruppe se așteaptă să vadă aceste lucruri împodobindu-te. În zilele ce vor veni, în nopțile care urmează să se scurgă, Vas Sfânt, păstrează-ți credința.
Ea nu reuși să scoată nicio vorbă. Kruppe îi întinse lădița. Mhybe o luă în mâini.
Cum de-ai știut? În această dimineață a dimineților, trezindu-mă în cenușa abandonului. Lipsită de credințele de o viață. Cum de-ai știut, dragul meu, maestru al amăgirii?
Cu un oftat, Kruppe se retrase un pas.
– Suferințele produse de această naștere l-au făcut pe Kruppe să fie extenuat și să devină flămând. Lădița a tulburat toate anexele prea civilizate.
Ea zâmbi.
– Suferințele nașterii, Kruppe? Ți-aș putea spune câte ceva despre asta.
– Fără îndoială, dar nu dispera când primești o răsplată, fata mea. Clipi, apoi se întoarse și se îndepărtă. După câțiva pași, Kruppe se opri și se răsuci. O, Kruppe te înștiințează că această Credință are o soră geamănă, la fel de dulce, iar ea se numește Visarea. Dacă îi ignori dulceața, respingi adevărul darurilor aduse de ea.
Flutură o mână spre Mhybe, apoi se îndepărtă.
Continuă să meargă, iar câteva momente mai târziu dispăru din câmpul ei vizual. Atât de asemănător cu Manek, adevărat. Ai îngropat ceva acolo, nu-i așa, Kruppe? Credința și visarea. Visele de speranță și dorință? Ori visele somnului?
Cu al cui drum s-a intersectat calea mea?

La optzeci și cinci de leghe spre nord-est, Picker se rezemă de panta înierbată și își miji ochii pentru a urmări ultimii quorli – puncte minuscule pe cerul albastru ca marea – care dispăreau spre apus.

– De-ar trebui să mai stau o clipă pe unul dintre quorli, mai bine m-ar ucide cineva pe dată, iar eu îi voi da binecuvântarea pentru gestul de îndurare, mârâi cineva aflat alături de ea.
Caporalul închise ochii.
– Antsy, dacă îngădui cuiva să-ți rupă gâtul, pun rămășag că unul dintre noi o va face înainte de încheierea zilei.
– Ce lucru cumplit ai spus, Picker. Ce m-a făcut atât de neiubit? Nu i-am făcut nimănui vreun rău, adevărat?
– Lasă-mă o clipă să descifrez ce ai zis și-ți voi răspunde cinstit.
– Nu am vrut să spun nimic, femeie, și știi asta. Își coborî vocea. Oricum, e greșeala căpitanului.
– Ba nu, sergent, iar felul ăsta de bombăneală e nedrept și s-ar putea ca el să-ți scuipe otrava drept în ochi. Târgul a fost încheiat de Whiskeyjack și de Dujek. Dacă ai chef să îl blestemi pe vreunul dintre ei, încearcă numai.
– Să-i blestem pe Whiskeyjack și pe Un-Braț? Nici gând.
– Atunci nu mai bombăni.
– Faptul că te adresezi superiorului tău pe un asemenea ton îți aduce astăzi rolul de proastă, caporale. Poate și mâine, dacă așa voi pofti.
– Of, zei, cât îi urăsc pe bărbații scunzi cu mustăți mari, mormăi ea.
– Ai luat totul la modul personal, nu? Bravo, în seara asta poți curăța oalele și farfuriile. Și am în minte o masă de-a dreptul complicată. Păr [1] împănat cu smochine.
Făcând ochii mari, Picker se ridică în capul oaselor.
– Doar n-o să ne pui să mâncăm cămașa din păr uman a lui Spindle! Cu smochine?
– Iepure, toanto! Chestia aia cu patru picioare, care trăiește în vizuini și, apropo, am văzut doi în sacul cu hrană. Cu smochine, am zis. Fiert. Și cu sos de boabe rubinii și stridii de apă dulce.
Picker se lăsă pe spate și gemu.
– Mulțumesc, dar prefer cămașa din păr.
Călătoria fusese epuizantă, pentru că se făcuseră prea puține popasuri. Iar Moranthii Negri nu erau o companie prea plăcută. Aproape muți, aroganți și sumbri – Picker nu văzuse niciun războinic scoțându-și armura: o purta ca pe o a doua piele chitinoasă. Din escadrila care îi transportase până la poalele Munților Barghast nu mai rămăseseră decât comandantul lor, Twist, și quorlul lui. Căpitanul Paran primise dificila sarcină de a

realiza comunicarea cu comandantul Moranthilor Negri – *și fie ca el să aibă norocul lui Oponn.*
Quorlii îi ridicaseră spre cer și zburaseră prin noapte, iar aerul fusese înghețat. Picker simțea dureri în fiecare mușchi. Închizând din nou ochii, rămase tăcută și îi auzi pe ceilalți Arzători de Poduri pregătindu-și echipamentele pentru călătoria care îi aștepta. Alături de ea, Antsy mormăi mai mult către sine o listă întreagă de nemulțumiri.
Se auzi zgomotul făcut de ghetele grele ale cuiva care se opri exact în fața ei, blocând lumina soarelui de dimineață. După o clipă, Picker deschise un ochi.
Dar căpitanul Paran își îndreptase atenția asupra lui Antsy.
– Sergent.
Bolboroselile lui Antsy încetară instantaneu.
– Ordin, domnule.
– Se pare că Ben-cel-Iute întârzie. Va trebui să ne ajungă din urmă, iar plutonul tău îi va asigura escorta. Noi, ceilalți, împreună cu Trotts, vom pleca. Detoran a pus deoparte echipamentul de care vei avea nevoie.
– Cum spuneți, domnule. Îl vom aștepta pe șarpe – cât timp îi acordăm până să pornim în goană după voi?
– Spindle m-a asigurat că întârzierea va fi mică. Se pare că Ben-cel-Iute va sosi astăzi.
– Dar dacă nu apare?
– Va apărea.
– Dar dacă nu?
Scoțând un mârâit, Paran se îndepărtă.
Antsy se uită întrebător la Picker.
– Ce facem dacă Ben-cel-Iute nu vine?
– Ești tâmpit, Antsy.
– La naiba, întrebarea e justificată! Ce l-a făcut să-i sară țandăra?
– Sergent, eu cred că ai pe undeva un creier, ce-ar fi să-l și folosești? Dacă magul nu apare, înseamnă că s-a întâmplat ceva foarte grav, și în cazul ăsta, ar fi de preferat să o ștergem de-aici – oriunde, atâta vreme cât e departe. De toate.
Fața îmbujorată a lui Picker păli.
– De ce nu va reuși? Ce s-a întâmplat? Picker…
– Antsy, nu s-a întâmplat nimic rău! Pe răsuflarea lui Hood! Ben-cel-Iute va ajunge astăzi aici – la fel de sigur cum va răsări și

soarele care ți-a prăjit creierul! Sergent, uită-te la oamenii din plutonul tău – Mallet și Hedge – ne faci de rușine pe toți!
Antsy rânji și se ridică în picioare.
– Broaște râioase, ce vă tot holbați? La treabă! Mallet, dă-i o mână de ajutor lui Detoran. Vreau să văd pietrele vetrei aliniate! Dacă oala se înclină din cauză că nu sunt drepte pietrele, o să vă pară rău, vorbesc serios. Iar tu, Hedge, du-te și găsește-l pe Spindle.
Genistul arătă cu degetul spre coama dealului.
– E acolo, sergent. Cercetează un copac aflat cu susul în jos.
Cu mâinile în șolduri, Antsy se răsuci puțin, apoi dădu încet din cap.
– Nu-i de mirare. Ce fel de copac crește cu susul în jos? Orice om inteligent ar fi curios.
– Dacă ești atât de curios, murmură Picker, de ce nu te duci să te uiți și tu?
– Ei, na, ce rost ar avea? Hedge, du-te odată și adu-l pe Spindle. Imediat.
– Să fug la deal? Să ne ferească Beru, se pare că nu ajungem nicăieri.
– Soldat, ai auzit ce-am spus?
Strâmbându-se, genistul începu să fugă în susul dealului. După câțiva pași, își încetini alergarea, clătinându-se. Picker rânji.
– Hei, unde e Blend? întrebă Antsy.
– Chiar aici, lângă tine, domnule.
– Pe răsuflarea lui Hood! Încetați? Pe unde ați umblat?
– Pe nicăieri, îi răspunse ea.
– Mincinoaso, spuse Picker. Te-am surprins cu coada ochiului cum te strecurai în sus, Blend. La urma urmelor, ești muritoare.
Ea ridică din umeri.
– Am auzit o discuție interesantă între Paran și Trotts. Ceva despre tatuajele acelea. În orice caz, se pare că ne aflăm aici pentru a descoperi cel mai mare trib local – Fețele Albe – ca să obținem ajutorul lor. O alianță împotriva Pannion Domin.
Iritată, Picker pufni.
– După ce am zburat până aici și am fost debarcați la poalele Munților Barghast, la ce altceva te așteptai?
– Doar că a apărut o problemă, continuă ea pe un ton laconic, examinându-și unghiile. Trotts ne va aduce față în față fără să fim trași în țeapă, dar s-ar putea să fie nevoit să lupte. O luptă

unul la unul. Dacă va câștiga, vom rămâne toți în viață. Dacă va fi ucis…
Antsy rămase cu gura căscată, iar mustața lui tresări de parcă ar fi avut viață.
Picker gemu.
Sergentul se răsuci.
– Caporal, găsește-l pe Trotts! Cu darul convingerii pe care îl ai, fă-l să se așeze și pune-l să-și ascută armele foarte bine.
– Ei, chiar așa, Antsy?
– Trebuie să facem ceva!
– În legătură cu ce? se auzi o voce.
Antsy se întoarse din nou fulgerător.
– Spindle, slavă Reginei! Trotts o să ne ucidă pe toți!
Pe dedesubtul cămășii din păr uman, magul ridică din umeri.
– Asta explică toate spiritele agitate de pe acest deal. Cred că l-au mirosit.
– L-au mirosit? Sunt agitate? Pe oasele lui Hood, suntem terminați!

Rămas alături de restul Arzătorilor de Poduri, Paran își miji ochii spre plutonul aflat la baza tumulului.
– Ce a stârnit acolo Antsy? se miră el cu voce tare.
Trotts își dezgoli dinții.
– Blend a fost aici, spuse el cu glas puternic. A auzit totul.
– A, asta e o veste grozavă – de ce nu mi-ai spus nimic?
Barghastul ridică din umeri și rămase mut.
Cu o grimasă, căpitanul porni spre comandantul Moranthilor Negri.
– Twist, quorlul tău e suficient de odihnit? Aș dori să stai sus, deasupra noastră. Vreau să aflu când am fost reperați.
Bărbatul cu coif negru, chitinos, întoarse capul spre el.
– Și-au dat deja seama, nobil născut.
– E de ajuns să mi te adresezi cu căpitane, Twist. Nu țin să mi se amintească mereu de sângele meu neprețuit. Spui că știu, da? Cum, și la fel de important, cum de ți-ai dat seama că ei știu?
– Ne aflăm pe pământurile lor, căpitane. Sufletul de sub noi este sângele strămoșilor lor. Sângele șoptește. Iar Moranthii au auzul fin.

– Sunt surprins că poți auzi ceva dacă porți coiful acela, bombăni Paran, care era obosit și iritat. Nu-i nimic. Oricum ar fi, te vreau deasupra noastră.
Comandantul dădu încet din cap.
Căpitanul se întoarse și își verifică oamenii. Soldați veterani – aproape fiecare dintre ei. Tăcuți, înspăimântător de bine pregătiți profesional. Se întrebă cum ar fi să vadă prin ochii fiecăruia dintre ei, printre straturile de epuizare sufletească pe care abia începuse să le descopere în sine. *Soldați acum, și soldați până la sfârșitul zilelor pe care le mai au de trăit – niciunul nu va îndrăzni să plece pentru a-și afla pacea. Solicitudinea și calmul vor deschide acea închisoare sigură a autocontrolului – singurul lucru care ne ține cu mintea întreagă.*
Whiskeyjack îi spusese lui Paran că, odată încheiat acel război, Arzătorii de Poduri vor fi pensionați. Cu forța, dacă avea să fie nevoie.
Armatele aveau tradiții, iar acestea aveau mai puțin de-a face cu disciplina decât cu adevărurile întristătoare ale spiritului uman. Ritualuri la început, împărtășite între fiecare recrut. Și ritualuri la sfârșit, o încheiere oficială care era recunoașterea – recunoaștere în orice înțeles imaginabil. Ele erau necesare. Darul lor era un soi de sănătate mentală, o modalitate de adaptare. Soldatul nu poate fi îndepărtat fără a fi îndrumat, nu poate fi abandonat și lăsat într-o situație de nerecunoscut și indiferentă față de viața sa. *Amintirea și onorarea inefabilului. Totuși, când se întâmplă asta, ce este cel care a fost odată soldat? Ce devine el sau ea? Un întreg viitor mergând cu spatele, cu ochii spre trecut – ororile, pierderile, suferințele, viața care fac inima să plesnească? Ritualul reprezintă un stânga-mprejur, o întoarcere în direcția corectă, o mână blândă și respectuoasă pe umăr, ca o îndrumare.*
Tristețea era un susur slab și permanent în interiorul lui Paran, o maree care nu scădea și nici nu curgea, însă amenința să îl înece.
Iar când ne vor descoperi Fețele Albe, fiecare bărbat și femeie s-ar putea alege cu beregata sfârtecată și, să mă ajute Regina, încep să mă întreb dacă nu cumva asta ar fi o milostenie. Să mă ajute Regina.
Cu bătăi rapide din aripi, quorlul se înălță în aer avându-l pe comandantul Moranthilor Negri în șaua turnată.

Simțindu-și stomacul fierbând, Paran îi mai urmări un moment, apoi se întoarse către oamenii lui.
– Sus, Arzători de Poduri. E timpul să pornim în marș.

Aerul întunecat și stătut era plin de o negură bolnăvicioasă. Ben cel Iute se trezi înaintând prin ea, voința sa luptându-se ca un înotător împotriva unui curent sălbatic. După câteva clipe, își retrase căutarea și se furișă în lateral, în alt coridor.
Situația era doar cu puțin mai bună. Un fel de infecție se infiltrase din lumea fizică de dincolo, denaturând orice cale vrăjitorească pe care o încerca. Luptând împotriva stării de greață, porni înainte.
Asta are duhoarea Zeului Schilod... însă Clarvăzătorul Pannion este dușmanul de pământul căruia ne apropiem. De acord, un mijloc evident de autoapărare, suficient pentru a explica această coincidență. Dar de când am început să cred în coincidențe? Nu, amestecul de mirosuri sugera un adevăr mai profund. Chiar dacă ascendentul acela blestemat este înlănțuit, iar trupul îi este sfărâmat, îi simt mâna – chiar și aici – trăgând de fire invizibile.
Pe buzele vrăjitorului apăru un zâmbet vag. *O provocare demnă de mine.*
Schimbă din nou coridorul și se trezi pe urmele a ceva. În față exista o prezență, care lăsa o urmă rece, ciudat de lipsită de viață. *Probabil că nu e o surpriză – la urma urmelor, mă aflu la granița tărâmului lui Hood. Dar...* Neliniștea răpăia în el ca grindina. Coridorul lui Hood se opunea otrăvii mai bine decât altele pe care le încercase Ben-cel-Iute.
Solul de sub tălpi era argilos, umed și lipicios, iar răceala trecea prin tălpile mocasinilor pe care îi purta vrăjitorul. O lumină slabă, lipsită de culoare, cobora dinspre cerul fără formă care părea să se afle la înălțimea tavanului. Ceața care umplea aerul era uleioasă, îndeajuns de groasă pentru a face poteca să arate ca un tunel.
Ben-cel-Iute își rări pașii. Solul argilos nu mai era neted. Era traversat de incizii adânci, gravate în coloane și panouri. O scriere primitivă, bănui vrăjitorul, însă... Se ghemui și întinse mâna spre sol.
– Scrijelit recent, sau e... imemorial. Simțind o furnicătură slabă, își retrase mâna. Paveze, probabil. Legături.

Pășind cu atenție pentru a evita gravurile, Ben-cel-Iute continuă să înainteze.
Ocoli o dolină largă, plină cu pietricele pictate – ofrande către Hood din partea unui templu sfânt, fără îndoială – benedicțiuni și rugăciuni într-o mie de limbi, de la nenumărați credincioși. Și iată-le. Neobservate, neluate în seamă sau uitate. Chiar și dregătorii mor – de ce nu sunt folosiți pentru a face curățenie? Dintre toate capacitățile noastre de a supraviețui trecerea prin moarte, cu siguranță că obsesia trebuie să se numere printre cele mai importante.
Inciziile deveniseră mai groase, mai aglomerate, silindu-l pe vrăjitor să își rărească și mai mult pașii. Îi era tot mai greu să găsească un spațiu liber pe argilă pentru a pune piciorul. Vrăji de legare – ghemuri de putere evidente, acolo pe podeaua tărâmului lui Hood.
La doisprezece pași în față se afla un obiect mic, înconjurat de simboluri. Încruntarea lui Ben-cel-Iute se adânci pe măsură ce se apropie cu atenție. Asemenea jocului unui foc… bețe și ierburi răsucite pe o vatră de piatră rotundă, deschisă la culoare.
Apoi văzu că tremura.
A, aceste vrăji de legare îți aparțin, micuțule. Sufletul tău, capturat. Așa cum i-am făcut acelui mag, Hairlock, cineva ți-a făcut-o și ție. Foarte curios. Se apropie atât cât putu, apoi se lăsă încet pe vine.
– Pari foarte ostenit, prietene, spuse vrăjitorul.
Capul minuscul, cât o ghindă, se întoarse, apoi tresări.
– Muritorule! zise șuierat creatura în limba Barghast. Trebuie să li se spună clanurilor! Eu nu pot merge mai departe – uite, pavezele m-au urmărit, au închis rețeaua – am rămas captiv!
– Văd asta. Șaman, ești din neamul Fețelor Albe?
– Și așa voi rămâne!
– Dar ai scăpat din tumulul tău – ai fugit de vrăjile de legare ale neamului tău, cel puțin pentru o vreme. Chiar crezi că întoarcerea ta îi va bucura, Bătrânule?
– Netotule, am fost *târât* din tumulul meu! Călătorești spre clanuri – văd acest adevăr în ochii tăi. Muritorule, îți voi spune povestea mea, și, pentru ca ei să creadă ce le vei zice, îți voi da numele meu real.

– Îndrăzneață ofertă, Bătrâne. Ce mă împiedică să răstălmăcesc adevărul după voia mea?
Creatura tresări, iar în glas i se strecură un ton mârâit.
– Nu poți fi mai rău decât ultimii mei stăpâni. Sunt Talamandas, născut în Prima Vatră din Clanul Înnodat. Primul copil zămislit pe acest tărâm – înțelegi însemnătatea acestui lucru, muritorule?
– Talamandas, îmi pare rău, dar nu o înțeleg.
– Stăpânii mei anteriori – niște necromanți blestemați – au trudit, muritorule, și au fost la câteva momente de a-mi descoperi adevăratul nume – au acționat cu gheare brutale, care au rămas nepăsătoare față de durere. Aflându-mi numele, ar fi descoperit secrete pe care până și neamul meu le-a uitat de multă vreme. Știi care este semnificația copacilor de pe tumulii noștri? Nu, nu o știi. Ei păstrează sufletul, îl împiedică să cutreiere, dar *de ce?* Am ajuns pe acest tărâm de pe mări, călătorind pe apele necuprinse în bărci scobite din trunchiuri de copac – lumea era tânără atunci, iar sângele ne era îngroșat de adevărurile secrete ale trecutului nostru. Muritorule, uită-te la chipurile Barghastilor – ba nu, uită-te la țeasta unui Barghast dezgolită de piele și mușchi.
– Am văzut țeste de Barghast, spuse rar Ben-cel-Iute.
– Aha, și le-ai văzut ca și cum ar fi avut… *viață?*
Vrăjitorul se încruntă.
– Nu, dar ceva asemănător, mai mici – cu trăsăturile ceva mai pronunțate.
– Ceva mai pronunțate, da. Nu e o surpriză, pentru că noi nu am flămânzit niciodată, marea ne-a dat hrană din belșug. Însă, mai mult, printre noi se găseau Tartheno Toblakai.
– Ați fost T'lan Imass! Pe răsuflarea lui Hood! Înseamnă că… tu și neamul tău ați sfidat Ritualul.
– Sfidat? Nu. Nu am reușit să ajungem la vreme – după ce am pornit în urmărirea Jaghutilor, am fost siliți să ne aventurăm pe mări și am trăit printre scurgeri de gheață pe insule fără copaci. Fiind izolați de neamul nostru, trăind printre popoare străvechi – Tartheno – ne-am schimbat, în vreme ce îndepărtatul nostru neam nu a făcut-o. Muritorule, acolo unde pământul s-a dovedit îndeajuns de generos ca să ne asigure nașterea, ne-am îngropat luntrile – pe veci. Din asta s-a născut obiceiul de a pune copaci pe tumulii noștri, cu toate că nimeni din neamul meu nu-și mai amintește. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă…

– Talamandas, spune-mi povestea ta. Însă mai întâi răspunde-mi la următoarea întrebare. Ce ai face dacă te-aș dezlega din aceste legături?
– Nu poți face asta.
– Acesta nu este un răspuns.
– Prea bine, deși nu are niciun rost. Voi încerca să eliberez Primele Familii – da, suntem spirite, iar acum suntem venerați de clanurile care trăiesc. Însă legăturile străvechi ne-au păstrat precum copiii, în multe privințe. Cu intenții bune și cu toate astea un blestem. Trebuie să fim eliberați. Pentru a crește în o adevărata putere.
– Pentru a ascende la statutul de adevărați zei, șopti Ben-cel-Iute, făcând ochii mari când coborî privirea spre silueta jalnică, alcătuită din ierburi și rămurele.
– Barghast refuză să se schimbe, cei vii gândesc la fel, așa cum au gândit mereu cei vii. Generație după generație. Muritorule, neamul nostru se stinge. Putrezim pe dinăuntru. Pentru că strămoșii sunt împiedicați să ofere cu adevărat îndrumare, sunt împiedicați să își maturizeze puterea – puterea *noastră*. Muritorule, dacă aș putea, pentru a-ți răspunde la întrebare, aș salva toți Barghastii în viață.
– Talamandas, spune-mi, supraviețuirea este un drept ori un privilegiu? întrebă Ben-cel-Iute, ferindu-și ochii.
– Un privilegiu, muritorule. Și trebuie să fie câștigat. Îmi doresc această șansă. Pentru poporul meu, doresc să am această șansă.
Vrăjitorul dădu încet din cap.
– O dorință lăudabilă, Bătrâne. Întinse mâna, cu palma în sus, și o privi. În argila asta există sare, nu-i așa? O pot mirosi. De obicei, argila este lipsită de aer, fără viață. Sfidează truditorii neobosiți ai solului. Cu toate astea, sarea, în fine… În palma lui Ben-cel-Iute se formă ceva care se zvârcolea. Câteodată, urmă el, cele mai simple dintre creaturi pot învinge cele mai puternice vrăji, și asta în cel mai simplu mod imaginabil. Râmele – roșii ca sângele, subțiri, lungi și având cili asemănători picioarelor de-a lungul corpului – se răsuciră și se frământară, căzură în ghemotoace pe solul plin cu simboluri. Ele sunt tipice pentru acest continent. Se hrănesc cu sare, cel puțin așa cred – minele fundurilor uscate ale mării Setta sunt populate de aceste creaturi, mai ales în anotimpul secetos. Pot transforma cel mai

dur strat de argilă în nisip. Ca să mă exprim altfel, ele aduc aer acolo unde el nu există. Dădu drumul bulgărelui de argilă, care căzu pe sol, urmări cum râmele se dispersară și începură să se îngroape. Și se înmulțesc mai repede decât viermii de carne. A, vezi, simbolurile acelea – acolo, la margini? Legătura lor se fărâmă – simți destrămarea?

– Muritorule, cine ești?

– În ochii zeilor, Talamandas? Doar o râmă oarecare de sare. Iar acum vreau să-ți ascult povestea, Bătrâne.

CAPITOLUL NOUĂ

Pe subcontinentul Stratem, dincolo de Munții Korelri de Miazăzi, există o peninsulă uriașă, unde nu calcă nici măcar zeii. Întinzându-se spre fiecare coastă, acoperind o suprafață de mii de leghe pătrate, se află o piață uriașă. Da, dragi cititori, nu se poate găsi alt cuvânt pentru ea. Concepeți asta în minte: dale aproape fără îmbinări, neatinse de ani și făcute din piatră cenușie, aproape neagră. Linii unduitoare de praf de culoare întunecată, dune minuscule create de vânturile care se tânguie, doar ele întrerup monotonia care îți taie răsuflarea. Cine a așezat asemenea pietre?

Să dăm crezare vechiului tom al lui Gothos, acelei vestite „Nebunii“? Să le dăm un nume hulit creatorilor acelei piețe? Dacă trebuie, atunci acel nume este K'Chain Che'Malle. Așadar, cine au fost acești K'Chain Che'Malle? O Rasă Străveche, pentru că așa susține Gothos. Care a dispărut chiar înainte de apariția neamurilor Jaghut, T'lan Imass și Forkrul Assail.

Adevăr? A, dacă ar fi așa, aceste pietre au fost așezate în urmă cu jumătate de milion de ani, poate mai mult. După părerea acestui cronicar care vorbește prostii.

Nesfârșitele mele călătorii
Esslee Monot (Cel Îndoielnic)

– Cum măsori o viață, Toc cel Tânăr? Te rog, dragul meu, vreau să-ți aud părerea. Faptele reprezintă măsura cea mai clară, nu crezi?
În timp ce mergeau alături, el îi aruncă o privire iritată.
– Sugerezi că bunele intenții sunt de ajuns, doamnă?
Lady Envy ridică din umeri.
– Nu poți găsi nicio valoare în bunele intenții?
– Ce anume încerci să justifici? Pentru mine sau pentru tine?
Ea îl fulgeră cu privirea, apoi își iuți pașii.
– Nu ești deloc amuzant, spuse ea pufnind și o luă înainte, ba ești chiar arogant. Mă duc să stau de vorbă cu Tool – măcar toanele lui nu se schimbă atât de brusc.
Nu, ele există acolo, legănându-se în vânt.
Nu e întru totul adevărat, își dădu el seama după un moment. În săptămâna care trecuse, T'lan Imassul își arătase adevărata anvergură a emoțiilor. După plecarea surorii lui. *Nimeni nu este imun în fața inimilor torturate, cred.* Își lăsă o mână pe umărul lui Baaljagg, apoi privi cu ochi mijiți șirul munților dinspre nord-est și spre munții spălăciți de dincolo de aceștia.
Lanțul muntos marca granița cu Pannion Domin. La poalele acelor munți exista un oraș, cel puțin așa îl asigurase Lady Envy. Bastion. Un nume înspăimântător. *Și străinii nu sunt bineveniți... Atunci, pentru numele lui Hood, de ce ne îndreptăm într-acolo?*
Practic vorbind, armata lui Un-Braț declarase război imperiului teocratic. Faptul că Tool cunoștea detaliile îl făcuse pe Toc să se mire, dar nu să se îndoiască. Orice descriere a Pannion Domin nu făcea decât să alimenteze probabilitatea ca Dujek să fie... jignit. Bătrâna Mare Căpetenie disprețuia tirania. *Ceea ce este o ironie, pentru că împăratul a fost un tiran... așa cred. Dar poate că nu. Despotic, aproape sigur, și monomaniac, poate chiar dement.* Se încruntă și aruncă o privire în spate, spre cei trei Seguleh care îl urmau. Cu ochi sclipitori înapoia măștilor tari. Tremurând, Toc studie din nou șirul de munți din față.
Ceva e schimonosit, undeva. Poate chiar aici. După întoarcerea ei de la Callows, însoțită de Mok cu masca lui roșie, etalând un sărut cu buze groase – pe răsuflarea lui Hood, oare omul știe? Dacă aș fi Senu sau Thurule, aș îndrăzni să-i spun? Da, după întoarcerea ei a intervenit o schimbare. O privire alunecoasă în ochii ei – doar o lucire întâmplătoare, dar nu mă înșel. Miza a

crescut, iar eu particip la un joc ale cărui reguli nu le cunosc. Nu-i cunosc nici pe jucătorii care îmi sunt potrivnici.
Clipi brusc în momentul în care descoperi că Lady Envy mergea din nou alături de el.
– Tool ți-a spus ceva neplăcut? întrebă el.
Ea strâmbă din nas în semn de dezgust.
– Toc cel Tânăr, te-ai întrebat vreodată ce gândesc strigoii?
– Nu. De fapt, doamnă, nu-mi amintesc să mă fi gândit la așa ceva.
– Cândva au avut zei, știai?
El îi aruncă o privire.
– Poftim?
– Bine. Atunci, spirite. Pământul, piatra, copacul, fiarele, soarele, stelele, coarnele, oasele și sângele.
– Da, doamna, am prins ideea.
– Întreruperile tale sunt extrem de nepoliticoase – ești reprezentativ pentru generația ta? Dacă e așa, înseamnă că lumea descrie o spirală descendentă în Abis. Spirite, spuneam. Toate dispărute acum. Toate sunt doar țărână. Imass au rezistat mai mult decât zeitățile lor. Greu de imaginat așa ceva, dar ei sunt lipsiți de zei în toate sensurile, Toc cel Tânăr. Credința... acum devenită cenușă. Răspunde-mi, dragul meu, îți imaginezi cum va fi viața ta de după?
El își drese glasul.
– Poarta lui Hood? Ca să fiu sincer, doamnă, evit să mă gândesc la asta. Ce rost ar avea? Murim, iar sufletul nostru trece dincolo. Cred că Hood sau slugile lui hotărăsc ce să facă cu el, dacă e cazul.
În ochii ei apăru o sclipire.
– Dacă e cazul. Da.
Toc fu străbătut de un fior.
– Ce ai face dacă ai ști că Hood nu va face *nimic* cu sufletul tău? întrebă Lady Envy. Că este lăsat să cutreiere, pierdut etern, fără sens? Că există fără speranță, fără vise?
– Spui adevărul, doamnă? Asta e cunoașterea pe care o deții? Ori doar mă ademenești?
– Bineînțeles că te ademenesc, tânăra mea iubire. Cum aș putea ști ceva despre tărâmul înghețat al lui Hood? Gândește-te la aspectele fizice ale acelui coridor – cimitirele din orașele voastre, tumulii uitați și triști – nu sunt locuri care să dea

naștere unor ocazii festive, nu-i așa? Gândește-te la mulțimea de sărbători și celebrări ale lui Hood. Roiuri de muște, acoliți mânjiți de sânge, ciori cârâitoare și fețe pătate de cenușa arderilor – nu știu ce părere ai, dar nu văd prea mult amuzament, nu-i așa?
– Lady Envy, nu am putea discuta despre altceva? Asta nu mă binedispune defel.
– Eu mă gândeam doar la T'lan Imass.
Te gândeai? A, bine. Oftă.
– Ei se războiesc cu Jaghut, doamnă. Acesta este scopul lor și pare suficient pentru a-i ține în viață. Îmi închipui că nu prea au nevoie de spirite, zei sau credință. Există doar pentru a-și continua războiul și atâta vreme cât mai respiră vreun Jaghut pe lumea asta…
– Și mai există? Care respiră?
– De unde să știu? Întreabă-l pe Tool.
– Am făcut-o.
– Și?
– Și… nu știe.
Toc se împiedică, își rări pașii și o privi fix, apoi se uită la T'lan Imassul care mergea în fața lor.
– El nu știe?
– Nu, Toc cel Tânăr. Ce înțelegi din asta?
El nu reuși să găsească vreun răspuns.
– Ce s-ar întâmpla dacă războiul s-ar sfârși? Ce ar face T'lan Imass?
El rămase pe gânduri, apoi spuse rar:
– Un al doilea Ritual al Adunării?
– Mm.
– Un sfârșit? Un *sfârșit* al T'lan Imass. Pe răsuflarea lui Hood!
– Și nu există niciun spirit care să îmbrățișeze toate acele suflete ostenite, foarte ostenite.
Un sfârșit. O încheiere. Zei, s-ar putea să aibă dreptate. Se uită la spinarea îmblănită a lui Tool și fu aproape copleșit de sentimentul pierderii. O pierdere uriașă, inefabilă.
– S-ar putea să te înșeli, doamnă.
– S-ar putea, îl aprobă ea cu amabilitate. Așa speri, Toc cel Tânăr?
El confirmă printr-o mișcare din cap.
– De ce? întrebă ea.

De ce? Creaturi inumane care au jurat să comită genocid. Brutale, ucigașe, implacabile. Neiertătoare, dincolo de orice rațiune. Toc făcu semn din cap către T'lan Imassul care pășea în fața lor.
– Pentru că mi-e prieten, Lady Envy.
Nu vorbiseră chiar încet. Auzind cuvintele lui Toc, Tool întoarse capul, fruntea teșită ascunzându-i găvanele care părură să îl fixeze preț de o clipă pe malazan. Apoi Tool își întoarse capul.
– Toc cel Tânăr, cel care a convocat Adunarea face parte din armata punitivă a Imperiului Malazan, spuse încet Lady Envy. Ne vom întâlni în Pannion Domin. Noi, ei și clanurile supraviețuitoare ale T'lan Imass. Vom purta o sumedenie de bătălii. Zdrobirea unui imperiu nu e niciodată o treabă ușoară. Știu bine asta, pentru că am zdrobit și eu câteva la vremea mea.
El o privi lung, dar nu spuse nimic.
Ea zâmbi.
– Vai, ei vor veni dinspre miazănoapte, iar noi dinspre miazăzi. Călătoria noastră va fi plină de primejdii.
– Recunosc, m-am întrebat și eu, spuse Toc. Cum vom putea traversa un teritoriu ostil, cu oameni fanatici?
– Va fi simplu, iubitule, ne vom croi drumul.
Zei, dacă rămân cu acești oameni, sunt ca și mort.
Rămasă cu ochii la Tool, Lady Envy zâmbi.
– Ca un cuțit încins la roșu, care trece prin gheață, noi vom străpunge spre inima unui suflet imemorial, înghețat. Ridicând ușor glasul, adăugă: Cel puțin așa bănuim noi, Onos T'oolan, nu-i așa?
T'lan Imassul se opri.
Baaljagg se îndepărtă de mâna lui Toc și porni înainte. Câinele Garath o urmă.
Auzind zgomotul a trei săbii scoase din teacă, malazanul se răsuci.
– O, spuse Lady Envy. Se întâmplă ceva.
Toc își scoase arcul de pe umăr și puse o săgeată aproape de coardă, apoi scrută orizontul din fața lui.
– Nu văd nimic, dar vă cred pe cuvânt.
Aproape imediat, un K'Chain Che'Malle apăru pe creasta dealului aflat la o sută de pași; uriaș, gheboșat și părând să se

scurgă pe pământ pe două picioare. La capetele brațelor avea săbii.
Ay-ul și câinele tresăriră și se retraseră.
Amintindu-și de o asemenea creatură – laolaltă cu durerea provocată de moartea lui Trake –Toc începu să respire precipitat.
– Vânător K'ell, spuse Tool. Fără viață.
Încă nu dusese mâna la sabia lui de piatră. T'lan Imassul se răsuci spre cei trei Seguleh. Între ei se înstăpâni un moment înghețat, apoi Tool dădu din cap. Cu Senu, aflat în dreapta lui Mok, și cu Thurule în stânga lui, și cu ambii frați cu un pas în fața celui de-Al Treilea, Seguleh înaintară pentru a se confrunta cu K'Chain Che'Malle.
– Un joc riscant, murmură Lady Envy.
– A sosit vremea să le vedem tăria, doamnă, spuse Tool. Aici, la granița cu Domin. Trebuie să aflăm eficacitatea cuțitului nostru.
Toc își fixă săgeata.
– Ceva îmi spune că aș putea la fel de bine să arunc și cu rămurele în fiara asta, murmură el, amintindu-și moartea lui Trake.
– Greșești, spuse Tool, dar nu e nevoie să pui la încercare puterea pietrei din săgețile tale.
– Putere? Bine, dar nu asta este problema. Tool, nu am decât un ochi. Nu pot aprecia bine distanța. Iar acea creatură este *rapidă.*
– Las-o pe asta în seama Seguleh, spuse T'lan Imassul.
– Cum zici, îi răspunse Toc, și ridică din umeri.
Inima lui nu-și încetini bătăile ca de ciocan.
K'Chain Che'Malle deveni o fulgerare neclară când se repezi spre cei trei frați. Segulehii se dovediră însă mai rapizi. Senu și Thurule trecuseră deja de creatură, aplicând lovituri sălbatice și fără greș în spate, fără a se întoarce, alunecând fără niciun efort, ca niște șerpi, pentru a evita coada șfichiuitoare a vânătorului.
Stând chiar în fața creaturii, Mok nu se retrăsese niciun pas.
Brațele uriașe ale fiarei zburară pe de o parte și de alta a celui de-Al Treilea – fiind retezate dintr-o singură lovitură de la încheietura umărului de frații care îl flancau. Săbiile lui Mok țâșniră în sus, împunseră, tăiară, se răsuciră și agățară, apoi se retraseră având o clipă în vârfurile lor capul masiv al vânătorului, după care Al Treilea azvârli greutatea sabiei într-o

parte și sări în dreapta, evitând de puțin corpul decapitat care se prăbușea.
K’Chain Che’Malle scoase un bubuit ca de tunet când lovi pământul, cu picioarele și coada zvârcolindu-se. Apoi mișcările lui încetară.
– Ei, bine, n-a fost prea greu, spuse Toc după ce își recăpătă suflul. Fiarele astea arată mai fioroase decât sunt în realitate, e limpede. Asta e bine. Acum, vom face o plimbare de plăcere în Domin, nu? O să admirăm minunea de Bastion, apoi mergem mai departe.
– Vorbești fără noimă, spuse Lady Envy. Foarte rău, Toc cel Tânăr. Te rog să încetezi.
Închizându-și gura, Toc reuși să dea din cap.
– Acum să mergem și să-l examinăm pe K’Chain Che’Malle. Eu una, sunt curioasă.
Toc o urmări plecând, apoi o urmă împleticindu-se. Când trecu pe lângă Tool, îi aruncă un surâs bolnav.
– Cred că acum te poți liniști, nu?
T’lan Imassul își întoarse fața spre el.
– Al Treilea e impresionant, Toc cel Tânăr.
– Chiar așa?
– Eu n-aș fi putut face asta. N-am văzut niciodată o asemenea îndemânare.
Privind cu ochi mijiți, Toc tăcu o clipă, apoi spuse:
– Tool, asta a fost un exemplu de disecție – nu-i ești egal ca iuțeală?
– Probabil.
– Și ar fi reușit asta fără ca frații lui să-i reteze brațele? Ce se întâmpla dacă fiara ar fi atacat cu picioarele, și nu cu fălcile? Tool, K’Chain Che’Malle a încercat să îi atace pe toți trei simultan. Prostie. Aroganță.
T’lan Imassul își înclină capul într-o parte.
– Aroganța. Un viciu al celor care sunt strigoi, Toc cel Tânăr.
Zâmbetul se întinse pe toată fața malazanului.
– Iar aroganța ta tocmai a fost zdruncinată, Tool?
– Am avut o senzație neobișnuită.
Toc ridică din umeri și dădu să se întoarcă pentru a se alătura lui Lady Envy.
Sabia din piatră apăru în mâinile lui Tool.
– Trebuie să-l provoc. Acum.

Toc se apropie de el și zâmbetul dispăru de pe fața lui.
– Stai puțin, prietene, doar nu…
– Trebuie să-l provoc. Neîntârziat.
– De ce?
– Prima Sabie a T'lan Imass nu trebuie să aibă egal, Aral Fayle.
– O, zei, nu și tu!
T'lan Imass porni spre Seguleh.
– Stai! Tool…
Prima sabie aruncă o privire peste umăr.
– Muritorule, în ciuda cuvintelor pe care le-ai rostit mai devreme, și tu împărtășești credința mea zdruncinată.
– La naiba, Tool, nu e momentul potrivit pentru așa ceva! Gândește-te! Avem nevoie de voi toți – și fiecare trebuie să fie teafăr. Întreg.
– De ajuns cu vorbele, Aral Fayle.
Frații stăteau în jurul K'Chain Che'Malle prăbușit. Lady Envy era printre ei și se lăsase pe vine pentru a examina cadavrul creaturii.
Cuprins de groază, Toc îl urmări pe Tool, care se apropia cu pași hotărâți.
Senu fu primul dintre Seguleh care îi observă. Își scoase încet săbiile și făcu un pas înapoi. Un moment mai apoi, Thurule procedă la fel. Mok se întoarse lent către T'lan Imass.
– Pe Abis! exclamă Lady Envy și se ridică în picioare cu o expresie întunecată pe față. Nu acum.
Făcu semn cu o mână.
Mok se prăbuși la pământ.
Tool se opri.
– Trezește-l, doamnă, spuse el cu glas hârâit.
– N-o voi face. Senu, tu și Thurule, pregătiți o targă pentru fratele vostru adormit. O puteți trage.
– Doamnă…
– Nu cu tine vorbesc, T'lan Imass.
Și pentru a-și întări spusele, își încrucișă brațele la piept și îi întoarse spatele lui Tool.
După câteva momente în care nimeni nu scoase o vorbă, Prima Sabie își vârî sabia înapoi în teacă.
– Lady Envy, nu poate rămâne adormit o veșnicie. Nu faci decât să amâni inevitabilul.
Ea nu-i răspunse.

Toc inspiră adânc.
– Ce femeie adorabilă, spuse el încet, oftând.
Ea îl auzi și se întoarse cu un zâmbet care făcu inima lui Toc să se oprească.
– A, mulțumesc!
– Asta nu e…
Amuți.
Ea se încruntă.
– Poftim?
– Nimic.
O zei, nimic!

Făcută din fâșii din piele legate încrucișat, alcătuind o rețea, și două vergele de săgeată pe care Lady Envy le făcu să apară ca din senin, targa pentru Al Treilea era trasă de Senu și de Thurule cu ajutorul unor curele petrecute pe după umeri. Cei doi frați erau agitați de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar, lucru evident pentru Toc – și fără îndoială și pentru T'lan Imass – nimeni nu putea încălca ordinele lui Lady Envy.
Pe măsură ce după-amiaza se stingea, urcară șirul muntos. Dinspre miazănoapte se apropiară nori de ploaie, întunecând munții din depărtare. Aerul se răci treptat.
Granița în sine era marcată de o serie de tumuli aliniați de-a lungul crestei. Ici și colo se vedeau împrejmuiri abandonate de multă vreme, iar zidurile construite din piatră fără mortar sugerau vremuri mai prospere din trecut. Cotropite de buruieni, drumuri pavate cu plăci se încrucișau pe pământuri. Dealurile făcură loc unei văi late și puțin adânci, împădurită la bază, unde un râu își croia cursul sinuos spre miazănoapte. Pe fundul văii se zăreau trei clădiri scunde de fermă, iar structurile de lângă râu alcătuiau un cătun așezat probabil lângă un vad. Nu se vedeau animale, iar din hornuri nu se înălța fum, ceea ce conferea priveliștii un ciudat aspect pastoral.
Cu toate acestea, trecerea de la câmpia dezgolită la pășuni verzi și semne de activitate umană aproape că îl șocă pe Toc cel Tânăr. Simțind un val surd și slab de neliniște, își dădu seama că se obișnuise cu solitudinea câmpiei pe care Elinii o numeau Lamatath. Absența oamenilor – cei din afara grupului… *necunoscuți* – diminuase ceea ce înțelegea acum că era o încordare constantă din viața lui. *Probabil în viețile tuturor. Fețe*

nefamiliare, priviri cercetătoare, fiecare simț ascuțit, în efortul de a descifra necunoscutul. Manifestăm toți dorința de a rămâne nevăzuți, neobservați? Cea mai mare constrângere este ca alții să nu asiste la acțiunile noastre?

– Dragule, pari să fi căzut pe gânduri, murmură Lady Envy, aflată alături de el.

Toc ridică din umeri.

– Nu suntem.. prea bătători la ochi? Grupul nostru. Războinici mascați, un lup uriaș și un câine – plus un T'lan Imass.

Tool se opri și se întoarse spre ei.

– Mă voi face nevăzut.

– Când cazi în țărână pătrunzi în coridorul tău Tellann? întrebă Toc.

– Nu. Mă întorc pur și simplu la ceea ce trebuia să fiu, asta dacă nu s-ar fi desfășurat Ritualul. Ar fi lipsit de înțelepciune să folosesc Tellann pe tărâmul Domin, Toc cel Tânăr. Cu toate astea, voi rămâne vigilent și aproape de voi.

Toc scoase un sunet din gâtlej.

– M-am obișnuit să te simt aproape. În carne și oase, vreau să zic. Se încruntă. Sau cam așa ceva.

T'lan Imass ridică din umeri, apoi dispăru într-un nor de praf.

– Există și alte soluții în ce-i privește pe însoțitorii noștri canini, spuse Lady Envy. Uite. Se apropie de Baaljagg. Tu, cățelușule, în forma de acum ai o înfățișare mult prea… alarmantă. Vrei să te facem mai mic?

Ay-ul rămăsese nemișcat urmărind cum ea întinde mâna subțire și pune un deget pe fruntea lui.

Într-o fracțiune de secundă, Baaljagg se transformă dintr-un lup înalt și slab într-un animal de talia câinelui Garath. Zâmbind, Lady Envy privi spre miazăzi.

– Lupii aceia galbeni încă ne urmăresc, sunt foarte curioși, dar nu cred că se vor apropia acum, când am ajuns printre oameni. Dar vai, chiar dacă îi fac pe Seguleh să ajungă de talia unor copii, nu i-ar face de neobservat, nu crezi, Toc cel Tânăr?

Malazanul invocă în minte imaginea celor doi „copii“ mortali și mascați, iar o clipă mai târziu imaginația lui bătu în retragere.

– Hm, reuși el să spună, nu. Adică, da. Da, sunt de acord.

– Cătunul de colo, continuă ea, se va dovedi un test mărunt privind modul în care localnicii reacționează văzându-i pe Seguleh. Dacă se vor dovedi necesare alte ajustări ale

membrilor grupului, ne putem ocupa de ele mai târziu. Am acoperit toate problemele, dragul meu?
– Da, mormăi el fără chef, cred că da.
– S-ar putea ca acest cătun să aibă ceva care aduce a han.
– N-aș miza pe asta, doamnă. Drumurile astea de negustori nu au fost călcate de mulți ani.
– Ce lipsă de civilizație! Coborâm până acolo?

Primele picături de ploaie cădeau deja pe drumul din piatră când ajunseră la prima dintre cele șase clădiri dărăpănate și mizere ale cătunului. Aceasta fusese un han pentru călători, având grajduri și o incintă cu ziduri scunde pentru carele negustorilor, dar care acum era pustie și în parte dezmembrată, pentru că lemnul și piatra fasonată a zidului bucătăriei se folosiseră în alte scopuri, lăsând interiorul pradă intemperiilor. Între cuptoarele din cărămidă crescuseră buruieni și plante înalte. Dincolo de hanul abandonat se aflau trei clădiri mici. O fierărie și o încăpere pentru depozitarea șeilor, precum și biroul și locuința colectorului de dări. Toate lipsite de viață. Singura structură care prezenta urme de întreținere se afla pe celălalt mal al vadului. Avea ziduri înalte – pietrele proveneau din diferite locuri – și porți cu canaturi din lemn sub o arcadă, numai coama piramidală acoperită cu solzi din aramă lustruită era vizibilă.
– Cred că acela este un templu, murmură Toc, stând în mijlocul singurei străzi a cătunului, uitându-se cu ochi mijiți la clădirea de pe celălalt mal al râului.
– Adevărat, îi răspunse Lady Envy. Și cei dinăuntru ne-au simțit prezența.
El îi aruncă o privire.
– Cum?
Ea ridică din umeri.
– Suntem străini din Lamatath – un preot din clădire are puterea de a cerceta, dar e ușor de înșelat. Ai uitat că... spuse ea zâmbind. Am avut la dispoziție generații în care să-mi perfecționez aspectul nevinovat.
Nevinovat? Pe răsuflarea lui Hood, aici greșești.
– Dragul meu, îl am deja pe preot la îndemână, și el nu bănuiește nimic, desigur. Cred că dacă îi rugăm, o să ne asigure cazarea. Urmați-mă.
Mergând nesigur, el porni după ea.

– Cazare? Ți-ai pierdut mințile, doamnă?
– Taci, tinere. Deocamdată sunt binedispusă – doar nu vrei să vezi cum sunt la supărare, nu-i așa?
– Nu. Sigur că nu. Cu toate astea, Lady Envy, este un risc pe care noi...
– Prostii! Trebuie să înveți să ai încredere în mine, Toc cel Tânăr. Întinse un braț, îl petrecu pe după umărul lui și îl trase mai aproape. Vino cu mine, scumpule. Uite, nu e plăcut? Atingerea trecătoare a șoldurilor noastre, brusca familiaritate care face inima să gonească. Umezeala ploii, care se potrivește...
– Da, da, doamnă. Te rog, nu intra în detalii, altfel o să mă împiedic.
Ea pufni în râs.
– Iubirea mea, cred că până la urmă am reușit să te farmec. Iar acum mă întreb pe ce drum să te conduc. Am o sumedenie de soluții. Ce interesant! Spune-mi, mă socotești crudă, Toc cel Tânăr?
El rămase cu privirea la templu.
Pătrunseră în apa răcoroasă a râului, iar apa se învolbură în jurul gleznelor, dar nu urcă mai mult.
– Da, răspunse el într-un târziu.
– Pot fi și crudă. De fapt, de obicei sunt. Am bănuit că ai știut asta de la început. Ce crezi că se află în fața noastră?
– Nu știu. Ei, am ajuns. Batem la ușă?
Lady Envy oftă.
– Aud zgomot de picioare.
Ușa din stânga lor se deschise cu un scârțâit și în cadrul ei apăru un bărbat slab și despuiat complet, cu o vârstă greu de ghicit, cu pielea palidă, capul și sprâncenele rase, care își aținti ochii cenușii asupra lui Lady Envy.
– Bun venit, stăpână, spuse omul. Te rog să intri. Pannion Domin vrea să își demonstreze ospitalitatea – și privirea lui alunecă pe lângă ea, îndreptându-se spre lup și câine, apoi spre Seguleh – față de tine și însoțitorii tăi.
Se retrase un pas.
Aruncând o privire impenetrabilă spre Toc, Lady Envy îl urmă pe preot.
Aerul înfierbântat și umed din clădire era dominat de o duhoare de descompunere și, imediat ce ieși din umbra porții, malazanul descoperi sursa mirosului. Pe pereții interiori erau înșirate cam

douăzeci de cadavre din pieptul cărora ieșeau cârlige mari din fier, iar picioarele le atârnau la înălțimea de un braț deasupra podelei. Peretele din piatră din spatele lor era pătat cu galben și roșu-închis. Capetele lipsite de ochi atârnau în piept, iar din șuvițele de păr le șiroia apă de ploaie. Văzând încotro se îndreptase atenția oaspeților săi, preotul se uită la cadavre cu un zâmbet vag.

– Sătenii au fost eliberați. După ce și-au încheiat truda de a ridica acest templu, au fost răsplătiți. Pentru noi simt o dovadă a îndurării stăpânului nostru.

– Cam ciudată variantă de îndurare, mormăi Toc, luptând împotriva unui val de greață.

– Cu timpul, vei ajunge să înțelegi, îi răspunse preotul. Dar vă rog. Se pregătește masa. Clarvăzătorul-domin Kahlt – stăpânul templului – vă așteaptă în sala de oaspeți.

– Cât de amabil, spuse Lady Envy. Acest templu al vostru este o construcție extraordinară.

Mutându-și privirea de la sătenii uciși, Toc studie edificiul care îi domina. Forma de piramidă continua până la nivelul podelei, iar poleirea cu aramă era întreruptă doar de douăsprezece luminatoare plasate aleatoriu, fiecare dintre ele având ca geamuri mici lespezi subțiri din cuarțit roz. Intrarea era marcată de un portal îngust și înalt, încadrat de patru pietre masive dăltuite – un prag lat, două menhire de o parte și de alta, ambele ascuțite la vârf, și o piatră drept buiandrug. Coridorul de dincolo de intrare avea trei pași lungime, evidențiind lățimea fundațiilor piramidei.

Când trecură într-o încăpere spațioasă și scundă, aerul se dovedi mai încins decât în sala mare, iar lumina aruncată de ferestre era roz, iritantă. Acolo îi aștepta masa întinsă, plină de mâncare și având drept scaune perne pe care mesenii stăteau întinși. În fața altei uși de formă triunghiulară – aceasta fiind exact în fața intrării – se înălța o siluetă purtând o armură străveche, de culoare neagră. În stânga sa, de cadrul ușii stătea rezemată o secure cu două tăișuri și coadă lungă. Războinicul avea capul dezgolit și creștetul ras, iar fața lui colțuroasă și lipsită de barbă evidenția vechi cicatrice de-a lungul fălcii inferioare și de-a lungul nasului.

Pe răsuflarea lui Hood, recunosc acele cicatrice – pe un coif cu apărătoare de obraz rămân asemenea urme... când cineva lovește cu buzduganul, adică.
Încruntându-se, Lady Envy ezită, apoi se întoarse spre preot.
– Am înțeles că ai spus că ne așteaptă Marele Preot, da?
Bărbatul slab zâmbi.
– Așa este, stăpână. Făcu o plecăciune în fața războinicului. El este Clarvăzătorul-domin Kahlt, stăpânul acestui templu. Clarvăzător-domin sunt cei Înzestrați între copiii Clarvăzătorului Pannion. Războinici nepereche, dar și erudiți. Acum, pentru a încheia prezentările, ne faceți onoarea să ne spuneți numele voastre?
– Sunt Lady Islah'Dracon, spuse Lady Envy, cu ochii asupra Clarvăzător-dominului. Însoțitorul meu este Toc cel Tânăr; gărzile mele de corp, Senu, Thurule, iar cel care acum doarme este Mok. Dorești să știi și numele animalelor mele?
Preotul clătină din cap.
– Nu e nevoie. În Domin nu li se acordă niciun respect animalelor fără minte. De dragul ospitalității, ele vor fi tolerate, cu condiția să le ții sub control. Îți mulțumesc pentru prezentări, doamnă. Iar acum îmi iau rămas-bun.
Făcând încă o plecăciune, se întoarse și se îndreptă șchiopătând către o mică ușă aflată într-o parte.
Clarvăzătorul-domin Kahlt făcu un pas înainte și armura îi zăngăni.
– Așezați-vă, spuse el cu glas moale și calm. Nu avem deseori privilegiul de a primi oaspeți.
Lady Envy ridică o sprânceană.
– Nu se întâmplă des?
Kahlt zâmbi.
– De fapt, sunteți primii. Pannion Domin este o țară insulară. Puțini o vizitează și rareori o fac a doua oară. Există unii care dovedesc înțelepciune și adoptă credința noastră, iar aceia sunt primiți ca frați și surori. Când credința este îmbrățișată, recompensele sunt mari. Ochii îi luciră. Speranța mea fierbinte este că vă veți bucura de un asemenea dar.
Toc și Lady Envy se așezară pe perne. Baaljagg și Garath rămaseră cu Seguleh, care stăteau în picioare, lângă intrare.
Clarvăzătorul-domin Kahlt se așeză în fața oaspeților săi.

– Unul dintre servitorii tăi este bolnav? Să chem un vindecător, doamnă?
– Nu e nevoie. Cu timpul, Mok își va reveni. Clarvăzătorul-domin, sunt curioasă. De ce ați construit un templu într-un sătuc atât de sărac? Mai ales dacă apoi i-ați executat toți locuitorii.
– Locuitorii au fost răsplătiți, nu executați, spuse Kahlt, al cărui chip se înnegură. Noi executăm doar infractorii.
– Și victimele au fost mulțumite de această deosebire care s-a făcut între ele și infractori?
– Doamnă, s-ar putea ca destul de curând să-i întrebi asta personal.
– Probabil.
– Să îți răspund la întrebare. Acest templu este una din cele șaptezeci de asemenea construcții, fiecare dintre ele controlând câte un drum de trecere a graniței Domin. Granițele Clarvăzătorului Panion țin de spirit, dar și de geografie. Cei mai credincioși dintre supușii lui trebuie să accepte răspunderea privind reglementările și protecția.
– Suntem oaspeții tăi, astfel că poți să faci aprecieri și să judeci dacă suntem demni sau nedemni de a intra în imperiul vostru.
Kahlt ridică din umeri și întinse mâna după o felie dintr-un fruct local pe care Toc nu-l recunoscu.
– Vă rog să vă serviți. Vinul este din Gredfallan, extrem de plăcut. Feliile de carne sunt de bhederin.
Lady Envy se aplecă și, cu o mișcare delicată, ridică o felie de carne pe care apoi o aruncă spre intrarea în încăpere. Garath se apropie de ea, o adulmecă și apoi o mâncă. Ea îi zâmbi Marelui Preot.
– Mulțumim, vom mânca.
– Pentru poporul nostru, ceea ce ai făcut acum reprezintă o insultă gravă, spuse Kahlt cu glas hârâit, iar mâinile îi tresăriră.
– La poporul nostru este o chestiune de pragmatism.
Clarvăzătorul-domin își arătă dinții într-un zâmbet glacial.
– Încrederea și onoarea sunt trăsături apreciate în Pannion Domin, Lady Envy. Deosebirea față de cultura din care provii nici nu poate fi mai evidentă.
– Adevărat. Îndrăznești să riști influența noastră corupătoare?
– Nu ai nicio influență, doamnă. Dar s-ar putea să avem *noi*.

Toc își turnă puțin vin și se întrebă ce punea la cale Envy. Dăduseră peste un cuib de viespi și, zâmbind, ea îi smulgea omului aripile.
Kahlt își recăpătă stăpânirea de sine.
– Procedezi înțelept mascându-ți servitorii, doamnă? Această practică pare să se bată cap în cap cu nefericita ta paranoia.
– A, dar ei sunt mai mult decât simpli servitori, Clarvăzătorul-domin. De fapt, sunt emisari. Spune-mi ce știi despre Seguleh.
Examinându-i pe războinicii tăcuți de la intrarea în încăpere, Kahlt se lăsă încet pe spate.
– Oamenii insulei… care ne ucid toți călugării. Și ne-au cerut să le declarăm război și să organizăm o invazie pe mare. Aroganța aduce propria sa recompensă, după cum vor descoperi curând. La urma urmelor, una este să ucizi preoți neînarmați și… Zece mii de Clarvăzători-domin se vor răzbuna pe Seguleh. Prea bine, spuse el oftând, acești emisari au venit pentru a cerși iertarea?
– A, nu, spuse Lady Envy. Au venit să…
Toc întinse brusc o mână și o strânse de braț. Luată prin surprindere, ea întoarse capul spre el.
– Doamnă, murmură el, apoi se întoarse spre Kahlt. Au fost trimiși pentru a-i transmite un mesaj Clarvăzătorului Pannion. Personal.
– Acesta este un fel de a spune, remarcă sec Lady Envy.
Retrăgându-și mâna, Toc se așează la loc și așteptă ca bubuiturile sălbatice ale inimii să i se potolească.
– Există prevederi privind o asemenea audiență, spuse Kahlt, rămas cu ochii la Seguleh. Dezarmați. Fără măști. Poate și altceva, dar nu eu hotărăsc asta. Privirea lui reveni la Lady Envy. Cum se face că acești emisari sunt servitorii tăi?
– Printr-un tertip de femeie, îi răspunse ea și îi zâmbi.
El se crispă vizibil.
Da, știu cum se simte. E copleșit de emoție. Și face eforturi uriașe pentru a nu se arunca la picioarele ei. Da, întâi jumulit, iar acum țintuit, și se zvârcolește.
Kahlt își drese glasul.
– Acum vă voi lăsa să vă ospătați. Camerele de dormit au fost pregătite. Călugărul care v-a întâmpinat la ușă vă va fi călăuză. Ziua se încheie peste o bătaie de clopot. Vă mulțumesc pentru discuția extrem de lămuritoare.

Se ridică, își luă securea de pe peretele din spatele lui și ieși pe ușa interioară.
După ce ușa se închise, Toc scoase un sunet gutural.
– Lămuritoare? A fost o glumă?
– Mănâncă, iubitule, spuse Envy. Cu burta plină și mulțumită… după care ne vom primi răsplata.
Toc fu cât pe ce să se înece cu vinul, tuși neajutorat o vreme, apoi se uită la ea cu ochiul care îi lăcrima.
– Răsplată? reuși el să spună.
– Tu și cu mine, da. Cred că Seguleh vor primi o escortă cum se cuvine sau ceva asemănător. Baaljagg și Garath vor fi măcelăriți, desigur. Uite, încearcă asta, e delicioasă. Înainte de zori, cred eu, focul din venele noastre va fi eliberat, pentru a întâmpina răsăritul soarelui ori ceva la fel de patetic. Pe de altă parte, am putea îmbrățișa credința – crezi că îl vom convinge? Ce fruct e ăsta? Are un gust ca obielele de soldat. Eu nu – el s-a hotărât, înțelegi?
– Iar tu l-ai ajutat tot timpul, doamnă.
– Serios? Tăcu o clipă, păru să se gândească la ceva, apoi întinse mâna să ia pâine. Nu-mi dau seama cum. Adevărat, am fost iritată. Ai observat cum poate fi deformat limbajul pentru a ascunde brutalitatea? A, mi-a venit o idee! Uită-te la Seguleh – sunt mascați, dar ei se exprimă direct și sincer, adevărat? Ce părere ai, asta nu înseamnă ceva? Un înțeles ascuns? Fețele noastre cărnoase și mobile sunt pricepute la înșelătorie – o mască mult mai subtilă decât ceea ce poartă frații. Nu mai vrei vin? E foarte bun. Gredfallan? N-am auzit de soiul ăsta. Seguleh își dezvăluie doar ochii, goliți de expresia care îi încadrează, dar ei sunt portaluri către sufletul lor. Uimitor. Mă întreb cine a inițiat acest obicei și de ce.
– Doamnă, te rog, o întrerupse Toc. Dacă vor să ne ucidă…
– Nu intențiile sunt importante, dragul meu. Îmi place gustul de trifoi din mierea asta. Încântător. Apropo, zidurile care ne înconjoară sunt în mare măsură goale pe dinăuntru, dar nu neocupate. Vrei să duci farfuriile cu carne cățelușilor mei? Mulțumesc, dragule, ești un dulce.
– Bine, mârâi Toc. Așadar, ei știu că ne-am dat seama. Ce facem acum?

– Nu știu ce vei face tu, dar eu sunt moartă de oboseală. Sper că paturile sunt moi. Ce crezi, pe Pannioni îi interesează lucruri simple precum apa caldă?
– Pe nimeni nu interesează apa caldă, Lady Envy, dar sunt convins că au pregătit ceva.
– Ospățul s-a încheiat. Unde-o fi sărmanul și micuțul călugăr?
Imediat după aceea, se deschise o ușă și clericul apăru.
– Extraordinară coincidență. Îi mulțumesc stăpânului tău pentru tratație, tu cel umil, și te rog să ne arăți drumul.
Călugărul făcu o plecăciune și apoi un gest.
– Urmați-mă, onorați oaspeți. Dar, vai, animalele trebuie să rămână afară, în incintă.
– Desigur.
Omul se înclină din nou.
Lady Envy făcu un semn cu degetele mâinii subțiri, iar Baaljagg și Garath ieșiră afară în pas vioi.
– Bine dresați, doamnă, murmură călugărul.
– Nici nu-ți închipui cât de bine, îi răspunse ea.
Camerele de dormit se aflau de-a lungul unui zid, mici, de formă pătrată, cu tavane joase, nemobilate, cu excepția unor paturi înguste cu saltea din blană și cu un felinar aflat pe un raft de pe un perete. O încăpere de la capătul îndepărtat al holului era destinată îmbăierii la comun, având podeaua din gresie și coborând treptat spre câteva bazine, iar apa curgea continuu, rece și curată.
Lăsând-o pe Envy să facă baie, Toc intră în dormitorul lui și, cu un oftat, își așeză sacul pe podea. Avea nervii în zdrențe și când o auzi pe Envy cântând, starea lui nu se îmbunătăți defel. Se aruncă pe pat. *Să dorm? Imposibil. În aceste momente, ticăloșii își ascut cuțitele, pregătindu-ne răsplata. Suntem pe cale de a îmbrățișa credința, iar fața ei este un cap de mort.*
Deschise ochii când auzi un urlet care făcu să îi înghețe sângele în vene. Era întuneric – felinarele dispăruseră ori fuseseră scoase din camere. Toc își dădu seama că adormise, iar asta duhnea a vrajă. Urletul răsună din nou, sfârșind într-un gâlgâit tot mai stins.
În fața camerei, pe hol, auzi zgomot de gheare.
Scăldat în sudoare și tremurând, Toc cel Tânăr coborî precaut din pat. Își scoase pumnalul cu lamă lată din obsidian pe care i-l

făcuse Tool, îl apucă strâns de mâner cu mâna dreaptă, apoi, cu stânga, își scoase din teacă propriul pumnal din fier.

Gheare. Ori sunt Soletaken pe aici… ori Baaljagg și Garath ne fac o vizită. Se rugă în gând să fie ei.

Prăbușirea zidăriei îl făcu să tresară, pentru că un zid se năruia undeva aproape. Cineva scânci, apoi țipă ascuțit când oasele îi plesniră. Sunetul unui trup târât prin fața ușii îl făcu pe Toc să se ghemuiască și să își pregătească pumnalele în mâinile tremurătoare.

Întuneric. Pentru numele lui Hood, ce ar trebui să fac? Nu văd absolut nimic! Ușa se spintecă în cadru din pricina impactului cu corp mare. În timp ce zgomotul căpătă ecou, ușa se prăbuși spre interior… sub greutatea unui cadavru despuiat, iluminat slab de lumina care venea dinspre hol.

În fața ochilor îi apăru un cap masiv, cu ochii sticlind.

Toc oftă adânc.

– Baljagg, șopti el. Ai mai crescut de când te-am văzut ultima oară.

După o foarte scurtă pauză, în care se recunoscură unul pe celălalt, ay-ul trecu prin dreptul ușii. Toc urmări trupul lung al fiarei alunecând prin fața lui, apoi o urmă.

Holul era devastat. Piatră sfărâmată, paturi distruse și bucăți de carne pretutindeni. Pereții erau plini de sânge și bilă. *Zei, lupul ăsta a trecut prin ziduri de piatră groase de un braț de om? Cum asta?*

Cu capul aplecat și cu zgomot de gheare pe piatră, Baaljagg se apropie de camera de baie. Toc se mișcă ușor în urma ay-ului.

Până să ajungă la baie, o a doua formă patrupedă apăru dintr-un coridor lateral aflat alături de intrare, întunecată, tărcată cu negru și cenușiu, făcându-l pe Baaljagg să pară pitic. Ochii ca niște cărbuni încinși de pe capul plin de sânge îl fixară pe Toc cel Tânăr.

Garath?

Umerii creaturii erau acoperiți de un praf alb. Se trase deoparte pentru a-i permite lui Baaljagg să treacă.

– Garath, murmură Toc în timp ce îl urma, foarte aproape de fălcile uriașe și băloase. Ce a fost în feliile de carne de bhederin pe care le-ai mâncat?

Cățelul blând dispăruse în acea noapte, iar în locul lui, Garath devenise un ucigaș cu sânge rece. În ochii uriașului copoi juca

moartea. Fiara îi făcu loc lui Toc să treacă, apoi se întoarse și dispăru în direcția din care venise.
Un șir de lumânări de pe zidul îndepărtat iluminau camera de baie. Amușinând dalele de gresie, Baaljagg ocolea bazinele. Apa care curgea era roșiatică și aburindă. Prin lumina neclară, Toc văzu patru cadavre, toate în armuri, zăcând pe fundul bazinelor. Acei războinici fierseseră probabil de vii. Malazanul se rezemă de un perete și, cu o serie de icnete cumplite, vărsă masa pe care Clarvăzătorul-domin i-o oferise cu atâta amabilitate.
Lovituri puternice și îndepărtate făcură podeaua de sub picioare să se cutremure. Garath își continuă vânătoarea neobosită. O, vai, sărmani nenorociți, ați invitat oaspeți nedoriți în templul vostru.
– A, iată-te!
Încă îngrețoșat, se întoarse și o văzu pe Lady Envy, îmbrăcată în cămașă într-o noapte imaculată, cu părul negru ca pana corbului legat și strâns la spate, stând în cadrul ușii.
– Armura aceea s-a dovedit ucigător de grea, spuse ea cu regret în glas, cu ochii la cadavrele din bazine, apoi se lumină la față. Ei, bine! Voi doi, veniți aici! Senu și Thurule trebuie să fi terminat cu războinicii Clarvăzătorului-domin.
– Au fost mai mulți? întrebă uimit Toc.
– Au fost aproape douăzeci. Kahlt le-a fost căpitan, nu doar mare preot al acestui templu. Preoți-războinici – ce combinație nefericită! Întoarce-te în camera ta, dragul meu. Trebuie să-ți strângi catrafusele. Ne întâlnim în incintă.
Apoi se îndepărtă.
Pornind în urma ei și avându-l pe Baaljagg în spate, Toc inspiră adânc și tremurător.
– A participat și Tool la lupta asta? întrebă el.
– Nu l-am văzut. În orice caz, nu l-a chemat nimeni. Situația a fost sub control.
– Iar eu am sforăit ca un nemernic!
– Baaljagg a vegheat pentru tine, iubire. Erai obosit, nu? A, am ajuns. Strânge-ți lucrurile. Garath vrea să distrugă templul.
– Da, exclamă Toc. În legătură cu Garath…
– Nu prea ești în apele tale când te trezești, adevărat, tinere? Putem discuta despre asta mai târziu?
– Bine, mârâi el, intrând în cameră. Sigur vom discuta.

În timp ce, cu un zgomot asurzitor, încăperile din interiorul templului se făceau praf și pulbere, Toc rămase în incintă, urmărindu-i pe cei doi Seguleh care coborau cadavrele sătenilor din cârlige și le înlocuiau cu cele proaspăt căsăpite ale războinicilor Clarvăzătorului-domin. Kahlt, cu o singură împunsătură în inimă, se număra printre morți.
– A luptat cu o determinare sălbatică, murmură Lady Envy, aflată alături de Toc. A mânuit securea cu repeziciune, dar se pare că Thurule abia s-a mișcat. Eschive nevăzute. Apoi s-a întins calm în față și l-a străpuns pe căpitan drept în inimă. O demonstrație minunată, Toc cel Tânăr.
– Fără îndoială, murmură el. Spune-mi, acum Clarvăzătorul a aflat despre noi?
– A, sigur, iar distrugerea templului îl va îndurera nespus.
– Va trimite o întreagă armată după noi.
– Presupunând că se poate lipsi de una din campania de la miazănoapte, ceea ce cred că va face. Cu siguranță că va trebui să reacționeze într-un fel, fie și numai pentru a ne încetini înaintarea.
– Aș putea să mă întorc chiar acum, spuse Toc.
Ea ridică o sprânceană.
– Îți lipsește încrederea?
– Doamnă, eu nu sunt Seguleh. Nu sunt nici ay, în pragul ascendenței. Nu sunt nici T’lan Imass. Nu sunt câine care să stea ochi în ochi cu un Copoi al Umbrei! Și nu sunt nici vrăjitor care poate fierbe oamenii de vii printr-un simplu pocnet din degete!
– Vrăjitoare! Acum mă simt jignită! Înaintă spre el cu brațele încrucișate și cu ochii fulgerând. Vrăjitoare! M-ai văzut pocnind din degete? Pe Abis, ce idee lipsită de eleganță!
Fără să vrea, Toc făcu un pas înapoi.
– A fost doar o figură de stil.
– Of, ține-ți gura!
Îi luă capul între mâini și îl trase aproape. Buzele ei pline se întredeschiseră.
Toc încercă să se smulgă, dar mușchii păreau să se dizolve în jurul oaselor.
Ea se opri brusc și se încruntă.

– Nu, poate nu. Te prefer… liber. Apoi încruntarea făcu loc unei grimase. În orice caz, mi-ai pus răbdarea la încercare mai tot timpul.
Îi dădu drumul, îi examină chipul încă un moment, după care zâmbi și se întoarse.
– Cred că trebuie să mă schimb. Senu! Când termini, găsește-mi garderoba.
Toc se scutură încet. Tremura, gândindu-se la ce ar fi însemnat acel sărut.
Și poeții scriu despre lanțurile iubirii. Ha-ha! Ceea ce ei scriu la figurat despre ceea ce ea face de-a dreptul. Dacă dorința ar avea o zeiță…
Un vârtej de praf, și Tool se materializează lângă el. T'lan Imassul întoarse capul și se uită la silueta lungită a lui Mok, aflată lângă poarta exterioară, apoi spuse:
– Vânătorii K'ell ne înconjoară.
Tool ar fi vrut parcă să spună mai multe, dar dispăru din nou.
– Vezi? strigă Lady Envy către malazan. Acum nu te bucuri că am insistat să dormi puțin?
Ajunseră la o răspântie marcată de două menhire aplecate și pe jumătate îngropate pe o mică ridicătură dintre două drumuri pavate cu piatră de râu. Pe fețele lor fuseseră săpate hieroglife străvechi, iar pictogramele erau roase de vreme, abia vizibile.
Lady Envy se opri în fața lor și rămase cu bărbia proptită într-o mână cât examină simbolurile.
– Curios lucru. Rădăcina limbii este Imari. Genostelian, bănuiesc.
Toc își șterse sudoarea de pe frunte.
– Ce spun ele? Dă-mi voie să ghicesc. „Cei care vin aici vor fi tăiați în două, jupuiți de vii, decapitați și bătuți cu bestialitate."
Cu o sprânceană înălțată, ea îi aruncă o privire peste umăr.
– Cel din dreapta indică drumul spre Kel Tor. Cel din stânga, spre Bastion. Oricum ar fi, remarcabile, cu toate că mesajele sunt cât se poate de banale. Mi-e limpede că Pannion Domin a fost cândva o colonie Genostel – genostelianii au fost navigatori pricepuți, dragul meu. Vai, gloria lor s-a stins cu secole în urmă. Măsura măreției lor se găsește în fața noastră, pentru că Arhipelagul Genostel se afla la jumătate de lume de aici.
Dregându-și glasul, Toc privi cu ochi mijiți drumul înălțat care ducea spre Bastion.

– Ei, poate că orașele lor au supraviețuit, dar după câte se pare, pannionii au fost cândva oameni ai dealurilor. Păstori. Barbari. Rivali ai triburilor Daru și Gadrobi. Colonia ta a fost cucerită, Lady Envy.
– Așa se întâmplă întotdeauna, nu-i așa? O civilizație înflorește, apoi apare o hoardă de sălbatici cu ochii apropiați, care abia vorbesc și o calcă în picioare. Imperiul Malazan trebuie să ia aminte.
– „Niciodată să nu-i ignori pe barbari“, murmură Toc. Astea au fost cuvintele împăratului Kellanved.
– Surprinzător de înțelept. Ce s-a întâmplat cu el?
– A fost ucis de o femeie cu ochii apropiați... dar provenea dintr-un neam civilizat. Napană... dacă îi poți socoti civilizați pe napani. Din inima imperiului, în orice caz.
– Baaljagg pare neliniștit, dragul meu. Ar trebui să ne continuăm călătoria, mai ales din cauza acestor șopârle-strigoi pe două picioare care ne stau în drum.
– Tool a spus că încă sunt departe. Cât e până la Bastion?
– Ar trebui să ajungem mâine la amurg, cu condiția ca distanța indicată de aceste menhire să fi rămas aceeași.
Porniră la drum, iar cei doi Seguleh îi urmară trăgând targa. Pietrele de sub tălpi, deși roase adânc în unele locuri, erau mai toate năpădite de ierburi. Pe acolo trecuseră foarte puțini călători și Toc nu văzu pe nimeni cât fu ziua de lungă. Carcasele vechi de vite și oi de pe pășunile aflate de o parte și de alta a drumului erau dovada prezenței prădătorilor, mai ales lupi. Nu văzu niciun păstor care să păzească turmele, iar dintre toate animalele domestice, doar caprele și caii puteau supraviețui în cazul revenirii la viața în sălbăticie.
La mijlocul după-amiezii, când făcură popas la marginea încă unui sătuc abandonat – acesta neavând templu – Toc își verifică armele încă o dată, apoi scoase un șuierat de frustrare și se uită urât la Lady Envy, care stătea în fața lui.
– E absurd. Domin se extinde. Cu voracitate. Armatele au nevoie de hrană. La fel și orașele. Dacă zona rurală este cămin doar pentru fantome, cine le aprovizionează, pentru numele lui Hood?
Lady Envy ridică din umeri.

– Nu eu trebuie să pun întrebarea asta, iubirea mea. Chestiunile economice și logistice mă plictisesc de moarte. Probabil că răspunsurile la preocupările tale irelevante se află la Bastion.
– Irelevante?
– Păi, da. Domin se extinde. Are armate, și orașe. Acestea sunt realități. Amănuntele sunt pentru savanți, Toc cel Tânăr. N-ar fi cazul să te preocupe probleme mai importante, precum propria ta supraviețuire?
El o privi lung, apoi clipi rar.
– Lady Envy, sunt deja ca și mort. Și atunci, de ce să mă gândesc la asta?
– Absurd! Te prețuiesc prea mult ca să te văd doborât. Trebuie să înveți să ai încredere în mine.
El își mută privirea de la ea.
– Amănuntele, doamnă, dezvăluie adevăruri ascunse. Să-ți cunoști dușmanul e un principiu de bază. Ceea ce știi îți poate fi de folos. Ezită, apoi continuă: Amănuntele îl determină pe om să aibă încredere, când se ajunge la motivele și la interesele celor care urmează să îți fie aliați.
– Aha, înțeleg. Și ce dorești să știi?
El o privi în ochi.
– Ce cauți aici?
– Ei, bine, Toc cel Tânăr, ai uitat? Camaradul tău, Tool, a spus că secretele Rupturii Morn pot fi descoperite doar în Domin.
– Asta e o acoperire, doamnă, mârâi el. Toți vrem să manipulăm. Eu, Seguleh, ba chiar și Tool. Făcu un gest. Garath, *cățelul tău*. Ar putea fi un Copoi al Umbrei.
– Chiar că ar putea fi, spuse ea zâmbind. Cred, totuși, că e reticent.
– Ce înseamnă asta?
– Te pierzi repede cu firea, dragul meu. Dacă ești o frunză tremurând pe un fluviu lat și adânc, calmează-te și lasă-te dus de curent. Asta mi-a folosit mereu, te asigur. Cât privește manipularea, chiar crezi că am puterea de a atrage și manevra un T'lan Imass? Segulehii sunt, cum să zic, unici – la urma urmelor, călătorim împreună, astfel că ideea de coerciție este absurdă.
– Deocamdată, probabil. Dar va apărea, doamnă.
Ea ridică din umeri.

– Nu am niciun control asupra lui Garath sau a lui Baaljagg. Te asigur de asta.
El rânji.
– Și am mai rămas eu.
Lady Envy întinse o mână și o puse ușor pe brațul lui.
– În privința asta, dragule, sunt doar femeie.
El îi îndepărtă mâna, scuturându-și brațul.
– În farmecele tale e vrăjitorie, Lady Envy. Nu încerca să negi asta.
– Vrăjitorie? Ei, da, cred că o poți numi și așa. Dar și mister. Mirare și emoție. Speranță și posibilități. Dorința, dragul meu, este o magie extrem de ademenitoare. Și, iubirea mea, este una la care nu sunt imună.
Cu ochii mijiți, se apropie.
– Nu te voi săruta cu forța, Toc cel Tânăr. Nu înțelegi? Tu trebuie să alegi, altfel vei fi luat în sclavie. Ce spui de asta?
– E timpul să plecăm, zise el, ridicându-se. Evident, nu voi auzi răspunsuri sincere din partea ta.
– Tocmai ți le-am dat! replică ea, săltându-se în picioare.
– De ajuns, spuse el, adunându-și lucrurile și armele. Am încetat acest joc, Lady Envy. Joacă-te cu altcineva.
– Vai, cât de mult îmi displaci când vorbești astfel!
– N-ai decât să te bosumfli, mormăi, pornind la drum.
– Tinere, o să-mi ies din fire! Auzi?
El se opri și privi în urmă.
– Cât mai e lumină mai putem parcurge câteva leghe.
– Of! făcu ea și bătu din picior. Ești la fel ca Rake!
Toc făcu mare ochiul teafăr, apoi surâse.
– Respiră adânc de câteva ori, fato.
– Așa a zis și el, *mereu!* Vai, cât mă înfurie asta! Istoria se repetă. Ce-o fi cu voi, bărbații?
El râse, nu cu răutate, ci cu o căldură sinceră.
– Hai, Envy. Te voi plictisi cu povestea amănunțită a tinereții mele – asta va face timpul să se scurgă mai repede. M-am născut pe o corabie, să știi, și au trecut multe zile până când Toc cel Bătrân a apărut pentru a-și recunoaște paternitatea – mama era sora căpitanului Cartheron Crust, înțelegi, iar Crust avea un temperament…

Ținuturile aflate dincolo de zidurile orașului Bastion erau devastate. Clădirile fermelor erau niște movile fumegânde, înnegrite; de o parte și de alta a drumului, pământul în sine fusese străpuns, deschis ca niște răni în carne. În apropierea zidurilor scunde ale orașului, peisajul era presărat de rămășițele unor ruguri înalte ca niște tumuli rotunzi, pline de cenușă albă. Prin acea pustietate nu se vedea țipenie de om.
Fumul atârna deasupra clădirilor cu mai multe etaje, ca niște cuburi, ale Bastionului. Deasupra cununilor cenușii călătoreau drapelele albe ale pescărușilor, iar țipetele lor slabe fură singurele sunete care ajunseră la Toc și la Lady Envy când grupul se apropie de porțile dinspre uscat ale orașului. Duhoarea emanată de foc ascundea mirosul lacului aflat de cealaltă latură a orașului, iar adierea aerului era fierbinte și încărcată de praf și nisip care scrâșnea între dinți.
Porțile stăteau întredeschise. Când se apropiară, Toc surprinse ceva mișcare dincolo de arcadă, de parcă o siluetă întunecată și mută ar fi trecut iute prin dreptul ei. Nervii lui tresăriră.
– Ce s-a întâmplat aici? se miră el cu voce tare.
– Ceva foarte neplăcut, îl asigură Lady Envy.
Trecură pe sub umbra arcadei, iar aerul deveni brusc bolnăvicios de dulceag din cauza mirosului cărnii arse. Toc scoase un șuierat printre dinți.
– Baaljagg și Garath – ambii reveniți la dimensiuni modeste – porniră înainte cu capetele aplecate.
– Cred că întrebarea referitoare la aprovizionare a primit un răspuns foarte sumbru, spuse Lady Envy.
Toc încuviință din cap.
– Își mănâncă propriii morți. Nu cred că e o idee bună să intrăm în oraș.
Ea se întoarse spre el.
– Nu ești curios să vezi?
– Da, curios sunt, dar nu și sinucigaș.
– Nu te teme. Să ne uităm mai de aproape.
– Envy…
Ochii ei se împietriră.
– Dacă vor fi îndeajuns de neghiobi să ne amenințe, localnicii îmi vor cunoaște mânia. Și pe a lui Garath. Dacă-ți închipui că asta este distrugere, judecata ta va primi o lecție în perspectivă, dragul meu. Vino.

– Am înțeles, doamnă.
– Familiaritatea alimentează glumele, din ce văd. E regretabil.
Cu cei doi Seguleh și cu stăpânul lor încă inconștient urmându-i la trei pași distanță, Toc și Lady Envy pătrunseră în piață.
Lângă zidurile interioare erau stivuite oase umane, lungi și despicate, unele calcinate, altele roșii și crude. Clădirile care aveau fațadele spre piață erau înnegrite și aveau ferestrele căscate. Oase de animale – câini, catâri, cai și boi – erau împrăștiate peste tot, roase și sparte.
Cu capetele rase, slabi și palizi la față, trei bărbați care sigur erau preoți îi așteptau în mijlocul pieței. Unul dintre ei făcu un pas în față când Toc și Envy se apropiară.
– Bun venit, străinilor. Un acolit v-a văzut pe drum, iar noi trei ne-am grăbit să vă întâmpinăm. Ați ales o zi prielnică pentru a vizita gloriosul Bastion, dar, vai, astăzi viața voastră este în mare primejdie. Ne vom strădui să vă îndrumăm, sporindu-vă astfel șansele de a supraviețui violentei renașteri a… Deschiderii. Vă rog să ne urmați. Făcu un semn către o stradă lăturalnică. În capătul bulevardului Iltara ne vom îndepărta din calea exodului, însă vom putea asista la miracol.
– Ideal, spuse Lady Envy. Vă mulțumim, sfințiile voastre.
Drumul până la capătul străzii laterale era de cel mult cincizeci de pași, însă în acest timp tăcerea din oraș fu înlocuită de un murmur tot mai puternic, un susur uscat care se apropia dinspre centrul Bastionului. Ajungând acolo, Baaljagg și Garath reveniră de o parte și de alta a lui Envy. Senu și Thurule lăsară targa jos, rezemând-o de peretele unei clădiri de pe colț, apoi se întoarseră din nou spre piață, cu mâinile pe arme.
– Voința Credinței i-a îmbrățișat pe cetățenii Bastionului, spuse preotul. Ea sosește ca o febră… o arșiță pe care nu o poate potoli decât moartea. Totuși trebuie să ținem seama că Deschiderea a fost simțită aici, chiar în Bastion, în urmă cu paisprezece ani. Clarvăzătorul se întorsese de pe Munte, rostind Cuvintele Adevărului, iar puterea acelor cuvinte s-a întins ca un val.
Glasul preotului începu să tremure de emoția stârnită de propriile vorbe. Își lăsă capul în jos, iar întregul corp i se cutremură.
Un alt preot continuă în locul lui.

– Credința a înflorit întâi aici. O caravană din Elingarth își făcuse tabără dincolo de ziduri. Străinii au fost răsplătiți într-o singură noapte. Iar Primul Copil al Seminței Moarte i-a fost oferit lumii muritoare nouă luni mai târziu. Acel copil a ajuns acum la majorat, un eveniment care a declanșat o înflorire a Credinței – s-a petrecut a doua Deschidere, sub conducerea lui Anaster, Primul Copil. Îl veți vedea curând – alături de mama lui – conducând nou-întemeiatul Tenescowri. Îi așteaptă un război în Nordul Îndepărtat – orașul necredincios Capustan trebuie răsplătit.
– Sfințiile Voastre, spuse Lady Envy, ridicând vocea ca să nu fie acoperită de mugetul crescând al glasurilor care rosteau incantații, vă rog să-mi iertați neștiința. Un Copil al Seminței Moarte – ce înseamnă asta?
– Momentul de răsplată în rândul bărbaților necredincioși, doamnă, este marcat de pierderea involuntară a seminței vieții... care continuă și după ce viața a dispărut. În acel moment, având un cadavru sub ea, o femeie poate să se miște și astfel să primească sămânța unui bărbat mort. În acest fel se nasc copiii cei mai sfinți ai neamului Clarvăzătorului. Anaster e primul care a ajuns la majorat.
– Acest lucru este extraordinar, spuse Lady Envy.
Toc nu-și amintea să-i mai fi văzut fața atât de palidă și bolnăvicioasă.
– Darul Clarvăzătorului, doamnă. Un Copil al Seminței Moarte poartă adevărul vizibil al sărutului morții pentru viață – o dovadă a Răsplății. Știm că străinii se tem de moarte. Credincioșii nu se tem.
Toc își drese glasul și se apropie de preot.
– După ce acești Tenescowri pleacă din Bastion, mai rămâne cineva în viață în oraș?
– Deschiderea este absolută, domnule.
– Cu alte cuvinte, cei care nu au fost uciși de febră au fost... răsplătiți.
– Într-adevăr.
– Iar apoi mâncați.
– Tenescowri au și ei nevoi.
Discuția se încheie când primele rânduri ale masei de oameni pătrunseră dinspre bulevardul principal și se răspândiră în piață. În frunte se afla un tânăr, singura persoană călare, calul lui fiind

un murg bătrân, animal de povară, cu spinarea îndoită și cu răni produse de tăuni. În timp ce înainta călare, își întoarse brusc capul spre locul în care se aflau Toc și ceilalți. Împunse cu brațul lung și subțire în direcția lor și scoase un țipăt ascuțit.
Deși neînsoțit de cuvinte, țipătul fu înțeles de credincioși. Sute de oameni întoarseră capetele spre străini, apoi porniră ca o maree spre ei.
– Ei, na, spuse Lady Envy.
Cel de-al doilea preot tresări și se retrase.
– Vai, protecția voastră nu vă este suficientă. Străinilor, pregătiți-vă să vă primiți răsplata!
Și imediat după aceea, cei trei acoliți o luară la fugă.
Lady Envy își înălță mâinile și, brusc, fu încadrată de două fiare uriașe. Ambele țâșniră ca fulgerele pentru a întâmpina mulțimea. Imediat, sângele și cadavrele acoperiră dalele pieței.
Segulehii își făcură loc pe lângă Toc. Senu se opri lângă Envy.
– Trezește-l pe fratele nostru! strigă el.
– De acord, spuse ea. Fără îndoială că va apărea și Tool, dar cred că vor descoperi că suntem prea ocupați ca să se lupte între ei.
Legăturile din piele plesniră când Mok păru să sară în sus, având deja armele în mâini.
Și iată-mă, aproape uitat. Toc luă o hotărâre.
– Distrați-vă cu toții, spuse el, retrăgându-se pe strada lăturalnică.
În vreme ce ay-ul și copoiul își croiau drum cu colții prin masa de oameni care țipau, făcând ochii mari, Lady Envy se întoarse.
– Ce s-a întâmplat? Unde pleci?
– Am îmbrățișat Credința, strigă el. Mulțimea asta se îndreaptă direct spre armata malazană – deși încă nu știe asta! Și eu plec cu ea!
– Toc, ascultă! Vom șterge de pe fața pământului armata asta ridicolă și pe avortonul ăsta care o conduce! Nu e nevoie să…
– Nu-i distruge pe toți! Te rog, Envy. Croiește-ți drum, dar am nevoie de acei oameni.
– Bine, dar…
– Nu am timp! Am hotărât. Cu norocul lui Oponn, ne vom revedea – du-te și află răspunsuri, Envy. Eu trebuie să găsesc prieteni.
– Așteaptă.

Făcând un semn cu mâna, Toc se întoarse furtunos și porni în fugă pe stradă.
O explozie puternică de vrăjitorie îl azvârli înainte, dar el nu se întoarse. Envy se dezlănțui. *Hood mi-e martor, s-ar putea să-și fi ieșit din fire. Zei, lasă câțiva dintre ei în viață, fato...*
La prima intersecție întâlnită coti spre dreapta, trezindu-se în mijlocul țăranilor care urlau și se îmbulzeau spre artera principală a orașului, unde curgea masa Credincioșilor. Strigă și el – fără cuvinte, sunetul scos de un mut – și împinse cu un zel dement.
Ca o frunză pe un fluviu lat și adânc...

CAPITOLUL ZECE

Mama Întunericului a născut trei serii de copii;
primii, Tiste Andii, au fost cei mai îndrăgiți
locuitori ai pământului înainte de Lumină.
Apoi s-au născut în dureri următorii, Tiste Lians,
gloria arzătoare a Luminii înseși,
și de aceea, în furia lor, Primii
și-au renegat Mama, și pentru asta au fost alungați,
copiii Mamei Întunericului, sortiți pieirii.
În milostenia ei, ea a dat naștere celei de-a Treia serii,
Rod al războiului dintre Întuneric și Lumină,
Tiste Edur, și umbra a căzut
peste sufletele lor.

Fabulele lui Kilmanar
Sebun Imanan

Primi o palmă puternică, iar șocul ei se stinse rapid, chiar în timp ce se străduia să-i înțeleagă semnificația, lăsând o amorțeală însoțită de furnicături pe care se grăbi să o arunge în uitare.
Primi și a doua palmă.
Gruntle deschise ochii.
– Pleacă de aici, bolborosi el, închizându-i la loc.
– Ești beat, se răsti la el Stonny Menackis. Și puți. Zei, ai umplut pătura de vomă. Asta este, poți să și putrezești, că nu-mi pasă. Buke, ia-l în primire. Eu mă întorc la cazarmă.
Gruntle ascultă bocănitul de ghete îndepărtându-se pe podeaua scârțâitoare din lemn a încăperii, auzi ușa scoțând un sunet ascuțit la deschidere, apoi un altul la închiderea cu un bufnet.
Simți o cârpă rece și udă care îi fu trântită pe față.
– Șterge-te, îi spuse Buke. Am nevoie de tine treaz, amice.
– Nimeni nu are nevoie de mine treaz, spuse Gruntle, îndepărtând cârpa. Dă-mi pace, Buke. Tocmai tu…
– Da, tocmai eu. Ridică-te în capul oaselor, lua-te-ar naiba.
Îl apucă de umeri și îl ridică în șezut. Gruntle reuși să-l prindă pe Buke de încheietura mâinilor, dar nu avea putere în brațe, astfel că nu putu decât să-l smucească slab de câteva ori. Durerea duduia în capul lui, roia în spatele ochilor închiși. Se apleacă și vărsă, iar bila fermentată i se scurse din gură și din nări pe porțiunea de podea dintre ghetele lui uzate.
Icniturile încetară. Brusc, își simți mintea mai limpede. Scuipând ultimele rămășițe de vomă, se strâmbă.
– Nu întreb, ticălosule. Nu ai niciun drept să…
– Ține-ți gura.
Bombănind, Gruntle își îngropă capul în palme.
– De câte zile?
– Șase. Ai pierdut șansa, Gruntle.
– Șansa? Ce tot vorbești acolo?
– Acum e prea târziu. Septarhul și armata Pannion au traversat fluviul. A început investitura. Se zvonește că fortificațiile de pe câmpurile de luptă de dincolo de ziduri vor fi atacate înainte de sfârșitul zilei. Nu vor rezista. Avem în față o armată mare. Veterani care au participat la nenumărate asedii – și fiecare dintre ele a reușit.
– De ajuns. Îmi spui prea multe. Nu pot gândi.

– Adică nu ai chef, vrei să zici. Gruntle, Harllo e mort. E timpul să te trezești și să suferi.
– Tu vorbești, Buke?
– Am terminat cu suferința, prietene. De mult.
– Ei, la naiba.
– Mă înțelegi greșit. Mereu s-a întâmplat asta. Am suferit, și durerea s-a stins. A dispărut. Acum... în fine, acum nu mai e nimic. O peșteră uriașă, în beznă. Cenușă. Dar tu nu ești ca mine – poate crezi că ești, dar te înșeli.
Gruntle întinse mâna și căută pe pipăite cârpa udă pe care o lăsase să cadă pe podea. Buke o culese de pe jos și i-o vârî între degete. Apăsând-o pe fruntea care îi pulsa, Gruntle scoase un geamăt.
– O moarte absurdă, fără sens.
– Prietene, moartea e întotdeauna absurdă și fără sens. Până când cei vii dăltuiesc un înțeles din ea. Gruntle, tu ce vei dăltui din moartea lui Harllo? Ascultă-mi sfatul, o peșteră pustie nu oferă alinare.
– Nu caut alinare.
– Mai bine ai face-o. Nu există un scop mai merituos, și eu știu bine asta. Harllo a fost și prietenul meu. Din ce ne-au povestit Săbiile Cenușii care ne-au găsit, tu erai la pământ, iar el a procedat exact ca un adevărat prieten – te-a apărat. A stat deasupra ta și a primit loviturile. Și a fost ucis. Dar a reușit să-ți salveze pielea. Și asta e răsplata, Gruntle? Vrei să-i privești fantoma în ochi și să-i spui că nu a meritat?
– Nu trebuia să facă asta.
– Nu asta e ideea, corect?
În încăpere se lăsă tăcerea. Gruntle își curăță fața bărboasă, apoi ridică încet ochii înroșiți și lăcrimoși spre Buke.
Lacrimile curgeau de-a lungul ridurilor de pe obrajii tăbăciți ai bătrânului. Luat prin surprindere, se întoarse cu spatele.
– Stonny e gata să te ucidă, murmură el, ducându-se să desfacă încuietoarea obloanelor singurei ferestre a camerei. Le deschise. Razele soarelui inundară camera. Și-a pierdut un prieten, iar acum probabil încă unul.
– A pierdut doi acolo, Buke. Acel flăcău Barghast...
– Da, destul de adevărat. De când am sosit nu i-am prea văzut pe Hetan și pe Cafal. Stau aproape de Săbiile Cenușii – acolo

cred că se pune ceva la cale. S-ar putea ca Stonny să știe mai multe, pentru că ea stă la cazarmă.
– Și tu?
– Încă sunt în serviciul lui Bauchelain și al lui Korbal Broach.
– Dobitoc blestemat de Hood.
Ștergându-și fața, Buke se întoarse de la fereastră și reuși să surâdă crispat.
– Bun venit înapoi.
– Du-te în Abis, ticălosule.

Au coborât singurul șir de trepte dărăpănate care ducea până la nivelul solului, Gruntle sprijinindu-se greoi de camaradul său slab, în vreme ce sângele îi urla în cap, iar valurile de greață îi cutreierau stomacul golit.
Amintirile lui anterioare despre oraș se fragmentaseră, afectate de șoc și de nenumăratele stacane de bere, așa că privi în jur și rămase uimit preț de un moment.
– În ce cartier ne aflăm? întrebă el.
– În partea din spate a Vechiului Daru, în Cartierul Templelor, spuse Buke. Încă o stradă spre miazănoapte și ajungi la opulență și la temple cu grădini. Ai găsit unica alee nenorocită și singura clădire mizeră a cartierului, Gruntle.
– Cred că am mai trecut pe aici, de aia, murmură el, privind cu ochi mijiți spre clădirile din apropiere. Atunci am avut altă scuză, dar nu-mi aduc aminte care a fost.
– E ușor de găsit scuze. Îmi amintesc prea bine asta.
– Da, așa e, și nu mă îndoiesc că îți amintești. Se privi constatând starea jalnică a hainelor de pe el. Trebuie să fac o baie – unde-mi sunt armele?
– S-a ocupat Stonny de ele. Și de mai toți banii rămași. Ai plătit tot – nu ai datorii – așa că poți uita totul.
– Și să merg.
– Și să mergi. Vin și eu, măcar până la cazarmă.
– Ca să nu mă rătăcesc, spuse Gruntle ironic.
Buke confirmă cu o mișcare din cap.
– Ei, bine, mai sunt câteva clopote până să înceapă balamucul.
– Da. Dacă-l rogi frumos, Destriant te-ar putea ajuta în problema asta.
Cotiră spre miazăzi, ocolind blocul de locuințe dărăpănat și se apropiară de bulevardele largi dintre Taberele circulare, cu

ziduri înalte. Pe străzi se vedeau puțini cetățeni, iar cei care le apărură în cale se mișcau furișat, de parcă ar fi patinat pe o pojghiță subțire de panică. Un oraș împresurat, așteptând primele clipe sângeroase.
Gruntle scuipă într-o rigolă.
– Ce pun la cale stăpânii tăi, Buke?
– Au luat în stăpânire un domeniu abandonat de curând. S-au instalat acolo.
Încordarea bruscă din glasul lui Buke ridică părul de pe ceafa lui Gruntle.
– Continuă.
– De aceea am venit la tine. În parte. Noaptea trecută, o Gardă Gidrath a găsit primul cadavru, la nici o sută de pași de domeniul nostru. Măcelărită. Organele… lipseau.
– Buke, informează-l pe prinț. Nu ezita – ăsta-i un cancer chiar în inima orașului asediat.
– Nu pot. Se opri și îl prinse pe Gruntle de braț. Nu trebuie să-i spunem. N-ai văzut de ce sunt în stare când se simt cu spatele la zid.
– Trebuie izgoniți, Buke. Pannionii pot să-și îmbrățișeze camarazii cu toată plăcerea. Dar mai întâi eliberează-te. Și poate că și Reese, servitorul acela bătrân, ar trebui să facă la fel.
– Nu putem.
– Ba puteți.
Strânsoarea lui Buke se înăspri, devenind dureroasă.
– Nu, spuse el șuierat, *nu putem!*
Strâmbându-se, Gruntle aruncă o privire în lungul bulevardului și încercă să gândească.
– Gruntle, vor începe să dărâme zidurile. Cele exterioare. Vor ucide sute de soldați – vor dezlănțui demoni, vor ridica morții și ni-i vor azvârli în față. Vor rade Capustanul pentru pannioni. Dar nu se vor mulțumi cu atât. Gândește-te la altă posibilitate. Dacă pannionii se supără…
– Se vor năpusti asupra lor, spuse Gruntle oftând și dădu din cap. Da. Până atunci, însă, numărul de victime ale crimelor începe să crească vertiginos. Privește în jur, Buke, oamenii ăștia sunt în pragul panicii. Ce crezi că va fi necesar pentru a-i da peste cap? Câte alte victime vor mai fi? Taberele sunt

comunități legate prin neam – fiecare cartier este unit prin sânge și căsătorii. Asta e o cale bună de urmat.
– Nu pot face asta singur, spuse Buke.
– Ce anume?
– Să-l urmăresc pe Korbal Broach. Când pleacă noaptea. Dacă aș putea să-i stric vânătoarea... dar să rămân nevăzut, nedepistat…
– Ți-ai pierdut mințile! spuse Gruntle printre dinți. Bătrâne, e vrăjitor, ce naiba! Te va mirosi din prima clipă!
– Dacă acționez singur, ai dreptate.
Gruntle îl studie pe bărbatul aflat lângă el și îi cercetă fața slabă, obosită, ochii hotărâți și barba căruntă, încâlcită. Pe antebrațele lui Buke se vedeau urme de arsuri, căpătate când scotocise printre tăciuni și lemn ars în dimineața de după incendiu, cu credința nebunească, disperată că în ruine și moloz îi va găsi… își va găsi familia în viață.
Sub examinarea aceea neiertătoare, Buke lăsă privirea în pământ.
– Nu sunt șiret, prietene, spuse bătrânul, dând drumul brațului lui Gruntle. Am nevoie de cineva care să găsească o cale pentru a face asta. Îmi trebuie cineva cu creier pentru a-l păcăli pe Korbal Broach.
– Nu pe Broach. Pe Bauchelain.
– Da, numai că nu el pleacă noaptea. Bauchelain tolerează… interesele ciudate ale lui Korbal. Broach are mintea unui copil – unul nestăpânit și răutăcios. Îi cunosc bine, Gruntle. Îi știu.
– Mă-ntreb câți au încercat să-l păcălească pe Bauchelain.
– Cimitire întregi, bănuiesc.
Gruntle dădu încet din cap.
– Și totul pentru a realiza, ce? Să salvezi câteva vieți… pentru ca acei oameni să fie măcelăriți și devorați de Tenescowri?
– Chiar și așa, ar avea parte de o moarte mai milostivă.
– Să mă ia Hood, Buke. Lasă-mă să mă gândesc la asta.
– Atunci o să vin în seara asta la tine. La cazarmă. Stonny…
– Stonny nu știe nimic. Dacă se prinde, se va duce singură după Broach și nu se va dovedi subtilă.
– Iar el o va ucide. Da.
– Zei, capul mi-e gata să explodeze.
Buke rânji.
– Ai nevoie de un preot.

– Un preot?
– Unul cu puteri vindecătoare. Vino, știu omul potrivit.

Nicovala Scutului Itkovian stătea în apropierea porții cazărmii în armură completă și mănuși, cu viziera coifului ridicată, dar cu apărătoarele de obraji. Prima bătaie de clopot a după-amiezii răsunase în urmă cu o sută de bătăi de inimă. Ceilalți întârziau, dar asta nu era ceva nou; nici punctualitatea lui Itkovian. Se obișnuise de mult să îi aștepte pe Brukhalian și pe Karnadas, și se părea că cei doi Barghast care trebuiau să li se alăture la întâlnire manifestau aceeași nepăsare față de punctualitate.
Membrii Consiliului Măștii îi vor întâmpina fierbând de furie pentru acea insultă vădită – și nu era prima oară.
Vai, disprețul este reciproc. Dialogul s-a deteriorat. În asemenea condiții, nimeni nu are de câștigat. Și bietul prinț Jelarkan… aflat între două tabere care se urăsc.
Nicovala Scutului își petrecuse dimineața pe zidurile Capustanului, urmărind desfășurarea cumpănită a armatei asediatoare a Domin. Aprecia că Septarhului Kulpath i se încredințase comanda a zece legiuni complete de Beklite, infanteriști regulați, cu coifuri ascuțite și uniforme aurii, care reprezentau inima forțelor Domin – jumătate dintre renumiții O sută de Mii. Urdomenii lui Kulpath – infanteriști grei de elită – erau în număr de cel puțin opt mii. Când avea să apară breșa, aceștia vor pătrunde în oraș. În afara acestor forțe așezate pe poziții mai erau diferite divizii întărite: Betaklite, infanterie medie; cel puțin trei Aripi Betrullid, cavalerie ușoară; precum și o divizie de Desandi – ingineri și geniști – și Scalandi, specialiști în lupte corp la corp. Probabil că erau în total opt sute de mii de soldați.
Dincolo de taberele armatei Septarhului, organizate în mod impresionant, peisajul era o masă clocotitoare de oameni, care spre miazăzi ajungea până la malurile fluviului, iar spre răsărit până la plajele cu pietriș fin – Tenescowri, armata țăranilor, cu Femeile Seminței Moarte, cu părul vâlvoi și cu odraslele lor care urlau ca fiarele; grupurile de gunoieri – vânători ai celor slabi și bătrâni dintre ei și, curând, printre cei mai nefericiți cetățeni ai Capustanului. O hoardă care murea de foame și, văzându-i, detașarea de profesionist cu care Itkovian se uita la legiunile lui

Kulpath se nărui. Pentru prima oară în viață, plecase de pe ziduri.
Erau o sută de mii de Tenescowri și, la fiecare bătaie de clopot, soseau tot mai mulți în barcazuri supraaglomerate, Itkovian fiind copleșit de valurile foamei lor palpabile.
Soldații Capanthall ai prințului, care ocupau meterezele, erau palizi ca niște cadavre, tăcuți și practic paralizați. Când sosise pe ziduri, Nicovala Scutului fusese îngrozit de spaima lor; până să coboare, începuse să o simtă și el, ca un pumnal rece înfipt în piept. Companiile de Gidrath de la redutele exterioare erau cei fericiți – moartea lor era iminentă și avea să fie provocată de lamele săbiilor unor soldați profesioniști. Soarta Capustanului și a celor care îl apărau avea să fie probabil mai cumplită.
Clinchetul discret al unei armuri din monede anunță sosirea celor doi războinici Barghast. Itkovian o studie pe femeia aflată în frunte. Fața lui Hetan era murdărită de cu cenușă, la fel ca și a fratelui ei, Cafal. Chipul jelitor avea să rămână atât timp cât vor dori ei, iar Nicovala Scutului bănui că nu va trăi să îl vadă dispărând. *Chiar dacă e înveșmântată în cenușiu, femeia asta este brutal de frumoasă.*
– Unde e ursul de deal și puiul lui costeliv? întrebă Hetan.
– Sabia Mortală a lui Fener și Destriant tocmai au ieșit din clădirea aflată în spatele tău, Hetan.
Ea își dezveli dinții.
– Bine, să mergem la întâlnirea cu acei preoți cârtitori.
– Hetan, încă mă întreb de ce ai cerut această audiență, spuse Itkovian. Dacă vrei să anunți sosirea iminentă a tuturor clanurilor de Barghast în sprijinul nostru, nu Consiliul Măștii este locul în care s-o faci. Se vor declanșa imediat acțiuni pentru manipularea ta și a poporului tău, și se va ajunge la o cloacă infectă și nesfârșită de rivalități meschine și lupte pentru impunerea voinței unuia sau altuia. Dacă nu vrei să înștiințezi Săbiile Cenușii, atunci te îndemn insistent să stai de vorbă cu prințul Jelarkan.
– Lupule, vorbești prea mult.
Privind-o cu ochii mijiți, Itkovian tăcu.
– Gura îți va fi prea ocupată când o să mă culc cu tine, continuă ea. Voi insista.
Nicovala Scutului se întoarse. Chiar atunci sosiră Brukhalian și Karnadas. Îi salută.

– Văd ceva culoare pe chipul tău, domnule, observă Destriantul. Nu era acolo când te-ai întors de pe ziduri.
Hetan izbucni în râs.
– E pe cale să se culce cu o femeie pentru prima oară.
Karnadas ridică sprâncenele întrebător.
– Cum rămâne cu jurămintele tale, Nicovală a Scutului?
– Jurămintele rămân valabile, spuse acru soldatul. Barghast se înșală.
Brukhalian își drese glasul.
– Pe de altă parte, Hetan, nu cumva ești în doliu?
– A jeli înseamnă să simți moartea lentă a unei flori, urs de deal. Când te culci cu un bărbat, îți amintești de frumusețea strălucitoare a florii.
– Va trebui să alegi pe altcineva, spuse Karnadas cu un zâmbet vag. Nicovala Scutului a făcut jurământ monastic.
– Atunci, îl batjocorește pe zeul lui! Barghastii, îl cunosc pe Fener, Cel cu Colț. În sângele lui e foc!
– Focul bătăliei.
– Ba al dorinței carnale, cățel costeliv.
– De ajuns, bubui vocea lui Brukhalian. Mergem la Thrall. Am noutăți pe care trebuie să vi le împărtășesc și asta ne va lua ceva timp. Veniți.
Ieșiră pe poarta cazărmii și cotiră la stânga pentru a traversa terenul care ocolea zidul de miazăzi al orașului. Spațiile deschise ale Capustanului – o trăsătură accidentală a Taberelor independente – nu avuseseră nevoie de prea multe modificări pentru a deveni câmpuri de bătălie. Fuseseră construite redute în diferite puncte de acces, din piatră, lemn și baloturi de paie îmbibate cu apă. Când zidurile aveau să fie străpunse, dușmanul va năvăli pe acele terenuri, pătrunzând într-o anfiladă. Prințul Jelarkan își golise jumătate din trezorerie pentru achiziționarea de săgeți, arcuri, baliste, catapulte și alte arme letale. Sistemul de apărare impusese constituirea unei rețele în oraș, în conformitate cu planul de retragere organizată și controlată alcătuit de Brukhalian.
Nu cedați nicio piatră decât când e acoperită până la glezne de sânge Pannion.
Puținii cetățeni îmbrăcați în culori vii se dădură la o parte din calea Săbiilor Cenușii și a barbarei Barghaste cu chipul mânjit cu cenușă.

– Eu și Destriant am discutat cu Kron T'lan Imass. Bek Okhan ne-a informat că oferta lor de alianță vine ca reacție față de K'Chain Che'Malle. Ei nu vor lupta împotriva muritorilor. De asemenea, ne-a informat că Vânătorii K'ell s-au adunat la jumătate de leghe spre nord, și sunt cam optzeci. De aici trag concluzia că ei vor fi vârful de lance al Septarhului Kulpath – un asalt asupra porții de miazănoapte. Înfățișarea unor asemenea creaturi formidabile va băga groaza în apărătorii noștri. Poarta va fi sfârtecată, Vânătorii vor pătrunde în oraș și va începe măcelul. Kulpath îi va trimite apoi pe Urdomeni împotriva altor porți. Până în amurg, Capustanul va fi cedat. Septarhul este încrezător. Făcu o pauză, de parcă ar fi mestecat cuvintele, apoi urmă: Fără îndoială că Septarhul este încrezător. Din fericire pentru noi, Vânătorii K'ell nu vor mai ajunge la poarta de miazănoapte, pentru că paisprezece mii de T'lan Imass și numeroșii T'lan Ay pe care îi au se vor ridica pentru a le bloca înaintarea. Bek Okhan ne asigură că respingerea lor va fi sigură și definitivă.
– Presupunând că așa se va întâmpla, recunoscu Itkovian în vreme ce se apropiau de cartierul Vechiul Daru, Septarhul Kulpath va trebui să-și schimbe planul.
– În condiții de mare derută, spuse Karnadas.
Brukhalan confirmă dând din cap.
– Nouă ne revine misiunea de a anticipa schimbările de plan.
– Septarhul nu va ști că T'lan Imass sunt interesați doar de K'Chain Che'Malle, spuse Nicovala Scutului. Cel puțin în primele momente.
– Și că acest interes imediat ar putea deveni temporar, spuse Destriant. După desfășurarea Adunării, s-ar putea ca T'lan Imass să aibă alte scopuri.
– Ce altceva am aflat de la cea care i-a chemat?
– Ea însoțește armata lui Brood.
– Cât de departe e armata asta?
– La șase săptămâni.
Hetan pufni.
– Se deplasează încet.
– E o armată mică, zise Brukhalian cu glas gros. Și precaută. Nu le găsesc vreo vină pentru ritmul de deplasare ales. Septarhul intenționează să ocupe Capustanul într-o zi, dar știe bine că pentru a încheia asediul i-ar trebui cel mult șase săptămâni.

Dacă va da greș în prima încercare, se va retrage ca să analizeze situația. Probabil că asta îi va lua ceva timp.
– Nu putem rezista șase săptămâni, murmură Itkovian și ochii lui se îndreptară spre șirul de temple care mărgineau strada principală din Vechiul Daru, ațintindu-se asupra zidurilor înalte ale donjonului străvechi care era acum Thrallul.
– Trebuie, domnule, îi răspunse Brukhalian. Nicovală a Scutului, ce recomanzi? Campania lui Kulpath la Setta – acolo nu au fost prezenți K’Chain Che’Malle pentru a grăbi desfășurarea asediului. Cât a durat?
– Trei săptămâni, răspunse imediat Itkovian. Domnule, Setta e un oraș mai mare, iar apărătorii au fost uniți și bine organizați. Au rezistat asediului trei săptămâni, deși el ar fi trebuit să se încheie în cel mult șapte zile. Domnule, Capustanul e mai mic, are mai puțini apărători – care și așa se ceartă între ei. Pe de altă parte, Tenescowri și-au dublat numărul față de Setta. Și un ultim lucru, Beklite și Urdomenii s-au călit într-o luptă grea. Șase săptămâni, domnule? Imposibil.
– Trebuie să facem ca imposibilul să devină posibil, Nicovală a Scutului.
Itkovian strânse din dinți. Nu spuse nimic.
Când văzură porțile înalte ale Thrallului, Brukhalian se opri și se întoarse spre Barghast.
– Hetan, ne-ai ascultat. În situația în care clanurile Fețelor Albe ridică sulița războiului, câți luptători vor porni în marș? Și cât de curând pot sosi?
Femeia își dezgoli dinții.
– Clanurile nu s-au unit niciodată pentru a purta război, dar dacă ar face-o, războinicii Fețe Albe ar număra șaptezeci de mii de oameni. Zâmbetul ei se extinse, rece și sfidător. Nu vor face asta în cazul de față. Nu vor porni în marș. Nu există salvare. Pentru voi nu e nicio speranță.
– Hetan, Domin va pune ochii săi flămânzi și pe poporul tău, spuse Itkovian.
Ea ridică din umeri.
– Și atunci de ce ați solicitat această audiență la membrii Consiliului Măștii? întrebă Brukhalian cu glas gros.
– Voi da răspunsul doar preoților.
– Mi s-a dat de înțeles că ai călătorit spre miazăzi pentru a descoperi natura acestor K’Chain Che’Malle, interveni Itkovian.

– Lupule, nu am motiv să dau detalii despre misiunea noastră. Am îndeplinit o sarcină încredințată de oamenii-umăr ai clanurilor. Acum trebuie să îndeplinesc a doua misiune. Ne prezinți acelor neghiobi ori trebuie s-o facem singuri?

Sala de Consiliu era masivă, având un dom cu un semicerc de rânduri din lemn cu fața spre intrarea principală. Tavanul domului fusese cândva poleit cu frunze din aur, din care mai rămăseseră doar câteva petice. Imaginile în relief fuseseră odată iluminate, dar acum arătau șterse și în majoritate fără formă, sugerând o procesiune de ființe umane purtând straie ceremoniale. Podeaua era pardosită cu dale de formă geometrică, strălucitoare, alcătuind un tipar perceptibil în jurul unui disc central din granit lustruit, acum șters.
Torțe fixate sus pe pereții din piatră licăreau și dădeau o lumină gălbuie, scoțând tentacule de fum negru care era purtat de colo-colo de curenții creați în încăpere. De o parte și de alta a intrării și în fața fiecăreia dintre cele paisprezece uși înșirate înapoia rândurilor amfiteatrului stăteau neclintite gărzile Gidrath, purtând armuri de zale și coifuri cu vizieră.
Cei paisprezece preoți ai Consiliului Măștii stăteau în șir pe cel mai înalt dintre cele trei rânduri, sumbri în robele lor și tăcuți înapoia măștilor sculptate, cu balamale, ale zeilor lor. Reprezentările erau diferite, dar extrem de înspăimântătoare, caricaturizate prin expresiile lor maleabile, deși, în acele momente, fiecare dintre ele era înghețată într-una neutră.
Bocănitul cizmelor lui Brukhalian stârni ecou, se opri în mijlocul sălii, pe singura piatră de moară uriașă, care purta un nume potrivit, Buricul.
– Consiliu al Măștii, spuse el, vi-i prezint pe Hetan și pe Cafal, emisari Barghast ai Fețelor Albe. Săbiile Cenușii au onorat solicitarea privind această prezentare. Acum, după ce acest lucru s-a făcut, vom părăsi consfătuirea.
Făcu un pas înapoi.
Rath'Dessembrae ridică o mână slăbănoagă.
– Un moment, te rog, Sabie Mortală, spuse ea. Deși nu știm nimic despre intențiile Barghast, îți cerem să rămâi și să aștepți, întrucât există chestiuni care trebuie discutate la încheierea acestei audiențe.
Brukhalian își înclină capul.

– În acest caz, trebuie să transmitem distanțarea noastră față de Barghast și petiția lor, care ne este necunoscută.
– Desigur, murmură femeia mascată, iar fața întristată a zeului ei arboră o urmă de zâmbet.
Itkovian îl urmări pe Brukhalian revenind aproape de intrare, unde se aflau el și Karnadas. Hetan și fratele ei înaintară și rămaseră pe piatra de moară. Femeia îi studie pe preoți, apoi își înălță capul și strigă:
– Fața Albă este în doliu!
Cineva lovi cu pumnul în balustradă. Rath'D'rek se ridică în picioare, iar fața zeiței Viermele Toamnei se schimonosi într-o încruntare.
– Din nou? În numele Abisului, prezinți pretențiile tribului tău *în asemenea momente?* Aceleași cuvinte de introducere! Aceeași afirmație idioată! Răspunsul a fost nu prima oară, nu a doua oară și va rămâne de fiecare dată nu! Audiența s-a încheiat!
– *Ba nu!*
– Să nu îndrăznești să ni te adresezi pe un asemenea ton.
– Ba îndrăznesc, piticanie bășinoasă!
Făcând ochii cât cepele, Itkovian o privi pe Hetan, apoi pe membrii Consiliului.
Femeia Barghast întinse brațele în lateral.
– Ascultați-mi cuvintele! Ignorați-le pe propria răspundere!
Fratele ei începuse să intoneze o incantație. Aerul se învolbură în jurul celor doi războinici sălbatici.
În toate părțile, gărzile Gidrath duseră mâinile la arme.
Itkovian se împletici când Karnadas trecu prin dreptul lui cu robele fluturând în urma lui.
– Un moment, vă rog! strigă el. Sfinți frați și surori! Vreți să vă vedeți gărzile ucise? Vreți să vedeți cum Thrallul însuși va fi distrus, iar voi striviți sub dărâmături? Priviți atent vrăjitoria din fața voastră, vă implor! Aici nu e vorba de o simplă magie șamanică – *uitați-vă! Spiritele Barghast s-au adunat.* Frați și surori, *spiritele Barghast sunt aici, în această încăpere.*
Cu excepția incantației lui Cafal, se lăsă liniștea.
Brukhalian se apropie de Itkovian.
– Nicovală a Scutului, murmură el, nu știi nimic din ceea ce vedem aici?
– Posibilitatea asta nici măcar nu mi-a trecut prin minte, murmură Itkovian. E o petiție veche. Nu credeam că...

– Ce anume cer?
El clătină încet din cap.
– Recunoaștere, domnule. Pământul de sub acest oraș este Barghast, sau cel puțin asta susțin ei. Am citit documentele legate de precedentele audiențe, iar Consiliul le-a respins pretențiile, dându-le un șut în fund. Sabie Mortală, nu mi-am imaginat că...
– Ascultă, domnule. Femeia are permisiunea de a vorbi.
Frații și surorile dăduseră ascultare cuvintelor lui Destriant, iar acum se așezaseră, etalând o diversitate de expresii furioase. Dacă încordarea nu ar fi fost atât de mare în acele momente, Itkovian ar fi zâmbit văzând evidenta consternare de pe fețele zeilor.
– Acceptabil, spuse apăsat Hetan, examinând cu ochi mijiți fețele preoților și preoteselor. Ceea ce a fost până acum o solicitare este acum o cerere hotărâtă. Voi enumera argumentele voastre din trecut pentru respingerea petiției noastre și vom repeta din nou răspunsurile noastre. Poate că de această dată veți hotărî să vedeți adevărul când veți vota. Dacă nu, voi forța nota.
Rath'Hood izbucni și se aplecă în față.
– Să forțezi nota? Dragă fată, acest oraș și tot ce se află aici se află probabil la câteva bătăi de clopot de distrugerea totală. Și ne ameninți cu forța? Chiar ești o fetiță neroadă, așa cum pari?
Hetan rânji sălbatic.
– Aceleași argumente din trecut. Cele mai vechi documente privind această așezare susțin că acest pământ nu era ocupat. Cu excepția clădirilor străvechi, abandonate de mult, care sigur nu erau de origine Barghast. Puținele documente ale taberelor de păstori întăresc ideea. Barghast trăiau în miazănoapte, pe pantele dealurilor și chiar în munți. Da, oamenii-umăr au făcut pelerinaje pe acest teritoriu, dar astfel de călătorii erau rare și de scurtă durată. Suntem de acord până aici? Bine. La astfel de argumente noi am dat răspunsuri simple în trecut. Barghast nu trăiau pe pământ sfânt – locul în care se odihneau osemintele strămoșilor lor. *Voi* trăiți în propriile cimitire? Nu. Nici noi. Primele triburi capane nu au găsit decât tumulii Barghastilor morți. Le-au nivelat și, împreună cu Daru, au ridicat un oraș pe tărâmul nostru sacru. Acest afront nu poate fi reparat. Trecutul este imuabil, iar noi nu suntem atât de neghiobi ca să susținem

altceva. Nu, solicitarea noastră era simplă. Recunoașterea oficială a proprietății noastre și dreptul de a face pelerinaje. Ne-ați respins mereu solicitarea. Preoți, răbdarea noastră e pe sfârșite.
Rath'Tronul Umbrei râse cârâitor. Își ridică mâinile.
– Serios! Excelent! Prea bine! Frați și surori, să le acordăm acestor Barghast tot ce doresc. Încântătoare ironie, să le dăm tot ceea ce suntem pe cale de a pierde. Dar pannionii vor onora cererea? Masca lui deveni un rânjet. Cred că nu.
Hetan clătină din cap.
– Am spus că nu mai avem răbdare, gândac ascuns sub o piatră. Solicitările noastre din trecut nu mai sunt suficiente. Acest oraș va cădea. Pannionii nu ne vor primi cu brațele deschise. Dar cererea pelerinilor Barghast trebuie să primească răspuns. Asta este.
Și își încrucișă brațele la piept.
Tăcerea se prelungi.
Apoi Rath'Regina Viselor icni.
Hetan se întoarse spre ea.
– A, deci știi adevărul!
Cu chipul gânditor dezmințit de alarma trădată de postura și de gesturile ei, preoteasa își drese glasul.
– Nu toți. Puțini. Foarte puțini.
Întoarse capul și își trecu privirea peste fețele fraților și surorilor ei. Rath'Burn fu prima care reacționă, pentru că se auzi respirația ei șuierată prin gura tăiată în masca ei.
După un moment, Rath'Hood scoase un sunet din gâtlej.
– Am înțeles. O soluție extraordinară.
– Evident! se răsti Rath'Tronul Umbrei, tresăltând pe scaun. Nu este nevoie de cunoștințe secrete. Cu toate astea, trebuie să analizăm problema. Ce pierdem dacă cedăm? Ce câștigăm negând?
– Nu, spuse Hetan. Negarea nu ne va forța mâna ca să apărăm acest tărâm. Humbrall Taur, tatăl meu, a ghicit bine întorsătura gândurilor voastre. Dacă trebuie, vom accepta pierderea. Totuși, dacă ne refuzați cererea, eu și fratele meu îi vom ucide pe toți cei aflați în încăperea asta înainte de a pleca. Puteți accepta pierderea *voastră?*
Nimeni nu scoase o vorbă preț de câteva momente, apoi Rath'Regina Viselor tuși.

– Hetan, îmi permiți să te întreb ceva?
Femeia cu fața cenușie încuviință din cap.
– Cum vei realiza urgentarea… acestui lucru pe care îl dorești?
– Ce secret ascunzi? strigă Rath'Oponn. Tu, și Rath'Hood și Rath'Burn? Ce ascundeți? Trebuie să știm și noi!
– Folosește-ți creierul acela cât o nucă, spuse Rath'Tronul Umbrei pe un ton batjocoritor. Ce vor să venereze și să onoreze pelerinii?
– Păi… icoane. Relicve.
Rath'Tronul Umbrei mimă clătinarea din cap răbdătoare și condescendentă a unui educator.
– Prea bine, frate. Așadar, cum pui capăt pelerinajului?
Rath'Oponn privi lung, dar masca sa rămase inexpresivă.
– *Muți relicvele, idiotule,* răcni Rath'Tronul Umbrei.
– Stați puțin! spuse Rath'Beru. Asta nu presupune faptul că este cunoscut locul în care se află? Nu au fost nivelate toate movilele? Pe Abis, câte domenii și vetre ale Taberelor au câte o urnă Barghast pe un raft? Trebuie să mergem și să percheziționăm fiecare casă din oraș?
– Nu ne interesează urnele, spuse Hetan.
– Tocmai acesta *e secretul!* îi spuse Rath'Tronul Umbrei și Rath'Beru, dând din cap. Două surori și un frate de-al nostru știu unde se află osemintele! Se întoarse spre Rath'Regina Viselor. Nu-i așa că știi, draga mea? Un dement ori un înțelept le-a adunat pe toate cu secole în urmă și le-a depozitat într-un singur loc – iar acel loc încă există, nu-i așa? Lasă deoparte sfiiciunea pentru așternut și spune adevărul, femeie!
– Câtă vulgaritate, zise preoteasa printre dinți.
Itkovian încetă să mai asculte, cu toate că gâlceava continua. Privirea lui era ațintită asupra lui Hetan, cu o atenție sporită. Regretă că nu îi putea vedea ochii, fie și numai pentru a avea o confirmare a ceea ce bănuia.
Ea tremura. Atât de încet încât Nicovala Scutului se îndoi că acest lucru mai fusese observat de cineva. Tremura… *și eu cred că știu de ce.*
O mișcare îi atrase privirea. Karnadas se retrăgea, apropiindu-se din nou de Brukhalian. Privirea lui Destriant păru să se fixeze asupra fraților și surorilor din Consiliu, în special asupra siluetei delicate și tăcute a lui Rath'Fener, așezată pe partea dreaptă. Poziția spinării și a umerilor lui Karnadas – și modul deliberat în

care evita să o privească direct pe Hetan – îi spuseră lui Itkovian că Destriant avusese aceeași revelație – o revelație care îl făcu pe Nicovala Scutului să își simtă inima bubuind în piept.
Săbiile Cenușii nu aveau niciun rol în acea discuție. Oamenii ei erau observatori neutri, însă Itkovian nu putu să nu-și adauge voința mută la cauza lui Hetan.
Destriant se apropie de Brukhalian, aruncând o privire lui Itkovian.
Nicovala Scutului îi răspunse cu o mișcare extrem de discretă din cap.
Karnadas făcu ochii mari, apoi oftă.
Da. Jocul Barghast. Generații de pelerini… înainte de venirea popoarelor Capan și Daru, cu mult înainte de a se naște acea așezare. De obicei, poporul Barghast nu-și onorează astfel morții. Nu, osemintele ascunse acolo – undeva – nu sunt pur și simplu osemintele vreunei căpetenii războinice sau ale unui om-umăr. Acele oseminte aparțin cuiva… extrem de important. Atât de apreciat, încât fiii și fiicele nenumăratelor generații au călătorit până la legendarul loc în care ele se odihneau. Așadar, un adevăr semnificativ… care ne conduce spre următorul. Hetan tremură. Spiritele Barghast tremură. Ele s-au pierdut – devenind oarbe din cauza pângăririi. Pierdute atât de multă vreme. Cele mai sfinte dintre rămășițe… și nici măcar Barghast nu au fost întotdeauna siguri – nu au știut cu certitudine că ele se aflau aici, în acest pământ, nu au fost niciodată siguri că ele mai existau.
Rămășițele muritoare ale zeilor lor spirituali.
Iar Hetan este pe cale să le găsească. E vorba de bănuiala susținută îndelung de Humbrall Taur. E jocul îndrăzneț – ba nu, ieșit din comun – al lui Humbrall Taur. „Găsește-mi osemintele Familiilor Întemeietoare, fiica mea Hetan.“
Clanurile Fața Albă știau că, imediat după căderea Capustanului, Domin le va ataca. Avea să fie război. Cu toate acestea, clanurile nu fuseseră niciodată unite – conflictele de sânge și rivalitățile creaseră mereu frământări interne. Humbrall Taur avea nevoie de acele rămășițe sfinte. Pentru a da naștere unui model. Pentru a suda clanurile și pentru a face uitată vrajba dintre ele.
Dar Hetan a venit prea târziu. Chiar dacă va câștiga acum, a ajuns prea târziu. Adu rămășițele pieritoare, dragă, cu orice preț

– dar cum le vei scoate din Capustan? Cum vei trece de nenumăratele rânduri de soldați Pannion? Gândurile îi fură întrerupte de glasul lui Rath'Regina Viselor.
– Prea bine, Hetan, fiica lui Humbrall Taur, îți aprobăm cererea. Îți înapoiem rămășițele muritoare ale strămoșilor tăi. Ea se ridică încet și îi făcu semn gărzii ei Gidrath. Soldatul se apropie, iar ea îi dădu niște ordine în șoaptă. După un moment, omul dădu din cap și ieși pe ușa din spatele lui. Femeia mascată se întoarse din nou către Barghast. Trebuie făcute unele eforturi pentru a ajunge la locul de odihnă. Cu îngăduința ta, în acest timp am dori să discutăm cu Sabia Mortală Brukhalian chestiuni legate de apărarea orașului.
Hetan se încruntă, apoi ridică din umeri.
– Cum dorești. Dar răbdarea noastră este pe sfârșite.
Masca Reginei Viselor zâmbi.
– Vei putea asista la scoaterea osemintelor, Hetan.
Femeia Barghast se retrase de pe Buric.
– Apropie-te, Sabie Mortală, bubui vocea lui Rath'Hood. De data asta cu sabia în teacă.
Mirat de mustrarea exprimată de marele preot și de zâmbetul lui rece drept răspuns, Itkovian își urmări comandantul înaintând cu pași mari.
Rath'Tronul Umbrei se apleacă în față.
– Află, Sabie Mortală: Consiliul Măștii recunoaște în cele din urmă ceea ce ne era amândurora limpede încă de la început – distrugerea inevitabilă a Capustanului.
– Te înșeli, îi răspunse Brukhalian, iar glasul lui profund reverberă în sală. Nimic nu este inevitabil în ceea ce privește acest asediu iminent, cu condiția să avem o apărare unitară.
– Redutele exterioare vor fi păstrate cât de mult posibil, spuse răstit Rath'Beru.
– Soldații de acolo vor fi măcelăriți, nătâng cu ochelari de cal! țipă Rath'Tronul Umbrei. Sute de vieți aruncate la gunoi! Vieți pe care nu ne putem permite să le pierdem!
– De ajuns! strigă Rath'Regina Viselor. Nu ne-am adunat pentru a discuta asemenea chestiuni. Sabie Mortală, mulți au văzut întoarcerea soldaților Nicovalei Scutului. Mai ales apariția unor… lupi uriași. Era limpede că erau epuizați. Acele creaturi nu au mai fost văzute de…

În acel moment se deschise o ușă interioară, și un șir de soldați Gidrath neînarmați, fiecare purtând câte un târnăcop, traversară încăperea, după care alcătuiră un semicerc la un capăt al ei, începând să examineze dalele de la margine.
Brukhalian își drese glasul.
– Rath'Regina Viselor, acesta este un subiect care îl privește pe prințul Jerkalan.
Distrasă doar o clipă de sosirea lucrătorilor, marea preoteasă se întoarse din nou spre Brukhalian.
– Am discutat acest subiect cu prințul. A avut rezerve când a aflat și a părut hotărât să obțină concesii din partea Consiliului în schimbul unor informații. Nu vom accepta un astfel de târg vulgar, Sabie Mortală. Dorim să știm care sunt natura și semnificația acestor fiare, iar tu ne vei răspunde.
– Vai, în absența celui care ne-a angajat nu putem satisface o asemenea cerere, spuse Brukhalian. Dacă prințul ne dă alt ordin…
Lucrătorii se apucară să lovească dalele de la marginea podelei. Fragmentele de ceramică începură să cadă ca grindina în jurul picioarelor lor. Itkovian văzu că Hetan se apropie de muncitori. Incantația lui Cafal scăzuse, ajungând o șoaptă, o susurare dominată de toate sunetele din încăpere, ochii sclipitori ai bărbatului erau ațintiți asupra lucrătorilor Gidrath.
Osemintele se află chiar sub noi. Adunate aici, în inima Thrall – de câtă vreme, mă întreb?
Auzind cuvintele lui Brukhalian, Rath'Tronul Umbrei pufni.
– Serios. Asta nu ne slujește la nimic. Să-l cheme cineva pe prinț. Nicovală a Scutului, între negustorii pe care i-ai salvat se aflau și doi magi – acei lupi-strigoi erau animalele lor de companie, cumva? Am înțeles că magii s-au instalat aici, în cartierul Daru. Iar unul dintre negustori a procedat la fel; a cumpărat o căsuță și a solicitat Consiliului dreptul de a o renova. Ce adunătură ciudată! O sută de mii de canibali în fața zidurilor orașului, iar acești străini își cumpără proprietăți! Și unde mai pui că au lupi-strigoi drept animale de companie! Ce spui, Itkovian, despre toate acestea?
Nicovala Scutului ridică din umeri.
– Raționamentul tău are o anumită logică, Rath'Tronul Umbrei. În ceea ce privește acțiunile magilor și negustorilor, vai, nu le

înțeleg optimismul. Poate că ar fi mai bine să îi întrebi chiar pe ei.
– Așa voi face, Nicovală a Scutului, așa voi face.
Se vădi că dalele fuseseră aplicate peste lespezi de piatră mai mari, de formă rectangulară. Muncitorii reușiseră să desprindă una și să o tragă într-o parte, scoțând la iveală grinzi din lemn înnegrite. Acestea alcătuiau o rețea suspendată deasupra unei încăperi subterane din care se revărsă un aer mucegăit. După ce îndepărtară prima lespede, procesul de decopertare se desfășură într-un ritm mai rapid.
– Cred că ar trebui să amânăm discuția cu Sabia Mortală, spuse Rath'Hood, pentru că se pare că sala își va pierde curând podeaua ca răspuns la cererile lui Hetan. Când se va relua discuția, la ea va participa și prințul Jelarkan pentru ca Sabia Mortală să răspundă la întrebările noastre. Până atunci, vom asista la o dezvăluire istorică, care va atrage atenția tuturor. Așa vom proceda.
– Zei, mormăi Rath'Tronul Umbrei, ce-ți mai place să vorbești, Mască a Morții. Cu toate astea, îți vom urma sfatul. Grăbiți-vă, soldați blestemați, îndepărtați podeaua! Să vedem oasele acelea mucegăite!
Itkovian se apropie de Hetan.
– Bine jucat, murmură el.
Încordarea o făcea să respire superficial și se văzu clar că nu știa ce să-i răspundă.
Fură îndepărtate alte câteva lespezi. Fură găsite și pregătite felinare prinse de pari, dar deocamdată întunericul continua să învăluie tot ce se afla sub podea.
Cafal, care încetase să mai intoneze incantația, veni alături de Itkovian.
– Sunt aici, bubui vocea lui. Ne înconjoară.
Înțelegând, Nicovala Scutului dădu din cap. Spiritele, atrase în lumea noastră printr-o incantație. Avide de dor. Le simt și eu.
Fusese deschis un puț mare, cu laturile zdrențuite, dar de formă geometrică, probabil de șapte pași lățime și la fel de lung, ajungând până la piatra de moară din centru, care părea să se afle în capătul unei coloane de piatră. Preoții și preotesele Rath' din Consiliu se ridicaseră de pe locurile lor, apropiindu-se ca să vadă mai bine. O siluetă se îndepărtă de celelalte și se apropie de cele trei Săbii Cenușii.

Brukhalian și Itkovan se înclinară la sosirea lui Rath’Fener. Masca sa îmblănită, cu colți, era lipsită de orice expresie, iar ochii umani îl priviră plat pe Karnadas.
– Am cercetat până la copitele Lordului nostru, spuse el cu glas scăzut. Am postit patru zile, m-am strecurat prin stuf și m-am trezit pe malul scăldat în sânge al tărâmului Celui cu Colț. Domnule, când ai făcut o asemenea călătorie?
Destriant zâmbi.
– Și ce ai descoperit când ai ajuns acolo, Rath’Fener?
– Tigrul Verii a murit. Carnea lui putrezește pe o câmpie, departe, la miazăzi de aici. Ucis de slugile Clarvăzătorului Pannion. Cu toate acestea, uită-te la Rath’Trake – etalează o nouă vigoare, ba nu, o bucurie mută.
– S-ar părea că povestea lui Trake încă nu s-a încheiat, spuse Karnadas după un moment.
Rath’Fener spuse șuierat:
– Este acesta un joc pentru a ajunge la calitatea de zeu? Nu există decât un zeu al războiului!
– Poate ar fi mai bine să ne uităm la al nostru, domnule, murmură Destriant.
Preotul mascat pufni, apoi se răsuci pe călcâie și plecă.
Itkovian îl urmări un moment, apoi se aplecă spre Karnadas.
– Ești imun la șoc și groază, domnule? Știai despre asta?
– De moartea lui Trake? Rămas cu ochii la Rath’Fener, Destriant ridică încet din sprâncene. A, da. Colegul meu a călătorit până departe pentru a ajunge la copitele despicate ale lui Fener. În vreme ce eu, domnule, nu am părăsit acest loc. Karnadas se întoarse către Brukhalian: Sabie Mortală, a sosit vremea să o demascăm pe această scorpie și să-i zădărnicim aerele de superioritate.
– Nu, spuse apăsat Brukhalian.
– Duhnește a disperare, domnule. Nu putem avea încredere într-o asemenea creatură care se află printre noi.
Brukhalian se întoarse spre Karnadas.
– Și care vor fi consecințele unei astfel de acțiuni, domnule? Vrei să ocupi un loc în Consiliul Măștii?
– Ar fi bine totuși…
– Orașul acesta nu e căminul nostru, Karnadas. Este mult prea riscant să ne lăsăm prinși în rețeaua sa încâlcită. Răspunsul meu rămâne nu.

– Prea bine.
Felinarele pe pari fuseseră aprinse și coborâte cu precauție de gărzile Gidrath. Atenția tuturor se îndreptă brusc asupra a ceea ce se dezvăluia dedesubt.
Sub grinzile așezate de-a curmezișul, podeaua din pământ a încăperii subterane era la adâncimea de un stat de om. Prova din lemn a unei ambarcațiuni deschise, capabilă să navigheze pe mare, răsucită de vreme și probabil de greutatea solului și a rocilor, de culoare neagră și cioplită cu pricepere, umplea spațiul dintre cele două niveluri. Din locul în care se afla, Itkovian văzu o suprafață țesută ca o rețea din ramuri, care se întindeau către un balansier de pirogă.
Trei muncitori coborâră în încăpere cu felinare în mâini. Nicovala Scutului se apropie. Ambarcațiunea fusese cioplită dintr-un singur copac, pe toată lungimea lui – mai mult de zece pași – acum aplatizată și având forma unui tirbușon în locul în care se odihnea. Itkovian distinse încă o ambarcațiune de-a lungul ei – identică cu prima, apoi încă una. Sub podeaua Thrallului Consiliului Măștii erau ascunse multe ambarcațiuni. Nu știuse la ce să se aștepte, însă în niciun caz la așa ceva. *Barghast nu sunt navigatori... adică nu mai sunt. Zei subpământeni, aceste ambarcațiuni trebuie să fie vechi de mii de ani.*
– Zeci de mii, șopti Destriant, aflat alături de el. Până și vraja care le apără a început să slăbească în tărie.
Hetan sări în groapă, aterizând cu agilitate lângă prima ambarcațiune. Itkovian își dădu seama că și ea era surprinsă, pentru că întinse mâna până aproape de ea, dar nu atinse copastia, iar mâna ei șovăi cu o nesiguranță tremurătoare.
Una dintre gărzi ridică felinarul chiar deasupra ambarcațiunii.
Se auziră exclamații de uimire.
Ambarcațiunea era plină de cadavre, stivuite la întâmplare, fiecare dintre ele fiind înfășurat în ceea ce părea a fi pânză de velă vopsită în roșu, fiecare membru separat, pânza țesută grosolan acoperind fiecare cadavru din cap până în picioare. Se părea că leșurile nu se mumificaseră.
– Scrierile timpurii ale Consiliului nostru descriu descoperirea acestor canoe în mai toți tumulii care au fost dărâmați când s-a construit Capustanul, spuse Rath'Regina Viselor. În fiecare dintre ele se găseau puține cadavre, la fel cum vedeți aici, dar majoritatea lor s-au dezintegrat când au fost mutate. Cu toate

acestea s-a dat dovadă de un oarece respect față de morți – fragmentele cadavrelor rupte din greșeală în cursul excavațiilor au fost strânse și reînhumate cu ambarcațiunea rămasă întreagă. Dedesubtul nostru se găsesc nouă canoe și peste șaizeci de cadavre, continuă ea, iar vorbele ei răsunară clar în liniștea ce se lăsase. Savanții vremii au considerat că acești tumuli nu erau Barghast – cred că înțelegeți acum de ce s-a ajuns la o asemenea concluzie. Mai puteți observa că statura cadavrelor este mai mare – amintind de cea a Toblakai – ceea ce a sprijinit convingerea că nu erau Barghast. Deși, trebuie să recunoaștem, există multe trăsături Toblakai la Hetan și la poporul său. Eu consider că Toblakai, Barghast și Trell au origini comune, doar că Barghast au mai mult sânge uman decât celelalte două popoare. În afara simplei observații privind trăsăturile fizice și modul de viață, am la dispoziție puține probe în sprijinul convingerii mele.
– Acestea sunt Spiritele Întemeietoare, spuse Hetan. Adevărul urlă în mine. Adevărul strânge degete de fier în jurul inimii mele.
– Își regăsesc puterea, spuse cu glas tunător Cafal, care ajunsese la marginea gropii.
Karnadas dădu aprobator din cap și spuse încet:
– Exact. Bucurie și durere… exaltare, atenuată de tristețea pentru cei încă pierduți. Nicovală a Scutului, suntem martori la nașterea unor zei.
Itkovian se apropie de Cafal și își puse o mână pe umărul lui.
– Domnule, cum vei scoate aceste rămășițe din oraș? În afara divinității lor, pannionii îi consideră dușmani pe toți zeii. Vor încerca să distrugă tot ce ați descoperit.
Barghastul își aținti ochii mici și duri asupra Nicovalei Scutului.
– Lupule, nu putem răspunde. Deocamdată. Dar nu ne temem. Nici acum, nici altă dată.
Itkovian dădu încet din cap.
– Este bine când te regăsești în îmbrățișarea zeului tău, spuse el, înțelegând pe deplin.
Cafal își dezgoli dinții.
– *Zei*, lupule. Avem mulți. Primii Barghast care au ajuns pe acest tărâm, chiar primii.
– Strămoșii voștri au ajuns ascendenți.
– Da. Cine îndrăznește să ne sfideze mândria?
Asta rămâne de văzut.

– Trebuie să-ți ceri scuze, spuse Stonny Menackis când ieși din cercul pentru antrenament și întinse mâna după o cârpă pentru a-și șterge fața.
Gruntle oftă.
– Da, îmi pare rău, fetițo.
– Nu mie, idiotule. Nu are rost să-ți ceri scuze pentru cine ești și vei fi mereu, adevărat? Tăcu o clipă și examină lama îngustă a floretei, se încruntă văzând o ciobitură aproape de marginea interioară, la distanță de o palmă de vârf, și aruncă o privire spre recrutul Săbiilor Cenușii, care rămăsese în cerc și aștepta un nou adversar. Femeia asta e începătoare, dar învață repede. Scuzele trebuie să le adresezi stăpânului Keruli.
– Nu mai e stăpânul meu.
– Ne-a salvat pielea, Gruntle, inclusiv pielea ta de două parale.
Încrucișându-și brațele, căpitanul ridică o sprânceană.
– A, și cum a reușit asta? Pierzându-și cunoștința la primul atac – ciudat, n-am văzut fulgerul și explozia din partea Zeului său Străvechi, Lordul lui răutăcios.
– *Toți* ne-am prăbușit, neghiobule. Eram terminați. Dar preotul acela ne-a tras sufletele înapoi – din ceea ce simțeau acei K'Chain Che'Malle, eram *morți*. Nu ții minte visul? Ai visat! Ai fost dus chiar în coridorul Zeului Străvechi. Îmi amintesc fiecare amănunt.
– Cred că eram prea convins că mor, se răsti Guntle.
– Da, adevărat, și Keruli te-a salvat. Porc nerecunoscător ce ești. La un moment dat, am fost tăvălită de un K'Chain Che'Malle, iar în următorul, m-am trezit în altă parte… iar un lup-fantomă uriaș stătea deasupra mea. Și mi-am dat seama, Gruntle, am înțeles instantaneu că nimic nu putea trece pe lângă acea creatură. Stătea de pază lângă mine.
– Un soi de slujitor al Zeului Străvechi?
– Nu, el nu are slujitori. Are doar *prieteni*. Nu știu ce părere ai, dar știind asta – dându-mi seama acolo, alături de acel lup uriaș – un zeu care-?i face prieteni ?n loc de credincio?i f?r? minte? la naiba, sunt a lui, Gruntle, cu trup ?i suflet. ?i voi lupta pentru el, pentru c? a? ?ti c? ?i el lupt? pentru mine. Zei Str?vechi oribili, puah! L?a? alege pe el, ?n locul acelor netrebnici clevetitori, cu templele ?i cuferele lor ?i cu ritualurile pe care le ?in zi de zi.

și face prieteni în loc de credincioși fără minte… la naiba, sunt a lui, Gruntle, cu trup și suflet. Și voi lupta pentru el, pentru că aș ști că și el luptă pentru mine. Zei Străvechi oribili, puah! L-aș alege pe el, în locul acelor netrebnici clevetitori, cu templele și cuferele lor și cu ritualurile pe care le țin zi de zi.
Gruntle rămase cu privirea la ea, nevenindu-i să creadă.
– Cred că încă am halucinații, murmură el.
– Nu mă lua în seamă, spuse Stonny, vârându-și floreta în teacă. Keruli și Zeul lui Străvechi ți-a salvat viața, Gruntle. Așa că acum mergem la el, iar tu îți vei cere iertare, iar dacă ești deștept, vei jura să rămâi alături de el, în tot ce se va întâmpla de acum înainte.
– Pe Hood, așa voi face. A, sigur, voi spune că-mi pare rău și așa mai departe, dar nu vreau să am nimic de-a face cu niciun zeu, fie el Străvechi sau altfel, și asta se referă și la preoții lor.
– Știam eu că nu ești deștept, dar oricum trebuia să-ți dau un sfat. Să mergem. Unde a dispărut Buke?
– Nu știu. El doar m-a adus aici.
– Zeul Străvechi l-a salvat și pe el. Și pe Mancy. Doar Hood știe că celor doi necromanți nu le păsa nici cât negru sub unghie dacă ei trăiau sau mureau. Dacă e deștept, ar renunța la contractul lui.
– Ei, nimeni nu e deștept ca tine, Stonny.
– Păi, ce, eu nu știu asta?
Părăsiră incinta. Gruntle încă resimțea efectele celor petrecute în ultimele zile, dar având burta plină de mâncare, nu de vin și bere, și bucurându-se de atenția momentană, dar eficientă a lui Karnadas, preotul Săbiilor Cenușii, descoperi că mergea mai sigur pe picioare, iar durerea dinapoia ochilor se redusese la una ușoară, surdă. Trebui să lungească pasul pentru a nu rămâne în urma lui Stonny care, ca de obicei, mărșăluia cu hotărâre. Chiar dacă frumusețea ei atrăgea atenția, mersul ei neabătut și privirea întunecată îi croiau drum prin orice mulțime, iar puținii cetățeni speriați ai Capustanului se grăbeau să se dea la o parte din calea ei.
Având în stânga movilele-mormânt din lut, ocoliră cimitirul. În față se găsea altă necropolă, evidențiind stilul Daru de cripte și urne pe care Gruntle îl știa bine din Darujhistan. Stonny o luă la stânga, alegând calea îngustă și denivelată dintre terenurile cu ziduri scunde ale necropolei și marginea Pieței Tura’l. La

douăzeci de pași în față se găsea o piațetă, pe care o traversară, după care ajunseră la periferia răsăriteană a Cartierului Templelor.
Gruntle se săturase să se împleticească în urma lui Stonny ca un câine în lesă.
– Ascultă, mârâi el, tocmai am părăsit cartierul ăsta. Dacă Keruli și-a ridicat tabăra în apropiere, de ce nu ai venit să mă iei de aici ca să mă scutești de atâta drum?
– Am venit să te iau, dar puțeai ca o privată de tavernă pentru săräntoci. Așa voiai să te prezinți în fața stăpânului Keruli? Trebuia să te speli, să mănânci, și nu aveam chef să mă ocup de toate astea de parcă ai fi fost un copilaș.
Bombănind în barbă, Gruntle se potoli. Zei, cât de rău îmi pare că lumea nu e plină de femei miorlăitoare și nepăsătoare. Se mai gândi un moment, apoi se încruntă. Dacă mă gândesc mai bine, ce coșmar ar fi. Treaba bărbatului e să facă scânteia să devină flacără, nu să o stingă.
– Șterge-ți de pe mutră expresia aia visătoare! se răsti Stonny la el. Am ajuns.
Clipind, Gruntle oftă, apoi se holbă la clădirea mică și dărăpănată din fața lor – blocuri de piatră simplă, ciupită, acoperite ici și colo de tencuială veche; un acoperiș din bârne care se încovoiaseră de vechime; și o ușă scundă, astfel el și Stonny ar fi trebuit să se ghemuiască pentru a trece prin ea.
– Asta e? Pe răsuflarea lui Hood, ce jalnică e!
– E un om modest, spuse Stonny cu glas tărăgănat și mâinile în șolduri. Zeul lui Străvechi nu ține la pompă și ceremonial. În orice caz, având în vedere istoria ei recentă, a fost ieftină.
– Istorie?
Stonny se încruntă.
– Trebuie să se verse sânge pentru a sfinți pământul sfânt al Zeului Străvechi. Acum mai puțin de o săptămână, în casa asta s-a sinucis o întreagă familie. Keruli a fost…
– Încântat?
– Da, dar puțin. A suferit pentru moartea prematură, desigur.
– Desigur.
– Apoi a făcut o ofertă.
– Firește.
– În orice caz, acum e templu.
Gruntle se întoarse spre ea.

– Hei, ia stai puțin. Când intru, nu vreau să mă vâr în nu știu ce sectă.
Ea zâmbi.
– Cum spui tu.
– Serios, nu mă vâr. Înțelegi? Și Keruli ar face bine să înțeleagă asta. La fel și zeul lui geros. Nu fac nicio genuflexiune, nici măcar n-o să-mi plec capul în fața altarului, iar dacă asta nu se acceptă, atunci prefer să rămân afară.
– Liniștește-te, nimeni nu așteaptă ceva de la tine, Gruntle. De ce ar face-o?
El ignoră provocarea batjocoritoare din ochii ei.
– Bine, arată-mi drumul, femeie.
– Întotdeauna fac asta. Ea se apropie de ușă și o deschise. Măsuri locale de securitate – nu poți sparge astfel de uși spre înăuntru, pentru că se deschid spre exterior și sunt mai late decât rama interioară. Deșteaptă treabă, nu? Săbiile Cenușii se așteaptă la o cercetare a fiecărei case după ce se prăbușesc zidurile – pannionii vor vedea cât de greu le va fi.
– Apărarea Capustanului presupune pierderea zidurilor? Nu e deloc optimist. Suntem cu toții într-o capcană mortală, iar ideea naivă a lui Keruli de a scăpa nu ne va ajuta prea mult când Tenescowri ne vor prăji drept felul principal al mesei, am dreptate?
– Ești un bou nenorocit.
– Prețul plătit pentru a avea o viziune limpede, Stonny.
Ea se aplecă pentru a putea intra în clădire și îi făcu semn lui Gruntle să o urmeze. El ezită, apoi, încă încruntat, trecu pragul.
Îi întâmpină o mică sală de primire, cu pereții dezgoliți, podeaua din argilă, câteva nișe în ziduri pentru plasarea felinarelor și un șir de cuiere pe care nu atârna nimic. În față era o altă ușă, acoperită de un șorț lung din piele. Aerul mirosea a săpun de casă, cu o ușoară tentă acidă.
Stonny își desfăcu mantia și o agăță într-un cuier.
– Soția s-a târât din încăperea principală ca să moară aici, spuse ea. Trăgându-și mațele după ea. Asta a născut bănuiala că nu s-a sinucis din proprie voință. Ori s-o fi răzgândit.
– Poate bătuse la ușă vreun vânzător de lapte de capră, sugeră Gruntle, și ea încerca să anuleze comanda.
Stonny îl privi cercetător preț de o clipă, ca și cum ar fi analizat ideea, apoi ridică din umeri.

– Ca explicație, pare cam complicat, dar cine știe? S-ar putea.
Se întoarse și, făcând îmbrăcămintea din piele să fâșâie, pătrunse pe ușa din fața lor.
Oftând, Gruntle o urmă.
Încăperea principală ținea cât toată lățimea casei; o serie de alcovuri – cămări și dormitoare ca niște chilii – despărțeau peretele din spate, iar o pasarelă centrală arcuită o intersecta, ducând spre grădina din spate. Într-un colț al camerei erau îngrămădite bănci și cufere. În fața lor se aflau o groapă pentru foc și un cuptor din lut pentru copt pâine, care radia căldură. Aerul era încărcat de mirosul pâinii care se cocea.
În stânga gropii pentru foc, stăpânul Keruli stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua acoperită cu gresie, iar chelia din creștet lucea de broboane de sudoare.
Stonny înaintă și se lăsă pe un genunchi.
– Stăpâne.
Preotul ridică privirea, iar pe fața lui rotundă apăru un zâmbet.
– I-am absolvit de toate păcatele, spuse el. Acum și-au găsit pacea. Sufletele lor au făurit o lume de vis. Îi aud pe copii râzând.
– Zeul tău e milostiv, murmură Stonny.
Dându-și ochii peste cap, Gruntle se apropie de cufere.
– Keruli, îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, mormăi el. Îmi cer iertare că m-am purtat mizerabil. Se pare că proviziile tale nu s-au pierdut, asta e bine. Hm, iar acum voi pleca.
– Stai o clipă, căpitane.
Gruntle se întoarse.
– Am ceva pentru Buke, prietenul tău, spuse preotul. Și pentru… strădaniile lui.
– Da? făcu Gruntle, evitând privirea întrebătoare a lui Stonny.
– Acolo, în cel de-al doilea cufăr, da, cel mic, din fier. Da, deschide-l. Vezi? Pe cuponul acela cenușiu-închis de fetru.
– Mica pasăre din lut?
– Da. Te rog să-i spui să o fărâmițeze până se face pudră, apoi să o amestece cu apă rece după ce a fost fiartă vreme de cel puțin o sută de bătăi de inimă. Buke trebuie să bea amestecul – până la ultima picătură.
– Vrei să bea apă mâloasă?
– Lutul îi va liniști durerile de stomac, dar amestecul are și alte beneficii, pe care le va descoperi la vremea potrivită.

Gruntle șovăi.
– Buke nu prea are încredere în sfaturile altora, Keruli.
– Spune-i că altfel prada îi va scăpa. Ia-l cu binișorul. Mai spune-i că, pentru a obține ce dorește, trebuie să accepte aliați. Amândoi trebuie să faceți asta. Împărtășesc îngrijorarea ta privind problema. Cu timpul, îl vor găsi și alți aliați.
– Prea bine, spuse Gruntle ridicând din umeri.
Luă micul obiect din lut și îi dădu drumul în punga prinsă la brâu.
– Despre ce vorbiți voi doi? întrebă Stonny cu glas slab.
Gruntle se încordă auzind acel ton blând, deoarece asta preceda de obicei o explozie temperamentală, dar pe fața lui Keruli zâmbetul deveni mai generos.
– O chestiune ce ne privește pe noi doi, dragă Stonny. Vreau să-ți transmit niște instrucțiuni – te rog să ai răbdare. Căpitane Gruntle, acum nu mai există datorii între noi. Mergi în pace.
– Foarte bine. Mulțumesc, adăugă el cu glas gros. Înseamnă că pot pleca.
– Gruntle, vorbim mai târziu, zise Stonny. Bine?
Întâi va trebui să mă găsești.
– Sigur, fetițo.
Câteva momente mai apoi ajunse afară, simțindu-se ciudat de împovărat, dar era vorba doar de caracterul blând și iertător al unui bătrân. Rămase nemișcat o vreme și îi urmări pe localnici trecând grăbit prin dreptul lui. *Ca niște furnici al căror mușuroi a fost strivit cu piciorul. Iar următoarea lovitură va fi ucigătoare…*
Stonny îl urmări pe Gruntle plecând, apoi se întoarse spre Keruli.
– Ai spus că vrei să-mi dai niște instrucțiuni?
– Prietenul nostru Gruntle are un drum greu de parcurs.
Stonny se încruntă.
– Gruntle nu alege drumurile greu de străbătut. La prima adiere de necazuri o ia în direcție opusă.
– Câteodată nu ai de ales.
– Și eu ce ar trebui să fac?
– Îi va veni vremea. Curând. Te rog doar să rămâi aproape de el.
Încruntătura ei se adânci.
– Asta depinde de el. Are un talent deosebit de a se ascunde.
Keruli se întoarse cu spatele pentru a se ocupa de cuptor.
– Cred că talentul acesta e pe cale să-l părăsească, murmură el.

Lumina torțelor și cea difuză a soarelui scălda șirul de canoe scobite din trunchiuri și cadavrele înfășurate în pânză de velă. Fusese deschisă întreaga groapă, ceea ce dezgolise aproape toată podeaua Thrallului – doar pilonul din granit, cu piatra de moară în capăt, mai rămăsese în centrul sălii – lăsând la vedere ambarcațiunile, strivite și împrăștiate precum recolta unui uragan străvechi.
Hetan îngenunche cu capul plecat în fața primei canoe. Rămase nemișcată câtva timp.
Itkovian coborâse pentru a examina rămășițele, iar acum pășea cu atenție printre ele, urmat de Cafal, care rămăsese mut. Atenția Nicovalei Scutului fu atrasă de scrijeliturile de pe prove; cu toate că erau diferite, exista o continuitate în temele descrise – scene de bătălii pe mare, Barghastii putând fi recunoscuți cu ușurință datorită canoelor lungi și joase, bătându-se cu un singur dușman, niște creaturi înalte, zvelte, cu fața unghiulară și ochi mari, migdalați, aflate în ambarcațiuni cu copastii înalte.
Când se aplecă pentru a examina o asemenea ilustrație, Cafal, aflat în spatele lui, murmură:
– T'isten'ur.
Itkovian aruncă o privire peste umăr.
– Poftim?
– Dușmanii Spiritelor noastre Întemeietoare. T'isten'ur, Cei cu Piele Cenușie. Demonii din poveștile cele mai vechi, care strângeau capete, însă lăsau victimele în viață... capete care rămâneau atente, trupuri care funcționau neîntrerupt. T'isten'ur: demonii care sălășluiau în umbră. Spiritele Întemeietoare au luptat cu ei în Pustietățile Albastre. Rămase tăcut, se încruntă, apoi continuă. Nu înțelegeam ce însemna un asemenea loc. Oamenii-umăr cred că el a fost Tărâmul Nașterii noastre. Însă acum înțeleg... erau mările, oceanele.
– Înseamnă că acela este Tărâmul Nașterii Barghast.
– Da. Spiritele Întemeietoare i-au alungat pe T'isten'ur din Pustietățile Albastre, înapoi în lumea lor subpământeană, Pădurea Umbrelor – un tărâm despre care se spune că s-ar afla departe spre miazăzi.
– Probabil că e vorba de alt continent.
– Posibil.
– Cafal, descoperiți adevărul care stă la baza legendelor voastre cele mai vechi. În Elingarth, ținutul meu natal, aflat la miazăzi

de aici, există povești despre un continent îndepărtat în direcția pe care ai sugerat-o. Un tărâm în care se află brazi, sequoia și molizi gigantici – o pădure virgină, ale cărei rădăcini sunt ascunse în umbre și populată de spectre ucigătoare.
Ca și Nicovala Scutului, sunt deopotrivă erudit și războinic, reluă Itkovian după un moment, îndreptându-și din nou atenția spre scrijelituri. T'isten'ur – un nume cu înțelesuri ciudate. Tiste Andii, Locuitorii din Întuneric. Și, lucru mai rar menționat, dar și atunci prin șoapte temătoare, neamul lor din umbră, Tiste Edur. Cu pielea cenușie, despre care se crede că au dispărut – și, slavă cerului că a fost așa, pentru că este un nume care îngrozește. T'isten'ur, prima oprire glotală presupune perfectul compus, da? Tlan, acum T'lan – limba voastră este înrudită cu aceea a Imass. Sunteți rude apropiate. Spune-mi, înțelegi limba Moranthilor?
Cafal își drese glasul.
– Moranthii vorbesc limba oamenilor-umăr Barghast – limbajul sfânt – cea ridicată din puțul întunericului din care s-au născut toate gândurile și cuvintele. Ei susțin că sunt rude cu Barghast – ei ne socotesc Neamul Căzut. Numai că ei sunt cei decăzuți, nu noi. Cei care au găsit o pădure umbrită în care să trăiască. Cei care au îmbrățișat alchimia T'isten'ur. Cei care au încheiat demult pacea cu demonii, făcând schimb de secrete, după care s-au retras în lăcașurile lor din munți și s-au ascuns pe vecie înapoia măștilor lor de insecte. Lupule, să nu mai întrebi despre Moranth. Sunt decăzuți și nu se căiesc. Asta e.
– Prea bine, Cafal. Itkovian se îndreptă încet de spate. Însă trecutul refuză să rămână îngropat – lucru pe care îl poți vedea acum. Trecutul ascunde adevăruri neliniștite, adevăruri neplăcute, dar și unele îmbucurătoare. De vreme ce efortul de dezvăluire a început… Domnule, nu există cale de întoarcere.
– Am ajuns la înțelegere, mârâi războinicul Barghast. Așa cum ne-a prevenit tatăl nostru – în reușită vom descoperi semințele disperării.
– Aș vrea să-l cunosc într-o bună zi pe Humbrall Taur, murmură Itkovian.
– Tatăl meu poate strivi pieptul unui om dacă îl îmbrățișează. Poate mânui săbii cu vârful întors cu ambele mâini și poate ucide zece războinici în câteva bătăi de inimă. Însă clanurile se tem cel mai mult de inteligența lui de conducător războinic.

Dintre cei zece copii ai lui, Hetan seamănă cel mai mult cu el în privința asta.
– Este animată de o sinceritate totală.
Cafal își drese glasul.
– Nicovală a Scutului, vreau să te previn că ea și-a îndreptat lancea înspre tine și te-a luat la țintă. Nu ai scăpare. În ciuda jurămintelor tale, ea se va culca cu tine, iar atunci îi vei aparține.
– Te înșeli, Cafal.
Barghastul își dezveli dinții piliți și nu spuse nimic.
Și tu, Cafal, ai spiritul tatălui tău pentru că, cu abilitate, mă îndepărtezi de secretele străvechi ale Barghast printr-un nou atac asupra onoarei mele.
Aflată la doisprezece pași în urma lor, Hetan se ridică și se întoarse cu fața spre cercul de preoți și preotese de la marginea podelei.
– Puteți pune la loc lespezile de piatră. Ridicarea rămășițelor Spiritelor Întemeietoare trebuie să mai aștepte.
Rath'Tronul Umbrei pufni:
– Cât să mai aștepte? Până când pannionii vor rade orașul de pe fața pământului? De ce nu-l chemi pe tatăl tău să vină aici cu clanurile lui? Pune-l să îi atace pe asediatori, iar atunci, voi și neamurile voastre veți putea transporta aceste oseminte în pace și cu binecuvântarea noastră!
– Nu. Purtați-vă singuri războiul.
– După ce dispărem noi, pannionii vă vor mânca de vii! strigă Rath'Tronul Umbrei cu glas ascuțit. Sunteți niște neghiobi! Tu și tatăl tău! Clanurile voastre! Toți!
Hetan surâse.
– Oare citesc panica pe fața ta?
Preotul se ghemui brusc și spuse cu glas hârâit:
– Tronul Umbrei nu intră niciodată în panică.
– Atunci muritorul dinapoia acelei măști, conchise Hetan cu un rânjet triumfător.
Scoțând un șuierat, Rath'Tronul Umbrei se răsuci pe călcâie și își croi drum printre camarazii săi, iar tălpile sandalelor lipăiră când el părăsi grăbit sala.
Hetan ieși din groapă.
– Eu am terminat aici. Cafal! Ne întoarcem la cazarmă.

Brukhalian se aplecă pentru a-l ajuta pe Itkovian să iasă din groapă, și când Nicovala Scutului se îndreptă de spate, Sabia Mortală îl trase aproape.
– Escortează-i pe cei doi, murmură el. Au plănuit ceva pentru scoaterea rămășițelor.
– Probabil, interveni Itkovian, dar sincer să fiu nu văd cum, domnule.
– Atunci, gândește-te, domnule, îi ordonă Brukhalian.
– Așa voi face.
– Prin *orice* mijloace, Nicovală a Scutului.
Itkovian întâlni ochii negri ai bărbatului.
– Domnule, jurămintele mele…
– Sunt Sabia Mortală a lui Fener, domnule. Această dorință de cunoaștere nu vine de la mine, ci de la Cel cu Colț. Nicovală a Scutului, este o cerință născută din spaimă. Domnule, zeul nostru este *foarte înspăimântat.* Înțelegi?
– Nu, spuse apăsat Itkovian. Nu înțeleg. Dar am auzit ordinul tău. Așa să fie.
Brukhalian îi eliberă brațul Nicovalei Scutului, apoi se întoarse spre Karnadas care, palid și nemișcat, stătea alături de ei.
– Ia legătura cu Ben-cel-Iute cu orice preț.
– Nu sunt convins că pot, îi răspunse Destriantul, dar voi încerca, domnule.
– Asediul acesta este o floare însângerată, spuse Brukhalian, ochii întunecându-i-se din pricina unei viziuni, iar ea se va deschide înainte de încheierea acestei zile. Și apucând-o de tulpină, îi vom descoperi ghimpii.
Cei trei se întoarseră în clipa în care unul dintre preoții Rath' se apropie de ei. Înapoia măștii cu trăsături feline și dungate se vedeau ochii calmi și adormiți.
– Domnilor, spuse bărbatul, ne așteaptă bătălia.
– Adevărat, spuse sec Brukhalian. Noi nu eram conștienți de asta.
– Lorzii noștri războinici se vor afla în miezul ei cel mai fierbinte. Mistrețul. Tigrul. Un ascendent în primejdie, și un spirit pe cale să se trezească la rangul de adevărat zeu. Domnilor, nu vă întrebați al cui este de fapt acest război? Cine îndrăznește să încrucișeze sabia cu Lorzii noștri? Însă mai există ceva și mai curios în toată situația asta – a cui față se ascunde în spatele

ascensiunii lui Trake? Care va fi valoarea a *doi* zei ai războiului? *Doi* Lorzi ai Verii?

– Acesta nu este un titlu unic, domnule, spuse Destriantul rar. Noi nu am pus niciodată la îndoială dreptul lui Trake de a-l deține.

– Nu ai reușit să-ți ascunzi spaima când mi-ai auzit cuvintele, Karnadas, dar voi trece peste asta. Am însă o ultimă întrebare. Aș vrea să știu când îl vei detrona pe Rath'Fener, pentru că acesta este dreptul tău ca Destriant al lui Fener – un titlu pe care nimeni nu l-a deținut pe drept vreme de o mie de ani… cu excepția ta, desigur și, pe de altă parte, de ce a socotit Fener că era nevoie să reînvie tocmai acum cea mai înaltă poziție? După un moment, ridică din umeri. A, bine, să lăsăm asta. Rath'Fener nu ți-e aliat, și nici zeului tău – trebuie să știi asta. El simte amenințarea pe care o reprezinți, și va face tot ce poate ca să vă înfrângă pe tine și compania ta. Dacă vei avea nevoie de ajutor, anunță-mă.

– Cu toate astea, susții că tu și Lordul tău sunt rivalii noștri, Rath'Trake, mârâi Brukhalian.

Masca se strâmbă într-un zâmbet feroce.

– Doar așa pare acum, Sabie Mortală. Deocamdată îmi voi lua rămas-bun. Rămâneți cu bine, prieteni.

Urmară câteva momente de tăcere cât cele trei Săbii Cenușii îl urmăriră pe preotul Rath' îndepărtându-se, după care Brukhalian se scutură.

– Du-te în drumul tău, Nicovală a Scutului. Destriant, vreau să mai discutăm ceva.

Cutremurat, Itkovian se întoarse și porni în urma celor doi războinici Barghast. Pământul s-a mișcat sub tălpile noastre. Dezechilibrat, la câteva momente depărtare de vărsarea de sânge, iar primejdia ne pândește din toate părțile. Cel cu Colț, alungă-ne nesiguranța. Te implor. Acum e momentul…

CAPITOLUL UNSPREZECE

Mult lăudata capacitate a armatei malazane de a se adapta la orice tip de război pe care îl adoptă dușmanul a fost în realitate superficială. Dincolo de iluzia maleabilităţii, a rămas o certitudine clară privind supremaţia metodei imperiale. Mobilitatea structurii militare malazane și fundaţia susţinută de cunoștinţe, precum și analiza intuitivă a numeroaselor și diverselor stiluri de război au contribuit la crearea iluziei de flexibilitate.

Rezumat (partea a XXVII-a, cartea a VII-a, vol. IX)
din tratatul de treisprezece pagini al lui Temul,
„Arta războiului la malazani“
Enet Obar (Cel fără de Viaţă)

Cămașa din păr uman a lui Spindle luase foc. Cu ochii lăcrimând și tușind din cauza duhorii înecăcioase, Picker îl urmări pe magul slăbănog rostogolindu-se încoace și încolo pe pământul prăfos de lângă groapa pentru foc. Fumul șerpuia din părul aprins, iar blestemele azvârleau scântei în aerul nopții. Cum toți nu făceau decât să râdă, caporalul luă un burduf cu apă și îl prinse între picioare. Scoțând dopul și strângând din coapse, îl stropi pe Spindle cu jetul de apă până când auzi sunete șuierătoare.
– Bine, gata! țipă ascuțit magul, agitându-și mâinile mânjite de funingine. Încetează! Mă înec!
Cutremurându-se de râs, Hedge se rostogolise primejdios de aproape de flăcări. Picker întinse un picior și îl lovi pe genist cu gheata.
– Calmați-vă cu toții! se răsti ea. Altfel toată echipa o să se prăjească. Pe răsuflarea lui Hood!
Aflată alături de ea în semiîntuneric, Blend spuse:
– Caporale, murim de plictiseală, asta-i treaba.
– Dacă plictisul ar fi mortal, n-ar mai exista niciun soldat viu pe lumea asta, Blend. Cam subțire scuza. Treaba e simplă: începând cu sergentul care se tăvălește acolo de râs, toată echipa asta blestemată de Oponn este dementă.
– Cu excepția ta, bineînțeles.
– Încerci să-mi lingi ghetele murdare de balegă, fetițo? Ai dat greș aici. Sunt mai nebună decât voi. Dacă n-aș fi, aș fi șters-o de multă vreme. Zei, uitați-vă la acești idioți. Un mag care poartă o cămașă țesută din părul maică-sii, și care, de fiecare dată când își deschide coridorul, suntem atacați de veverițe furioase. Mai am un genist cu arsuri permanente, a cărui bășică a udului cred că este un coridor în sine, pentru că nu l-am văzut îndepărtându-se niciodată și au trecut trei zile de când suntem în tabăra asta. Mai am o femeie napană urmărită de un taur bhederin orb, ori vede mai mult decât noi când o privește. Și după aceea, mai avem un vraci care s-a ales cu o insolație atât de urâtă, încât acum are febră.
– Nu uita să spui ceva și despre Antsy, murmură Blend. Sergentul ar fi în fruntea listei de lunatici cu ochi bulbucați.
– N-am terminat. Am o femeie căreia îi place să se vâre în sufletul prietenilor ei. Și, în sfârșit, adăugă ea cu glas mârâit, îl avem pe drăguțul de Ansy. Cu nervi de fier, chiar așa. E convins că zeii l-au răpit pe Ben-cel-Iute și că doar din vina lui. Oarecum.

Picker întinse mâna și își strecură un deget pe sub brățările de pe braț și încruntarea ei se adânci. Ca și cum zeilor le-ar păsa măcar cât negru sub unghie de Ben-cel-Iute, fără a mai vorbi de sergent. Ca și cum ne-ar băga pe vreunul dintre noi în seamă, indiferent ce am face.
– Brățările lui Treach te supără, caporale?
– Ai grijă, Blend, murmură Picker. Nu sunt prea binedispusă.
Ud leoarcă și având un aer nenorocit, Spindle se ridică cu greu în picioare.
– Scânteie nenorocită! spuse el șuierat. Azvârlită ca un muc arzător – pe-aici există spirite răuvoitoare, ascultați ce vă spun!
– Te ascultăm! pufni Picker. O să-ți gravez cuvintele pe piatra de mormânt, Spindle, îți promit asta, pe răsuflarea lui Hood!
– O, zei, ce duhoare! protestă Hedge. Cred că nici măcar un Barghast mânjit cu unsoare nu s-ar apropia de tine! Eu propun să votăm – toată echipa, vreau să zic. Să votăm pentru a face bucăți cămașa aia dezgustătoare pe care o are Spindle pe spinarea lui plină de coșuri și să o îngropăm undeva – de preferat sub câteva tone de moloz. Sergent, ce zici de asta? Dar tu, Antsy?
– Sst! șuieră sergentul, care stătea la marginea cercului de lumină creat de foc și scruta întunericul. E ceva acolo!
– Dacă e încă o veveriță furioasă… începu Picker.
– Eu n-am făcut nimic! protestă Spindle. Și cât trăiesc, nimeni n-o să-mi îngroape cămașa. Așa că las-o baltă, genistule. În plus, nu votăm nimic în echipa asta. Hood mi-e martor la ce v-a lăsat Whiskeyjack să faceți acolo, în a 9-a, dar nu mai sunteți în a 9-a, nu-i așa?
– Tăcere! se răsti Antsy. E cineva acolo! Adulmecă!
O formă uriașă și dominatoare apăru chiar în fața sergentului, care, în retragerea sa precipitată, scoase un țipăt și făcu un salt înapoi, cât pe ce să aterizeze în foc.
– E masculul acela de bhederin! strigă Hedge. Hei, Detoran! Ți-a sosit prietenul – mamă! Zei, cu ce m-ai lovit, femeie? Cu ghioaga? Blestemul lui Hood – e prima ta ghioagă? Mincinoaso! Antsy, soldatul ăsta aproape că mi-a spart capul! Nu știe de glumă, au! Au!
– Lasă-l în pace! ordonă Picker. Și ușuiți fiara aia de aici.
– Văd asta, spuse Blend printre hohote de râs. Fiara aia cu coarne, copite și sulă, care cântărește o mie de kilograme…

– Terminați cu prostiile, spuse Picker. Fetițo, avem urechi delicate. Ascultă, ai făcut-o pe Detoran să roșească în timp ce l-a bumbăcit pe Hedge de l-a lăsat lat.
– Eu aș spune că a căpătat o culoare aprinsă din cauza epuizării, caporale. Genistul știe câteva tactici de eschivare – a, bine, în regulă, de aceea nu a reușit să strecoare lovitura asta. Au!
– Detoran, termină, răcni Picker. Nu mai vede bine și ai face bine să speri că nu ți-a produs încă vătămări permanente.
– Da, adăugă Spindle. Flăcăul are explozivi în sac și dacă nu poate arunca drept…
Asta fu de ajuns pentru a o face pe Detoran să nu mai lovească cu pumnii și să se retragă. Hedge se bălăbăni ca beat pe picioare, apoi se așeză cu un bufnet. Sângele îi curgea șiroaie din nasul spart.
– Nu știe de glumă, bombăni el printre buzele umflate.
După o clipă, se prăbuși la pământ.
– Grozav, mormăi Picker. Dacă nu-și revine până dimineață și va trebui să pornim în marș, ia ghiciți cine va trage targa Detoran?
Femeia masivă se încruntă și se întoarse pentru a-și găsi salteaua portabilă.
– Cine e rănit aici? se auzi un glas pițigăiat.
Soldații ridicară ochii și îl văzură pe Mallet, învelit într-o pătură, apărând în lumina focului.
– Am auzit zgomote de încăierare.
– Langusta fiartă s-a trezit, remarcă Spindle. Vraciule, cred că n-o să mai dormi pe pantele însorite ale dealurilor.
– E vorba de Hedge, spuse Picker. A zgândărit-o pe Detoran când nu era cazul. A căzut lângă foc, îl vezi?
Dând din cap, Mallet se apropie legănându-se de genist.
– Alarmantă imagine, caporale. Se lăsă pe vine și se apucă să-l examineze pe Hedge. Pe răsuflarea lui Hood! Nasul spart, falca fracturată… și plin de vânătăi – omul a și vărsat. Aruncă o privire iritată spre Picker. Nu i-a trecut nimănui prin cap să împiedice această mică ceartă?
Cu un muget slab, masculul de bhederin se întoarse, bocănind cu copitele, apoi se topi în beznă.
Mallet întoarse brusc capul.
– Pe copita lui Fener, ce-a fost *asta?*
– Rivalul lui Hedge, murmură Blend. Probabil c-a văzut suficient ca să-și încerce șansa altundeva.

Oftând, Picker se lăsă pe spate și îl urmări pe Mallet îngrijindu-l pe genistul lipsit de cunoștință. Echipa nu este prea bine sudată. Antsy nu seamănă cu Whiskeyjack, Spindle nu seamănă cu Ben-cel-Iute și nici eu nu semăn cu caporalul Kalam. Dacă au existat cei mai buni dintre cei buni între Arzătorii de Poduri, aceia au fost cei dintr-a 9-a. Atenție, Detoran s-ar putea compara cu Trotts…
– Vrăjitorul acela ar face bine să apară cât mai curând, murmură Blend după o vreme.
Picker dădu din cap în întuneric, apoi spuse:
– Probabil căpitanul și ceilalți sunt deja cu Fețele Albe. Poate că Ben-cel-Iute și noi vom ajunge prea târziu ca să mai influențăm soarta bătăliei.
– Oricum nu o vom influența prea mult, replică Blend. Poate ai vrut să spui că vom ajunge prea târziu ca să asistăm la spectacol.
– Și asta ar putea fi ceva bun.
– Ai început să vorbești ca Antsy.
– Mda, dar lucrurile nu arată prea grozav, spuse Picker pe nerăsuflate. Cel mai bun mag al companiei a dispărut. Adaugă la asta un căpitan de viță nobilă fără experiență și dispariția lui Whiskeyjack și, ce să vezi? Nu mai suntem compania de altădată.
– Asta încă de la Pale, e clar.
Viziunile haosului și ororilor din tuneluri în ziua Anfiladei îi reveniră în minte caporalului, iar asta o făcu să se strâmbe.
– Trădați chiar de ai noștri. Ăsta este cel mai rău lucru care există, Blend. Înțeleg să cad tăiată de săbiile dușmanilor, sau de focul magilor, sau chiar să fiu făcută fărâme de demoni. Dar ca unul dintre ai tăi să te împungă cu pumnalul când ești întors cu spatele la el…
Scuipă în foc.
– Asta ne-a distrus, spuse Blend.
Picker dădu din nou aprobator din cap.
– Poate că ar fi bine dacă Trotts pierde lupta cu Fețele Albe și noi vom fi executați până la ultimul. Cu Barghast ca aliați sau nu, pe mine nu mă prea încântă acest război.
Picker privi înspre flăcări.
– Te gândești la ceea ce s-ar putea întâmpla când vom intra în luptă.

– Suntem fragili, caporale. Plini de crăpături…
– Nu putem avea încredere în nimeni, asta-i problema. Nu avem pentru ce lupta.
– Dujek ar putea răspunde la ambele întrebări, spuse Blend.
– Da, Căpetenia noastră renegată.
Blend pufni încet.
Picker îi aruncă o privire și se încruntă.
– Poftim?
– Nu e renegat, spuse Blend cu glas scăzut. Suntem dezbinați din cauza lui Brood și a Tiste Andii, fiindcă altfel n-am fi reușit să încheiem tratativele. Caporale, nu te-ai întrebat cine este noul purtător de drapel al lui Un-Braț?
– Cum îl cheamă? Parcă Arantal. Ba nu, Artanthos. Hm. A apărut…
– Cam la o zi după proclamarea proscrierii.
– Și? Blend, cine crezi că e?
– Pariez că e o Gheară de rang înalt. Aici, la porunca împărătesei.
– Ai vreo dovadă?
– Nu.
Picker își întoarse chipul încruntat spre foc.
– Cine tresare când vede vreo umbră?
– Nu suntem renegați, afirmă cu tărie Blend. Slujim imperiul, caporale, indiferent cum ar părea lucrurile. Și Whiskeyjack știe asta. Și poate că și vraciul de colo, dar și Ben-cel-Iute.
– Te referi la a 9-a.
– Da.
Cu o încruntătură care se adânci, Picker se ridică, se apropie de Mallet și se lăsă pe vine.
– Vraciule, cum se simte genistul? întrebă ea încet.
– Nu e chiar atât de rău pe cât părea la prima vedere, recunoscu Mallet. Sunt doar ușoare contuzii. Asta e bine – am necazuri în încercarea de a mă folosi de coridorul meu Denul.
– Necazuri? Ce fel de necazuri?
– Nu știu sigur. A dispărut… e infectat. N-am idee cum. De ceva. Spindle a întâmpinat aceeași problemă cu coridorul lui. Probabil că asta îl face pe Ben-cel-Iute să întârzie.
Picker scoase un sunet din gâtlej.
– Mallet, puteai să spui asta de la început.
– Am avut probleme ca să-mi revin după *insolație,* caporale.

Ea își miji ochii.
– Dacă nu soarele te-a pârjolit, atunci ce s-a întâmplat?
– Ceea ce a otrăvit coridorul meu a trecut dincoace. Cel puțin, asta cred.
– Mallet, spuse Picker după o clipă, se zvonește că probabil nu suntem proscriși așa cum au înțeles Dujek și Whiskeyjack. Poate că, de fapt, împărăteasa a înclinat capul în direcția noastră.
Când ridică din umeri, fața rotundă a vraciului păru fără nicio expresie în lumina focului.
– Asta e ceva nou pentru mine, caporale. Sună precum ceva ce și-ar închipui Antsy.
– Nu, dar ar fi încântat să audă așa ceva.
Ochii mici ai lui Mallet se ațintiră asupra feței lui Picker.
– Păi, de ce ai face asta?
Picker ridică din sprâncene.
– De ce să-i spun asta lui Antsy? Vraciule, răspunsul ar trebui să fie evident. Îmi place să-l văd intrând în panică. Pe de altă parte, zise ea ridicând din umeri, e un zvon oarecare, corect? Se îndreptă de spate. Te rog să te îngrijești ca el să poată pleca mâine în marș.
– Plecăm undeva, caporale?
– Asta, în cazul în care apare magul.
– Am înțeles. Voi face tot ce pot.

Trăgându-se cu ghearele și cu dinții prin energia pătată și putredă, Ben-cel-Iute se târî din propriul coridor. Înecându-se și scuipând gustul bolnăvicios și amar din gură, magul înaintă câțiva pași împleticindu-se, până când aerul nopții îi pătrunse în plămâni și atunci se opri, așteptând să-și limpezească gândurile.
Își petrecuse ultima jumătate de zi într-o zbatere disperată, aparent fără sfârșit, pentru a se desprinde de tărâmul lui Hood, însă știa că acela era cel mai puțin otrăvit dintre toate coridoarele pe care le folosea de obicei. Celelalte l-ar fi ucis. Înțelegând asta, rămase blocat – un mag lipsit de putere, al cărui control asupra propriei discipline devenise fără sens, neputincios.
Aerul răcoros și înțepător al stepelor îl învălui, ridicând broboanele de sudoare de pe mâinile și picioarele lui. Stelele sclipeau deasupra capului. La o mie de pași spre miazănoapte, dincolo de cocoașele înierbate și acoperite de tufișuri, se înălța

un șir de dealuri. Poalele celui mai apropiat dintre ele erau scăldate de o lumină gălbuie, confuză, radiată de un foc de tabără.
Ben-cel-Iute oftă. Nu reușise să stabilească nicio legătură vrăjitorească cu nimeni încă de când își începuse călătoria.
Paran mi-a lăsat un pluton... mai mult decât aș fi putut spera.
Mă întreb câte zile am pierdut. Trebuia să îl sprijin pe Trotts, în cazul în care se întâmpla ceva neprevăzut.
Se scutură și păși înainte, încă luptând împotriva rămășițelor de influență supărătoare a coridorului lui Hood. Ăsta e atacul Zeului Schilod, un război împotriva coridoarelor. Vrăjitoria a fost spada care l-a doborât. Acum încearcă să distrugă arma, astfel încât să-și dezarmeze dușmanii. Să-i lase neajutorați.
Vrăjitorul își strânse mantia în jurul trupului și continuă să înainteze. Nu, nu întru totul neajutorați. Mai mult, putem adulmeca o mișcare derutantă – cel puțin asta simt eu. Iar aceasta este o fentă – ceea ce trădează influența infecțioasă a Pannion Domin. Nu știu cum, dar Cel Înlănțuit a descoperit o cale de a deschide porțile invadatoare ale Coridorului Haosului. Un canal, despre care Clarvăzătorul Pannion probabil că nu știe că este folosit, iar ăsta nu este decât un pion avansat într-un gambit de deschidere a unei partide de șah. Un gambit menit să pună la încercare voința și eficacitatea dușmanului său...
Trebuie să capturăm pionul. Și încă repede. În mod hotărâtor.
Se apropie de focul plutonului și auzi murmurul scăzut al vocilor, apoi simți că ajunsese acasă.

De-a lungul culmii dansau o mie de țeste prinse în pari, iar cosițele lor, din iarbă îmbibată în ulei, arzând, dădeau naștere unor coame de flăcări deasupra grimaselor albite de moarte. Glasurile creșteau și scădeau într-un cânt murmurat, nesigur. Mai aproape de locul în care se afla Paran, tinerii războinici luptau între ei folosindu-se de pumnale cu lame scurte, încovoiate, iar picăturile întâmplătoare de sânge sfârâiau când ajungeau în inelul de foc al clanului – din câte se părea, rivalitățile erau mai importante decât orice altceva.
Femeile Barghast se deplasau printre plutoanele de Arzători de Poduri, târând soldații de ambele sexe spre corturile din piele ale taberei. Căpitanul se gândise să interzică astfel de legături

amoroase, însă apoi respinsese ideea drept inutilă și lipsită de înțelepciune. *Poate mâine sau poimâine vom fi cu toții morți.*
Clanurile Feței Albe se strânseră. Corturile și iurtele triburilor Senan, Gilk, Ahkrata și Barahn – precum și ale multor altora – acopereau valea. Paran socoti că peste o sută de mii de Barghast răspunseseră chemării lansate de Humbrall Taur. Însă nu doar chemării lui. Este ultimul din clanul său, iar pe corpul lui plin de cicatrice este tatuată istoria tribului, o istorie lungă de cinci sute de generații. Pretinde rudenia, legături de sânge înnodate încă de la început... ba mai mult, cu toate că nimeni nu explică limpede despre ce altceva este vorba. Niște ticăloși muți. Aici sunt prea multe secrete.
Un războinic Nith'rithal scoase un țipăt ascuțit în clipa în care un luptător dintr-un clan rival îi despică gâtlejul cu un pumnal încovoiat. Se auziră strigăte și blesteme. Războinicul lovit se zvârcoli pe pământ în fața vetrei focului, iar viața lui se scurse într-o băltoacă sclipitoare care se întinse sub trupul prăbușit. Ucigașul lui pășea rar în cerc, însoțit de urale sălbatice.
Printre vorbele șuierate ale Barghastilor aflați în apropiere, Twist se apropie de căpitan, Moranthul Negru ignorând blestemele.
– Nu sunteți prea iubiți, remarcă Paran. Nu știam că Moranth vânează atât de departe spre răsărit.
– Așa este, îi răspunse Twist, iar glasul lui sună plat și subțire de sub coiful chitinos. Dușmănia este străveche, născută din amintiri, nu din experiență. Amintirile sunt înșelătoare.
– Sunt și acum. Ți-aș sugera să nu faci niciun efort pentru a le transmite părerea ta.
– Adevărat, nu are rost, căpitane. Am o curiozitate, războinicul acesta, Trotts – este bine instruit ca luptător?
Paran făcu o grimasă.
– A participat la o mulțime de bătălii. Cred că poate rezista. Sincer să fiu, nu l-am văzut niciodată luptând.
– Iar dintre Arzătorii de Poduri, cine a luptat recent?
– Au luptat în bătaie de joc, desigur. Ei disprețuiesc orice, de aceea nu cred că părerea mea este concludentă. Vom descoperi asta destul de curând.
– Humbrall Taur și-a ales campionul, spuse Twist. Pe unul dintre fiii lui.
Căpitanul își miji ochii prin întuneric spre Moranthii Negri.
– De unde ai auzit asta? Înțelegi limba Barghast?

– Este înrudită cu a noastră. Știrea privind alegerea este pe buzele tuturor. Fiul cel mai mic al lui Humbrall, încă nenumit, aflat la două luni de Noaptea Morții – trecerea la vârsta adultă. Născut cu săbii în mână. Neînfrânt în duel, chiar și atunci când a înfruntat războinici căliți în luptă. Cu inima întunecată, lipsit de milă… descrierile continuă, dar aș obosi repetându-le. Îl vom vedea curând pe acest tânăr. Restul nu e decât risipă de efort.
– Tot nu înțeleg nevoia unui duel, spuse Paran. Trotts nu simte nevoia de a demonstra ceva – istoria este scrisă limpede pe pielea lui. De ce ar exprima cineva îndoieli privind veridicitatea ei? E Barghast până în adâncul sufletului – nu trebuie decât să te uiți la el.
– Căpitane, emite pretenții de căpetenie. Istoria tribului său spune că se trage din Primii Întemeietori. Sângele lui e mai curat decât cel al clanurilor de aici, de aceea trebuie să lanseze provocarea pentru a-și afirma statutul.
Paran făcu o grimasă. Își simți stomacul strângându-se. În gură avea un gust acru pe care nu-l putea alunga, indiferent câtă bere sau vin ar fi băut. Când dormea, visele îi erau bântuite de viziuni – peștera înghețată de sub Casa Finnest, dalele dăltuite din piatră, cu imaginile lor străvechi, lipsite de adâncime, de la Pachetul de Cărți cu Dragoni. Dacă ar fi închis ochii și voința i-ar fi slăbit, chiar și în acele momente s-ar fi simțit căzând în Sălașul Fiarelor – căminul T'lan Imass și tronul cu coarne, gol – cu o prezență fizică, perceptibilă și bogată în simțuri, ca și cum ar fi călătorit trupește spre acel loc. *Și spre acel timp… doar dacă nu cumva acel timp este acum, iar tronul rămâne, așteaptă… așteaptă un nou ocupant. Așa a părut a fi și pentru împărat? Când s-a văzut dinaintea Tronului Umbrei? Putere, dominație asupra Copoilor, care se aflau la doar un pas depărtare?*
– Căpitane, nu te simți bine.
Paran aruncă o privire spre Twist. Lumina reflectată a focului licărea pe armura de miez de noapte a Moranthului, juca precum o iluzie pe fațetele coifului său. Singura dovadă că dedesubtul carapacei chitinoase existau carne și sânge era mâna mutilată care îi atârna inertă de brațul drept. Ofilită și strivită de strânsoarea necromantică a spiritului Rhivi… tot brațul atârnă ca mort. Încet, dar inevitabil, lipsa de viață își va continua ascensiunea… spre umăr, apoi în pieptul lui. În decurs de un an, acest om va muri – ar fi nevoie de atingerea

vindecătoare a unui zeu pentru a fi salvat, dar cât de probabil este așa ceva?
– Mă doare stomacul, răspunse căpitanul.
– Înșeli prin minimalizarea situației, spuse Twist. Apoi ridică din umeri. Cum dorești. Nu te voi mai iscodi.
– Aș vrea să faci ceva, spuse Paran după un moment, privind cu ochi mijiți la un alt duel care se desfășura în fața vetrei. Doar dacă tu și quorlul tău nu sunteți prea osteniți.
– Suntem îndeajuns de odihniți, replică Moranthul Negru. Cere și se va face.
Căpitanul inspiră adânc, apoi oftă și spuse:
– Bine. Îți mulțumesc.

La orizont, spre răsărit, apăru o dungă de culoare care se întinse printre deschizăturile șirului de dealuri aflate la miazăzi față de Munții Barghast. Cu ochii înroșiți și tremurând de frig, Paran își strânse mai bine mantia matlasată și urmări primele mișcări în tabăra uriașă, învăluită în fum, care umplea valea. Reuși să distingă diferitele clanuri după stindardele barbare care se înălțau deasupra dispunerii aparent haotice a corturilor – consfătuirea organizată de Whiskeyjack se încheiase – și își îndreptă mai toată atenția spre cei pe care comandantul îi menționase drept potențiali scandalagii.
Într-o latură a Luminișului Provocării, în care Trotts și campionul lui Humbrall Taur aveau să lupte peste scurtă vreme, se afla tabăra de o mie de oameni a Ahkrata. Evidențiindu-se prin dopurile caracteristice din nas, cozile unice și armurile multicolore, confecționate din victime Moranth – inclusiv Clanurile Verde, Negru, Roșu și, ici și colo, Auriu – aceia, după ce călătoriseră cel mai departe, reprezentau contingentul cel mai mic, dar având reputația de a fi cei mai nemiloși. Dușmani declarați ai clanului Ilgres – care acum lupta alături de Brood – aceștia puteau împiedica încheierea unei alianțe.
Cel mai apropiat rival al lui Humbrall Taur era căpetenia războinică Maral Eb, al cărui clan, Barahn, era foarte numeros – peste zece mii de purtători de arme, pictați cu ocru roșiatic și purtând armuri din zale din bronz, cu părul ciufulit și înțesat cu țepi de porc spinos. Exista riscul ca Maral să conteste poziția lui Humbrall dacă se ivea prilejul, iar în noaptea precedentă se desfășuraseră peste cincizeci de dueluri între războinicii Senan

ai lui Humbrall Taur și cei Barahn. O asemenea provocare putea declanșa un război total între clanuri.
Probabil că Gilk era cel mai bizar grup de războinici. Aveau părul tăiat în brazde înguste și rigide și purtau armuri încropite din carapacea unui soi de țestoasă. Extrem de scunzi și masivi pentru Barghasti, astfel că Paran socotea că ar face față oricărei infanterii grele.
Zeci de triburi mărunte contribuiau la amestecătura derutantă care alcătuia națiunea Fața Albă. Dușmani între ei și având de lămurit vechi dispute și rivalități, era uimitor că Humbrall Taur reușise să îi adune pe toți laolaltă și să mențină, de bine, de rău, pacea timp de patru zile.
Iar astăzi este punctul crucial. Chiar dacă Trotts învinge în duel, acceptarea deplină nu este sigură. Ar putea urma lupte sângeroase. Iar dacă pierde... Paran alungă din minte acea posibilitate.
O voce se văicări salutând zorile și, brusc, tabăra căpătă viață, peste tot apărând siluete tăcute care se ridicau în picioare. Însoțit de lătratul câinilor și de gâgâitul gâștelor, urmă zăngănitul înfundat al armelor și al armurilor. Ca și cum Luminișul Provocării ar fi respirat în mod invizibil, războinicii începură să se îndrepte spre el.
Paran văzu că Arzătorii de Poduri se strângeau ca animale speriate de cornul unui vânător. Treizeci și unu de malazani – căpitanul știa că aceștia erau hotărâți să lupte dacă lucrurile degenerau; știa la fel de bine că lupta va fi de scurtă durată. Scrută cerul care se lumina și își îngustă ochii spre sud-vest în speranța că va vedea un punctișor întunecat – Twist și quorlul lui, apropiindu-se cu repeziciune – dar nimic nu păta vastitatea albastru-argintie.
Tăcerea ceva mai adâncă din rândul Barghastilor îl alertă pe Paran. Se întoarse și îl văzu pe Humbrall Taur croindu-și loc prin mulțime și oprindu-se în mijlocul luminișului. Era prima oară când căpitanul îl vedea atât de aproape. Războinicul era uriaș, bestial, împodobit cu pieile uscate și cu părul încâlcit al unor capete umane curățate de oase. Cămașa din monede suprapuse sclipea în lumina dimineții: comoara de monede străvechi peste care Senanul dăduse cine știe când trebuie să fi fost vastă, pentru că fiecare războinic din trib purta o astfel de armură.

Trebuie să fi existat corăbii întregi pline cu monede. Ori vreun templu doldora până la tavan.
Căpetenia războinică nu pierdu vremea cu vorbe. Își scoase ghioaga cu ghimpi de la brâu și o ridică spre cer, descriind un cerc. Ochii tuturor erau ațintiți asupra lui, războinicii de elită făcând un cerc în jurul luminișului, restul fiind masați în spatele lor, până pe pantele văii.
Humbrall Taur se opri când un câine traversă luminișul. O piatră bine țintită îl făcu să scoată un scheunat și să fugă de acolo. Căpetenia războinică mârâi ceva în barbă, apoi făcu un gest cu arma.
Paran îl urmări pe Trotts ieșind din mulțime. Barghastul tatuat purta armura malazană standard a pușcașilor: din piele fiartă și țintuită, cu benzi din fier peste umeri și șolduri. Coiful scurt fusese luat de la un ofițer mort dintre soldații din Aren, în Șapte Orașe. Apărătoarea de nas și plăcile pentru obraji aveau un model cu intarsii din argint. Un acoperământ din zale îi proteja gâtul și ceafa. De antebrațul stâng era prins un scut rotund, iar mâna era protejată de o mănușă cu ghimpi și cu benzi de fier. În mâna dreaptă ținea o sabie dreaptă și lată, cu vârful neascuțit.
Sosiea lui stârni mârâituri groase din partea Barghastilor strânși acolo, la care Trotts răspunse cu un rânjet crunt, dezvelindu-și dinții piliți și colorați în albastru.
Humbrall Taur îl măsură o clipă, ca și cum ar fi dezaprobat faptul că Trotts alesese arme malazane în locul celor Barghast, apoi se întoarse în direcție opusă și făcu încă o dată un semn cu ghioaga.
Din cerc apăru mezinul său.
Paran nu știuse la ce să se aștepte, dar la vederea acelui tânăr slab și zâmbitor – purtând doar apărătoare din piele și având în mâna dreaptă doar un pumnal cu vârful ca un cârlig – își dădu seama că acea imagine nu se potrivea cu cele la care se gândise. *Ce înseamnă asta? Un soi de insultă ciudată? Taur vrea să-și asigure propria înfrângere? Cu prețul vieții celui mai tânăr dintre fiii săi?*
Războinicii de pe marginea cercului începură să bată din picioare în solul tare, stârnind un ritm de tobă care răsună în toată valea.
Tânărul nenumit ajunse în cerc și rămase față în față cu Trotts, lăsând între ei o distanță de cinci pași. Măsurându-l pe Arzătorul

de Poduri din cap până în picioare, zâmbetul tânărului se lăţi pe toată faţa.
– Căpitane, auzi Paran o voce şuierată.
Se întoarse.
– Caporal Aimless, da? Ce pot face pentru tine? Fii scurt.
Expresia de obicei mohorâtă a soldatului slab şi ghebos era mai întunecată ca niciodată.
– Domnule, ne întrebam şi noi... Dacă lupta degenerează, adică, ei, bine, eu şi alţi câţiva am păstrat câteva muniţii Moranth. Şi explozivi, domnule, avem la îndemână cinci. Am putea crea drum – vedeţi movila aceea, e un loc potrivit, ne-am gândit noi, să ne retragem acolo şi să rezistăm. Cu povârnişurile acelea abrupte...
– Încetează, caporale, mârâi Paran în barbă. Ordinul meu nu s-a schimbat. Toată lumea stă calmă.
– Văd că e un prăpădit, domnule, dar dacă...
– Soldat, n-ai auzit ce am zis?
Aimless clătină din cap.
– Am înţeles, domnule. Doar că, unii – vreo nouă sau zece, poate – spun că poate ar fi mai bine să procedeze cum vor ei şi că tu poţi să te duci la Hood, domnule.
Paran îşi dezlipi privirea de la cei doi războinici rămaşi nemişcaţi în cerc şi se uită în ochii apoşi ai caporalului.
– Iar tu eşti purtătorul lor de cuvânt, Aimless?
– Eu? Nu, domnule! Nu am nicio părere, niciodată n-am avut. De fapt, niciodată, căpitane. Nu, eu nu. Am venit doar să-ţi spun ce se petrece în rândul oamenilor, atâta tot.
– Şi uite-i pe toţi acolo, urmărindu-ne purtând această discuţie, exact ce au dorit. De-ţi place ori nu, eşti glasul lor, caporale. Aceasta e o situaţie în care probabil că *ar trebui* să-l ucid pe mesager, fie şi numai pentru a mă scuti de o asemenea stupizenie.
Faţa mohorâtă a lui Aimless se întunecă.
– Eu n-aş încerca asta, domnule, spuse el rar. Ultimul căpitan care a scos sabia la mine s-a ales cu gâtul rupt.
Paran ridică o sprânceană. Să mă păzească Beru, îi subestimez până şi pe adevăraţii idioţi din compania asta.
– De data asta încearcă să te controlezi, caporale, spuse el. Întoarce-te la camarazii tăi şi spune-le să stea potoliţi până dau eu semnalul. Spune-le că nu văd şanse de a evita o bătălie, dar

dacă încercăm s-o declanșăm atunci când Barghastii o așteaptă, o să murim în câteva clipe.
– Vrei să le spun toate astea, domnule?
– Cu propriile cuvinte, dacă vrei.
Aimless oftă.
– Asta e ușor. Căpitane, mă duc.
– Chiar te rog, caporale.
Îndreptându-și din nou atenția spre cerc, Paran văzu că Humbrall Taur stătea între cei doi combatanți. Păru să le adreseze câteva cuvinte, dar și acelea rostite în barbă, pentru că apoi se retrase și ridică măciuca deasupra capului. Dansul bubuitor al războinicilor încetă. Trotts își pregăti scutul pentru a se apăra, își trase piciorul stâng puțin în spate și își așeză sabia în poziție de gardă. Tânărul nu-și schimbă postura, rămânând cu pumnalul ținut larg pe lângă șold.
Humbrall Taur ajunse la marginea cercului. Ridică măciuca încă o dată deasupra capului, apoi o coborî.
Duelul începuse.
Trotts făcu un pas înapoi, se lăsă în jos, ținând marginea scutului exact sub ochi. Întinse brațul drept pe jumătate în față împungând cu vârful bont al sabiei.
Tânărul pivotă cu fața spre el, iar pumnalul din mâna lui descrise câteva mișcări săltate, șerpuitoare. După schimbarea nevăzută a greutății de pe un picior pe altul a lui Trotts, tânărul se mișcă parcă dansând spre stânga, lama armei lui legănându-se într-o mișcare haotică, întâmplătoare, de apărare, dar masivul Arzător de Poduri nu făcu pasul în față. Între ei rămăsese o distanță de zece pași.
Fiecare mișcare pe care o face tânărul îi spune mai multe lui Trotts, completând astfel schema tactică. Ceea ce îl face pe băiat să reacționeze, ce îl face să ezite, să se încordeze și să se retragă. Fiecare schimbare a greutății de pe un picior pe altul, jocul pe sol și jocul degetelor de la picioare… iar Trotts trebuie totuși să se miște.
Tânărul se apropie treptat, într-un unghi în care Trotts se putea apăra doar cu scutul. Încă un pas. Sabia Arzătorului de Poduri alunecă în lateral. Se retrase, apoi înaintă din nou într-un unghi ascuțit.
Ca un infanterist nepăsător, Trotts se roti și își înfipse picioarele în pământ – iar Barghastul atacă.

Paran pufni când mișcările greoaie pe picioare ale Arzătorului de Poduri dispărură. Fără să-și folosească avantajul înălțimii, Trotts răspunse atacului dezlănțuit aplecat în spatele scutului, țâșnind pe neașteptate înainte, drept în atacul cu lama sus al băiatului. Pumnalul încovoiat ricoșă fără forță din coiful lui Trotts, apoi scutul rotund și greu îl izbi pe tânăr în piept, azvârlindu-l înapoi.
Tânărul atinse pământul, alunecă și ridică un nor de praf, apoi se rostogoli.
Un luptător neglijent s-ar fi apropiat, dar ar fi fost întâmpinat de lovituri largi de pumnal prin norul de praf iluminat de soare – însă Trotts rămase nemișcat înapoia scutului. Tânărul ieși din vârtej cu fața prăfuită și fluturând nesigur pumnalul. Zâmbetul nu dispăruse de pe fața lui.
Nu e un stil obișnuit pentru flăcău. Trotts ar putea la fel de bine să stea în primul rând al unei falange, cu umărul lipit de scutul altui infanterist malazan cu privirea hotărâtă. Nenumărate hoarde barbare au fost deflorate și făcute bucăți izbindu-se de acel zid uman, ucigător. Aceste Fețe Albe nu au luptat niciodată cu imperiul.
Zveltul Barghast declanșă un dans iute și derutant, dându-i roată lui Trotts, înaintând și retrăgându-se, jucându-se cu lumina orbitoare a soarelui și cu reflexiile armei și armurii, ridicând nori de praf. Drept răspuns, Arzătorul de Poduri se mulțumi să pivoteze în câte una dintre cele patru fețe – devenind propriul careu – și așteptă, părând mereu că rămâne într-o poziție prea mult înainte de a și-o schimba, de fiecare dată făcând pași metodici ca la instrucția infanteriștilor malazani, la fel ca un recrut greu de cap. Ignoră orice fentă, refuză să se lase atras în față de momentele de dezechilibru și stângăcie ale băiatului – care erau însă iluzorii.
Războinicii care alcătuiau cercul începuseră să strige de nemulțumire. Acela nu era un duel cum știau ei. Trotts nu voia să intre în jocul flăcăului. *Acum e un soldat al imperiului, iar aceasta este adăugirea la povestea lui.*
Tânărul declanșă un nou atac, și lama armei lui se estompă datorită țesăturii nebunești de fente, apoi lovi jos, încercând să taie genunchiul drept al Arzătorului de Poduri – în spațiul liber dintre încheieturile armurii. Scutul coborî fulgerător, îndepărtând pumnalul. Sabia lată descrise o mișcare orizontală, țintind capul băiatului. Acesta făcu o eschivă, iar lama sa coborî în

încercarea, nereușită, de a tăia căputa ghetei lui Trotts. Arzătorul de Poduri îl izbi cu scutul în față.
Tânărul se clătină pe picioare, iar sângele îi țâșni pe nas. Cu toate acestea, pumnalul se înălță fără greșeală, trecu peste marginea scutului de parcă ar fi urmat o călăuză și se înfipse adânc în încheietura armurii de pe brațul stâng al lui Trotts, iar cârligul mușcă adânc, apoi sfârtecă ligamentele și venele.
Malazanul lovi cu sabia în jos, retezând de la încheietură mâna în care băiatul ținea pumnalul.
Sângele șiroia din cei doi războinici, însă lupta de aproape încă nu se încheiase. Paran văzu cu uimire cum mâna stângă a băiatului țâșni fulgerător în sus, cu degetele ținute drept, lovind garda de bărbie a coifului lui Trotts. Brațul în care avea scutul căzu moale pe lângă corp, sângerând abundent, genunchii i se muiară și Arzătorul de Poduri începu să se prăbușească.
Gestul final al lui Trotts fu o lovitură razantă a sabiei lui late, dată cu viteza fulgerului peste stomacul flăcăului. Carnea moale se desfăcu, iar tânărul coborî privirea și văzu cum intestinele lui se rostogoliră afară, însoțite de o izbucnire de fluide. Se cutremură în jurul lor și căzu la pământ.
Trotts zăcea în fața băiatului în agonie, ținându-se disperat de gât și dând spasmodic din picioare.
Căpitanul se repezi spre Trotts, dar unul dintre Arzătorii lui de Poduri se dovedi mai iute – Mulch, un vraci mărunt din Grupa a 11-a, ajunse în cerc odată cu el și se așeză alături de Trotts. În mâna soldatului luci un briceag, după care îl încălecă pe războinicul care se zbătea și îi împinse capul pe spate pentru a-i vedea gâtul.
Pentru numele lui Hood, ce...?
În jur se declanșase un adevărat iad. Cercul se destrăma în timp ce războinicii Barghast se năpusteau în față cu armele scoase, însă neștiind cum și împotriva cui să le folosească. Paran își întoarse capul și îi văzu pe Arzătorii lui de Poduri strângându-se, înconjurați de un inel de sălbatici beligeranți care urlau.
Vai, zei, totul se duce de râpă.
Sunetul unui corn domină toate celelalte zgomote cacofonice. Toți întoarseră capetele spre sursa lui. Războinicii Senan asigurau din nou sanctitatea cercului, urlând în timp ce îi împingeau înapoi pe ceilalți membri ai tribului, precum și pe

femeile lor. Humbrall Taur își ridicase din nou ghioaga, cerând tăcut, dar hotărât, să se facă ordine.
Din rândul Barghastilor care înconjura compania de Arzători de Poduri se ridică un cor de voci, iar căpitanul văzu munițiile Moranth ținute strâns în mâinile soldaților săi. Barghastii se repliară, scoțându-și sulițele pregătite de aruncare.
– Arzători de Poduri! strigă Paran, apropiindu-se de ei. Lăsați jos blestemățiile acelea! Imediat!
Cornul răsună încă o dată.
Toți întoarseră capetele. Grenadele ucigătoare dispărură încă o dată pe sub hainele de ploaie și mantii.
– Pe loc repaus! răcni Paran când ajunse lângă oamenii lui. Cu glas mai scăzut, se răsti: Stați liniștiți, demenților! Nimeni nu a anticipat o luptă *egală*, pentru numele lui Hood! Păstrați-vă cumpătul. Caporale Aimless, du-te la Mulch și vezi, pentru numele lui Fener, ce a făcut cu briceagul – și dă-mi vestea proastă în ceea ce-l privește pe Trotts – știu, știu, pare terminat. Dar în aceeași stare e și flăcăul. Cine știe, poate este vorba de cel care moare primul, și…
– Căpitane, îl întrerupse unul dintre sergenți. Au vrut să ne atace, asta este. Nu am plănuit nimic – am așteptat semnalul tău.
– Mă bucur să aud asta. Acum, căscați ochii, dar rămâneți calmi, cât mă duc să tratez cu Humbrall Taur.
Paran se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre cerc.
Chipul căpeteniei războinice Barghast era cenușiu, iar privirea lui se îndrepta mereu spre silueta măruntă, acum cumplit de nemișcată, de pe pământul împroșcat cu sânge, aflat la doisprezece pași depărtare. Vreo șase căpetenii mărunte se strânseseră în jurul lui Humbrall, fiecare dintre ei strigând ca să se facă mai bine auzit decât rivalii săi. Taur îi ignoră pe toți, până la ultimul.
Paran își făcu loc prin mulțime. Aruncând o privire spre dreapta, îl văzu pe Aimless ghemuit pe vine lângă Mulch. Cu ochii închiși, vraciul ținea o mână apăsată puternic pe rana din brațul stâng și părea să șoptească ceva în barbă. O vagă mișcare a lui Trotts dezvălui că acesta era încă în viață. Și, își dădu seama căpitanul, încetase să se mai zbată. Nu își dădu seama cum, dar Mulch îl ajutase să respire din nou. Neputând înțelege asta, Paran clătină din cap. Dacă strivești gâtlejul unui om, acesta va

muri. *Doar dacă nu cumva există un vraci Mare Denul prin apropiere... iar Mulch nu este unul dintre ei, ci un tăietor de oase care știe câteva vrăji – dar omul a făcut un miracol...*
– Malazane! spuse Humbrall Taur, ațintindu-și ochii mici și fără expresie asupra lui Paran. Făcu un gest. Trebuie să stăm de vorbă, eu și cu tine.
Se întoarse pentru a răcni la războinicii care îl asaltau. Încruntându-se și aruncând priviri veninoase spre căpitan, aceștia se retraseră.
Un moment mai apoi, Paran și căpetenia războinică ajunseră față în față. Humbrall Taur îl examină o clipă, apoi spuse:
– Războinicii tăi te desconsideră. Ai sângele moale, așa zic ei.
Paran ridică din umeri.
– Așa sunt soldații. Iar eu sunt noul lor ofițer.
– Sunt nesupuși. Ar trebui să ucizi unul sau doi, și după aceea ceilalți te vor respecta.
– Misiunea mea e să-i țin în viață, nu să-i ucid, căpetenie.
Humbrall Taur își miji ochii.
– Barghastul tău a luptat în stilul vostru, al străinilor. Nu a luptat ca un neam de-al nostru. Fiul meu nenumit a purtat douăzeci și trei de dueluri. Fără să piardă, ba chiar fără să se aleagă cu vreo rană. Am pierdut pe cineva de sânge cu mine, un mare războinic.
– Trotts încă trăiește, spuse Paran.
– Ar trebui să fie mort. Dacă strivești gâtlejul cuiva, e cuprins de convulsii. Nu știu cum a reușit să mai mânuiască sabia. Fiul meu și-a sacrificat o mână pentru a-l ucide.
– Un efort demn de laudă, căpetenie.
– În zadar, după cum se pare. Susții că Trotts va supraviețui acelor răni?
– Nu știu. Trebuie să mă consult cu vraciul meu.
– Spiritele sunt tăcute, malazane, spuse Humbrall Taur după un moment. Așteaptă. La fel trebuie să facem și noi.
– S-ar putea ca sfatul căpeteniilor să nu fie de acord, remarcă Paran.
Taur se încruntă.
– Asta este o problemă a Barghastilor. Întoarce-te la oamenii tăi, malazane. Ține-i în viață... dacă poți.
– Căpetenie, soarta noastră depinde de supraviețuirea lui Trotts?
Uriașul războinic își dezveli dinții.

– Nu întru totul. Nu mai avem ce discuta.
Îi întoarse spatele căpitanului. Celelalte căpetenii se strânseră din nou în jurul lui.
Luptând împotriva unui val de durere de stomac, Paran se îndepărtă și porni spre locul în care zăcea Trotts. Fără să-și dezlipească ochii de la războinicul Barghast, se lăsă pe vine alături de vraciul Mulch. Între claviculele lui Trotts se căsca o gaură în care fusese înfipt un tub gol de os care șuiera când rănitul respira. Restul gâtului era încrețit, o masă de verde și violet. Barghastul avea ochii deschiși, conștienți și plini de durere.
Mulch îi aruncă o privire lui Paran.
– I-am vindecat venele și tendoanele de la braț, spuse el încet. Nu-l va pierde, așa cred. Va fi mai lipsit de forță, asta dacă nu sosește Mallet cât mai curând.
Paran arătă cu degetul spre tubul din os.
– Pentru numele lui Hood, ce este acela, vraciule?
– Nu e ușor să te joci cu coridoarele în momentele astea, domnule. Pe de altă parte, nu mă pricep să vindec așa ceva. Asta cere pricepere de tăietor, așa am învățat de la Bullit când eram în Armata a 6-a – el găsea întotdeauna căi de a face anumite lucruri fără magie, pentru că niciodată nu-și găsea coridorul când lucrurile se încingeau.
– Pare ceva… temporar.
– Da, căpitane. Avem nevoie de Mallet. Cât mai curând.
– Ai acționat iute, Mulch, spuse Paran, ridicându-se în picioare. Ai făcut treabă bună.
– Mulțumesc, domnule.
– Caporale Aimless.
– Ordin, căpitane.
– Adu câțiva soldați aici. Nu vreau ca vreun Barghast să se apropie prea mult de Trotts. Când va hotărî Mulch, să-l transportați în tabăra noastră.
– Am înțeles, domnule.
Paran îl urmări pe soldat îndepărtându-se în grabă, apoi se întoarse cu fața spre miazăzi și scrută cerul.
– Pe răsuflarea lui Hood! mormăi el cu o ușurare amestecată cu plânsul.
Mulch se ridică.

– L-ai trimis pe Twist să îi găsească, nu-i așa, domnule? Uite, are un pasager. Probabil că e Ben-cel-Iute, deși… Paran surâse discret și se uită cu ochii mijiți la punctul negru de deasupra culmii.
– Nu, vraciule, dacă Twist mi-a respectat ordinul.
Mulch privi și el.
– Mallet. Pe copita lui Fener, ai făcut un joc inteligent, căpitane.
Paran întâlni privirea vraciului.
– Mulch, în misiunea asta nu va muri nimeni.
Bătrânul veteran dădu încet din cap și îngenunche din nou pentru a-l îngriji pe Trotts.

În timp ce urcau încă un deal înverzit, Picker îl studie pe Ben-cel-Iute.
– Magule, vrei să te care vreunul dintre noi?
Ben-cel-Iute își șterse sudoarea de pe frunte și clătină din cap.
– Nu, mă simt mai bine. Spiritele Barghast sunt numeroase aici, și se îndesesc. Rezistă infecției. Caporale, o să mă însănătoșesc.
– Dacă spui tu… Numai că arăți destul de rău.
Iar asta nu e o minciună.
– Coridorul lui Hood nu a fost nicicând un loc vesel.
– Asta e o veste proastă, magule. La ce trebuie să ne așteptăm?
Ben-cel-Iute nu spuse nimic.
Picker se încruntă.
– Atât de rău e? În fine, grozav. Așteptați până va afla și Antsy asta.
Vrăjitorul reuși să zâmbească.
– Îi dai vestea doar ca să-l vezi cum se frământă, nu-i așa?
– Sigur. Plutonul are nevoie de distracție, nu?
De pe culme văzură alt grup de mici tumuli răspândiți ici și colo pe terenul erodat de vreme. Păsări minuscule, cenușii și cu picioare lungi țopăiau din calea soldaților care mărșăluiau. Nimeni nu vorbea – arșița era apăsătoare, și mai aveau în față o jumătate de zi de soare. Muștele țineau pasul cu ei.
După vizita lui Twist din zori, oamenii plutonului nu văzuseră pe nimeni. Știau că duelul se desfășurase deja, dar nu aveau știre despre rezultatul lui. *Pe Hood, s-ar putea să ne îndreptăm spre locul execuției noastre.* Palizi, zguduiți și necomunicativi, Spindle și Ben-cel-Iute nu le erau de niciun folos, pentru că nu putea sau nu voiau să-și încerce coridoarele. Hedge avea falca

umflată, astfel că abia dacă putea geme, dar privirile pe care le arunca spre spinarea lui Detoran, care mergea în frunte, sugerau planuri ucigătoare de răzbunare. Blend cerceta terenul undeva în față sau în spate – *ori poate în umbra mea* – aruncă o privire peste umăr pentru a verifica, dar femeia nu era acolo. Încheind plutonul, Antsy vorbea singur, bolboroselile lui neîncetate acompaniind constant bâzâitul muștelor.
În afara ierburilor care înveșmântau dealurile și a copacilor pe care îi vedeau când și când în văile în care torentele sezoniere ajutau la acumularea apei în sol, peisajul nu trăda urme de viață. Cerul era lipsit de nori și nu se vedea nicio pasăre care să puncteze oceanul întins de albastru. Departe, spre miazănoapte și răsărit, se înălțau piscurile albe ale Munților Barghast, ascuțiți și de netrecut.
După aprecierea lui Twist, adunarea Barghastilor se desfășura într-o vale aflată la patru leghe depărtare. Dacă totul mersese bine, aceștia sosiseră înainte de apusul soarelui.
Pășind alături de ea, Ben-cel-Iute scoase un icnet slab, iar caporalul se întoarse și văzu vreo douăzeci de mâini murdare de țărână întinzându-se spre picioarele vrăjitorului. Pământul părea să spumege sub tălpile lui, apoi degetele osoase și murdare și antebrațele sfrijite se ridicară, se înfășurară în jurul lui Ben-cel-Iute și îl traseră în jos.
– Repede! răcni Picker, azvârlindu-se spre el.
În timp ce solul i se tălăzuia în jurul taliei, pe fața lui Ben-cel-Iute apăru o expresie de uimire mută și întinse mâinile spre ea. Se auziră strigăte și zgomote de pași care se apropiau. Picker îl prinse de încheietura mâinii pe vrăjitor.
Pământul îi urcă până la piept. Din el apărură din nou câteva mâini care prinseră brațul drept al lui Ben-cel-Iute și îl traseră în jos.
Cei doi se priviră în ochi, apoi vrăjitorul clătină din cap.
– Dă-mi drumul, caporale.
– Ai înnebunit?
– Acum, înainte de a-mi smulge brațul…
Umărul lui drept dispăru sub sol.
Brusc, apăru Spindle, care se aruncă în față și își petrecu un braț pe după gâtul lui Ben-cel-Iute.
– Dă-i drumul! strigă Picker, lăsând liberă încheietura lui Ben.
Spindle se holbă la ea.

– Poftim?
– Dă-i drumul, lua-te-ar naiba!
Magul plutonului își desfăcu brațul și, blestemând, se îndepărtă rostogolindu-se.
În timp ce capul lui Ben-cel-Iute dispărea sub pământ, între ei apăru exploziv și Antsy având în mâini cazmaua cu coadă scurtă. Se apucă să sape și să arunce în jur pământ.
– Liniștește-te, sergent, se răsti Picker. O să sfârșești prin a-i reteza capul!
Sergentul se uită lung la ea, apoi sări înapoi, de parcă ar fi stat pe cărbuni încinși.
– Hood! Își ridică unealta și se uită cu ochi mijiți la lamă. Nu văd pic de sânge! Vede cineva sânge? Ori – vai, zei! Păr? Ăsta e păr? Oh, Regină a Viselor.
– Nu e păr, mârâi Spindle trăgând cazmaua din mâinile lui Antsy. Acelea sunt rădăcini, dobitocule! L-au luat. L-au prins pe Ben-cel-Iute.
– Cine? întrebă Picker.
– Spiritele Barghast. O hoardă întreagă. Am fost atrași într-o ambuscadă!
– Dar cu tine ce e? întrebă caporalul.
– Cred că nu sunt îndeajuns de primejdios. Cel puțin așa sper, spuse el și privi în jur. Trebuie să cobor de pe tumulul ăsta, asta trebuie să fac.
Picker îl urmări îndepărtându-se în fugă.
– Hedge, stai cu ochii pe el, ai înțeles?
Genistul cu fața umflată dădu din cap și porni după Spindle.
– Ce facem acum? întrebă șuierat Antsy, a cărui mustață tresări.
– Așteptăm preț de o bătaie de clopot sau două, iar dacă vrăjitorul nu reușește să se întoarcă, plecăm mai departe.
Sergentul căscă ochii mari și albaștri.
– Îl părăsim? șopti el.
– Ori facem asta, ori nivelăm dealul ăsta blestemat. Și oricum nu-l vom găsi – a fost tras în coridorul lor. E aici, dar nu e aici; dacă înțelegi ce vreau să spun. După ce se calmează, Spindle ar putea sonda terenul.
– Știam eu că Ben-cel-Iute nu ne va face decât necazuri, bolborosi Antsy. Nu poți conta pe magi. Ai dreptate, ce rost are să mai așteptăm? Și-așa magii nu-s buni de nimic. Să ne strângem catrafusele și s-o ștergem.

– N-ar strica să mai așteptăm puțin, spuse Picker.
– Da, poate e o idee bună.
Ea îl privi, apoi, cu un oftat, își mută ochii în altă parte.
– N-ar fi rău să mâncăm ceva. Sergent, poate ne pregătești ceva special.
– Am curmale uscate, fructe de arbore de pâine, plus niște lipitori afumate pe care le-am cumpărat din piața de la miazăzi de Pale.
Ea se crispă.
– Sună bine.
– Mă duc să mă apuc de treabă.
Se îndepărtă în grabă.
Vai, zei, Antsy, mintea ta a luat-o razna. Dar a mea? Aud de curmale și lipitori și salivez...

Canoele cu prove înalte putrezeau în mlaștină, iar odgoanele întinse între ele și trunchiurile de cedru din apropiere erau pline de mușchi. Se vedeau zeci de ambarcațiuni. Pe mici ridicături se găseau legături mari de provizii, acoperite de mucegai gros, din care răsăriseră ciuperci comestibile și otrăvitoare. Lumina era palidă, bătând spre gălbui. Șiroind de nămol, Ben-cel-Iute se ridică cu greu în picioare și scuipă apa mizeră din gură în timp ce se uită în jur.
Atacatorii săi dispăruseră. Numeroase insecte zburau lenevos prin aer. Auzi broaște orăcăind și sunet de apă care picură. În aer plutea un miros slab de sare. Mă aflu într-un coridor mort de multă vreme, descompus din cauza uitării muritorilor. Barghastii în viață nu cunosc acest loc, însă aici ajung morții lor – presupunând că ajung atât de departe.
– În regulă, spuse el cu glas amuțit în mod ciudat de aerul greu, apăsător, sunt aici. Ce vreți?
O mișcare din negură îl făcu să se alerteze. Apărură câteva siluete, care se apropiară furișat, mergând prin apa întunecată, adâncă până la genunchi. Vrăjitorul își miji ochii. Acele creaturi nu erau Barghastii pe care îi știa el din tărâmul muritorilor. Mai scunde, mai masive, cu oase groase, erau un amestec de Imass și Toblakai. *Zei, cât de vechi este acest loc?* Frunțile teșite ascundeau ochi mici care sclipeau în întuneric. Fâșii negre din piele coborau în josul obrajilor; ajungând până dincolo de fălcile lipsite de păr și ude, acestea erau legate în jurul oaselor lungi

care mergeau paralel cu falca. Părul negru le atârna în codițe împletite primitiv, despărțite pe mijloc. Bărbații și femeile care îl înconjurau tot mai strâns pe Ben-cel-Iute purtau, până la ultimul, îmbrăcăminte mulată din piele de focă, decorată cu oase, coarne și cochilii. La brâu le atârnau pumnale lungi, cu lama subțire. Câțiva bărbați aveau sulițe cu vârf ghimpat care păreau să fi fost confecționate în întregime din os.
O siluetă mai măruntă sări pe o buturugă putredă de cedru, chiar în fața lui Ben-cel-Iute, o adunătură de bețe și sfoară sub forma unui om, având capul dintr-o ghindă.
Vrăjitorul dădu din cap.
– Talamandas. Credeam că vă întorceați la Fețele Albe.
– Așa am și făcut, magule, exclusiv datorită istețimii tale.
– Îți arăți recunoștința într-un mod străvechi, Bătrâne. Ben-cel-Iute privi în jur. Unde ne aflăm?
– La Prima Debarcare. Aici așteaptă războinicii care nu au supraviețuit până la capătul călătoriei. Flota noastră era uriașă, magule, dar când voiajul s-a încheiat, jumătate din fiecare canoe era ocupată doar de cadavre. Traversaserăm un ocean într-o bătălie continuă.
– Și unde ajung acum morții Barghast?
– Nicăieri, și oriunde. Se pierd. Vrăjitorule, campionul vostru l-a ucis pe cel al lui Humbrall Taur. Spiritele au rămas fără suflare și încă și-o rețin, pentru că omul ar putea muri.
Ben-cel-Iute tresări. Rămase tăcut un moment și zise:
– Și dacă moare?
– Soldații tăi vor muri. Humbrall Taur nu are de ales. Se va confrunta cu un război civil. Spiritele își vor pierde unitatea. Ați crea o diversiune prea mare, o sursă de dezbinare de neînchipuit. Dar nu de asta te-am adus aici. Figurina mică făcu un gest către siluetele care stăteau mute înapoia sa. Aceștia sunt războinicii. Armata. Însă căpeteniile nu se află printre noi. Spiritele Întemeietoare s-au pierdut demult. Magule, le-a găsit un copil al lui Humbrall Taur. Le-a găsit!
– Dar există o problemă.
Talamandas păru să se înmoaie.
– Există. Ele sunt captive în… în orașul Capustan.
Implicațiile cuvintelor se așezară ordonat în mintea vrăjitorului.
– Humbrall Taur știe asta?

– Nu. Am fost alungat de oamenii-umăr ai lui. Cele mai vechi spirite nu sunt binevenite. Doar celor tinere li se îngăduie să fie prezente, pentru că ele au o putere redusă. Darul lor este mângâierea, iar mângâierea a ajuns să însemne mult pentru Barghast. Nu a fost întotdeauna așa. Vezi dinaintea ta un panteon dezbinat, iar marea schismă dintre noi este timpul – și pierderea amintirilor. Suntem niște străini pentru copiii noștri; ei nu vor să accepte înțelepciunea noastră și se tem de posibila noastră putere.
– Humbrall Taur a sperat că fiul lui va găsi aceste Spirite Întemeietoare?
– El și-a asumat un mare risc, dar știe că toate clanurile Față Albă sunt vulnerabile. Spiritele tinere sunt prea slabe ca să se opună lui Pannion Domin. Vor cădea în sclavie sau vor fi distruse. Când mângâierea este îndepărtată, tot ce se va dezvălui va fi o slăbire a credinței, o absență a puterii. Humbrall Taur dorește puterea, însă bâjbâie după ea orbește.
– Și dacă îi voi spune că spiritele străvechi au fost găsite… mă va crede?
– Ești singura noastră speranță. Trebuie să-l convingi.
– V-am eliberat de semnele protectoare, spuse Ben-cel-Iute.
– Ce ne ceri în schimb?
– Trotts trebuie să supraviețuiască rănilor primite. Trebuie să fie recunoscut drept învingător, astfel încât să își ocupe locul meritat între membrii consiliului căpeteniilor. Avem nevoie de o poziție de putere, Talamandas.
– Vrăjitorule, nu mă pot întoarce la triburi. Aș fi izgonit încă o dată.
– Îți poți canaliza puterea printr-un muritor?
Silueta își înclină încet capul.
– Avem un vraci Denul, dar, ca și mine, nu-și poate folosi coridorul – otrava Pannion…
– Pentru a fi înzestrat cu puterea noastră, trebuie adus în acest coridor, în acest loc, spuse Talamandas.
– Atunci să găsim o cale pentru a face asta, propuse Ben-cel-Iute.
Talamandas se întoarse încet pentru a-și consulta spiritele-neamuri.
– De acord.

O suliță descrise un arc spre Twist când Moranthul Negru și pasagerul lui își începeau coborârea. Quorlul țâșni într-o parte, apoi coborî rapid spre cerc. Războinicii strânși acolo râseră și blestemară, dar nu mai făcură altceva. Paran aruncă o ultimă privire spre oamenii lui care stăteau de pază în jurul lui Trotts și al lui Mulch, apoi alergă spre locul în care Twist și Mallet, plin de bășici, descălecau în mijlocul unui vacarm de provocări și arme amenințătoare.
– Faceți loc, la naiba! răcni căpitanul, împingându-l violent pe un membru de trib Senan într-o parte.
Omul se ridică de la pământ mârâind, apoi își arătă dinții piliți drept provocare. Paran nu-l luă în seamă. După cinci pași mari, ajunse lângă Twist și Mallet.
Vraciul avea ochii dilatați de spaimă.
– Căpitane…
– Da, lucrurile s-au încins, Mallet. Vino cu mine. Twist, poate vrei să ajungi în Abis după ce pleci de aici.
– De acord. Mă voi întoarce la plutonul sergentului Antsy. Ce s-a întâmplat?
– Trotts a câștigat lupta, dar noi am putea pierde războiul. Du-te, înainte de a fi străpuns.
– Am înțeles, căpitane.
Luându-l pe vraci de un braț, Paran se răsuci și începu să-și croiască drum prin mulțime.
– Trotts are nevoie de tine, spuse el în timp ce înaintau. E rău. Are gâtul strivit.
– Și, pentru numele lui Hood, cum de mai trăiește?
– Mulch a făcut o deschizătură deasupra plămânilor și el respiră prin ea.
Mallet se încruntă, apoi dădu încet din cap.
– Inteligent. Căpitane, s-ar putea să nu-ți fiu de prea mare folos, altfel Trotts…
Paran întoarse capul spre el.
– Ba să-mi fii. Dacă moare, pe noi ne așteaptă aceeași soartă.
– Coridorul meu…
– La naiba, lasă scuzele și vindecă-l pe om.
– Am înțeles, domnule, dar trebuie să știi că asta m-ar putea ucide.
– Pe boașele lui Fener!

– E un schimb bun, domnule. Am înțeles asta. Nu te îngrijora, o să-l vindec pe Trotts – veți scăpa din situația asta, și asta contează cel mai mult acum.
Paran se opri. Închise ochii, luptând contra valurilor de durere din stomac. Printre dinții încleștați spuse:
– Cum zici tu, Mallet.
– Aimless ne face semne să ne apropiem.
– Atunci, du-te, vraciule.
– Am înțeles, domnule.
Mallet își eliberă brațul și se îndreptă spre pluton.
Paran se sili să deschidă ochii.
Uită-te la nenorocit. Niciun pas șovăielnic. Nici nu clipește știindu-și soarta. Cine – ce sunt soldații ăștia?

Mallet îl dădu la o parte pe Mulch, îngenunche lângă Trotts, îl privi în ochi și întinse o mână.
– Mallet! spuse șuierat Mulch. Coridorul tău…
– Ține-ți gura, replică Mallet, închizând ochii și atingând degetele gâtlejul mutilat.
Își deschise coridorul, iar mintea lui scoase un țipăt când puterea virulentă îl pătrunse. Își simți carnea umflându-se, despicându-se, își auzi sângele țâșnind și strigătul șocat al lui Mulch. Apoi lumea fizică dispăru într-o mare agitată de durere.
Găsește calea, fir-ar să fie! Calea însănătoșirii, vena ordinii – o, zei! Rămâi cu mintea întreagă, vraciule. Rezistă…
Simți însă că mintea îi este sfârtecată, devorată. Sentimentul de sine îi era tocat în bucăți dinaintea ochiului minții și nu putea face nimic. Sorbi din miezul de sănătate din propriul suflet, îi extrase din putere, simțind-o cum curge prin vârfurile degetelor până la cartilajele distruse ale gâtlejului lui Trotts. Însă miezul începu să se dizolve.
Apoi, un nou asalt – mâini care îl prinseseră și trăgeau de el. Spiritul lui se opuse, încercă să se smulgă. Se trezi înconjurat din toate părțile de țipete, ca acelea scoase de nenumărate suflete care sunt distruse. Mâinile se desprinseră de pe trupul lui, fiind înlocuite de altele. Era târât, iar mintea lui ceda hotărârii sălbatice a acelor mâini încleștate care îl trăgeau.
Brusc, totul se liniști. Mallet se trezi în genunchi într-o băltoacă mirosind fetid, înveșmântat în tăcere. Apoi în jurul lui se stârni un murmur. Ridică ochii.

Ia de la noi, îi șoptiră o mie de voci la unison, susurând. Ia putere de la noi. Întoarce-te la locul tău și folosește ceea ce îți dăm noi. Dar grăbește-te – calea pe care ți-am pregătit-o este costisitoare – vai, cât de costisitoare.
Mallet se deschise în fața puterii care crea un vârtej în jurul lui. Nu avea de ales, era neajutorat în fața acelei cereri. Membrele, corpul, le simțea ca fiind dintr-un lut moale, remodelate. Dinspre oase spre exterior, sufletul lui zdrențuit era reașezat.
Se ridică brusc, se răsuci pe călcâie și începu să meargă. Sub tălpi avea un teren denivelat, care ceda. Nu privi în jos, ci continuă să pășească. Coridorul Denul era acum în jurul lui, sălbatic și ucigător, însă retras față de el. Incapabilă să îi fure sufletul, otrava urla.
Mallet își simți din nou degetele, încă apăsate pe gâtlejul fărâmat al prietenului său, însă în minte încă mergea. Pas după pas, împins inexorabil înainte. *Asta e călătoria spre carnea mea. Cine a făcut asta pentru mine? De ce?*
Coridorul începu să se întunece în jurul lui. Aproape că ajunsese acasă. Privi în jos, pentru a vedea ceea ce știa că va vedea. Călca pe un covor de cadavre – calea lui prin oroarea otrăvită a coridorului său. Costisitor – foarte costisitor.
Vraciul clipi și deschise ochii. Piele tumefiată sub degetele lui, dar nimic mai mult. Clipi pentru a-și alunga sudoarea din ochi și întâlni privirea lui Trotts.
Se pare că există două căi. Una pentru mine, și alta pentru tine, prietene.
Slăbit, Barghastul își ridică brațul drept. Mallet îl prinse într-o strânsoare de fier.
– Ai revenit, șopti vraciul, ticălos cu dinți de rechin.
– Cine? hârâi Trotts, iar pielea din jurul ochilor se întinse de efort. Cine a plătit?
Mallet clătină din cap.
– Nu știu. Dar eu nu.
Barghastul coborî privirea spre carnea despicată și sângerândă a brațelor vraciului.
Mallet clătină din nou din cap.
– Nu eu, Trotts.

Paran nu reuși să se clintească, nu îndrăzni să se apropie. Vedea doar o sumedenie de soldați ghemuiți în jurul lui Trotts, care

stătea întins, și al lui Mallet, care stătea îngenuncheat. Zei, iertați-mă, i-am dat ordin vraciului să se sinucidă. Dacă aceasta este adevărata față a comenzii, atunci vorbim de zâmbetul unei țeste. Nu vreau așa ceva. Gata, Paran, nu te poți oțeli pentru o astfel de viață, pentru aceste alegeri. Cine te crezi ca să pui viețile altora în balanță? Să apreciezi valoarea, să măsori carnea la kilogram? Nu, ăsta e un coșmar. Nu vreau.
Mulch se apropie de căpitan și se întoarse spre el. Avea fața palidă și ochii holbați. Se împletici.
Nu, nu-mi spune nimic. Pleacă, du-te naibii.
– Vraciule, să auzim.
– E… e bine, căpitane. Trotts va supraviețui.
– Și Mallet?
– Are răni superficiale, mă ocup eu de ele, domnule. Trăiește… dar nu mă întreba cum.
– Lasă-mă singur, Mulch.
– Poftim?
– Du-te. Întoarce-te la Mallet. Dispari din ochii mei.
Paran îi întoarse spatele și auzi pașii care se îndepărtau. Închise ochii, așteptând ca durerea de stomac să revină, să se ridice din nou ca un pumn de foc, dar totul rămase liniștit în ființa lui. Se șterse la ochi și inspiră adânc. *Nimeni nu moare. Putem pleca de aici. Aș face bine să-i spun asta lui Humbrall Taur. Trotts a învins… și restul să se ducă la Hood!*

La cincisprezece pași depărtare, Mulch și Aimless se lăsară pe vine și-l urmăriră pe căpitan îndreptându-se de spate, aranjându-și centura de care avea prinsă sabia și pornind spre cortul de comandă al lui Humbrall Taur.
– E tare, ticălosul, murmură vraciul.
– Rece ca o iarnă Jaghut, spuse Aimless, strâmbându-se. Câtva timp, Mallet a arătat ca un om mort.
– Așa a și fost o vreme.
Cei doi rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi Mulch se aplecă într-o parte și scuipă.
– Până la urmă, căpitanul va reuși, spuse el.
– Da, zise Aimless. Probabil.
– Hei! strigă unul dintre soldații aflați aproape. Uitați-vă la culmea aia! Nu cumva e Detoran? Și mai e și Spindle – aduc pe cineva.

– Probabil că pe Ben-cel-Iute, spuse Mulch în timp ce se ridica. A stat prea mult în coridoarele lui. Idiotul.
– Așa-s magii, zise dispreţuitor Aimless. Cine are nevoie de niște leneși ca ei?
– Magi, spui? Dar ce părere ai de vraci, caporale?
Faţa și așa lungă a caporalului se lungi și mai mult când rămase cu gura căscată.
– A, vracii sunt buni, Mulch. Al naibii de buni. Eu mă refeream la vrăjitori și la alţii ca ei.
– Ţine-ţi gura, Aimless, că numai prostii spui. Ei, acum suntem toţi întregi. Mă-ntreb ce ne vor face Feţele Albe.
– Trotts a învins!
– Și ce dacă?
Caporalul rămase din nou cu gura căscată.

Cortul lui Humbrall Taur era năpădit de fum de lemn. Uriașul războinic stătea singur, cu spatele spre vatra rotundă, iar silueta lui era desenată de lumina focului.
– Ce ai să-mi spui? întrebă el cu glas bubuitor când Paran lăsă clapa de intrare să cadă la loc.
– Trotts trăiește. Își susţine dreptul de căpetenie.
– Dar el nu are trib.
– Are trib, căpetenie războinică. Treizeci și opt de Arzători de Poduri. A demonstrat asta prin stilul pe care l-a ales pentru duel.
– Știu ce ne-a arătat.
– Dar cine a înţeles?
– Eu, și asta e tot ce contează.
Se înstăpâni tăcerea. Căutând indicii privind caracterul războinicului din faţa lui, Paran examină cortul și puţinele lucruri aflate în el. Podeaua era acoperită cu piei de bhederin. Într-o latură se găseau șase suliţe, dintre care una era spintecată. O ladă cioplită dintr-un trunchi de copac, suficient de mare pentru a băga în ea multe cadavre stivuite pe trei rânduri, domina peretele îndepărtat. Capacul era ridicat, evidenţiind pe partea interioară un mecanism de încuiere uriaș și extrem de complicat. Un morman dezordonat de pături se afla paralel cu lada; acela era evident locul în care dormea Taur. Monedele, prinse pe pereţii din piele, sclipeau slab, iar de tavanul conic atârnau multe alte monede ca niște ciucuri, înnegrite după ce stătuseră ani în șir în fum.

– Căpitane, ai pierdut comanda.
Paran clipi și îl privi pe războinic în ochi.
– Asta e o ușurare pentru mine, spuse el.
– Niciodată să nu recunoști că nu dorești să conduci, malazane. Lucrul de care te temi îți va înnegura modul în care vei aprecia ceea ce face succesorul tău. Teama te va face să fii orb atât la înțelepciunea, cât și la prostia lui. Trotts n-a fost niciodată comandant – am văzut asta în ochii lui când a ieșit din rândurile soldaților tăi. Acum va trebui să-l urmărești. Cu privirea limpede. Taur se întoarse și se apropie de ladă. Am mied. Bea cu mine.
O, zei, stomacul meu...
– Îți mulțumesc, căpetenie războinică.
Humbrall Taur scoase din ladă un urcior din lut și două căni din lemn. Scoase dopul urciorului, mirosi cu fereală, apoi dădu din cap și turnă.
– Vom mai aștepta o zi, spuse el. Apoi mă voi adresa clanurilor. Trotts va avea permisiunea de a vorbi, pentru că și-a câștigat locul între căpetenii. Dar vreau să-ți mai spun ceva, căpitane. Îi întinse o cană lui Paran. Noi nu vom porni în marș spre Capustan. Nu le datorăm nimic locuitorilor lui. Pierdem în fiecare an tot mai mulți tineri în favoarea acelui oraș și a modului său de viață. Negustorii vin la noi cu lucruri lipsite de valoare, sunt obraznici prin pretenții și oferte, și ar fi în stare să-i despoaie pe oamenii poporului meu.
Paran luă o înghițitură din miedul amețitor și îl simți cum coboară pe gâtlej, arzându-l.
– Nu Capustanul este adevăratul tău dușman, căpetenie.
– Pannion Domin va porni război împotriva noastră. Malazane, știu asta. Vor ocupa Capustanul și se vor folosi de el pentru a-și aduce armatele până la granița noastră. Atunci vor porni în marș.
– Dacă înțelegi asta, de ce...?
– Douăzeci și șapte de triburi, căpitane Paran. Humbrall Taur își goli cana, apoi se șterse la gură. Dintre ele, doar opt căpetenii vor rămâne alături de mine. Nu e de ajuns. Am nevoie de toate. Spune-mi, noua ta căpetenie poate convinge prin cuvinte?
Paran făcu o grimasă.
– Nu știu. Apelează rareori la vorbe. Pe de altă parte, până acum nu a avut nevoie de ele. Cred că vom afla mâine.
– Arzătorii de Poduri sunt încă în primejdie.

Căpitanul se crispă și examină vinul gros din miere pe care îl avea în cană.
– De ce? întrebă el după un moment.
– Barahn, Gilk și Ahkrata – clanurile acestea s-au unit împotriva voastră. Acum ei răspândesc povești prin care susțin că a fost vorba de duplicitate. Vracii voștri sunt necromanți – fac ritualuri de înviere pentru a-l readuce pe Trotts la viață. Fețele Albe nu-i iubesc pe malazani. Sunteți aliați cu Moranth. Ați cucerit ținuturile de la miazănoapte – cât de curând vă veți îndrepta ochii hulpavi spre noi? Sunteți ca urșii de câmpie alături de noi, îndemnându-ne să ne încleștăm ghearele cu tigrul de la miazăzi. Vânătorul știe întotdeauna ce gândește tigrul, dar niciodată nu știe ce gândește ursul de câmpie.
– Așadar, pare că soarta noastră e în balanță, zise Paran.
– Să vedem ce va fi mâine, replică Humbrall Taur.
Căpitanul își goli cana și o așeză pe marginea lăzii. În stomac îi creșteau puncte de foc. Dincolo de miedul lipicios care îi amorțise limba, simți gust de sânge.
– Trebuie să mă duc la soldații mei, spuse el.
– Oferă-le noaptea asta, căpitane.
Paran dădu din cap, apoi ieși din cort.
La zece pași depărtare îl așteptau Picker și Blend. Căpitanul se încruntă spre cele două femei când le văzu apropiindu-se în grabă.
– Alte vești bune, din câte înțeleg, mormăi el în barbă.
– Căpitane.
– Ce e, caporale?
Picker clipi.
– Am reușit. Mă gândeam să raportez.
– Unde-i Antsy?
– Nu se simte bine, domnule.
– A mâncat ceva ce nu i-a priit?
Blend zâmbi.
– Asta-i bună. De la mâncare?
– Căpitane, interveni grăbită Picker, aruncându-i lui Blend o privire de avertisment. L-am pierdut o vreme pe Ben-cel-Iute, apoi s-a întors, doar că nu s-a trezit. Spindle crede că a suferit un șoc. A fost tras într-un coridor Barghast.
Paran tresări.

– Ce-a făcut? Duceți-mă la el. Blend, cheamă-l pe Mallet și întoarce-te la mine, imediat! Ia spune, Picker. De ce stai? Pornește.
– Am înțeles, domnule.
Soldații din plutonul al 7-lea își lăsaseră echipamentele în tabăra Arzătorilor de Poduri. Sub ochii lui Antsy, tremurând, morocănos și palid la față, Detoran și Hedge despătureau corturile. Spindle stătea jos, alături de Ben-cel-Iute, și, cu un aer absent, își trecea degetele printre firele de păr ale cămășii zdrențuite și îl privea încruntat pe vrăjitorul lipsit de cunoștință. Twist, Moranthul Negru, se afla în apropiere. Soldații din celelalte plutoane stăteau grupați, atenți la nou-veniți, dar fără a se apropia.
Paran îl urmă pe caporal până ajunse lângă Spindle și Ben-cel-Iute. Se uită scurt către celelalte plutoane.
– Ce s-a întâmplat cu ei? se miră el cu voce tare.
Picker își drese glasul.
– Vezi fața umflată a lui Hedge? Detoran e foarte nervoasă, domnule. Toți credem că-l place pe sărmanul genist.
– Și și-a arătat afecțiunea bătându-l măr?
– E soi rău, domnule.
Căpitanul oftă, după care îl împinse puțin deoparte pe Spindle și se lăsă pe vine pentru a-l examina pe Ben-cel-Iute.
– Spin, spune-mi ce s-a întâmplat. Picker a vorbit despre un coridor Barghast.
– Da, domnule. Atenție, e doar o bănuială. Traversam un tumul și...
– A, inteligentă idee, spuse Paran pe un ton răstit.
Magul se chirci.
– Mda, în fine, nu era primul pe care îl traversam, iar toate celelalte erau destul de somnoroase. În orice caz, spiritele au întins mâinile și l-au înșfăcat pe Ben și l-au tras în pământ. Am așteptat o vreme. Apoi, spiritele l-au scuipat afară, uite-așa. Căpitane, coridoarele nu mai sunt ce au fost cândva. Sunt tare nasoale. Ben-cel-Iute a spus că ar fi vorba de Pannion, dar nu în mod direct, ci de ceva care ține de puterea lui ascunsă. A zis că se simțea în primejdie.
Paran auzi pași apropiindu-se și, întorcându-se, îi văzu pe Mallet și pe Blend. În spatele lor mergea Trotts. Din rândurile celorlalte plutoane se înălțară câteva urale chinuite, sardonice, urmate de o serie de sunete care imitau vânturile. Trotts își dezgoli dinții și

schimbă direcția. O siluetă țâșni cu viteza unui iepure. Zâmbetul se lăți pe fața Barghastului.
– Vino înapoi, Trotts, îi ordonă Paran. Trebuie să stăm de vorbă.
Ridicând din umeri, uriașul războinic se întoarse și se apropie.
Când îngenunche, Mallet se rezemă greu de umărul lui Paran.
– Iartă-mă, căpitane, spuse el gâfâind. Nu mă simt bine.
– Vraciule, nu-ți voi cere să-ți folosești din nou coridorul, îl asigură Paran. Dar vreau să-l văd treaz pe Ben-cel-Iute. Ai vreo sugestie?
Mallet se uită cu ochi mijiți la vrăjitor.
– N-am spus că m-au lăsat puterile, ci doar că nu mă simt bine. Am primit ajutor ca să-l vindec pe Trotts. Acum cred că au fost spirite. Poate Barghast. Ele m-au adus înapoi aici, nu știu cum, și doar Hood mi-e martor că aveam nevoie de asta. În orice caz, mă simt ca și cum aș fi pe picioarele altcuiva, că am brațele altuia... Întinse mâna și puse palma pe fruntea lui Ben-cel-Iute, apoi scoase un sunet din gâtlej. E pe cale să-și revină. Îl ține adormit o vrajă de protecție.
– N-ai putea grăbi lucrurile?
– Ba da, sigur.
Vraciul îi trase o palmă peste obraz lui Ben-cel-Iute.
Acesta deschise brusc ochii.
– Au! Mallet, ticălosule!
– Ben, nu te mai văicări. Căpitanul vrea să stea de vorbă cu tine.
Vrăjitorul își roti ochii și îl văzu pe Paran, apoi, înălțându-i peste umerii căpitanului, pe Trotts. Ben-cel-Iute surâse.
– Îmi sunteți datori cu toții.
– Să trecem peste asta, îi spuse Mallet lui Paran. Mereu vorbește așa. Zei, câtă aroganță! Dacă ar fi aici, Whiskeyjack ți-ar trage una peste mutră, vrăjitorule, și mă simt ispitit să o fac în locul lui.
– Nici să nu-ți treacă prin scăfârlie, spuse Ben-cel-Iute și se ridică încet în șezut. Care e situația aici?
– Încă suntem cu capetele pe butuc, zise Paran cu glas scăzut. Nu avem mulți prieteni aici, iar dușmanii noștri devin tot mai îndrăzneți. Autoritatea lui Humbrall Taur se clatină, iar el e conștient de asta. Faptul că Trotts l-a ucis pe fiul lui preferat nu ne-a ajutat defel. Chiar și așa, căpetenia războinică este de partea noastră. Mai mult sau mai puțin. S-ar putea să nu se

sinchisească de Capustan, dar știe ce înseamnă amenințarea Pannion Domin.
– Nu-i pasă de Capustan? întrebă Ben-cel-Iute și zâmbi. Aș putea face ceva ca să-i schimb atitudinea. Mallet, ai vreo tovărășie în trup?
Vraciul clipi mirat.
– Ce anume?
– Te simți ciudat, adevărat?
– Păi...
– El așa spune, interveni Paran. Ce știi despre asta?
– Totul. Căpitane, trebuie să mergem la Humbrall Taur. Noi trei – ba nu, toți patru – și tu, Trotts. Pe Hood, să-l luăm și pe Twist – știe mai multe decât a lăsat de înțeles, și poate că n-o să mai văd acel zâmbet Moranth, dar știu că el va exista. Spindle, cămașa aia din păr pute. Du-te de-aici, că o să vărs.
– Asta ți-e recunoștința pentru că ți-am salvat pielea? bolborosi Spindle, îndepărtându-se.
Paran se ridică și își întoarse privirea spre cortul lui Humbrall Taur.
– Bine, să mergem din nou la el.

Apusul era aproape, împrăștiind semiîntuneric peste toată valea. Barghastii își reluaseră dansul sălbatic și duelurile atroce cu o încrâncenare aproape febrilă. Stând printre armuri aruncate, la treizeci de pași de cortul lui Humbrall Taur, Picker se încruntă.
– Ticăloșilor, încă sunt acolo. Ne-ați lăsat fără să ne dați nimic de făcut, decât să-i vedem pe sălbaticii ăștia mutilându-se reciproc. Blend, nu cred că e cazul să credem că totul s-a isprăvit.
Femeia cu ochi întunecați de lângă ea se încruntă.
– Vrei să ți-l găsesc pe Antsy?
– De ce să te mai deranjezi? N-auzi gemetele alea? E sergentul nostru, care călărește o fecioară Baranh. O să se întoarcă peste câteva clipe cu un aer satisfăcut...
– Iar fata îl va urma la un pas depărtare.
– Cu o expresie nedumerită pe mutră.
– „Doar atât?“
– A clipit și i-a scăpat totul.
Râseră amândouă cu răutate în glas. Apoi Picker redeveni serioasă.

– S-ar putea ca mâine să fim morți, indiferent ce îi spune Ben-cel-Iute lui Taur. Asta crede căpitanul, de aceea ne lasă să ne facem de cap în noaptea asta.
– Zorii vor fi însoțiți de Hood.
– Da.
– Trotts a făcut ce trebuia în duel, remarcă Blend. Totul ar fi trebuit să se reducă la asta.
– Ei, bine, m-aș fi bucurat dacă în duel ar fi luptat Detoran. Nu ar fi existat posibilitatea unui egal sau ceva de genul ăsta. Ea l-ar fi pus repede la punct pe puști. Din câte am aflat, Barghastul nostru tatuat n-a făcut decât să se retragă și să lase nevăstuica aia să îl atace. Detoran ar fi atacat și i-ar fi storcit creierii flăcăului de la prima atingere.
– Dar n-a fost o atingere, ci o măciucă ghintuită.
– Cum zici. Trotts nu e la fel de rău ca ea.
– Nimeni nu e ca ea, și tocmai am observat asta, pentru că încă nu s-a întors după ce l-a târât după ea pe războinicul acela Gilk în tufișuri.
– Asta vine drept compensație pentru faptul că Hedge fuge și se ascunde. Sărmanul flăcău – la Gilk mă refer. Probabil că e ca și mort acum.
– Să sperăm că și ea va băga de seamă asta.
Cele două femei rămaseră tăcute. Duelurile din apropierea focului se terminau repede și cu o ferocitate care începuse să atragă tot mai mulți privitori Barghast. Picker scoase un icnet când văzu încă un războinic prăbușindu-se după ce primise o lovitură de pumnal drept în gât. *Dacă lucrurile continuă astfel, mâine vor trebui să înalțe încă un tumul. Pe de altă parte, s-ar putea ca oricum să facă asta – un tumul pentru Arzătorii de Poduri.* Privi în jur, remarcând Arzători de Poduri prin mulțimea de Barghasti. Disciplina se dusese de râpă. Acea undă de speranță la știrea că Trotts va trăi se stinsese cu rapiditate imediat ce apăruse zvonul că Barghastii i-ar putea ucide – asta doar din răzbunare.
– Aerul mi se pare… ciudat, spuse Blend.
Da, ca și cum noaptea ar fi fost cuprinsă de flăcări, ca și cum ne-am afla în miezul unei nevăzute furtuni de foc. Brățările de pe brațele lui Picker erau fierbinți și, treptat, se încingeau. Ar cam trebui să mă scald în butoiul acela cu apă – scurtă ușurare, dar tot înseamnă ceva.

– Mai ții minte noaptea aceea din Pădurea Câinelui Negru? continuă Blend cu glas stins. Retragerea...
Când am nimerit pe Tărâmul lui Burn al Rhivilor... spirite malefice, care se ridicau din cenușă...
– Da, Blend, îmi aduc aminte destul de bine.
Iar dacă acea escadrilă de Moranthi Negri nu ne-ar fi urmărit și n-ar fi coborât să ne ia cu ei...
– Am aceeași senzație, Picker. Am dezlănțuit spiritele.
– Nu pe cele importante – cele pe care le-am făcut să se adune sunt strămoși. Dacă ar fi fost vorba de cele mari, ni s-ar fi făcut părul măciucă.
– Adevărat. Și atunci, unde *sunt?* Unde se află cele mai maligne dintre spiritele Barghast?
– Altundeva, evident. Cu noroc din partea lui Oponn, ele nu se vor arăta mâine.
– S-o crezi tu că nu vor apărea. Îți închipui că vor dori să piardă așa ceva?
– Blend, ce-ar fi să te gândești la lucruri mai plăcute? Pe răsuflarea lui Hood!
– Mă întrebam și eu, spuse femeia ridicând din umeri. În orice caz, spuse ea, ridicându-se, cred că o să mă plimb puțin. Să văd ce pot agăța.
– Înțelegi limba Barghast?
– Nu, dar câteodată cea mai elocventă comunicare nu are nevoie de cuvinte.
– Ești la fel de decăzută ca și ceilalți, Blend. Dar cum probabil este ultima noastră noapte printre cei vii, du-te și fă-ți cheful.
– Păi, asta-i toată treaba, nu?
Picker își urmări prietena dispărând în întuneric. A naibii femeie... m-a făcut să rămân aici, mai nefericită decât înainte. De unde să aflu unde sunt spiritele importante ale Barghast? Poate așteaptă dincolo de vreun deal. Pregătite să apară mâine, să ne sperie de moarte. De unde să știu ce va hotărî mâine căpetenia Barghastilor? O mângâiere pe creștet, sau o lovitură de pumnal în gât? Spindle își croi drum prin mulțime și se apropie. Duhoarea de păr ars îl învăluia ca o mantie, iar expresia de pe fața lui era sumbră. Se ghemui alături de ea.
– Caporale, e de rău.
– Asta înseamnă o schimbare, se răsti ea. Despre ce e vorba?

– Jumătate dintre soldații noștri sunt beți, iar ceilalți au plecat. Paran și apropiații lui au dispărut în cortul acela și nu au mai ieșit, și ăsta nu poate fi un semn bun. În zori nu vom fi în stare să facem nimic.
Picker aruncă o privire spre cortul lui Humbrall Taur. Siluetele care se întrezăreau înăuntru nu se mișcaseră de ceva vreme. După o clipă, dădu din cap.
– Am înțeles, Spin. Nu mai fi îngrijorat. Distrează-te!
Omul rămase cu gura căscată.
– Să mă distrez?
– Exact, nu mai ții mine? Relaxare, plăcere, un sentiment de bine. Du-te, tipa e pe undeva, iar tu nu vei mai reveni aici vreme de cel puțin nouă luni. A, sigur, ai avea mai multe șanse, dacă renunți la cămașa aceea din păr – măcar în noaptea asta.
– Nu pot! Ce-ar gândi mama?
Picker studie expresia de groază și uimire de pe chipul magului.
– Spindle, spuse ea rar, mama ta e moartă. Nu e aici, nu te supraveghează. Îți poți face de cap, Spindle. Serios.
Magul se lăsă în jos de parcă l-ar fi lovit o mână invizibilă, iar preț de o clipă, lui Picker i se păru că vede urmele lăsate de un pumn pe chelia din creștetul lui Spindle, după care acesta se îndepărtă, bolborosind și clătinând din cap.
O, zei, poate că aici se află toți strămoșii noștri! Picker privi în jur. Apropie-te de mine, Da, și-ți voi tăia beregata, așa cum am făcut-o prima oară...

Cu ochi injectați de oboseală, Paran se îndepărtă de intrarea în cort. Cerul era cenușiu, ușor luminiscent. Negura și fumul de lemn atârnau neclintite în vale. O haită de câini, care alergau în salturi de-a lungul culmii, fu singura mișcare pe care o putu vedea.
Și totuși sunt treji. Și toți sunt aici. Adevărata bătălie s-a terminat, iar acum, aici, dinaintea mea – aproape că îi văd – se află zeii mărunți și întunecați ai Barghastilor, înfruntând zorii... pentru prima oară după mii de ani, stând cu fața la zorii ucigători.
I se alătură o siluetă. Paran aruncă o privire spre ea.
– Ei, bine?
– Spiritele Străvechi ale Barghastilor l-au îngăduit pe Mallet, spuse Ben-cel-Iute. Vraciul doarme acum. Căpitane, le simți?

Vorbesc de spirite. Toate obstacolele au fost înlăturate, iar cei Străvechi s-au alăturat spiritelor mai tinere. Coridorul uitat nu mai este uitat.
– Toate bune, mormăi Paran, dar avem de eliberat un oraș. Ce se întâmplă dacă Taur înalță drapelul de război, iar rivalii lui îl reneagă?
– N-o vor face. Nu pot. Fiecare om-umăr al Fețelor Albe își va da seama de schimbare, de acea înflorire. Vor simți puterea și își vor da seama ce înseamnă ea. Ba, mai mult, spiritele vor anunța că stăpânii lor – adevăratele spirite ale Barghast – sunt întemnițați în Capustan. Spiritele Întemeietoare sunt treze. A sosit vremea să le eliberăm.
Căpitanul îl măsură o clipă pe vrăjitorul aflat alături de el, apoi întrebă:
– Știai că Moranth sunt înrudiți cu Barghast?
– Mai mult sau mai puțin. S-ar putea ca lui Taur să nu-i convină – iar triburile vor protesta – dar dacă spiritele s-au alăturat lui Twist și poporului său…
Paran oftă. Am nevoie de somn. Dar nu pot dormi.
– Aș face bine să-i strâng pe Arzătorii de Poduri.
– Noul trib al lui Trotts, spuse Ben-cel-Iute și zâmbi.
– Atunci de ce îl aud sforăind?
– E noua lui răspundere. Va trebui să-l înveți.
Ce să-l învăț? Cum să trăiască sub povara funcției de comandă? Nici eu nu mă descurc. E de ajuns să mă uit la chipul lui Whiskeyjack ca să înțeleg că nimeni nu e în stare, mai ales dacă are inimă. Învățăm să dobândim doar un lucru: capacitatea de a ne ascunde gândurile, de a ne masca sentimentele, de a îngropa umanitatea adânc în suflete. Iar acest lucru nu poate fi deprins, ci doar demonstrat.
– Du-te și trezește-l pe ticălos, mârâi Paran.
– Am înțeles, domnule.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Ea a așteptat în Inima Muntelui,
visând pacea, atât de adânc chircită
în jurul suferinței proprii încât, găsind-o,
căutările bărbatului s-au încheiat,
și a luat asupra lui toate cicatricele ei
pentru că îmbrățișarea puterii este o iubire
care rănește.

Creșterea Dominului
Scintalla din Bastion (1129 –1164)

În lumina apusului, aflat cu spatele spre lac, muntele, în trăinicia lui, căpătase culoarea sângelui subțiat cu apă. De două ori mai mari decât Corbii Uriași, cu gâturile gulerate întoarse pentru a examina oamenii care forfoteau la baza zidurilor fortăreței, printr-un peisaj stelar alcătuit de focurile de tabără, condorii se roteau în jur.
Tenescowriul cu un singur ochi, care fusese cândva cercetaș în armata lui Un-Braț, urmări cu o concentrare profundă zborul concentric al condorilor, ca și cum ar fi putut citi ceva în tiparele pe care le descriau pe cerul care se întuneca treptat. Fusese îmbrățișat, așa afirmau cei care îl cunoșteau din vedere. Fusese amuțit de vastitatea Dominului încă din ziua petrecută la Bastion, în urmă cu trei săptămâni. În singurul lui ochi se aflase o foame sălbatică încă de la început, un foc străvechi care șoptea tot mai puternic despre lupii care mișunau în întuneric. Se spunea că Anaster însuși, Primul dintre Copiii Seminței Moarte, îl remarcase pe bărbat și îl trăsese mai aproape în timpul marșului lung, până când Tenescowriului cu un singur ochi i se dăduse un cal și călărise alături de locotenenții lui Anaster în avangarda mareei umane.
Bineînțeles, locotenenții lui Anaster își schimbau fețele cu o regularitate brutală. Armata flămândă, diformă, aștepta acum la picioarele Clarvăzătorului Pannion. În zori, el va apărea în balconul turnului central al Punctului de Observație și va ridica mâinile spre a da binecuvântarea sfântă. Urletul bestial care se va înălța pentru a saluta binecuvântarea lui putea cutremura un om mai mărunt, dar Clarvăzătorul, chiar străvechi fiind, nu era un om obișnuit. El reprezenta întruparea lui Pannion, zeul, singurul zeu.
Conducând armata Tenescowri spre miazănoapte, spre fluviu, apoi dincolo de el, spre Capustan, Anaster va duce cu sine puterea care era Clarvăzătorul. Iar dușmanul care se strânsese pentru a li se opune va fi violat, devorat, șters de pe fața pământului. În mintea celor o sută de mii de Tenescowri nu exista nicio îndoială. Doar certitudinea, o sabie din fier ascuțită ca briciul, ținută în strânsoarea foamei disperate și neîncetate.
În timp ce lumina scădea, bărbatul cu un singur ochi continuă să contemple condorii. Probabil că, așa cum șopteau unii, el comunica tot timpul cu Clarvăzătorul, iar privirea lui nu era

îndreptată spre condori, ci spre fortăreața Punctului de Observație.
Doar atât de aproape de adevăr puteau ajunge țăranii. Într-adevăr, Toc cel Tânăr examina trăinicia dominatoare, o mănăstire veche desfigurată de adăugiri cu caracter militar: metereze și ziduri de tragere, barbacane uriașe și șanțuri cu pereții drepți. Eforturile continuau, iar zidarii și artificierii țineau cu orice preț să lucreze toată noaptea la lumina flăcărilor pâlpâitoare date de vasele cu cărbuni înalte.
O, grăbiți-vă să aduceți îmbunătățiri într-o frenezie nebună. Simt ceea ce simți și tu, bătrâne. Pentru tine este o nouă emoție, însă noi, ceilalți, știm prea bine. Se numește spaimă. Cei șapte Vânători K'ell pe care i-ai trimis ieri, cei care au trecut pe lângă noi pe drum... ei nu se vor mai întoarce. Iar acel foc de magie pe care îl vedeți luminând noaptea cerul spre miazăzi... el se apropie. În mod inexorabil. Motivul este destul de simplu – ați înfuriat-o pe draga Lady Envy. Când se înfurie, e cumplită. Ați văzut carnajul de la Bastion? I-ați trimis acolo pe Urdomenii voștri preferați pentru a se întoarce cu un raport amănunțit? Știrile nu v-au făcut să vă tremure genunchii? Așa ar fi trebuit. Lupul și câinele, uriași și tăcuți, sfârtecând masa de oameni. T'lan Imassul, a cărui sabie era un vârtej cu nuanțe de rugină, și care sfâșia elitele voastre mult lăudate. Și Seguleh, o, Seguleh. Armata pedepsitoare alcătuită din trei oameni a venit să răspundă aroganței voastre.
Durerea din stomacul lui Toc se mai stinsese; ghemul de foame se strânsese, se micșorase, devenind un miez aproape insensibil de nevoie, o nevoie care se înfometa pe sine. Pe sub pielea întinsă, coastele lui erau precis conturate. Fluidele îi făcuseră burta să se umfle. Încheieturile îl dureau continuu și simțise că dinții îi jucau în alveole. Singurele gusturi pe care le simțise în ultimele zile fuseseră cel de resturi ocazionale și amărăciunea de malț a propriei salive, îndepărtate când și când de apa stătută, aromată cu vin, din butoaiele aflate pe care ori de o carafă de bere rezervată pentru puținii favoriți ai Primului Copil.
Ceilalți colegi locotenenți ai lui Toc – și chiar Anaster – erau hrăniți destul de bine. Profitau de nenumăratele cadavre pe care le lasă în urmă și continua să le revendice marșul. Cazanele de fierbere erau permanent pline. Recompensele puterii.

O metaforă devenită realitate – îmi văd cinicii educatori dând din cap auzind asta. Aici, între Tenescowri, nu există posibilitatea de a denatura brutalul adevăr. Conducătorii noștri ne devorează. Întotdeauna o fac. Cum de-am putut să cred vreodată altceva? Am fost soldat cândva, am fost afirmația violentă a voinței altcuiva.
Se schimbase, un adevăr care nu era greu de recunoscut. Cu sufletul sfârtecat de ororile pe care le vedea pretutindeni în jur, în amoralitatea născută din foame și fanatism, fusese replămădit și torsionat dincolo de recunoaștere în ceva nou. Eradicarea credinței – credința în orice, îndeosebi bunătatea fundamentală a celor de un neam cu el – îl făcuse rece, nemilos și fioros.
Cu toate acestea, nu va înghiți carne de om. Mai bine să mă devorez pe mine pe dinăuntru, să-mi îndepărtez mușchii, strat cu strat, și să diger tot ce am fost. Asta este ultima misiune ce mi-a mai rămas, iar ea a început. Începea totuși să-și dea seama de un adevăr mai profund: hotărârea lui se fărâmița. Nu, alungă acel gând.
Nu avea habar ce văzuse Anaster în el. Toc juca rolul mutului, era cel care sfida carnea dăruită, nu oferea lumii decât prezența sa, agerimea singurului ochi – văzând tot ce se putea vedea – și totuși, nu știa cum, Primul îl alesese dintre mii, îl adusese în față și îi acordase gradul de locotenent.
Dar eu nu comand pe nimeni. Tactică, strategii, greutățile nesfârșite de a gestiona o armată, chiar anarhică, așa cum este asta – asist în tăcere la întâlnirile lui Anaster. Nu mi se cere părerea. Nu prezint rapoarte. Ce dorește de la mine?
Sub pojghița amorțită, suspiciunile continuau să descrie vârtejuri întunecate și adânci. Se întrebă dacă, într-un fel sau altul, Anaster știa cine era. Avea să fie dat pe mâna Clarvăzătorului? Era posibil – în ceea ce devenise lumea, orice era posibil. Orice și totul. Însăși realitatea renunțase la regulile sale – vii concepuți de morți, iubirea sălbatică din ochii femeilor când încălecau un prizonier în agonie, speranța înflăcărată că ele vor lua în pântec ultima sământă a cadavrului – ca și cum corpul muribund ar fi dorit să profite de ultima șansă de a scăpa de uitarea completă – chiar în timp ce sufletul se îneca în beznă.
Iubire, nu dorință carnală. Acele femei și-au dăruit inimile momentului morții. Dacă sământa prinde rădăcini...

Anaster era cel mai vârstnic dintre cei din prima generație. Un tânăr deșirat, palid, cu ochi gălbui și părul negru, curgându-i moale, conducând o armată uriașă de pe spinarea calului de povară. Fața lui era de o frumusețe inumană, ca și cum înapoia măștii perfecte nu subzista un suflet. Femei și bărbați de toate vârstele mergeau la el, milogindu-se să primească o atingere blândă, însă el respingea pe oricine. Își lăsa doar mama să se apropie de el; să îl mângâie pe păr, să își pună mâna uscată și arsă de soare pe umărul lui.
Toc se temea de ea mai mult decât de orice, mai mult decât de Anaster și de cruzimea lui nediscriminatorie, mai mult chiar decât de Clarvăzător. Ceva demonic îi lumina ochii pe dinăuntru. Ea fusese prima care încălecase un muribund, strigând Jurămintele Nopții ale primei nopți a unei perechi căsătorite, apoi, când bărbatul murise sub ea, jelise ca o țărancă văduvă. O poveste repetată de multe ori. O multitudine de martori. Alte femei ale Tenescowri se strângeau în jurul ei. Probabil era vorba de actul ei de putere asupra bărbaților neajutorați; poate era furtul neobrăzat al seminței vărsate de ei în mod involuntar; poate că nebunia se transmitea de la una la următoarea.
În marșul dinspre Bastion, armata ajunsese într-un sat care sfidase Îmbrățișarea. Toc îl văzuse pe Anaster asmuțindu-și mama și susținătoarele, văzuse cum ele călăriseră deopotrivă bărbați și băieți, dând lovituri mortale cu pumnalele și roind peste trupurile lor într-un fel pe care nu-l putea egala nici măcar cea mai respingătoare fiară. Iar gândurile pe care le simțise atunci se gravaseră adânc în sufletul lui. *Aceste femei au fost cândva umane. Au trăit în sate și orașe care nu se deosebeau de cele din prezent. Au fost soții și mame, purtând de grijă căminelor și animalelor din curte. Au dansat și au plâns, au fost pioase și respectuoase propovăduind învățăturile vechilor zei. Au dus vieți obișnuite.*
În Clarvăzătorul Pannion și în zeul care vorbea prin gura lui exista o otravă. O otravă care părea să se fi născut din amintiri de familie. Amintiri îndeajuns de puternice pentru a dezmembra cele mai străvechi legături. Un copil trădat, probabil. Un copil dus de mână… în teroare și durere. Așa am senzația – tot ce văd în jurul meu. Mama lui Anaster, remodelată malign, născută într-un rol de coșmar. O mamă care nu e mamă, o soție care nu e soție, o femeie care nu e femeie.

Strigăte tot mai puternice anunțară apariția unui grup de călăreți care ieșiră pe poarta în rampă a zidului exterior al Punctului de Observație. Toc întoarse capul, îi studie pe vizitatorii care se apropiau călare prin întunericul ce se adâncea. Cu armuri. Un comandant Urdo, încadrat de doi Clarvăzători-domin, soldați Urdomen, câte trei pe rând și șapte în șir, călărind în urma lor.
Iar în spatele soldaților, un Vânător K'ell.
Cu un gest, Anaster îi chemă pe locotenenți pe dealul scund pe care îl alesese drept cartier general, iar printre ei numărându-se și Toc cel Tânăr.
Albul ochilor Primului avea culoarea mierii, iar pupilele, un cenușiu neclar, ca de gresie. Flăcările torțelor îi luminau fața de culoarea alabastrului, făcându-i buzele pline să capete o nuanță ciudată de roșu. Încălecase din nou, iar acum, fără să folosească șaua, stătea pe spinarea calului uriaș și, obosit și prăbușit, își studia locotenenții.
– Primim vești, spuse el cu glas hârâit.
Toc nu îl auzise vorbind tare. Probabil că tânărul nu putea, fiind născut cu vreun defect la gâtlej sau limbă. Ori poate nu fusese niciodată nevoie să strige.
– Eu și Clarvăzătorul am comunicat mental, iar acum știu mai multe chiar decât curtenii dintre zidurile sfinte ale Punctului de Observație. Septarhul Ultentha din Coral a fost chemat de Clarvăzător, dând naștere multor speculații.
– Gloriosule Prim, ce știri avem de la granița de miazănoapte? întrebă unul dintre locotenenți.
– Învestirea este aproape deplină. Copiii mei, mă tem că vom ajunge prea târziu pentru a ne înfrupta din asediu.
De peste tot se auziră răsuflări șuierate.
Mă tem că foamea noastră nu se va sfârși. Acela fusese adevăratul înțeles al cuvintelor lui Anaster.
– Se spune că un sat mare dinspre răsărit, Kaimerlor, a refuzat Îmbrățișarea, spuse alt ofițer. Gloriosule Prim, poate că…
– Nu, i-o reteză Anaster. Dincolo de Capustan așteaptă Barghastii. Cu sutele de mii, se spune. Dezbinați. Slabi în credință. Copiii mei, vom găsi tot ce ne trebuie.
Nu vom reuși. La fel ca și ceilalți, Toc știa asta cu certitudine. Se înstăpâni tăcerea.
Ochii lui Anaster erau îndreptați spre soldații care se apropiau.

– Clarvăzătorul ne-a pregătit între timp un dar, spuse el. Știe despre nevoia noastră de a ne hrăni. Se pare că, urmă el nemilos, s-a descoperit că oamenii din Coral au unele… neajunsuri. Acesta este adevărul speculațiilor. Trebuie doar să traversăm apele calme ale Tăieturii Ortnal ca să ne umplem pântecele, iar Urdo care vine acum ne va anunța că ne așteaptă barcazuri – suficiente ca să ne transporte pe toți.
– Înseamnă că ne vom ospăta, mârâi un locotenent.
Anaster zâmbi.
Ospăț. Să mă ia Hood… Toc simți dorința crescând în el, o cerere palpabilă care, își dădu el seama, îl va înfrânge, îi va sfărâma hotărârea. *Un ospăț – o, zei, ce foame îmi este!*
– N-am încheiat cu știrile, spuse Primul după un moment. Urdo au și altă misiune. Ochii bolnăvicioși ai tânărului căzură asupra lui Toc cel Tânăr. Clarvăzătorul cere prezența Sfidătorului, cel cu un singur ochi – un ochi care, noapte de noapte, s-a schimbat în cursul marșului dinspre Bastion, deși îmi închipui că el nu știe asta. Sfidătorul va fi oaspetele Clarvăzătorului. Sfidătorul, cu ochiul său de lup care strălucește în întuneric. Nu va avea nevoie de extraordinarele lui arme din piatră – le voi păstra chiar eu, pentru a fi în siguranță.
Pumnalul și săgețile cu vârf din obsidian îi fură luate cu repeziciune și predate lui Anaster.
Soldații sosiră.
Toc se îndreptă spre ei și căzu în genunchi în fața calului Urdo-ului.
– Este onorat, spuse Anaster. Luați-l cu voi.
Iar recunoștința lui Toc era reală, un val de ușurare care se năpusti prin venele subțiate. Nu va vedea zidurile Coralului, nu-i va vedea pe zecile de mii de cetățeni sfârtecați în bucăți, nu va vedea violurile, nu se va vedea pe sine prin mulțime, gonind spre carnea care era răsplata lor binemeritată…

Siluete mânjite de praf și mizerie, iluminate demonic de flăcările focurilor, muncitorii roiau lângă parapetele în construcție. Clătinându-se pe picioare în urma calului de război al Urdo-ului, Toc analiză eforturile frenetice cu o detașare soră cu epuizarea. Piatra, pământul și lemnul erau obstacole slabe în fața vrăjitoriei pe care o stăpânea Lady Envy, lucru pe care îl văzuse dezlănțuindu-se la Bastion. Ca în legendele din vechime,

puterea ei se rostogolea în valuri largi, scoțând viața din orice era măturat de ele, devorând rând după rând, stradă după stradă, lăsând mormane de cadavre, numărându-se cu sutele. Își aduse aminte cu ceva vecin cu mândria feroce, că ea era fiica lui Draconus – Zeul Străvechi.
Din câte auzise, Clarvăzătorul Pannion trimisese vrăjitori în calea ei, dar aceștia nu o sfârșiseră prea bine. Ea le zădărnicea eforturile, le decima puterile, apoi îi lăsa în seama lui Garath și a lui Baaljagg. K'Chain Che'Malle încercau să ajungă la ea, însă se uscau sub atacul vrăjilor. Câinele Garath le făcea de petrecanie celor care îi scăpau lui Lady Envy, acționând uneori singur, altă dată în tandem cu Baaljagg. Ambii erau mai iuți decât vânătorii-strigoi și, se spunea, mult mai inteligenți. Se purtaseră trei bătălii, în care legiuni de Betakliți Pannion, sprijiniți de luptători călări Betakullid și de luptători Scalandi, dar și de echivalentul Domin al trupelor de magi, intraseră în luptă cu o mână de dușmani ca și cum ar fi făcut-o împotriva unei întregi armate. După aceste încleștări s-au născut povești spuse în șoaptă despre T'lan Imass – creaturi despre care pannionii nu aveau știință și pe care îi numeau Săbii din Piatră – și despre Seguleh, doi în primele două lupte, cel de-al treilea apărând doar în ultima. Săbiile din Piatră țineau un flanc, iar Seguleh, pe celălalt. Lady Envy stătea în centru, în vreme ce Garath și Baaljagg se scurgeau ca niște cape neclare de întuneric oriunde doreau.
Trei confruntări, trei armate destrămate, mii de morți, restul încercând să scape cu fuga, dar de fiecare dată ajunși din urmă de mânia neiertătoare a lui Lady Envy.
La fel de îngrozitoare ca pannionii, prietenă cu chipul dulce. La fel de îngrozitoare și... la fel de terifiantă. Tool și Seguleh onorează retragerea celor care li se opun; ei se mulțumesc să rămână în picioare pe câmpul de bătălie și nimic mai mult. Până și lupul și câinele se opresc din vânătoare. Dar nu și Envy. O tactică lipsită de înțelepciune – acum, când știu că retragerea este imposibilă, dușmanii rămân să lupte. Seguleh nu au scăpat fără răni; și nici Garath și Baaljagg. Chiar și Tool s-a trezit îngropat sub luptători înfuriați, deși el se transformă în țărână și apare altundeva. O șarjă de lăncieri a ajuns la doisprezece pași de Lady Envy însăși. Următoarea lance azvârlită cu pricepere și...
Nu regreta că îi părăsise. Nu ar fi supraviețuit în tovărășia lor.

Când se apropiară de fortificația porții exterioare, Toc văzu Seerdomini printre parapete, mătăhăloși și tăcuți. Deși extraordinari când alcătuiau grupe de câte șase oameni, aici erau cu zecile. *Ar putea face mai mult decât să îi încetinească pe Seguleh. I-ar putea opri cu totul. Asta este linia ultimă de apărare gândită de Clarvăzător.*
Abruptă și fără balustrade, o rampă simplă ducea spre poarta interioară a Punctului de Observație. De o parte și de alta, șanțurile erau pline de oase umane. Urcară. După o sută de pași, trecură pe sub arcada porții. Urdo-ul își trimise soldații pentru a duce caii în grajduri, apoi descălecă. Flancat de Clarvăzători-domin, Toc îl urmări pe Vânătorul K’ell trecând de poartă cu brațele înarmate cu săbii lăsate în jos. Preț de o clipă, își îndreptă ochii lipsiți de viață spre malazan, apoi se îndepărtă pe un coridor neluminat care mergea paralel cu zidul.
Urdo-ul își ridică viziera coifului.
– Sfidătorule, în stânga ta se află ușa de intrare în turnul Clarvăzătorului. Te așteaptă acolo. Du-te.
Probabil că nu sunt prizonier. Probabil ca o curiozitate, nimic altceva. Toc făcu o plecăciune în fața ofițerului, apoi porni împleticindu-se către ușa larg deschisă. Mai probabil Clarvăzătorul știe că nu are motive să se teamă de mine. Și așa sunt în umbra lui Hood. Nu pentru multă vreme.
O încăpere cu bolți înalte ocupa tot etajul superior, al cărui tavan era un labirint haotic răsturnat de proptele, bolți, arcade și false arcade. Din centru, ajungând până la o palmă deasupra podelei, cobora o scară circulară, scheletică, din bronz, care urca lent, în cerc. Iluminată de un singur vas cu cărbuni plasat în apropiere de peretele opus intrării, încăperea era cufundată în semiîntuneric, deși Toc nu întâmpină nicio dificultate în a distinge blocurile necizelate din piatră care alcătuiau pereții, precum și absența totală a mobilierului, ceea ce producea ecouri care dansau de jur împrejurul lui când traversă podeaua din dale de piatră, trecând prin băltoace.
Își puse o mână pe balustrada cea mai joasă a scării. Structura masivă și solidă îl trase în mod inexorabil spre o latură a ei în timp ce își continua rotația, făcându-l să se împleticească. Făcând o grimasă, se trase spre prima treaptă. *Ticălosul e în vârf, pun rămășag, într-o încăpere care se leagănă. S-ar putea ca inima mea să cedeze la jumătatea urcușului. Iar el va rămâne*

acolo sus, așteptând o audiență care nu va mai avea loc. Asta e o glumă a lui Hood, care rânjește. Începu să urce.
După patruzeci și doi de pași, ajunse la etajul următor. Se prăbuși pe planșeul din bronz rece al palierului, simțindu-și picioarele încinse, iar lumea din fața lui se văluri ca beată. Își odihni mâinile lipicioase de sudoare pe suprafața nisipoasă, aspră, a foii de metal și clipi când încercă să își focalizeze privirea.
Încăperea în care se afla era neluminată, însă singurul lui ochi reuși să perceapă toate detaliile, rafturile deschise, înțesate de instrumente de tortură, paturile scunde din lemn pătat, legătura de cârpe întărite, închise la culoare, rezemată de un perete și, acoperind toți pereții precum tapiseriile unui artist dement, pieile de oameni. Întregi, până la vârfurile degetelor și unghii, întinse într-o formă înfiorătoare și supradimensionată de om, fețele fiind aplatizate, lăsând doar piatra aspră a peretelui să arate unde se aflaseră cândva ochii. Cu nările și gurile cusute, cu părul tras într-o parte și legat.
Toc se simți străbătut de valuri de greață, o greață sfredelitoare, care îl moleși și mai mult. Îi veni să urle, pentru a alunga apăsarea ororii, dar nu reuși decât să scoată un gâfâit. Tremurând, se ridică în picioare, privi atent treptele în spirală, apoi începu din nou să se târască în susul lor.
Trecu prin dreptul unor încăperi, scene care defilară cu o incertitudine nebuloasă, în timp ce urcă treptele aparent fără număr. Pierdu noțiunea timpului. Turnul, care în acele momente gemea și scârțâia din toate componentele – pentru că era legănat de vânt – devenise ascensiunea vieții lui, lucrul pentru care se născuse, o misiune solitară de muritor. Metalul și piatra, reci, încăperile iluminate slab, care se înălțau, apoi coborau ca trecerea unor sori palizi, trecerea de eoni, civilizații născute, apoi murind, și tot ce se afla între ele nu era decât o iluzie a gloriei.
Febrilă, mintea lui făcea salturi de pe marginea unor prăpăstii, una după alta, prăvălindu-se tot mai adânc în puțul nebuniei, în timp ce trupul lui se cățăra tot mai sus, pas cu pas. *Dragă Hood, vino să mă găsești. Te implor. Ia-mă de la picioarele bolnave ale acestui zeu, pune capăt acestei degradări rușinoase – când voi ajunge față în față cu el, voi fi nimic...*

– Treptele s-au încheiat, strigă cineva cu glas ascuțit și tremurător. Înalță capul, vreau să privesc înfățișarea ta alarmantă. Nu mai ai putere? Îngăduie-mi.
Voința se furișă în carnea lui Toc, o vigoare a unui străin care îi aduse sănătate și tărie în fiecare mușchi. Cu toate acestea, gustul ei era neplăcut, insipid. Toc scoase un geamăt, luptă împotriva senzației, dar sfidarea îl trădă. Respirând constant, cu inima bătând mai încet, își înălță capul. Ajunsese să îngenuncheze pe ultima platformă din bronz bătut.
Ghemuită și răsucită pe un scaun din lemn, văzu carcasa uscată a unui bătrân, cu ochi aprinși, de parcă suprafața lor nu ar fi fost decât pelicula subțire a două felinare din hârtie, pătate și sfâșiate. Clarvăzătorul Pannion era un cadavru, dar o creatură sălășluia înăuntrul acelei cochilii, dându-i viață, o creatură pe care Toc o văzu drept o degajare de putere, fantomatică și cu o formă vag umană.
– Aha, acum văd, se auzi o voce, cu toate că buzele siluetei nu se mișcară. Adevărat, acela nu este un ochi omenesc. E chiar al unui lup. Extraordinar. Se spune că nu vorbești. Acum o vei face?
– Dacă dorești, spuse Toc, cu glas hârâit din cauza nefolosirii corzilor vocale, ceea ce reprezentă un șoc pentru urechile lui.
– Sunt încântat. M-am săturat să mă aud vorbind. Accentul tău mi-e necunoscut. Cu siguranță că nu ești un cetățean din Bastion.
– Sunt malazan.
Cadavrul scoase un scârțâit când se aplecă în față cu ochii mult mai strălucitori.
– Așa, deci. Un copil al îndepărtatului și cumplitului imperiu. Cu toate astea, ai venit dinspre miazăzi, în vreme ce spionii mei m-au informat că armata neamului tău pornește în marș de la Pale. Și atunci, cum de te-ai rătăcit în așa hal?
– Clarvăzătorule, nu știu nimic despre acea armată, spuse Toc. Acum sunt Tenescowri, și asta e tot ce contează.
– O afirmație îndrăzneață. Cum te numești?
– Toc cel Tânăr.
– Să lăsăm deoparte chestiunea legată de armata malazană măcar o clipă, bine? Până de curând, partea de miazăzi a fost un loc lipsit de amenințări la adresa națiunii mele. Dar lucrurile s-au schimbat. Mă irită o nouă și încăpățânată amenințare. Acești…

Seguleh... și o serie de aliați, din fericire foarte puțini la număr. Așadar, aceștia sunt prieteni de-ai tăi, Toc cel Tânăr?

– Nu am prieteni, Clarvăzătorule.

– Nici măcar printre Tenescowri nu ai prieteni? În ce relații ești cu Anaster, Primul Copil, care va conduce într-o bună zi o întreagă armată de Copii ai Seminței Moarte? El te-a remarcat ca fiind... unic. Și ce-mi poți spune mie? Nu-ți sunt Stăpân? Nu eu te-am îmbrățișat?

– Nu sunt sigur, spuse cu glas moale Toc, care dintre voi m-a îmbrățișat.

Entitatea și cadavrul tresăriră și se traseră înapoi auzind acele cuvinte, ceea ce dădu naștere unei contopiri neclare de forme care îi făcu ochiul să sufere. *Două ființe, cea vie ascunzându-se înapoia celei moarte.* Puterea scăzu până când se părea că trupul străvechiului se va dezintegra pur și simplu. Membrele i se agitară spasmodic. După un moment, emanația furioasă se reduse, iar corpul rămase nemișcat.

– Mai mult decât ochiul unui lup, dacă vezi atât de limpede ceea ce nimeni altul nu a fost în stare să deslușească. Ah, mulți vrăjitori, având nenumărate coridoare mult lăudate, s-au uitat la mine și nu au descoperit nimic neobișnuit. Capacitatea mea de a înșela nu cunoaște limite. Însă tu...

Toc ridică din umeri.

– Văd ceea ce e de văzut.

– Cu care ochi?

Toc ridică din nou din umeri. Nu găsi răspuns la acea întrebare.

– Dar noi vorbeam despre prieteni, Toc cel Tânăr. În îmbrățișarea mea sfântă, niciun muritor nu se simte singur. Acum îmi dau seama că Anaster s-a înșelat.

– Clarvăzătorule, nu am spus că mă simt singur. Nu am prieteni. Între Tenescowri sunt unul cu o voință sfântă, a ta. Cu toate acestea, ține seama de femeia care pășește alături de mine, sau de copilul obosit pe care îl car, ori de bărbații din jurul meu... dacă ar muri, i-aș devora. Clarvăzătorule, într-o asemenea tovărășie nu poate exista prietenie. Există doar o posibilă hrană.

– Și totuși nu vrei să mănânci.

Toc rămase tăcut.

Clarvăzătorul se aplecă din nou în față.

– Dar acum ai vrea să mănânci, nu?

Și astfel nebunia se strecoară asupra mea ca o mantie caldă.

– Dacă trebuie să trăiesc.
– Și viața ți se pare importantă, Toc cel Tânăr?
– Nu știu, Clarvăzătorule.
– Atunci, să vedem, bine? Ridică un braț uscat. Vrăjitoria făcu aerul să se vălurească sub ochiul lui Toc. În fața lui se materializă o masă mică, plină cu bucăți aburinde de carne. Iată, deci, spuse Clarvăzătorul, hrana de care ai nevoie. Carne dulce; este vorba de un gust dobândit, așa mi s-a spus. Aha, văd foamea explodând în ochiul tău de lup. În tine există cu adevărat o fiară – ce îi pasă ei de proveniența mâncării? Cu toate astea, te sfătuiesc să mănânci încet, altfel stomacul tău micșorat va refuza tot ce îi oferi.
Cu un geamăt slab, Toc se lăsă cu greutate pe genunchi dinaintea mesei și întinse mâinile. Dinții îl durură când începu să mestece, acest lucru adăugând propriul sânge la sucurile cărnii. Înghiți și își simți stomacul strângându-se în jurul îmbucăturii. Se sili să se oprească, să aștepte.
Clarvăzătorul se ridică de pe scaun și se îndreptă rigid spre o fereastră.
– Am aflat că armatele muritorilor sunt insuficiente pentru a înfrânge amenințarea care se apropie dinspre miazăzi, spuse creatura străveche. Prin urmare, mi-am retras forțele, iar acum voi respinge dușmanul cu propria-mi mână. Clarvăzătorul se întoarse și îl examină pe Toc. Se spune că, dacă au posibilitatea, lupii evită să mănânce carne de om. Să nu crezi că sunt neîndurător, Toc cel Tânăr. Carnea pe care o mănânci este de căprioară.
Știu asta, ticălosule. Se pare că sunt mai mult decât ochiul unui lup – posed și simțul mirosului tipic pentru un lup. Mai luă o bucată de carne.
– Clarvăzătorule, nu mai are importanță.
– Sunt încântat. Simți puterea revenind în trupul tău? Mi-am luat libertatea de a te lecui – încetul cu încetul, ca să reduc traumele spirituale. Îmi placi, Toc cel Tânăr. Cu toate că puțini știu asta, pot fi cel mai blând dintre stăpâni.
Bătrânul se întoarse încă o dată cu fața spre fereastră.
Toc mâncă în continuare, simțind viața curgând din nou prin trupul lui, și își aținti ochiul teafăr spre Clarvăzător, îngustându-l pe măsură ce puterea începu să crească în jurul cadavrului animat al bătrânului. *Glacială, acea vrăjitorie. Mirosul gheții,*

adus de vânt – aici există amintiri, amintiri străvechi – dar ale cui?

Încăperea deveni neclară și se dizolvă în fața ochilor lui.

Baaljagg… Pași mărunți spre înainte, un ochi care se îndreptă spre stânga pentru a o vedea pe Lady Envy la doisprezece pași mai departe mergând. În fața ei, masiv, cu flancurile traversate de cicatrice care încă sângerau slab, clocotind și eliminând sânge virulent – sângele haosului – Garath alerga în salturi. În stânga lui Garath se afla Tool. Săbiile crestaseră o nouă hartă pe corpul T’lan Imassului, spintecând oase, despicând pielea și mușchii uscați – Toc nu mai văzuse vreodată un T’lan Imass atât de destrămat. Părea imposibil ca Tool să poată sta în picioare, fără a mai vorbi de a merge.

Baaljagg nu întoarse capul pentru a privi spre Segulehi, care mergeau în dreapta lui, însă Toc își dădu seama că erau toți, inclusiv Mok. La fel ca și Toc, ay-ul era prins în amintirile care căpătaseră viață în aroma adusă de acel vânt nou și înghețat care cobora dinspre miazănoapte – amintiri care atraseră atenția lor geamănă spre Tool.

T’lan Imassul își ridicase capul, după care își rărise pașii până ajunsese să se oprească. Ceilalți îi urmară exemplul. Lady Envy se întoarse spre Tool.

– Ce vrajă este asta, T’lan Imass?

– Știi la fel de bine ca și mine, doamnă, îi răspunse Tool, încă adulmecând aerul. Neașteptată, o adâncire a derutei care învăluie entitatea cunoscută sub numele de Clarvăzătorul Pannion.

– O alianță inimaginabilă, dar se pare că…

– Se pare, spuse aprobator Tool.

Baaljagg își întoarse din nou ochii spre miazănoapte, cercetând ciudata strălucire care creștea la orizontul zimțat, o lumină care începu să curgă printre munți, umplând văile, răspândindu-se în exterior. Vântul spori, ajungând un urlet, înghețat și amarnic.

Amintiri reînviate… asta este o vrajă Jaghut.

– Tool, poți să o înfrângi? întrebă Lady Envy.

T’lan Imassul se întoarse spre ea.

– Nu am clan. Sunt slăbit. Doamnă, dacă nu reușești să anulezi vraja, va trebui să traversăm cum vom putea, iar ea va crește tot timpul, încercând să ne blocheze.

Pe fața ei apăru o expresie care îi trădă tulburarea. Încruntarea ei se adânci când studie emanația dinspre miazănoapte.
– K'Chain Che'Malle și... Jaghut. Există precedent privind o asemenea alianță?
– Nu există, spuse Tool.
Asupra micului grup se abătu lapovița, care se transformă cu repeziciune în grindină. În momentul în care animalul se ghemui, Toc simți loviturile usturătoare prin blana lui Baaljagg. Un moment mai apoi, începură să înainteze din nou, aplecați pentru a rezista vântului șfichiuitor. În fața lor, munții se îngropară sub o mantie de alb vârstat cu verde.

Toc clipi. Se afla în turn, aplecat deasupra mesei încărcate cu carne. Clarvăzătorul stătea cu spatele spre el, invadat de vrăji Jaghut – creatura din carcasa bătrânului se vedea acum în amănunțime, slabă, înaltă, lipsită de păr, de nuanță verzuie. *Ba nu, mai este ceva* – rădăcini cenușii coborau ca niște funii din picioare, o putere haotică, azvârlindu-se prin podeaua din piatră, răsucindu-se ca durerea sau extazul. *Jaghutul folosește altă vrajă, ceva mai veche, mult mai ucigătoare decât Omtose Phellack.*
Clarvăzătorul se întoarse spre el.
– Toc cel Tânăr, sunt... cum să spun? Dezamăgit. Ai crezut că vei putea ajunge la neamurile tale lupești fără ca eu să știu? Așadar, cel dinlăuntrul tău se pregătește pentru renaștere.
Cel dinlăuntrul meu?
– Vai, urmă Clarvăzătorul, Tronul Fiarei este neocupat – nici tu, nici acel zeu-fiară nu vă puteți compara ca putere cu mine. Chiar și așa, dacă nu aș fi știut, ai fi reușit să mă ucizi. *Ai mințit!*
Această ultimă acuzație veni ca un țipăt, iar Toc văzu în fața lui nu un bătrân, ci un copil.
– Mincinosule! Mincinosule! Pentru asta vei suferi!
Clarvăzătorul începu să gesticuleze ca un dement.
Durerea îl cuprinse pe Toc cel Tânăr, înfășurându-și benzile de fier în jurul trupului al membrelor, ridicându-l în aer. Oasele lui plesniră. Malazanul scoase un țipăt.
– Rupe-te! Da, rupe-te în bucăți! Însă nu te voi ucide, nu, încă nu, și multă, multă vreme! A, uită-te la tine cum te zvârcolești, dar ce știi tu despre adevărata durere, muritorule? Nimic. Toc cel Tânăr, îți voi arăta. Îți voi da o lecție.

Făcu un nou gest.
Toc se trezi plutind în beznă absolută. Durerea agonizantă care îl cuprinsese nu încetă, însă nici nu deveni mai puternică. Gâfâielile lui produseră ecou în aerul greu, stătut. *El – el m-a trimis. Zeul meu m-a alungat... iar acum sunt cu adevărat singur. Singur.*
Ceva se mișcă în apropiere, ceva uriaș, cu pielea dură scrâșnind la atingerea cu piatra, la urechile lui Toc ajunse un sunet ca un mieunat, devenind tot mai puternic și apropiindu-se.
Cu un țipăt ascuțit, niște brațe pieloase se înfășurară în jurul malazanului și îl traseră într-o îmbrățișare disperată, sufocantă. Țintuit de niște sâni mărunți și moi, Toc se trezi în compania a douăzeci de cadavre, aflate în diferite stadii de descompunere, toate în strânsoarea unor brațe reptiliene, uriașe.
Coastele rupte se scufundară în pieptul lui Toc. Pielea îi era alunecoasă din cauza sângelui, însă vrăjile de vindecare pe care Clarvăzătorul i le dăruise continuară să îl protejeze, reparând și cosând încet, doar pentru a face ca oasele să plesnească din nou în acea îmbrățișare sălbatică a creaturii care acum îl strângea.
Glasul Clarvăzătorului îi umplu țeasta. M-am săturat de ceilalți... dar pe tine te voi ține în viață. Meriți să-mi ții locul în acea îmbrățișare dulce și maternă. Dar, vai, ea e nebună. Și-a pierdut mințile de nebunie, dar, scânteile dorinței au rămas în trupul ei. Dar ce dorință! Atenție, altfel te va devora, așa cum a făcut cu mine – până când am devenit atât de rău, încât ea m-a scuipat afară. Când copleșește, dorința devine otravă, Toc cel Tânăr. Marele distrugător al iubirii, și astfel te va distruge și pe tine. Îți va distruge carnea. Îți va distruge mintea. Simți asta? A început. Dragul meu malazan, simți asta?
Toc nu mai putea respira pentru a striga, iar brațele care îl țineau îl simțiră cum se cutremură, așa că îl strânseră mai tare.
Scâncete slabe, glasurile gemene al lui Toc și al celei care îl capturase, inundară încăperea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

La acea vreme, în ciuda decimării Arzătorilor de Poduri în asediul orașului Pale, armata lui Un-Braț a fost probabil cea mai bună armată pe care o avusese vreodată Imperiul Malazan. Detașați de la regimente diferite care cuprindeau companii din Șapte Orașe, Falar și Insula Malaz, acești zece mii de soldați au fost, potrivit evidențelor, patru mii nouă sute douăsprezece femei și restul bărbați; o mie două sute șaizeci și șapte aveau sub douăzeci și cinci de ani, șapte sute douăzeci și unu depășeau treizeci și cinci de ani; iar restul aveau vârste intermediare.

Lucru cu adevărat remarcabil. Cu atât mai mult când ținem seama că printre soldați se numărau veterani ai Războaielor Wickan (vezi Rebeliunea lui Coltaine), ai Răscoalei din Aren (de ambele părți), ai Pădurii Câinelui Negru și ai Pădurii Mott.

Cum se evaluează o asemenea armată? Prin faptele ei; și ceea ce i-a așteptat în Pannion Domin va face ca armata lui Un-Braț să devină o legendă gravată în piatră.

La răsărit de Saltoan, o istorie a războaielor Pannion
Gouridd Palah

Musculițele zburau în roiuri prin ierburile înalte ale preriei, iar norii negri se rostogoleau pe deasupra întinderii legănătoare de verde stins. Cu ochii acoperiți de ghemuri de insecte furibunde, boii mugeau și gemeau în juguri. Mhybe îi urmări pe Rhivii de un neam cu ea mișcându-se printre animale, având pe palme unsoare amestecată cu semințe strivite de cymbopogon [2] cu care mânjeau animalele în jurul ochilor, urechilor, nărilor și gurii. Unguentul le fusese de folos bhederinilor atât timp cât uriașii bizoni se aflaseră în grija Rhivilor; o variantă mai diluată era folosită chiar de Rhivi. În ciuda mirosului înțepător, majoritatea soldaților lui Brood adoptaseră acea măsură de protecție care părea să fie eficientă, în vreme ce Tiste Andii se dovediseră a nu fi pe gustul insectelor care înțepau. Musculițele fuseseră atrase de rândurile de soldați malazani care nu erau protejați deloc.
Încă un marș de-a latul continentului uitat de Hood pentru acea armată ostenită de străini, necunoscuții care, vreme de mulți ani, fuseseră nedoriți, detestați și temuți. Noii noștri aliați, cu cămășile de zale vopsite în cenușiu, ale căror drapele demult decolorate proclamă o fidelitate necunoscută. Ei îl urmează pe un bărbat și nu cer nicio justificare sau motiv.
Mhybe își trase peste cap gluga dintr-o țesătură aspră și contemplă soarele care răzbise prin norii strânși spre sud-vest. Stătea cu spatele la direcția de marș; se afla într-un car Rhivi, urmărind convoiul de bagaje și companiile de soldați malazani care îl însoțeau pe flancuri.
Cum inspiră Brood o asemenea fidelitate? A fost primul lord războinic care a înfrânt armata malazană. Ținuturile noastre au fost invadate. Cauza noastră era justă, și am luptat pentru comandantul care se putea măsura cu dușmanul. Și chiar și acum, înfruntăm o nouă amenințare la adresa patriei noastre, iar Brood a ales să ne conducă. Cu toate astea, dacă ne-ar ordona să intrăm în Abis – oare l-am urma? Iar acum, știind ceea ce știu, aș face-o?
Gândurile ei trecură de la lordul războinic la Anomander Rake și la Tiste Andii. Toți, străini de Genabackis, dar luptaseră în apărarea sa, în numele libertății poporului său. Domnia lui Rake asupra Tiste Andii a fost absolută. *Da, soldații lui ar păși în Abis fără să clipească. Ce neghiobi!*
Iar acum, mărșăluind alături de ei, malazanii. Dujek Un-Braț. Whiskeyjack. Și zece mii de suflete netemătoare. Ce i-a făcut pe

acești bărbați și pe aceste femei să devină atât de hotărâți în sentimentul lor de onoare?
Începuse să se teamă de curajul lor. În carapacea trupului ei exista un spirit înfrânt. Era dezonorată de lașitatea lui, lipsită de demnitate, o mamă care nu mai era mamă. Pierdută, chiar și pentru Rhivi. Nu sunt decât hrană pentru copila mea. Am văzut-o din când în când de la depărtare – e mai înaltă, s-a împlinit la coapse, sâni și chip. Tattersail nu a fost chiar o gazelă. Ea mă devorează, această nouă femeie, cu ochii ei adormiți, gura mare, cu buze pline, cu mersul ei legănat, senzual.
Cu armura zăngănind și cu mantia prăfuită fluturând când își încetini armăsarul, un călăreț se apropie de partea din spate a carului. Avea viziera coifului ridicată, lăsându-și astfel la vedere barba tunsă scurt, presărată de fire cărunte, și ochii hotărâți.
– Mhybe, o să mă respingi și pe mine? mârâi el, făcând calul să meargă la pas pentru a rămâne în apropierea carului.
– Mhybe? Femeia aceea e moartă, îi răspunse ea. Să ții minte asta, Whiskeyjack.
Îl urmări scoțându-și mănușile din piele tăbăcită de pe mâinile mari, pline de cicatrice, și le studie până când ele ajunseră să se odihnească pe oblâncul șeii. *Au o brutalitate tipică pentru zidari, dar în același timp atrăgătoare. Orice femeie ar dori să fie atinsă de mâinile lui.*
– Să punem capăt neghiobiei, Mhybe. Avem nevoie de sfaturile tale. Korlat mi-a spus că ești bântuită de vise. Strigi împotriva unei amenințări care se apropie de noi, ceva uriaș și ucigător. Femeie, groaza ta este perceptibilă – chiar și acum văd ceea ce au reaprins vorbele mele în ochii tăi. Mhybe, descrie-mi viziunile pe care le-ai avut.
Luptând împotriva durerii provocate de inima care îi bubuia în piept, Mhybe izbucni într-un râs aspru și spart.
– Sunteți cu toții neghiobi. Vrei să îl înfrunți pe dușmanul meu? Inamicul meu ucigător, căruia nu i te poți opune? Vrei să scoți sabia și să treci în locul meu?
Whiskeyjack se încruntă.
– Dacă asta ar fi de folos.
– Nu e nevoie. Ceea ce apare în visele mele apare în visele tuturor. A, poate îi mai îndulcim chipul înspăimântător, negrul glugii, forma oarecum umană, chiar și un zâmbet al unei țeste care șochează pe moment, dar rămâne profund familiar –

aproape liniștitor. Iar noi construim temple pentru a ușura trecerea pe tărâmul lui. Făurim porți, înălțăm tumuli…
– Dușmanul tău e moartea? Whiskeyjack privi în depărtare, apoi în ochii ei. Asta e o prostie, Mhybe. Amândoi suntem destul de vârstnici ca să ne temem de moarte.
– Față în față cu Hood! se răsti ea. Așa vezi tu lucrurile, bufonule! El este masca înapoia căreia se ascunde ceva ce depășește capacitatea ta de înțelegere. *Am văzut! Știu* ce mă așteaptă!
– Înseamnă că nu mai tânjești după ea.
– M-am înșelat. Am crezut în lumea spiritelor tribului meu. Am *simțit* fantomele strămoșilor mei. Însă ei sunt doar amintiri care devin vizibile, un sentiment de sine care rămâne întreg cu disperare prin tăria propriei voințe și nimic altceva. Dacă pierzi acea voință, totul e pierdut. Pe veci.
– Mhybe, uitarea este chiar atât de îngrozitoare?
Ea se aplecă în față, prinzându-se de pereții laterali ai carului cu degetele ca niște gheare, înfigându-și unghiile în lemnul uzat de vreme.
– *Nu* uitarea se află dincolo, bărbat neștiutor! Ba nu, imaginează-ți un loc încărcat de amintiri fragmentate – amintiri ale durerii, disperării – toate acele emoții care se înfig adânc în sufletele noastre. Slăbită, se retrase și oftă încet, cu ochii închiși. Iubirea e dusă de vânt precum cenușa, Whiskeyjack. Până și identitatea dispare. În schimb, ceea ce rămâne din tine este sortit la o eternitate de durere și groază – o succesiune de fragmente de la fiecare – de la *tot* – tot ce a trăit. În visele mele… stau pe marginea unei prăpăstii. Nu am putere defel – voința mea s-a dovedit deja slabă. Când voi muri… văd ce mă așteaptă, văd ceea ce este avid după mine, după amintirile mele, după durerea mea. Deschise ochii și îi întâlni privirea. Este adevăratul Abis, Whiskeyjack. Dincolo de toate legendele și poveștile, este *adevăratul* Abis. Iar el trăiește prin sine, mistuit de o foame rapace.
– Visele nu pot fi decât o modelare a propriilor spaime de către imaginație, Mhybe, spuse malazanul. Proiectezi o pedeapsă dreaptă pentru ceea ce percepi a fi eșecul vieții tale.
Ea îl privi cu ochi mijiți.
– Dispari din ochii mei, mârâi ea, trăgându-și mai bine gluga pe cap și izolându-se de lumea exterioară – de tot ce se afla dincolo

de scândurile curbate și pătate ale carului. Du-te, Whiskeyjack, cu vorbele tale care împung precum sabia, cu armura rece și impenetrabilă a neștiinței tale. Nu poți răspunde la tot ce am văzut printr-o afirmație simplă și brutală. Nu sunt o piatră în mâinile tale aspre. Nodurile din mine sfidează dalta ta. Cuvintele ca împunsături de sabie nu vor ajunge până la inima mea.
Nu îndrăznesc să accept sfaturile tale. Nu îndrăznesc... Whiskeyjack. Ticălosule.

Comandantul călări la trap ușor prin praf până ajunse la avangarda armatei malazane. Acolo îi găsi pe Dujek, încadrat de Korlat și de Kruppe, acesta din urmă legănându-se primejdios pe spinarea unui catâr și vânturându-și brațele ca să alunge roiurile de musculițe.
– Blestemate să fie gâzele astea pernicioase! Kruppe e disperat!
– Vântul se va înteți curând, mârâi Dujek. Ne apropiem de dealuri.
Korlat se apropie de Whiskeyjack.
– Comandante, cum se simte?
El făcu o grimasă.
– În niciun caz mai bine. Spiritul ei este la fel de întors pe dos pe cât de stafidit îi este trupul. Și-a încropit o viziune a morții care a îngrozit-o.
– Tatt... Silverfox se simte abandonată de mama ei. Asta provoacă amărăciune. Nu mai dorește tovărășia noastră.
– Și ea? Asta s-a transformat într-o luptă a voințelor, așa cred. Korlat, izolarea este ultimul lucru de care are nevoie.
– Este la fel ca mama ei, așa cum ai simțit.
El scoase un oftat lung și își mută greutatea pe șa. Gândurile lui începură să hoinărească; se simțea epuizat, iar piciorul îi era țeapăn și îl durea. Somnul îl ocolea. Nu aflaseră nimic despre soarta lui Paran și a Arzătorilor de Poduri. Coridoarele deveniseră de netrecut. Nu știau cu certitudine dacă începuse asediul Capustanului, sau care era soarta orașului. Whiskeyjack începuse să regrete că îi trimisese acasă pe Moranthii Negri. Armatele lui Dujek și Brood mărșăluiau spre necunoscut; nici măcar Hoașca, Corbul Uriaș și neamurile ei nu apăruseră de o săptămână.

Din cauza acestor coridoare blestemate și a bolii care le-a cuprins.
– Au întârziat, murmură Dujek.
– Și nimic altceva, îi asigură Kruppe pe toți. Amintiți-vă ultima livrare. Era aproape de amurg. Trei cai rămași la carul din frunte, ceilalți, uciși și scoși din hamuri. Patru acționari dispăruți, sufletele și câștigurile lor împrăștiate de vânturi infernale. Și femeia-negustor însăși! Era aproape de moarte. Avertismentul a sunat cât se poate de limpede, prieteni, coridoarele au fost compromise. Cu cât ne apropiem mai mult de Domin, putreziciunea e tot mai… putredă.
– Dar susții că vor reuși din nou.
– Așa susține Kruppe, Mare Căpetenie! Ghilda Trygale Trade își onorează contractele. Nu trebuie subestimată. Aceasta este ziua în care vor aduce proviziile. Respectivele provizii vor fi așadar livrate. Și, presupunând că va fi onorată solicitarea lui Kruppe, printre provizii se vor număra cele mai eficace substanțe create vreodată de formidabilii alchimiști din Darujhistan pentru alungarea insectelor!
Whiskeyjack se aplecă spre Korlat.
– În ce parte a coloanei este Mhybe? întrebă el încet.
– În spate de tot, comandante.
– Și o supraveghează cineva?
Femeia Tiste Andii îi aruncă o privire și se încruntă.
– Chiar e nevoie?
– Pentru numele lui Hood, de unde să știu asta? spuse el grăbit. Un moment mai apoi, se strâmbă. Îți cer scuze, Korlat. O voi căuta personal.
Își roti calul și îl îndemnă să pornească la trap.
– Se încinge atmosfera, murmură Kruppe când comandantul se îndepărtă. Dar ea e prea sus pentru Kruppe, așa că pentru el vorbele încinse zboară peste capul lui, fără să îl atingă, astfel că se pierd în aer. Iar săgețile care zboară mai jos, vai, acelea ricoșează din uriașa impasibilitate a lui Kruppe.
– Adică din grăsime, spuse Dujek, ștergându-și praful de pe frunte, aplecându-se apoi pentru a scuipa.
– Hm, Kruppe, bine apărat de grăsime, zâmbește fără nicio grijă la împunsătura Marii Căpetenii. Trebuie să te scalzi în simplitatea dovedită a soldaților când te afli în marș la multe leghe de civilizație. Antidotul la încercările de atac ale

șobolanilor din rigole, un balsam revigorant pentru nobili sardonici și nostimi – de ce să împungi cu acul, când poți folosi barosul, nu? Kruppe respiră adânc – dar nu chiar atât de adânc încât să înceapă a tuși din cauza duhorii încărcate de praf a naturii – asta e o idee simplă. Intelectul trebuie să treacă iute de la pașii complicați și delicați ai dansului curtenesc la tropăitul tribal al bocancilor, într-o cadență pornită din rărunchi.
– Să ne ia Hood, murmură Korlat către Marea Căpetenie, până la urmă ai intrat pe sub pielea lui.
Surâsul de răspuns al lui Dujek era o expresie a satisfacției perfecte.

Whiskeyjack își îndrumă calul spre o latură a coloanelor, apoi rămase pe loc, așteptând ariergarda. Pretutindeni se vedeau Rhivi, care înaintau singuri sau în grupuri mici, ținându-și sulițele în echilibru pe umăr. Cu pielea tuciurie sub soare, mergeau cu pași ușori, părând a fi imuni la arșiță și la leghele care le treceau pe sub tălpi. Turma de bhederini era mânată paralel cu armatele, la o treime de leghe spre miazănoapte. Spațiul gol care urmă scoase la iveală un puhoi de Rhivi, care se întorceau de la turmă ori se duceau spre ea. Câte un car se alătura acestui du-te-vino, gol în drumul său spre miazănoapte, dar încărcat cu carcase de bhederin la întoarcere.
Ariergarda apăru curând, flancată de călăreți, companii malazane suficient de puternice pentru a zădărnici un atac-surpriză îndeajuns de mult pentru ca forța principală să se întoarcă și să le vină în ajutor. Comandantul ridică burduful cu apă de pe șa și își umplu gura, îngustându-și ochii în timp ce studia starea de spirit a soldaților.
Satisfăcut, își îndemnă calul să meargă la pas, mijindu-și ochii spre norii înalți de praf de la capătul ariergărzii.
Ea pășea prin acel praf de parcă ar fi vrut să rămână ascunsă, semănând atât de mult cu Tattersail, încât Whiskeyjack simți un fior dansându-i pe spinare. La douăzeci de pași în urma ei mărșăluiau doi soldați malazani cu arbaletele atârnate de umăr și cu vizierele coifurilor coborâte.
Comandantul așteptă până când trecură cei trei, apoi își mână calul să meargă în urma lor. După câteva momente, ajunse alături de cei doi pușcași.

Soldații ridicară ochii. Respectând procedurile standard pentru câmpul de luptă, nu-l salută niciunul. Femeia aflată mai aproape de Whiskeyjack îl salută scurt din cap.
– Comandante. Ai venit să înghiți porția cuvenită de praf?
– Dar voi doi cum de v-ați câștigat acest privilegiu?
– Ne-am oferit voluntari, domnule, spuse cealaltă femeie. Acolo e Tattersail. Da, știm că-și spune Silverfox, dar nu ne lăsăm păcălite. E magul trupei.
– Așadar, ați hotărât să-i asigurați spatele.
– Da. Un schimb cinstit, domnule. Întotdeauna.
– Și voi două sunteți de ajuns?
Prima femeie zâmbi pe sub vizieră.
– Eu și sora mea suntem ucigașe, pe Hood. Tragem două săgeți în șaptezeci de bătăi de inimă amândouă. Iar când nu avem timp pentru asta, trecem la săbiile lungi, câte una în fiecare mână. Iar dacă se ciobesc, apelăm la țepușe.
– Și când rămânem fără arme, ne folosim de dinți, domnule, adăugă cealaltă.
– Alături de câți frați ați crescut?
– Șapte, numai că ei au fugit de acasă imediat ce au putut. La fel ca tata, dar mama s-a simțit mai bine fără el, și nu mințea când spunea asta.
Whiskeyjack se apropie și mai mult și își suflecă mâneca brațului stâng. Se apleacă și le arătă antebrațul celor doi pușcași.
– Vedeți cicatricele acelea? Nu, astea de aici.
– O mușcătură frumoasă, remarcă femeia aflată mai aproape de el. Destul de mică, totuși.
– Micuța sălbatică avea cinci ani. Eu, șaisprezece. Prima bătălie pe care am pierdut-o.
– Comandante, fata a devenit soldat?
El se înălță în șa și își coborî mâneca.
– Pe Hood, nu. Când a făcut șaisprezece ani, a plecat să se mărite cu un rege. Cel puțin așa a zis. De atunci încoace nu am mai văzut-o și nici nu am mai auzit de ea.
– Pun rămășag că exact asta a făcut, domnule, spuse prima femeie. Dacă îți semăna cât de cât.
– Acum mă înec și cu altceva decât cu praf, soldat. Mergeți în drumul vostru.
Whiskeyjack porni în trap și o ajunse din urmă pe Silverfox.

– Acum vor accepta să moară pentru tine, spuse ea imediat ce el i se alătură. Știu că nu ai făcut-o dinadins, urmă ea. Prietene, nu acționezi din calcul când devii uman. Asta te face să fii atât de ucigător.
– Nici nu e de mirare că mergi singură, îi răspunse el.
Ea îi surâse sardonic.
– Ne asemănăm foarte mult, să știi. Nu e nevoie decât să ne împreunăm mâinile, iar o mie de suflete se vor năpusti să le umple. Iar din când în când, unul dintre noi va recunoaște acest lucru, și presiunea copleșitoare, apărută brusc, ne va da mai multă tărie lăuntrică. Și ceea ce este moale se micșorează și devine ceva mai slab.
– Nu mai slab, Silverfox. Mai concentrat, mai selectiv. Faptul că simți povara reprezintă o dovadă că totul rămâne viu și întreg.
– Dacă mă gândesc mai bine, există o diferență, spuse ea. Pentru tine, zece mii de suflete. Pentru mine, o sută de mii.
El ridică din umeri.
Ea se pregăti să continue, însă o pocnitură neașteptată umplu aerul din urma lor. Se întoarseră brusc și văzură o despărțitură sălbatică în urma lor, la o mie de pași depărtare, din care venea spre ei un fluviu stacojiu. Cele două femei-pușcaș făcură eforturi disperate când torentul se rostogoli spre ele.
Ierburile înalte se înnegriră, vibrară, apoi căzură de jur împrejur. Din rândurile îndepărtate ale Rhivilor care văzuseră explozia se înălțară strigăte.
Carul Trygalle care apăru din fisură ardea într-un foc negru. Până și caii fuseseră cuprinși de flăcări, iar țipetele lor răsunară ascuțit și oribil când se prăbușiră nebunește pe câmpia inundată. Animalele fură devorate de flăcări în câteva clipe, astfel încât carul se rostogoli înainte în torentul roșu care se răspândea. Una dintre roțile din față se frânse. Întreaga construcție se înălță brusc, se răsuci și, în timp ce cadavrele carbonizate căzură din laturile lui, atelajul alunecă pe o parte într-o explozie de flăcări întunecate ca abanosul.
Cel de-al doilea car care apăru era înconjurat de același foc vrăjitoresc, dar nu fusese încă scăpat de sub control. Un nimb de magie protectoare îi învăluia pe cei opt cai ai atelajului, protecție care se destrămă chiar în clipa în care aceștia ajunseră bubuind din copite în spațiul liber, azvârlind stropi din fluviul de sânge care continua să curgă prin portal. Vizitiul, care stătea în

picioare ca o fantomă din a cărei mantie țâșneau dâre de foc negru, răcni un avertisment către cele două femei-pușcaș, după care se aplecă într-o parte, iar carul scurmă urme în pământ. Caii cotiră, făcând vehiculul să ajungă pe două roți, după care acesta se așeză pe toate roțile. Paznicul agățat de o latură a carului fu azvârlit cât colo de impact, aterizând în fluviul de sânge și stropind totul în jur. Deasupra acelei maree se înălță un braț înroșit, după care el se scufundă și dispăru.
Caii și carul le ocoliră pe cele două femei-pușcaș, încetinind după ce trecură de fluviu, apoi focurile se stinseră.
Apăru apoi cel de-al treilea car, urmat de încă unul, și încă unul. Vehiculul care apăru după aceea avea mărimea unei case, rulând pe zeci de roți cu spițe din fier, înconjurat de o vrajă care îl făcea să strălucească. Era tras de peste treizeci de cai de povară, dar, după cum bănui Whiskeyjack, nici măcar atât de multe animale puternice nu ar fi fost de ajuns pentru a trage enorma greutate a carului fără ajutorul vrăjilor.
În urma carului, portalul se închise brusc, azvârlind o jerbă de picături de sânge.
Comandantul văzu că picioarele calului său erau până la încheietura chișiței în râul care curgea lent. Se uită spre Silverfox. Aceasta stătea nemișcată, privind lichidul care lipăia în jurul fluierelor picioarelor ei dezgolite.
– Sângele ăsta este al lui, spuse ea încet, parcă fără să poată crede asta.
– Al cui?
Cu o expresie de disperare, ea ridică ochii.
– Al unui Zeu Străvechi. Al unui... *prieten*. Asta umple coridoarele. A fost rănit. Într-un fel. Rănit, probabil mortal – vai, zei! Coridoarele!
Blestemând, Whiskeyjack trase de hățuri și dădu pinteni calului, care porni la trap spre carul uriaș.
În pereții lui ornamentați apăruseră niște găuri mari. Petele înnegrite erau locurile în care se aflaseră cândva gărzile. Fumul plutea alene deasupra întregului convoi. Începură să apară siluete care se împleticeau de parcă ar fi fost oarbe și gemeau ca și când sufletele le-ar fi fost smulse din trupuri. Văzu gărzi căzând în genunchi în sângele vârtos, plângând sau pur și simplu înclinându-se într-o tăcere zguduitoare.

Ușa laterală aflată cel mai aproape de Whiskeyjack se deschise. Slăbită, o femeie apăru în pragul ei, fiind ajutată pentru a coborî treptele. Ea își împinse însoțitorii deoparte imediat ce ajunse cu cizmele în mâlul roșu închis, îmbibat de fire de iarbă, și reuși să rămână în picioare.
Comandantul descălecă.
Femeia-negustor își înclină capul, iar când îl ridică, îl privi direct pe Whiskeyjack cu ochi înroșiți.
– Domnule, te rog să scuzi întârzierea, spuse ea cu glas răgușit, trădându-și astfel starea de epuizare.
– Înțeleg că vei găsi un drum diferit pentru a vă întoarce în Darujhistan, spuse Whiskeyjack, privind spre carul din spatele ei.
– Vom hotărî imediat ce evaluăm daunele. Se întoarse spre norul de praf dinspre răsărit. Armata voastră și-a așezat tabăra pentru noapte?
– Fără îndoială că s-a dat acest ordin.
– Bine. Pentru că noi nu putem să vă urmăm.
– Am observat.
Dinspre unul dintre carele din fruntea convoiului se apropiară trei gărzi – acționari – chinuindu-se să care un braț uriaș, bestial, smuls din umăr, din care încă picura sânge. Trei degete terminate cu gheare și două opozabile încă tresăreau și se mișcau la o palmă de fața uneia dintre gărzi. Toți trei surâdeau.
– Ne-am dat seama că încă era acolo, Haradas! Cu toate astea, le-am pierdut pe celelalte trei. Și uite, nu-i o adevărată frumusețe?
Haradas, femeia-negustor, închise scurt ochii și oftă.
– Atacul s-a declanșat încă de la început, îi explică ea lui Whiskeyjack. Douăzeci de demoni, probabil la fel de rătăciți și de înspăimântați ca și noi.
– Și de ce v-au atacat?
– N-a fost un atac, domnule, spuse o gardă. Voiau să îi scoatem din coșmarul acela. I-am fi luat, dar erau prea grei.
– Și nici nu aveau contract cu noi, interveni o altă gardă. Le-am făcut chiar și o ofertă, dar…
– De ajuns, domnilor, spuse Haradas. Duceți brațul acela de aici.
Însă cei trei bărbați ajunseseră prea aproape de roata din față a carului uriaș. Imediat ce mâna demonului atinse obada,

degetele se strânseră pe roată cu un pocnet puternic. Cei trei săriră înapoi, lăsând brațul atârnat acolo.
– O, grozav! izbucni Haradas. Când o s-o dați jos de acolo?
– Când îi vor obosi degetele, îi răspunse o gardă, încruntându-se spre braț. O să aibă parte de o călătorie plină de hârtoape, draga mea. Îmi pare rău.
Dinspre convoiul armatei se apropie un grup de călăreți.
– V-a sosit escorta, remarcă Whiskeyjack. Doamnă, vă vom cere un raport amănunțit privind călătoria – vă sugerez să stați până spre seară și să lași adjunctului tău detaliile legate de distribuție.
Ea dădu aprobator din cap.
– Bună idee.
Comandantul o căută din ochi pe Silverfox. Ea își reluase marșul, urmată de cele două femei-pușcaș. Sângele zeului pătase cizmele pușcașilor și picioarele femeii Rhivi.
Pe câmpie, cale de mai bine de două sute de pași, pământul arăta ca o pătură zdrențuită, roșiatică, sfâșiată din loc în loc.

Ca întotdeauna, gândurile lui Kallor erau întunecate.
Cenușă și țărână. Neghiobii bolborosesc în continuare în cortul de comandă, o mare pierdere de timp. Moartea curge prin coridoare – ce contează? Ordinea cedează mereu în fața haosului, strivită chiar de restricțiile pe care le impune. Lumea s-ar descurca mai bine fără magi. Eu, una, n-aș regreta defel dacă vrăjitoria ar dispărea.
Singura lumânare în care erau încastrate fragmente dintr-un vierme de mare rar scotea un fum gros și apăsător care umplea cortul. Umbrele se strecurau pe sub firele călătoare de fum. Lumina gălbuie cădea pe armura veche, reparată de nenumărate ori, aruncând sclipiri.
Stând pe tronul ornamentat din lemn de fier, Kallor inspiră adânc aroma care îi dădea vigoare. Alchimia nu e magie. Arcanele [3] *lumii naturale cuprind mult mai multe minuni decât ar putea invoca un vrăjitor într-o mie de vieți. Aceste Lumânări-Secol își merită numele. Pe viața mea, încă un strat se infiltrează în carnea și în oasele mele – simt asta la fiecare răsuflare. Un lucru bun. Cine ar dori să trăiască într-un trup prea fragil pentru a se putea mișca? Încă o sută de ani câștigați după*

trecerea unei singure nopți în adâncul acestei ceri modelate sub formă de coloană. Și încă mai am zeci ca ele...

Indiferent de numărul deceniilor și secolelor, indiferent de interminabila plictiseală adusă de inactivitatea care făcea parte din viață, existau totuși momente... momente în care trebuie să acționez, exploziv, cu hotărâre. Și tot ce a părut a fi nimic s-a dovedit a fi de fapt pregătire. Există creaturi care vânează fără a se mișca; atunci când stau nemișcate, neclintite, prezintă cel mai mare pericol. Eu sunt o asemenea creatură. Așa am fost mereu, însă toți cei care mă cunosc au dispărut. Cenușă și țărână. Copiii care mă înconjoară acum cu temerile lor, exprimate bolborosit, sunt orbi în fața vânătorului aflat în mijlocul lor. Orbi...

Strângând brațele tronului cu mâinile palide, rămase nemișcat, scrutând peisajul amintirilor, trăgându-le ca pe niște cadavre care sunt smulse din pământ, aducând chipurile lor aproape preț de un moment, pentru ca apoi să le arunce înapoi și să treacă mai departe.

Opt vrăjitori puternici, cu mâinile împreunate, ale căror voci se înalță la unison. Disperați după putere. Căutând să o obțină dintr-un tărâm îndepărtat, necunoscut. Curios, fără să bănuiască nimic, zeul ciudat din acel loc străin s-a apropiat treptat, apoi capcana s-a închis. S-a prăbușit, sfârtecat în bucăți, însă a rămas în viață. Doborât, sfărâmând un continent, ștergând coridoare. Distrus și el, vătămat, schilod...

Opt vrăjitori puternici, care au vrut să mi se opună și de aceea au dezlănțuit un coșmar care, după milenii, se înalță încă o dată. Neghiobi. Acum au ajuns cenușă și țărână.

Trei zei, luându-mi cu asalt tărâmul. Prea multe insulte pornite din mâinile mele. Existența mea a trecut dincolo de iritare, și de aceea s-au aliat ca să mă zdrobească o dată pentru totdeauna. În neștiința lor, au presupus că voi juca după regulile lor. Ori lupt, ori cedez tărâmul. Vai, ce surprinși au fost când, pătrunzând în imperiul meu, au descoperit doar că... nimic nu mai era în viață. Doar oase calcinate și cenușă moartă.

Nu au putut înțelege – și nici nu vor înțelege vreodată – că nu voi ceda nimic. Decât să cedez ceea ce creasem, am distrus totul. Acesta este privilegiul creatorului – să ofere, apoi să ia înapoi. Nu voi uita țipătul de moarte al lumii – pentru că era glasul triumfului meu. Iar unul dintre voi a rămas, urmărindu-mă

din nou. A, știu că ești tu, K’rul. Însă în loc să mă găsești pe mine, ai dat de alt dușman, iar el te ucide. Încet, delicios. Te-ai întors pe acest tărâm doar ca să mori, așa cum am spus că se va întâmpla. Și știi ceva? Sora ta a cedat în fața blestemului meu străvechi. A rămas foarte puțin din ea, își va reveni oare? Nu, dacă pot să împiedic asta.

Pe fața lui palidă și uscată se întinse un zâmbet șters.

Ochii lui se îngustară când în fața lui începu să capete formă un portal. Din el ieși o siluetă înaltă, slabă, cu chipul distrus – tăieturi mari căscate, roșii, iar în lumina lumânării, așchiile oaselor sfărâmate licăriră. Portalul se închise înapoia Jaghutului, care rămase calm, iar în ochii lui sclipiră lacuri de întuneric.

– Aduc salutări din partea Zeului Schilod, spuse Jaghutul, ție și – tăcu o clipă, cercetând interiorul cortului – uriașului tău imperiu.

– Mă ispitești, spuse Kallor cu glas răgușit, să adaug noi vătămări feței tale, Gethol. S-ar putea ca imperiul meu să fi dispărut, dar nu voi ceda acest tron. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să recunoști că ambițiile mele nu s-au încheiat și că sunt un om răbdător.

Gethol râse gros.

– A, dragul meu Kallor. Pentru mine, ești excepția de la regula că răbdarea este o virtute.

– Te pot distruge, Jaghutule, indiferent de cel căruia îi spui stăpân în acele zile. Pot să termin ceea ce acela care te-a pedepsit a început. Te îndoiești de asta?

– Bineînțeles că nu, îi răspunse imediat Gethol. Te-am văzut mânuind sabia pentru două mâini.

– Atunci retrage-ți cuțitele verbale și spune-mi ce cauți aici.

– Îmi cer iertare pentru că-ți întrerup… meditația. Îți voi explica. Sunt Heraldul Zeului Schilod – da, în Pachetul de Cărți cu Dragoni a sosit o nouă Casă. Casa Lanțurilor. Primele interpretări au fost modelate. Și curând, fiecare Cititor al Pachetului va căuta asemănările.

Kallor pufni.

– Și te aștepți ca această stratagemă să dea roade? Acea Casă va fi atacată. Distrusă.

– Vai, bătălia se poartă deja, bătrâne. Nu poți să nu vezi asta și nici faptul că *noi învingem.*

Kallor își miji ochii.

– Otrăvirea coridoarelor? Zeul Schilod este nebun. Ce rost are să distrugi puterea de care ai nevoie pentru a-ți exprima pretențiile? Fără coridoare, Pachetul de Cărți cu Dragoni nu înseamnă nimic.
– Termenul „otravă“ este greșit, Kallor. Mai degrabă socotește infecția drept o cale de a impune o anumită modificare a coridoarelor. Da, cei care se opun consideră asta drept o manifestare ucigătoare, o „otravă“. Dar numai pentru că efectul său primar este de a face coridoarele de netrecut pentru ei. Slujitorii Zeului Schilod vor descoperi că pot călători nestingheriți pe acele căi.
– Nu sunt slujitorul nimănui, mârâi Kallor.
– Poziția de Mare Rege este vacantă în Casa Lanțurilor a Zeului Schilod.
Kallor ridică din umeri.
– Dar asta îmi cere să îmi murdăresc genunchii în fața Celui Înlănțuit.
– Marelui Rege nu i se cere să facă așa ceva. Casa Lanțurilor există dincolo de influența Zeului Schilod – nu este evident? La urma urmelor, el este *înlănțuit*. Prins într-un fragment fără viață al unui coridor mort demult. Legat de carnea Zeiței Adormite – da, acesta s-a dovedit a fi elementul care îi conferă eficacitate, dar el este limitat. Trebuie să înțelegi, Kallor, că Zeul Schilod aruncă acum Casa Lanțurilor în lume și o lasă să își croiască singură soarta. Supraviețuirea depinde de cei care ajung să ocupe funcțiile pe care ea le cuprinde. Cel Înlănțuit le poate influența pe unele – dar nu direct – în vreme ce altele, precum cea de Rege al Marii Case a Lanțurilor, trebuie asumată din proprie voință.
– Dacă e așa, de ce nu ai devenit tu Rege? întrebă Kallor după ce stătu câteva momente pe gânduri.
Gethol își lăsă capul în jos.
– Domnule, mă onorezi, spuse el sec. Dar eu mă mulțumesc să fiu Herald.
– Amăgindu-te că mesagerul este cruțat, indiferent de mesajul adus? N-ai fost niciodată la fel de inteligent ca fratele tău, adevărat? Pe undeva, Gothos sigur râde.
– Gothos nu râde niciodată. Însă, având în vedere că știu pe unde suferă, eu sunt cel care râde. Deseori. Uite, dacă mai stau

aici multă vreme așteptându-ți răspunsul, prezența mea ar putea fi detectată. În preajmă sunt mulți Tiste Andii.
– Foarte aproape. Fără a mai vorbi de Caladan Brood. Mare noroc ai. Anomander Rake a plecat – s-a întors la Sămânța Lunii, pe unde o fi ea.
– Trebuie descoperit și dezvăluit Zeului Schilod locul în care se află ea.
Războinicul cărunt ridică o sprânceană.
– Asta e o sarcină pentru un Rege?
– Kallor, trădarea îți jignește onoarea?
– Dacă numești asta o schimbare radicală a strategiei, jignirea dispare. Cer în schimb o oportunitate, aranjată cum va dori Zeul Schilod.
– Care este esența acestei oportunități, Mare Rege?
Kallor zâmbi, apoi fața i se întunecă.
– Femeia Silverfox… un moment de vulnerabilitate, asta este tot ce cer.
Gethol se înclină încet.
– Sire, sunt Heraldul tău, și voi transmite Zeului Schilod dorința ta.
– Spune-mi, înainte de a pleca, zise Kallor. Gethol, tronul acesta se potrivește Casei Lanțurilor?
Jaghutul examină lemnul ciobit, de culoarea fierului, observând crăpăturile apărute în cadrul său.
– Cu siguranță, sire.
– Atunci, du-te.
Heraldul mai făcu o plecăciune, iar portalul se deschise în spatele lui. După o clipă, se retrase și dispăru.
În adierea portalului care dispărea, fumul scos de lumânare se învârteji. Kallor inspiră adânc. Adăugând ani și ani de vigoare reînnoită. Rămase nemișcat… *un vânător pregătit să atace prin surprindere. Cât se poate de exploziv. Cât se poate de ucigător.*

Whiskeyjack ieși din cortul de comandă și rămase cu privirea ațintită spre nenumăratele stele de pe cer. De mult nu se mai simțise atât de obosit.
Auzi mișcare în spatele lui, apoi o mână moale, cu degete lungi, i se așeză pe umăr: atingerea iscă valuri de emoție în mintea lui.
– Ar fi bine să auzim și vești bune, murmură Korlat.
El își drese glasul.

– Văd îngrijorarea din ochii tăi, Whiskeyjack. Lista e lungă, nu? Arzătorii tăi de Poduri, Silverfox, mama ei, iar acum, acest asalt asupra coridoarelor. Mărșăluim ca orbii. Prea multe lucruri ne rămân necunoscute. Capustanul rezistă ori a căzut pradă dușmanului? Și ce se va întâmpla cu Trotts? Dar cu Paran? Sau cu Ben-cel-Iute?
– Sunt conștient de existența acestei liste, Korlat, spuse el cu glas bubuitor.
– Îmi pare rău. Am și eu aceleași îngrijorări, asta e tot.
El îi aruncă o privire.
– Iartă-mă, dar de ce? Acesta nu e războiul tău – o, zei subpământeni, nici măcar nu e lumea ta. De ce cedezi în fața nevoilor ei? Oftă adânc și clătină din cap, revenind cu privirea la cer. Asta este o întrebare pe care ne-am pus-o deseori la începutul campaniilor. Țin minte că în Pădurea Câinelui Negru am dat peste șase oameni din neamul tău. Un exploziv Moranth îi ucisese pe toți. Un pluton de soldați jefuiau cadavrele. Blestemau, pentru că nu găsiseră nimic de valoare. Câteva fâșii de pânză colorată, înnodate, o pietricică lustruită de apele vreunui râu, arme simple – precum cele pe care le poți găsi în piața oricărui oraș. Rămase tăcut un moment, apoi urmă: Și țin minte că m-am întrebat care era povestea vieții lor. Care le erau visurile, aspirațiile? Neamurile lor aveau să le simtă lipsa? Mhybe a spus odată că Rhivi și-au asumat sarcina de a-i înhuma pe Tiste Andii căzuți… ei, bine, la fel am făcut și noi în acea pădure. I-am izgonit pe soldați cu șuturi în fund. V-am îngropat morții, Korlat. Le-am trimis sufletele după datina malazană.
Când o privi, descoperi că ochii ei erau opaci.
– De ce? întrebă ea încet.
Whiskeyjack se încruntă.
– De ce i-am îngropat? Pe răsuflarea lui Hood! Noi ne onorăm dușmanii – indiferent cine sunt ei. Dar mai ales pe Tiste Andii. Ei au acceptat să ia prizonieri. I-au tratat la fel ca pe răniți. Au acceptat până și retragerea – am fost deseori urmăriți după ce am fugit de o luptă pe care nu o puteam câștiga.
– Și Arzătorii de Poduri nu au răspuns mereu la asemenea favoruri, comandante? La fel au făcut și restul soldaților lui Dujek Un-Braț înaintea lor.

– Cu cât durează mai mult, majoritatea campaniilor devin tot mai urâte, spuse gânditor Whiskeyjack, dar nu și aceea. Ea a devenit mai… civilizată. Protocoale nerostite…
– Dar acest lucru a fost uitat când ați cucerit Pale.
El dădu aprobator din cap.
– S-au întâmplat mai multe decât știi tu.
Ea rămăsese cu mâna pe umărul lui.
– Vino în cortul meu, Whiskeyjack.
El ridică din sprâncene, apoi zâmbi și spuse sec:
– Nu e o noapte în care să rămâi singur.
– Nu fi ridicol! replică ea pe un ton iritat. Nu ți-am cerut să-mi fii tovarăș – vreau să stăm împreună. Nu e vorba de o nevoie fără chip căreia trebuie să-i răspund, și pentru asta ar fi bun oricine. Nu e asta. Ai înțeles?
– Nu întru totul.
– Vreau să devenim amanți, Whiskeyjack. Începând din seara asta. Vreau să mă trezesc în brațele tale. Așa aș afla dacă simți ceva față de mine.
El rămase tăcut îndelung, apoi spuse:
– Korlat, aș fi un neghiob să nu accept, dar mă gândisem că ar și mai ridicol să încerc să-ți fac avansuri. Am presupus că ești unită cu alt Tiste Andii – o unire care durează de secole.
– Și care ar fi rostul unei asemenea uniri?
Luat prin surprindere, el se încruntă.
– Păi, tovărășia? Copiii?
– Copiii sosesc. Rareori, ca rod al plictiselii. Tiste Andii nu-și găsesc companie printre cei de același neam. Asta a dispărut demult, Whiskeyjack. Însă și mai rar se întâmplă ca un Tiste Andii să apară din întuneric, în lumea muritorilor, căutând grațierea…
El puse un deget pe buzele ei.
– De ajuns. Sunt onorat să te accept, Korlat. Mai mult decât îți vei da seama vreodată, și voi căuta să mă arăt demn de darul pe care mi-l faci.
Cu ochii plecați, ea clătină din cap.
– E un dar modest. Caută-mi inima și s-ar putea să fii dezamăgit de ceea ce vei descoperi.
Malazanul se retrase un pas și duse o mână spre punga prinsă de centură. Îi desfăcu băierile și răsturnă conținutul în palma celeilalte mâini. Căzură câteva monede, apoi un nod multicolor

și uzat, alcătuit din fâșii de pânză, după care urmă o pietricică netedă, de culoare întunecată.

– Am socotit că într-o bună zi voi avea ocazia de a înapoia ceea ce era de valoare pentru acei Tiste Andii, spuse el cu glas reținut. Tot ce am găsit în acea căutare – mi-am dat seama, chiar atunci – că nu puteam decât să le onorez.

Korlat puse o mână peste palma lui, prinzând obiectele în acea împreunare. Îl conduse apoi spre primul șir de corturi.

Mhybe visa. Stătea agățată de marginea unei prăpăstii, mâinile cu degete albite de efort strângeau rădăcini încâlcite, iar susurul țărânei care curgea de deasupra îi prăfuia fața în timp ce se chinuia să reziste.

Dedesubt aștepta Abisul, bântuit de furtuna amintirilor disparate, șiraguri de durere, spaimă, furie, gelozie și dorințe întunecate. Furtuna o dorea, se întindea spre ea, iar ea nu se putea apăra.

Brațele îi slăbeau.

Urlând ascuțit, vântul i se încolăci în jurul picioarelor, o trase și o smulse, iar acum se prăbușea, adăugând propriul țipăt la acea cacofonie. Vânturile o aruncau într-o parte și în alta, răsucind-o și făcând-o să se rostogolească.

Ceva dur și nemilos o lovi în coapsă, făcând-o să ricoșeze. Aerul o izbi cu asprime. Apoi, intruziunea dură reveni – gheare, solzoase și reci ca moartea, care se închiseră în jurul taliei ei. O smucitură bruscă o sili să-și dea capul pe spate, și nu se mai prăbuși, ci se ridică, purtată tot mai sus.

Mugetul furtunii se stinse dedesubtul ei, apoi rămase într-o parte.

Mhybe întoarse capul și privi în sus.

Imposibil de uriaș, deasupra ei se înălța un dragon-strigoi. Deshidratat, cu falduri uscate de piele atârnându-i de picioare. Bătând din aripile aproape translucide cu zgomot ca de tunet, creatura o purta în gheare.

Se întoarse pentru a vedea ce se afla dedesubt.

O câmpie întinsă, fără trăsături distinctive, de culoare cafenie-cenușie. Se vedeau crăpături lungi în sol, pline de gheața care lucea slab. Văzu și o porțiune întunecată, cu margini neregulate, curgând peste coasta unui deal. *O turmă. Am mai călcat pe pământul ăsta. Acolo, în visele mele… existau urme.*

Dragonul se înclină brusc într-o parte, apoi strânse aripile și porni într-o spirală rapidă spre pământ.
Se trezi jelind – surprinsă să-și dea seama că sentimentul nu era de groază, ci de ușurare. *Spirite din cer, așadar asta înseamnă să zbori! Vai, acum știu ce înseamnă invidia!*
Solul se grăbi să o întâmpine. Cu câteva momente înainte de ceea ce trebuia să fie un impact ucigător, cu un pocnet, aripile dragonului se desfăcură larg, prinseră aerul, apoi, cu piciorul aflat exact deasupra îndoindu-se pentru a se alătura celuilalt, iar creatura plană în tăcere la un braț înălțime pe deasupra solului argilos. Mișcarea de înaintare se opri. Piciorul coborî, iar ghearele o eliberară.
Ateriză cu o bufnitură slabă, se rostogoli pe spate și urmări dragonul enorm ridicându-se din nou, cu un zgomot bubuitor de aripi.
Mhybe coborî privirea și văzu un trup tânăr – al ei. Dându-și seama de cruzimea acelui vis, scoase un țipăt. Mai țipă o dată, ghemuindu-se strâns pe pământul răcoros și umed.
De ce m-ai salvat? De ce? Doar ca să mă trezesc – spirite subpământene – să mă trezesc...
– Trecea dincolo.
O voce slabă – a unui necunoscut, în limba Rhivi – îi vorbi în minte.
Mhybe răsuci brusc capul. Privi în jur.
– Cine vorbește? Unde ești?
– Suntem aici. Când vei fi pregătită, ne vei vedea. Se pare că fiica ta are o voință care o egalează pe a ta. După ce l-a dominat pe cel mai mare dintre Aruncătorii de Oase – adevărat, ea vine ca răspuns la chemările copilei. Adunarea. Ceea ce face ca ocolul să fie neînsemnat. Cu toate astea, suntem impresionați.
– Fiica mea?
– Încă o supără cuvintele aspre – simțim asta. Așa am ajuns să sălășluim aici. Bărbatul acela scund și rotofei ascunde tăișuri de obsidian pe sub belșugul de carne. Cine ar fi crezut? *„Ți-a dat tot ce are, Silverfox. Fetițo, a sosit vremea să oferi un dar drept răspuns. Kruppe nu este singurul care refuză să o abandoneze sorții."* Vai, el i-a deschis ochii, apoi a șters obsesia ei față de sine, iar ea era și scoase un țipăt.
– Nu mă mai torturați cu acest vis! Încetați! Vai, opriți-vă!

Deschise ochii și se trezi în întunericul mucegăit al cortului ei. Dureri și săgetări îi împunseră oasele subțiate, mușchii uscați. Plângând, Mhybe își strânse trupul îmbătrânit doar o copilă atunci, dar ea i-a ascultat vorbele – deși de fapt el a vorbit doar cu visele ei. A ascultat. Da.
Acum ne vezi? continuă vocea.
Ea își privi mâinile cu pielea netedă, brațele tinerești,
într-un ghem.
– Zei, șopti ea, cât de mult vă urăsc. *Cât de mult!*

STEVEN ERIKSON

amintirile gheții



CARTEA A TREIA
CAPUSTAN



Ultima Sabie Mortală a Doctrinei Reve a lui Fener a fost Fanal din Cawn Vor, care și-a pierdut viața la Înlănțuire. Ultimul Destriant cu mantie de Mistreț a fost Ipshank din Korelri, care a dispărut în timpul Ultimei Fugi a Manaskului pe Câmpurile de Gheață din Stratem. Un altul a așteptat pentru a revendica titlul, dar a fost izgonit din templu înainte de a-l primi, iar numele acelui om a fost șters din toate documentele. Se știe, totuși, că era din Unta; că își începuse viața ca hoț de buzunare, trăind pe străzile mizere, și că izgonirea lui din templu a fost marcată de pedeapsa exemplară administrată de Doctrina Reve a lui Fener...

Viețile templelor
Birrin Thund

CAPITOLUL PAISPREZECE

Prieteni, dacă aveți posibilitatea, evitați să treceți printr-un asediu.

Ubilast (Cel Fără de Picioare)

Hanul care domina colțul dinspre sud-est al vechii străzi Daru găzduia șase clienți, majoritatea fiind vizitatori care, ca și Gruntle, se treziseră prinși în capcană. De cinci zile, armatele Pannion care înconjurau Capustanul nu întreprinseseră nicio acțiune. Se văzuseră nori de praf dincolo de culmi, așa auzise căpitanul, semnalizând ceva. Dar asta se întâmplase cu multe zile în urmă, și după aceea nu se mai întâmplase nimic.
Deși se făcuseră nenumărate speculații, nimeni nu știa ce aștepta Septarhul Kulpath. Fuseseră văzute multe barcazuri pline cu Tenescowri traversând fluviul, până când se părea că jumătate din populația imperiului se înrolase în armata țăranilor.
– Fiind în număr atât de mare, abia dacă va ajunge câte o îmbucătură din cetățenii Capustanului pentru fiecare soldat, spusese cineva în urmă cu o bătaie de clopot.
Gruntle fusese practic singurul care apreciase gluma.
Stătea la o masă de lângă intrarea în han, rezemat de cadrul ușii cu două arcade și tencuială de mântuială, având ușa în dreapta sa și încăperea principală, cu tavan scund, în față. Pe podeaua din pământ bătucit de sub picioarele meselor se foia un șoarece, sărind de la o umbră la alta, furișându-se printre bocancii sau cizmele clienților aflați în calea lui. Cu ochii întredeschiși, Gruntle îl urmări înaintând. În bucătărie mai era destulă mâncare – cel puțin așa îi spunea nasul lui. Căpitanul știa prea bine că proviziile acelea nu aveau să țină mult dacă asediul se prelungea.
Privirea i se îndreptă pentru scurtă vreme spre grinda principală, înnegrită de fum, pe care dormea pisica hanului, cu labele atârnând. Felina vâna doar în vis, cel puțin deocamdată.
Șoarecele ajunse la picioarele tejghelei și porni paralel cu ea, îndreptându-se către intrarea în bucătărie.
Gruntle mai luă o gură de vin îndoit cu apă – mai multă apă decât vin, după o săptămână de strangulare a orașului de către pannioni. Ceilalți șase clienți stăteau singuri la câte o masă ori se rezemau de tejghea. Când și când, schimbau câteva cuvinte, comentarii lenevoase, la care li se răspundea cu cel mult o mormăială.
De o zi și o noapte, hanul fusese populat de două feluri de oameni, observase Gruntle. Cei din fața lui înnoptau practic în camera comună, bând alene vin sau bere. Străini de Capustan și aparent fără prieteni, ei reușiseră totuși să încropească un fel de

comunitate, caracterizată de o uriașă abilitate de a nu face nimic lungi perioade de timp. Când se înnopta, începeau să se adune celălalt fel de oameni. Zgomotoși, agitați, fără să se gândească la ziua de mâine, aducând înăuntru târfele de stradă cu banii lor, care se rostogoleau pe tăbliile meselor. Energia lor era disperată, un salut fals către Hood. *Suntem ai tăi, ticălos neiertător,* păreau ei a spune. *Dar abia după crăpatul zorilor!*
Aceștia se învolburau ca marea înspumată în jurul stâncilor nepăsătoare și neclintite – clienții lipsiți de prieteni.
Marea în jurul stâncilor. Marea sărbătorește în fața lui Hood imediat ce el apare dominator. Stâncile l-au privit pe ticălos în ochi atâta vreme, încât nu se mai clintesc, iar de sărbătorire nu mai poate fi vorba. Marea râde nestăvilit de propriile sale glume. Stâncile țes o linie concisă, care poate reduce la tăcere o încăpere întreagă. O îmbucătură de capan...
Data viitoare îmi voi ține gura.
Pisica de pe grindă se ridică, se întinse, iar dungile negre se unduiră pe blana de culoare cenușie. Cu urechile ciulite, își lăsă capul în jos.
Ca înghețat, șoarecele rămase în pragul intrării în bucătărie. Gruntle scoase un șuierat slab.
Pisica se uită la el.
Șoarecele țâșni în bucătărie și dispăru.
Cu un scârțâit sfredelitor, ușa hanului se deschise spre interior. Buke păși înăuntru, traversă încăperea și se lăsă greu pe scaunul aflat lângă Gruntle.
– Ești destul de previzibil, mormăi bătrânul, apoi surprinse ochii hangiului și ceru cu un gest băutură pentru doi.
– Da, îi răspunse Gruntle. Sunt o stâncă.
– O stâncă, zici? Mai curând o iguană grasă care se agață de o stâncă. Iar când vine valul cel mare...
– Cum spui tu. Deci m-ai găsit, Buke. Și acum?
– Voiam să-ți mulțumesc pentru ajutor, Gruntle.
– Bătrâne, asta a fost o ironie subtilă? O gâdilătură?
– De fapt, am vorbit aproape serios. Apa aceea noroioasă pe care m-ai silit să o beau – amestecul făcut de Keruli – a făcut minuni. Pe fața lui apăru un zâmbet. Minuni...
– Mă bucur să aud că te simți mai bine. Mai ai vreo știre cutremurătoare? Dacă nu...

Buke se lăsă pe spătar când hangiul le aduse stacanele, apoi, după ce acesta plecă târșâindu-și picioarele, spuse:
– M-am întâlnit cu bătrânii Taberelor. La început, au vrut să se ducă direct la prinț.
– Dar s-au răzgândit.
– După au fost îmboldiți nițel.
– Așa că acum ai tot sprijinul necesar ca să îl împiedici pe eunucul acela nebun să facă pe portarul la poarta lui Hood. Nu e nevoie de panică pe străzi, mai ales că orașul este asediat de un sfert de milion de pannioni.
Buke îl privi pe Gruntle cu ochi mijiți.
– M-am gândit că apreciezi calmul.
– Așa mai merge.
– Dar încă am nevoie de ajutorul tău.
– Nu văd ce ajutor ți-aș putea da, Buke. Doar dacă nu vrei să dobor ușa și să-i iau capul de pe umeri lui Korbal Broach. Caz în care va trebui să-i distragi atenția lui Bauchelain. Să-i dai foc sau cine știe ce altceva. Am nevoie doar de un moment. Sigur, sincronizarea e totul. După ce sunt străpunse zidurile, să zicem, și Tenescowri vor mișuna pe străzi. În felul ăsta, putem merge de mână la Hood, cântând ceva vesel.
Buke zâmbi dinapoia stacanei.
– Asta va fi de ajuns, spuse el, apoi bău.
Gruntle își goli stacana și întinse mâna după cea proaspăt adusă.
– Știi unde să mă găsești, spuse el după un moment.
– Până la sosirea valului.
Pisica sări de pe grindă, se azvârli în față și prinse între labe un gândac de bucătărie. Apoi începu să se joace cu el.
– Bine, spuse cu glas gros căpitanul de caravană după un moment, ce altceva mai vrei să-mi spui?
Buke ridică din umeri.
– Am auzit că Stonny s-a oferit voluntară. Ultimele zvonuri susțin că pannionii sunt în sfârșit pregătiți de primul asalt – în orice moment.
– Primul? Probabil că nu va fi nevoie de al doilea. Cât despre pregătiri, sunt gata de multă vreme, Buke. Dacă Stonny vrea să-și riște viața apărând ceea ce nu poate fi apărat, e treaba ei.
– Ce alternativă există? Pannionii nu iau prizonieri, Gruntle. Mai curând sau mai târziu, toți vom lupta.

Asta s-o crezi tu.

– Decât dacă ai de gând să treci de partea lor, continuă Buke după o clipă, ridicând stacana de pe masă. Descoperind credința ca soluție de compromis.

– Ce altă cale mai există?

Ochii bătrânului sticliră.

– O să-ți umpli burdihanul cu carne de om, Gruntle? Doar ca să supraviețuiești? Ai fi în stare, nu?

– Carnea tot carne e, îi răspunse căpitanul, urmărind pisica.

Un crănțănit slab anunță că joaca se încheiase.

– Ei, bine, spuse Buke ridicându-se, nu credeam că ești capabil să mă șochezi. Credeam că te cunosc.

– Așa ai crezut tu.

– Deci acesta este omul pentru care Harllo și-a dat viața.

Gruntle își ridică încet capul. Ceea ce văzu în ochii lui îl făcu pe Buke să facă un pas înapoi.

– În ce tabără lucrezi acum? îl întrebă calm căpitanul de caravană.

– Uldan, șopti bătrânul.

– O să te caut acolo. Până atunci, însă, piei din fața mea, Buke.

Umbrele se retrăseseră de pe mai toată suprafața incintei, lăsându-i pe Hetan și pe fratele ei Cafal în lumina soarelui. Cu capetele plecate, cei doi Barghast stăteau pe un covoraș uzat, decolorat. Sudoarea – înnegrită de cenușă – picura de pe amândoi. Între ei se găsea un vas pentru jeratic larg și puțin adânc, cocoțat pe trei picioare din fier, înalte de trei palme și plin cu cărbuni care fumegau.

De jur împrejurul lor forfoteau soldați și mesageri ai curții.

Aflat aproape de intrarea în cartierul general, Nicovala Scutului Itkovian îi privea pe cei doi. Nu știa că Barghastilor le plăcea să mediteze, însă se părea că Hetan și Cafal nu făcuseră altceva de când se întorseseră de la Thrall. Postind, necomunicativi, așezați incomod chiar în mijlocul incintei cazărmilor, erau o insulă inabordabilă.

Calmul lor nu seamănă cu cel al muritorilor. Ei călătoresc printre spirite. Brukhalian îmi cere să descopăr o cale de a comunica – iar asta, cu orice preț. Hetan mai deține vreun secret? O cale de scăpare, pentru ea, pentru fratele ei și pentru osemintele

Spiritelor Întemeietoare? Vreo slăbiciune necunoscută a apărării noastre? O slăbiciune a instituției Pannion?
Itkovian oftă. Mai încercase, dar fără succes. Va mai face o tentativă. În momentul în care se pregăti să pornească spre cei doi, simți prezența cuiva alături de el. Întorcându-se, văzu că era prințul Jelarkan.
Fața tânărului era adânc marcată de epuizare. Mâinile lui elegante, cu degete lungi, tremurau, cu toate că erau prinse puțin deasupra centurii pe care o avea peste robă. Privirea îi era ațintită asupra activității febrile din incintă.
– Nicovală a Scutului, vreau să știu ce intenții are Brukhalian, spuse el. Susține ceea ce soldații numesc arșic răzuit – asta îmi este clar. De aceea am venit, încă o dată, ca să discut cu omul care se află în slujba mea. Nu făcu niciun efort să își ascundă amărăciunea. Fără niciun folos. Sabia Mortală nu are timp pentru mine. Nu are timp pentru prințul Capustanului.
– Domnule, spuse Itkovian, mă poți întreba pe mine, iar eu voi face toate eforturile pentru a-ți răspunde.
Tânărul capan se întoarse către Nicovala Scutului.
– Brukhalian ți-a permis să vorbești?
– Da.
– Prea bine. Kron T'lan Imass și lupii-strigoi care îi însoțesc. Au distrus demonii K'Chain ai Septarhului.
– Adevărat.
– Însă Pannion Domin au mulți demoni. Sute.
– Da.
– Atunci, de ce nu mărșăluiesc T'lan Imass în imperiu? Un asalt asupra teritoriului Clarvăzătorului ar putea duce la retragerea forțelor asediatoare ale lui Kulpath. Clarvăzătorul nu ar avea de ales, și și-ar retrage forțele dincolo de fluviu.
– Dacă armata T'lan Imass ar fi una de muritori, ar fi simplu de ales și, drept urmare, benefică nevoilor noastre, îi răspunse Itkvian. Dar, vai, Kron și neamul lui de strigoi ar putea emite cereri nepământești, despre care nu știm aproape nimic. Ni s-a vorbit despre o adunare, o chemare mută în scopuri necunoscute. Deocamdată, acest lucru este mai important decât orice. Kron și T'lan Ay i-au distrus pe K'Chain Che'Malle ai Septarhului deoarece prezența lor a fost considerată o amenințare directă la adresa adunării.

– De ce? Explicația aceasta este insuficientă, Nicovală a Scutului.
– Domnule, sunt de acord cu asta. Dar există și un alt motiv privind rezerva arătată de Kron în privința marșului spre miazăzi. E vorba de un mister care ține chiar de Clarvăzător. Din câte se pare, cuvântul „Pannion“ este de origine Jaghut. Jaghut au fost dușmani de moarte ai T’lan Imass, lucru pe care probabil îl știi. Personal, cred că acum Kron așteaptă sosirea unor... aliați. Alți T’lan Imass, care să vină la iminenta adunare.
– Așadar, sugerezi că Kron este intimidat de Clarvăzătorul Pannion?
– Da, în credința lui că Clarvăzătorul este Jaghut.
Prințul rămase tăcut îndelung, apoi clătină din cap.
– Chiar dacă T’lan Imass ar hotărî să pornească împotriva Pannion Domin, va fi prea târziu pentru noi.
– Așa s-ar părea.
– Prea bine. Acum, altă întrebare. De ce are loc această adunare *aici?*
Ikovian ezită, apoi dădu încet din cap.
– Prințe Jerlakan, cel care i-a convocat pe T’lan Imass se apropie de Capustan... însoțit de o armată.
– O armată?
– Care mărșăluiește pentru a porni războiul împotriva Pannion Domin; și pentru a ridica asediul.
– *Poftim?*
– Domnule, sunt la cinci săptămâni distanță.
– Nu putem rezista atât.
– Prințe, adevărul acesta este cunoscut.
– Și cel care a convocat adunarea comandă acea armată?
– Nu. Comanda este împărțită între doi oameni. Caladan Brood și Dujek Un-Braț.
– Dujek? *Marea Căpetenie Un-Braț?* Malazanul? Zei subpământeni, Itkovian! De când știi asta?
Nicovala Scutului își drese glasul.
– Contactul preliminar a avut loc cu ceva timp în urmă, prințe. Pe căi vrăjitorești. De atunci încoace, aceste căi au devenit de nestrăbătut.
– Da, știu asta destul de bine. Continuă, la naiba.

– Prezența în această armată a celei care a convocat adunarea ni s-a adus la cunoștință recent – de către un Aruncător de Oase al Kron T’lan Imass.
– Armata, Itkovian! Spune-mi mai multe despre această armată!
– Dujek și legiunile lui au fost scoase în afara legii de împărăteasa Laseen. Acum acționează independent. Armata lui numără probabil zece mii de oameni. Caladan Brood are sub comandă o serie de companii mici de mercenari, trei clanuri Barghast, națiunea Rhivi și Tiste Andii – în total treizeci de mii de combatanți.
Prințul Jerlakan făcu ochi mari. Itkovian văzu cum informațiile date de el înfrânseră rezervele lăuntrice ale prințului, văzu speranța înflorind și ofilindu-se cu rapiditate.
– În aparență, spuse încet Nicovala Scutului, tot ce am spus pare să aibă o importanță vitală. Cu toate acestea, după cum constat că ai înțeles, în realitate nu are niciun sens. Cinci săptămâni, prințe. Se vor răzbuna, dacă vrei, pentru că asta este tot ce vor reuși să facă. Și chiar și așa, având în vedere numărul lor redus...
– Acestea sunt concluziile lui Brukhalian sau ale tale?
– Ale amândurora, o spun cu regret.
– Neghiobilor, zise tânărul cu glas scrâșnit. Neghiobi blestemați de Hood.
– Sire, nu putem rezista cinci săptămâni în fața pannionilor.
– Știu asta. Întrebarea care se pune acum este: de ce să nu încercăm?
Itkovian se încruntă.
– Domnule, asta stipulează contractul. Apărarea orașului.
– Idiotule – ce-mi pasă mie de contractul vostru blestemat. Ați ajuns deja la concluzia că veți da greș. Mă interesează viața poporului meu. Această armată vine dinspre apus? Așa ar trebui. Mărșăluiește de-a lungul fluviului...
– Nu putem răzbate, prințe. Am fi anihilați.
– Concentrăm totul spre apus. Un raid neașteptat, care se transformă într-un exod. Nicovală a Scutului...
– Vom fi măcelăriți, îl întrerupse Itkovian. Sire, am analizat această posibilitate. *Nu va da roade*. Brigăzile de călăreți ale Septarhului ne vor înconjura și ne vor opri. După aceea vor sosi Beklites și Tenescowri. Asta înseamnă să cedăm o poziție care

poate fi apărată în favoarea uneia ce nu poate fi apărată. Totul se va termina pentru noi în decursul unei bătăi de clopot.
Prințul Jelarkan îl privi pe Nicovala Scutului cu un dispreț nedisimulat și chiar cu ură.
– Transmite-i lui Brukhalian, spuse el cu glas răgușit, că pe viitor sarcina Săbiilor Cenușii va fi să nu gândească în locul meu. Nu trebuie să hotărască ce trebuie să știu și ce nu. Prințul trebuie să fie informat în legătură cu toate chestiunile, indiferent de felul în care apreciați voi importanța lor. Nicovală a Scutului, ai înțeles?
– Sire, voi transmite mesajul tău întocmai.
– Trebuie să presupun că membrii Consiliului Măștii știu chiar mai puțin decât știam eu cu o bătaie de clopot în urmă, continuă prințul.
– Asta este. Sire, interesele lor...
– Itkovian, scutește-mă de părerile tale preconcepute. O zi bună.
Itkovian îl urmări pe prinț îndepărtându-se spre ieșirea din incintă cu pași prea rigizi pentru a fi princiari. *Însă un mers nobil, în felul său. Toate regretele, prințe, dar nu cred că le voi exprima. Sunt voința Sabiei Mortale. Dorințele mele nu au nicio importanță.* Alungă valul de furie care crescu odată cu aceste gânduri și își îndreptă din nou atenția asupra celor doi Barghasti care continuau să stea pe covoraș.
Transa se încheiase. Hetan și Cafal se aplecară spre vasul cu jeratic, din care se ridicau vălătuci de fum alb spre aerul iluminat de soare.
De uimire, plecă abia după o clipă.
În timp ce se apropie, văzu un obiect așezat pe cărbunii din vas. Cu margini roșii, plat și de un alb lăptos în centru. O scapulă proaspătă, prea ușoară pentru a fi de bhederin, însă prea subțire și prea lungă pentru a fi de om. Probabil un omoplat de căprioară sau de antilopă. Cei doi începuseră o invocație, folosind obiectul care dădea înțeles numelui tribal al șamanilor lor.
Așadar, nu sunt doar războinici. Trebuia să-mi fi dat seama. Incantația lui Cafal în sala Thrall. Este bărbat-umăr; iar Hetan este omologul lui feminin.
Se opri exact la marginea covorului, puțin în stânga lui Cafal. Pe suprafața omoplatului începuseră să apară crăpături. Grăsimea

bolborosea de-a lungul marginii groase a osului, sfârâia și se extindea ca un inel de foc.
Cea mai simplă divinație era interpretarea crăpăturilor drept semne de pe o hartă, un mijloc de a descoperi turme sălbatice pentru vânătorii tribului. În acel caz, însă, vrăjitoria în desfășurare era mult mai complexă, își dădu Itkovian seama, iar crăpăturile erau mai mult decât o simplă hartă a lumii fizice. Nicovala Scutului rămase tăcut, străduindu-se să audă conversația purtată în șoaptă de Hetan și fratele ei.
Vorbeau în barghastă, limbă pe care Itkovian o cunoștea superficial. Lucru și mai straniu, se părea că discuția se purta în trei, deoarece fratele și sora lui își plecau capetele sau dădeau aprobator din cap la replici doar de ei auzite.
Omoplatul devenise deja un labirint de crăpături, osul evidenția dâre de albastru, bej și alb calcinat. Curând avea să se destrame, pe măsură ce spiritul creaturii ceda în fața puterii copleșitoare care curgea prin forța sa vitală, care scădea.
Bizara conversație se încheie. În timp ce Cafal căzu din nou în transă, Hetan se lăsă puțin pe spate, ridică privirea și întâlni ochii lui Itkovian.
– A, lupule, mă bucur să te revăd. Au intervenit schimbări în lumea noastră. Unele uimitoare.
– Și aceste schimbări te mulțumesc, Hetan?
Ea zâmbi.
– Te-ai bucura dacă ar fi așa?
Oare trec peste marginea prăpastiei?
– E posibil.
Femeia râse și se ridică încet în picioare. În timp ce își întindea brațele și picioarele, se crispă.
– Să mă ia spiritele, ce mă dor oasele. Mușchii mei strigă după niște mâini atente.
– Există exerciții de destindere...
– Dar ce, eu nu știu asta, lupule? Mi te alături în asemenea eforturi?
– Hetan, ce vești ai primit?
Cu mâinile în șolduri, ea surâse larg.
– Pe Abis, spuse ea rar, cât de stângaci ești. Cedează în fața mea și învață-mi toate secretele, asta e sarcina care te așteaptă? E un joc în care ar trebui să te implici cu precauție. Mai ales cu mine.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse el, ridicându-se și întorcându-se cu spatele.
– Stai, domnule! zise Hetan râzând. Fugi ca un iepure speriat? Asta, când eu ți-am spus lup? Ar fi cazul să-ți schimb numele.
– Asta e alegerea ta, îi răspunse el peste umăr, îndepărtându-se.
În urma lui se auzi din nou râsul ei aspru.
– Aha, acum e un joc ce merită să fie jucat! Du-te, atunci, dragul meu iepuraș! Prada care îmi scapă mereu, ha-ha!
Itkovian se întoarse la cartierul general, străbătu coridorul care ocolea zidul exterior, până ajunse la intrarea în turn. În timp ce urca treptele abrupte, armura lui clincheti. Încercă să alunge imaginea lui Hetan, fața ei sclipitoare și surâzătoare, ochii vii, dârele de sudoare care curgeau pe fruntea ei prin stratul subțire de cenușă, felul în care stătea în picioare, cu spatele arcuit, pieptul împins în față în mod deliberat, o invitație provocatoare. Detestă renașterea dorințelor demult îngropate, care acum îl torturau. Jurămintele lui se năruiau, fiecare rugăciune către Fener lovindu-se doar de tăcere, ca și cum zeul ar fi fost surd la sacrificiile pe care Itkovian le făcea în numele lui.
Și probabil că acesta este adevărul definitiv, cel mai devastator. Zeilor nu le pasă de cerințele pe care ascetismul le impune comportamentul uman. Nu le pasă deloc de reguli sau de purtare, de morala falsă a preoților și călugărilor din temple. Probabil că ei râd de lanțurile pe care ni le înfășurăm în jurul trupurilor – nevoia nesfârșită și insațiabilă de a descoperi cusururi cerințelor vieții. Probabil că negarea de către noi a sărbătorii vieții reprezintă cea mai gravă insultă pentru cei pe care îi venerăm și îi slujim.
Ajunse în sala armelor de la capătul scării circulare, îi salută vag pe cei doi soldați care se aflau acolo, apoi urcă scara până la platforma de pe acoperiș.
Destriant era deja acolo. Karnadas îl urmări atent pe Itkovian, care li se alătură.
– Domnule, ai o expresie care trădează tulburarea.
– Adevărat, nu pot nega asta. Am purtat o discuție cu prințul Jelarkan, care s-a încheiat în mod neplăcut. Așa că am stat de vorbă cu Hetan. Destriant, credința mea este asaltată.
– Îți pui la îndoială jurămintele.
– Așa este, domnule. Recunosc, le pun la îndoială veridicitatea.

– Nicovală a Scutului, ai crezut că regulile pe care ți le-ai impus urmăreau să îl împace pe Fener?
Aplecându-se peste meterez și privind spre taberele învăluite în fum ale dușmanilor, Itkovian se încruntă.
– Cum să spun, da, dar...
– Înseamnă că ai trăit cu o impresie greșită, domnule.
– Te rog să-mi explici asta.
– Cum dorești. Ai descoperit necesitatea de a te înlănțui, de a impune sufletului tău cerințele implicate de jurământul tău. Itkovian, cu alte cuvinte, jurământul tău s-a născut dintr-un dialog cu tine însuți – nu cu Fener. Lanțurile îți aparțin, așa cum tot tu deții și cheile cu care să le desfaci când ele nu mai sunt necesare.
– Nu mai sunt necesare?
– Exact. Când tot ce înseamnă viață încetează să îți mai amenințe credința.
– Așadar, îmi sugerezi că nu trec printr-o criză legată de credința mea, ci de jurământul depus. Că deosebirea s-a înnegurat în mintea mea.
– Întocmai, Nicovală a Scutului.
– Destriant, spuse Itkovian, rămas cu ochii spre taberele pannionilor, vorbele tale sugerează o dezlănțuire carnală.
Marele Preot izbucni în râs.
– Și odată cu ea, o dispariție impresionantă a proastei tale dispoziții sau, cel puțin, așa sper!
Itkovian își strânse buzele.
– Domnule acum vorbești despre miracole.
– Sper că...
– Stai puțin. Nicovala Scutului ridică o mână. Văd mișcări în rândul soldaților Beklites.
Redevenind brusc sobru, Karnadas veni alături de el.
– Iar acolo, spuse Itkovian, arătând cu degetul, Urdomen. Scalandi pe flancuri. Clarvăzători-domin ocupându-și pozițiile de comandă.
– Întâi vor ataca redutele, anticipă Destriant. Mult lăudații Gidrath ai Consiliului Măștii, în pozițiile lor fortificate. Asta ne-ar putea oferi mai mult timp să...
– Găsește mesagerii, domnule. Alertează ofițerii. Și trimite vorbă prințului.
– Am înțeles, Nicovală a Scutului. Vei rămâne aici?

Itkovian dădu aprobator din cap.
– E un punct bun de observație. Du-te, deci, domnule.
Pe câmpul de bătălie, trupele Beklite se masau într-un inel în jurul redutei Gidrath. În lumina soarelui, vârfurile sulițelor străluceau.
Rămas singur, Itkovian își miji ochii în timp ce studia pregătirile.
– Ei, bine, a început.
În timp ce Gruntle pășea pe aleea Calmanark, străzile din Capustan erau tăcute, aproape pustii sub cerul lipsit de nori. Ajunse la zidul curbat al taberei Ulden, îndepărtă gunoiul care invadase scara ce ducea sub nivelul străzii și lovi tunător cu pumnul în ușa solidă, tăiată în fundațiile clădirii.
După un moment, ușa se deschise.
Gruntle trecu prin coridorul îngust, a cărui podea era o rampă la un unghi abrupt și ducea spre parterul aflat la douăzeci de pași în față, unde se vedea lumina soarelui, care dezvăluia curtea centrală, de formă circulară.
Buke închise ușa masivă în urma lui, chinuindu-se cu greutatea drugului pe care îl coborî înapoi în lăcașurile lui. Bărbatul cărunt și slab se întoarse apoi spre Gruntle.
– Ai venit repede. Care e treaba?
– Ce părere ai? spuse mârâind căpitanul de caravană. Am simțit mișcări. Pannionii au pornit în marș. Mesageri care goneau încoace și încolo.
– Pe care zid te aflai atunci?
– Pe cel dinspre miazănoapte, pe partea dinspre Casa Lektar, dacă asta are vreo importanță. Dar tu ce-ai făcut? Am uitat să te întreb. Ticălosul acela a mai ieșit la vânătoare pe străzi noaptea trecută?
– Nu. Ți-am spus, taberele sunt folositoare. Cred că încă încearcă să-și dea seama de ce a rămas cu mâna goală în noaptea precedentă – asta l-a tulburat, îndeajuns pentru ca Bauchelain să observe.
– Asta nu e o veste bună. Buke va începe să sondeze.
– Da. Doar am spus că vor exista riscuri, nu?
Da, încercând să îl împiedici pe un criminal dement să-și găsească victimele – fără ca el să observe – în timp ce asediul e pe cale să înceapă... Să te înghită Abisul, Buke, în ce încerci să mă vâri? Gruntle aruncă o privire în susul rampei.
– Ai spus că ai nevoie de ajutor. Cum văd asta noii tăi prieteni?

Bătrânul ridică din umeri.
– Korbal Broach preferă organe sănătoase pentru experimentele lui. Copiii lor sunt în primejdie.
– Un risc mai redus dacă oamenii nu ar ști.
– Dar știu asta.
– Ai spus copii?
– Da, avem permanent cel puțin patru străjeri mici pe casă. Ștrengari fără cămin – sunt destui ca să se piardă în mulțime. Stau și cu ochii spre cer și...
Se întrerupse brusc, în ochi îi apăru o privire ciudată.
Gruntle își dădu seama că Buke îi ascundea ceva.
– Spre cer? De ce?
– A, în cazul în care Korbal Broach ar încerca să meargă pe acoperișuri.
Într-un oraș cu domuri între care există spații mari?
– Încercam să-ți spun că toți stau cu ochii ațintiți asupra unei anumite case, continuă Buke. Din fericire, Bauchelain stă încă ascuns în pivniță, pe care a transformat-o într-un soi de laborator. Nu pleacă nicio clipă de acolo. Iar Korbal doarme toată ziua. Gruntle, ceea ce am zis mai devreme...
Ridicând brusc o mână, căpitanul îl întrerupse:
– Ascultă, spuse el.
Cei doi bărbați rămaseră nemișcați.
Auziră un tunet îndepărtat sub tălpi, un muget care crescu treptat, venind de dincolo de zidurile orașului.
Pălind brusc, Buke blestemă și apoi întrebă:
– Unde e Stonny? Să nu încerci să-mi spui că nu știi.
– Poarta Drumului Portului. Cinci plutoane de Săbii Cenușii, o companie de Gidrath, cam douăsprezece gărzi Lestari...
– Cel mai tare se aude dintr-acolo.
Încruntându-se, el își drese glasul.
– Ea și-a închipuit că totul va începe la poarta aceea. Ce femeie proastă...
Buke se apropie și îl prinse de braț.
– Atunci, pentru numele lui Hood, de ce mai stai aici? Asaltul a început, Stonny a fost prinsă exact în mijlocul lui!
Gruntle se smulse din strânsoare.
– Cântă-mi despre Abis, bătrâne. Știi bine că femeia aceea s-a maturizat – i-am spus și ei – *și îți spun și ție!* Ăsta nu e războiul meu!

– Asta nu-i va împiedica pe Tenescowri să-ți ia capul ca să-l arunce în cazan!
Rânjind, Gruntle îl împinse pe Buke din dreptul ușii. Prinse cu mâna dreaptă bara cu contragreutate și, dintr-o singură mișcare, o ridică din locașul ei și o lăsă să cadă cu un bubuit care răsună în tot coridorul. Deschise ușa și se aplecă pentru a păși prin casa scării.
Imediat ce ajunse la nivelul străzii și se văzu pe alee, fu înconjurat de mugetul tunător al asaltului. Printre zăngăniturile înfundate ale armelor răzbăteau țipete, urlete și acel tremur bolborosit, imposibil de definit, produs de mii de trupuri în armură care se mișcau – dincolo de ziduri, de-a lungul meterezelor, de fiecare parte a porții – despre care știa că gemea sub repetatele izbituri ale berbecilor de asalt.
În cele din urmă, asediul își scosese din teacă fierul său ascuțit. Așteptarea se încheiase.
Și nu vor reuși să apere zidurile. Nici porțile. Totul se va termina spre amurg. Îi trecu prin minte să se îmbete și se simți mângâiat de familiaritatea acelui gând.
O mișcare de deasupra îi atrase atenția. Ridică ochii: descriind arce dinspre apus, văzu o sută de mingi de foc trasând dâre pe cer. Flăcările izbucniră exploziv în câmpul lui vizual și dincolo de el când proiectilele loviră clădiri și străzi cu bubuituri ca de ciocan.
Se întoarse și văzu cel de-al doilea val venind dinspre miazănoapte, din el se detașându-se un proiectil care devenea tot mai mare. Un soare dezlănțuit, îndepărtându-se chiar spre el.
Blestemând, Gruntle se azvârli înapoi, în josul casei scărilor.
Masa îmbibată cu smoală căzu în stradă, săltă declanșând o furtună de foc și izbi zidul curbat al taberei, la mai puțin de zece pași de latura casei scării.
Miezul din piatră al proiectilului trecu prin zid, atrăgând flăcările.
Molozul se prăvăli ca o ploaie peste strada în flăcări.
Plin de julituri și pe jumătate asurzit, Gruntle ieși din casa scării. Dinspre Tabăra Uldan se auzeau răcnete. Fumul se înălța din gaura făcută de proiectil. *Blestemate lucruri sunt capcanele incendiare.* Se întoarse când ușa casei scării se trânti cu zgomot. Pe ușă apăru Buke, trăgând o femeie care își pierduse cunoștința.

– Cât e de grav? strigă Gruntle.
Buke ridică privirea.
– Mai ești aici? Suntem bine. Incendiul e aproape stins. Pleacă de aici – fugi și ascunde-te.
– Bună idee! mârâi el.
Fumul invadase cerul, ridicându-se în coloane negre din toată partea răsăriteană a Capustanului, întinzându-se ca un giulgiu în timp ce vântul îl purta spre apus. Între templele și locuințele din cartierul Daru se vedeau flăcări. Socotind că zona cea mai ferită de proiectilele incendiatoare era în apropierea zidurilor, Gruntle porni pe stradă, îndreptându-se spre est. *E doar o coincidență că Stonny se află în față, la Poarta Drumului Portului. Ea a ales. Dar nu e bătălia noastră, la naiba. Dacă voiam să mă fac soldat, mă înrolam în cine știe ce armată. Să-i ia Abisul pe toți.*
Un alt val de proiectile, lansat de catapulte îndepărtate, trasă poteci prin fum. Iuți pasul, însă mingile de foc trecuseră deja de el coborând spre inima orașului și căzând cu un duruit sacadat ca de tobe. *Dacă mai continuă așa, o să înnebunesc.* Prin fumul din fața lui fugeau multe siluete. Zgomotul armelor lovite între ele se auzea mai tare, susurând ca valurile care plesnesc o pietricică pe o plajă. *Bine. O să găsesc poarta și o să o scot pe fată de acolo. Nu va dura mult. Hood mi-e martor, dacă se opune, o bat până își pierde cunoștința. O să găsim o cale de scăpare, și gata.*
Se apropie de partea din spate a șirului de tarabe care erau cu fața spre strada Portului Interior. Aleile dintre dughenele dărăpănate erau înguste și cotropite de gunoaie care îi ajungeau până la genunchi. Strada de dincolo de ele devenise invizibilă din cauza zidului de fum. Croindu-și drum prin gunoaie, Gruntle ajunse în stradă. Abia vizibilă, poarta era în stânga lui. Ușile masive erau sfărâmate, iar în pasaj și pe prag era un morman de cadavre. Turnurile masive care flancau poarta, ale căror ziduri înnegrite aveau cicatrice albe, făcute de săgeți de arc, de arbaletă și de proiectile de balistă, erau învăluite în fumul care ieșea pe ferestrele de tragere. Din interiorul turnurilor răzbăteau cu ecou răcnete și zgomote de arme. De-a lungul platformelor aflate de o parte și de alta a turnurilor, soldați în uniforma Săbiilor Cenușii își croiau drum spre etajele superioare.
Gruntle auzi zgomot de cizme venind dinspre dreapta. Din fum apărură șase grupe de Săbii Cenușii, primele două rânduri de

soldați având săbii și scuturi, iar ultimele două, arbalete pregătite de tragere. Soldații trecură prin fața lui și ocupară poziții înapoia mormanului de cadavre de la poartă.
O pală întâmplătoare de vânt mătură fumul de-a lungul străzii din dreapta lui Gruntle – scoțând la iveală alte cadavre – Capanthall, Lestari și Betaklites Pannion, continuând pe stradă, până la intersecția baricadată aflată la șaizeci de pași, unde se înălța o altă grămadă de leșuri.
Gruntle alergă spre trupa de Săbii Cenușii. Cum nu văzu niciun ofițer, se adresă unei femei cu arbaleta în mână.
– Care e situația, soldat?
Ea îi aruncă o privire, iar el îi văzu chipul, o mască lipsită de orice expresie, murdară de funingine și își dădu seama, cu surprindere, că femeia era capană.
– Degajăm turnurile până sus. Va urma curând un alt asalt – o să-i lăsăm să pătrundă, iar după aceea păstrăm poarta.
El se holbă la femeie. Asalt? Zei, și-au pierdut mințile!
– Zici că o păstrați? Privi spre pasajul arcuit. Câtă vreme?
Ea ridică din umeri.
– Peste o bătaie sau două de clopot vom avea o poartă nouă.
– Câte breșe s-au făcut? Ce s-a pierdut?
– N-am de unde să știu asta, cetățene.
– Terminați cu flecăreala, se auzi vocea unui bărbat. Și îndepărtați civilul acela de aici.
– Văd mișcări în față, domnule! strigă un soldat.
Arbaletele fură ațintite peste umerii spadasinilor care se lăsară pe vine.
Din afara pasajului, cineva anunță:
– Suntem soldați Lestari – nu trageți! Intrăm!
Cu toate acestea, soldații Săbiilor Cenușii rămaseră vigilenți. Un moment mai apoi, pășind cu greutate, apărură primii oameni care participaseră la incursiune. Tăiați și loviți, cărându-și răniții, pedestrașii purtând armuri grele le cerură Săbiilor Cenușii să le facă loc.
Plutoanele care așteptau se despărțiră pentru a crea un coridor.
Fiecare dintre primii treizeci de soldați Lestari era împovărat de câte un camarad rănit. Zgomotul luptei care se purta dincolo de poartă îi atrase atenția lui Gruntle. Vuietul se apropia. Ariergarda, care îi proteja pe cei care aduceau răniții, era din ce în ce mai asediată.

– Contraatac! răcni cineva. Luptători Scalandi.
Din dreapta turnului sudic, de pe coama zidului, se auzi mugetul unui corn.
Zgomotul care venea de pe câmpul de luptă de dincolo de poartă sporea în intensitate. Pietrișul de sub tălpile lui Gruntle vibră. *Scalandi. Legiunile lor au cel puțin cinci mii de oameni.*
Soldații Săbiilor Cenușii, spadasini, arbaletieri și arcași Capanthall, se strângeau pe strada Portului Interior, alcătuind o linie de rezervă. O companie mult mai mare se aduna dincolo de ei, având baliste, catapulte și aruncătoare – acestea din urmă prevăzute cu coșuri de pietriș încins, din care ieșeau aburi.
Soldații ariergărzii pătrunseră în dezordine în pasaj. Erau loviți de sulițe, care ricoșau din armurile și scuturile lor, dar una își găsi ținta, pătrunzând în gâtul unui soldat, făcându-l să se prăbușească la pământ. Apărură primii dintre Scalandi Pannion; agili, purtând cămăși și coifuri din piele, înarmați cu sulițe și săbii luate de la dușmani morți, câțiva cu scuturi împletite din răchită, împingeau șirul de infanteriști Lestari care ceda pas cu pas. Scalandi mureau unul după altul, însă continuau să atace, scoțând strigăte ascuțite de luptă.
– Rupeți rândurile!
Comanda răcnită avu un efect instantaneu, pentru că soldații din ariergarda Lestari se retraseră brusc, se răsuciră și țâșniră pe coridor, lăsându-și oamenii căzuți în urmă. Aceștia fură apucați de Scalandi și trași de acolo. Apoi atacatorii se revărsară prin pasaj ca un val.
În urma Lestarilor, Săbiile Cenușii alcătuiră o linie. Se auziră pocnetele scoase de arbalete. Zeci de Scalandi căzură și, zvârcolindu-se pe jos, zădărniciră eforturile făcute de ceilalți pentru a înainta. Gruntle îi urmări pe soldații Săbiilor Cenușii care, calmi, își armară arbaletele.
Câțiva din primul rând de atacatori ajunseră la spadasinii mercenari și fură hăcuiți în câteva clipe.
Al doilea val, trecând cu greu peste cei căzuți, se năpusti spre șirul de apărători.
Întâmpinați de un stol de săgeți, Scalandi se prăbușiră. Pasajul se umplea treptat de cadavre. Urmă un nou val de Scalandi, de astă dată neînarmați. În vreme ce Săbiile Cenușii își încărcau arbaletele, atacatorii începură să se retragă de-a lungul coridorului, târând după ei morții și muribunzii de același neam.

Făcându-l pe Gruntle să tresară, ușa turnului din stânga se deschise cu un tunet. Se răsuci și duse mâinile la pumnale, apoi văzu șase soldați Capanthall apărând împleticindu-se, tușind și plini de sânge. Între ei era și Stonny Menackis.
Floreta ei se rupsese la o palmă de vârf; restul armei, până la garda sub formă de clopot și brațele acesteia, era plină de sânge, la fel și mâna înmănușată și apărătoarea metalică pe care o purta pe antebraț. Ceva lipicios și amintind de o funie, din care picura un lichid gros, cafeniu, atârna de lama subțire a pumnalului de parare pe care îl ținea în mâna stângă. Armura ei scumpă din piele era zdrențuită, iar o tăietură în cruciș pătrunsese destul de adânc, astfel că trecuse prin vesta matlasată de dedesubt. Bucăți din pielea armurii și a vestei căzuseră, lăsându-i la vedere sânul drept, pe pielea albă și catifelată a căruia erau vânătăi lăsate de mâna cuiva.
Ea nu îl văzu din prima clipă. Privirea ei era ațintită asupra porții, de unde fuseseră recuperate toate cadavrele, astfel că pe acolo năvălea încă un val de Scalandi. Ca și mai devreme, primele rânduri de atacatori se prăbușiră sub ploaia de săgeți, dar supraviețuitorii frenetici se năpusteau înainte scoțând țipete ascuțite.
Așezată pe patru rânduri, linia de Săbii Cenușii se despărți încă o dată, soldații se retraseră în fugă, fiecare jumătate grăbindu-se să ajungă pe cea mai apropiată alee, de o parte și de alta a străzii Portului, unde se aflau arcașii Capanthall, așteptând momentul potrivit pentru a-și slobozi săgețile în urmăritorii Scalandi.
Stonny strigă o comandă către puținii ei camarazi, iar mica trupă se retrase paralel cu zidul. Apoi Stonny îl văzu pe Gruntle.
Se priviră drept în ochi.
– Vino aici, boule! spuse ea șuierat.
Căpitanul alergă spre ea.
– Pe boașele lui Hood, femeie, ce...?
– Dar tu ce crezi? Au năvălit peste noi, pe poartă, în turnuri, peste ziduri. Pe neașteptate, își lăsă capul pe spate, de parcă ar fi primit o lovitură invizibilă. Am luptat din încăpere în încăpere. La un moment dat, m-a găsit un Clarvăzător-domin... Se cutremură din nou. Dar ticălosul m-a lăsat în viață. Așa că l-am doborât. Hai, să plecăm de aici! În timp ce alergau, își roti brusc mâna stângă spre Gruntle, împroșcându-l pe față cu bilă și

excremente apoase. L-am hăcuit dinăuntru spre exterior, și să-l fi auzind milogindu-se. Scuipă. N-a ținut cu mine, de ce să-l iert? Ce nemernic! A fost patetic, scâncea ca...

Alergând în urma ei, lui Gruntle îi trebuiră câteva momente ca să înțeleagă ce spunea ea. *Vai, Stonny...*

Ea își încetini brusc pașii, pălind. Se răsuci pe călcâie, privindu-l cu o expresie îngrozită.

– Trebuia să fie o luptă. Război. Acel nenorocit... Se rezemă de zid. *O, zei!*

Ceilalți continuară să alerge, prea dezorientați ca să bage de seamă, ori poate prea insensibili ca să le pese.

Gruntle ajunse alături de ea.

– Spuneai că l-a hăcuit din interior spre exterior, da? întrebă el încet, fără a îndrăzni să întindă mâna pentru a o atinge.

Stonny dădu din cap, închise strâns ochii și începu să respire icnit, dureros.

– Ai păstrat ceva din el și pentru mine, fato?

Ea scutură din cap.

– Păcat. Dar, până la urmă, un Clarvăzător-domin e la fel de bun ca oricare altul.

Stonny făcu un pas în față și își apăsă fața de umărul lui. Gruntle o prinse în brațe.

– Să ne retragem din bătălia asta, fato, murmură el. Am o cameră curată, cu chiuvetă, sobă și o carafă cu apă. O cameră, destul de aproape de zidul dinspre miazănoapte, așa că e sigură. La capătul unui hol. Doar o cale de intrare acolo. Voi rămâne la ușă, Stonny, oricât va fi nevoie. Nu va trece nimeni de mine. Îți promit.

O simți că încuviințează printr-o mișcare din cap. Se apleca, vrând să o ia în brațe.

– Pot să merg.

– Dar *vrei?* Asta e întrebarea.

După un moment, ea clătină din cap.

Gruntle o ridică fără niciun efort.

– Poți să dormi dacă vrei, spuse el. Vei fi în siguranță.

Porni, ocoli zidul, cu femeia ghemuită în brațe, cu fața lipită strâns de tunica lui din stofă aspră, care începu să se umezească. În urma lor, Scalandi mureau cu sutele în fața Săbiilor Cenușii, care îi măcelăreau fără milă.

Gruntle își dori să fie alături de ei. În prima linie. Să ia o viață după alta.
Un Clarvăzător-domin nu era de ajuns. Nici măcar o mie nu erau de ajuns.
Dar nu acum.
Simți că se înfrigurează, ca și cum sângele lui ar fi devenit altceva, urmând un traseu amar prin vene, umplându-i mușchii cu o tărie ciudată, neiertătoare. Nu mai simțise niciodată așa ceva, dar nu se gândi la asta. Nu existau cuvinte pentru a exprima o asemenea senzație.
Așa cum avea să descopere curând, nu existau cuvinte pentru a descrie ceea ce va deveni, ceea ce va face.

Așa cum anticipase Brukhalian, măcelărirea K'Chain Che'Malle de către Kron T'lan Imass și ay-ii strigoi provocase derută în mintea Septarhului și a forțelor lui. Dezordinea și imobilitatea pe care ea le crease se adăugaseră zilelor de pregătire pe care Nicovala Scutului Itkovian le dedicase asediului care avea să înceapă. Însă acum, perioada de pregătiri se încheiase, iar Itkovian rămăsese la comanda apărării orașului.
Nu avea sprijinul T'lan Imass și nici al T'lan Ay-ilor, care să îi salveze. *Și nici nu exista vreo armată care să sosească odată cu ultimul grăunte de nisip din clepsidră.* Capustanul rămăsese singur pentru a înfrunta dușmanul.
Și așa va rămâne. Spaimă, suferință și deznădejde.
După ce Destriant Karnadas plecase, iar torentul de mesageri începu să curgă, din locul în care se afla, pe cel mai înalt turn de pe Zidul Cazărmilor, el urmărise prima mișcare concertată a soldaților dușmani spre răsărit și sud-est, precum și apariția mașinilor de asediu. Beklites și Betaklites, cu armuri mai grele, mărșăluiau spre Poarta Portului, având în spate și pe flancuri o masă de Scalandi. Grupări de trupe de șoc Clarvăzători-domin, bande de Desandi – artificieri – plasau pe poziții alte arme de asediu. Și, așteptând în tabere enorme de-a lungul fluviului și al coastei, masa fremătătoare de Tenescowri.
Urmărise asaltul asupra fortificației exterioare a redutei Străjii de Răsărit a Gidrath, deja izolată și înconjurată de dușmani; văzuse ușa îngustă doborâtă și Beklites pătrunzând în pasaj, trei pași, doi pași, apoi o perioadă de inactivitate, iar câteva momente după aceea, un pas înapoi, urmat de altul, și

îndepărtarea cadavrelor. Gidrath – gărzile de elită ale Consiliului Măștii – dăduseră pe deplin dovadă de disciplină și hotărâre. Îi respinseseră pe atacatori și înălțaseră încă o baricadă în locul ușii.
Rămași pe dinafară, Beklites forfotiseră o vreme, apoi își reînnoiseră asaltul.
Bătălia continuă toată după-amiaza, însă de fiecare dată când își mută atenția de la alte evenimente, revenind cu privirea la redută, Itkovian observă că Gidrath continuau să reziste. Răpunând dușmani cu zecile. *Răsucind un ghimpe în coasta Septarhului.*
În cele din urmă, aproape de lăsarea întunericului, mașinile de asediu fură împinse pe roți. Bolovani uriași fură aruncați în zidurile fortăreței. Ploaia de proiectile continuă chiar și în timp ce se stingeau ultimele raze de soare.
Dincolo de acea dramă măruntă, asaltul asupra zidurilor orașului începuse din toate părțile. Atacul dinspre miazănoapte se dovedi o diversiune prost executată, fără niciun rezultat concret. Mesagerii îi transmiseră Nicovalei Scutului că o acțiune similară se desfășura la zidul dinspre apus.
Adevăratele asalturi fură declanșate asupra zidurilor dinspre miazăzi și răsărit, concentrate împotriva porților. Aflându-se exact între acestea, Itkovian reuși să conducă în mod nemijlocit apărarea pe ambele laturi. Putea fi văzut de dușmani, astfel că în direcția lui fură lansate nenumărate proiectile, însă doar câteva se apropiară. Acest lucru se întâmplă în prima zi. Precizia și stabilirea razei de acțiune a proiectilelor aveau să se îmbunătățească în zilele următoare. Curând va fi silit să părăsească acel punct de observație; până atunci, însă, prin prezența lui trebuia să-și bată joc de atacatori.
În timp ce Beklites și Betaklites asaltau zidurile, având între ei Desandi, care cărau scările, Itkovian dădu comanda de contraatac de pe ziduri și turnuri. Măcelul care urmă se dovedi înfiorător. Atacatorii nu se deranjaseră să se înzestreze cu carapace sau alte forme de apărare, astfel că muriră cu miile.
Cu toate acestea, numărul dușmanilor era atât de mare încât aceștia ajunseră la porți și folosiră berbeci, creând câteva breșe. Dar, după ce trecură de pasaje, pannionii se treziră în spații deschise care deveniră terenuri de joacă pentru Săbiile Cenușii și arcașii Capanthall, care declanșară atacuri ucigătoare

dinapoia baricadelor care blocau străzile laterale, intersecțiile și intrările în alei.
Strategia concepută de Nicovala Scutului, aceea de apărare în trepte, se dovedea ucigător de eficientă. Contraatacurile ulterioare fuseseră atât de rodnice, încât permiseseră incursiuni dincolo de porți în urmărirea pannionilor care se retrăgeau. Și, măcar în acea zi, niciuna dintre companiile pe care le trimisese în afara zidurilor nu ajunsese prea departe. Disciplina fusese respectată de efectivele de Capanthall, Lestari și Coralessiani.
Prima zi se termina, victoria aparținând apărătorilor Capustanului.
Itkovian stătea pe picioarele tremurătoare, briza dinspre coastă care creștea în intensitate uscându-i sudoarea de pe față și trimițând tentacule răcoroase prin grila vizierei pentru a-i mângâia ochii înroșiți de fum. Pe măsură ce întunericul îl învălui, auzi zgomotul făcut de bolovanii care loveau reduta Străjii de Răsărit și se întoarse pentru prima oară ca să vadă cum arăta orașul.
Zone întregi fuseseră incendiate: flăcările se înălțau spre cerul nocturn, iluminând burta stratului gros de fum aproape solid. *Știam ce voi vedea. Oare de ce mă șochează imaginea asta? De ce mă face să-mi dispară sângele din vene?* Simțindu-se brusc slăbit, se rezemă de merlonul din spatele lui, punându-și o mână pe piatra aspră.
Din umbrele ușii turnului se auzi o voce:
– Domnule, ai nevoie de odihnă.
Itkovian închise ochii.
– Destriant, ai rostit un adevăr.
– Însă nu vom avea odihnă, urmă Karnadas. În aceste momente se adună cealaltă jumătate a forței atacatoare. Trebuie să ne așteptăm la noi asalturi în cursul nopții.
– Știu asta, domnule.
– Brukhalian...
– Da, trebuie să o facem. Apropie-te.
– Eforturile acestea devin tot mai mari, murmură Karnadas, apropiindu-se de Nicovala Scutului. Puse o palmă pe pieptul acestuia. Boala coridoarelor mă amenință, spuse el. Curând singurul lucru pe care îl voi putea face va fi să mă apăr de ea.
Oboseala dispăru din corpul lui Itkovian, iar vigoarea îi reveni în brațe și picioare. Oftă.

– Îți mulțumesc, domnule.
– Sabia Mortală a fost chemată la Thrall pentru a prezenta raportul după prima zi de bătălie. Și nu am avut norocul de a auzi că Thrall a fost distrus sub loviturile câtorva sute de mingi de foc. Clădirea a rămas neatinsă. Cu toate astea, știind ce anume găzduiește ea, nu e de dorit un sfârșit în flăcări.
Itkovian își smulse privirea de la străzi și examină fața iluminată de incendii a lui Destriant.
– Ce vrei să spui, domnule?
– Barghastii, Hetana și Cafal, s-au instalat în Sala Principală.
– A, am înțeles.
– Înainte de a pleca, Brukhalian mi-a cerut să te întreb ce faci pentru a descoperi mijloacele prin care osemintele Spiritelor Întemeietoare vor fi ferite de distrugere.
– Am dat greș, domnule. Și nu cred că voi mai avea prilejul de a-mi reînnoi eforturile în această privință.
– Acest lucru este de înțeles. Îi voi transmite Sabiei Mortale vorbele tale, dar nu și evidentul sentiment de ușurare.
– Îți mulțumesc.
Destriant se apropie de parapet pentru a vedea câmpul de luptă.
– Zei subpământeni, Gidrath încă rezistă în reduta lor?
– Nu e sigur, murmură Itkovian când se apropie de el. Bombardamentul încă nu a încetat. S-ar putea ca acolo să nu mai existe decât ruine – e prea întuneric pentru a ne da seama, dar cu o bătaie de clopot în urmă cred că am auzit un zid prăbușindu-se.
– Legiunile au pornit din nou în marș, Nicovală a Scutului.
– Domnule, am nevoie de mai mulți mesageri. Ultimii...
– Da, erau la capătul puterilor, spuse Karnadas. Îmi iau rămas-bun și voi face tot ce mi-ai cerut, domnule.
Itkovian îl auzi coborând pe scară, dar rămase cu privirea ațintită spre pozițiile dușmane dinspre răsărit și miazăzi. Felinare acoperite licăriră ici și colo printre ceea ce păreau a fi soldați așezați în careuri, ale căror siluete se agitau în spatele scuturilor din răchită. Apărură și companii mai mici de luptători Scalandi, care porniră prevăzătoare înainte.
Zgomotul de pași din spate îl anunță pe Nicovala Scutului că sosiseră mesageri. Fără să se întoarcă, Itkovian spuse:

– Informați-i pe comandanții arcașilor și catapultelor că pannionii se pregătesc de un nou asalt. Soldații să se retragă spre ziduri și parapete. Companiile de la porți să se mobilizeze cu efective complete, inclusiv geniști.
Vreo douăzeci de mingi de foc se înălțară spre cer din spatele șirurilor masate de pannioni. Proiectilele descriseră arce, iar mugetul lor sfârâitor se auzi când trecură peste capul lui Itkovian. Exploziile iluminară orașul și făcură să se cutremure podeaua acoperită cu bronz de sub picioarele lui. Nicovala Scutului se întoarse cu fața spre grupul de mesageri
– Duceți-vă.

Karnadas își îndemnă calul să traverseze piața Tura'l în galop mărunt. Uriașa arcadă care se afla la cincizeci de pași în stânga lui fusese lovită într-un colț al piedestalului, azvârlind bucăți de zidărie și smoală încinsă pe pietriș și pe acoperișurile celor câtorva locuințe aflate în apropiere. Flăcările se unduiau în vânt, și Destriant văzu multe siluete ieșind din clădire. Undeva spre miazănoapte, chiar la marginea Cartierului Templelor, o clădire de locuințe era cuprinsă de foc.
Ajunse în partea îndepărtată a pieței, fără a încetini galopul calului, și pătrunse pe strada Umbrelor – cu Templul Umbrelor în stânga și Templul Reginei Viselor în dreapta – apoi își îndrumă calul din nou spre stânga în momentul în care pătrunseră în Săgeata Daru – principalul bulevard al cartierului. În fața lui se înălțau zidurile întunecate din piatră ale Thrall-ului, fortăreața străveche care se înălța cu mult deasupra clădirilor de locuit din cartierul Daru.
Trei plutoane de Gidrath, în armuri complete și cu armele scoase păzeau poarta. Recunoscându-l pe Destriant, soldații îi făcură semn să se apropie.
Descălecă în curte, lăsându-și calul unui grăjdar, apoi se îndreptă spre Sala Mare, unde știa că îl va găsi pe Brukhalian.
În timp ce pășea pe intervalul principal spre ușile duble, văzu că în fața lui se afla alt bărbat. Cu robă și cu gluga trasă pe cap, acesta nu avea escorta care era de obicei asigurată celor străini de Thrall, și totuși el se apropia de intrare cu o siguranță grațioasă. Karnadas se întrebă cum reușise să treacă de Gidrath, apoi făcu ochi mari când necunoscutul făcu un gest cu o mână, iar ușile uriașe se deschiseră dinaintea lui.

Din Sala Mare răzbătură voci ridicate, care tăcură imediat după intrarea necunoscutului.
Karnadas iuți pașii și ajunse la vreme ca să audă obiecțiunile unui preot Rath'.
– ...în această clipă!
Destriant se furișă pe ușă în urma necunoscutului. Îl văzu pe Sabia Mortală stând lângă piatra de moară din centrul sălii și întorcându-se pentru a-l privi pe nou-sosit. Barghastii Hetan și Cafal stăteau pe covorașul lor la câțiva pași spre dreapta față de Brukhalian. Preoții și preotesele Consiliului Măștii se aplecaseră în față – măștile lor exprimând caricaturi de neplăcere extremă – cu excepția lui Rath'Hood, care rămăsese în picioare; fața din lemn a măștii lui se arcuise într-o expresie de revoltă.
Cu mâinile împreunate pe sub faldurile mânecilor robei de culoare cenușiu-închis, necunoscutul părea netulburat de acea primire ostilă.
Din locul în care se afla, Destriant nu reuși să vadă fața străinului, dar observă mișcarea glugii în timp ce el scruta adunarea de preoți mascați.
– Îmi nesocotești porunca? întrebă Rath'Hood, ridicând vizibil tonul. Preotul privi furios în jur. Unde sunt Gidrath? În numele zeilor, de ce n-au auzit cererile noastre?
– Vai, murmură în Daru necunoscutul, în aceste momente, ei au dat ascultare chemării viselor. În acest fel evităm orice întreruperi inutile.
Omul se întoarse spre Brukhalian, permițându-i lui Karnadas – care acum stătea alături de Sabia Mortală – să-i vadă chipul. O față rotundă, ciudat de lipsită de riduri, anonimă, senină. *A, negustorul salvat de Itkovian. Numele lui e... Keruli.* Ochii palizi ai omului rămaseră ațintiți asupra lui Brukhalian.
– Cer scuze comandantului Săbiilor Cenușii, dar trebuie să mă adresez Consiliului Măștii. Asta, dacă este atât de amabil să-mi acorde cuvântul.
Sabia Mortală își înclină capul.
– Chiar te rog, domnule.
– Nu suntem de acord cu asta, spuse șuierat Rath'Tronul Umbrei.
Keruli își îndreptă atenția asupra preotului și îl privi cu ochi hotărâți.

– Nu aveți de ales. Mă uit la voi toți și consider că reprezentația voastră este întristător de nepotrivită.
Karnadas își reținu cu greu râsul, dar își reveni la vreme ca să vadă sprâncenele ridicate ale lui Brukhalian într-o expresie întrebătoare și nevinovată.
– Pe Abis, spuse Rath'Burn, cine ești tu ca să faci asemenea aprecieri?
– Preoteasă, nu este nevoie să îmi revendic adevăratul nume, ci doar titlul pe care vi-l cer acum.
– Titlu?
– Rath'Krul. Am venit să-mi ocup locul între membrii Consiliului Măștii, și vă spun următorul lucru: Printre voi există unul care ne va trăda pe toți.

Cu părul lung ciufulit, atârnându-i peste față, Stonny stătea pe patul din scânduri. Gruntle întinse o mână și-i aranjă încet șuvițele.
Stonny oftă hârâit.
– E o prostie. Se întâmplă tot felul de lucruri. În luptă nu există reguli. Am fost o tâmpită încercând să îl răpun pe Clarvăzătorul-domin doar cu o floretă – mi-a dat-o deoparte râzând. Ridică ochii. Nu mai sta lângă mine, Gruntle. Văd în ochii tăi ce gândești. Aruncă o privire prin cameră. Trebuie să... să mă curăț. Nu te vreau aici, nici dincolo de ușă. Dacă ocupi acea poziție, nu o vei mai părăsi. Pleacă. Ești cel mai bun luptător pe care l-am văzut vreodată. Ucide câțiva pannioni – să mă ia Hood, ucide-i pe toți.
– Ești sigură că...?
Ea râse aspru.
– Nici măcar să nu încerci.
El își drese glasul și se apucă să-și verifice chingile și accesoriile armurii. Aranjă căptușeala de dedesubtul ei. Își coborî viziera. Scoase pumnalele din teci.
Stonny îl urmări în tăcere.
În cele din urmă, Gruntle se simți pregătit.
– Bine. Nu te grăbi, fato. O să ai timp destul după ce termini aici.
– Da, voi avea.
Gruntle se întoarse spre ușă.
– Să faci prăpăd.
El dădu din cap.

– Așa voi face.

Beklites și Scalandi ajunseră cu miile la zidul de răsărit. În fața focului ucigător de săgeți, ridicară scări, urcară viermuitor și se revărsară peste parapete. Ocupară din nou Poarta de Răsărit și se năpustiră în jos pe coridor, ajungând în careul în care se afla Piața Nouă de Răsărit.
Spre sud, Poarta Principală a orașului căzu în urma unui baraj concertat de foc de catapulte. O legiune de Betaklites năvăli în piața Jelarkan. O bilă de smoală aprinsă, bine țintită, lovi Cazarma de Apus a Capanthall – clădirea izbucni în flăcări, iluminând întregul oraș într-un roșu înfiorător.
Trupele de șoc alcătuite din Urdomeni și Clarvăzători-domin forțară Poarta de Miazănoapte și pătrunseră pe cele mai apropiate străzi Daru, distrugând Tabăra Nildar și ucigându-i pe toți oamenii de acolo. Dușmanii pătrunseseră în oraș din toate direcțiile.
Itkovian realiză că bătălia nu mergea în sensul dorit.
După fiecare raport adus de mesageri, Nicovala Scutului dădea comenzi cu glas calm, moale:
– Brigada a 4-a la Baricada a 9-a, între turnurile Interior de Răsărit și Ne’ror. Duceți-le provizii Capathallilor din cele două turnuri... Regimentul a 7-lea, în turnul Interior de Apus și la zid. În Cazarma de Apus erau cinci sute de Capanthall – probabil că au fost uciși. Coamele a 5-a și a 3-a, pe străzile din jurul pieței Tular, pentru a-i sprijini pe Capanthall... Coamele 1-a, a 7-a și a 6-a să se desfășoare de urgență în Cartierul Templului de Miazănoapte – să blocheze și să lovească până când Poarta de Miazănoapte va fi recucerită... După reocuparea Porții de Răsărit, vreau ca regimentele 1, 3 și 5 să declanșeze un raid. Punctul de joncțiune este reduta Străjii de Răsărit – vreau ca mașinile de asalt care ne atacă să fie neutralizate, apoi să fie recuperați supraviețuitorii Gidrath. Îi ceri Trimasterului să-mi raporteze...
Când nu transmitea ordine și nu primea mesageri, Itkovian urmărea luptele de la Piața Nouă de Răsărit – mai precis, ce putea vedea prin norii denși de fum clocotitor ai incendiilor care emiteau lumini orbitoare. Scalandi forțau pentru a trece de baricadele care îi împiedicau să ajungă la palatul prințului. Zidurile exterioare ale palatului fuseseră bombardate neîncetat

cu bolovani mari, dar fără niciun efect – zidurile subțiri și lucioase din piatră nici măcar nu tremuraseră. Mingile din smoală aprinsă ardeau până se stingeau de la sine, însă nu reușeau decât să lase pete negre, care mânjeau suprafața zidurilor construite dintr-o rocă necunoscută. Palatul trebuia cucerit cu eforturi uriașe, pas cu pas, cameră cu cameră, etaj după etaj, iar pannionii erau nerăbdători să înceapă asediul.
Trimasterul Săbiilor Cenușii care comanda Regimentele 1, al 3-lea și al 5-lea urcă pe parapet. Înalt și slab, cu o barbă căruntă pentru a-și ascunde cicatricele, acesta era unul dintre cei mai vechi ofițeri ai Nicovalei Scutului.
– Mi s-a transmis ordinul, Nicovală a Scutului.
Și atunci, de ce te-am chemat? Văd întrebarea în ochii tăi, domnule. Nu ai nevoie de cuvinte mișcătoare pentru a fi trimis într-o misiune potențial sinucigașă.
– Va fi ceva neașteptat, spuse Itkovian.
Omul se uită la el cu ochi mijiți, apoi dădu din cap.
– Am înțeles, domnule, așa va fi. Din cauza numeroaselor breșe, liniile inamice și-au pierdut coeziunea. În noaptea asta va domni haosul. Vom distruge mașinile de asediu, așa cum s-a ordonat. Vom recupera supraviețuitorii din redută.
Da, prietene. Eu sunt acela care are nevoie de cuvinte însuflețitoare.
– Să fii foarte vigilent. Vreau să știu care sunt pozițiile forțelor Pannion din spate. Mai ales ale Tenescowri.
– Am înțeles, domnule.
Împleticindu-se după ce coborî de pe scară, sosi un mesager-femeie.
– Nicovală a Scutului! spuse ea gâfâind.
– Raportează, spuse Itkovian.
– Din partea Trimasterului Coamelor 1-a, 7-a și a 6-a, domnule.
Poarta de Miazănoapte. Se uită într-acolo. Majoritatea clădirilor Daru de acolo ardeau.
– Spune.
– Trimasterul raportează că a înfruntat trupele de șoc de Urdomeni și Clarvăzători-domin. Sunt morți cu toții.
– Morți?
Tânăra dădu din cap, apoi tăcu o clipă și își șterse sudoarea amestecată cu funingine de pe frunte. Itkovian observă coiful prea mare pe care îl purta femeia.

– Un cetățean s-a alăturat rămășițelor Gărzii Capanthall, dar și alți civili și câteva gărzi de caravane. Domnule, au luptat cu Urdomenii și Clarvăzătorii-domin stradă cu stradă și i-au respins. Trimasterul controlează acum Poarta de Miazănoapte, iar compania lui de geniști se ocupă de reparația ei.
– Iar această miliție improvizată și comandantul ei?
– Doar câțiva răniți l-au întâmpinat pe Trimaster, domnule. Miliția a pornit spre apus, în urmărirea unei companii de Urdomeni care au încercat să ia cu asalt Casa Lektar.
– Mesager, Divizia 1 să pornească în sprijinul lor. Iar după ce transmiți ordinul, te rog să te odihnești.
– Am înțeles, Nicovală a Scutului.
– Acela nu este coiful din dotare, adevărat?
Rușinată, ea clătină din cap.
– L-am pierdut, Nicovală a Scutului.
– Cere-i ofițerului de la intendență să-ți găsească unul potrivit.
– Am înțeles, domnule.
– Du-te.
Cei doi veterani o urmăriră pe tânără îndepărtându-se.
– Asta-i neglijență, murmură Trimasterul, să-ți pierzi coiful.
– Adevărat.
– Dar a fost isteață dacă și-a găsit altul.
Nicovala Scutului zâmbi.
– Domnule, rămas-bun.
– Fener să te însoțească, Trimaster.

Karnadas inspiră adânc și încet și simți că părul de pe ceafă i se ridică în momentul în care în Sala Mare se lăsă o tăcere apăsătoare. *Trădare?* Ochii îi fură atrași de un anumit preot. Cuvintele lui Rath'K'rul alimentaseră bănuieli pe care Destriantul le împărtășea deja, iar părtinirea îl făcu să își pună la îndoială propriile concluzii. Rămase tăcut, dar privirea lui rămase ațintită asupra lui Rath'Fener.
Masca de mistreț era inexpresivă, însă omul stătea ca și cum tocmai ar fi primit o lovitură.
– Veacul lui K'rul a trecut demult, spuse șuierat Rath'Tronul Umbrei.
– S-a întors, îi răspunse bărbatul în robă. Lucru care ar trebui să vă aducă fiecăruia o oarecare ușurare. La urma urmelor, sângele lui K'rul a fost otrăvit. Bătălia începută acum nu va

cruța pe nimeni, inclusiv pe zeii pe care îi slujiți. Dacă vă îndoiți de vorbele mele, întreprindeți călătorii lăuntrice – ascultați adevărul rostit de zeii voștri. Da, s-ar putea prea bine ca vorbele să fie îndărătnice, ba chiar încărcate de resentimente. Însă ele vor fi rostite.
– Propunerea ta nu poate fi realizată în pripă, spuse Rath'Regina Viselor.
– Sunt dispus să reluăm discuțiile, spuse Rath'K'rul cu o ușoară plecăciune. Dar vă previn, totuși, că avem puțin timp la dispoziție.
– Ai vorbit de trădare.
– Da, Rath'Regină a Viselor, adevărat.
– Ne rănești prin dezbinare.
Bărbatul în robă își înclină capul.
– Frați și surori, cei care vă știți cu conștiința curată, veți fi uniți. Probabil că de cel care nu se poate ridica la înălțimea acestui comandament se va ocupa zeul lui.
– Al lui?
Rath'K'rul ridică din umeri.
În tăcerea care urmă, Brukhalian își drese glasul și spuse:
– Cu îngăduința Consiliului Măștii, eu voi pleca. Nicovala Scutului are nevoie de mine.
– Desigur, spuse Rath'Hood. După zgomotele care răzbat de dincolo de Thrall, se pare că zidurile sunt străpunse și că inamicul a pătruns.
Și că Hood pândește pe străzile Capustanului. Ambivalență, suficient pentru a-ți răcori tonul.
Sabia Mortală zâmbi.
– Rath'Hood, am anticipat încă de la început că zidurile și porțile vor cădea. Periodic. Se întoarse către Karnadas. Vino cu mine, te rog. Am nevoie de ultimele informații.
Destriant dădu din cap.
Cu ochii aruncând fulgere spre Rath'K'rul, Hetan se ridică.
– Omule Adormit, oferta zeului tău este adevărată? Ne va ajuta?
– Da. Care dintre voi se oferă voluntar?
Făcând ochii mari, femeia Barghast își întoarse brusc capul spre fratele ei.
Bărbatul în robă zâmbi.
Rath'Tronul Umbrei păru să scuipe cuvintele:
– Ce mai e? Ce mai e? *Ce mai e?*

Karnadas se întoarse și îl privi pe Cafal, spre surprinderea lui, acesta stătea în continuare cu picioarele încrucișate și cu capul aplecat, dormind.
– Vă spun tuturor, dacă țineți la viața voastră, treziți-l imediat, rosti Rath'K'rul cu glas scăzut.

Doar doisprezece soldați Capanthall rămăseseră din cei șaizeci pe care Gruntle îi condusese spre apus de Poarta de Miazănoapte, și doar un gardian Lestari, un sergent cu picioare scurte și brațe lungi, care își asumase funcția de adjunct fără să scoată o vorbă.
Casa Lestari era una dintre puținele reședințe bine fortificate din Capustan, reședința lui Kalan D'Arle, capul unei familii de negustori cu legături în sânul Consiliului din Darujhistan, precum și al casei nobile decăzute, cu același nume. Structura solidă din piatră era lipită de zidul de miazănoapte, iar acoperișul ei plat devenise un punct de rezistență și o poziție de sprijin pentru apărătorii zidului.
La nivelul străzii, intrarea impunătoare avea o ușă groasă din bronz, încastrată în piatră, cu balamalele ascunse. Deasupra intrării se afla un fronton lat, susținut de două coloane gemene de marmură, pe acoperișul căruia se găseau capete sculptate de demoni cu gurile deschise, iar acum din ele curgeau ultimele picături de apă clocotită azvârlită de apărători asupra Scalandiilor care încercaseră să spargă ușa
Încă suferind după încleștarea sălbatică cu cincisprezece Urdomeni în care văzuseră cum majoritatea membrilor miliției fuseseră ciopârțiți, asta după ce el singur îi doborâse pe ultimii doi pannioni, Gruntle și soldații lui atacaseră grupul de Scalandi din spate.
Lupta fusese rapidă și brutală. Doar sergentul Lestari dovedise puțină îndurare când tăiase beregatele acelor Scalandi care fuseseră opăriți de apa clocotită. După ce țipetele acestora încetaseră, pe câmpul de luptă se lăsase brusc liniștea.
Gruntle se lăsă pe vine alături de un cadavru și folosi tunica acestuia pentru a-și curăța lamele pumnalelor. Își simțea mușchii brațelor și umerilor ca de plumb și tremurând.
Mirosind a sare și măturând fumul de pe uscat, briza nocturnă se întețise. Pretutindeni în jur incendiile continuau să facă prăpăd, alungând întunericul.

– Ia te uită.
Căpitanul de caravană se uită la sergentul Lestari, apoi îi urmări privirea.
Spre sud-est, la doar câteva străzi depărtare, se înălța Thrallul. Clădirea răspândea o lumină slabă.
– Ce părere ai? murmură soldatul cu glas tremurat.
Vrăjitorie.
– Cred că e un ritual magic, urmă sergentul. Probabil protector. Hood mi-e martor, ne-ar trebui și nouă așa ceva. Suntem ferfeniță, domnule – m-au lăsat puterile, și în ceea ce îi privește pe restul... Uitându-se spre cei doisprezece Capanthall răniți, sângerând, stând ghemuiți în genunchi sau rezemându-se de zidurile casei, omul clătină din cap. Sunt terminați.
Dinspre sud-vest răzbătură zgomote tot mai puternice de luptă.
Zăngănitul de armuri venind dinspre acoperișul Casei Lestari îi atrase atenția lui Gruntle. Șase soldați regulați Capanthall se uitau la ei.
– Bună treabă ați făcut, oricine ați fi! strigă unul dintre ei.
– Ce puteți vedea de acolo? întrebă sergentul.
– Am reocupat Poarta de Miazănoapte! Săbiile Cenușii, la naiba, aproape o mie. Pannionii se retrag!
– Săbiile Cenușii, murmură Lestariul în barbă. Se uită încruntat la Gruntle. *Noi* am recucerit poarta aceea.
– Da, dar nu o păstrăm noi, adevărat? mârâi căpitanul, apoi se ridică. Se întoarse spre puținii lui soldați. Prindeți viață, capani fără șira spinării. Nu suntem terminați.
Soldații îl priviră cu ochi goi, în care se citea neîncrederea.
– Se pare că Poarta de Apus a căzut. Și am impresia că apărătorii noștri se retrag. Între timp, ei și-au pierdut ofițerii, ori ei nu valorează nici cât un rahat. Sergent, acum ai ajuns locotenent. Ceilalți, sunteți sergenți. Va trebui să ne alăturăm unor soldați înspăimântați. Să ne mișcăm, dar urgent, nu vreau să vă blocați. Uitându-se la ei cu ochi încrâncenați, Gruntle își mișcă umerii și prinse în mâini pumnalele. După mine.
Porni în fugă pe stradă, îndreptându-se spre Poarta de Apus. După un moment, ceilalți îl urmară.
Două clopote până în zori. Spre miazănoapte și apus, mugetul bătăliei scădea. Contraatacurile lansate de Itkovian duseseră la recucerirea porților și zidurilor; cel puțin pe durata acelei nopți, pentru atacatori lupta era exclusă.

Cu o bătaie de clopot mai înainte Brukhalian se întorsese de la Thrall însoțit de Karnadas. Sabia Mortală îi adunase pe cei șase sute de recruți pe care Nicovala Scutului îi păstrase în rezervă, împreună cu două coame și două divizii, și pornise spre piața Jelarkan, unde se zvonea că peste o mie de Beklites reușiseră să străpungă apărarea, amenințând să copleșească forțele de apărare interioară.
Situația în zona Porții de Apus era și mai gravă. După ce fuseseră trimiși acolo, trei dintre mesagerii lui Itkovian nu se mai întorseseră. Cazarma de Apus era un pumn masiv de foc dezlănțuit, dezvăluind, în cursul unor izbucniri îngrozitoare, molozul în care se transformase Poarta de Apus. Dacă avea să se întindă până la partea apuseană a pieței Jelarkan, acea breșă putea conduce la căderea întregului oraș.
Nicovala Scutului pășea iritat și frustrat. Nu mai avea efective de rezervă. O vreme, se păruse că forțele Capanthall și ale Săbiilor Cenușii detașate la Poarta de Apus dispăruseră pur și simplu, iar rana se transformase într-un potop. Apoi, în mod inexplicabil, hotărârea crescuse subit. Potopul dăduse de un zid uman și, cu toate că sporise în volum, mai avea până să răzbată.
Soarta Capustanului stătea acum în mâinile acestor apărători. Iar Itkovian nu putea decât să urmărească evenimentele, deoarece totul atârna de un fir de păr.
Karnadas se afla jos, în incinta cazărmii. Epuizând forța coridorului său Denul, luptând împotriva infecției vrăjitorești care îl afecta, însă reușind să însănătoșească Săbiile Cenușii rănite. În Thrall se întâmplase ceva, ceva care încă se desfășura, o penumbră lipsită de culoare. Itkovian vru să îl întrebe pe Destriant despre acel lucru, însă trebuia să aștepte momentul potrivit.
Zgomot de bocanci pe scară. Nicovala Scutului se întoarse.
Mesagerul care apăru avea arsuri oribile pe o parte a feței, pielea bășicată, roșie, acoperea falca și urca, formând o dungă sub marginea coifului. Ochiul bărbatului era umflat, închis, aproape negru, asemenea unei stafide.
Omul coborî de pe scară, iar Itkovian îl văzu pe Karnadas în spatele lui.
Destriant vorbi primul, lucru oarecum neobișnuit.

– Domnule, el a insistat să îți dea raportul. Nu pot face nimic în privința ochiului, însă durerea...
– O clipă, spuse precipitat Itkovian. Mesager, prezintă raportul.
– Cer iertare că a durat atât de mult, spuse omul printre gâfâieli.
Nicovala Scutului făcu ochii mari.
– Domnule, mă umilești. A trecut mai bine de o bătaie de clopot de când te-am trimis la Poarta de Apus.
– Pannionii ajunseseră până în Tabăra Tular, Nicovală a Scutului. Tabăra Senar cedase – iar locuitorii de acolo fuseseră măcelăriți. Toți. Până și copiii – domnule – îmi cer iertare, dar sunt încă îngrozit.
– Continuă.
– Turnul Jehbar a fost înconjurat, iar apărătorii, asediați. Asta era situația la sosirea mea, domnule. Soldații noștri erau dispersați, luptând în grupuri răzlețe, multe dintre ele înconjurate de dușmani, eram doborâți pretutindeni, indiferent încotro aș fi privit. Făcu o pauză, respiră chinuit, apoi continuă: Așa arăta situația la sosirea mea. Când mă pregăteam să mă întorc pentru a transmite știrea am fost... răpit.
– Ce-ai spus?
– Cer iertare, domnule. Nu mi-a venit în minte alt cuvânt. A apărut un necunoscut, cu doar zece susținători capani, un fel de miliție, domnule. Și un sergent Lestari. Omul a preluat conducerea asupra tuturor, inclusiv a mea. Nicovală a Scutului, am protestat...
– Se vede că omul avea darul convingerii. Continuă-ți povestea, domnule.
– Necunoscutul și-a pus soldații să spargă ușa de la Tabăra Tular. Le-a cerut locuitorilor să iasă la luptă. Pentru copiii lor.
– Și i-a convins?
– Domnule, avea în brațe ce mai rămăsese dintr-un copil de la Tabăra Senar. Dușmanii – pannionii – începuseră să *mănânce* copilul acela.
Karnadas se duse în spatele tânărului și își puse mâinile pe umerii lui.
– I-a convins, spuse Itkovian.
Mesagerul confirmă cu o mișcare din cap.
– Apoi, necunoscutul a luat ceea ce mai rămăsese din tunica pe care o purta copilul și a transformat-o în stindard. Am văzut asta

cu ochii mei. Atunci am încetat să mai protestez – îmi cer iertare.
– Te înțeleg, domnule.
– Armele nu lipseau. Capanthalii de la Tular s-au înarmat – și au ieșit patru, ba nu, cinci sute de oameni. Bărbați și femei. Necunoscutul își trimisese susținătorii înainte și apoi aceștia au început să se întoarcă. Cu ei erau grupuri de soldați Capanthall care supraviețuiseră, câțiva Gidrath, Coralessieni și Săbii Cenușii, domnule. Trimasterul a fost ucis, înțelegi...
– Deci, necunoscutul i-a mobilizat, îl întrerupse Itkovian. Și după aceea?
– Am plecat în marș să eliberăm Turnul Jehbar. Nicovală a Scutului, cu stindardul acela în frunte am făcut prăpăd.
– Și care e starea turnului?
– E o ruină. Dintre soldații Capanthall care îl apărau nu au supraviețuit decât douăzeci. Acum sunt alături de necunoscut. Eu m-am întors la misiunea mea și mi s-a dat voie să vin pentru a raporta, domnule.
– Generos acest necunoscut. Care era dispunerea acelei miliții când ai plecat?
– Se pregăteau să declanșeze un raid prin ruinele Porții de Apus, domnule.
– *Poftim?*
– O companie de Beklites venea să întărească forțele atacatoare în interiorul orașului. Dar acei atacatori erau morți.
– Pe Colții Gemeni, cine este acest om?
– Nu îi cunosc numele, domnule. Are două pumnale lungi. Luptă ca un... ca un *mistreț*, domnule, cu armele acelea.
Preț de un moment, Itkovian se uită lung la tânăr și observă că durerile lui începuseră să se atenueze. În timp ce continuă să îl strângă de umeri, Destriant văzu bășicile închizându-se, umflăturile micșorându-se și pielea închizându-se în jurul ochiului distrus. Cu armura zăngănind, Nicovala Scutului se răsuci și privi spre apus. Cuprinsă de flăcări, Cazarma de Apus răspândea o lumină stacojie până departe. Dincolo de ea domnea întunericul. Își îndreptă atenția spre piața Jelarkan. Din câte își putu da seama, nu apăruseră alte breșe. Așa cum știa Itkovian, Sabia Mortală stăpânea bine situația.
– E mai puțin de o bătaie de clopot până în zori. Nicovală a Scutului, orașul rezistă.

Itkovian dădu din cap.
Se auziră bocănituri pe scară. Se întoarseră toți și văzură sosind un nou mesager.
– Nicovală a Scutului, din al treilea raid spre reduta de răsărit. Soldații Gidrath care au supraviețuit au fost recuperați, domnule. Se înregistrează mișcări de trupe în sud-est. Trimasterul a trimis un cercetaș. Nicovală a Scutului, Tenescowri au pornit în marș.
Itkovian făcu un semn din cap. Vor sosi în zori. Trei sute de mii, probabil mai mulți.
– Destriant, deschide tunelurile. Începi cu taberele interioare, domnule. Toți cetățenii să intre în subteran. Preia comanda asupra soldaților din cazărmile coamelor și diviziilor și asupra celor pe care îi întâlnești și acționează cu repeziciune pentru preluarea controlului asupra căilor de acces în tuneluri.
Pe fața ridată a lui Karnadas apăru un surâs crispat.
– Nicovală a Scutului, îmi revine datoria de a-ți aminti că membrii Consiliului Măștii încă nu au aprobat construcția respectivelor tuneluri.
Itkovian dădu din cap și spuse:
– Din fericire pentru populația Capustanului, am construit tunelurile fără să mai așteptăm aprobarea. Apoi se încruntă. Din câte se pare, Consiliul Măștii și-a găsit propriul mijloc de autoapărare.
– Nu ei, domnule. Hetana și Cafal. Și un nou preot, chiar „negustorul“ pe care l-ai salvat pe câmpie.
Nicovala Scutului clipi surprins.
– Nu cumva avea un paznic al caravanei – un bărbat cu pumnale lungi și curbate prinse la brâu?
Pumnale curbate? Mai curând precum colții lui Fener.
Destriant scoase un sunet șuierat.
– Cred că ai dreptate, domnule. De fapt, ieri mi-am îngăduit un moment pentru a-l lecui.
– Era rănit?
– Suferea de mahmureală, Nicovală a Scutului. Una serioasă.
– Înțeleg. Continuă, domnule. Itkovian se uită spre cei doi mesageri ai săi. Trebuie să-i înștiințăm pe Sabia Mortală și... pe acest necunoscut.

Scutul din răchită al soldatului Beklite explodă în brațul omului când primi lovitura dată cu dosul palmei de Gruntle. Pumnalul curbat, cu noduri și mânjit de sânge, aflat în cealaltă mână a căpitanului caravanei, lovi în jos, iar lama trecu prin coif, înfigându-se în țeastă. Creierul și sângele țâșniră de-a lungul mănușii lui. Dând din mâini în mod spasmodic, dușmanul căzu într-o parte.
Gruntle se roti, ștergând mizeria de pe lama armei. La doisprezece pași în urma lui, înălțându-se deasupra rândurilor fioroase ale susținătorilor lui, se vedea Stindardul Copilului, o tunică de culoare galben aprins, zdrențuită, acum stropită cu roșu, care se usca, căpătând o nuanță purpurie.
Striviseră compania de Beklite. Victima lui Gruntle fusese ultima. Căpitanul de caravană și miliția lui se aflau la patruzeci de pași de ceea ce fusese Poarta de Apus, pe bulevardul principal al fostului oraș de cocioabe. Structurile dispăruseră, iar pereții de lemn și acoperișurile din gresie fuseseră luate. Nu mai rămăseseră decât cioburi de oale de lut, porțiuni de podele din pământ bătucit, și acelea pătate. La două sute de pași mai departe spre apus se aflau posturile de pază ale asediatorilor, unde soldații viermuiau în lumina crescândă a zorilor.
Gruntle văzu cinci sute de Betaklites mărșăluind, flancați de companii de Urdomeni și de cavalerie ușoară Betrullid. Dincolo de ei, iluminat de soarele care urca pe cer, se înălța un nor uriaș de praf.
Alături de el, locotenentul se lăsase într-un genunchi și se chinuia să-și recapete suflul.
– A venit... a venit timpul să ne retragem, domnule.
Încruntându-se, căpitanul de caravană se întoarse și își privi oamenii din miliție. Cincizeci, șaizeci care abia mai stau în picioare. Cu câți am început noaptea trecută? Cu aproape același număr. E bine? Zei, poate fi bine?
– Unde sunt sergenții noștri?
– Sunt acolo, adică mai toți. Vrei să-i chem aici, domnule?
Nu, ba da, vreau să le văd chipurile. Nu-mi aduc aminte fețele lor.
– Pune-i să ordone adunarea plutoanelor.
– Domnule, dacă suntem atacați de cavalerie...
– N-o vor face. Maschează.
– Ce maschează?

– Tenescowri. De ce ar arunca alți soldați veterani doar ca să-i vadă cum mor? Ticăloșii au oricum nevoie de odihnă. Nu, acum e momentul hoardei flămânde.
– Să ne păzească Beru, spuse în șoaptă locotenentul.
– Nu-ți face griji, îi spuse Gruntle, ăștia mor repede.
– Trebuie să ne odihnim – suntem distruși, domnule. Sunt prea bătrân ca să rezist în mod sinucigaș.
– În numele lui Hood, și atunci ce cauți în Capustan? Dar să lăsăm asta. Să vedem plutoanele. Vreau să scoateți armurile de pe cadavre. Doar cele din piele, și coifuri și mănuși. Cei șaizeci de oameni ai mei trebuie să arate a soldați.
– Domnule...
– Atunci ne retragem. Ai înțeles? Dar grăbește-te.

Gruntle își conduse compania ostenită înapoi spre Capustan. Între ruinele Porți de Apus se vedea o activitate febrilă. Mantiile simple, cenușii, ale Săbiilor Cenușii dominau mulțimea, deși acolo erau prezenți și alții – zidari și echipe pestrițe de lucrători. Activitatea frenetică încetini când oamenii din mulțime întoarseră capetele. Discuțiile se stinseră.
Încruntătura lui Gruntle se adânci. Detesta să fie în centrul unei atenții nemeritate. *Ce, am ajuns niște fantome?*
Ochii tuturor erau atrași de Stindardul Copilului.
Din mulțime se desprinse o siluetă care veni să îi întâmpine.
– Bine ați revenit, spuse femeia-ofițer, dând din cap cu un aer grav. Avea fața plină de praf, iar dâre de sudoare coborau de sub coif în josul obrajilor. Am instalat câțiva fierari în fața Taberei Tular. Din câte văd, Colții aceia ar trebui ascuțiți.
– Sunt pumnale curbate.
– Cum spui, domnule. Nicovala Scutului vrea... ba nu, toți vrem să-ți cunoaștem numele.
Însă Gruntle trecuse deja pe lângă ea.
– Ascuțitori. Bună idee. Locotenente, nu crezi că ar trebui să ne ascuțim toți colții?
Ofițerul Săbiilor Cenușii se răsuci pe călcâie.
– Domnule, să nu interpretăm vorbele cu o asemenea ușurință.
Gruntle își continuă drumul. Întorcând capul, spuse peste umăr:
– În fine, să le numim gheare de tigru, e bine? Am impresia că trebuie să reconstruiți poarta. Fato, mai bine continuă-ți treaba. Tenescowri vor să aibă ceva la dejun, și noi vom fi dejunul lor.

O auzi scoţând un şuierat care părea a fi un semn de frustrare. După câteva clipe, lucrătorii îşi reluară eforturile.
Fierarii care se ocupau de arme îşi aşezaseră roţile de polizat în stradă. Dincolo de ei, în direcţia pieţei Jelarkan, zgomotele bătăliei continuară. Gruntle le făcu semn soldaţilor săi să înainteze.
– Alinierea, toţi. Vreau să aveţi lamele armelor atât de ascuţite încât să vă puteţi rade cu ele.
Locotenentul pufni.
– Majoritatea soldaţilor tăi sunt femei, domnule, spuse el.
– Ce importanţă are asta?
Un călăreţ venea pe stradă. Trase de hăţuri, oprindu-şi calul, descălecă şi îşi aşeză mai bine mănuşile din zale, după care se apropie de Gruntle.
– Tu eşti căpitanul caravanei lui Keruli? întrebă el cu faţa ascunsă înapoia coifului cu vizieră.
– Am fost. Mercenarule, ce vrei?
– Îţi transmit complimente din partea Nicovalei Scutului, domnule, spuse el cu glas profund şi dur. Tenescowri se adună...
– Ştiu asta.
– Nicovala Scutului crede că asaltul lor principal va veni dinspre răsărit, pentru că acolo şi-a adunat avangarda Primul Copil al Seminţei Moarte.
– Bine, şi ce e cu asta?
Mesagerul rămase mut preţ de o clipă, apoi continuă:
– Domnule, cetăţenii Capustanului sunt duşi într-un loc sigur.
– Unde?
– Domnule, Săbiile Cenuşii au construit tuneluri pe sub oraş. În adânc sunt strânse suficiente provizii pentru a asigura subzistenţa a douăzeci de mii de cetăţeni.
– Pentru câtă vreme?
– Două săptămâni, poate trei. Tunelurile sunt foarte extinse. În multe cazuri, au fost deschise şi vechi tumuli, ca depozite pentru provizii – erau mai mulţi decât şi-ar fi putut închipui cineva. Intrările sunt bine ascunse şi uşor de apărat.
Două săptămâni. Inutil.
– Bine, dar asta rezolvă problema necombatanţilor. Ce facem cu luptătorii?
Ochii mesagerului se umbriră între grilele negre ale vizierelor.

– Vom lupta. Stradă după stradă, clădire după clădire. Încăpere cu încăpere, domnule. Nicovala Scutului vă întreabă de care secțiune a orașului vreți să răspundeți. Și aveți nevoie de ceva? Săgeți, hrană...
– Nu avem arcași, de aceea vrem doar hrană și vin îndoit cu apă, domnule. Care secțiune? Gruntle își măsură soldații. Mai curând *care clădire*, urmă el. Există una aproape de strada Vechiul Daru, cea cu fundații din piatră neagră. Vom porni de la Poarta de Miazănoapte, apoi ne vom retrage acolo.
– Prea bine. Proviziile vor fi duse acolo, domnule.
– Încă ceva, într-una dintre încăperile de la etaj se află o femeie – dacă evacuarea cetățenilor presupune căutarea din casă în casă...
– Evacuarea se face pe bază de voluntariat, domnule.
– Ea nu va accepta așa ceva.
– Atunci să rămână unde este.
Gruntle dădu din cap.
Locotenentul se apropie de căpitan.
– Pumnalele lungi – e vremea să-ți ascuți ghearele de tigru, domnule.
– Așa e.
Întorcându-se să plece, Gruntle nu observă că mesagerul tresărise când auzise cuvintele locotenentului Lestari.

Prin cușca întunecată a vizierei, Nicovala Scutului îl măsură pe mătăhălosul căpitan de caravană care, urmat la un pas în urmă de locotenentul Lestari cu picioare scurte, se îndrepta spre fierar. Avea în mâini pumnalele mânjite de sânge, ale căror lame late, crestate, aveau vârful greu, și erau de culoarea flăcărilor afumate.
Venise să-l cunoască personal pe acel om și să îl vadă cu ochii lui și să aibă imaginea care să însoțească talentele lui extraordinare.
Itkovian aproape că regreta că luase acea hotărâre. Bolborosi o lungă o înjurătură la adresa propriei impetuozități. Luptă ca un mistreț? Zei, nu, omul ăsta este o felină mare de câmpie, care s-a specializat în vânătoare. E solid, desigur, dar acest lucru trece neobservat datorită grației ucigătoare. Să ne păzească Fener, pentru că fantoma Tigrului Verii pășește în urma acestui om.

Revenind la calul său, Itkovian urcă în șa și apucă frâul. Făcându-și calul să se întoarcă, își dădu capul pe spate și privi soarele dimineții. Adevărul privind acest lucru a explodat ca un foc în pieptul meu. În această zi, ultima pentru noi, l-am cunoscut pe acest bărbat fără nume, acest slujitor al lui Treach, Tigrul Verii... Așadar, Treach se înalță.
Și Fener? Mistrețul brutal, a cărui șiretenie sălbatică îmi trece prin suflet – ce se întâmplă cu stăpânul meu?
Fener... coboară. În această zi, ultima noastră zi.
Un muget susurat crescu în depărtare, de jur împrejur. Tenescowri porniseră în marș.
– Colții Gemeni să ne păzească, șopti Itkovian, împungând cu călcâiele în coastele calului. Animalul țâșni înainte, iar copitele lui, lovind pavajul de piatră, împrăștiară o ploaie de scântei.

Cu chipul cenușiu de epuizare, Buke se îndreptă spre proprietatea necromantului. Era un edificiu mare, înălțat dominator pe un deal lung, care avea forme prea regulate pentru a fi natural, înconjurat de un zid înalt cu imitații de turnuri de pază în colțuri. Intrarea măreață dădea spre Calea Kilsban, retrasă față de stradă și având o alee în pantă. Poarta era o versiune miniaturală a Thrallului, care se ridica și cobora pe verticală cu ajutorul unor pietre de moară scufundate, găurite în mijloc.
O minge de foc izbise poarta și o transformase în ruine. Flăcările arseseră o vreme, înnegrind cadrul din piatră și făcându-l să crape, însă structura rămăsese în picioare.
Când urcă șchiopătând rampa care ducea spre poartă, bătrânul paznic de caravană rămase uimit văzând un bărbat înalt și slab, purtând o robă, ieșind brusc în cale. Împleticindu-se, și sărind ca un vultur uriaș, cu aripi ca abanosul, omul se răsuci și îl privi fix pe Buke. Fața lui se schimonosi.
– Nu mă supun decât lui Rath'Tronul Umbrei! Nu mă cunoști? *Ei* nu mă cunosc? Sunt Marble (Marmură). Cunoscut și sub numele de Maleficul! Temut de toți cetățenii fricoși ai Capustanului! Vrăjitor cu puteri de neînchipuit. Însă *ei...* Spumegă de furie. Mi-au dat un șut în fund, nu altceva! Mă voi răzbuna, o jur!
– Preotule, nu e deloc înțelept, spuse Buke nu fără o undă de amabilitate. Stăpânii mei...
– Niște lepădături arogante!

– Tot ce se poate, dar nu trebuie iritați, domnule.
– *Iritați?* Când stăpânul meu va afla de această – această *insultă* adusă celui mai prețios slujitor al său, ei, atunci vor curge umbrele!
Cu un rânjet, preotul se îndepărtă cu pași apăsați pe alee, roba neagră fluturând dramatic în urma lui.
Buke rămase câteva momente pe loc și îl urmări pe bărbatul numit Marble dispărând după un colț.
Vuietul bătăliei răsuna pretutindeni, dar nu se apropia. Cu câteva ore mai devreme, la adăpostul nopții, când Buke îi ajutase pe oamenii din tabere și din clădirile de locuințe din Cartierul Daru să se îndrepte spre locurile de adunare ale Săbiilor Cenușii – de unde aveau să fie conduși spre intrările de tunel ascunse – pannionii ajunseseră până pe strada pe care se afla Buke. Strânsura pestriță de apărători ai Capustanului reușise să îi respingă. Cadavrele oamenilor din ambele tabere înțesau Calea Kilsban.
Buke se clinti din nou din loc, trecu pe sub buiandrugul ars al intrării, cu convingerea fermă că nu va mai părăsi proprietatea lui Bauchelain și a lui Korbal Broach. Chiar în momentul în care, îmboldit brusc de instinctul de autoconservare, își încetini pașii, își dădu seama că era prea târziu.
Bauchelain era în curte.
– Aha, fostul meu angajat. Ne întrebam unde ai dispărut.
Buke își lăsă capul în pământ.
– Îți cer iertare, domnule. Am predat înscrisul privind scutirea de taxe către autoritățile civile Daru, așa cum mi s-a cerut.
– Excelent, și argumentele noastre au fost bine primite?
Bătrânul paznic se crispă.
– Din păcate, asediul nu permite scutirea de plata taxelor pe proprietate. Banii trebuie plătiți. Din fericire, din cauza evacuării, la Casa Daru nu e nimeni ca să aștepte primirea lor.
– Da, evacuarea. Tuneluri. Foarte inteligent. Noi am refuzat oferta, desigur.
– Desigur. Buke nu mai putu rămâne cu privirea ațintită la pietrele de pavaj și se trezi întorcând și ridicând puțin capul, moment în care văzu zece cadavre de Urdomeni zăcând la pământ, cu fețele înnegrite pe sub viziere.

– Un atac neașteptat, declanșat de acești soldați nesăbuiți, murmură Bauchelain. Korbal a fost încântat și se pregătește să îi recruteze.
– Să îi recruteze, stăpâne? A da, domnule. Recrutați-i.
Necromantul își înclină capul.
– Ciudat, dragul de Emancipor Reese a rostit aceleași vorbe, pe un ton identic, acum mai puțin de jumătate de bătaie de clopot.
– Chiar așa, stăpâne.
Cei doi se priviră o clipă, apoi Bauchelain își mângâie barba și se întoarse cu spatele.
– Știai că vin Tenescowri? Între ei, Copiii Seminței Moarte. Extraordinari acești copii. Sământa unui mort... Hm. Se spune că cel mai vârstnic dintre ei comandă toată hoarda de țărani. Abia aștept să-l cunosc.
– Stăpâne. Cum, adică...
Bauchelain zâmbi.
– Korbal ține foarte mult să îl examineze minuțios pe acest copil pe nume Anaster. Ce aromă are fiziologia lui? Chiar și eu mă întreb.
Urdomenii căzuți se clătinară, tresăriră ca unul, întinseră mâinile cu degetele ca niște gheare spre armele de pe pământ și ridicară capetele.
Buke se uită îngrozit la ei.
– A, Buke, acum ai gărzi sub comandă. Îți sugerez să le postezi la intrare. Și poate câte unul în fiecare turn de colț. Sunt apărători neobosiți, cei mai buni, da?
Ținându-și pisica strâns la piept, Emancipor Reese apăru din casa principală.
Bauchelain și Buke îl urmăriră pe bătrân repezindu-se la unul dintre Urdomeni, care era în picioare. Reese se apropie de războinicul masiv, întinse o mână și smuci frenetic de colierul din lanț și de jiletca de dedesubt pe care le purta strigoiul. Mâna bătrânului pătrunse pe sub ambele straturi și ajunse adânc, adânc.
Emancipor începu să bolborosească. Își trase mâna și se retrase împleticindu-se.
– Dar... dar... Își întoarse fața ridată și pătată spre Bauchelain. Acel... acel om, Korbal, am... făcu el – am văzut! *El are inimile lor!* I-a cusut, erau o masă însângerată, mișcătoare, pe masa din

bucătărie! Dar... Se răsuci și îl lovi pe un Urdomen în piept. Nu are nicio rană!
Bauchelain ridică o sprânceană subțire.
– A, încă ceva, cum tu și prietenul Buke vă amestecați în activitățile nocturne ale lui Korbal Broach, colegul meu a fost silit să-și schimbe obiceiurile, modul de lucru, ca să spun așa. Uitați, prieteni, nu mai e nevoie să-și părăsească încăperea pentru a mai face achiziții. Cu toate acestea, trebuie spus că vă rog să renunțați la eforturile voastre necugetate. Ochii cenușii și lipsiți de expresie ai necromantului îl țintuiră pe Buke. În ceea ce privește vraja specială a preotului Keruli, care se află acum în tine, nu o dezvălui, dragul meu slujitor. Nu ne place să avem companie când luăm formă de Soletaken.
Buke simți că i se îmoaie picioarele.
– Emancipor, sprijină-l pe paznicul nostru.
Bătrânul se apropie. Pupilele lui erau atât de mărite, încât Buke nu zări decât albul ochilor. Pe fața boțită apărură broboane de sudoare.
– Ți-am spus eu că e o nebunie! șuieră el. Ce ți-a făcut Keruli? Să te ia naiba, Buke.
– Ține-ți gura, Mancy, mârâi Buke. *Știai* că sunt Soletaken. Dar nu ai scos o vorbă – dar Keruli a știut.
Fredonând ceva în barbă, Bauchelain porni spre casă.
Buke se răsuci și îl prinse pe Emancipor de tunică.
– Acum *pot* să-i urmăresc! Darul lui Keruli. Îi pot urmări pe cei doi oriunde.
– Te vor ucide. Te vor strivi, Buke. Idiot blestemat de Hood.
Buke reuși să arboreze un zâmbet pierit.
– Blestemat de Hood? Da, Mancy, toți suntem. Chiar așa. Da, blestemați de Hood.
Un muget îngrozitor, venit din depărtare, îi întrerupse, un sunet care trecu tremurător prin oraș, venind din toate părțile.
Emancipor păli.
– Tenescowri...
Însă Buke își îndreptase atenția spre turnul pătrat al clădirii principale, spre obloanele deschise la fereastra camerei de la etajul al doilea. Acolo stăteau cocoțate două ciori.
– A, da, murmură el, dezgolindu-și dinții, vă văd. Vă duceți după el, nu-i așa? Primul copil al Seminței Moarte. Anaster. Vă duceți după el.

Ciorile părăsiră pervazul, își desfăcură aripile, planară la mică înălțime pe deasupra proprietății, apoi, cu bătăi rare, audibile, trecură peste zidul curții. Porniră spre sud-est.
Buke îl împinse pe Reese.
– Îi pot urmări! Da. Dulcele dar al lui Keruli.
Forma mea Soletaken, forma aripilor, și aerul lunecând pe sub mine și pe deasupra. Zei, ce libertate! Ce doresc... își găsește forma. Își simți corpul virând, o căldură plăcută invadându-i membrele, aroma respirației pielii când căpătă o mantie din pene. Corpul i se micșoră, își schimbă forma. Oasele grele se subțiară, devenind mai ușoare.
Darul dulce al lui Keruli, mai mult decât și-a imaginat el vreodată. Zborul! Departe de ceea ce am fost! De tot ce am fost! Poverile, dispărute! O, pot urmări creaturile acelea îngrozitoare, coșmarurile acelea înaripate. Le pot urmări, iar dacă ele se încordează și se zdruncină pe curenții nevăzuți din cer, eu mă răsucesc, țâșnesc și gonesc precum fulgerul!
Stând în curte, Emancipor Reese urmări cu ochi apoși transformarea lui Buke. O imagine neclară a lui, o micșorare, și aerul se umplu de o aromă înțepătoare. Urmări șoimul vrăbiilor, în care se transformase Buke, țâșnind spre înălturi într-o spirală ascendentă.
– Da, murmură el. Te poți roti în cerc în jurul lor. Dar când vor hotărî să te doboare, nu va avea loc un duel al aripilor, dragul meu Buke. Vor folosi vrăji. Ciorile acelea, care abia zboară, nu au nevoie de iuțeală și nici de agilitate – iar darurile nu-ți vor sluji la nimic atunci când va sosi momentul. Buke, sărman nerod...

Șoimul vrăbiilor descrise cercuri deasupra Capustanului. Cele două ciori, Bauchelain și Korbal Broach, erau foarte jos, dar perfect vizibile pentru ochii păsării de pradă. Bătea puternic din aripi prin vălătuci de fum, spre sud-est, dincolo de Poarta de Răsărit.
În unele părți ale orașului erau incendii care azvârleau spre cer coloane de fum negru. Șoimul vrăbiilor studie asediul dintr-un punct pentru care toți generalii din lume și-ar fi dat viața. Plutea, dădea roată, urmărea.
Tenescowri înconjurau orașul ca o centură groasă, fremătândă. Trei sute de mii, probabil mai mulți. Buke nu mai văzuse o

asemenea masă de oameni. Iar centura începuse să se strângă. Un laţ ciudat de lipsit de culoare, care se zvârcolea, apropiindu-se tot mai mult de zidurile dărâmate şi slabe ale oraşului şi de ceea ce părea a fi doar o mână de apărători.
Nimic nu putea asaltul. O armată apreciată, nu prin bravură, ci prin ceva mult mai ucigător şi de neoprit: foamea. O armată care nu-şi putea îngădui să piardă, care era pândită de moartea prin înfometare dacă se retrăgea.
Capustanul avea să fie devorat.
Clarvăzătorul Pannion este un adevărat monstru. O tiranie a lipsurilor. Iar acest lucru se va extinde. Să fie înfrânt? Ar trebui ucişi fiecare bărbat, femeie şi copil din lumea asta care sunt sclavii foamei, toţi cei care se confruntă cu rânjetul înfiorător al foamei. Totul a început aici, pe Genabackis, dar asta este doar inima. Mareea se va răspândi. Va infecta fiecare oraş, continent, va devora imperiile şi naţiunile din interior.
Clarvăzătorule, acum te văd. De la înălţime. Înţeleg ce eşti şi ce vei deveni. Suntem pierduţi. Suntem cu adevărat pierduţi.
Gândurile îi fură dispersate de o înflorire virulentă de vrajă dinspre răsărit. Un nod de magie familiară se învolbură în jurul unei mici secţiuni a armatei Tenescowri. Valuri negre ţâşniră, creând ghirlande de un violet bolnăvicios, doborându-i cu sutele pe ţăranii care urlau. Acestui val îi răspunse o vrajă ca un torent cenuşiu.
Şoimul vrăbiilor văzu corbii gemeni acolo, în mijlocul furtunii de vrajă. Din portalurile explodate de pe câmpie se năpustiră demoni care răspândiră haosul printre rândurile soldaţilor care se retrăgeau şi urlau. Vraja îi biciuia, se repezea roi asupra creaturilor.
Cele două ciori coborâră şi se îndreptară ţintă spre o siluetă care stătea călare pe un cal murg, care se cabrase. Valurile de vrajă se loviră de o explozie de lumină, iar zgomotul ca de tunet produs de ciocnire ajunse până în locul în care Buke descria cercuri.
Şoimul vrăbiilor deschise ciocul şi scoase un ţipăt sfredelitor. Ciorile se îndepărtaseră. Vrăjile îi loveau ca nişte baroase în timp ce dădeau din aripi, bătând grăbite în retragere.
Silueta de pe cal rămăsese neatinsă. Înconjurată de mormane de cadavre, spre care se azvârleau camarazii lor. Pentru a se hrăni.

Buke scoase încă un țipăt de triumf, își strânse aripile și coborî spre răsărit.
Ajunse în curtea domeniului cu mult înaintea lui Bauchelain și a lui Korbal Broach, descriind spirale, încetinind, bătând aerul cu aripile. Pentru a plana câteva momente, înainte de a reveni la forma umană.
Emancipor Reese nu se vedea nicăieri. Urdomenii-strigoi stăteau tot în pozițiile în care se aflau când se ridicaseră de la pământ.
Simțindu-și corpul greu și stângaci, Buke se întoarse pentru a-i vedea mai bine.
– Șase dintre voi, la poartă – voi – și făcu semn cu mâna – și cei din spatele tău. Și tu, la turnul din nord-vest.
Continuă să le comande războinicilor tăcuți, plasându-i așa cum sugerase Bauchelain. În momentul în care striga ultimul ordin, două umbre gemene descriseră cercuri pe deasupra pietrelor de pavaj. Ciorile aterizară în curte. Aveau penele zdrențuite. Dintr-una dintre ele se înălța fum.
Buke urmări transformarea, zâmbind, întâi Korbal Broach – armura în zdrențe, și firicele de fum urât mirositor, care îl învăluiră – apoi Bauchelain, cu fața palidă, vânătă pe o parte a fălcii lungi, dar și sânge închegat pe mustață și barbă, ambele argintii.
Korbal Broach duse mâinile spre gulerul mantiei și degetele lui moi și plinuțe tremurară când bâjbâiră pentru a desface cheutoarea. Mantia din piele neagră căzu la pământ. Începu să o calce în picioare pentru a stinge porțiunile care fumegau.
Scuturându-și praful de pe brațe, Bauchelain aruncă o privire spre Buke.
– Ce răbdare ai dovedit ca să ne aștepți întoarcerea...
Alungându-și zâmbetul de pe buze, Buke ridică din umeri.
– Nu l-ați doborât. Ce s-a întâmplat?
– Se pare că trebuie să ne perfecționăm tactica, murmură necromantul.
Instinctul de autoapărare dispăru, astfel că Buke râse moale.
Bauchelain îngheță. Își arcui o sprânceană. După aceea oftă.
– Da, sigur. Îți doresc și ție o zi bună, Buke.
Buke îl urmări intrând în casă.
Korbal Broach continuă să calce în picioare mantia multă vreme după ce porțiunile fumegânde se stinseseră.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În vise, ajung față în față
cu nenumărate reflecții ale mele,
toate necunoscute și părând ciudate.
Toate vorbesc necontenit
în limbi care nu sunt ale mele
și pășesc însoțite de camarazi
pe care nu i-am întâlnit nicicând, în locuri
prin care pașii mei nu au călcat niciodată.

În vise, pășesc prin lumi
în care păduri se îngrămădesc la genunchi
și jumătate din cer este gheață ca un zid.
Turme cafenii curg precum mâlul,
maree uriașe cu colți și coarne
care tălăzuiesc peste câmpie,
și, iată, ele sunt amintirile mele,
migrațiile sufletului meu.

În ceasul dinaintea nopții
D'arayans din neamul Rhivi

Whiskeyjack se înălță în șa când calul lui sări pe deasupra vârfurilor spinoase ale aflorimentelor de pe creasta dealului. Copitele scoaseră un bubuit înfundat când animalul își reluă galopul, traversând culmea plată a platoului, apoi încetinind când malazanul strânse hățurile și se așeză din nou în șa. La galop mic, se apropie de partea îndepărtată a culmii, apoi își opri calul chiar la marginea ei.
O pantă denivelată, plină de bolovani, dădea spre o albie de râu largă și secată. La baza ei, cu spatele spre Whiskeyjack, stăteau călare doi cercetași din Armata a 2-a. În fața lor, doisprezece Rhivi se deplasau pe jos prin ceea ce părea a fi un câmp de oase.
Oase uriașe.
Cu un plescăit din buze, Whiskeyjack își îndemnă calul să se urnească și îl făcu să coboare încet panta. Nu-și dezlipi ochii de la oasele împrăștiate. Pe pământ sclipeau săbii masive din fier, precum și armuri și coifuri boțite, având forme ciudate. Văzu fălci lungi, reptiliene, și șiruri de dinți zimțați. De unele schelete sfărâmate rămăseseră atârnate rămășițe de piele cenușie.
Trecând de o porțiune cu grohotiș, Whiskeyjack se apropie de unul dintre cercetași.
Omul salută.
– Domnul, Rhivii vorbesc în dodii – nu înțeleg nimic din bolboroselile lor. Se pare că a fost vorba de demoni. Au fost sfârtecați de ceva cumplit. Am impresia că Rhivii au mirosit ceva, pentru că se târăsc printre cadavre.
Dând din cap, Whiskeyjack descălecă.
– Fiți cu ochii în patru, spuse el, cu toate că știa că exact asta făceau cercetașii, dar simțind că trebuia să zică ceva.
Câmpul de luptă degaja spaimă, și veche, și nouă, și – lucru și mai alarmant – păstra încordarea aparte care se înstăpânea imediat după o bătălie. *O tăcere densă, ca un vârtej care încă nu s-a stins în sunetele de violență, ca și cum încă ar vibra, încă ar tremura...*
Se apropie de Rhivi și de oasele împrăștiate.
Cercetașii tribali vorbeau fără noimă.
– Lupi morți...
– Două urme, atingeri grele, însă ușoare, mai late decât mâna mea. Mari.
– Lupi mari, morți.

– Fără sânge, de acord? Duhoare de tumul.
– Praf negru de piatră. Ascuțit.
– Sclipește sub antebrațe – pielea...
– Fragmente negre de sticlă.
– Obsidian. Departe spre miazăzi...
– Sud-vest. Sau departe spre miazănoapte, dincolo de Platoul Laederon.
– Nu, nu văd roșu sau cafeniu. Obsidianul de Laederon are vinișoare de culoarea lemnului. Ăsta e Morn.
– Dacă e din lumea asta.
– Demonii sunt *aici,* nu? Din lumea asta. *În* lumea asta.
– Duhoare de tumul.
– Dar în aer, miros de gheață, vânt de tundră, miros de turbă înghețată.
– Urma lupilor, ucigașii.
– Cercetași Rhivi, veniți aici, vă rog, mârâi Whiskeyjack.
Aceștia ridicară capetele și le întoarseră spre Whiskeyjack. Tăcere.
– Vă ascult. Care dintre voi e comandantul?
Rhivii se priviră, apoi unul dintre ei ridică din umeri.
– Eu știu limba Daru pe care o folosești. Mai bine decât ceilalți. Așadar, eu îți voi răspunde la întrebări.
– Prea bine. Spune.
Tânărul Rhivi își dădu peste cap șuvițele împletite ale părului dat cu unsoare, apoi făcu un semn larg spre oasele din jur.
– Demoni-strigoi. Cu armuri și săbii în loc de mâini. Veniți dinspre sud-vest, mai mult de la est decât de la sud. Se încruntă. Răniți. Urmăriți. Vânați. Fugind. Mânați ca niște bhederini, într-o parte și în alta, urmăritorii, cu patru picioare și răbdători, mergând în salturi...
– Lupi-strigoi de talie mare, interveni Whiskeyjack.
– De două ori mai mari decât lupii de pe câmpia de aici. Da. Apoi, pe față îi apăru o expresie senină, ca și cum ar fi avut o revelație. Sunt ca alergătorii-fantomă din legendele noastre. Când femeile și bărbații-umăr visează cele mai îndepărtate vise, se văd și lupii. Niciodată aproape, întotdeauna în goană, toți fantomatici, cu excepția celui din frunte, care pare să aibă carnea și ochii vieții. A-i vedea este un mare noroc, asta aduce vești bune, pentru că în fuga lor este bucurie.

– Numai că ei nu aleargă doar în visele vrăjitorilor voștri, spuse Whiskeyjack. Iar această alergare a fost mult mai ucigătoare.
– Vânează. Am spus că acești lupi *seamănă* cu cei din vise. Nu am spus că au fost cei din vise. De pe fața lui dispăru orice expresie, iar ochii lui deveniră ca ai unui ucigaș cu sânge rece. Vânează. Își mână prada până aici, unde e capcana lor. Apoi îi distrug. O bătălie a strigoilor. Demonii sunt din tumuli aflați departe, în sud. Lupii sunt din praful vânturilor nordice ale iernii.
– Mulțumesc, spuse Whiskeyjack.
Modul în care vorbise Rhivi – interpretarea dramatică – prezentase bine evenimentele la care valea fusese martoră.
Dinspre coloana principală se apropiau alți călăreți, așa că se întoarse să îi privească.
Trei. Korlat, Silverfox și Kruppe, acesta din urmă legănându-se și bălăbănindu-se pe catârul lui, care alerga cu o grabă rigidă pe picioarele scurte în urma celor două femei. Strigătele lui de alarmă răsunară în valea îngustă.
– Da.
Comandantul se răsuci și își concentră privirea asupra conducătorului cercetașilor care, împreună cu cei din neamul său, îi urmărea pe cei trei călăreți.
– Poftim?
Fără nicio expresie, Rhiviul ridică din umeri și nu spuse nimic. Grohotișul îi silise pe nou-veniți să încetinească, mai puțin pe Kruppe, care fu azvârlit ba în față, ba în spate în șa, în timp ce catârul porni în viteză în josul pantei. Animalul reuși totuși să rămână în picioare și trecu vijelios prin dreptul lui Korlat, care rămase uimită, și a lui Silverfox, care râse, apoi, ajungând pe teren plat, își încetini goana nebună și se apropie la trap de Whiskeyjack și, cu urechile drepte, își înălță capul cu mândrie.
Cu ochii strâns închiși, cu fața împurpurată și șiroind de sudoare, Kruppe rămase cu brațele împreunate în jurul gâtului animalului.
– Teroare! gemu el. O bătălie a voințelor, iar Kruppe și-a întâlnit egalul în această fiară lipsită de creier și plină de iluzii! Da, Kruppe este înfrânt! Vai, crutare...
Catârul se opri.
– Acum poți coborî, spuse Whiskeyjack.
Kruppe deschise ochii, privi în jur, apoi se îndreptă în șa. Cu mâini tremurătoare, își scoase batista.

– Firește. După ce i-a redat capul creaturii, Kruppe își redobândește propriile calități. Oprindu-se o clipă ca să-și șteargă fruntea și fața, descălecă chinuit și oftând adânc. A, uite că vin leneșii mâncători de praf ai lui Kruppe. Sunt încântat că ați reușit, dragi doamne! E o după-amiază plăcută pentru un trap, da?
Silverfox nu mai râdea, pentru că privea cu ochi mijiți oasele împrăștiate. Să mă ia Hood, mantia aceea de blană devine chiar ea. Cutremurându-se, Whiskeyjack ridică ochii și întâlni privirea ușor ironică a lui Korlat. Da ea pălește pe lângă această Tiste Andii. La naiba, bătrâne, nu te mai gândi la nopțile din trecut. Nu îmbrățișa prea strâns această minune, pentru că o vei strivi, alungând viața din ea.
– Cercetașii au descoperit un câmp de luptă, le spuse el femeilor.
– K'Chain Che'Malle, spuse Korlat dând din cap și privind oasele. Vânători K'ell, din fericire strigoi, nu din carne vie. Probabil că nu mai sunt la fel de iuți ca altădată. Cu toate astea, să fie sfârtecați într-un asemenea fel...
– T'lan Ay, spuse Silverfox. De aceea am venit aici.
Whiskeyjack o privi.
– Ce vrei să spui?
Ea ridică din umeri.
– Ca să văd cu ochii mei, comandante. Toți ne apropiem. Tu, de orașul asediat, iar eu de destinul pentru care m-am născut. Convergența, molima acestei lumi. Chiar și așa, adăugă ea în timp ce coborî din șa și păși printre oase, există daruri. Cel mai scump dintre acestea... T'lan Ay. Tăcu o clipă, timp în care vântul îi mângâie blana de vulpe de pe umeri, apoi șopti numele încă o dată: T'lan Ay.
– Kruppe tremură când ea le rostește numele în acest fel, vai, zeii să binecuvânteze această frumusețe sumbră din acest tablou înfățișând un tărâm pustiu, din care visele înstelate și-au pierdut din lumină într-atât încât au ajuns fluvii de curcubeie pe cer. Făcu o pauză și clipi către ceilalți. Somn dulce, în care sălășluiește o poezie ascunsă, curgerea lucrurilor desperecheate, atât de plăcute, încât par îngemănate. Da?
– Kruppe, din păcate nu sunt omul care să aprecieze abstracțiile tale.

– Desigur, soldat necioplit, așa cum zici. Dar stai puțin, Kruppe vede cumva o anumită schimbare în ochii tăi? Aerul este de-a dreptul încărcat cu iminență – negi că ai o sensibilitate față de asta, malazane? Nu, nu spune nimic, adevărul se află în privirea ta concentrată și în mâna înmănușată, care se apropie tot mai mult de mânerul sabiei.
Whiskeyjack nu putu să nege că își simțea părul de la ceafă înfiorându-se. Se uită în jur și văzu aceeași stare de alertă la Rhivi, dar și la cei doi cercetași malazani care scrutau culmile dealurilor din jur.
– Ce se întâmplă? întrebă în șoaptă Korlat.
– Darul, murmură Kruppe cu un zâmbet angelic, oprindu-și privirea asupra lui Silverfox.
Whiskeyjack urmări privirea lui Kruppe.
Și văzu femeia, semănând extrem de mult cu Tattersail, stând cu spatele spre ei și având brațele ridicate.
Praful începu să se învolbureze, înălțându-se în vârtejuri.
T'lan Ay se materializă în vale, pe pantele și crestele dealurilor din jur.
Cu miile...
Praf cenușiu transformat în cenușiu, blană împâslită, umeri negri, gâtlejuri de nuanța norilor de ploaie, cozi groase cu vârful negru și argintiu; în vreme ce alții erau cafenii, de culoarea lemnului putrezit, pudrat, devenind cafeniu-deschis la gât și pântece. Lupi, înalți, slabi, având ochii ca niște tuneluri umbrite. Toți își întorseseră capetele uriașe și lungi spre Silverfox.
Ea aruncă o privire peste umăr, ațintindu-și ochii cu pleoape grele spre Whiskeyjack. Zâmbi.
– Escorta mea.
Rămas mut, comandantul o privi fix. Cât de mult seamănă cu Tattersail. Însă nu. Escortă, spune ea, dar eu văd mai mult – iar privirea ei îmi spune că e conștientă... foarte conștientă acum. Escortă... și gardă de corp. Silverfox nu mai are nevoie de noi. Iar acum, că nu mai are nevoie de protecția noastră, e liberă să facă... orice dorește.
Un vânt rece păru să bată vijelios prin mintea lui Whiskeyjack. Zei, ce se va întâmpla dacă a avut dreptate Kallor? Dacă ne-am ratat șansa? Cu un icnet, alungă acele gânduri nedemne. Nu, ne-am arătat credința față de ea când trebuia – când era foarte slabă. Tattersail nu ar uita asta.

Atât de asemănătoare... și totuși nu. Nightchill, dezmembrată de trădare. Sufletul ce i-a rămas îl urăște pe Tayschrenn? Ori Imperiul Malazan și fiecare fiu și fiică sunt din sângele lui? Ori cel cu care trebuie să poarte o bătălie: Anomander Rake și, prin extensie, Caladan Brood? Rhivi, Barghast... încearcă să se răzbune pe ei?

Kruppe își drese glasul.

– Și este o escortă încântătoare, dragă fată. Alarmantă pentru dușmanii tăi, liniștitoare pentru prietenii tăi fideli. Suntem fermecați, pentru că putem vedea că și tu ești la fel, foarte profund fermecată de acești T'lan Ay tăcuți și neclintiți. Niște căței foarte cuminți, iar Kruppe este atât de impresionat încât nu poate găsi cuvintele potrivite, gesturile potrivite și nici reacția cea mai potrivită.

– Asta doar dacă așa stau lucrurile, murmură Korlat. Cu o expresie rezervată și profesională, se întoarse spre Whiskeyjack. Îmi iau rămas-bun și plec să îmi anunț conducătorii...

– Korlat, o întrerupse Silverfox, iartă-mă că nu te-am întrebat mai devreme, când ai văzut-o ultima oară pe mama?

– În dimineața asta, îi răspunse femeia Tiste Andii. Nu mai poate merge, și asta este starea ei de aproape o săptămână. Slăbește zi de zi, Silverfox. Poate că dacă ai veni să o vezi...

– Nu este nevoie, spuse femeia înveșmântată în blană. Cine o îngrijește acum?

– Consilierul Coll și un Daru, Murillio.

– Cei mai credincioși prieteni ai lui Kruppe, te asigură Kruppe. E în siguranță.

– Situația va deveni... încordată, spuse Silverfox cu o expresie reținută pe față.

Dar cum a fost până acum, femeie? Kallor îți urmărește umbra ca un vultur – sunt surprins că te-a lăsat să te îndepărtezi acum... doar dacă nu cumva pândește după culmea celui mai apropiat deal.

– Silverfox, vrei ceva? întrebă Korlat.

Silverfox luă o hotărâre.

– Da, câțiva din neamul tău să o păzească pe mama.

Femeia Tiste Andii se încruntă.

– S-ar părea că, având un număr atât de mare de paznici, ai putea folosi câțiva.

– Îmi pare rău, dar nu i-ar lăsa să se apropie de ea. Are coșmaruri. Regret, dar trebuie să am grijă ca T'lan Ay să nu fie văzuți și simțiți de ea. Chiar dacă pare fragilă și lipsită de putere în ea există ceva ce i-ar putea goni pe T'lan Ay. Faci așa cum îți cer?
– Desigur, Silverfox.
Silverfox dădu din cap și își îndreptă din nou atenția asupra lui Whiskeyjack, în timp ce Korlat își întoarse calul, care începu să urce panta. Ea îl studie în tăcere preț de un moment, apoi se uită spre Kruppe.
– Ei, bine, Daru? Ești satisfăcut?
– Sunt, scumpa mea.
Nu era tonul obișnuit al lui Kruppe, ci unul scăzut, cântărit.
Satisfăcut? Cu ce?
– Crezi că va rezista?
Kruppe ridică din umeri.
– Vom vedea, bine? Kruppe are credință.
– Îndeajuns pentru amândoi?
Kruppe zâmbi.
– Firește.
Silverfox oftă.
– Prea bine. Mă bizui mult pe tine în privința asta, să știi.
– Picioarele lui Kruppe sunt stâlpi din piatră. Atingerea ta e atât de ușoară încât trece nebăgată în seamă de sinele demn. Draga mea, zgomotul produs de călăreții care vin te îndeamnă să iei o hotărâre – ce vei îngădui să fie văzut de cei care se apropie?
– Deocamdată, nimic, îi răspunse ea.
Apoi își înălță din nou brațele.
T'lan Ay dispărură în țărâna din care apăruseră.
Cu un sunet slab din gâtlej, Whiskeyjack se întoarse la calul lui. Existau prea multe secrete care creau vârtejuri în cele două armate, secrete care păreau să conțină promisiuni de revelații explozive. Probabil violente. Fu străbătut de un fior. Ce bine ar fi dacă Ben-cel-Iute ar fi aici... Hood mi-e martor, aș vrea să știu ce se întâmplă cu el, Paran și Arzătorii de Poduri. Au reușit? Ori sunt morți, cu țestele înfipte în stâlpii din jurul taberelor Barghast?
O parte considerabilă a avangărzii coloanei ajunse pe culmea dealului, unde se opri într-o linie neregulată.
Whiskeyjack sări în șa și se îndreptă spre grup.

Călare pe un cal cenușiu și slab, Kallor se oprise în mod deliberat la distanță de ceilalți. Mantia lui cenușie, decolorată, era strânsă în jurul umerilor. Umbre adânceau ridurile feței lui bătrâne și asprite de vreme. În vânt, câteva șuvițe de păr cărunt fluturau într-o parte.
Privirea lui Whiskeyjack mai zăbovi un moment asupra lui Kallor, sondând, apoi își mută ochii spre ceilalți oameni care se opriseră în linie pe culme. Brood și Dujek stăteau unul lângă altul. În dreapta lordului războinic se găsea escorta lui, Hurlochel; în stânga malazanului, purtătorul de stindard, Artanthos. Era prezent și Haradas, magul-negustor al Ghildei Trygale Trade și, bineînțeles, Korlat.
Niciunul dintre ei nu vorbi când calul lui Whiskeyjack ajunse pe culme.
Apoi, Dujek dădu din cap și spuse cu glas răgușit:
– Korlat ne-a povestit ce au găsit cercetașii. Mai e ceva în plus?
Whiskeyjack aruncă o privire spre femeia Tiste Andii, dar expresia de pe fața ei era indescifrabilă. Whiskeyjack clătină din cap.
– Nu, Mare Căpetenie. Korlat și neamul ei par să știe mai multe despre K'Chain Che'Malle decât noi ceilalți – acolo, jos, sunt oase sfărâmate, câteva arme și armuri. Eu nu le-aș fi putut identifica nicicum. Cercetașii Rhivi cred că sunt ale unor strigoi.
– Situație fericită pentru noi toți, murmură Kallor. Cu excepția lui Korlat, nu sunt la fel de ignorant ca voi ceilalți în ceea ce privește asemenea creaturi. Pe de altă parte, mă simt neobișnuit de vorbăreț. Așa. Rămășițele civilizației K'Chain Che'Malle pot fi găsite pe aproape orice continent al acestei lumi. În locul fostului meu imperiu, Jacuruku, mecanismele lor stranii au umplut puțurile și gropile din pământ – ori de câte ori poporul meu trebuia să pătrundă sub suprafața solului, găsea asemenea construcții. Ba mai mult, s-au descoperit tumuli. Savanții le-au cercetat atent conținutul. Vreți să vă prezint concluziile lor, sau vă plictisesc?
– Continuă, spuse Caladan cu glas tărăgănat.
– Prea bine. Constat mai multă înțelepciune decât am anticipat. Fiarele par a fi reptiliene, capabile să își crească odraslele pentru a căpăta anumite talente. Cei pe care Tiste Andii îi numeau Vânători K'ell, de exemplu, s-au născut ca războinici. În vale sunt versiuni strigoi, nu-i așa? Nu aveau mâini, ci săbii în

locul lor, sudate cumva de oasele antebrațelor. K'Chain Che'Malle aveau o societate matriarhală care respecta linia maternă. Așa cum o populație de albine are o regină, la fel aveau și aceste fiare. Ea este născătoarea, mama fiecărui copil. Iar în această Matroană rezidă capacitatea vrăjitorească a întregii familii. O putere care i-ar transforma în cerșetori pe zeii de astăzi. Puterea de a împiedica Zeii Străvechi să vină pe lumea aceasta, și, dacă K'Chain Che'Malle nu s-ar fi autodistrus, ei ar fi domnit netulburați până în ziua de azi.
– Autodistrugere, spuse Korlat, iar în ochi îi apăru o expresie stranie când îl studie pe Kallor. Interesant amănunt. Ne poți explica?
– Desigur. Între documentele care s-au găsit, asta după descifrarea limbii – și doar acest efort merită o poveste lungă, dar, văzându-vă cum vă foiți în șei ca niște copii nerăbdători, vă voi scuti de ea. Așadar, din documentele găsite, s-a aflat că Matroanele, fiecare stăpânind echivalentul unui oraș modern, se strânseseră pentru a-și declara propriile ambiții divergente. Nu este întru totul limpede ce doreau, dincolo de puterea uriașă pe care o aveau. Însă mai e nevoie de motive când ambiția este supremă? De ajuns să vă spun că a fost... resuscitată o rasă străveche, readusă din starea de extincție de către Matroane; o versiune mai primitivă a K'Chain Che'Malle. Negăsind un nume mai potrivit, savanții mei din acea perioadă i-au numit Cozi-Scurte.
Cu ochii ațintiți asupra lui Korlat, Whiskeyjack fu singurul care tresări auzind acele vorbe. În spatele lui, îi auzi pe Silverfox și pe Kruppe, care urcau panta.
– Asta, din cauză că ei se deosebeau din punct de vedere fizic de ceilalți K'Chain Che'Malle prin faptul că aveau cozile scurte și butucănoase, iar nu unele normale, lungi și ascuțite la vârf, continuă Kallor. Asta i-a făcut să nu fie la fel de iuți – erau mai înălțați, adaptați la lumea și civilizația de care aparținuseră la origini. Vai, acești noi copii nu au fost la fel de ușor de controlat cum erau Matroanele condiționate să se aștepte de la odraslele lor – mai precis, Cozile-Scurte nu își cedau sau combinau puterile magice cu cele ale mamelor. Urmarea a fost un război civil, iar vrăjile descătușate au fost apocaliptice. Pentru a înțelege măcar parțial disperarea Matroanelor, nu e nevoie

decât să călătoriți spre sudul acestui continent, până într-un loc numit Morn.
– Ruptura, murmură Korlat, și dădu din cap.
Kallor arboră un surâs înghețat.
– Ea a încercat să folosească puterea unei porți, dar nu tocmai poarta unui coridor obișnuit. A, nu, a preferat să deschidă portalul care ducea spre Tărâmul Haosului. O astfel de mândrie excesivă, dacă ar fi putut să o controleze – ar fi reușit să readucă *ordinea* – asupra unui asemenea lucru. Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi analizat propriile cuvinte, apoi râse. Vai, această poveste ne prezintă o lecție amară, nu credeți?
Caladan Brood își drese glasul.
– Să revenim la prezent, ce părere ai? În valea de jos, Vânători K'ell. Întrebarea care-și caută răspuns este: ce caută aici?
– Sunt folosiți.
Toți își îndreptară ochii spre Silverfox, care stătea în fața calului ei cu frâul în mână.
– Nu-mi place ceea ce aud, mârâi Dujek.
– Folosiți de Clarvăzătorul Pannion, repetă Silverfox.
– Imposibil, exclamă Kallor. Doar o Matroană K'Chain Che'Malle putea stăpâni un Vânător K'ell – chiar când era *strigoi*.
– Se pare că avem mai mulți dușmani, spuse Korlat.
– Clarvăzătorul Pannion are un aliat? întrebă Dujek, aplecându-se peste șa și scuipând. Nu a existat nici măcar o aluzie privind așa...
– Și totuși, îl întrerupse Silverfox. Dovada se află în fața noastră, în valea de jos.
– O Matroană nu poate naște alți copii din neamul ei fără sămânța masculilor vii, spuse Kallor. Așadar, după uciderea fiecărui Vânător K'ell, există unul mai puțin cu care să ne confruntăm.
Brood auzi și se întoarse, strângându-și pleoapele.
– E ușor de înghițit o asemenea revelație.
Kallor ridică din umeri.
– Totodată, avem în față un alt adevăr, continuă lordul războinic. În ceea ce privește distrugerea Vânătorilor K'ell, se pare că o face cineva în locul nostru.
Se lăsă tăcere; apoi, treptat, atenția tuturor se îndreptă spre Silverfox.
Ea zâmbi.

– Cu ceva timp în urmă am spus că veți avea cu toții nevoie de ajutor.
– T'lan Imass! strigă Kallor. Atunci, spune-ne, ticăloaso, de ce ar avea ceva cu K'Chain Che'Malle? Nu sunt *Jaghutii* dușmanii lor declarați? De ce să-ți pui la încercare susținătorii strigoi cu unul nou? *Femeie, de ce voi și T'lan Imass v-ați alăturat acestui război?*
– Nu ne-am alăturat, îi răspunse ea, cu pleoapele grele lăsate peste ochi, stând acolo unde ar fi stat și Tattersail, cu mâinile împreunate și odihnindu-se pe pliurile straielor, cu trupul masiv, însă atrăgător pe sub tunica din piele de căprioară.
A, acum știu. Iuțeala de mână. Atenție.
– Atunci nu nega faptul că T'lan Imassii tăi se fac răspunzători de uciderea acestor Vânători K'ell, spuse Brood rar, cu o expresie înnegurată, nesigură.
– Nu s-a întrebat niciunul dintre voi de ce T'lan Imass au pornit război împotriva Jaghutilor? spuse Silverfox, privindu-i pe fiecare dintre ei.
– Probabil că o explicație ne va ajuta să înțelegem, replică Dujek.
Silverfox dădu brusc din cap.
– Când au apărut pentru prima oară, Imass au fost siliți să trăiască în umbra Jaghutilor. Tolerați, ignorați, dar numai într-un număr redus, care putea fi ținut sub control. Siliți să trăiască în cele mai sărace ținuturi. Apoi, din rândul Jaghutilor s-au ridicat Tiranii, cărora le-a plăcut să îi țină în sclavie, silindu-i să ducă o existență de coșmar – și astfel, în acea situație s-au născut generații întregi care nu au cunoscut altă viață, nu au știut ce înseamnă libertatea. Lecția în sine s-a dovedit dură și nu a fost tolerată cu ușurință, pentru că adevărul era următorul: erau ființe inteligente într-o lume care exploata virtuțile altora, compasiunea, iubirea și credința lor în neamul propriu. Exploatați și disprețuiți. Câte triburi Imass au descoperit că zeii lor erau de fapt Tirani Jaghut? Ascunși sub măști prietenoase? Tirani, care îi manipulau cu arma credinței? Rebeliunea era inevitabilă, și s-a dovedit devastatoare pentru Imass. Mai slabi, nesiguri chiar în legătură cu ceea ce doreau, ori neștiind ce le va oferi libertatea în caz că o vor găsi… Însă ei nu au cedat. Nu am putut nici noi să facem asta.
Kallor rânji.

– Femeie, printre Jaghuti nu au existat decât câțiva Tirani.
– O mână de Imass era prea mult și, da, am găsit aliați în rândul Jaghutilor – cei pentru care acțiunile Tiranilor erau reprobabile. Însă deja aveam cicatrice. Născute din neîncredere, din trădări. Nu puteam avea încredere decât în cei din neamul nostru. În numele generațiilor care aveau să vină, toți Jaghutii trebuiau să moară. Niciunul nu putea fi lăsat în viață, pentru a zămisli copii, pentru a permite ca dintre acei copii să se nască alți tirani.
– Și cum se leagă asta de K'Chain Che'Malle? întrebă Korlat.
– Înainte ca Jaghut să domnească, această lume a fost dominată de K'Chain Che'Malle. Primii Jaghut au fost pentru K'Chain Che'Malle ceea ce au fost primii Imass pentru Jaghut. Făcu o pauză, iar privirea ei grea se plimbă de la unul la altul. Semințele dominației se nasc în fiecare specie. Războaiele cu Jaghutii ne-au distrus ca popor viu, ca o cultură care evolua. Acesta a fost prețul pe care l-am plătit *noi*, pentru a asigura libertatea pe care acum o aveți *voi*. Eternul nostru sacrificiu. Rămase din nou tăcută, apoi continuă pe un ton mai aspru: Așadar, acum vă cer – tuturor celor care și-au asumat sarcina de a purta război împotriva unui imperiu tiranic și atotdevorator, de a vă sacrifica viețile spre binele popoarelor care nu știu nimic despre voi, al tuturor tărâmurilor pe care nu ați călcat niciodată și pe care nici nu veți călca – și vă întreb ce anume, în ceea ce ne privește pe noi, T'lan Imass, scapă înțelegerii voastre? Distrugeți Pannion Domin. Acest lucru trebuie făcut. Pentru mine, pentru T'lan Imass, sarcina care ne așteaptă este de a distruge amenințarea care îl *sprijină* pe Clarvăzătorul Pannion, amenințarea care este K'Chain Che'Malle.
Le cercetă fețele cu atenție.
– Mai există o Matroană în viață. În carne și sânge. Dacă va găsi un bărbat din neamul ei... tirania Jaghut nici nu se va compara cu aceea a K'Chain Che'Malle. Prin urmare, acesta va fi sacrificiul *nostru*.
Doar vântul tulbură tăcerea ce se lăsă după ce ea rosti acele vorbe.
Apoi, Caladan Brood se întoarse către Kallor.
– Și o mai consideri pe această femeie abominabilă?
– Minte, răspunse Kallor cu glas răgușit. Tot acest război e lipsit de sens. Nimic altceva decât o înșelătorie.
– O înșelătorie? repetă Dujek, incapabil să creadă. A cui?

Kalor închise gura și nu îi dădu răspuns.
Haradas, magul-negustor al Ghildei Trygalle Trade, își drese glasul.
– S-ar putea să existe un oarecare adevăr în asta. N-aș zice că Silverfox minte – crede că rostește adevărul, în măsura în care este dispusă să ni-l dezvăluie. Nu, eu mă refer la înșelătorie. Să luăm în discuție infectarea coridoarelor. De acord, totul pare să emane dinspre Pannion Domin, dar, și pe de altă parte, mirosul otrăvii este acela al Coridorului Haosului. Acceptând toate astea, trebuie să ne întrebăm: de ce o Matroană a K'Chain Che'Malle, care este depozitara unei rezerve uriașe de vrăji, ar încerca să distrugă însăși căile puterii ei? Dacă a fost prezentă când s-a distrus Morn – când s-a creat Ruptura – de ce ar încerca să se folosească *din nou* de haos? O fi ambițioasă, probabil, dar să fie și neghioabă? Acest lucru e greu de înțeles.
Chiar în clipa în care vorbele ei căpătară înțeles, Whiskeyjack mai pricepu ceva. Mai există un dușman, iar judecând după expresiile de pe fețele celor mai mulți din jurul meu – mai puțin a lui Dujek și, fără îndoială, a mea – revelația nu este atât de surprinzătoare precum ar trebui să fie. Adevărat, am surprins o sugestie, dar nu am fost capabili să facem legătura. Brood, Korlat, Kallor – o, zei, nici măcar Kruppe sau Artanthos! Să nu uit să îi evit pe fiecare dintre ei data viitoare când particip la un joc al oaselor! Își îndreptă brusc ochii spre Silverfox, întâlnind aceeași privire adormită, cunoscătoare.
Nu, asta nu va mai da roade.
– Silverfox, spuse el cu glas gros. Ne depeni o poveste pentru a stârni înțelegerea în inimile noastre, dar se pare că eforturile tale au mers într-o direcție greșită, astfel că vei sfârși prin a submina tot ce ai încercat să obții. Dacă există o amenințare mai mare, o a *treia* mână, care ne manipulează pe noi și pe Clarvăzătorul Pannion... tu și T'lan Imass vă veți concentra atenția asupra ei?
– Nu.
– De ce?
Whiskeyjack rămase surprins văzând că privirea ei, hotărâtă până în acel moment, șovăi, apoi se îndreptă în altă parte. Glasul ei sună ca o șoaptă chinuită:
– Pentru că ne ceri prea mult, Whiskeyjack.
Nimeni nu scoase o vorbă.

Whiskeyjack se simți cuprins de spaimă. Se întoarse și își încleștă privirea cu a lui Dujek, văzând pe fața acestuia o oglindire a propriei groaze crescânde. Zei subpământeni, ne îndreptăm spre moarte. Un dușman nevăzut – însă unul pe care îl știm de multă vreme, unul despre care am știut că va veni mai curând sau mai târziu, unul care – în numele Abisului – îi face pe T'lan Imass să se crispeze...

– Ce nenorocire palpabilă! exclamă Kruppe. Nenorocire? Există oare vreun cuvânt potrivit? Dacă nu, atunci, printre nenumăratele talente ale lui Kruppe ar trebui să adăugăm și invențiile lingvistice! Prieteni! Atenție la mine! Dați-mi ascultare! Prindeți curaj, cu toții, știind că prietenul vostru Kruppe s-a așezat, cu picioarele bine înfipte în pământ, și cu masivitatea lui, în calea acelui dușman formidabil împotriva oricărei existențe, deși el nu a fost numit. Știind asta, dormiți liniștiți la noapte. Dormiți ca niște bebeluși în brațele mamelor voastre, așa cum ați mai făcut-o cândva – chiar și Kallor, deși imaginea asta creează șoc și consternare.

– La naiba! mugi Caladan Brood, pentru numele lui Hood, ce tot spui acolo, piticanie? Susții că vei sta în calea Zeului Schilod? Pe Abis, ești nebun de legat! Dacă nu faci dovada eficacității tale, urmă el pe un ton scăzut, în timp ce se răsuci și se aplecă de pe cal, apropiindu-se de Kruppe și ducând o mână spre mânerul înfășurat al barosului său – nu pot anticipa cât de tare mă voi înfuria.

– Brood, eu n-aș face asta, murmură Silverfox.

Dezvelindu-și dinții, lordul războinic se întoarse spre ea.

– Acum îți extinzi protecția spre această broască râioasă și arogantă?

Ea făcu ochii mari și se uită spre Kruppe.

– Kruppe, faci o asemenea cerere?

– Absurd! Nu te supăra, draga mea, în exprimarea mea nu a existat nici urmă de jignire, Kruppe te asigură în modul cel mai dulce!

Neîncrezător, Whiskeyjack se uită cu ochi mari cum bărbatul scund și rotofei, purtând haine pătate de mâncare și băutură, se înălță atât cât putea și își aținti ochii mici și sclipitori asupra lui Caladan Brood.

– Îl amenințí pe Kruppe din Darujhistan, adevărat? Ceri o explicație, da? Și pipăi acel baros, da? Îți arăți colții...

– Tăcere! bubui vocea lordului războinic, care se străduia să-și țină furia sub control.
Zei subpământeni, ce pune Kruppe la cale?
– Kruppe sfidează orice amenințare! Kruppe rânjește la orice demonstrație ar încerca furiosul lord războinic.
Barosul apăru brusc în mâinile lui Brood și, cu o mișcare abia vizibilă, acesta se roti în aer, descriind un arc de cerc, izbind pământul aproape de picioarele lui Kruppe.
Bubuitura trânti caii la pământ și îi făcu pe Whiskeyjack și pe ceilalți să zboare. O lovitură cumplită despică aerul. Pământul păru să se ridice pentru a-l întâmpina pe comandantul malazan, impactul fiind precum cel al unui pumn când acesta atinse solul, se rostogoli, apoi se duse de-a dura în josul pantei presărate cu bolovani.
Deasupra lui, caii nechezau. Un vânt fierbinte și țiuitor azvârli țărână și praf spre cer.
Grohotișul se mișca sub Whiskeyjack, curgând, alunecând în josul văii într-un ritm tot mai rapid și scoțând un muget bubuitor tot mai puternic. Pietrele se izbiră de armură, răpăiră lovindu-se de coif, făcându-l să devină confuz. Printr-o despicătură zimțată din norul de praf stârnit, preț de o clipă doar, reuși să surprindă o imagine neclară a șirului de dealuri de pe cealaltă parte a văii. Lucru imposibil, acestea se înălțau cu rapiditate, iar roca-mamă spinteca pojghița înierbată, azvârlind în aer dâre de praf, așchii de piatră și fum. Apoi, praful învârtejit înghiți întreaga lume din jurul lui. Bolovanii, rostogolindu-se la vale, săriră peste el, lovindu-l. Alții îl izbiră în plin, astfel că primi lovituri dureroase, care îl făcură să gâfâie, să tușească și să se înece în timp ce se rostogolea.
Solul continuă să se zguduie sub grohotișul care aluneca pe pantă. Câteva detunături cutremurară aerul și trecură ca niște vibrații prin oasele zdruncinate ale lui Whiskeyjack.
Pe jumătate îngropat în pietriș și stânci, se opri. Clipind, cu ochii parcă arzând, îi văzu în fața lui pe cercetașii Rhivi – sărind și ferindu-se din calea bolovanilor care se rostogoleau, amintind de un joc bizar și ucigător. Dincolo de ei, roca-mamă, neagră și scoțând aburi, se înălța ca un turn, iar coama unui nou șir de munți, continuându-și ascensiunea, ridicând și înclinând fundul văii în care se afla acum malazanul. Cerul de dincolo de munte

se învolbură, devenind cenușiu ca fierul, din cauza aburului și a fumului.

Să mă ia Hood... sărmanul Kruppe... Gemând, Whiskeyjack se răsuci cât de repede putu. Era plin de zgârieturi, simți cum niște vânătăi uriașe apăreau sub armura strivită, zdrobită, însă oasele lui rămăseseră intacte, ceea ce era un lucru uimitor. Își îndreptă ochii încețoșați spre coama dealului din spatele lui.

Grohotișul lăsase în loc fața curată și goală a stâncii. Cea mai mare parte a culmii podișului dispăruse, înlocuită de o insulă mică, având partea superioară plată... unde Whiskeyjack văzu câteva siluete mișcându-se, ridicându-se. Dar și cai care se chinuiau să se salte în picioare. Slab, auzi răgetul de protest al unui catâr.

Spre miazănoapte, despicând o potecă de-a lungul unei văi îndepărtate, apoi prin dealuri, se vedea o crăpătură îngustă din care ieșeau aburi, o fisură în pământ, care părea să nu aibă fund.

Dureros de încet, Whiskeyjack se smulse dintre pietre și se ridică.

Îl văzu pe Caladan Brood, cu barosul atârnându-i în ambele mâini neclintit... iar în fața lui, pe o insulă proprie, se afla Kruppe. Care își scutura praful de pe haine. Crăpătura care apăruse în locul în care barosul izbise pământul se despărțea perfect în jurul lui Kruppe, unindu-se la mică distanță în spatele lui.

Știind cât de disperat și de cutremurător ar fi sunat, Whiskeyjack se strădui să nu izbucnească în râs. Așadar, am văzut furia lui Brood. Și Kruppe, pitic ridicol, a rezistat. Dacă mai era nevoie, asta este dovada că acest Daru nu e ceea ce pare. Apoi se încruntă. O adevărată demonstrație – mă întreb pentru cine.

Un țipăt de stupoare îi întrerupse gândurile.

Korlat. Stătea cu fața spre miazănoapte, iar postura ei era crispată, concentrată asupra ei înseși.

Fisura, văzu Whiskeyjack abia acum – și buna lui dispoziție dispăru – se umplea de sânge.

Sânge murdar, putred. Să ne păzească Beru, Zeița Adormită... Burn doarme somnul muribunzilor, al celor otrăviți. Își dădu seama că acela era sfârșitul zilei, cea mai groaznică revelație. Bolnavă... Mâna ascunsă a Zeului Schilod.

Mhybe deschise brusc ochii. Carul se hurduca și se clătina. Tunetul cutremură pământul. Auzi de pretutindeni țipetele Rhivilor, un cor jelitor de alarmă și consternare. Oasele și mușchii ei protestară când fu azvârlită de colo-colo de cataclism, dar nu strigă. Voia doar să se ascundă.
Zguduiturile se stinseră, fiind înlocuite de mugetele îndepărtate ale bhederinilor și, mai aproape, de zgomotele pașilor oamenilor din neamul ei, care goneau prin dreptul carului. Turma era în pragul panicii și era iminentă o goană nebună și dezordonată a animalelor înspăimântate.
Ceea ce ne-ar aduce sfârșitul. Însă acest lucru ar fi un act de îndurare. Sfârșitul durerii, al coșmarurilor mele...
În vise era din nou tânără, dar acele vise nu îi aduceau bucurie. Prin tundra în care se trezea în mod invariabil, pășeau necunoscuți. Se apropiau. Iar ea fugea. Gonind ca un iepure al zăpezii. Alerga, alerga mereu.
Necunoscuți. Nu știa ce voiau, dar ei o căutau – măcar acest lucru era limpede. Urmărind-o, ca niște vânători care își urmăresc prada. A dormi însemna să se trezească epuizată, cu membrele tremurând și cu pieptul chinuit de răsuflări agonizate.
Fusese salvată de Abis, de acele nenumărate suflete zdrențuite, pierdute într-o foame disperată, eternă. Salvată de un dragon. *Pentru ce? Ca să mă abandoneze într-un loc în care să fiu vânată, urmărită neîncetat?*
Timpul trecu, punctat de cuvintele liniștitoare ale păstorilor către bhederinii înspăimântați. Până la urmă, animalele nu aveau să o rupă la fugă. Bubuiturile încă străbăteau pământul, valuri tot mai slabe care se îndepărtau.
Mhybe gemu încet când carul se hurducă din nou, de astă dată când sosiră cei doi Daru, Coll și Murillio.
– Te-ai trezit, observă consilierul. Asta nu e de mirare.
– Lăsați-mă în pace! spuse ea, strângând blănurile în jurul trupului care tremura și ghemuindu-se parcă pentru a se feri de cei doi bărbați. *E atât de frig...*
– Ai idee ce s-a întâmplat? îl întrebă Murillio pe Coll.
– Se pare că Brood s-a înfuriat.
– O, zei. Împotriva cui? A lui Kallor? Ticălosul acela merită...
– Nu împotriva lui Kallor, prietene, spuse Coll. Mai încearcă – n-ar trebui să-ți ia prea mult timp.

Murillio scoase un geamăt.
– Kruppe.
– Hood mi-e martor că ne-a pus tuturor răbdarea la încercare într-un moment sau altul... doar că niciunul dintre noi nu a fost în stare să despice jumătate din lume și să azvârle munți noi spre cer.
– L-a ucis pe prăpăditul acela? Nu pot crede.
– Se pare că a scăpat nevătămat. Tipic. S-a plâns de praful stârnit. Nimeni nu a avut de suferit, deși lordul războinic era cât pe ce să primească o copită în cap de la un catâr furios.
– Catârul lui Kruppe? Cel care merge dormind?
– Da, chiar acela.
Doarme. Visează că e cal, fără îndoială. Impunător, înalt, fioros...
– Animalul e foarte ciudat. N-am mai văzut catâr atât de... vigilent. În toate. Regină a Viselor, acela e cel mai ciudat lanț muntos pe care l-am văzut!
– Da, Murillio, pare mai mare decât e în realitate. Îți fură ochiul. O coloană vertebrală ruptă, precum ceva ce ai vedea la orizont, însă iată-l acolo, la nici jumătate de leghe de noi. Dacă mă întrebi pe mine, nu merită să te gândești la asta.
Nimic nu merită. Nici munții, nici catârii, nici furia lui Brood. Sufletele o asaltează pe fiica mea, acolo, lăuntric. Două femei și un Thelomen pe nume Sfărâmătorul de Țeste. Două femei și un bărbat pe care nu i-am cunoscut... însă am purtat acel copil în pântec. Eu, Rhivi, tânără, în floarea vieții, atrasă într-un vis când visul este făcut să fie real. Totuși unde, în fiica mea, sunt eu? Unde sunt sângele, inima Rhivi?
Nu are nimic din mine, absolut nimic. Doar un recipient – asta am fost – un recipient care să păstreze, iar apoi să dea naștere unei străine în lume.
Nu are niciun motiv să mă vadă, să mă viziteze, să mă ia de mână și să-mi ofere alinare. Rolul meu s-a încheiat, s-a terminat. Și iată-mă zăcând aici, ca un lucru lepădat. Uitată. O Mhybe.
Cineva își puse o mână pe umărul ei.
– Cred că doarme din nou, spuse Murillio.
– E mai bine așa, murmură Coll.
– Îmi aduc aminte de tinerețea mea, urmă Daru pe un ton domol, introspectiv.
– Și eu îmi amintesc de tinerețea ta, Murillio.
– Sălbatică și risipitoare.

– Câte o văduvă în fiecare noapte, din câte țin minte.
– Eram ca un magnet și totul se petrecea fără niciun efort, să știi.
– Observasem și noi asta.
Bărbatul oftă.
– Dar s-a sfârșit. Am îmbătrânit, am plătit prețul pentru zilele acelea.
– Poate vrei să spui pentru nopțile acelea.
– Cum zici. Au apărut rivali. Sânge tânăr. Marak din Paxto, înalt și zvelt,care, oriunde apărea, atrăgea privirile tuturor femeilor. Un ticălos îngâmfat. Apoi a fost Perryl din M'necrae.
– Hai, Murillio, scutește-mă de toate astea.
– Ideea este că au existat niște ani. Ani întregi. Ani de plăceri. Și, cu toate că sunt pe ducă, măcar pot privi înapoi ca să-mi amintesc acele zile – de acord, *nopți* – de glorie. Însă aici, cu această biată femeie...
– Da, te aud. Ai observat ornamentele din aramă pe care le poartă – uite, poți vedea brățările de la încheietura ei. Darul lui Kruppe, din Darujhistan.
– Ce e cu ele?
– Păi, cum spuneam. Le-ai observat? E ciudat. Când doarme, ele devin mai strălucitoare și lucioase.
– Chiar așa?
– Jur pe un teanc de batiste ale lui Kruppe.
– Ciudat.
– Însă acum au o culoare cam stinsă.
Cei doi bărbați care stăteau ghemuiți lângă ea rămaseră tăcuți. După câteva momente, Murillio o strânse de umăr.
– Of, draga mea, șopti el, tare aș vrea să-mi retrag vorbele.
De ce? Au exprimat adevărul. Vorbe pornite din inimă, care e generoasă, în ciuda tinereții tale iresponsabile. Ai dat glas blestemului meu. Asta nu schimbă nimic. Trebuie să-i fie cuiva milă de mine? Doar când dorm, se pare. Nu-mi spui nimic în față și îți consideri tăcerea drept un act de bunătate. Dar asta mă batjocorește, pentru că e de fapt indiferență.
Iar această tăcere a mea? Față de acești doi oameni amabili care se uită la mine în clipa de față? Care dintre nenumăratele mele metehne este dezvăluită astfel?
Se pare că mila voastră nu se compară cu a mea.

Apoi, gândurile ei rătăciră mai departe. Apăru pustietatea roșiatică, lipsită de copaci, a lumii ei din vis. Iar ea, înăuntrul acelei lumi.
Începu să alerge.
Cu chipul întunecat de furie, când intră, Dujek își azvârli mănușile în peretele cortului.
Whiskeyjack scoase dopul unui urcior cu bere și umplu cele două cupe care așteptau pe mica masă de campanie din fața lui. Ambii aveau pe față dâre de sudoare amestecată cu praf.
– Ce nebunie mai e și asta? făcu Marea Căpetenie, oprindu-se doar cât să ridice grăbit una dintre cupe, după care începu să pășească nervos încoace și încolo.
Whiskeyjack își întinse picioarele obosite, iar scaunul scârțâi sub greutatea lui. Luă o gură sănătoasă de bere, oftă, apoi spuse.
– Dujek, la care nebunie te referi?
– Ei, lista se lungește al naibii de mult. Zeul Schilod! Cele mai urâte legende vorbesc despre acel ticălos zdrobit.
– Poemul lui Fisher Kel Tath despre Înlănțuire.
– Hood mi-e martor că nu mă dau în vânt după poezie, dar am ascultat frânturi din el, recitate de barzi de tavernă și de alții ca ei. Pe boașele lui Fener, nu ăsta este războiul pe care m-am angajat să-l port.
Whiskeyjack se uită cu ochi mijiți la Marea Căpetenie.
– Atunci nu-l purta.
Dujek se opri și se întoarse spre adjunctul său.
– Continuă, spuse el după un moment.
– Brood știa deja, îi răspunse el cu o ridicare din umeri care îl făcu să se crispeze. *La fel și Korlat*. Alături de el îl poți include pe Anomander Rake. Și Kallor – deși nu-mi place sclipirea aceea avidă din ochii lui. Așadar, doi ascendenți și un presupus ascendent. Zeul Schilod este prea puternic pentru oameni ca tine și ca mine, Mare Căpetenie. Lasă totul în seama lor și a zeilor. La urma urmelor, Rake și Brood au participat la Înlănțuire.
– Ceea ce înseamnă că e dezordinea creată de ei.
– Pe scurt, așa este.
– Pentru care plătim cu toții, și foarte curând s-ar putea să plătim prețul suprem. Nu vreau să-mi văd armata folosită drept carne de tun în acest joc, Whiskeyjack. Din câte am înțeles, noi mărșăluiam pentru a strivi Pannion Domin, un imperiu muritor.
– Dujek, manipularea pare să se desfășoare de ambele părți.

– Și trebuie să mă alin cu ideea asta?
Privirea Marii Căpetenii era fioroasă. Rămase astfel încă un moment, apoi mai luă o gură de bere. Apoi întinse cupa goală.
Whiskeyjack i-o umplu.
– Prietene, noi nu prea trebuie să ne plângem de manipulare, nu-i așa?
Dujek tăcu, apoi își drese glasul.
Adevărat. Calmează-te, Mare Căpetenie. Gândește limpede.
– Pe de altă parte, continuă Whiskeyjack, eu am încredere.
– În ce? exclamă comandantul. În cine? Spune-mi, te rog.
– Într-un anumit omuleț odios, corpolent și scund.
– Kruppe! Ți-ai pierdut mințile?
Whiskeyjack zâmbi.
– Prietene, analizează-ți furia clocotitoare. Furia declanșată de sentimentul că ești manipulat. Folosit. Probabil înșelat. Acum gândește-te cum se simte un ascendent precum Caladan Brood când își dă seama că și *el* este manipulat. E de ajuns pentru a-l face să nu-și mai poată controla furia? E de ajuns să-l vezi scoțându-și barosul în încercarea de a-l șterge de pe fața pământului pe acel maestru păpușar afectat și încrezut.
Dujek rămase nemișcat câteva clipe, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet.
– Cu alte cuvine, *el* l-a luat în serios pe Kruppe.
– Darujhistan, spuse Whiskeyjack. Marele nostru eșec. Tot timpul am avut senzația că cineva, undeva, orchestra toată blestemăția. Nu Anomander Rake. Nu Cabal. Nici Vorcan și asasinii ei. Altcineva. Cineva ascuns atât de inteligent, atât de îngrozitor... de capabil... încât noi am fost neajutorați, cu totul neputincioși. Iar apoi, la negocieri, am descoperit cu toții cine era răspunzător de renașterea lui Tattersail. Ca și Silverfox, un copil al femeii Rhivi, sămânța plantată și nașterea s-au desfășurat într-un coridor necunoscut. Legarea laolaltă a ițelor – Nightchill, Bellurdan și Tattersail. Și, din câte se pare, acum un Zeu Străvechi a revenit pe tărâmul muritorilor. Și, în sfârșit, și cu totul remarcabil, T’lan Imass. Așadar, Tattersail, Nightchill și Bellurdan – toți din Imperiul Malazan – renăscuți de o femeie Rhivi, din armata lui *Brood*... cu o negociere iminentă, posibilitatea unei alianțe mărețe... cât de convenabil ca o copilă să unească taberele.
– În afara lui Kallor, punctă Dujek.

Whiskeyjack dădu încet din cap.
– Iar lui Kallor i s-a reamintit care este puterea lui Brood – din fericire, suficient cât să-l țină în frâu.
– Despre asta este vorba?
– Probabil. El a cerut o demonstrație, nu? Kruppe manipulează circumstanțele. Într-un fel. Nu cred că suntem sortiți să dansăm cum vrea el. În spatele lui Kruppe există un Zeu Străvechi, dar, chiar și așa, cred că e mai curând o alianță spre... beneficii reciproce, aproape între egali. Un parteneriat, dacă vrei. Uite, te asigur, toate acestea sunt speculațiile mele, dar îți spun ceva: am mai fost manipulat, la fel ca și tine. Însă de data asta lucrurile stau altfel. Mai puțin dușmănos. Dujek, de astă dată simt compasiune.
– O alianță a egalilor, murmură Marea Căpetenie, apoi clătină din cap. Și asta în ce-l transformă pe Kruppe? Este el vreun zeu deghizat? Un vrăjitor cu mari puteri, un arhimag?
Whiskeyjack ridică din umeri.
– Așa bănuiesc. Kruppe este muritor. Dar înzestrat cu o inteligență care este unică prin curajul ei. Și spun asta la modul cel mai serios. Unică, Dujek. Dacă ar fi azvârlit brusc înapoi pe tărâmul ăsta, Zeul Străvechi nu și-ar căuta ca aliat pe omul cu mintea cea mai strălucită?
Pe fața lui Dujek apăru o expresie de uimire și nedumerire.
– Whiskeyjack, dar... *Kruppe?*
– Da, Kruppe. Cine ne-a dat Ghilda Trygalle Trade, singurii negustori capabili să ne aducă provizii pe ruta pe care am ales-o pentru marș? Kruppe, care i-a adus lui Mhybe bunurile Primilor Rhivi, pentru ca ea să le poarte și astfel să-i mai aline durerea, și bănuiesc că acele ornamente urmează să înflorească deplin. Kruppe, singurul cu care Silverfox vrea să stea de vorbă, acum, când Paran este plecat. Și, din nou Kruppe, care s-a așezat în calea Zeului Schilod.
– Dacă e doar un muritor de rând, cum de a supraviețuit mâniei lui Brood?
– Ei, bine, cred că aliatul lui, Zeul Străvechi, nu vrea să-l vadă ucis pe Kruppe. Așadar, bănuiesc că a intervenit. Ce altceva ar fi putut fi?
Dujek își goli cupa.
– La naiba, spuse el oftând. Bine. În măsura în care putem, o să-l ignorăm pe Zeul Schilod. Rămânem concentrați asupra Pannion

Domin. Totuși, prietene, nu-mi place situația. Nu pot fi decât agitat de faptul că nu ne ocupăm în mod activ de analizarea acestui nou dușman.
– Mare Căpetenie, nu cred asta.
Dujek îl privi scurt, cercetător, după care pe chipul lui apăru o încruntătură.
– Ben-cel-Iute.
Whiskeyjack dădu încet din cap.
– Așa cred și eu. Nu sunt convins – o, Hood, nici măcar nu știu dacă mai e în viață, dar, din câte îl cunosc pe Ben, sigur este. Cât se poate de viu. Și, având în vedere agitația lui când l-am văzut ultima oară, nu-și face iluzii și nu e nicidecum neștiutor.
– Și asta e tot ce avem? Trebuie să îl păcălim pe Zeul Schilod?
– Mare Căpetenie, în cazul în care Kruppe este cel mai mare geniu al acestei lumi, înseamnă că Ben-cel-Iute este la un pas înapoia lui. La un pas foarte scurt.
Auziră strigăte venind de dincolo de pereții cortului, apoi zgomot de pași. Un moment mai apoi, Artanthos, purtătorul de stindard, dădu deoparte clapa ușii și intră.
– Domnilor, a fost zărit un Moranth singur. Venind dinspre nord-est. Este Twist.
Gemând din cauza cascadei de dureri și înțepături pe care o declanșă mișcarea pe care o făcuse, Whiskeyjack se ridică.
– Regină a Viselor, cred că vom primi știri.
– Să sperăm că sunt vești bune, spuse mârâit Dujek. Tare aș avea nevoie de așa ceva.

Fața ei era lipită de pietrele acoperite de licheni, dar asprimea acestora se reducea pe măsură ce sudoarea ei îmbiba plantele. Cu inima bubuindu-i în piept, cu răsuflarea devenind gâfâită, zăcea acolo scâncind, prea obosită pentru a continua să alerge, prea ostenită chiar pentru a-și înălța capul.
Tundra viselor ei dezvăluise noi dușmani. De astă dată, nu străinii o urmăreau.
Acum fusese descoperită de lupi. Creaturi uriașe, semețe, mai mari decât oricare alții pe care îi văzuse în viața ei de trezie. Aceștia apăruseră în salturi pe o culme care marca linia cerului spre miazănoapte. Opt fiare cu picioare lungi, și înalte în umeri, a căror blană avea umbrele atenuate ale peisajului. Fiara din

frunte se întorsese, ca și cum i-ar fi simțit mirosul în vântul rece și uscat.
Și așa începuse vânătoarea.
La început, pe Mhybe o încântase sprinteneala picioarelor ei tinere și vioaie. Iute ca o antilopă – mai rapidă decât orice muritor – fugise pe pământul pustiu.
Neobosiți, lupii țineau pasul cu ea, haita se desfășura în lateral, iar câte unul sprinta, țâșnind dintr-o parte în alta, silind-o să-și schimbe direcția.
De fiecare dată când încerca să rămână între dealuri, pe teren neted, creaturile reușeau să o îndrepte spre povârnișuri. Și începu să obosească.
Presiunea nu slăbea nicio clipă. În gânduri, în durerea crescândă din picioare, în focul din piept și în suferința apăsătoare din gâtlej, se năștea înțelegerea că nu exista scăpare. Că avea să moară. Trântită la pământ ca orice alt animal sortit să devină victima foamei lupilor.
Știa că pentru lupi, oceanul minții ei, biciuit acum de furtuna frenetică a panicii și a disperării, nu însemna nimic. Erau vânători, iar ceea ce sălășluia în sufletul prăzii lor nu avea nicio importanță. Ca în cazul antilopei, a puiului de bhederin și a ranagului, grația și frumusețea, promisiunea și potențialul – toate nu însemnau decât carne.
Lecția supremă a vieții, singura adevărată, îngropată sub o pojghiță groasă de amăgiri.
Înțelese că, mai devreme sau mai târziu, toți suntem doar hrană. Lupi sau viermi, sfârșitul, fie el brusc sau chinuitor, nu avea nicio importanță.
Scâncind, pe jumătate orbită, urcă împleticindu-se încă o coastă de deal. Lupii erau mai aproape. Auzea cum labele lor striveau lichenii și mușchiul uscat de vânt. În dreapta, în stânga, apropiindu-se tot mai mult, înaintând necontenit.
Scoțând un țipăt, Mhybe se împiedică și căzu cu fața pe culmea stâncoasă. Închise ochii și așteptă prima explozie de durere în clipa în care colții aveau să-i sfârtece carnea.
Lupii o înconjurară. Îi ascultă. O încercuiră, apoi începură să descrie spirale, apropiindu-se continuu.
O răsuflare fierbinte îi mătură ceafa.
Mhybe scoase un urlet.

Și se trezi. Deasupra ei, cerul albastru spălăcit, un șoim în trecere. Pâcla de praf stârnită de turmă se risipea. În aer, voci îndepărtate și, mult mai aproape, sunetul chinuit și șuierător al propriei respirații.
Carul se oprise. Armata își ridica tabăra pentru noapte.
Rămase ghemuită, nemișcată sub blănuri și piei. Două voci murmurau în apropiere. Simți miros de foc făcut cu balegă, apoi de fiertură cu carne și ierburi – salvie și o aromă de carne de capră. Auzi și o a treia voce, saluturile celor doi – toate ciudat de neclare, dincolo de putința ei de a le identifica. *Și nu merită efortul. Cei care mă veghează. Temnicerii mei.*
Carul scârțâi. Cineva se lăsă pe vine alături de ea.
– Somnul nu te-ar epuiza atât de mult.
– Nu, Korlat, nu ar trebui. Dă-mi voie să termin singură asta.
– Ba nu. Uite, Coll a făcut un ghiveci.
– Nu mai am dinți cu care să mestec.
– Sunt doar resturi de carne, care se înghit ușor. Și zeamă.
– Nu mi-e foame.
– N-are importanță. Să te ajut să te ridici în capul oaselor?
– Să te ia Hood, Korlat. Pe tine și pe toți ceilalți. Pe fiecare dintre voi.
– Hai, o să te ajut.
– Bunele voastre intenții mă ucid. Ba nu, nu mă ucid. Asta e, nu?
Scoase un icnet și făcu o încercare slabă de a se desprinde din mâinile lui Korlat, care o ridică fără efort în șezut. Mă torturează. Mila ta. Care nu e adevărată. Nu, uită-te la fața mea, Korlat. Își trase gluga mai strâns. Ca să nu fiu avidă după mila din ochii tăi. Unde e castronul? O să mănânc. Iar acum lasă-mă.
– Rămân cu tine, Mhybe, îi răspunse Korlat. La urma urmelor, sunt două castroane.
Femeia Rhivi își privi cu ochi mari mâinile uscate, ciupite ca de vărsat, scheletice, apoi castronul prins strâns între degete, zeama apoasă cu șuvițe mici de carne pătată de vin.
– Vezi asta? Măcelarul caprei. Ucigașul. A ezitat auzind țipetele animalului? S-a uitat în ochii lui rugători? A șovăit cu cuțitul în mână? În visele mele sunt precum capra aceea. La asta mă blestemi.
– Cel care a sacrificat capra a fost un Rhivi, spuse Korlat după o clipă. Jertfire. Invocarea spiritului iertător a cărui îmbrățișare este o necesitate. Amândouă știm cum pogoară acel spirit

asupra caprei, ori a oricărei creaturi al cărei trup va hrăni oamenii poporului tău, și a cărui piele vă va îmbrăca. De aceea, animalul nu țipă, nu se roagă. Am asistat... și m-am mirat, pentru că este cu adevărat ceva admirabil. Unic pentru Rhivi, nu prin intenție, ci prin eficacitatea sa evidentă. Este ca și cum spiritul ritualului i-ar arăta animalului un viitor mai bun – ceva dincolo de viața pe care a cunoscut-o până în acel moment.

– Astea sunt minciuni, murmură Mhyb. Spiritul le înșală pe sărmanele creaturi. Pentru a face sacrificarea mai lesnicioasă.

Korlat rămase mută.

Mhybe ridică bolul spre buze.

– Probabil că și așa, reluă Tiste Andii, înșelătoria este un dar al... îndurării.

– Nu există așa ceva, protestă Mhybe. Cuvinte pentru a-i liniști pe ucigaș și pe neamurile lui, nimic altceva. Mortul e mort, după cum ar spune Arzătorii de Poduri. Soldații aceia știu adevărul. Copiii Imperiului Malazan nu-și fac iluzii. Nu se lasă fermecați cu ușurință.

– Se pare că știi multe despre ei.

– Doi pușcași vin când și când în vizită. Și-au luat sarcina de a o păzi pe fiica mea. Și îmi spun despre ea, pentru că nimeni altcineva nu s-a sinchisit, iar pentru asta eu îi prețuiesc.

– Nu știam asta.

– Te sperie? Crezi că au fost destăinuite secrete îngrozitoare? Vrei să împiedici asta?

Mâna cuiva o strânse de umăr.

– Aș vrea ca măcar să mă privești în față, Mhybe. Nu voi face așa ceva. Și nici nu am știință că ți se ascund secrete cumplite. Aș dori să îi găsesc pe cei doi pușcași, să le mulțumesc.

– Dă-le pace, Korlat. Ei nu cer să li se mulțumească. Sunt soldați de rând, femei ale imperiului. De la ele știu că Silverfox este vizitată cu regularitate de Kruppe. Probabil că și-a asumat rolul de unchi de treabă. E un om foarte ciudat, înduioșător, în ciuda cumplitului blestem pe care l-a aruncat asupra mea.

– Blestem? Vai, Mhybe, așa cum îl văd eu pe Kruppe, îți pot spune că nu reprezintă un blestem pentru nimeni. Nu cred că și-a imaginat ce va însemna pentru tine renașterea lui Tattersail.

– Foarte adevărat. Înțeleg prea bine, să știi. A fost vizitat de Zeul Străvechi – care a ales să se amestece, ori era deja amestecat. S-a născut ceva abominabil, așa cum a spus Kallor, și chiar asta

a fost. Cadavrul uscat al lui Nightchill, sufletul lui Tattersail captiv în el, apariția țesută de vrăjitoria T'lan Imass. O creație de coșmar. Zeul Străvechi a încercat să o păstreze, într-o formă oarecare, și se pare că pentru asta a avut nevoie de Kruppe. Crezând că e un act de milă, el a făcut tot ce a putut. Kruppe și Zeul Străvechi au hotărât *să se folosească* de copila pe care au făurit-o. Oportunist sau deliberat încă de la început? Mai are vreo importanță? Și iată, acum Kruppe e alături de Silverfox. Conspiră? Sunt oare oarbă?

– Conspiră? În ce scop, Mhybe?

– Nu ai aflat încă? Mi-e greu să cred asta.

– E clar, tu ai tras concluzia că toți conspirăm... împotriva ta.

– Și nu e adevărat? Cu toată forța pe care o putu găsi în trup, Mhybe aruncă bolul, îl auzi vărsându-se, ricoșând din ceva și auzi strigătul de uimire al lui Murillio, care se părea că avusese ghinionul de a se afla în calea lui. Păziți-mă! spuse ea șuierat. Hrăniți-mă! Urmăriți-mă ca nu cumva să-mi iau viața! Și asta nu este o conspirație? Iar fiica mea – *fiica mea* – ea mă vizitează? Nu! Când am văzut-o ultima oară la față? *Când?* Abia dacă-mi aduc aminte când s-a întâmplat asta.

Cu glas scăzut, dar încordat, Korlat spuse:

– Te aud, prietena mea. Voi descâlci lucrurile. Voi descoperi adevărul, iar apoi ți-l voi spune. Îți promit, Mhybe.

– Atunci spune-mi ce s-a întâmplat. Azi, mai devreme. Am simțit ceva. Un eveniment. Coll și Murillio au vorbit despre o înfruntare între Kruppe și Brood. Spune-mi, Silverfox a fost amestecată în asta?

– A fost acolo, îi răspunse Korlat. Mi s-a alăturat când am plecat, ca răspuns la chemarea lui Whiskeyjack. O să fiu sinceră, Mhybe. S-a petrecut ceva înainte de confruntarea dintre Brood și Kruppe. Fiica ta a găsit... proteguitori, dar nu vrea să-ți ofere și ție acea protecție – din anumite motive, crede că acum ești în pericol. Nu știu sursa.

Însă eu o știu. Vai, Korlat, prietenia față de mine te-a orbit. Sunt în pericol. Amenințată de mine însămi.

– Protectori? Cine? Ce?

Korlat inspiră adânc și expiră încet.

– Silverfox mi-a cerut să nu-ți spun nimic despre ei. N-am înțeles de ce, însă am fost de acord. Acum îmi dau seama că am greșit.

Față de tine, Mhybe. O conspirație, și nu mă voi face părtașă la ea. Protectorii fiicei tale erau lupi. Fiare uriașe, străvechi...
Mhybe se simți cuprinsă de groază. Rânjind, își azvârli o mână spre fața lui Korlat, simțindu-și unghiile sfâșiind pielea.
– Cei care mă vânează! urlă ea, iar femeia Tiste Andii se retrase brusc. Ei vor să mă ucidă! Fiica mea.
Fiica mea! Ea îmi bântuie visele! Spirite subpământene, ea vrea să mă ucidă!
Coll și Murillio săriră în car și strigară alarmați, cu toate că femeia Tiste Andii le spuse șuierat să se liniștească, dar Mhybe nu-i mai auzea, încetase în acele momente să mai vadă ceva din lumea care o înconjura. Continuă să se zbată și să spintece aerul cu unghiile, simțind trădarea care îi pârjolea pieptul, transformându-i inima în cenușă. *Fiica mea! Fiica mea!*
Iar vocea mea scâncește.
Iar ochii mei cerșesc.
Și cuțitul acela din mâinile ei, iar în privirea ei nu este decât o intenție rece, înghețată.

Umbra de zâmbet dispăru de pe fața lui Whiskeyjack când o văzu pe Korlat sosind și remarcă ochii ei fierbinți ca fierul scos din foc; când trecu de intrarea în cort, văzu patru dâre paralele pe obrazul ei drept, umed de sângele care se scursese până la linia fălcii, iar acum picura pe paiele tocate care acopereau podeaua.
Malazanul fu cât pe ce să se retragă în momentul în care femeia Tiste Andii păși spre el.
– Korlat, ce s-a întâmplat?
– Iubitule, ascultă-mă, spuse femeia cu glas răgușit și glacial. Indiferent ce secrete mi-ai ascuns – despre Tattersail renăscută, despre acei blestemați T'lan Ay, despre ceea ce le-ai cerut celor două femei-pușcaș care o păzesc pe copilă să îi spună lui Mhybe – acum mi le vei dezvălui. Acum.
Percepându-i furia, Whiskeyjack îngheță și-și simți fața tresărind.
– Instrucțiuni? întrebă el încet. Nu le-am dat nicio instrucțiune. Nici măcar să o păzească pe Silverfox. Au făcut totul din proprie inițiativă. Pentru ceea ce ar fi putut spune ca să se ajungă la situația asta – ei bine, îmi asum răspunderea pentru asta, pentru

că le sunt comandant. Și te asigur, dar va fi nevoie să le pedepsesc...
– Oprește-te. Un moment, te rog.
Ceva se limpezise în mintea ei, ceea ce o făcu să tremure.
Whiskeyjack se gândi să o îmbrățișeze, dar se înfrână. Simți că ea avea nevoie de alinare, dar instinctul îi spuse că nu era pregătită să o primească. Privi scurt în jur, găsi o bucată de pânză relativ curată pe care o înmuie într-un vas cu apă, după care i-o întinse.
Ea îl urmărise în tăcere, iar culoarea ochilor ei deveni cenușie ca gresia, nu făcu niciun gest pentru a accepta cârpa.
El își coborî încet mâna.
– De ce a insistat Silverfox ca mama ei să nu afle de T'lan Ay? întrebă Korlat.
– Korlat, nu știu decât explicația pe care a dat-o. În acele momente am crezut că știai.
– Ai crezut doar.
El dădu din cap.
– Ai crezut că-ți ascund un secret. Ceva legat de Silverfox și de mama ei.
Whiskeyjack ridică din umeri.
– Plănuiai să mă confrunți?
– Nu.
Ea făcu ochii mari. Tăcerea se prelungi, apoi ea spuse:
– Pentru numele lui Hood, curăță-mi rănile.
Ușurat, el se apropie și se apucă să îi șteargă zgârieturile cu atingeri cât se poate de delicate.
– Cine te-a rănit? întrebă el încet.
– Mhybe. Cred că am făcut o greșeală îngrozitoare, în ciuda bunelor mele intenții.
– Asta se întâmplă deseori cu bunele intenții, murmură el.
Privirea lui Korlat deveni cercetătoare.
– Malazani pragmatici. Cu ochii limpezi. De ce continuăm să vă socotim soldați? Brood, Rake, Kallor... eu, vă considerăm pe tine, pe Dujek și armata voastră drept ceva... auxiliar. O sabie pe care sperăm să o strângem în mână când va fi nevoie. Se pare că suntem cu toții neghiobi. De fapt, niciunul dintre noi nu a ajuns să recunoască adevărul privind felul cum stau lucrurile.
El se încruntă.
– Și cum stau ele acum?

– Ați devenit coloana noastră vertebrală. Într-un anume fel, sunteți ceea ce ne dă tărie, ne ține laolaltă. A, știu că deții secrete, Whiskeyjack.
El zâmbi ironic.
– Nu atât de multe precum crezi. Ți-l voi destăinui pe cel mai important. Ne simțim depășiți. De tine – de Rake, de Caladan Brood, de Kallor. De armata Tiste Andii și de aceea a Rhivi și Barghast. O, Hood, până și mulțimea aceea de mercenari care te însoțește mă neliniștește. Suntem doar o armată. Cel mai bun vrăjitor al nostru nici măcar nu are grad. E mag de trupă, iar acum se află foarte departe și, bănuiesc eu, se simte ca o muscă prinsă într-o plasă de păianjen. Așadar, când vor începe luptele, știm că vom deveni vârful de lance, și asta o să ne coste scump. În ceea ce îl privește pe Clarvăzător, și ceea ce se ascunde înapoia lui, sperăm că voi veți rezolva asta. Același lucru e valabil și în cazul Zeului Schilod. Ai dreptate, Korlat, suntem doar soldați. Obosiți. Dacă noi suntem coloana vertebrală a acestei armate combinate, atunci să ne ajute Hood, pentru că suntem încovoiați, fragili.
Ea întinse o mână, o puse peste a lui și o apăsă pe obraz.
– Încovoiați și fragili? Nu cred.
Whiskeyjack clătină din cap.
– Nu sunt modest, Korlat. Spun adevărul, deși mă tem că nu ești pregătită să-l auzi.
– Silverfox o manipulează pe mama ei, zise Tiste Andii după un moment. Într-un fel. Poate chiar prin faptul că se face răspunzătoare de coșmarurile cumplite ale bătrânei.
– Mi-e greu să înțeleg asta.
– Tattersail nu ar face așa ceva, nu-i așa? Dar Nightchill? Ori Thelomen? Whiskeyjack, doar îi cunoști pe fiecare. Mai bine decât oricare dintre noi. E posibil ca vreuna dintre ele – ori ambele - să fie vinovate de asta?
El rămase tăcut, continuând să îi curețe rănile de pe obraz.
– Astea ar trebui văzute de un vraci. S-ar putea infecta, Korlat.
– Whiskeyjack. El oftă și făcu un pas în spate.
– Mă tem că Nightchill ar putea trăda. Țintele răzbunării ei ar putea fi alese fără discriminare. Același lucru e posibil și în cazul lui Bellurdan, Sfărâmătorul de Țeste. La urma urmelor, amândoi au fost trădați. Dacă ai dreptate în legătură cu ceea ce se

petrece cu Mhybe – că ele îi fac ceva – atunci cred că Tattersail li s-ar opune.
– Dar dacă a pierdut deja bătălia?
– N-am constatat niciun semn de...
În timp ce din ochi păru că îi ies fulgere, Korlat îl împunse cu un deget în piept.
– Asta înseamnă că acei doi soldați ai tăi ți-au raportat că nu au văzut niciun semn!
El făcu o grimasă.
– Cu toate astea, ele s-au oferit voluntar, Korlat. Având în vedere măsura alarmantă a ignoranței noastre în astfel de probleme, e bine să fii vigilent. Cele două femei au vrut să o păzească pe Silverfox deoarece o văd în ea pe Tattersail. Nu doar fizic, ci și ca personalitate. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, ele ar fi observat și ar fi venit la mine. Imediat.
Korlat își coborî mâna. Oftă.
– Iar eu am venit să-ți smulg capul de pe umeri. Să te ia naiba, Whiskeyjack, cum de-am ajuns să te merit? Și, să mă ia Abisul, de ce mai ești aici? După toate acuzațiile pe care ți le-am adus...
– În urmă cu câteva ore, Dujek a făcut la fel. Surâse. A fost o zi de pomină. Hai să chemăm un vraci.
– O clipă. Îl privi cercetător. Whiskeyjack. Ai idee ce bărbat rar ești?
– Rar? Zâmbetul i se întinse pe față. Sigur că știu. Există doar unul ca mine, slavă lui Hood.
– Nu asta am vrut să spun.
El se apropie de ea și își petrecu un braț în jurul taliei ei.
– Femeie, e timpul să găsim un vraci. Am nevoi simple, și noi ne pierdem vremea.
– Răspuns de soldat, spuse ea. Nu mă las prostită, să știi.
Nevăzut de ea, Whiskeyjack închise ochii.
Vai, dar ești, Korlat. Dacă ai ști adevărul despre spaima mea... te-aș putea pierde.

Vânturându-și brațele plin de entuziasm, Kruppe, Țiparul din Darujhistan, câteodată tăinuitor și hoț, Sfidătorul lui Caladan Brood Lordul Războinic, mergea pe aleea principală dintre corturi, îndreptându-se către carele de aprovizionare. Abia ieșise din cortul-bucătărie al efectivelor neregulate. Mott și avea în fiecare mână câte o negresă Nathi însiropată. La câțiva metri în

urmă, cu urechile aplecate în față și cu botul întins spre cele două prăjituri, catârul lui ținea pasul.
În tabără tocmai bătuse cel de-al doilea clopot al miezului nopții, făcând turmele îndepărtate de bhederini să mugească, sunete ce se stinseră când animalele adormiră din nou. Când ajunse în preajma carelor – dispuse într-un careu pentru a alcătui un fort pe roți – observă doi pușcași malazani, înfofoliți în mantii, stând dinaintea unui mic foc din balegi uscate. Kruppe își schimbă direcția de mers și se apropie.
– Buni prieteni, spuse el încet. E târziu și fără îndoială că domniile voastre ați dori ceva dulce.
Cele două femei ridicară privirile.
– Hm, mormăi una dintre ele. E acel Daru gras.
– Și catârul lui, care bântuie în umbră.
– Kruppe este unic! Priviți! Întinse prăjiturile din care picura sirop. Pentru voi, dragile mele.
– Și ce vrei să mâncăm, prăjiturile sau mâinile tale?
Auzind cuvintele camaradei ei, cealaltă își scoase cuțitul.
– Câteva tăieturi rapide și putem alege singure.
Kruppe făcu un pas înapoi.
– Regină a Viselor! Dovadă de lipsă de feminitate și de îndărătnicie. Gardienele frumoasei Silverfox, da? Liniștitor adevăr. Inima lui Tattersail, care strălucește atât de puternic în acea copilă-femeie.
– Da, te-am văzut de multe ori. Flecăreai cu fata. E vrăjitoare, clar. Ușor de văzut pentru aceia dintre noi care am cunoscut-o.
– Extraordinar de incoerent acest schimb de cuvinte. Kruppe este încântat.
– Primim prăjiturile alea cu sirop sau nu?
– Firește, dar sclipirea acelei lame continuă să îl orbească pe generosul Kruppe.
– N-ai deloc simțul umorului, nu-i așa? Alătură-te nouă, dacă îndrăznești.
Kruppe zâmbi și se apropie de ele.
– Negrese Nathi, dragile mele.
– Le recunoaștem. Soldații Mott aruncau cu ele în noi când rămâneau fără săgeți.
– Mi-aduc aminte că Jaybar a încasat una drept în mutră.
– Așa e, după care s-a împiedicat și când s-a ridicat era ca solul pădurii cu ochi.

– Îngrozitor genist, dar o armă mortală, confirmă Kruppe, oferindu-le din nou prăjiturile celor două femei.
Acestea le luară.
– Curajoasă misiune, să o protejați pe fecioara Rhivi.
– Nu e fecioară Rhivi. E Tattersail. Blana și pieile sunt doar de fațadă.
– A, înseamnă că ai stat de vorbă cu ea. Prăjiturile astea merg mai bine fără rămurele și frunze, nu-i așa?
Kruppe clipi, apoi dădu încet din cap.
– Neîndoielnic. O mare răspundere, să fiți ochii comandantului vostru în legătură cu fata despre care vorbeam.
Femeile încetară să mai mestece. Schimbară o privire, apoi una dintre ele înghiți și spuse:
– Cine, Dujek? Dacă noi suntem ochii lui, înseamnă că e orb ca o cârtiță.
– O, Kruppe se referea la Whiskeyjack.
– Whiskeyjack nu e orb, și nici el n-are nevoie de noi ca să vedem în locul lui.
– Cu toate acestea, spuse Kruppe zâmbind, fără îndoială că el e foarte mulțumit că voi v-ați asumat sarcina și ați raportat și așa mai departe. În cazul în care Kruppe ar fi în locul lui Whiskeyjack, așa ar sta lucrurile.
– Care lucruri?
– Păi, că aș fi mulțumit, bineînțeles.
Ambele femei își dreseră glasurile, apoi una pufni și spuse:
– Asta-i bună. Dacă ai fi în pielea lui Whiskeyjack. Ha-ha.
– A fost o figură de stil.
– N-a fost așa ceva, grăsanule. Încerci să calci pe urmele lui Whiskeyjack? Să vezi prin ochii lui?
– Așa e, o aprobă cealaltă femeie. Ha-h.
– Și așa ați procedat, observă Kruppe.
– Cum anume?
– Ați fost de acord.
– Corect. Whiskeyjack ar fi trebuit să ajungă împărat când cel vechi a fost doborât. Nu Laseen. Dar ea știa cine îi era rival, nu? De aia l-a degradat, l-a făcut sergent și l-a trimis departe, foarte departe.
– Înseamnă că acest Whiskeyjack e un om ambițios.

– Nicidecum, Daru. Și asta-i treaba. Ar fi fost un împărat bun, așa am zis. Faptul că nu a vrut e singura și cea mai importantă calitate care merită analizată.
– Curioasă afirmație, draga mea.
– Ba nu-s.
– Scuză-mă, ce nu ești?
– Curioasă. Ascultă, Imperiul Malazan ar arăta cu totul altfel dacă Whiskeyjack ar fi urcat pe tron cu ani în urmă. Dacă ar fi făcut ce voiam noi toți și ar fi luat-o pe Laseen de ceafă și ar fi azvârlit-o pe fereastra unui turn.
– Și era capabil de o asemenea faptă remarcabilă?
Cele două femei părură derutate. Una se întoarse către camarada ei.
– L-ai vedea fără cizme?
Cealaltă clătină din cap.
– Nu. Cu toate astea, ar fi fost ceva remarcabil. De ce nu?
– Atunci ar fi trebuit să-i dea un șut în fund, dar eu am zis să o ia de ceafă.
– Păi, picioarele care ar putea face asta ar fi remarcabile, nu?
– Ai dreptate.
– Hm, le întrerupse Kruppe. O *faptă* remarcabilă, dragile mele. O realizare.
– Aha.
– Ei, în fine. Am priceput. Deci, întrebi dacă ar fi făcut asta în caz că i-ar fi trecut prin cap, da? Sigur. Nu e bine să-l superi pe Whiskeyjack, și dacă asta nu e de ajuns, are și minte.
– Și atunci de ce nu a făcut asta atunci? întrebă Kruppe, mirându-se.
– Pentru că e soldat, nătărăule. Urcarea pe tron a lui Laseen a fost urâtă. Întregul imperiu se clătina. Oamenii încep să se înjunghie și se cațără pe un tron stropit cu sânge, și se întâmplă ca asta să nu se termine, câteodată e ca în cazul dominourilor, corect? Unul după altul, și tot așa, și toată șandramaua se prăbușește. El era acela pe care îl așteptam, ai înțeles? Am așteptat să vedem cum va lua tronul, cum o va elimina pe Laseen și așa mai departe. Iar când s-a mulțumit să salute și să spună „Da, împărăteasă“, ei bine, lucrurile s-au liniștit.
– I-a dat o șansă, pricepi?
– Sigur. Iar voi, fetelor, credeți că a greșit?
Cele două femei ridicară din umeri în același timp.

– Acum nu mai contează, spuse una dintre ele. Suntem aici, el este aici, și asta-i treaba.
– Așa să fie, spuse Kruppe și se ridică oftând. Minunată conversație. Kruppe vă mulțumește și își ia rămas-bun.
– Bine. Mulțumim pentru prăjituri.
– A fost plăcerea lui Kruppe. Noapte bună, dragile mele.
Apoi se îndepărtă, pornind din nou către carele cu provizii.
În timp ce Kruppe dispărea în întuneric, cele două femei rămaseră tăcute o vreme, fiind ocupate să-și lingă siropul de pe degete.
Apoi una dintre ele oftă.
Cealaltă o imită.
– Ei, bine?
– A fost al naibii de ușor.
– Așa crezi?
– Sigur. Omul a venit să descopere două creiere și a plecat cu jumătate.
– Cu toate astea, și jumătatea asta de creier putea să spună prea multe.
– Asta-i treaba cu jumătățile de creier, iubito. Dacă ar fi fost altfel, ar fi devenit bănuitor.
– Despre ce crezi că discută el cu Tattersail?
– Despre bătrână, bănuiesc.
– Și eu la fel.
– Pun ceva la cale.
– Asta cred și eu.
– Și Tattersail e la cârmă.
– Exact.
– Lucru care îmi convine.
– Și mie. Știi ceva? Prăjitura aia nu ar fi fost la fel de bună fără rămurele și frunze.
– Ciudat, și eu gândeam același lucru.

În interiorul fortului alcătuit din care, Kruppe se apropie de alt foc de tabără. La sosirea lui, cei doi bărbați aflați lângă foc ridicară ochii.
– Ce ai pe mâini? îl întrebă Murillio.
– Prietene, de Kruppe se lipește orice atinge.
– Da, știm asta de ani buni, spuse Coll cu glas gros.
– Și ce e cu blestematul acela de catâr? îl întrebă Murillio.

– Animalul mă urmărește îndeaproape, dar să lăsăm asta. Kruppe a purtat o discuție interesantă cu două femei-pușcaș. Și este încântat să vă informeze că Silverfox a încăput pe mâini pricepute.
– Lipicioase ca ale tale?
– Așa sunt acum, dragă Murillio, chiar așa.
– E destul de bine ceea ce spui, zise Coll, dar asta ne ajută? În carul de colo e o bătrână adormită, a cărei inimă zdrobită este cea mai neînsemnată dintre durerile ei, și asta e de ajuns ca să îl doboare până și pe cel mai tare bărbat, fără a mai vorbi de o bătrână fragilă.
– Kruppe e încântat să vă asigure că sunt în desfășurare evenimente care vor aduce îndurarea. Aparențele de moment trebuie ignorate.
– Și de ce nu-i spui ei asta? mârâi Coll, făcând semn către carul în care se afla Mhybe.
– Vai, încă nu e pregătită să primească asemenea adevăruri. Aceasta este o călătorie a spiritului. Trebuie să o înceapă lăuntric. În ciuda aparentei noastre omnipotențe, Kruppe și Silverfox doar atât pot face.
– Zău, omnipotență? Coll clătină din cap. Ieri aș fi râs auzind așa ceva. Așadar, l-ai înfruntat pe Caladan Brood, nu? M-ar interesa să știu cum ai reușit asta, broscoi blestemat.
Kruppe ridică din sprâncene.
– Iubite camarad Coll! Lipsa ta de credință îl zdrobește pe Kruppe până la degetele de la picioare, care se zvârcolesc de suferință!
– Pentru numele lui Hood, nu ne arăta. Kruppe, porți încălțările acelea de când te știu. Până și Poleil s-ar feri de ceea ce ar putea pândi în ele.
– Și așa s-ar și cuveni! Pentru a-i răspunde lui Coll cu o precizie succintă, Kruppe susține că mânia – ba nu, furia – nu are niciun efect asupra unuia ca el, pentru care lumea este ca o perlă cuibărită în cotloanele mizere ale creierului său musculos și cizelat. A, poate că aluzia șovăie dacă te gândești mai bine... și chiar mai rău dacă te gândești și mai bine. Kruppe mai face o încercare. După cum se spune, pentru cine este lumea doar un vis înaripat de culori și minuni inimaginabile, în care chiar și timpul și-a pierdut înțelesul și, pentru că veni vorba, este foarte târziu, nu? Somnul ne cheamă, acel fluviu de transsubstanțiere

calmă care metamorfozează uitarea în refacere și întinerire, și doar acest lucru este suficient pentru ca toți să încheiem această noapte plăcută!
Flutură din mâini în semn de salut și se îndepărtă. După un moment, catârul porni pe urmele lui.
Cei doi se uitară după ei.
– Aș vrea să văd barosul lui Brood atingând chelia aceea unsuroasă, spuse apăsat Coll după un moment.
– Probabil că ar aluneca, replică Murillio.
– Da, cred că ai dreptate.
– Pe Abis, midii, creier și picioare puturoase, cred că o să vărs.

Sus, deasupra taberei, Hoașca își strânse aripile obosite și grele ca plumbul și coborî în spirală spre cortul lordului războinic. În ciuda extenuării, se simțea străbătută de valuri de emoție și curiozitate. Din fisura aflată la miazănoapte de tabără continua să curgă sângele otrăvit al lui Burn. Corbul Uriaș auzise explozia când se găsea deasupra Munților Viziunii, departe spre sud-est, și își dăduse imediat seama ce însemna ea.
Furia lui Caladan Brood.
Sărutul barosului, iar odată cu el, o remodelare explozivă a lumii naturale. În ciuda întunericului reușise să vadă, iar coloana vertebrală precis desenată a unui lanț muntos bazaltic se înălțase acolo unde nu-și avea locul niciun munte, chiar în inima câmpiei Catlin. Și vrăjitoria care emana din sângele Zeiței Adormite – Hoașca recunoscuse și asta.
Atingerea Zeului Schilod. În venele lui Burn se petrecea o transformare. Cel Căzut făcea ca sângele ei să devină al lui. Iar acesta are un gust pe care îl cunosc bine, pentru că a fost ca laptele de mamă pentru mine, cu multă vreme în urmă. Pentru mine și pentru neamul meu.
În lumea subpământeană se petrecuseră schimbări, iar pe Hoașcă o încântau schimbările. Sufletul ei și al neamului ei fusese trezit și veghea. Niciodată nu se simțise mai vie.
Strecurându-se pe sub curenții ascendenți termici, ea coborî, plutind pe incluziuni de aer rece – ecouri ale tulburării traumatice care clocotise prin atmosferă după erupția de furie a lui Brood – apoi glisă în jos și ateriză cu un bufnet slab pe pământ în fața cortului lordului războinic.
Dinăuntru nu răzbătea nicio rază de lumină.

Cârâind încet, Hoașca trecu țopăind pe sub clapa de intrare.
– Nicio vorbă despre dezlănțuirea furiei mele, bubui din întuneric glasul lui Brood.
Corbul Uriaș își înclină capul spre pat. Lordul războinic stătea pe marginea lui cu capul între mâini.
– Cum dorești, murmură Hoașca.
– Prezintă raportul.
– Așa voi face. Întâi, de la Anomander Rake. A reușit. Sămânța Lunii a trecut nevăzută, iar acum... stă ascunsă. Copiii mei cutreieră departe peste tărâmul Clarvăzătorului Pannion. Lord războinic, nu doar ochii lor au văzut adevărul a tot ce se află acolo. Am văzut chiar eu...
– Lasă amănuntele astea pentru mai târziu. Sămânța Lunii este la locul ei. Bine. Ai zburat spre Capustan, așa cum ți-am cerut?
– Da. Și am fost martoră la prima zi și prima noapte de luptă.
– Și ce părere ai, Hoașco?
– Orașul nu va rezista. Dar nu din vina apărătorilor. Ceea ce le este potrivnic este prea mare.
Brood își drese glasul.
– Poate că ar fi trebuit să reanalizăm felul în care a dispus Dujek forțele de Morathi Negri.
– A, și ele sunt amplasate exact unde a vrut Un-Braț. Întorcând un ochi, apoi pe celălalt spre Caladan Brood, Hoașca ezită. Lord războinic, trebuie rostit un amănunt neobișnuit. Vrei să-l auzi?
– Prea bine.
– Clarvăzătorul poartă un război spre miazăzi.
Brood ridică brusc capul.
– Da, spuse Hoașca dând din cap. Copiii mei au văzut armate Domin retrăgându-se spre miazănoapte. Chiar spre Punctul de Observație. Clarvăzătorul a dezlănțuit vrăji formidabile împotriva dușmanului nevăzut. Fluvii și ziduri de gheață. Geruri amarnice, vânturi și furtuni – de mult nu am mai văzut respectivul coridor dezvăluit.
– Omtose Phellack. Coridorul Jaghut.
– Chiar și așa. Lord războinic, pari mai puțin surprins decât m-am așteptat.
– Mă surprinde războiul purtat la miazăzi, Hoașco.
Se ridică, își puse pe umeri o pătură din blană și începu să se plimbe agitat.
– De Omtose Phellack, nu... nu sunt surprins.

– Bine. Clarvăzătorul nu este așa cum pare.
– Sigur că nu. Eu și Rake am avut unele bănuieli.
– Ei, bine, exclamă Hoașca, dacă aș fi știut asta, aș fi examinat mai îndeaproape situația de la Punctul de Observație. Îndărătnicia voastră ne jignește pe toți.
– Nu am avut nicio dovadă, Hoașco. Pe de altă parte, prețuim prea mult fundurile voastre acoperite cu pene ca să riscați să vă apropiați prea mult de bastionul unui dușman necunoscut. Nu mai are rost să discutăm despre asta. Spune-mi, Clarvăzătorul rămâne în Punctul de Observație?
– Neamurile mele nu au putut afla asta. Există condori în zonă, iar ei nu tolerează prezența noastră.
– De ce v-ar face necazuri niște păsări oarecare?
– Nu sunt chiar oarecare. Vai, păsările muritoare sunt ceva mai mult decât șopârle cu pene, dar acești condori sunt mai șopârle decât altele.
– Ochii Clarvăzătorului?
– Posibil.
– Asta ar putea fi periculos.
Cu aripile pe jumătate îndoite, Hoașca ridică din umeri.
– Ai vreo fărâmă de carne? Mi-e foame.
– Sunt niște resturi de carne de capră de la masă în groapa din spatele cortului.
– Poftim? Vrei să mănânc dintr-o *groapă de gunoi?*
– Doar ești un corb, Hoașco, de ce nu?
– Scandalos! Dar dacă asta e tot ce se găsește...
– Asta e tot.
Pocnind din cioc pentru a-și domoli furia, Hoașca țopăi spre peretele din spate al cortului.
– Pe viitor să mă iei drept exemplu, murmură ea când începu să-și facă loc pe sub pânza cortului.
– Ce vrei să insinuezi? întrebă Brood.
Ea își vârî capul în cort, deschise clonțul ca și cum ar fi râs mut, apoi îi răspunse:
– Mi-am ieșit din fire?
Mârâind, Brood făcu un pas către ea.
Corbul Uriaș scoase un țipăt și fugi.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Primul Copil al Seminței Moarte
visează răsuflarea ultimă a unui tată
și aude, ca un refren etern,
țipătul prizonier din plămâni –
Îndrăznești să fii înapoia ochilor lui
chiar și pentru o clipă?

Primul Copil al Seminței Moarte
conduce o armată a tristeții
pe drumul ros până la os al foamei
unde o mamă dansează și cântă –
Îndrăznești să mergi alături de el
și să îi strângi mâna cu dragoste?

Primul Copil al Seminței Moarte
este acoperit de haosul armurii zdrobite
care îl apără de momentul nașterii
prin ani de învățătură –
Nu îndrăzni să îl judeci prea aspru
ca să nu îi porți pielea.

Silba Inimii Sfărâmate
K'alass

Tenescowrii se înălțau ca un potop inexorabil împotriva fiecărui zid al orașului. Se înălțau, apoi măturau totul în cale, o masă de oameni înnebuniți de foame. Baricadele de la porți se îndoiau sub presiunea lor, apoi cedau.

Și Capustanul se îneca.

La patru sute de pași de cazărmi, Itkovian își îndemnă calul stropit de sânge să se rotească. Câteva siluete se ridicară de dedesubt și degetele lor ca niște gheare se plimbară de-a lungul picioarelor în armură ale animalului. Acesta lovi cu o furie rece cu copitele de câteva ori, strivind oase, zdrobind piepturi și capete.

Trei Coame ale Săbiilor Cenușii îl înconjurau pe Nicovala Scutului într-un loc în care fuseseră izolați de cazarma aflată pe dealul domol, devenit cimitir de stâlpi. Mai toate sicriele îngropate în poziție verticală fuseseră răsturnate, spărgându-se și împrăștiindu-și conținutul mucegăit, încă înveșmântat în pânză, acum amestecat cu verii lor întru moarte.

Itkovian văzu poarta cazărmii, de care stătea lipită o movilă înaltă de cadavre – suficient de înaltă pentru a fi escaladată, lucru pe care zeci de Tenescowri îl făceau în acele momente, dorind să ajungă spre asterelile care o flancau, doar pentru a fi întâmpinați de sulițe cu mânere lungi, ale căror lame erau zimțate. Sulițe care ucideau, care răneau țăranii care nu făceau niciun efort pentru a se apăra, care trăgeau după ei, înainte și înapoi, dâre lungi de sânge.

Itkovian nu văzuse niciodată o asemenea imagine de groază. În ciuda nenumăratelor bătălii la care participase, a ororilor luptelor și a lucrurilor pe care un soldat le vede chiar fără să vrea, imaginea din fața lui făcea să dispară orice altceva din mintea lui.

Țăranii se prăbușeau, se rostogoleau în josul movilei de cadavre, iar dintre cei care încercau să urce, femeile săreau la bărbații muribunzi, îi țintuiau cu picioarele și, înconjurate de sângele care curgea, de țipete și degete care se mișcau spasmodic, îi violau.

La marginea zonei în care se aflau morții și muribunzii, alții se hrăneau cu trupurile semenilor.

Două coșmaruri gemene. Nicovala Scutului nu putea spune care dintre ele îl cutremura mai mult. Sângele îi trecea glacial prin

vene și, cu o teamă vecină cu panica, își dădu seama că asaltul abia începuse.
Un alt val de țărani năvăli și se înfruntă cu nefericitul grup de Săbii Cenușii aflat în cimitir. Pretutindeni, bulevardele largi și străzile erau înțesate de Tenescowri frenetici. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Itkovian și a soldaților lui. Indiferent de distanța la care se aflau, Tenescowri întindeau mâinile spre apărători și gherăiau flămând aerul.
Împreunându-și scuturile, Săbiile Cenușii alcătuiră din nou careul chinuit, înconjurându-l pe Nicovala Scutului. Acel careu avea să fie înghițit, înțelese prea bine Itkovian, așa cum se întâmplase cu câteva momente mai devreme, însă dacă soldații lui tăcuți puteau proceda ca înainte, careul se va ridica din nou din marea de cadavre, croindu-și drum, azvârlindu-și dușmanii înapoi și urcând pe coama unei noi movile alcătuite din carne și oase. Și, dacă reușea să rămână pe cal, Itkovian își va roti sabia în toate părțile, ucigându-i pe toți cei care ajungeau în raza de acțiune a armei lui – iar cei care erau răniți aveau să piară sub copitele încălțate în fier ale calului său.
Niciodată până atunci nu mai ucisese atât de mulți oameni, iar asta îl îngrețoșa, îi umplea inima cu o ură copleșitoare față de Clarvăzător. Care făcuse așa ceva poporului său. Și față de Septarhul Kulpath, pentru cruzimea sângeroasă de care dăduse dovadă când îi trimisese pe acei țărani nefericiți spre colții unei armate disperate.
Lucru și mai revoltător; tactica lui părea să dea roade: *Însă cu un preț de neînchipuit.*
Cu un urlet la unison, Tenescowrii atacară.
Primii care ajunseră aproape de careul zbârlit fură făcuți în bucăți. Prăbușindu-se și țipând, aceștia fură trași înapoi de camarazii lor, fiind devorați cu o furie care se dovedea a fi mai feroce decât dușmanul pe care îl înfruntaseră în prima linie. Alții înaintară pentru a avea parte de aceeași soartă. Însă veneau tot mai mulți, cățărându-se pe spinările celor din fața lor, în vreme ce alții se urcau pe umerii lor. Preț de o fracțiune de secundă, Itkovian avu în fața ochilor un zid alcătuit din trei straturi de oameni sălbăticiți, zid care se prăbuși spre interior, îngropând Săbiile Cenușii.
Careul se nărui sub greutatea atacatorilor. Săbiilor Cenușii le fură smulse armele din mâini. Scuturile soldaților se prăbușiră,

coifurile le fură smulse de pe capete și, oriunde ar fi privit Nicovala Scutului, era numai sânge.
Alte siluete se cățărară pe suprafața care palpita. Satâre, securi și cuțite loviră în trecere, dar Itkovian era ținta lor supremă, așa cum știa că se va întâmpla. Nicovala Scutului își pregăti sabia lată și scutul. O ușoară schimbare a presiunii exercitată de picioare făcea bidiviul să se rotească neîncetat. Animalul își azvârli capul într-o parte și în alta, după care și-l lăsă în jos pentru a-și apăra gâtul. Armura care îi acoperea creștetul, gâtul și pieptul era deja mânjită de sânge și strivită. Calul lovea cu copitele, dornic de a strivi carne vie.
Primul țăran apăru în raza de acțiune. Itkovian își roti sabia, văzu capul zburând departe de corp, dar și trupul tremurând și tresărind înainte de a se nărui pe movila de cadavre. Calul lui lovi pe neașteptate cu copitele din spate, se auziră sunete de trupuri lovite, după care animalul se așeză pe patru picioare și se cabră, iar copitele din față loviră și se rotiră, doborând o femeie la pământ. Un alt Tenescowri sări în față, încercând să se prindă de unul dintre picioarele dinainte ale calului. Itkovian se aplecă în față și înfipse sabia în șalele omului, tăind suficient de adânc pentru a-i reteza șira spinării.
Calul lui se întoarse, iar picioarele lui azvârliră cadavrul cât colo. Animalul își roti apoi capul, dinții lui crăpară capul chel al unui țăran, trecând prin os și retrăgându-se, având în gură păr și o bucată de craniu.
Câțiva țărani încercară să îl prindă pe Itkovian de coapsa piciorului pe care și-l apăra cu scutul. Se răsuci și se lăsă în jos peste omoplații calului. Lama sabiei lui trecu prin mușchi și clavicule. Sângele și carnea rămaseră în urmă.
Calul lovi din nou cu copitele. Mușcă în dreapta și în stânga, apoi se întoarse, dar acum presiunea exercitată de mâini și greutatea dușmanilor veneau din toate părțile. Itkovian își roti sabia, lovind orbește, de parcă ar fi avut un bici în mână, însă de fiecare dată găsind o țintă. Cineva reuși să urce pe crupa calului, exact în spatele lui. El își arcui spinarea, apoi lovi cu pumnul înmănușat peste cap, țintind în jos. Simți marginea mănușii trecând prin piele și carne, apoi de-a lungul coastelor, după care aceasta se opri în partea de jos a pântecului atacatorului.

Un jet de bilă și sânge mânji partea din spate a șeii. Silueta alunecă și dispăru.
Strigă o comandă, iar calul își lăsă brusc capul în jos. Itkovian își roti arma, descriind o mișcare de lovire în plan orizontal. În traseul ei, lama acesteia tăie, lovi și atinse atacatori. Calul pivotă, iar Nicovala Scutului repetă lovitura în sens invers. Se răsuci din nou, și sabia biciui de jur împrejur.
În acest fel, omul și animalul făcură un cerc complet, provocând răni îngrozitoare dușmanilor. Prin arșița cumplită de sub coiful cu vizieră, Itkovian reuși să adune în minte imagini fragmentare ale scenei din jurul său.
Săbiile Cenușii nu mai puteau să se ridice. De astă dată nu mai exista scăpare. Nu reuși să vadă nicio cămașă de zale cunoscută. Venind din toate părțile, și având un strat de cadavre de un stat de om sub picioare, Tenescowrii se strângeau în jurul lui. Iar undeva dedesubtul acelei suprafețe clocotitoare se aflau soldații lui. Îngropați de vii, îngropați murind, îngropați deja morți.
Nu mai rămăseseră decât el și calul, asupra cărora se concentrau sute și sute de ochi disperați și hămesiți.
Sulițele capturate treceau din mână în mână spre țăranii care se aflau cel mai aproape de el. Peste câteva momente acele arme cu mânere lungi aveau să înceapă a lovi din toate părțile. Nici armura lui Itkovian, nici a calului nu puteau face față asaltului.
Colți Gemeni, sunt al vostru. În acest ultim moment.
– Rupe!
Calul de luptă aștepta acea comandă. Țâșni înainte. Copitele, pieptul și umerii animalului trecură prin mulțimea de Tenescowri. Itkovian lovi cu sabia în stânga și în dreapta. Atacatorii se bălăbăneau, se despărțeau, dispăreau sub copitele care frământau totul în cale. Câteva sulițe dădură să-l împungă, dar vârfurile lor alunecară pe armură și scut. Pe cele din dreapta le îndepărtă cu lovituri de sabie.
Ceva îl străpunse în șale, făcând zalele cămășii să plesnească, răsucindu-se și pătrunzând prin pielea tunicii matlasate. Durerea îl săgetă pe Itkovian în clipa în care vârful zimțat al suliței pătrunse prin pielea lui și, scoțând un hârâit, atinse ultima coastă de jos, aproape de coloana vertebrală.
În același moment, calul scoase un urlet, pentru că fusese lovit de o suliță, iar vârful din fier al acesteia pătrunsese adânc în

pieptul lui. Animalul se legănă spre stânga, se poticni cu capul plecat, încercând să muște bățul armei.

Cineva sări pe scutul lui Itkovian și răsuci peste el o secure de pădurar. Lama în formă de V se îngropă adânc între umărul lui stâng și gât, unde se blocă.

Nicovala Scutului împunse cu vârful sabiei în fața țărăncii. Lama armei despică un obraz și ieși prin celălalt. Cu fața la câțiva centimetri de cea a victimei, Itkovian răsuci lama, iar arma îi distruse fața tânără. Scoțând un sunet ca un gâlgâit, femeia căzu pe spate.

Simți greutatea suliței, al cărui vârf îi rămăsese înfipt în spinare, și îl auzi zdrăngănind când se lovea de armura de pe crupa calului care se rotea și tresălta.

Cuțitul unui vânzător de pește nimeri în porțiunea neprotejată de sub genunchiul stâng, ajungând până la încheietură. Itkovian făcu o mișcare slabă de retezare cu partea de jos a scutului, care se dovedi totuși suficientă pentru a-l îndepărta pe atacator. Lama subțire plesni, dar cei aproape cincisprezece centimetri ai ei rămaseră în genunchi, retezând și rozând cartilajele și tendoanele. Sângele umplu spațiul dintre pulpă și pânza matlasată care o îmbrăca.

Nicovala Scutului nu simțea nicio durere. O claritate brutală îi stăpânea gândurile. Zeul lui era cu el, în acele momente, în acea clipă supremă. Cu el și cu bravul, semețul cal de luptă pe care stătea călare.

Legănarea în lateral a animalului încetă când acesta – după ce scăpase de suliță – se îndreptă, în ciuda sângelui care îi șiroia din piept. Calul făcu un salt în față, strivind corpuri sub copite, lovi, se încordă și urcă spre ceea ce părea a fi – lucru imposibil pentru ochii lui Itkovian – un bulevard eliberat, un loc în care așteptau cadavre neclintite.

Înțelegând în cele din urmă ceea ce avea sub ochi, Nicovala Scutului își reînnoi eforturile. Dușmanii se topeau în depărtare, în toate părțile. Țipetele și încleștarea armelor răsunau sălbatic în coiful lui Itkovian.

Un moment mai apoi, calul ajunse pe un teren liber și își azvârli picioarele din față înainte în timp ce se cabră – de astă dată nu în semn de furie, ci de triumf.

Durerea apăru în clipa în care Itkovian se lăsă peste gâtul îmbrăcat în armură al calului. Era o durere ca nicio alta simțită

până atunci. Sulița rămăsese înfiptă în spatele lui, lama ruptă a cuțitului era prinsă în mijlocul genunchiului stâng, iar securea era îngropată în rămășițele sfărâmate ale claviculei. Strângând din dinți, reuși să potolească salturile nebunești ale calului, reuși să îl facă să se rotească încă o dată pentru a ajunge din nou față în față cu cimitirul.
Cu o uimire nemăsurată, își văzu soldații croindu-și drum și eliberându-se din masa de morți care îi îngropase, ridicându-se ca dintr-un tumul de cadavre, tăcuți ca fantomele, mișcându-se spasmodic, de parcă doreau să se trezească după un coșmar oribil. Se vedeau doar doisprezece, însă erau cu doisprezece mai mulți decât ar fi crezut că era posibil.
Auzi zgomot de ghete apropiindu-se. Clipind pentru a-și alunga sudoarea plină de praf din ochi, încercă să-și concentreze privirea asupra siluetelor care îl înconjurau.
Săbii Cenușii. Cu cămășile de zale zdrențuite și pătate, chipurile tinere și palide ale recruților capan.
Apoi, călare pe un cal ca al său, Sabia Mortală. Brukhalian, în armură neagră, cu părul negru devenit o coamă sălbatică, plină de sânge, ținând în mâna uriașă, înmănușată, sabia sfântă a lui Fener.
Își ridicase viziera. Cu ochii întunecați, îl fixă pe Nicovala Scutului.
– Scuze, domnule, spuse Brukhalian cu glas tunător când ajunse alături de el. Pentru întârziere.
În spatele Sabiei Mortale, Itkovian îl văzu apoi pe Karnadas apropiindu-se grăbit. Fața lui trasă și palidă ca a unui cadavru i se păru totuși frumoasă.
– Destriant! spuse el gâfâind și legănându-se nesigur în șa. Calul meu, domnule... soldații mei...
– Fener e cu mine, domnule, îi răspunse Karnadas cu glas tremurător. Și astfel îți voi răspunde.
Apoi lumea se întunecă. Itkovian se simți tras brusc de câteva mâini pe dedesubt, ca și cum ar fi căzut în îmbrățișarea lor. După aceea, gândurile lui rătăciră – *calul meu... soldații mei...*. și se prăbuși în uitare.

Doborâră obloanele subțiri și își croiră drum prin încăperile de deasupra parterului. Se furișară prin tunelul de cadavre îngrămădite care fusese cândva casa scărilor. Colții din fier ai lui

Gruntle erau tociți, ciobiți și găuriți. Deveniseră bâte zdrențuite în mâinile lui. Ocupase holul principal și, încet și metodic, ridica baricade de carne care se răcea și oase sfărâmate.
Oboseala nu îi făcea brațele ca de plumb și nu îi diminua acuitatea. Răsuflarea îi rămăsese constantă, fiind doar puțin mai adâncă decât de obicei. Pe antebrațe se vedea un tipar ciudat de pete și dungi de sânge, care se înnegrea și părea să îi pătrundă în piele. Rămăsese indiferent la toate acestea.
Ici și colo, în mareea umană de Tenescowri erau rătăciți și soldați Clarvăzători-domin. Probabil fuseseră purtați de val fără voia lor. Gruntle doborî țărani ca să lupte cu aceștia. Era singura lui dorință. Să îi înfrunte. Să îi ucidă. Restul erau pleavă, o pleavă supărătoare care îi stătea în cale. Îl împiedica să facă ceea ce voia.
Dacă și-ar fi văzut chipul, și l-ar fi recunoscut cu greu. Dungi înnegrite porneau dinspre ochi și dinspre obrajii bărboși. O ambră roșiatică îi brăzda barba. Ochii lui căpătaseră culoarea ierburilor de prerie, uscate de soare.
Oamenii miliției pe care o conducea ajunseseră la o sută, siluete tăcute care erau ca niște prelungiri ale voinței lui. Fără să-i pună la îndoială autoritatea și privindu-l cu venerație. Fețele lor străluceau când își ațintea privirea asupra lor. Asta nu îl mira și nu își dădea seama că iluminarea pe care o vedea era reflectată, că ei nu făceau decât să oglindească emanația palidă, însă ciudat de tropicală, a ochilor lui.
Gruntle era mulțumit. Răspundea la tot ce suferise Stonny – ea lupta acum alături de adjunctul lui, acel soldat Lestari, scund și vânos, și apăra casa scării aflată în partea din spate a blocului de locuințe. După ce, cu câteva ore mai devreme, se retrăseseră în acea clădire, o întâlnise doar o dată. Și asta îl cutremurase, îl mișcase în străfundul ființei, și era ca și cum s-ar fi trezit șocat – ca și cum în tot acel timp, sufletul îi fusese ghemuit, ascuns, mut, în vreme ce o forță necunoscută, implacabilă, îi stăpânea mâinile și picioarele, îi pătrunsese în sângele care îi gonea prin vene. Ea era încă zdrobită, bravada dispăruse, dezvăluind un chip uman, dureros de vulnerabil, rănit profund în inima sa.
Recunoașterea declanșase în Gruntle reînvierea unei dorințe reci. Ea era datoria pe care el abia începuse să o plătească. Și ceea ce o tulburase pe ea când se mai întâlniseră o dată, ei,

bine, fără îndoială că ea înțelesese cumva colții dezgoliți și ghearele scoase din teci ale dorinței lui. O reacție logică, însă tulburătoare în măsura în care merita ea să fie.
Clădirea Daru, dărăpănată și veche, găzduia acum o furtună a morții, vânturi șfichiuitoare de furie, groază și agonie, care se răsuceau și clocoteau pe fiecare coridor, în fiecare încăpere, indiferent cât de mică. Curgea feroce și fără încetare. Semăna în fiecare amănunt cu lumea din mintea lui Gruntle, lumea din cotloanele creierului său.
Nu exista nicio contradicție între realitatea lumii exterioare și aceea a peisajului său lăuntric. Acel adevăr cerșea să fie înțeles. Putea fi intuit doar instinctiv, o înțelegere viscerală percepută doar de câțiva dintre cei aflați sub comanda lui, între care și locotenentul Lestari.
Știa că pătrunsese într-un loc lipsit de sănătate mentală. Într-un fel, știa că restul oamenilor miliției existau acum mai mult în mintea lui decât în lumea reală. Aceștia luptau cu o îndemânare pe care nu o posedaseră niciodată. Nu oboseau. Nu strigau, nu urlau și nici măcar nu răcneau comenzi ori țipete de încurajare. Nu era nevoie de strigăte de încurajare – nimeni nu ceda, nimeni nu era pus pe fugă. Cei care muriseră căzuseră luptând, muți ca niște automate.
La parter, holurile erau pline de mormane de cadavre, care ajungeau până la înălțimea pieptului. În unele încăperi nici nu se putea intra. Sângele curgea din acele movile ca un râu roșu care trecea pe sub suprafața pământului, șerpuind printre lentile de piatră ascunse, pungi de nisip și bolovani îngropați – insinuându-se în acea clădire a groazei, pe lângă oase, carne, armuri, cizme, sandale, arme și coifuri. Duhnind ca o hazna, gros ca o curgere din jgheabul unui chirurg.
În cele din urmă, atacatorii se retraseră pe casele scărilor, aproape blocate, sau ieșiră pe ferestre. Alte mii de dușmani așteptau afară, dar retragerea bloca orice cale de acces. În interiorul clădirii se înstăpâni un moment de pace.
Amețit și mergând împleticit, locotenentul Lestari urcă spre sala principală, unde îl găsi pe Gruntle. Brațele dungate ale stăpânului său luceau umed, lamele pumnalelor lui erau alb-gălbui – acum chiar niște colți – și își întoarse fața de felină sălbatică spre Lestari.

– Cedăm etajul ăsta, spuse Gruntle, scuturându-și armele pentru a le curăța de sânge.
Rămășițele hăcuite ale Clarvăzătorilor-domin îl înconjurau pe căpitanul de caravană. Războinicii în armuri fuseseră făcuți bucăți.
Locotenentul dădu din cap.
– Nu avem spațiu de manevră.
Gruntle ridică din umerii masivi.
– Mai avem două etaje deasupra. Apoi, acoperișul.
Se priviră în ochi preț de câteva momente, locotenentul simțindu-se deopotrivă înghețat și încălzit de ceea ce văzu în fantele verticale ale pupilelor lui Gruntle. *Un om de care trebuie să te temi... un om demn de urmat... un bărbat demn de iubire.*
– Ești Sabia Mortală a lui Trake, spuse el.
Uriașul Daru se încruntă.
– Stonny Menackis.
– Are doar câteva răni neînsemnate, căpitane, și a trecut la următorul palier.
– Bine.
Împovărați de saci cu hrană și băutură, oamenii miliției se strângeau, dar comanda pentru acea acțiune rămăsese nerostită, așa cum se întâmplase de fiecare dată. În acea ultimă încleștare căzuseră peste douăzeci de oameni, observă locotenentul. *Pierdem cam tot atâția oameni la fiecare etaj. Când vom ajunge pe acoperiș, vom mai fi doar douăzeci. Asta ar fi mai mult decât suficient pentru a păstra o singură ușă. Să o apărăm până în Noaptea Finală a Abisului.*
Tăcuți, oamenii miliției adunau armele întregi, bucăți de armuri – majoritatea de la Clarvăzătorii-domin. Locotenentul urmări cu ochi fără expresie o femeie capană ridicând o mână înmănușată, tăiată de la încheietură de unul dintre pumnalele lungi ale lui Gruntle, și scoțând cu un aer nepăsător mâna inutilă din mănușa din zale pe care și-o trase pe antebraț.
În drumul său spre casa scării, Gruntle păși peste cadavre.
Era momentul să se retragă la etajul următor, să controleze încăperile dinspre exterior care aveau ferestre cu obloane fragile, dar și scările din spate și din centru. *E vremea să mai vârâm alte suflete pe gâtlejul plin și înecat al lui Hood.*
Ajuns la scară, Gruntle strânse mai bine pumnalele lungi.
Afară, o maree renăscândă de zgomot...

Brukhalian stătea în șaua uriașului său cal de război, care era înspumat, și urmărea cum vracii lui Destriant îl dureau târâș pe Itkovian, care abia mai respira, într-o clădire din apropiere, care avea să slujească, vreme de o bătaie sau două de clopot, drept triaj. Folosindu-se de febrilul său Coridor Denul, Karnadas oprise sângerarea abundentă din pieptul calului Nicovalei Scutului.
Săbiile Cenușii care supraviețuiseră erau ajutate de companiile Sabiei Mortale. Și acei soldați răniți trebuiau îngrijiți, dar cei care avuseseră răni mortale muriseră. Într-o căutare frenetică a altor supraviețuitori, cadavrele erau scoase din mormane.
Vracii care îl transportaseră pe Itkovian se confruntau acum cu misiunea de a extrage fierul îngropat în corpul Nicovalei Scutului, armă care, rămânând înfiptă, probabil că îi salvaseră viața. Iar Karnadas era acolo pentru a lua parte la operație, pentru a stăvili sângele care avea să țâșnească din fiecare rană imediat ce fierul avea să fie scos.
Cu ochi împietriți și lipsiți de expresie, Brukhalian îl urmări pe bătrânul Destriant care pășea greoi în urma vracilor. Karnadas mersese prea departe, extrăgea prea mult din coridorul său, prea mult și prea des. Organismul lui își începuse capitularea ireversibilă. În corpul lui, venele deveniseră ca o pânză în care se face brânza, iar infiltrarea sângelui în mușchi și în cavități avea să devină mai profundă. Curgerea Coridorului Denul dezintegra tot ce atingea – corpul bătrânului preot.
Brukhalian știa că până în zori preotul avea să moară.
Cu toate acestea, până atunci Itkovian va fi lecuit, reparat cu brutalitate, fără a se ține seama de trauma mentală care însoțea toate rănile. Nicovala Scutului va prelua comanda, dar nu va mai fi omul care fusese înainte.
Sabia Mortală era un om dur. Soarta prietenilor lui era recunoaștere lipsită de emoții. Era așa cum trebuia să fie.
Se îndreptă în șa și scrută zona pentru a evalua situația. Atacul împotriva cazărmilor fusese respins. Tenescowrii pătrunseseră din toate părțile și nu mai era niciunul în picioare. Nu la fel stăteau lucrurile în alte părți ale orașului, Brukhalian știa prea bine asta. Săbiile Cenușii fuseseră practic distruse ca armată organizată. Fără îndoială că rămăseseră puncte de rezistență, dar acestea erau puține și depărtate unele de altele. Capustanul se prăbușise din toate punctele de vedere.

Dinspre nord-vest se apropie un mesager al cărui cal sărea peste movilele de cadavre care înțesau bulevardul. Omul își îndemnă animalul să încetinească la apropierea de companiile Sabiei Mortale.
Brukhalian făcu semn cu sabia, iar tânăra femeie capană își opri calul în fața lui.
– Domnule! spuse ea gâfâind. Aduc vești de la Rath'Fener. Un mesaj transmis mie printr-un acolit.
– Atunci să-l auzim.
– Thrallul e luat cu asalt. Rath'Fener invocă A Opta Comandă a Reve. Trebuie să mergi acolo cu toți oamenii companiei pentru a-i sări în ajutor. Rath'Fener îngenunchează dinaintea copitelor – trebuie să fii Colții Gemeni ai lui și umbra lui Fener!
Brukhalian își miji ochii.
– Domnule, acel acolit a reușit să părăsească Thrallul pentru a transmite invocația sfântă a preotului său. Având în vedere vrăjitoria protectoare din jurul clădirii, cum a putut face asta?
Tânăra femeie clătină din cap.
– Nu știu, domnule.
– Și în drumul tău prin oraș, pentru a ajunge aici, ai întâmpinat rezistență?
– N-am văzut pe nimeni viu, domnule.
– Cum explici asta?
– Nu pot, domnule. Poate a fost norocul lui Fener.
Brukhalian o privi cercetător.
– Recrut, ni te alături în acțiune?
Ea clipi, apoi dădu încet din cap.
– Aș fi onorată, Sabie Mortală.
El răspunse cu o șoaptă răgușită, întristată, care nu făcu decât să amplifice uimirea ei evidentă.
– Și eu sunt onorat. Brukhalian își coborî viziera și se întoarse către soldați. Coama a 11-a rămâne cu Destriant și cu vracii! ordonă el. Restul companiilor pornesc în marș spre Thrall! Rath'Fener a invocat Reve, și trebuie să răspundem acestei chemări. Apoi descălecă și îi întinse mesagerului frâul calului său. M-am răzgândit, spuse el cu glas bubuitor. Trebuie să rămâi aici, pentru a-mi păzi calul. De asemenea, când se va trezi, îl vei informa pe Nicovala Scutului în legătură cu poziția mea.
– Poziție, domnule?

– O vei afla curând, recrut. Sabia Mortală se întoarse din nou către trupe. Soldații erau aliniați și așteptau în tăcere. Probabil că mai erau în viață patru sute de Săbii Cenușii. Domnilor, îi întrebă Brukhalian, sunteți pregătiți?
– Suntem pregătiți să încercăm, Sabie Mortală, spuse cu glas răgușit un ofițer veteran.
– Ce vrei să spui? îl întrebă comandantul.
– Domnule, va trebui să traversăm orașul. Nu vom reuși.
– Nilbanas, presupui că în drumul spre Thrall vom fi atacați. Așa e?
Bătrânul soldat se încruntă, dar nu spuse nimic.
Brukhalian întinse mâna după scut, care așteptase alături de el, în mâinile unui aghiotant.
– Eu voi porni în frunte, spuse el. Mă urmați?
Toți soldații dădură afirmativ din cap, iar Sabia Mortală văzu în chipurile pe jumătate acoperite de viziere nașterea unei deșteptări, a unei cunoașteri la care abia ajunsese și el. Călătoria în care porneau avea să fie fără de întoarcere. Își dădu seama că unii curenți nu puteau fi înfrânți.
Așezându-și scutul mare, placat cu bronz, pe brațul stâng, prinzând mai bine în mână sabia sfântă, Brukhalian porni înainte. Soldații săi se aliniară în urma lui. Alese drumul cel mai direct, fără să încetinească nici măcar când traversă piețele înțesate de cadavre.
De pretutindeni răzbătea vuietul murmurător al umanității. Zgomote izolate de luptă, prăbușirea clădirilor cuprinse de flăcări și mugetul incendiilor scăpate de sub control, străzi pline până la genunchi de cadavre – scene ale hăului infernal al lui Hood treceau prin dreptul lor în timp ce mărșăluiau, ca două tapiserii țesute de un meșter dement, cu sufletul torturat.
Însă în cursul deplasării nu întâmpinară nicio opoziție.
Când se apropiară de Thrallul înconjurat de aură, veteranul își iuți pașii și ajunse alături de Brukhalian.
– Domnule, am auzit vorbele mesagerului.
– Știu asta, Nilbanas.
– Nu poate veni din partea lui Rath'Fener.
– Ba da, domnule.
– Înseamnă că preotul ne trădează!
– Da, prietene, ne trădează.

– A pângărit cea mai secretă Reve a lui Fener! Pe Colții lui Fener, domnule...
– Cuvintele Reve sunt mai importante decât el, Nilbanas. Sunt ale lui Fener.
– Dar le-a făcut să fie răuvoitoare, domnule! Nu trebuie să le dăm crezare!
– Crima lui Rath’Fener va fi pedepsită, dar nu o vom face noi.
– Cu prețul vieților noastre?
– Fără moartea noastră, nu va fi o crimă, domnule. În acest fel, nu există pedeapsă pe măsură.
– Sabie Mortală...
– Suntem sortiți, prietene. Acum, în acest fel, alegem semnificația morții noastre.
– Bine, dar... ce câștigă? Trădându-și propriul zeu?
– Propria viață, neîndoielnic, spuse Brukhalian cu un zâmbet sumbru. O vreme. În situația în care vraja proteguitoare a Thrallului va fi înfrântă, în cazul în care Consiliul Măștii va fi ocupat, el va fi scutit de ororile care îi așteaptă pe colegii lui preoți. El socotește că este vorba de un schimb echitabil.
Veteranul clătină din cap.
– Și în acest fel, Fener îngăduie ca propriile sale cuvinte să capete greutatea trădării. Cât de nobilă va fi Purtarea sa Bestială când, în cele din urmă, îl va încolți pe Rath’Fener?
– Nilbanas, nu zeul nostru va fi acela care să dea pedeapsa. Ai dreptate, nu poate face asta cu conștiința împăcată, pentru că aceasta îl rănește adânc, îl face să fie slăbit și vulnerabil față de consecințele fatale, domnule.
– Atunci, a cui va fi mâna care să ne răzbune pe noi, Brukhalian? spuse suspinând bărbatul.
Surâsul Sabiei Mortale deveni mai sumbru.
– În aceste momente, Nicovala Scutului își recapătă cunoștința. Și peste câteva clipe va auzi mesajul mesagerului. Momente de adevărata înțelegere a situației. Nilbanas, mâna răzbunătoare în numele nostru va fi cea a lui Itkovian. Prietene, ce crezi acum?
Soldatul rămase mut preț de aproape douăzeci de pași. În fața lor se afla un spațiu liber, în fața porții care dădea spre Thrall.
– M-am liniștit, domnule, spuse el cu glas profund și mulțumit. M-am calmat.
Brukhalian își lovi ușor sabia de scut. Un foc negru îi ilumină lama, sfârâi și pocni.

– Ei au înconjurat piața înaintea noastră. Pătrundem?
– Da, domnule, cu mare plăcere.
Sabia Mortală și cei patru sute de soldați pătrunseră în spațiul liber fără să ezite, în timp ce străzile și gurile aleilor se umplură de soldații de asalt ai Septarhului Kulpath, de Urdomenii, Clarvăzătorii-domin și Betaklite săi, inclusiv pe bulevardul pe care tocmai îl părăsiseră. Pe acoperișuri apărură arcași, iar sutele de Clarvăzători-domin care zăceau în fața porții Thrallului, prefăcându-se a fi morți, se ridicară, cu armele pregătite de luptă.
Aflat alături de Brukhalian, Nilbanas pufni.
– Patetic.
Sabia Mortală scoase un hohot de râs care fu auzit de toți soldații.
– Septarhul se crede inteligent, domnule.
– Și pe noi ne socotește niște proști cu onoare.
– Adevărat, și chiar suntem niște proști, nu-i așa, prietene?
Nilbanas își ridică sabia și scoase un răcnet de triumf. Răsucind lama deasupra capului, se învârti într-un dans care trăda o sfidare încântătoare. Soldații Săbiilor Cenușii își uniră scuturile, iar capetele acestora se apropiară, cuprinzând-o pe Sabia Mortală, după care se pregătiră pentru apărarea poziției lor din mijlocul spațiului gol.
Veteranul rămase în afara cercului, continuând să se răsucească, încă urlând cu sabia ridicată.
Incapabili să creadă, profund alarmați de pașii sălbatici și bestiali pe pietrele de râu, cei cinci mii de pannioni și însuși Septarhul priviră cu uimire. Apoi, cu un rânjet tăcut, Kulpath se scutură și își ridică mâna înmănușată.
Apoi o lăsă brusc în jos.
Aerul din jurul pieței se înnegri în clipa în care o mie cinci sute de arcuri șoptiră ca unul singur.

Deschizând brusc ochii, Itkovian auzi acea șoaptă. Cu o claritate care îi acapară toate gândurile, excluzând orice altceva, văzu cum vârfurile zimțate ale săgeților zboară fulgerător spre țestoasa înconjurată de scuturi în care se transformaseră Săbiile Cenușii. Săgețile se strecurară pe ici, pe colo. Soldații se împleticiră, căzură și se chirciră.

Străpuns de mai bine de o sută de săgeți, Nilbanas lovi cu sabia pentru ultima oară într-o ceață alcătuită din picături mici de sânge, apoi se prăbuși.
În valuri care mugeau, pedestrașii Pannion năvăliră în piață. Se izbiră de scuturile strâns unite ale Săbiilor Cenușii care supraviețuiseră și care se zbăteau să închidă breșele apărute în rândurile lor. Careul fu spart, destrămat. Bătălia se transformă în măcel.
Rămas încă în picioare, Sabia Mortală își rotea arma care scotea un foc negru, furios. Străpuns de multe săgeți care rămăseseră înfipte, el stătea ca un uriaș în mijlocul unor copii feroce.
Și continuă să lupte.
Sulițe se înfipseră în el din toate părțile și îl ridicară în aer. Lăsându-și brațul în jos, lovi cu sabia, tăind lăncile și căzând între trupurile viermuitoare.
Itkovian văzu cum o secure cu lamă dublă desprinse de corp brațul stâng al lui Brukhalian, tocmai de la umăr, de unde sângele curse nestăvilit, în vreme ce brațul retezat, îngreunat de scut, zbură, contractându-se frenetic de la cot, așa cum se întâmplă cu membrul smuls al unei insecte.
Uriașul bărbat se prăbuși spre dreapta.
Alte sulițe îl împunseră, pătrunzându-i în tors.
Însă el nu lăsă sabia din mână. Lama arzătoare continuă să își răspândească flacăra devoratoare spre exterior, arzând totul în jur. Aerul se umplu de urlete.
Înarmați cu săbii scurte și grele, Urdomenii îl încercuiră. Și începură să-l căsăpească.
Prinse în vârful unei săbii, intestinele Sabiei Mortale se desfăcură ca un șarpe, desprinzându-se de corp. O altă secure îl izbi pe Brukhalian în cap, despicând coiful greu din fier negru, apoi îi spintecă craniul și fața. Sabia arzătoare explodă cu o flacără întunecată, iar cioburile ei doborâră nenumărați pannioni.
Străpuns de sulițe și de săgeți, cadavrul aproape fără cap al Sabiei Mortale a lui Fener mai rămase în picioare un moment, după care se lăsă încet în genunchi, cu spinarea încovoiată, semănând cu o sperietoare trasă în țeapă de douăsprezece sulițe și de nenumărate săgeți.
Îngenuncheată, neclintită în umbra tot mai adâncă a Thrallului, în timp ce pannionii se retraseră din toate părțile – furia stârnită

de bătălie dispăruse, în locul acesteia apărând ceva vecin cu muțenia și groaza – privind la grămada informă care fusese Brukhalian... iar apariția înaltă, aproape insubstanțială, se materializă în fața Sabiei Mortale. O siluetă înveșmântată în negru, cu glugă, cu mâinile ascunse între pliurile zdrențuite ale mânecilor largi.
Hood. Regele Marii Case a Morților... venit să întâmpine sufletul acelui mare bărbat. În persoană.
De ce asta?
O clipă mai apoi, Lordul Morții dispăru. Nimeni nu se mișcase.
Începu să plouă. Puternic.
Îngenunchind, sângele diluat de apă coloră armura neagră, făcând legăturile din fier ale zalelor să capete un luciu sângeriu.
O altă pereche de ochi împărtășea imaginea lăuntrică a lui Itkovian, niște ochi pe care îi cunoștea bine, iar în mintea Nicovalei Scutului apăru o satisfacție rece, iar în gând se adresă celorlalți martori și înțelese, fără nicio îndoială, că vorbele lui erau auzite.
Te-am prins, Rath'Fener.
Ești al meu, trădătorule.
Al meu.

Șoimul vrăbiilor se răsuci prin norii biciuiți de vânt, simți picăturile de ploaie ca pe niște cuie când îi izbiră aripile și coada desfăcută. Între clădirile cenușii, care se înnegreau, în orașul de dedesubt luceau flăcări înfiorătoare.
Ziua era pe sfârșite, însă oroarea era aceeași. Mintea lui Buke era amorțită de ceea ce văzuse, iar distanța pe care i-o îngăduia forma sa de Soletaken nu reprezenta o eliberare. Acei ochi erau prea aprigi, mult prea ageri.
Se înclină brusc pe o aripă, exact deasupra domeniului care devenise căminul lui Bauchelain și al lui Korbal Broach. Turnurile de colț cu rol preponderent ornamental și pasarelele de-a lungul zidurilor erau întesate de santinele tăcute, întunecate și nemișcate în ploaie.
Armata de cadavre animate a lui Korbal Broach crescuse. Mai devreme, pe proprietate năvăliseră sute de Tenescowri care trecuseră de porți. Bauchelain îi întâmpinase cu valuri de vrăji ucigătoare – vrăji care le înnegriseră carnea, o crăpaseră și apoi o făcuseră să se desprindă de pe oase în șuvițe cârlionțate. La

multă vreme după moarte, vraja își continua efectul nemilos, astfel că pietrele de pavaj erau acoperite de praf carbonizat, gros până la glezne.
Mai fuseseră făcute două încercări, fiecare mai disperată decât precedenta. Asaltați de vrăji și de sălbăticia implacabilă a războinicilor-strigoi, Tenescowrii se retrăseseră în cele din urmă și fugiseră îngroziți. Spre sfârșitul după-amiezii, nicio companie de Beklites nu avusese o soartă mai bună. Acum, când amurgul se furișa dinapoia ploii, străzile din jurul domeniului gemeau de morți.
Cu aripi obosite, Buke se înălță din nou, urmând spre apus principalul bulevard din Cartierul Daru.
Clădiri de locuințe devastate, fum care se ridica din moloz, linse de limbi de foc. Mulțimi clocotitoare de Tenecowri, ruguri uriașe pe care se prăjea carne umană înfiptă în țepușe. Plutoane rătăcitoare de Scalandi, Beklites și Betaklites, Urdomeni și Clarvăzători-domin.
Nedumeriți, furioși, întrebându-se unde au dispărut cetățenii Capustanului. A, acum ați ocupat orașul dar, cu toate astea, vă simțiți trădați.
Vederea lui ageră scădea în lumina ce pălea. Spre partea de sud-est, încețoșată de ploaie și de fum, se înălțau turnurile palatului. Întunecate, aparent de neatins. Probabil că ocupanții lui încă rezistau. Ori poate era un edificiu lipsit de viață, cămin doar pentru fantome. Revenit la tihna liniștii, așa cum o cunoscuse vreme de secole, înainte de sosirea capanilor și a Daru.
Întorcând capul, Buke zări în stânga o clădire de locuințe izolată. Era înconjurată de incendii, dar se părea că structura scundă sfida flăcările. În lumina slabă a rugurilor zăgăzuite pentru a arde fără flacără văzu cadavre despuiate, conturate în roșu. Care umpleau străzile și aleile din jur.
Nu, trebuie să fie o greșeală. Mă înșală ochii. Morții aceia zac pe moloz. Asta trebuie să fie. Zei, parterul clădirii nici măcar nu se mai vede. Îngropat. Moloz. Nu se poate să fie doar cadavre, alcătuind movile atât de înalte... vai, abis fără de fund!
Clădirea era cea în care Gruntle ocupase o cameră.
Și, asaltată de flăcări, nu voia să ardă.
Și acolo, pe toate laturile de dedesubt, zidurile *plângeau*.
Nu apă, ci sânge.

Buke descrise un cerc și se apropie și, cu cât zbură mai aproape, cu atât se îngrozi mai mult. Văzu ferestre fără obloane, la primul etaj vizibil. Blocate de cadavre. Același lucru la nivelul următor și la cel de deasupra lui, aflat exact sub acoperiș.
Își dădu seama că întreaga clădire era solidă. O masă de carne și oase care, prin ferestre, supura lacrimi de sânge și bilă. Un mausoleu gigantic, un monument închinat acelei zile.
Văzu siluete pe acoperiș. Vreo douăsprezece, ghemuite ici și colo sub copertine improvizate și adăposturi încropite. Și una dintre ele, stând deoparte, cu capul plecat, de parcă ar fi studiat oroarea de pe stradă. Înalt, masiv. Cu umeri lați și căzuți. Învăluit în mod ciudat de umbre. Câte un pumnal încovoiat atârnând greu în fiecare mână înmănușată, sclipind ca osul.
La douăzeci de pași în spatele lui fusese înălțat un stindard, ținut în picioare de legături care păreau a fi saci cu hrană, așa cum fuseseră distribuiți de Săbiile Cenușii. Și îmbibată de apă, galbenă, dar pătată de dungi întunecate de sânge, tunica unui copil.
Buke se apropie mai mult, apoi se îndepărtă. Nu era pregătit. Nu pentru Gruntle. Nu pentru acel om, așa cum era el în acele momente, așa cum devenise. O transformare teribilă... *încă o victimă a asediului.*
Așa cum suntem toți.

Clipind, Itkovian se zbătu să deslușească locul în care se afla. Un tavan scund, umed, miros de carne crudă. Lumină gălbuie de felinar, apăsarea unei pături aspre din lână peste piept. Stătea întins pe un pat îngust, iar cineva îl ținea de mână.
Întoarse încet capul, crispându-se din cauza biciuirii de durere pe care i-o stârni mișcarea gâtului. *Lecuit, dar încă nu. Vindecarea... incompletă.*
Alături de el se afla Karnadas, lăsat moale pe vine, îndoit de spate și nemișcat, cu chelia cu piele palidă și stafidită în dreptul ochilor lui Itkovian.
Mâna lui era numai piele uscată și os, rece ca gheața.
Nicovala Scutului o strânse ușor.
Destriantul înălță capul, iar fața lui, când ajunse în lumină, apăru scheletică, cu pielea marcată de vânătăi adânci care porneau din articulațiile fălcii; ochii înroșiți erau adânciți în hăuri negre precum cărbunele.

– Of, spuse hârâit bătrânul preot, te-am dezamăgit, domnule.
– Ba nu.
– Rănile tale...
– Carnea s-a închis – simt asta. Gâtul, spinarea, genunchiul. E vorba doar de o sensibilitate, domnule. Se rezolvă cu ușurință.
Se ridică încet în șezut, păstrând o expresie calmă pe față, în ciuda durerilor agonizante care îl săgetau. Când îndoi genunchiul, se simți scăldat în sudoare, se înfrigură și ameți. Nu slăbi strânsoarea din jurul mâinii preotului.
– Darul tău mă face să mă simt umilit, domnule.
Karnadas își așeză capul pe coapsa lui Itkovian.
– Sunt terminat, prietene, șopti el.
– Știu, îi răspunse Nicovala Scutului. Dar eu nu sunt terminat.
Destriantul dădu aprobator din cap, dar nu ridică ochii.
Itkovian aruncă o privire în jur. Alte patru paturi, pe fiecare dintre ele aflându-se câte un soldat. Păturile aspre fuseseră trase peste fețele lor. Doi dintre vracii preotului stăteau pe podeaua plină de sânge, cu spatele la un perete, având ochii închiși în somnul celor ajunși la capătul puterilor. În apropierea ușii încăperii mici stătea o femeie-mesager a Săbiilor Cenușii, iar pe sub marginea coifului, trăsăturile feței ei sugerau că era de origine capană. Printre recruți văzuse o fată mai tânără cu aceleași trăsături, probabil sora ei.
– Cât timp am fost lipsit de cunoștință? Oare aud ploaia?
Karnadas nu îi răspunse. Niciun chirurg nu se clinti în somn. După un moment, femeia-mesager își drese glasul.
– Domnule, mai e puțin până va bate clopotul de miezul nopții. Ploaia a venit odată cu amurgul.
Odată cu amurgul și cu moartea unui om. Strânsoarea mâinii care îl ținea scădea treptat.
– Câți soldați sunt aici, domnule? Câți mai am sub comandă?
Ea tresări.
– O sută treizeci și șapte cu totul, domnule. Dintre aceștia, nouăzeci și șase de recruți. Din coamele care au luptat cu tine la cimitir, au supraviețuit unsprezece soldați.
– Și cazarma noastră?
– A căzut, domnule. Structura încă arde.
– Palatul lui Jelarkan?
Ea clătină din cap.
– Nu am aflat nimic, domnule.

Itkovian își desprinse încet mâna din strânsoarea moale a lui Karnadas și coborî privirea spre silueta rămasă nemișcată. Mângâie șuvițele bărbatului. Trecură câteva momente, după care Nicovala Scutului sparse tăcerea.
– Găsește un infirmier. Destriantul a murit.
Ea îl privi cu ochi dilatați.
– I se va alătura lui Brukhalian, Sabia Mortală. S-a terminat.
După aceste cuvinte, Itkovian își așeză picioarele pe podea, dar aproape că își pierdu cunoștința din cauza durerilor de genunchi. Inspiră adânc și chinuitor, apoi se îndreptă.
– Au mai rămas armurieri?
– O calfă, domnule, îi răspunse ea după o clipă, pe un ton fragil ca pielea arsă.
– Voi avea nevoie de un suport pentru genunchi, Orice este în stare să facă.
– Am înțeles, domnule. Nicovală a Scutului...
Itkovian se opri din căutarea cămășii de zale și aruncă o privire spre ea. Fața femeii căpătase o paloare cadaverică.
– Eu am transmis Legea a Treisprezecea a lui Reve. Cer... pedeapsa cuvenită.
Începu să tremure.
– Pedeapsă? Ce crimă ai comis?
– Eu am adus mesajul. De la acolitul lui Rath'Fener. Auzindu-și propriile cuvinte, femeia se dezechilibră, iar armura ei zăngăni când se izbi de ușă. Să mă ierte Fener! Eu l-am trimis pe Sabia Mortală la moarte!
Itkovian o privi cu ochi mijiți.
– Ești recrutul care ne-a însoțit pe mine și regimentele mele în ultima incursiune pe câmpie. Iartă-mă că nu te-am recunoscut. Ar fi trebuit să anticipez experiența trăită între timp, pentru că-ți este scrisă pe față. Soldat, îți interzic să dai glas Reve. Iar acum găsește-i pe acel infirmier și pe calfă.
– Dar, domnule...
– Brukhalian nu s-a înșelat. Ai înțeles? Pe de altă parte, prezența ta aici îți dovedește neștiința în această problemă. Dacă ai fi fost părtașă la trădare, acum te-ai fi aflat sub comanda lui. Și te-am fi tratat în consecință. Acum, pleacă. Nu mai putem rămâne aici multă vreme.
Neluând în seamă lacrimile care brăzdau fața stropită cu noroi a tinerei, Nicovala Scutului se îndreptă încet spre un morman de

armuri lepădate. O clipă mai apoi, fata se răsuci, deschise ușa și fugi în hol.
Itkovian se opri o clipă. Aruncă o privire spre chirurgii adormiți.
– Sunt purtătorul suferinței lui Fener, spuse el în șoaptă. Am devenit încarnarea jurământului meu. Acum, și în tot ce va urma. Încă nu am isprăvit aici. Iată, nu mă simt susținut de nimic.
Se îndreptă de spate și deveni din nou lipsit de orice expresie. Durerea se retrase. Curând, ea avea să devină lipsită de orice importanță.

O sută treizeci și șapte de oameni în armuri se uitau la Nicovala Scutului. Prin ploaia deasă, el îi urmări stând aliniați pe strada întunecată. Rămăseseră doi cai de război; al său – având la piept o rană – o umflătură roșie, însă focul din ochii lui nu se stinsese – și calul negru de luptă al lui Brukhalian. Mesagerul îi ținea pe amândoi de frâu.
Calfa folosise fâșii de piele dintr-o cuirasă și le legase de o parte și de alta a genunchiului suferind al lui Itkovian, iar acestea, prin flexibilitate, îi dădeau posibilitatea de a călări și de a merge și îi ofereau un sprijin vital când trebuia să stea în picioare. Rupturile cămășii din zale îi fuseseră cusute cu sârmă de aramă; percepea greutatea mânecii doar la brațul stâng – nu avea putere în el, iar pielea dintre gât și umăr și-o simțea întinsă și fierbinte din cauza țesuturilor care nu se sudaseră deplin. Cu ajutorul unor curele putea ține brațul la un anumit unghi atunci când avea scutul pe el.
– Săbii Cenușii, li se adresă Nicovala Scutului. Avem multe de făcut. Căpitanul nostru și sergenții ei v-au dispus în plutoane. Vom porni în marș spre palatul prințului. Drumul nu este lung. Se pare că dușmanii s-au masat cu precădere în jurul Thrallului. Dacă se va întâmpla să înfruntăm bande rătăcite, probabil că vor fi mici, alcătuite cel mai probabil din Tenescowri, prost înarmați și neinstruiți. Să mărșăluiți pregătiți pentru orice.
Itkovian se întoarse cu fața spre singurul său căpitan, care cu doar câteva zile în urmă fusese sergent-major și răspunsese de instruirea recruților capani. Căpitane, așază-ți plutoanele în linie de luptă.
Femeia aprobă din cap.

Itkovian se îndreptă spre calul său. Îi fusese improvizat un piedestal care să îi ușureze urcarea în șa. Primind frâul de la mesager, Nicovala Scutului își coborî privirea spre ea.
– Căpitanul va mărșălui alături de soldații săi, spuse ea. Cineva trebuie să călărească iapa Sabiei Mortale. E a ta, recrut. Își va da seama de capacitatea ta când vei urca în șa și va reacționa astfel încât să îți asigure siguranța. Nu-ți va sluji la nimic dacă o sfidezi în această privință.
Clipind, tânăra femeie dădu încet din cap.
– Încalecă, deci. Vei călări alături de mine.

Rampa care ducea spre poarta îngustă și arcuită a palatului lui Jelarkan era liberă și măturată. Porțile fuseseră sfărâmate. Din anticameră licăreau slab flăcările unor torțe. Pe ziduri sau pe fortificații nu se vedea niciun soldat. În afara ropotului picăturilor de ploaie, doar liniștea deplină îi întâmpinase pe Itkovian și pe soldații săi.
Câteva grupe de cercetași verificaseră zona de dincolo de pragul porților și confirmaseră că nu existau dușmani. Se părea că nu existau nici apărători care să fi supraviețuit. Nu se descoperiseră nici cadavre.
Fumul și ceața șuierătoare umpleau spațiile dintre pietre și dintre pânza ploii care cădea din cerul întunecat. Toate zgomotele de bătălie din alte zone se stinseseră.
Brukhalian ceruse șase săptămâni. Itkovian îi dăduse mai puțin de trei zile. Acel adevăr îl măcina lăuntric, de parcă în corp îi rămăsese înfiptă o lamă ruptă de sabie sau o bucată din vârful unei săgeți – pe care chirurgii nu o descoperiseră – îngropată în măruntaie, înfășurându-și durerea în jurul inimii.
Dar încă nu sunt mort.
Aceste cuvinte îi dădeau tărie. Scrâșnind din dinți, rămase cu spatele drept. Cu un gest făcut cu mâna înmănușată, îi trimise pe primii cercetași dincolo de poartă. Curând dispărură, apoi un soldat reveni tropăind pe rampă, îndreptându-se către locul în care aștepta Itkovian.
– Domnule, raportă femeia, înăuntru sunt Tenescowri. Credem că în sala mare. Se aud zgomote de ospăț și distracție.
– Căile de pătrundere sunt păzite? întrebă Nicovala Scutului.
– Cele trei pe care le-am descoperit nu sunt păzite, domnule.

Sala mare a palatului avea patru intrări. Ușile duble erau cu fața spre poarta de pe cealaltă parte a anticamerei, două portaluri pe flancuri în cameră, care dădeau spre sălile gărzilor, și un pasaj îngust, protejat de o draperie, chiar în spatele tronului prințului.
– Prea bine. Căpitane, plasează câte un pluton la fiecare dintre cele două intrări laterale. Discret. Iar șase plutoane aici, la poartă. Celelalte cinci rămân sub comanda mea.
Nicovala Scutului descălecă atent, aterizând mai mult pe piciorul teafăr. Cu toate acestea, se clătină când simți durerea care îl săgetă de-a lungul șirei spinării. Mesagerul îl urmărise cu atenție și se grăbi să ajungă lângă el. Încetinindu-și respirația, Itkovian îi aruncă o privire femeii.
– Dă-mi scutul, spuse el printre dinții încleștați.
Un alt soldat o ajută să prindă scutul pe brațul lui Itkovian, trăgând atela de susținere peste umărul lui.
Nicovala Scutului își coborî viziera coifului, apoi își trase ușor sabia din teacă, iar căpitanul dădu comenzi celor cinci plutoane desfășurate în jurul lor.
– Cei cu arbalete, în linia a doua, stați aplecați și țineți-vă armele pregătite, dar mai jos. Cei din linia întâi, uniți-vă scuturile și stați cu săbiile în gardă. Coborâți vizierele. Domnule, se adresă căpitanul lui Itkovian, suntem gata.
El dădu din cap, apoi îi spuse recrutului.
– Rămâi în stânga mea. Iar acum, înainte, odată cu mine.
Porni încet în susul rampei ude de ploaie.
În tăcere, îl urmară cincizeci și trei de soldați.
În anticameră, o încăpere de formă pătrată, cu tavanul înalt, prinsă într-un suport pe zidul din dreapta lor, ardea doar o torță, a cărei flacără pâlpâia. Cele două plutoane repartizate în acea cameră se desfășurară de o parte și de alta, iar Nicovala Scutului își conduse soldații spre holul lat unde se găseau cele două uși duble ale sălii principale. Fură însoțiți de ropotul ploii.
Din față, vătuit de ușile groase din stejar, răzbătea zvon de glasuri. Râsete care sugerau isteria. Pocnete de lemn care ardea.
Ajuns în fața intrării, Itkovian nu se opri, ci, folosind scutul și pumnul înmănușat, deschise brusc ușile gemene. Imediat ce pătrunse, plutoanele din spatele lui se despărțiră pentru a lua în stăpânire capătul sălii lungi și boltite.

Cei dinăuntru întoarseră capetele spre el. Siluete slăbănoage în zdrențe săriră de pe scaunele aflate în jurul mesei lungi. Scăpate din mâini, tacâmurile zăngăniră, iar câteva oase căzură cu zgomot pe podea. O femeie cu părul vâlvoi scoase un țipă ascuțit și se repezi nebunește spre tânărul care stătea pe tronul lui Jelarkan.

– Bună mamă, spuse hârâit acesta, întinzând o mână lucioasă, mânjită de grăsime, însă rămânând cu ochii gălbui ațintiți asupra lui Itkovian, păstrează-ți calmul.

Ea îi prinse mâna între ale ei și, scâncind, căzu în genunchi.

– Aceștia ne sunt oaspeți, mamă. Au ajuns prea târziu, vai, pentru a se bucura de... ospățul regal.

Cineva scoase un hohot isteric de râs.

În mijlocul mesei era un platou uriaș din argint, pe care se făcuse un foc din picioare rupte de scaun și din fragmente de rame de tablouri – aproape toate carbonizate. Rămășițele unui tors uman fără piele erau înfipte într-o țepușă care nu se mai învârtea, astfel că partea de jos se înnegrise. Retezate de la genunchi, coapsele fuseseră legate laolaltă cu ajutorul unei sârme din aramă. Brațele fuseseră smulse din umeri, deși ele fuseseră cândva legate. Capul fusese lăsat pe tors, dar era despicat și carbonizat.

Oamenii de acolo tăiaseră carnea de pe tot corpul. Coapse, fese, piept, spate, față. Însă ceea ce se petrecuse nu fusese un festin născut din foame. Acei Tenescowri păreau mai bine hrăniți decât cei pe care îi văzuse până atunci.

În stânga tronului, pe jumătate în umbră, se găsea o cruce în formă de X, făcută din două sulițe. Pe ea fusese întinsă pielea prințului Jelarkan.

– Prințul a murit înainte de a-l găti, spuse tânărul de pe tron. La o adică, noi nu suntem cruzi în mod voit. Nu ești Brukhalian, pentru că el a murit. Trebuie să fii Itkovian, așa-zisa Nicovală a Scutului a lui Fener.

Cu armuri de culoare deschisă și purtând coifuri, cu blănuri pe spate și cu chipurile ascunse de apărători de față cu gratii și având securi de luptă în mâinile înmănușate, din spatele tronului apărură Clarvăzători-domin. Patru, opt, doisprezece. Douăzeci. Și continuau să iasă.

Bărbatul de pe tron zâmbi.

– Soldații tăi par… obosiți. Nepregătiți pentru această misiune. Itkovian, mă cunoști? Sunt Anaster, Primul Copil al Seminței Moarte. Spune-mi, unde sunt oamenii acestui oraș? Ce ați făcut cu ei? A, dă-mi voie să ghicesc. Se ascund în tuneluri aflate sub străzi. Apărați de o mână de Gidrath supraviețuitori, o companie sau două de Săbii Cenușii și de câțiva oameni din Garda Capană a prințului. Îmi închipui că și prințul Arard se ascunde tot acolo. Ce rușine! Îl vrem de multă vreme. Da, dar căutarea intrărilor continuă. Vor fi găsite. Capustanul va fi curățat, Nicovală a Scutului, dar tu nu vei apuca acea glorioasă zi.
Itkovian îl examină pe tânăr și văzu ceea ce nu se așteptase să vadă.
– Prim Copil, spuse el. Disperarea te macină lăuntric. Ți-o voi lua de pe suflet și vor dispărea și poverile.
Anaster tresări, ca și cum ar fi fost lovit. Își trase genunchii în sus, se ridică pe șezutul tronului, iar fața i se schimonosi. Strânse între degete mânerul ciudatului pumnal din obsidian, apoi și le retrase brusc, de parcă piatra ar fi fost încinsă. Mama lui scoase un țipăt și încercă să se prindă de brațul întins al fiului ei. Mârâind, el își eliberă brațul. Ea se lăsă pe podea și se ghemui.
– Nu sunt tatăl tău, continuă Itkovian, dar voi fi *ca* el. Descătușează-ți fluxul, Prim Copil.
Dezgolindu-și dinții, tânărul îl privi fix.
– Cine – ce ești tu? întrebă el cu glas șuierat.
Căpitanul făcu un pas înainte.
– Domnule, îți iertăm neștiința, spuse el. Itkovian este Nicovala Scutului. Fener cunoaște suferința, atât de multă suferință, încât este peste puterea lui să îi reziste. De aceea, alege o inimă umană. În armură. Un suflet de muritor, pentru a-și asuma tristețea lumii. Nicovala Scutului. Aceste zile și nopți au adus o tristețe uriașă, o rușine adâncă – iar așa cum vedem acum, toate acestea sunt scrise drept cunoaștere pură în ochi tăi. Domnule, nu te poți autoamăgi, nu-i așa?
– Nici nu ai putea, spuse Itkovian. Prim Copil, dă-mi disperarea ta. Sunt pregătit să o primesc.
Urletul de plâns răsună în sala uriașă. Anaster se cățără pe spătarul tronului și își cuprinse corpul cu brațele.
Toți cei prezenți rămaseră cu ochii ațintiți la el.
Nimeni nu se clinti.

Cu pieptul tresăltând, Primul Copil se holbă la Itkovian. Apoi clătină din cap.
– Nu, spuse el în șoaptă, nu vei avea disperarea mea.
Căpitanul șuieră.
– Acesta este un dar! Prim Copil...
– Ba nu!
Itkovian păru să se înmoaie. Vârful sabiei tresări și coborî. Recrutul se grăbi să îl sprijine pe Nicovala Scutului.
– Nu o poți avea! Nu o poți avea!
Căpitanul se întoarse spre Itkovian și îl privi cu ochi măriți.
– Domnule, nu pot înțelege asta.
Nicovala Scutului clătină din cap și se îndreptă din nou de spate.
– Nu, eu înțeleg. Primul Copil – în el nu există decât disperare. Fără ea...
Nu e nimic.
– Să fie uciși cu toții! țipă Anaster cu glas spart. Clarvăzători-domin! Ucideți-i pe toți!
Patruzeci de Clarvăzători-domin tălăzuiră înainte, ajungând de o parte și de alta a mesei.
Căpitanul strigă o comandă.
Soldații din primul rând, care se aflau în spatele ei, se lăsară într-un genunchi. Cei din al doilea rând ridicară arbaletele. Douăzeci și patru de săgeți traversară încăperea. Toate își găsiră ținta.
Dinspre intrările laterale ale sălii pentru oaspeți porniră alte săgeți.
Soldații aflați în șir în spatele lui Itkovian se ridicară și își pregătiră armele.
Doar șase Clarvăzători-domin rămaseră în picioare. Podeaua era acoperită de dușmani morți sau care se zvârcoleau.
Tenescowrii de la masă fugiră spre portalul din spatele tronului.
Anaster fu primul care ajunse acolo, urmat îndeaproape de mama sa.
Clarvăzătorii-domin îl atacară pe Itkovian.
Încă nu am murit.
Lama sabiei lui lovi fulgerător. Capul unui dușman sări de pe umeri. O lovitură dată în lateral făcu armura din zale a altuia să se despice odată cu pântecul lui.
Se auzi din nou șuieratul săgeților slobozite de arbalete.
Iar Săbiile Cenușii rămaseră neclintiți.

Nicovala Scutului și coborî arma.
– Căpitane, spuse el după un moment. Luați trupul prințului de acolo. Dați jos pielea de pe cruce. Îl vom așeza pe prințul Jelarkan pe tronul său, locul cuvenit lui. Și vom păstra încăperea. O vreme. În numele prințului.
– Primul Copil...
Itkovian se întoarse spre ea.
– Ne vom reîntâlni. Sunt singura lui salvare, și nu îl voi trăda.
– Tu ești Nicovala Scutului, intonă ea.
– Sunt Nicovala Scutului.
Sunt suferința lui Fener. Sunt suferința lumii. Și o voi păstra. O voi păstra pe toată, pentru că încă nu mi-am încheiat viața.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Carnea nu poate înțelege ceea ce poate găzdui sufletul.

Reve a lui Fener
Imarak, Primul Destriant

Înfierbântată, febrilă, pielea pătată se mișca precum un sac umed, umplut cu pietre. Corpul Matroanei exuda un ulei acru. Acesta se îmbibase în straiele zdrențuite ale lui Toc cel Tânăr. El alunecă printre pliurile de carne când uriașul K'Chain Che'Malle se mișcă pe podeaua nisipoasă cu brațele masive strânse în jurul lui Toc într-o îmbrățișare feroce.

În peșteră domnea întunericul. Licăririle de lumină pe care le vedea se nășteau din mintea lui. Iluzii care ar fi putut fi amintiri. Scene sfâșiate, fragmentate, ale unor dealuri scunde, acoperite de ierburi îngălbenite de lumina caldă a soarelui. Siluete, surprinse la marginea câmpului său vizual. Unele purtau măști. Una dintre ele nu era decât o piele moartă, întinsă peste niște oase puternice. O alta era... o frumusețe. Perfecțiune. Nu le crezu pe niciuna. Fețele lor erau ale nebuniei, apropiindu-se dominator, plutind în apropierea umărului său.

Când somnul îl copleși, visă lupi. Vânând, dar nu pentru a se hrăni, ci pentru a elibera... altceva; Toc nu știa ce anume. Prada rătăcea singuratică și fugea când îl vedea. Având frați și surori alături, el urmărea. Necontenit, iar distanțele se depănau fără efort sub labele lui. Creatura mică, speriată, nu le putea scăpa, iar neamul lui se apropie tot mai mult de ea, vlăguind-o pe pantele dealurilor, până când ea șovăi și, în cele din urmă, se prăbuși. O împresurară.

În timp ce se strânseră în jurul prăzii pentru a elibera... ceea ce trebuia eliberat... ea dispăru.

Șoc, apoi disperare.

El și neamul lui dădură roată locului în care căzuse prada. Ridicară capetele spre cer și din gâtlejurile lor ieșiră urlete îndoliate. Urlete care nu mai încetau. Într-un târziu, Toc cel Tânăr clipi și se trezi în îmbrățișarea Matroanei, iar aerul apăsător din peșteră păru să vibreze de ecourile tot mai stinse ale urletelor. Creatura își întări strânsoarea. Scâncind, pipăindu-i ceafa cu botul plin de colți, cu răsuflarea ca laptele îndulcit.

Ciclurile vieții lui. Somn, apoi trezie presărată de halucinații. Scene neclare în lumina aurie a soarelui, impresia că este sugar în brațele mamei lui, sugând la sânul ei – Matroana nu avea sâni, de aceea își dădu seama că acestea erau amăgiri, însă era susținut de ele – și momente în care începea să-și golească bășica udului și pântecele, iar ea îl ținea departe când el făcea asta, așa că se murdărea doar el. Apoi, ea îl lingea pentru a-l

curăța, un gest care îl despuia până și de ultima fărâmă de demnitate.
Îmbrățișarea ei îi frângea oasele. Cu cât țipa mai tare de durere, cu atât mai tare îl strângea. Învățase să sufere în tăcere. Oasele lui se sudau cu o iuțeală supranaturală. Uneori se lipeau diform. Știa că avea malformații – la piept, șolduri și omoplați.
Apoi urmară viziuni. Un chip fantomatic, ascuns sub fața ridată a unui bătrân, iar sugestia de colți sclipitori căpătă formă în mintea lui. Ochi gălbui care luceau radiind bucurie, ațintiți asupra ochilor lui.
Acele chipuri care se suprapuneau îi erau familiare, dar Toc nu era în stare să ducă recunoașterea mai departe. Viziunea îi vorbi.
Sunt prinși în capcană, prietene. Toți, în afară de T'lan Imassul care se teme de solitudine. Din ce alt motiv nu și-ar părăsi tovarășii? Înghițit de gheață. Neajutorat. Înghețat. Seguleh – nu era nevoie să se teamă de ei. Niciodată nu s-a temut. Eu n-am făcut decât să mă joc. Și femeia! Frumoasa mea statuie presărată cu promoroacă! Lupul și câinele au dispărut. Au fugit. Da, neamul, fratele ochilor tăi... a fugit. Cu coada între picioare, he-he.
Și din nou.
Armata ta malazană va sosi prea târziu. Prea târziu ca să salveze Capustanul! Orașul e al meu. Camarazii tăi încă se află la o săptămână distanță, prietene. Îi vom aștepta. Îi vom saluta așa cum îi salutăm pe toți dușmanii.
Îți voi aduce capul generalului malazan. Îți voi aduce carnea lui friptă și vom cina împreună, tu și cu mine, încă o dată.
Cât de mult sânge poate vărsa o lume? Ți-ai pus vreodată întrebarea asta, Toc cel Tânăr? Vom afla oare? Atunci, să vedem. Tu și cu mine, și cu scumpa Mamă – a, oare citesc groaza în ochii tăi? Se pare că în creierul ei putred încă mai e ceva sănătate mentală. Ce păcat... pentru ea.
Iar acum, după o absență îndelungată, el reveni încă o dată. Pielea falsă era lipită de fața inumană a bătrânului. Colții erau vizibili de parcă s-ar fi aflat înapoia unei teci transparente. Ochii ardeau, dar de data asta nu cu bucurie.
Înșelătorie! Nu sunt fiare muritoare! Cum de îndrăznesc să-mi asedieze ceea ce mă protejează? Aici, chiar la porți! Iar acum, T'lan Imassul a dispărut – nu-l găsesc nicăieri! Vine și el?

Fie. Nu te vor găsi. Vom călători, noi trei. Spre miazănoapte, departe de ei. Am pregătit un alt... cuib pentru voi doi. Necazul e că...

Însă Toc nu îl mai auzea. Mintea îi fusese răpită. Văzu o lumină solară albă și fragilă, o strălucire dureroasă venind dinspre munții înveșmântați în gheață și dinspre văile îngropate în fluvii de zăpadă. Pe cer, condori care descriau cercuri. Iar apoi, mult mai aproape, erau fum, structuri sfărâmate din lemn, ziduri de piatră doborâte. Siluete fugind și țipând. Roșul presărat pe zăpadă, umplând băltoacele lăptoase ale unui drum presărat cu pietriș.

Punctul de vedere – ochii care vedeau printr-o ceață roșie – se deplasă, orientându-se spre o parte. Un copoi pătat cu negru și cenușiu ținea pasul cu el, cu umerii la nivelul ochilor față de siluetele în armuri pe care le sfâșia cu o sălbăticie orbitoare. Creatura se îndrepta spre cea de-a doua poartă, un portal arcuit la baza unei fortărețe înalte. Nimeni nu putea sta înaintea ei, nimeni nu îi putea frâna inerția.

De pe umerii copoiului se ridică praf. Deveni vârtej. Acesta se răsuci, se transformă în brațe și picioare care prinseră flancurile creaturii, dar și capul pe care avea un coif din os, apoi blana sfâșiată, care era o aripă zdrențuită. Înălțată, o sabie vălurită de culoarea sângelui vechi.

Oasele lui sunt bine, dar carnea nu. Carnea mea e bine, oasele nu. Suntem frați?

Copoi și călăreț – o vedenie de coșmar – se izbiră de porțile uriașe, ferecate cu benzi de fier.

Lemnul explodă. În semiîntunericul din arcadă teroarea se azvârli în mijlocul unui grup de Clarvăzători-domin care se retraseră.

Alergând în salturi spre portalul străpuns, Toc călări pe viziunea sa de lup, văzu prin umbre, unde, de o parte și de alta a copoiului și a călărețului său strigoi, apărură forme uriașe, reptiliene.

Vânătorii K'ell își ridicară săbiile lor late.

Dezvelindu-și colții, lupul porni ca o săgeată. Ochii lui erau ațintiți asupra porții, fiecare detaliu apărând cât se poate de clar, în vreme ce tot ce se afla de o parte și de alta se vedea ca prin ceață. O schimbare a centrului de greutate îl aduse la

Vânătorul K'ell care se apropia din stânga copoiului și a călărețului.
Creatura se roti și lovi cu sabia pentru a întâmpina atacatorul.
Lupul trecu pe sub traiectoria lamei, apoi țâșni în sus cu fălcile larg deschise. Gâtlejul pielos îi umplu gura. Caninii lui se afundară adânc în carnea lipsită de viață. Mușchii fălcilor se încordară. Oasele crăpară, apoi se fărâmițară când lupul strânse din fălci cu forța unei menghine, chiar dacă inerția atacului său îl împinse pe Vânătorul K'ell pe coadă, izbindu-l de un zid care se cutremură. Caninii superiori și inferiori se întâlniră. Molarii zimțați măcinară tot, forfecând tendoanele ca lemnul și mușchii uscați.
Lupul separa capul de corp.
K'Chain Che'Malle se cutremură dedesubtul lui și avu câteva spasme. O lamă care se agita îi pătrunse lupului în partea de sus a piciorului din spate.
Toc și fiara se crispară de durere, însă nu se opriră.
Capul pe care se afla un coif ornamentat căzu pe spate, se îndepărtă și scoase un bufnet când căzu pe pietrele acoperite de zloată.
Având bucăți din carnea lipsită de viață între colți, lupul se întoarse mârâind.
Copoiul se ghemui cu spinarea arcuită într-un colț al arcadei. Sângele îi șiroia din corp. Rămăsese singur pentru lupta cu rănile.
Spadasinul-strigoi – *fratele meu* – stătea acum în picioare, care erau înfășurate în piele, iar sabia lui din cremene schimba lovituri cu celelalte lame gemene ale Vânătorilor K'ell. Cu o iuțeală inimaginabilă. Pretutindeni zburau bucăți din trupurile K'Chain Che'Malle. Un antebraț de care era legată o sabie se răsuci prin aer, aterizând în apropierea copoiului, care se chirci.
În fața acelui atac, Vânătorul K'ell se retrase nesigur. Oasele fluierelor picioarelor plesniră cu un zgomot sec. Împrăștiind zloata în toate părțile, uriașa creatură se prăbuși la pământ.
Războinicul-strigoi se urcă pe ea și, cu lovituri sistematice, dezmembră fiara K'Chain Che'Malle.
Lupul se apropie de copoiul rănit. Animalul îi transmise scurt un avertisment să stea deoparte.
Smuls de vederea lupului, Toc rămase brusc orb.

Se simți sfâșiat de vânturi amarnice, însă Matroana îl ținu strâns lângă ea. În mișcare. Iute. Călătoriră printr-un coridor, o potecă din gheață. Își dădu seama că fugeau de Punctul de Observație, fortăreața care tocmai fusese penetrată.
Pe Baaljagg. Și pe Garath și Tool. Garath – rănile acelea...
– Tăcere! se auzi un glas ascuțit.
Clarvăzătorul era cu ei, conducându-i prin Omtose Phellack.
Darul clarității rămase viu în mintea lui Toc. Râsul său deveni un gâlgâit spart.
– *Taci!*
Întregul coridor se cutremură când răsună tunetul în depărtare, zgomotul gheții întinse care crăpa, explodând într-o detunătură de vrăjitorie.
Lady Envy. E din nou cu noi.
Clarvăzătorul scoase un țipăt.
Pe Toc îl prinseră strâns niște brațe reptiliene. Oasele crăpară, se făcură așchii. Durerea îl azvârli peste o prăpastie. *Neamul meu, frații mei...* Își pierdu cunoștința.

Spre miazăzi, cerul nocturn era iluminat în roșu. Cu toate că se afla la depărtare de peste o leghe, de pe panta dealului parțial împădurit se vedea limpede moartea orașului Capustan, silindu-i pe martori să devină muți, singurele sunete fiind cele scoase de armuri și arme, dar și de plescăitul ghetelor și mocasinilor prin noroi.
Frunzele susurau constant. Pământul îmbibat de apă umplea aerul cu fecunditatea lui. Undeva în apropiere un bărbat tuși.
Căpitanul Paran scoase un pumnal din teacă și se apucă să își curețe cizmele. Știuse la ce trebuia să se aștepte în acel moment – prima oară când vedea orașul. Cercetașii lui Humbrall Taur aduseseră vestea ceva mai devreme. Asediul se încheiase. Săbiile Cenușii ar fi putut cere o recompensă regească pentru serviciile aduse, însă oasele lor, carbonizate și roase de dinți umani, nu ar fi avut cum să o primească. Chiar și dacă știuse la ce să se aștepte, asta nu reușea să diminueze patosul unui oraș muribund.
Dacă acele Săbii Cenușii ar fi fost Garda Purpurie, scena din fața lui Paran ar fi fost alta. După părerea căpitanului, cu singura excepție a Companiei Juraților a prințului K’azz D’Avore,

mercenarii nu erau de niciun folos. Doar lăudăroșenie și nimic altceva.
Să sperăm că au avut mai mult succes copiii lui Humbrall Taur. Acest lucru nu părea plauzibil. Probabil că rămăseseră zone în care încă se opunea rezistență. Grupuri mărunte de soldați încolțiți, care știau că îndurarea nu exista sub nicio formă, vor lupta până la ultimul om. În alei, în case, încăperi. Iar dacă blestemații ăștia de Barghast ar fi în stare să se deplaseze mai repede – în loc să înainteze în pas de plimbare – poate am reuși să schimbăm soarta orașului într-o oarecare măsură.
Paran se întoarse când sosi Trotts, noul lui comandant.
În timp ce privea spre orașul incendiat, ochii uriașului Barghast sclipiră.
– Ploile nu au făcut mare lucru pentru a mai stăvili flăcările, spuse el cu glas gros, după care se încruntă.
– Poate că situația nu e chiar atât de gravă pe cât pare, replică Paran. Din câte îmi dau seama, probabil că este vorba de cinci incendii mari. Ar putea fi și mai rău – am auzit povești despre furtuni de foc.
– Da, am văzut așa ceva de departe, în cele Șapte Orașe.
– Ce a avut de spus Humbrall Taur, Căpetenie Războinică? Grăbim pasul ori rămânem aici?
Trotts își dezveli dinții piliți.
– Va trimite triburile Barahn și Ahkrata spre miazănoapte. Ele au sarcina de a alege locurile de debarcare și de a manevra podurile plutitoare și bacurile. Oamenii lui, Senan și Gilk, vor lovi spre Capustan. Restul clanurilor vor pune mâna pe principala tabără de aprovizionare a Septarhului, care se află între locurile de debarcare și oraș.
– Totul e foarte bine, dar dacă tot zăbovim...
– Hetan și Cafal, copiii lui Taur, sunt în viață și nu în primejdie. Așa susțin oamenii-umăr. Oasele sunt apărate de vrăji ciudate. Ciudate, însă deosebit de puternice. Ar mai fi...
– La naiba, Trotts! Acolo mor oameni! Acolo sunt *devorați* oameni!
Zâmbetul se lăți pe fața Barghastului.
– În acest fel, mi s-a dat mână liberă... să îmi conduc clanul în ritmul ales de mine Căpitane, dorești să fii printre primii dintre Fețele Albe care pătrund în Capustan?

Paran scoase un mârâit mai mult pentru sine. Simți nevoia de a-și scoate sabia, să se răzbune, să dea – după atâta vreme – o lovitură împotriva Pannion Domin. În momentele în care era lucid și nu avea halucinații din cauza febrei, Ben-cel-Iute spusese că Domin aveau secrete cumplite, iar reaua-voință îi stăpânea inima. Soldații Tenescowri erau o dovadă elocventă a ceea ce gândea căpitanul.
Însă avea nevoie de mai mult. Trăia cu durerea. Stomacul lui era presărat de puncte de foc. Vărsase bilă acidă și sânge, fără să spună asta nimănui. Durerea îl lega de sine însuși, iar acele legături deveneau tot mai strânse.
Și, încă un adevăr, unul pe care îl resping. Ea mă hăituiește. Îmi caută gândurile. Dar încă nu sunt pregătit pentru ea. Încă nu, mai ales că stomacul mi-e în flăcări.
Fără îndoială că era o nebunie – o amăgire – dar Paran socotea că durerea se va domoli – și totul va fi din nou bine – imediat ce el va dărui lumii violența acumulată în sine. Nebunie ori nu, se agăța de acea convingere.
Abia atunci se vor domoli aceste presiuni. Abia atunci.
Nu era dispus să dea greș.
– Atunci, chemați-i pe Arzătorii de Poduri, spuse el. Putem ajunge la poarta de la miazănoapte în mai puțin de o bătaie de clopot.
Trotts scoase un sunet din gâtlej.
– Cei treizeci de oameni, cât suntem cu toții.
– Ei, bine, la naiba, dacă-i putem face de rușine pe acești Barghasti, ca să grăbească pașii...
– Așa speri?
Paran îl măsură pe Barghast.
– Trotts, să ne ia Hood pe toți, dar tu ai fost acela care l-a rugat pe Taur să-ți acorde o permisie. Crezi că noi, cei treizeci și șapte de oameni, vom recuceri Capustanul? Cărând după mine un mag care nu și-a recăpătat cunoștința?
În timp ce studia orașul din fața lui cu ochi care deveniseră niște fante înguste, Barghastul ridică din umeri și spuse:
– Îl lăsăm în urmă pe Ben-cel-Iute. În ceea ce privește recucerirea orașului, cred că trebuie să încercăm.
După câteva momente de gândire, căpitanul surâse.
– Mă bucur să aud asta.

Marșul Barghastilor Fețe Albe se dovedise lent, întortocheat. La început, în timpul deplasării spre miazăzi, peste câmpiile înalte, dueluri iscate din senin făcuseră clanurile să se oprească uneori chiar și de șase ori pe zi. În cele din urmă, numărul acestor înfruntări scăzuse, iar hotărârea lui Humbrall Taur de a atribui unor clanuri sarcini specifice în bătălia ce avea să urmeze făcuse ca în zilele următoare să dispară prilejurile de încleștări. Chiar dacă toate căpeteniile războinice acceptaseră cauza unică – eliberarea zeilor proprii –, dușmăniile de durată persistară.
Noul rol al lui Trotts în calitate de căpetenie războinică a Arzătorilor de Poduri îi adusese o oarecare stare de ușurare lui Paran. Detestase să poarte răspunderea comenzii. Presiunea exercitată de ideea ca fiecare soldat de sub comanda lui să aibă condiții bune devenise o povară tot mai grea. În calitate de adjunct la comandă, acea presiune se redusese, fie și puțin – însă deocamdată ea era suficientă. Mai puțin plăcut era faptul că își pierduse rolul de reprezentant al Arzătorilor de Poduri. Trotts preluase sarcina de a participa la consiliile de război, scoțându-l pe căpitan din peisaj.
În înțelesul cel mai strict, Paran rămăsese la comanda Arzătorilor de Poduri. Însă, în ceea ce îi privea pe Humbrall Taur și pe Barghast, compania devenise un trib, iar triburile își alegeau căpetenii, iar acel rol îi revenea lui Trotts.
Având în spatele lor dealuri împădurite, compania Arzătorilor de Poduri coborî spre malurile înnămolite ale unui torent sezonier care șerpuia către oraș. Fumul incendiilor din Capustan ascundea stelele, iar ploaia din ultimele zile înmuiase terenul, conferindu-i o tăcere buretoasă. Armurile și armele fuseseră fixate strâns; Arzătorii de Poduri înaintau prin întuneric în cea mai deplină tăcere.
Paran se afla la trei pași în urma lui Trotts, care continua să-și păstreze vechiul său rol din plutonul lui Whiskeyjack – acela de a ocupa o opoziție înaintată. Nu era poziția ideală pentru un comandant, dar rămânea una care completa rolul de căpetenie războinică pentru un Barghast. Căpitanului nu îi prea plăcea acest lucru. Ba mai rău, asta demonstra prea clar încăpățânarea lui Trotts. Era o lacună de adaptabilitate supărătoare pentru un conducător.

O prezență invizibilă părea să îi apese pe umeri, atingerea unei minți familiare, îndepărtate. Paran făcu o grimasă. Legătura lui cu Silverfox devenea din ce în ce mai puternică. Era a treia oară când ea îl contactase în acea săptămână. O ușoară urmă de conștiență, precum atingerea degetelor, vârf în vârf. Se întrebă dacă ea putea să vadă ceea ce vedea el, apoi dacă ea îi citea gândurile. Având în vedere ceea ce păstra în sinea sa, Paran începea să se ferească instinctiv de acel contact. Secretele lui trebuiau să rămână ale lui. Ea nu avea dreptul să le jefuiască, asta în caz că tocmai asta făcea. După părerea lui, nici măcar necesitățile tactice nu puteau justifica un asemenea lucru. Simțind că prezența ei zăbovea, încruntarea lui se adânci.

Dacă este ea. Dar dacă...

Aflat în fața lui, Trotts se opri și se ghemui, cu o mână ridicată. Făcu gestul de două ori.

Paran și soldații care îl urmau se alăturară războinicului Barghast.

Ajunseseră la posturile de pază de nord ale pannionilor. Tabăra era într-o dezordine de nedescris, lipsită de orice organizare, pregătită neglijent și fără personalul necesar. Între tranșee, gropi și corturi improvizate, împrăștiate peste tot, se vedeau gunoaie care acopereau potecile dintre ele. Aerul era încărcat de duhoarea latrinelor prost plasate.

Cei trei bărbați examinară scena încă o clipă, apoi se retraseră pentru a se alătura celorlalți. Sergenții plutoanelor se strecurară înainte, adunându-se.

Spindle, care îl însoțea pe Paran, fu primul care vorbi.

– Infanterie medie în așteptare, spuse el în șoaptă. Din câte se pare, două companii mici.

– Două sute de oameni, îl aprobă Trotts. Mulți alții în corturi. Bolnavi și răniți.

– Aș spune mai curând că sunt bolnavi, îi răspunse Spindle. Ofițerii Pannion nu fac nici cât o ceapă degerată. Cei bolnavi nu vor participa la luptă, indiferent ce vom face noi. Cred că restul soldaților sunt în oraș.

– Dincolo de porțile de colo, mârâi Trotts.

Paran dădu aprobator din cap.

– Și sunt o mulțime de cadavre în fața lor. O mie, poate chiar mai multe. Nu mai există baricade la porți și nu văd nicio gardă. Încrederea nemăsurată a învingătorilor.

– Trebuie să trecem prin corpul de infanterie medie, mormăi sergentul Antsy. Spindle, cum stați cu muniția Moranth, voi și restul geniștilor?
Bărbatul scund rânji.
– Ți-ai regăsit spiritul, nu-i așa, Antsy?
Serentul se încruntă.
– Aici e vorba de o luptă, nu? Iar acum, răspunde la întrebarea mea, soldat.
– Avem din belșug. Îmi pare rău că nu avem câteva bombe din acelea pe care le făcea Fiddler.
Paran clipi, apoi își aduse aminte de arbaletele uriașe pe care le foloseau Fiddler și Hedge pentru a mări raza de acțiune a proiectilelor explozive.
– Hedge nu mai are vreunul? întrebă el.
– Tâmpitul l-a stricat. Nu, vom arma câteva explozive, dar asta va fi doar pentru a crea panică. În noaptea asta vom folosi câteva cu ascuțișuri. Arzătoarele ar produce prea multă lumină – și asta i-ar face pe dușmani să vadă cât de puțini suntem. Ascuțișuri. O să adun băieții și fetele.
– Credeam că ești mag, mormăi Paran când omul se întoarse spre plutoanele care așteptau.
Spindle aruncă o privire peste umăr.
– Sunt, căpitane. Dar sunt și genist. O combinație ucigătoare, nu-i așa?
– Ucigătoare pentru noi, îi răspunse Antsy. Asta, și cămașa ta din păr.
– Hei, porțiunile arse cresc la loc, ai văzut?
– Hai, treci la treabă, mârâi Trotts.
Spindle începu să convoace geniștii din plutoane.
– Așadar, declanșăm o acțiune de străpungere, spuse Paran. Cu ascuțișurile nu va fi nicio problemă, dar cei din flancuri vor năvăli în urma noastră.
Spindle li se alătură la timp pentru a-i auzi vorbele, așa că scoase un sunet din gâtlej și spuse:
– Tocmai de acea vom lansa explozivi, căpitane. Două lovituri. În zece bătăi de inimă. Mesajul este „alergați“, iar când vom da comanda asta, ați face bine să o executați, și încă repede. Dacă sunteți la mai puțin de treizeci de pași când explodează, veți fi făcuți fărâme.
– Ești gata? îl întrebă Trotts.

– Da. Noi suntem nouă, și credem că breșa pe care o vom crea va avea sub treizeci de pași lățime.
– Pregătiți armele, spuse Barghastul. Apoi întinse mâna, îl prinse pe Spindle de cămașă și îl trase aproape. Trotts surâse. Fără greșeli.
– Fără greșeli, confirmă Spindle, făcând ochii mari când Trotts clănțăni dinții ascuțiți la câțiva centimetri de fața lui.
Un moment mai apoi, Spindle și cei opt geniști ai săi, cu glugile trase și lipsiți de formă din cauza mantalelor de ploaie, porniră spre liniile dușmane.
Prezența atinse din nou simțurile lui Paran. Făcu tot ce putu pentru a o alunga. Acidul din stomac se învârteji, murmurând o promisiune de durere. Inspiră adânc pentru a se liniști. *Dacă urmează încleștarea... ea va fi prima pentru mine. Prima mea bătălie, după atâta vreme.*
Câte douăzeci sau mai mulți, infanteriștii dușmani erau strânși în grupuri în jurul fiecăreia dintre șirurile de vetre aflate pe singurul teren înalt al taberei – care fusese un drum de căruțe ce mergea paralel cu zidul orașului. Paran aprecie că o breșă de treizeci de pași va ucide aproape toți oamenii din cele trei grupuri.
În acest fel, ar fi rămas peste o sută de pannioni capabili să reacționeze. Dacă printre ei se găseau ofițeri capabili, lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă. *Cu toate astea, dacă ar exista ofițeri capabili, plutoanele nu ar sta grupate astfel.*
Geniștii se făcuseră una cu terenul, pentru că Paran nu-i mai putu vedea. Strângând mai bine mânerul sabiei între degete, aruncă o privire peste umăr pentru a-i vedea pe Arzătorii de Poduri. Cu o expresie îndurerată pe chip, Picker era în primul rând. Tocmai se pregătea să o întrebe ce pățise, când deflagrațiile zguduiră noaptea. Paran se răsuci.
În lumina vetrelor, acum împrăștiate, infanteriștii dușmani se zvârcoleau.
Cu glas strident, Trotts slobozi un strigăt de luptă.
Arzătorii de Poduri țâșniră înainte.
Urmară exploziile ascuțișurilor, spre lateral, doborând soldații derutați din jurul vetrelor adiacente.
Paran văzu siluetele întunecate ale geniștilor strângându-se și ghemuindu-se între pannionii morți sau în agonie.

Cei doisprezece Arzători de Poduri înarmați cu arbalete traseră. Se auziră țipete. Cu Trotts în frunte, Arzătorii de Poduri ajunseră în canal, trecură pe lângă geniștii ghemuiți care pregăteau explozivii mai puternici. Puneau câte două picături de acid pe dopul de ceară care sigila gaura din grenada făcută din lut.
Un cor de șuierături înfundate.
– *Fugiți!*
Paran blestemă. Dintr-odată, zece bătăi de inimă nu însemnau aproape nimic. Grenadele era cele mai puternice dintre munițiile Moranth. Una singură putea face de netrecut intersecția în care se întâlneau patru străzi. Paran o rupse la fugă.
Când își aținti ochii spre poarta aflată chiar în fața lui, inima aproape că încetă să bată. Zece mii de cadavre fremătau. *O, la naiba. Nu sunt morți. Dorm. Ticăloșii dormeau!*
– Jos, jos, jos!
Cuvântul fusese rostit în malazană, iar glasul era al lui Hedge.
Paran șovăi doar cât să îi vadă pe Spindle, Hedge și pe ceilalți geniști sosind printre ei pentru a arunca grenadele. În șirurile masate de Tenescowri, aflate între ei și porți. Apoi se lipiră de pământ.
– O, Hood!
Căpitanul se trânti la pământ, alunecă pe noroiul nisipos, dădu drumul sabiei și își astupă urechile.
Contactul cu pământul îl făcu să rămână fără aer în plămâni și îi azvârli picioarele în aer. Cu un bufnet, căzu din nou în noroi. De astă dată pe spate. Avu timp să se rostogolească, după care grenadele explodară în fața lui. Impactul îl făcu să se întoarcă. Fragmente însângerate căzură ploaie asupra lui.
Ceva mare căzu cu un bufnet alături de capul lui. Clipi și deschise ochii. Și văzu coapsele unui om – doar șoldurile, iar cavitatea în care se aflaseră intestinele căscându-se neagră și umedă. Retezate de la încheieturi, coapsele dispăruseră. Căpitanul rămase cu gura căscată.
Îi țiuiau urechile. Simți că din nas îi curge un firicel de sânge. Avea o durere în piept. Din depărtare, prin noapte veneau vaiete și urlete.
Simți o mână care îl prinse de mantaua de ploaie și îl ridică în picioare.
Mallet. Vraciul se aplecă și îi puse sabia în mâini, apoi strigă ceva, dar Paran abia dacă auzi.

– Hai! Dușmanii pleacă în legea lui Hood!
Îl împinse pe Paran, care se împletici.
Vedea, dar mintea lui nu reușea să înregistreze distrugerile provocate de o parte și de alta a potecii pe care acum alergau spre poarta de miazănoapte. În timp ce fugea nesigur printre ruinele umane, simți că este blocat lăuntric... închizându-se așa cum i se întâmplase demult, cu ani în urmă, pe un drum din Itko Kan.
Mâna rece a răzbunării zăbovi îndelung. Dacă ar fi păstrat măcar o fărâmă de umanitate, oricine ar fi perceput realitatea care se ascundea dincolo de acel act de cruzime, indiferent cât de justificat ar fi fost el la prima vedere. Fețe înmărmurite în moarte, lipsite de orice expresie. Cadavre răsucite în poziții pe care niciun om teafăr nu ar fi putut să le adopte. Vieți distruse. Răzbunarea ținea o oglindă în fața fiecărei atrocități, iar noțiunile de bine și rău se estompau, pierzându-și orice importanță.
În dreapta și în stânga văzu siluete care fugeau. Pocnetele câtorva ascuțișuri sporiră deruta și debandada.
Arătorii de Poduri se arătaseră dușmanului.
Suntem pe potriva lor, își dădu seama căpitanul în timp ce alerga, în ceea ce privește brutalitatea calculată. Însă acesta este un război al nervilor, din care nimeni nu va ieși învingător.
Întunericul de necuprins al porții îi înghiți pe Paran și pe Arzătorii de Poduri. Soldații se opriră din goana nebună și ghetele le alunecară pe noroi. Oamenii se ghemuiră. Își încărcară arbaletele. Fără să scoată o vorbă.
Trotts întinse mâna și îl trase pe Hedge mai aproape. Barghastul îl scutură pe Hedge, apoi dădu să îl arunce la pământ. Un strigăt ascuțit al lui Spindle îl făcu să se oprească. La urma urmelor, Hedge ducea în spate sacul cu muniție.
Cu fața plină de vânătăi după ce fusese atins delicat de Detoran, Hedge slobozi un blestem.
– N-am de ales, maimuță ce ești!
Paran auzi vorbele lui Hedge. Era o îmbunătățire. Nu era sigur de partea cui era în acea situație, dar, în realitate, nu mai avea importanță.
– Trotts! se răsti el. Ce mai e? Dacă mai stăm mult aici...
Barghastul mormăi.
– În oraș, cu fereală și în tăcere.

– În ce direcție? întrebă Antsy.
– Ne îndreptăm spre Thrall.
– Bun, dar unde este ăsta?
– Fortăreața iluminată, idiotule.
Ieșind din întuneric, înaintară cu atenție și ajunseră în piața aflată dincolo de arcadă. Încetiniră pașii când lumina pâlpâitoare a incendiilor le dezvălui coșmarul care domnea acolo.
După un măcel de neimaginat, avusese loc un ospăț. Pe pavajul din piatră era un strat de oase până la gleznă, unele carbonizate, altele roșii, având încă agățate de ele tendoane și fâșii de carne. Judecând după uniforme și îmbrăcăminte, Paran socoti că două treimi din acele oase aparțineau invadatorilor.
– Zei, murmură el, pannionii au plătit scump victoria.
Cred că-mi voi schimba părerea despre Săbiile Cenușii.
Spindle dădu din cap.
– Chiar și așa, întăririle se vor face simțite.
– Dacă ajungeam mai devreme cu o zi sau două... spuse Mallet.
Nimeni nu se deranjă să ducă acel gând până la capăt. Nu era nevoie.
– Ai pățit ceva, Picker? o întrebă Antsy.
– N-am pățit nimic, se răsti femeia. Nimic.
– Acela e Thrallul? întrebă Hedge. Domul acela luminat? Acolo, prin fum...
– Să mergem, spuse Trotts.
Arzătorii de Poduri se desfășurară cu atenție în urma Barghastului și porniră să traverseze piața oribilă, străbătând un bulevard principal care părea să ducă direct spre structura iluminată în mod bizar. După părerea lui Paran, stilul caselor și blocurilor de locuințe aflate de o parte și de alta – cele care mai rămăseseră în picioare – era clar Daru. Restul orașului, pe care îl văzu din frânturi pe aleile și străzile lăturalnice, unde încă existau incendii, era complet diferit. Oarecum de pe altă lume. Și, pretutindeni, cadavre.
Ceva mai departe, strada era plină de mormane de leșuri, încă având carnea pe ele, care se înălțau ca niște dealuri.
Arzătorii de Poduri nu scoaseră nicio vorbă când ajunseră în apropierea pantei. Adevărul din fața lor era greu de înțeles. Doar pe acea stradă erau cel puțin zece mii de cadavre. Poate mai multe. Îmbibate de apă, deja umflate, având carnea palidă în jurul rănilor căscate, golite de sânge. Movile concentrate în

jurul intrărilor în clădiri, la capetele aleilor, pe drumurile în trepte care duceau spre templele devastate. Fețele și ochii goi reflectau flăcările, făcând ca expresiile lor să se zvârcolească, o iluzie batjocoritoare de mișcare, de viață.
Pentru a-și continua drumul pe acea stradă, Arzătorii de Poduri trebuiau să escaladeze panta.
Trotts nu șovăi.
Compania mică din ariergardă transmise un mesaj. Tenescowri trecuseră de poartă și mergeau în același ritm, ca niște fantome mute. Erau câteva sute, nu mai mult. Slab înarmați. Nu reprezentau un pericol. Trotts se mulțumi să ridice din umeri la aflarea veștii.
Se cățărară pe bariera moale de carne.
Nu coborî privirea. Nu te gândi la ceea ce se află sub tălpi. Gândește-te doar la apărători, care sigur au continuat lupta. Gândește-te la curajul aproape inuman, care sfidează limitele umane. La aceste Săbii Cenușii – acele cadavre în uniforme, nemișcate, din dreptul ușilor, blocând intrările aleilor. Continuând să lupte. Fără să cedeze teren. Măcelăriți acolo unde se aflau. Acești soldați ne fac să ne fie rușine. O lecție... pentru Arzătorii de Poduri din jurul meu. Această companie cu inima frântă, fragilă. Am intrat într-un război în care nu există îndurare.
Bariera fusese *modelată*. Existase o intenție în construirea ei. Era o intrare. Spre ce?
Sfârșea sub acoperișul unui bloc de locuințe printr-o movilă cu o înălțime ceva mai mică decât un stat de om. În fața clădirii mai fusese o movilă asemănătoare, însă focul o transformase în resturi din care se înălța fum.
Trotts se opri chiar la marginea barierei. Ceilalți îl urmară îndeaproape, se ghemuiră și priviră în jur, încercând să deslușească înțelesul celor pe care le vedeau. Capătul movilei le arătă adevărul: acea construcție grotescă nu avea o structură dedesubt. Era alcătuită doar din cadavre.
– O barieră de asediu, spuse Spindle în cele din urmă, pe un ton scăzut, rezervat. Au încercat să ajungă la cineva.
– La noi, se auzi o voce bubuitoare venind de deasupra.
Arbaletele fură îndreptate imediat în sus.
Paran ridică privirea. Pe marginea acoperișului erau aliniate douăsprezece siluete. Focurile din depărtare le luminau.

– Au adus scări, continuă omul, care acum vorbea în Daru. Dar i-am învins.
Acei războinici nu erau Săbii Cenușii. Purtau armuri, dar fiecare era îmbrăcat după cum se nimerise. Toți aveau fețele și porțiunile expuse ale pielii mânjite de sânge. Arătau ca niște tigri umani.
– Îmi place vopseaua, strigă Hedge în Daru către silueta de pe acoperiș. Dar m-a speriat de moarte.
Înalt și masiv, având în mâini pumnale lungi, albe ca osul și cu țepușe negre, purtătorul de cuvânt își înclină capul.
– Malazanule, nu e vopsea.
Tăcerea se înstăpâni.
Apoi bărbatul făcu un gest cu unul dintre pumnale.
– Dacă vreți, puteți urca.
De pe acoperiș apărură câteva scări care fură coborâte.
Trotts ezită. Paran se apropie de el.
– Cred că trebuie să urcăm. Simt ceva remarcabil în ce-i privește pe acest om și pe cei aflați sub comanda lui.
Barghastul pufni.
– Serios?
Le făcu semn Arzătorilor de Poduri să se apropie de scări.
Paran îi urmări urcând, hotărând să fie ultimul. O văzu pe Picker rămânând în urmă.
– Probleme, caporale?
Masându-și brațul drept, ea se crispă.
– Ai dureri, spuse căpitanul apropiindu-se de ea și privindu-i chipul slab.
– Ai fost rănită? Să mergem la Mallet.
– Căpitane, nu mă poate ajuta. Nu-i nimic.
Știu exact cum te simți.
– Atunci, urcă.
Ca și cum ar fi mers spre eșafod, caporalul își croi drum spre cea mai apropiată scară.
Paran aruncă o privire spre barieră. La baza ei îndepărtată se mișcau siluete spectrale. Mult prea departe pentru a fi atinse de vreun proiectil. Pe căpitan nu-l surprinse asta.
Luptându-se cu spasmele de durere, începu să urce.
Acoperișul plat al clădirii semăna cu un mic oraș de cocioabe. Prelate și corturi, focuri care ardeau slab pe scuturi întoarse. Pachete cu hrană, butoiașe cu apă și vin. Un șir de siluete

învelite în pături – cei căzuți, șapte cu totul. Paran mai văzu și alți oameni în câteva corturi, cel mai probabil răniți.
Lângă ușa-trapă a acoperișului fusese înălțat un stindard, dar drapelul de culoare gălbuie nu era decât tunica pătată cu negru a unui copil.
Războinicii rămaseră tăcuți, precauți, iar Trotts trimise plutoane la fiecare colț al acoperișului, unde oamenii verificară ce se afla dedesubt și față în față cu clădirea.
Purtătorul lor de cuvânt se întoarse brusc, cu o mișcare fluidă înspăimântător de grațioasă, apropiindu-se de caporalul Picker.
– Ai ceva pentru mine, bubui glasul lui.
Ea făcu ochii mari.
– Poftim?
El își scoase pumnalul din teacă și se duse lângă ea.
Paran și ceilalți urmăriră cum bărbatul întinse mâna spre brațul drept al lui Picker. O prinse de bicepsul acoperit de cămașa de zale. Se auzi un clinchet înfundat.
Caporalul icni.
După o clipă, scăpă din mână sabia, care zăngăni când atinse acoperișul dat cu smoală, și se apucă să-și scoată cămașa de zale cu mișcări rapide și convulsive. Într-o izbucnire de ușurare, spuse:
– Binecuvântarea lui Beru! Pentru numele lui Hood, nu știu cine ești, domnule, dar astea *m-au ucis*. Au devenit tot mai strâmte. Dumnezeule, ce dureri! El mi-a spus că nu se vor desprinde nicicând. Că vor rămâne pe braț pe vecie. Până și Ben-cel-Iute a zis asta – nu pot încheia o înțelegere cu Treach. Tigrul Verii e nebun, dement...
– Mort, o întrerupse bărbatul Daru.
Pe jumătate dezbrăcată de cămașa de zale, Picker încremeni.
– Poftim? spuse ea în șoaptă. Mort? Treach a murit?
– Femeie, Tigrul Verii a urcat. Treach – Trake – pășește acum printre zei. Acum, o să ți le iau, și-ți mulțumesc pentru că mi le-ai adus.
Ea își scoase brațul drept din mânecă.
– Te rog. Da, chiar te rog! Mă bucur că-ți fac o plăcere.
– Picker, să-ți ia Hood limba! se răsti Antsy. Ne faci de rușine! Dă-i blestematele alea de brățări!
Caporalul se uită în jur.

– Blend! Pentru numele Abisului, unde ai stat ascunsă până acum?
– Aici, se auzi un glas slab de lângă Paran.
Luat prin surprindere, căpitanul se trase înapoi. *Lua-o-ar naiba!*
– Ha-ha! făcu Picker. Blend, mă auzi? *Ha!*
Plutoanele se strânseseră din nou.
Bărbatul Daru își ridică mâneca zdrențuită. Desenul în dungi îi acoperea mușchii mari, bine conturați, ai brațului. Își trecu cele trei inele peste cot. Fildeșul scoase un clic. În bezna de sub marginea coifului apăru brusc o explozie de lumină de culoarea ambrei.
Paran îl măsură pe Daru. *În el sălășluiește o fiară, un spirit străvechi, trezit din nou la viață.* În jurul bărbatului apăru putere, dar căpitanul simți că ea se născuse atât din aerul lui poruncitor firesc, cât și din creatura care se ascundea în el – fiindcă fiara prefera solitudinea. Puterea lui uriașă fusese într-un fel subsumată de acea calitate de conducător. *Împreună, o îngemănare formidabilă. Imposibil să te înșeli, acest om este important. Aici se va întâmpla ceva, iar prezența mea nu este întâmplătoare.*
– Sunt căpitanul Paran, din armata lui Un-Braț.
– Ți-a trebuit ceva vreme, malazanule, nu-i așa?
Paran clipi mirat.
– Domnule, am făcut tot ce s-a putut. În orice caz, azi și mâine vei fi scutit de eforturi de clanurile Față Albă.
– Tatăl lui Hetan și al lui Cafal, Humbrall Taur. A venit vremea să întoarcem situația în favoarea noastră.
– Să întoarcem situația? spuse precipitat Antsy. Se pare că nu ai avut nevoie de niciun ajutor pentru a face asta, domnule!
– Trotts, strigă Hedge. Nu-mi place ce am sub tălpi. Simt crăpături. Tot acoperișul e plin de crăpături.
– La fel sunt și zidurile, remarcă un genist. Pe toate laturile.
– Clădirea e plină de cadavre, spuse un războinic scund, care purta o armură Lestari, și se afla alături de Daru. Cred că se umflă.
Rămas cu ochii asupra bărbatului Daru, Paran întrebă:
– Ai cumva vreun nume?
– Gruntle.
– Sunteți din vreo sectă sau ceva asemănător? Luptători ai vreunui templu?

Gruntle se întoarse încet spre el, dar expresia de pe fața lui rămase în mare măsură ascunsă de viziera coifului.
– Nu. Nu suntem nimic din toate astea. Nimeni. Am făcut totul pentru o femeie. Care acum e pe moarte...
– În care cort? îl întrerupse Mallet.
– Coridorul Denul e otrăvit.
– Simți asta, Gruntle, adevărat? Ciudat lucru. Vraciul așteptă o clipă, apoi întrebă din nou: Care cort?
Camaradul de origine Lestari al lui Gruntle făcu un semn cu degetul.
– Acolo. A fost străpunsă foarte rău. Are sânge în plămâni. S-ar putea să fi...
Apoi amuți.
Paran îl urmă pe Mallet spre adăpostul zdrențuit.
Femeia care era întinsă acolo avea fața palidă, încordată, cu pielea întinsă. Buzele îi erau scăldate de sânge înspumat.
Și iată, mai este.
Căpitanul îl urmări pe vraci, care se așeză în genunchi alături de ea și întinse palmele.
– Stai puțin, mârâi Paran. Ultima oară asta aproape că te-a ucis.
– Nu e darul meu, căpitane. Acum am spirite Barghast alături de mine. Din nou. Nu știu de ce. Probabil că există cineva care are un interes personal. Oricum, s-ar putea să fie prea târziu. Vom vedea... e bine așa?
După o clipă de gândire, Paran dădu aprobator din cap.
Mallet își așeză palmele pe trupul femeii lipsite de cunoștință și închise ochii. Trecură douăsprezece bătăi de inimă.
– Aha, șopti într-un sfârșit. Câteva straturi aici. Carne rănită... spirit rănit. Va trebui să le vindec pe amândouă. De aceea... vrei să mă ajuți?
Căpitanul își dădu seama că întrebarea nu îi era adresată lui, așa că nu răspunse.
Cu ochii închiși, Mallet oftă.
– Ești dispus să sacrifici atât de mult pentru această femeie? Cu ochii încă închiși, tăcu, apoi se încruntă. Nu văd firele despre care vorbești. Nici pe ea, nici pe Gruntle, nici pe omul aflat alături de mine.
Alături de tine? Eu? Fire? Zei, de ce nu-mi dați pace?
– ...dar voi lua în serios cuvântul tău. Putem să începem?

Trecură câteva momente în care vraciul rămase nemișcat deasupra femeii. Apoi, ea se foi în pat și scoase un geamăt slab.
Cortul fu smuls din jurul lor, iar funiile de ancorare plesniră. Paran își întoarse capul, surprins. Îl văzu pe Gruntle, cu pieptul umflat, stând deasupra lor.
– Ce e? întrebă el gâfâind. Ce anume...?
Se retrase nesigur înapoi, iar mâinile ferme ale lui Trotts, lăsate pe umerii lui, îl readuseră pe picioare.
– Nu există cuvintele „prea târziu“, mârâi Barghastul.
Apropiindu-se de ei, Antsy surâse.
– Salutări, Capustan. Au sosit Arzătorii de Poduri.

Zgomotul luptelor dinspre miazănoapte și răsărit însoțeau zorile. Clanurile Fețelor Albe înfruntau în cele din urmă dușmanul. Picker și ceilalți aveau să afle mai târziu despre bătălia îndârjită și sângeroasă care se purtase la debarcările pe coastă și pe malul fluviului Catlin. Clanurile Barahn și Ahkrata se confruntaseră cu regimentele proaspăt sosite de cavaleriști Betaklite și Betrullid. Comandantul de acolo hotărâse să contraatace în loc să mențină poziții defensive prost pregătite, și curând, atacați din toate părțile, Barghastii ajunseseră să se apere cu îndârjire.
Clanul Barahn fu primul care cedă. Faptul că asistaseră la măcelărirea celor de un neam cu ei îi făcu pe Ahkrata să devină mai hotărâți, astfel că ei rezistară până la miezul zilei, când Taur îi scoase pe Gilk din atacul asupra orașului și îi trimise în ajutor pe războinicii care purtau armuri din carapace de țestoasă. Clan de câmpie, călit în războaiele interminabile împotriva unor dușmani călări, Gilk îi înfruntară direct pe Betrullid și deveniră reazemul pentru o ofensivă reînnoită a Ahkrata, sfărâmându-i pe Betaklite și cucerind podurile din pontoane și șlepurile. Infanteriștii dușmani medii fură trimiși până la ultimul în apa puțin adâncă a fluviului, făcând-o să se înroșească.
Supraviețuitorii Betrullid încetară lupta cu Gilk și se retraseră de-a lungul coastei spre miazănoapte, ajungând în zona mlăștinoasă – o greșeală fatală, deoarece caii lor se împotmoliră în mâlul sărat. Gilk i-au urmărit, reluând măcelul care nu s-a încheiat decât la lăsarea întunericului. Întăririle septarhului Kulpath fuseseră anihilate.

Pătrunderea lui Humbrall Taur în oraș declanșă o retragere panicată. Unități de Clarvăzători-domin, Urdomeni, Beklite, Scalandi și Betaklites fură înconjurate și despărțite de miile de Tenescowri care fugeau din fața lăncilor și săbiilor cu cârlig ale Barghastilor. Bulevardele principale ale orașului deveniră mase agitate de oameni, un fluviu năvalnic de umanitate care se îndrepta spre apus, scurgându-se prin breșele de pe acea parte, încercând să ajungă în câmpie.
Taur nu domoli atacul viguros al clanurilor sale, astfel că îi împinse pe pannioni chiar mai mult spre apus.
Ghemuită pe acoperiș, Picker privea mulțimea de oameni panicați, care urlau. Mareea vie rupsese bariera, creând cărări prin ea, fiecare dintre ele fiind un soi de ravenă îngustă care șerpuia printre ziduri de carne răcită. Fiecare cale era înțesată de siluete, în vreme ce altele se cățărau peste morman, câteodată aflate la mai puțin de o lungime de suliță de pozițiile malazane.
În ciuda ororii pe care o vedea dedesubt, ea se simți ca și cum de pe trup i se ridicase o povară uriașă. Inelele blestemate nu-i mai încorsetau brațul. În timp ce se apropia de oraș, deveniseră mai strânse și mai fierbinți – arsuri care trasaseră inele în jurul părții superioare a brațului, astfel că în oase persista o durere profundă. Existau întrebări legate de asta, însă ea nu era pregătită să se gândească la ele.
Dinspre câteva străzi din est venea vuietul deja familiar al măcelului, în care incantațiile de luptă ale Barghastilor alcătuiau un curent bubuitor. Se formase un soi de ariergardă Pannion, constituită din elemente disparate de Beklite, Urdomen și Clarvăzători-domin care se uniseră în efortul de a împiedica înaintarea Fețelor Albe. Copleșită numeric, ariergarda se dezintegra cu repeziciune.
În ciuda lamentațiilor lui Hedge privind crăpăturile apărute în fundația clădirii și alte probleme, nu puteau coborî de pe acoperiș decât după trecerea dușmanilor fugari. Picker era foarte mulțumită de situație. Arzătorii de Poduri se aflau în oraș; întâmpinaseră rezistență în afara zidurilor și la poarta de miazănoapte, dar, în afară de asta, lucrurile merseseră bine – mai bine decât se așteptase ea. Chiar dacă nu reușeau să răstoarne situația cu totul, munițiile Moranth aveau calitatea de a echilibra șansele.

Nu a avut loc nicio încleștare cu săbii. Asta e bine. Nu suntem chiar atât de tari ca altădată, asta dacă ignorăm bravada lui Antsy.

Se întrebă cât de departe erau Dujek și Brood. Căpitanul Paran îl trimisese pe Twist să ia legătura cu ei imediat ce fusese limpede că Humbrall Taur unise triburile și putea să dea comanda de marș spre miazăzi, spre Capustan. Cum Ben-cel-Iute era scos din acțiune, iar Spindle era prea speriat ca să-și pună la încercare coridoarele, nu se putea ști cum se descurcaseră Moranthii Negri.

Cine știe ce li s-a întâmplat. Printre Barghast circulă povești despre reptile-strigoi demonice care bântuie pe câmpii... și acele coridoare otrăvite – cine ar putea spune dacă nu cumva acea otravă este drumul cuiva cu rele intenții? Spindle zice că toate coridoarele sunt bolnave. Dar dacă au fost preluate? Ar putea fi folosite chiar acum. Prin ele ar fi putut veni cineva care să îi lovească. Poate că pe câmpie putrezesc acum treizeci de mii de cadavre. S-ar putea să fim ceea ce a mai rămas din armata lui Un-Braț.

În afară de eliberarea Capustanului, Barghastii nu păreau dornici să continue războiul. Ei voiau să recupereze osemintele zeilor lor. Erau pe cale să le obțină, iar după ce se va întâmpla asta, probabil că vor porni spre casă.

Iar dacă vom rămâne singuri, ce va hotărî Paran? Acest nobil blestemat are o paloare cadaverică. E bolnav. Gândurile îi gonesc pe cuie de durere, iar asta nu e bine. Nu e bine deloc.

Auzi zgomotul ghetelor cuiva care se apropiase de marginea acoperișului. Ridică privirea și o văzu pe femeia roșcată pe care Mallet o scoase din ghearele morții. Ținea în mâna dreaptă o floretă căreia îi lipsea o treime din lamă. Armura ei era zdrențuită, iar sângele uscat păta nenumăratele rupturi din ea. Avea o expresie care sugera fragilitatea, dar și ceva care aducea a uimire.

Picker se îndreptă de spate. Urletele care veneau de jos deveniseră asurzitoare. Se apropie de femeie.

– Nu mai e mult. De aici se văd primele rânduri ale Barghastilor, spuse ea și arătă cu degetul.

Femeia dădu din cap, apoi zise:

– Numele meu e Stonny Menackis.

– Caporal Picker.

– Am stat de vorbă cu Blend.
– Asta-i o surpriză. Nu e prea vorbăreață.
– Mi-a povestit despre brățări.
– Da? Aha.
Stonny ridică din umeri, apoi întrebă:
– Ești... ești jurată lui Trake? Înțeleg că mulți soldați sunt jurați. Tigrul Verii, Lordul Bătăliei...
– Nu, mormăi Picker. Nu sunt. Am crezut că brățările acelea erau talismane.
– Așadar, nu știai că tu fuseseși aleasă să le predai. Lui... Gruntle.
Caporalul îi aruncă o privire femeii.
– Asta te-a derutat, nu-i așa? Prietenul tău Gruntle. Nu cred că ți-ai fi putut închipui ce... ce a devenit acum.
Stonny făcu o grimasă.
– Sinceră să fiu, aș fi văzut pe oricine în situația asta, dar nu pe el. A, e inteligent, atât cât pot fi bărbații. Dar acum, când mă uit la el...
– Nu recunoști ceea ce vezi.
– Nu e vorba doar de semnele acelea ciudate. E vorba de ochi. Sunt de pisică, iar acum, de tigru. La fel de reci și de inumani.
– Fetițo, spune că a luptat pentru tine.
– Poate vrei să zici că asta i-a fost scuza.
– N-aș spune că e vreo diferență.
– Ba e, caporale.
– Dacă spui tu... În orice caz, adevărul e în fața ta. În clădirea asta care a devenit o criptă. Să ne ia Hood, același lucru se poate spune și despre oamenii lui – nu este singurul atins, corect? A stat între pannioni și tine, iar lucrul ăsta a fost suficient de convingător pentru a-i atrage pe ceilalți. Treach a modelat toate astea? Cred că da, și bănuiesc că și eu am jucat un rol în asta, când am apărut cu brățările acelea pe braț. Dar acum mă lipsesc de toate și asta îmi convine de minune.
Și nu mă voi mai gândi la asta.
Stonny clătină din cap.
– Nu vreau să îngenunchez în fața lui Trake. Pe Abis, m-am trezit în fața altarului altui zeu – am făcut deja alegerea, și nu Trake este aceea.
– Hm. Atunci, poate că zeul *tău* a socotit folositor tot ce e legat de Gruntle. Nu numai oamenii se joacă și țes rețele, am

dreptate? Nu suntem singurii care țin pasul sau chiar colaborează pentru a realiza ceva ce aduce beneficii reciproce – fără a da socoteală celorlalți. Nu te invidiez, Stonny Menackis. Când atenția vine din partea unui zeu, ea este ucigătoare. Dar se întâmplă...
Picker tăcu.
Să țină pasul. Își îngustă ochii. Și ne țin pe noi, restul, în neștiință.
Se întoarse și căută din ochi grupul strâns în jurul corturilor: acolo îl văzu pe Paran. Caporalul ridică vocea:
– Hei, căpitane!
El ridică ochii.
Ce faci, căpitane? Păstrezi secrete? Uite o sugestie pentru tine.
– Ai vești de la Silverfox? întrebă ea.
Arzătorii de Poduri din apropiere își concentrară atenția asupra ofițerului de origine nobilă.
Paran se crispă de parcă ar fi fost lovit. Simțind brusc o înțepătură dureroasă, duse o mână la stomac. Strângând din dinți, reuși să-și ridice capul și întâlni privirea lui Picker.
– Trăiește, spuse el scrâșnit.
Așa credeam și eu. Căpitane, până acum ți-a fost ușor. Cu alte cuvinte, ne-ai ascuns unele lucruri. Proastă hotărâre. Ultima oară când Arzătorii de Poduri au fost ținuți în neștiință, bezna ei ne-a înghițit aproape pe toți.
– Cât de aproape? Cât de departe, căpitane?
Observă efectul vorbelor ei, însă era destul de furioasă, încât să devină încrâncenată. Ofițerii ascundeau întotdeauna câte ceva. Iar Arzătorii de Poduri învățaseră să disprețuiască asta cel mai mult când era vorba de comandanții lor. Ignoranța era fatală.
Paran se îndreptă încet de spate. Inspiră adânc, apoi trase încă o dată aer în piept, făcând eforturi vizibile de a-și domoli durerile.
– Humbrall Taur îi împinge pe pannioni în brațele lor, caporale. Dujek și Brood sunt la vreo trei leghe depărtare.
– Dar știu ce se apropie de ei? întrebă grăbit Antsy.
– Da, sergent.
– Cum?
Bună întrebare. Cât de strânsă e legătura dintre tine și Tattersail renăscută? Și de ce nu ne-ai spus și nouă? Suntem soldații tăi.

Care trebuie să lupte pentru tine. Așadar, e o întrebare cât se poate de firească.
Paran se încruntă la Antsy, dar nu-i răspunse.
Acum, când preluase comanda de la Picker și vorbea în numele tuturor Arzătorilor de Poduri, sergentul nu era dispus să cedeze.
– Prin urmare, a fost cât pe ce să fim descăpățânați de Fețele Albe, cât pe ce să fim prăjiți de Tenescowri, și tot timpul am crezut că am rămas singuri. Complet singuri. Neștiind dacă alianța a rezistat sau dacă Dujek și Brood s-au sfârtecat unul pe celălalt, sau dacă spre apus vom găsi sau nu doar oase. Și totuși ai știut. Deci, dacă ai fi murit... chiar acum, domnule...
Nu am știut nimic, absolut nimic.
– Dacă aș fi fost mort, nu am fi purtat această discuție, îi răspunse Paran. Și atunci, de ce să nu ne prefacem, sergent?
– Poate nu ne prefacem deloc, mârâi Antsy și duse o mână spre mânerul sabiei.
Stând ghemuit la marginea acoperișului, aproape de ei, Gruntle se întoarse încet și se îndreptă de spate.
Ia stai puțin.
– Sergent! se răsti Picker. Crezi că Tattersail îți va zâmbi când te va vedea? Dacă vei continua și vei face ce ai de gând să faci?
– Gura, caporale, ordonă Paran, care rămase cu ochii ațintiți la Antsy. Să încheiem socotelile. Uite, o să fac lucrurile să fie și mai ușoare.
Se întoarse cu spatele la sergent și așteptă.
E atât de bolnav, încât vrea să se încheie totul. La naiba. Ba mai rău... face asta în fața oamenilor.
– Nici să nu te gândești, Antsy, îl preveni Mallet. Nimic din toate astea nu este ce pare.
Picker se întoarse spre vraci.
– Ei, așa mai merge! Mallet, înainte de plecare, te-ai sfătuit îndeajuns cu Whiskeyjack. Tu și Ben-cel-Iute. Spune totul! Avem un căpitan care are dureri atât de mari încât vrea ca noi să-l ucidem și nimeni nu ne spune nimic – pentru numele lui Hood, ce se petrece?
Vraciul făcu o grimasă.
– Da, Silverfox încearcă să îl atingă pe căpitan – dar el o respinge – de aceea, nu a avut loc un schimb continuu de informații. Paran știe că ea trăiește, așa cum spune, și bănuiesc că își dă seama cât de departe este ea, dar la asta se rezumă

totul. Du-te naibii, Picker. Îți închipui că tu și restul Arzătorilor de Poduri veți fi trădați doar pentru că Paran nu vorbește cu voi? *Nu vorbește cu nimeni!* Și dacă ai avea la fel de multe găuri care ard în burtă, ți-ai ține gura la fel ca el. Iar acum, încetați! Uitați-vă la voi înșivă și dacă veți vedea rușine, ea e binemeritată!

Picker își aținti ochii spre căpitan, care stătea cu spatele la ea. Acesta nu se clintise. Nu voia să stea cu fața la compania lui. Nu putea – în acele momente. Mallet se pricepuse să întoarcă situația. Paran era bolnav, iar oamenii bolnavi nu gândesc bine. O, zei, brățările acelea îmi mușcau brațul și nu puteam gândi corect. O, nu cumva am călcat într-o baligă? Și juram tot timpul că altcineva este de vină. Cred că arsurile de la Pale sunt departe de a se vindeca. La naiba! Călcâiul lui Hood pe sufletul meu putred. Să apese și să răsucească cu putere.

Paran abia dacă auzea schimbul de țipete din spatele lui. Se simțea asaltat de presiunea exercitată de prezența lui Silverfox, mergând până la o dorință întunecată de a fi strivit și ucis de ea – dacă ar fi fost posibil așa ceva – decât să cedeze.

O sabie între omoplați – *de astă dată, niciun zeu nu ar interveni.* Ori un șuvoi torențial de sânge în stomac în clipa în care pereții lui ar ceda în cele din urmă – o soluție dureroasă, dar la fel de definitivă ca oricare alta. Sau un salt peste mulțimea de jos, ca să fie sfârtecat și călcat în picioare. Inutilitatea care vorbește șoptit despre libertate.

Ea era într-adevăr aproape, ca și cum ar fi pășit pe un pod de oase care se întindea de la ea până la el. Nu, nu era ea. Puterea ei, care era mai mult decât doar a lui Tattersail. Făcând dorința ei stăruitoare să treacă prin mijloacele lui de apărare cu un scop mult mai ucigător decât simpla afecțiune a unei iubite; mult mai mult, chiar, decât s-ar naște din necesitate strategică. *Decât dacă Dujek și Brood și armatele lor nu sunt cumva asaltate... și nu sunt. O, Zei, nu-mi dau seama cum de știu asta, dar acesta e adevărul. Cu certitudine. Asta – asta nu e defel Tattersail. E Nightchill. Bellurdan. Una sau amândouă. Ce vor?*

Brusc, fu zguduit de o imagine care declanșă un pocnet aproape audibil în mintea lui. Departe. Spre. Dale uscate în interiorul unei peșteri, liniile adânc gravate ale unei cărți din Pachet,

întipărite în piatră, imaginea părând să se zvârcolească, de parcă ar fi fost vie.
Obelisc. Unul dintre Nealiniați, un monolit înclinat... acum din piatră verde. Înălțându-se deasupra valurilor biciuite de vânt – ba nu, dune de nisip. Siluete, în umbra monolitului. Trei, trei cu totul. Zdrențuite, sfărâmate, muribunde.
Apoi, dincolo de scena tragică, cerul *se sfâșie*.
Și copita îmblănită a unui zeu păși pe pământul muritorilor.
Groază.
Adus cu sălbăticie în lume – o, nu ai vrut tu asta, nu-i așa?
Cineva te-a smuls aducându-te jos, iar acum...
Fener era ca și mort. Un zeu închis pe tărâmul muritorilor era ca un nou-născut pe un altar. Nu mai era nevoie decât de un pumnal și de o mână care să vrea să facă asta.
Ca și mort.
Noțiunea sumbră înflori în mintea lui ca o umbră nocturnă, ucigătoare. Dar el nu voia așa ceva. I se cerea să aleagă, de către forțe inimaginabil de străvechi. Pachetul de Cărți cu Dragoni. Zeii străvechi se jucau cu pachetul... iar acum voiau să se joace cu el.
Și asta înseamnă să ai rolul de Stăpân al Pachetului, dacă asta am devenit? Un posesor de cunoștințe mortale și, acum, mediator? Înțeleg ce îmi spuneți să fac. Muritorii jurați cuiva jură acum în fața altuia? O, Abis, suntem împinși – rostogoliți – de colo-colo, ca niște piese pe o tablă de joc?
Furia și indignarea se înfierbântară până la alb în mintea lui Paran. Făcându-l să uite de durere. Simți că se rotește mental, pentru a înfrunta prezența străină, persistentă, care îl urmărise atât de mult. Se simți deschizându-se ca o explozie.
Bine, mi-ai solicitat atenția. Acum ai primit-o. Ascultă, dar ascultă atent, Nightchill – oricine – orice ai fi în realitate. Poate că demult au existat Stăpâni ai Pachetului pe care i-ați putut manipula pentru a vă face voia. Hood mi-e martor, poate că tu acești aceea – tu și prietenii tăi Străvechi – care m-ați ales de data asta. Dar dacă așa stau lucrurile, ați greșit. Ați făcut o greșeală cruntă.
Am fost marioneta unui zeu. Dar am retezat acele sfori, și dacă vreți amănunte, atunci mergeți și întrebați-l pe Oponn. Am pășit într-o sabie blestemată pentru a face asta și jur că o voi face din

nou – cu mai puțină îndurare în inimă – dacă simt măcar o adiere de manipulare din partea voastră.
Simți un amuzament rece în răspuns, iar sângele bestial din Paran reacționă. Părul de pe ceafă i se zbârli. Își dezveli dinții. Scoase un mârâit profund, ucigaș.
Brusc, se alarmă.
Da, adevărul lucrurilor. Nightchill, nu mă voi lăsa dus în lesă. Și îți spun asta acum, și ai face bine să ții seama de cuvintele mele. Fac un pas în față. Între tine și orice muritor ca mine. Nu știu ce are de pierdut acel Gruntle, pentru a ajunge unde ai dorit tu, dar ei simt rănile – să te ia Abisul, durerea este singurul mijloc folosit de tine pentru a ne determina să facem ceea ce vrei? Așa se pare. Atunci află: până vei găsi alt mijloc, până nu îmi arăți altă cale – altceva decât durerea și suferința – voi lupta împotriva ta.
Fiecare avem o viață. Toți, și nu trebuie să te joci cu viața nimănui. Nici cu a lui Picker, nici cu a lui Gruntle, nici cu a lui Stonny.
Tu ai deschis această cale, Nightchill. Legându-ne. Bine. Bun. Dă-mi un motiv și îl accept. Având sânge de Copoi al Umbrei – dacă voiam, cred că îi puteam chema pe ceilalți cu ajutorul lui, știi? Pe toți.
Pentru că acum înțeleg ceva. Am ajuns să-mi dau seama de multe lucruri, iar unul dintre ele este adevărul. În sabia Dragnipur... doi Copoi ai Umbrei au revenit în coridorul Întunericului. Au revenit, Nightchill. Înțelegi ce vreau să spun? Mergeau acasă.
Și îi pot rechema, neîndoielnic. Două suflete de Întuneric neîmblânzit. Suflete grațioase, sămânța iubită a distrugerii...
Apoi veni răspunsul, rostit de vocea unei femei pe care Paran nu o cunoștea.
„Muritorule, nu știi pe cine ameninți. Sabia fratelui meu ascunde mult mai multe secrete decât poți tu bănui.“
Paran zâmbi. Mai grav decât atât, Nightchill. Mâna care ține cum sabia Dragnipur aparține Întunericului. Anomander Rake, fiul mamei. Calea nu a fost nicicând atât de dreaptă, atât de directă sau de scurtă, nu-i așa? Dacă i-aș spune ce s-a întâmplat în interiorul armei lui...“ Muritorule, dacă Rake ar afla că ai găsit o cale de a pătrunde în Dragnipur, că ai eliberat cei doi Copoi pe care i-a ucis el... te-ar omorî.“

Poate. A avut deja câteva ocazii să o facă, și a avut și motive. Însă și-a stăpânit brațul. Nu cred că îl înțelegi pe Lordul Seminței Lunii atât de bine precum crezi. Nu există nimic previzibil în Anomander Rake – probabil că asta te sperie atât de mult.
„Nu urma această cale."
Voi face ce trebuie, Nightchill, ca să retez legăturile tale. În ochi tăi, noi, muritorii, suntem slabi. Și te slujești de slăbiciunea noastră pentru a justifica faptul că ne manipulezi.
„Bătălia care ne așteaptă e mult mai mare – mult mai ucigătoare – decât îți dai seama."
Explică-mi. Totul. Arată-mi această uriașă amenințare.
„Pentru a-ți păstra sănătatea mentală, nu trebuie să facem asta, Ganoes Paran."
Ticăloasă și dominatoare.
Simți explozia ei de furie.
„Spui că singurul nostru mijloc de a ne sluji de tine este durerea. La asta avem un singur răspuns: aparențele înșală."
Ideea ta despre îndurare este să rămânem ignoranți?
„O exprimare brutală, dar în esență corectă, Ganoes Paran."
Un stăpân al Pachetului de Cărți nu poate fi ținut în ignoranță, Nightchill. Dacă va fi să accept acest rol și răspunderile pe care le presupune el – oricare ar fi ele, și Hood mi-e martor, încă nu le știu – dar dacă voi accepta, trebuie să știu. Totul.
„Cu vremea..."
El rânji.
„Cu timpul, am zis. Muritorule, acordă-ne măcar atâta îndurare. Bătălia care ne așteaptă nu se deosebește de o campanie militară – lupte mărunte, dispute localizate. Însă câmpul de bătălie este însăși existența. Micile victorii reprezintă în sine contribuții vitale la războiul pandemic pe care dorim să-l ducem.
Cine sunt acești „noi"?
„Zeii Străvechi supraviețuitori... și alții, care își cunosc mai puțin rolul."
K'rul? Cel care se face răspunzător de renașterea lui Tattersail?
„Da. Fratele meu."
Fratele tău. Dar nu fratele care a făurit Dragnipur.
„Nu el. În aceste clipe, Draconus nu poate acționa decât indirect, pentru că e înlănțuit chiar în sabia pe care a creat-o. Ucis de propria-i sabie, mânuită de Anomander Rake."
Paran simți oțelul rece al bănuielii strecurându-i-se în trup.

Indirect, ai zis.
„Un moment prielnic, Ganoes Paran. Neașteptat. Sosirea unui suflet în Dragnipur, care nu a fost înlănțuit. Schimbul câtorva cuvinte care înseamnă mult mai mult decât ai putea crede. Așa cum s-a întâmplat cu pătrunderea în Coridorul Întunericului, bariera de suflete ruptă, pentru foarte scurt timp. Dar îndeajuns...“
Stai puțin.
Paran avea nevoie de liniște ca să gândească repede și intens. Când el se aflase în Dragnipur, pășind pe lângă sufletele care își târau povara inimaginabilă, vorbise cu un asemenea captiv. *Pe Abisul subpământean, acela fusese Draconus.* Cu toate acestea nu-și amintea niciunul dintre cuvintele pe care le schimbase cu el.
Lanțurile duceau în Coridorul Întunericului, nodul de dedesubtul carului care gemea. Așadar, Întunericul ținea acele suflete până la ultimul, și le ținea strâns.
Trebuie să mă întorc. În sabie. Trebuie să întreb...
„Jen'isand Rul. Da, Draconus este acela cu care ai vorbit în Dragnipur – celălalt frate al meu – s-a slujit de tine, Ganoes Paran. Acest adevăr ți se pare brutal? Depășește puterea ta de înțelegere? La fel ca și ceilalți din sabie, fratele meu înfruntă eternitatea. A încercat să scape de un blestem, însă nu și-a închipuit că acest lucru va dura atât de mult. S-a schimbat, muritorule. Cruzimea lui legendară a fost... anulată. Înțelepciune câștigată de o mie de ori. În plus, avem nevoie de el.“
Vrei să-l eliberez pe Draconus din sabia lui Rake.
„Da.“
Pentru ca apoi să îl vâneze pe Rake ca să-și ia înapoi sabia pe care a făcut-o. Nightchill, îl prefer pe Rake în locul lui Draconus.
„Ganoes Paran, nu va exista o asemenea luptă.“
De ce?
„Pentru a-l elibera pe Draconus trebuie sfărâmată sabia.“
Oțelul rece dintre coaste se răsuci.
Iar asta i-ar elibera... pe toți. Și totul. Îmi pare rău, femeie, n-o voi face.
„Doar un om care știe dacă există o cale de a împiedica acea eliberare tragică a spiritelor nebune și maligne al căror număr este uriaș și prea oribil pentru a fi gândit.“
Draconus însuși.

„Da. Gândește-te la asta, Ganoes Paran. Nu te pripi – mai e timp."
Mă bucur să aud asta.
„Nu suntem chiar atât de cruzi cum crezi tu."
Răzbunarea nu ți-a înnegrit inima, Nightchill? Iartă-mi scepticismul.
„O, vreau răzbunare, muritorule, dar nu împotriva acelor oameni mărunți care m-au trădat, pentru că acea trădare a fost prevestită. Un blestem străvechi. Cel care a dat glas acelui blestem este ținta dorinței mele de răzbunare."
Mă uimește că el sau ea mai trăiește.
Cuvintele lui erau echivalente cu un zâmbet glacial.
„Acesta a fost blestemul nostru împotriva lui."
Încep să cred că vă meritați unul pe celălalt.
Urmă o pauză, apoi ea spuse:
„Probabil că da, Ganoes Paran."
Ce ai făcut cu Tattersail?
„Nimic. Atenția ei este îndreptată în altă parte."
Așadar, mă măguleam singur, gândind altceva. La naiba, Paran, încă ești neghiob.
„Muritorule, nu-i vom face rău. Chiar dacă am fi capabili, dar nu suntem. Ea are onoare. Și integritate. Calități rare pentru cineva atât de puternic. De aceea, credem că...
O mână lăsată pe umăr făcu să tresară și îl trezi pe Paran. Clipi și privi în jur. Acoperișul.
M-am întors.
– Căpitane.
Observă privirea îngrijorată a lui Mallet.
– Ce s-a întâmplat?
– Scuze, domnule, am avut impresia că, preț de un moment, nu ai mai fost printre noi.
El făcu o grimasă și vru să nege asta, dar nu reuși.
– Câtă vreme?
– Douăsprezece bătăi de inimă, domnule.
– Asta e tot? Bine. Trebuie să pornim. Spre Thrall.
– Domnule?
Mallet, acum mă aflu între ei și noi. Dar sunt mai mulți de „noi" decât îți poți imagina. La naiba, aș dori să-ți explic asta. Fără să par un ticălos înfumurat. Fără să răspundă la întrebarea vraciului, se întoarse și dădu cu ochii de Trotts.

– Căpetenie războinică. Ne cheamă Thrallul.
– Am înțeles, căpitane.
Arzătorii de Poduri îi evitară privirea. Paran se întrebă de ce. Nedumerit, se apropie de Gruntle.
– Tu vii cu noi, îi spuse el.
– Știu.
Da, știi. Bine, să acționăm.

Învăluit de fuioare de fum fantomatic, turnul palatului se înălța ca o suliță. Piatra incoloră, întunecată, atenua lumina soarelui care o scălda. Spre interiorul turnului duceau trei sute treizeci și nouă de trepte șerpuitoare, ieșind pe o platformă deschisă cu un acoperiș țuguiat din țigle din aramă perfect întreținute. Vântul urla printre coloanele care susțineau acoperișul și platforma din piatră netedă, însă turnul nu se clintea.
Itkovian privea spre răsărit, iar vântul îi biciuia fața. Își simțea corpul lipsit de sânge, ciudat de înfierbântat sub armura zdrențuită. Știa că starea de epuizare își făcea în cele din urmă simțită prezența. Carnea și oasele își aveau limitele lor. Apărarea prințului mort în Sala Mare fusese brutală și simplă. Sălile și intrările deveniseră abatoare. Duhoarea de măcel rămăsese ca un nou strat pe sub piele – nici măcar vântul nu îl putea desprinde.
Bătăliile de pe coastă și de la locurile de debarcare se apropiau de un sfârșit sumbru, anunțase singurul cercetaș supraviețuitor. Betrullidii fuseseră sfărâmați și fugiseră spre miazănoapte, pe coastă, unde, din câte știa Nicovala Scutului, caii lor se împotmoliseră în mlaștina sărată. Barghastii care îi urmăreau aveau să îi măcelărească în scurt timp.
Taberele asediatorilor fuseseră devastate, ca și cum prin ele și-ar fi croit drum o tornadă. Câteva sute de Barghasti – bătrâne, bătrâni și copii – rătăceau prin acel carnaj și adunau prăzi de război prin vijelia creată de pescăruși.
Reduta Turnul de Răsărit, ajunsă o movilă de moloz, abia dacă se ridica puțin deasupra covorului de cadavre. Din el se înălța fum ca dintr-un rug muribund.
Itkovian urmărise clanurile Barghast pătrunzând în oraș, văzuse cum retragerea pannionilor de pe străzile orașului se transformase într-o debandadă. Luptele se îndepărtaseră curând de palat. Un ofițer Clarvăzător-domin reușise să mobilizeze o

ariergardă în piața Jelarkan, iar acea luptă încă se purta cu îndârjire. Însă pentru dușmani aceea era un angajament pentru asigurarea retragerii. Încercau să câștige timp pentru exodul prin ruinele porților de miazăzi și apus.
Câțiva cercetași Fețe Albe se aventuraseră pe domeniul palatului, îndeajuns de aproape pentru a vedea că acolo rămăseseră apărători, dar nu se stabilise un contact oficial.
Recrutul Velbara stătea alături de Itkovian, dar nu mai era recrut. Instruirea ei în mânuirea armelor fusese determinată de disperare. Nu ratase lecția de căpetenie – aceea de a rămâne în viață – aceasta era forța călăuzitoare care susținuse orice calitate pe care o dobândise ulterior în focul bătăliilor. Așa cum se întâmplase în cazul tuturor capanilor nou-sosiți în companie – și care acum reprezentau cei mai mulți supraviețuitori de sub comanda Nicovalei Scutului – ea își cucerise poziția de soldat al Săbiilor Cenușii.
Itkovian rupse tăcerea.
– Acum păstrăm Sala Mare.
– Am înțeles, domnule.
– Onoarea prințului a fost restabilită. Trebuie să plecăm – mai avem multe de făcut la Thrall.
– Vom putea ajunge acolo, domnule? Va trebui să găsim o căpetenie războinică Barghast.
– Domnule, nu vom fi considerați dușmani. În oraș zac cu sutele frați și surori, astfel că stindardele noastre sunt bine cunoscute. Pe de altă parte, având în vedere că atacul nostru i-a alungat pe pannioni nu numai din piață, ci și din alte părți, către câmpie, s-ar putea să nu întâmpinăm nicio opoziție în drumul nostru.
– Am înțeles, domnule.
Itkovian își concentră atenția încă o dată asupra redutei distruse de pe câmpul de luptă dinspre răsărit. Doi soldați Gidrath din Sala Mare de dedesubt făceau parte din acea defensivă inconștientă, dar nobilă, iar unul dintre ei prezenta răni recente, care aveau să se dovedească fatale. Celălalt, care îngenunchease în fața lui Rath'Hood, părea să nu mai fie în stare să doarmă. În cele patru zile și nopți de la recucerirea Sălii Mari, fără să ia în seamă unde se afla, el pășise încoace și încolo în timpul perioadelor de odihnă. Mărșăluise, bolborosind în barbă, cu ochi febrili de concentrare. Itkovian bănui că el și

camaradul său muribund erau ultimii Gidrath în viață din afara Thrallului.
Un Gidrath jurat lui Hood, însă el îmi execută comenzile fără să ezite. O simplă întâmplare, ar putea trage oricine concluzia logică. Idei de rivalitate eliminate în fața situației extreme cu care ne confruntăm. Cu toate astea... constat că nu am încredere în propriile mele explicații.
În ciuda stării de extenuare, Nicovala Scutului percepuse o perturbare crescândă. Se întâmplase ceva. Undeva. Și, aparent ca reacție, își simțise sângele scurgându-se, golindu-i venele, creând un gol în inimă, dispărând printr-o rană pe care trebuia să o descopere. Ceea ce îl făcea să se simtă... incomplet.
Ca și cum aș fi renunțat la credință. Însă nu am făcut asta. „Golul credinței pierdute se umple cu sinele tău hipertrofiat.“ Cuvinte rostite de un Destriant demult mort. Nu trebuie să cedezi, ci să înlocuiești. Credința însoțită de îndoială înseamnă scepticism, negare. Eu nu am cedat nimic. Nu am o hoardă de vorbe care să îmi populeze sistemele interne de apărare. Adevărat, sunt redus la tăcere. Golit... de parcă aș aștepta o reînnoire...
Se cutremură.
– Vântul ăsta urlă prea tare în urechile mele, spuse el, rămas cu ochii asupra redutei Turnului de Răsărit. Haideți, domnilor, să intrăm în subterane.

Cu toate că toți erau răniți, o sută doisprezece soldați rămaseră în poziție de luptă. De-a lungul unui zid, șaptesprezece Săbii Cenușii zăceau la pământ, morți sau în agonie. Aerul duhnea a sudoare, urină și a carne care putrezea. Căile de intrare în Sala Mare erau înrămate în sânge care se închega, curățate prin frecarea dalelor pentru a permite mersul în siguranță. Arhitectul, care dispăruse demult, și care dăduse formă încăperii, ar fi fost îngrozit dacă ar fi văzut ce devenise ea. Frumusețea ei nobiliară găzduia acum o scenă de coșmar.
Pe tron, cu pielea cusută grosolan pe silueta sa devorată, se afla prințul Jelarkan, fără ochi, cu dinții rânjiți într-un zâmbet care se lățise, deoarece buzele se deshidrataseră și se retrăseseră de o parte și de alta a gurii. Zâmbetul lăbărțat al morții, o oroare poetică, precisă. Demn de a domina în ceea ce devenise Marea

lui Sală. Un prinț tânăr, care își iubise poporul și care acum îi împărtășea soarta.
Sosise momentul să plece. Rămase lângă intrarea principală și studie ce mai rămăsese din Săbiile Cenușii. Nemișcați și cu ochii împietriți, aceștia îl priveau fix. Spre stânga, doi recruți capani țineau frâiele celor doi cai de luptă rămași. Singuraticul Gidrath – camaradul său murise cu câteva clipe mai devreme – cu capul plecat și umerii căzuți, pășea de-a lungul zidului din spatele mercenarilor aliniați. Ținea în fiecare mână câte o sabie ciobită, cea din mâna stângă fiind îndoită de o lovitură sălbatică, primită în urmă cu două nopți, care o făcuse să se izbească de o coloană de marmură.
Nicovala Scutului se gândi să se adreseze soldaților, fie și numai pentru a respecta uzanțele, însă acum, așa cum stătea și le cerceta fețele, își dădu seama că nu mai avea cuvinte în ființa lui: niciunul care să exprime ceea ce îi lega; niciunul care să poată exprima mândria ciudat de glacială pe care o simțea în acele momente. În cele din urmă, își scoase sabia, verifică legăturile care îi țineau în loc brațul pe care purta scutul, apoi se întoarse spre intrarea principală.
Holul de dincolo de prag fusese curățat de cadavre, astfel că se crease o alee între corpurile stivuite spre ușile exterioare.
Itkovian păși de-a lungul aleii înfiorătoare, trecu de ușile sfărâmate, care abia se țineau în țâțâni, și ajunse în lumina soarelui.
După numeroasele asalturi, pannionii își trăseseră camarazii căzuți departe de treptele late și scunde ale drumului și folosiseră curtea pentru a stivui cadavrele la întâmplare – inclusiv pe cei care încă trăiau și care muriseră apoi sufocați sau din cauza rănilor.
Se opri în capătul treptelor. Zgomotele de luptă persistau din direcția pieței Jelarkan, dar altceva nu auzi. Tăcerea cuprinsese scena din fața lui, o tăcere atât de discordantă în ceea ce fusese o curte de palat plină de viață, în ceea ce fusese un oraș prosper, încât Itkovian se simți profund cutremurat pentru prima oară de când începuse asediul.
Dragă Fener, găsește-mi victoria în toate astea.
Coborî treptele, simțind piatra moale și lipicioasă sub tălpi. Compania îl urmă fără să scoată o vorbă.

Trecură pe poarta sfârtecată și își croiră drum printre cadavrele de pe rampă, apoi ajunseră în stradă. Fără a întâmpina nicio rezistență, aceea avea să fie totuși o călătorie lungă. Și nu una fără luptă. Acum erau asaltați de ceea ce vedeau, de ceea ce miroseau și de ceea ce simțeau sub tălpi.

O bătălie care făcea ca scuturile și armurile să devină inutile, care făcea ca săbiile ridicate să fie inutile. Singurul mijloc de apărare era un suflet împietrit dincolo de capacitatea umană, iar pentru Itkovian prețul era prea mare. Sunt Nicovala Scutului. Capitulez în fața a ceea ce văd. Mai groasă decât fumul, suferința dezlănțuită, iar acum pierdută, învolburând aerul lipsit de viață. A fost ucis un oraș. Chiar și supraviețuitorii care se ghemuiesc în tuneluri – să mă ia Fener, mai bine nu ar mai ieși să vadă toate astea.

Drumul îi duse printre cimitire. Itkovian examină locul în care el și soldații lui rezistaseră. Nu arăta cu nimic diferit de orice altceva ce vedea. Erau mormane de morți. Așa cum promisese Brukhalian, nicio piatră de pavaj nu rămăsese neîntoarsă. Acel mic oraș făcuse tot ce se putuse. Victoria pannionilor ar fi putut fi inevitabilă, însă existau praguri, transformând avântul inexorabil într-un blestem.

Iar acum, clanurile Fețelor Albe ale Barghast își anunțaseră propria inevitabilitate. Ceea ce făcuseră pannionii se întorsese împotriva lor. Suntem azvârliți într-o lume a nebuniei, însă acum fiecăruia dintre noi îi revine misiunea de a se trage înapoi din acest Abis, de a se smulge din spirala descendentă. Din oroare trebuie modelată suferința, iar din suferință, compasiunea.

Când compania pătrunse pe un bulevard sufocat de la marginea cartierului Daru, din gura unei alei din fața lor ieșiră douăzeci de Barghasti. Cu săbiile cu cârlig însângerate și fețele pictate în alb stropite cu roșu. Cel din fruntea lor îi surâse Nicovalei Scutului.

– Apărători? spuse el lătrat în limba capană, cu un accent pronunțat. Cum apare acest dar al eliberării?

Itkovian îi ignoră întrebarea.

– Domnule, aveți neamuri la Thrall. Văd că strălucirea protectoare se stinge.

– Vom vedea oasele zeilor noștri, spuse războinicul dând din cap. Măsură Săbiile Cenușii cu ochi mici și întunecați. Conduci un trib de femei.

– Femei capane, spuse Itkovian. Cea mai rezistentă resursă a acestui oraș, deși ne-a revenit nouă sarcina de a descoperi asta. Domnule, acum sunt Săbii Cenușii, și astfel ne simțim întăriți.
– V-am văzut frații și surorile pretutindeni, zise cu glas gros războinicul Barghast. Dacă ne-ar fi fost dușmani, ne-am fi bucurat să-i vedem morți.
– Și ca aliați? întrebă Nicovala Scutului.
Toți luptătorii Barghast făcură un singur gest, ducând la frunte dosul mâinii în care țineau sabia, atingându-și pielea preț de o clipă cu mănușile, apoi purtătorul lor de cuvânt spuse:
– Pierderea umple umbrele pe care le-am aruncat noi. Află asta, soldat, dușmanii pe care ni i-ați lăsat au fost fragili.
Itkovian ridică din umeri.
– Credința pannionilor nu cunoaște venerația, ci doar necesitatea. Tăria lor este superficială, domnule. Ne însoțiți până la Thrall?
– Vă vom fi alături, soldați. În umbra voastră se află onoarea.
Mai toate clădirile din cartierul Daru arseseră, iar unele se prăbușiseră și umpluseră străzile cu moloz înnegrit. În timp ce Săbiile Cenușii și Barghastii înaintau șerpuitor pe aleile cele mai puțin blocate de dărâmături, privirea lui Itkovian fu atrasă de o clădire rămasă în picioare undeva spre dreapta lor. O clădire de locuințe cu zidurile încovoiate în mod ciudat. Lângă latura din fața lui fuseseră aprinse focuri mocnite, care pârjoliseră pietrele, dar, din motive necunoscute, asaltul flăcărilor dăduse greș. Toate ferestrele arcuite păreau să fi fost baricadate.
Aflat alături de el, purtătorul de cuvânt Barghast mormăi:
– Neamul tău umple tumulii voștri.
Nicovala Scutului îi aruncă o privire omului.
– Poftim?
Războinicul făcu semn cu capul spre clădirea învăluită într-un abur de fum și își continuă comentariul:
– Da, e mai ușor decât să sapi și să căptușești o groapă în afara orașului, iar apoi șiruri de oameni care își trec unul altuia găleți cu pământ. Se pare că vă place o priveliște clară de pe ziduri. Însă *noi* nu trăim printre morții noștri așa cum procedează poporul vostru.
Itkovian se întoarse și examină clădirea, acum partea din spate-dreapta. Își miji ochii. Baricade care blochează ferestrele. Încă o

dată, carne și oase. Colți Gemeni, cine ar construi o astfel de necropolă? Nu poate fi urmarea acțiunilor de apărare?
– Ne-am apropiat de clădire, spuse războinicul aflat alături de Itkovian. Zidurile radiază propria căldură. Un lichid gros sângerează printre crăpături. Mai făcu un gest, de astă dată lovind zguduitor mânerul sabiei cu cârlig de armura făcută din monede care îi acoperea torsul. Soldat, pe oasele lumii, am fugit de acolo.
– Clădirea asta e singura umplută astfel?
– Alta nu am văzut, dar am trecut pe lângă un domeniu care a rezistat – cadavre resuscitate stăteau de pază la poartă și pe ziduri. Aerul duhnea de vrăji, o emanație murdărită de necromanție. Soldat, îți spun eu, vom fi fericiți când vom părăsi orașul ăsta.
Itkovian rămase tăcut. Simțea o ruptură lăuntrică. Doctrina Reve a lui Fener glăsuia adevărul războiului. Rostea adevărul despre cruzimea pe care umanitatea era capabilă să o dezlănțuie asupra semenilor. Războiul era practicat ca un joc de cei care îi conduceau pe alții; jucat într-o arenă iluzorie de rațiune calmă, dar asemenea minciuni nu puteau rezista în fața realității, iar realitatea părea să nu aibă limite. Reve lansa un apel la stăpânire de sine și susținea că gloria dorită nu trebuia să fie oarbă, ci mai curând o glorie născută din respect solemn și cu ochii limpezi. În cadrul realității fără limite sălășluia promisiunea mântuirii.
Acel respect îl trăda în acele momente pe Itkovian. Se chircea ca un animal aflat într-o cușcă și era împuns din toate părțile. Evadarea îi era refuzată, însă acel refuz era autoimpus, un lucru născut din voința lui conștientă, care căpăta formă din cuvintele jurământului său. Indiferent de preț, trebuia să își asume acea povară. Focurile răzbunării suferiseră o transformare în el. În cele din urmă, el va fi mântuirea – pentru sufletele celor căzuți în oraș.
Mântuire. Pentru toți ceilalți, dar nu pentru el. Pentru asta, nu putea privi decât spre propriul zeu. Dar, dragă Fener, ce s-a întâmplat? Unde ești? Îngenunchez, aștept atingerea ta, dar tu nu poți fi găsit. Tărâmul tău... pare pustiu.
Încotro să pornesc acum?
Da, încă nu sunt terminat. Accept asta. Și când voi fi? Cine mă va aștepta? Cine mă va îmbrățișa? Se simți străbătut de un fior.

Cine mă va îmbrățișa?
Nicovala Scutului alungă acea întrebare din minte și se zbătu să își reînnoiască hotărârea. La urma urmelor, nu avea de ales. Va fi suferința lui Fener. Și mâna justițiară a Stăpânului său. Răspunderi care nu erau binevenite, și simți prețul pe care aveau să îl ceară ele.
Se apropiară de piața din fața Thrallului. Se vedeau alți Barghasti care se adunau acolo. Zgomotele îndepărtate de luptă din piața Jelarkan, care îi însoțiseră mai toată după-amiaza, scădeau. Dușmanul fusese alungat din oraș.
Iktovian nu credea că Barghastii îi vor urmări pe dușmani. Realizaseră ceea ce doriseră. Amenințarea Pannion la adresa oaselor zeilor lor fusese anihilată.
Dacă mai trăia, probabil că Septarhul Kulpath își va aduna forțele sfârtecate, va impune disciplina și va pregăti următoarea acțiune. Un contraatac sau retragerea spre apus. Existau riscuri în ambele cazuri. Probabil că avea forțe prea puține pentru recucerirea orașului. Iar după ce pierduse stăpânirea asupra taberelor și a rutelor de aprovizionare, armata lui va începe să sufere curând din cauza lipsurilor. Situația nu era de invidiat. Oraș mic și lipsit de importanță, Capustanul devenise un blestem cu multe fațete. Iar viețile pierdute acolo nu însemnau decât începutul războiului care avea să izbucnească.
Ajunseră în piață.
Locul în care se prăbușise Brukhalian se afla exact în față, dar toate cadavrele fuseseră îndepărtate – fără îndoială, luate de pannionii în retragere. Carne pentru încă un ospăț regal. *Nu are importanță. Hood a venit după el. În persoană. A fost acesta un semn de onorare ori de satisfacție meschină din partea zeului?*
Privirea Nicovalei Scutului rămase ațintită câteva clipe asupra dalelor pătate, apoi se întoarse spre poarta principală a Thrallului.
Strălucirea dispăruse. În umbrele de sub arcada porții apăruseră câteva siluete.
Toate străzile care dădeau în piață se umpluseră de Barghast, dar aceștia nu se aventurară mai departe.
Itkovian se întoarse la compania lui. Îl găsi din ochi pe căpitan – care fusese sergent-major și răspunsese de instruirea recruților – apoi pe Velbara. Le studie armurile murdare și zdrențuite, apoi chipurile trase și ridate.

– Domnilor, noi trei, spre centrul pieței.
Cele două femei dădură din cap.
Cei trei ajunseră în mijloc. Mii de ochi erau ațintiți asupra lor. Urmară un murmur bubuitor, apoi zgomote ritmice și înfundate de lame lovite de lame.
Din dreapta apăru încă un grup. Soldați purtând uniforme pe care Itkovian nu le recunoscu și, în tovărășia lor, siluete care aveau tatuaje cu linii ascuțite, feline. În fruntea acestui grup se găsea un bărbat pe care Itkovian îl mai văzuse. Nicovala Scutului își rări pașii.
Gruntle. Numele era ca o lovitură de baros primită în piept. Certitudinea brutală dădu naștere următoarelor lui gânduri. *Sabia Mortală a lui Trake, Tigrul Verii. Primul Erou s-a înălțat.*
Noi... noi suntem înlocuiți.
Oțelindu-se, Itkovian își reluă pasul firesc, apoi se opri în centrul pieței.
Un soldat purtând o uniformă necunoscută se apropiase de Gruntle. Îl strânse pe masivul Daru de brațul dezgolit și strigă ceva către ceilalți, care se opriră, în vreme ce el și Gruntle continuară să se îndrepte direct spre Itkovian.
Agitația de la poarta Thrallului le reținu atenția. Preoții și preotesele Consiliului Măștii ieșeau grăbiți din clădire ținând între ei un camarad care se zbătea. În fruntea lor, Rath'Trake. La un pas în urma lui, Keruli, negustorul Daru.
Soldatul și Gruntle ajunseră primii lângă Itkovian.
De sub coiful Daru, Gruntle îl măsură pe Nicovala Scutului cu ochi de tigru.
– Itkovian al Săbiilor Cenușii, spuse el cu glas bubuitor, s-a terminat.
Itkovian nu simți nevoia de a cere vreo explicație. Adevărul era ca un pumnal în inima lui.
– Ba nu, spuse soldatul necunoscut cu glas puternic. Nicovală a Scutului, te salut. Sunt căpitanul Paran, de la Arzătorii de Poduri. Din armata lui Un-Braț.
– E mai mult de atât, mormăi Gruntle. Ceea ce susține el acum…
– Nu e ceva ce fac din proprie voință, încheie Paran. Nicovală a Scutului. Fener a fost smuls din tărâmul lui. Pășește pe un pământ îndepărtat. Tu și compania ta, v-ați pierdut zeul.
Și acum este ceva cunoscut de toți.
– Știm asta, domnule.

– Gruntle spune că locul tău, rolul tău, s-a încheiat. Săbiile Cenușii trebuie să se dea deoparte, pentru că un alt zeu al războiului a devenit proeminent. Dar asta nu trebuie să se întâmple. Ți s-a pregătit o cale. Privirea lui Paran trecu dincolo de Itkovian. Ridică vocea. Bun venit, Humbrall Taur. Fără îndoială că ești așteptat în Thrall de copiii tăi.
Nicovala Scutului aruncă o privire peste umăr și, stând la zece pași în urma lui, văzu o uriașă căpetenie războinică Barghast purtând o armură făcută din monede.
– Mai pot aștepta, mârâi Humbrall Taur. Vreau să asist la asta.
Paran făcu o grimasă.
– Ticălos băgăcios.
– Da.
Malazanul își îndreptă atenția asupra lui Itkovian și dădu să vorbească, dar Nicovala Scutului i-o luă înainte.
– Un moment, domnule.
Trecu de cei doi bărbați.
Rath'Fener se zbătea și încerca să se smulgă din strânsoarea camarazilor lui. Masca îi stătea strâmb, iar șuvițe de păr cărunt, zbârlit, îi scăpaseră de sub acoperământul de cap din piele.
– Nicovală a Scutului! strigă el când îl văzu pe Itkovian apropiindu-se. În numele lui Fener...
– Da, domnule, în numele *lui*, îl întrerupse Itkovian. Căpitane Norul, vino lângă mine. Este invocată legea Reve.
– Am înțeles, domnule, îi răspunse femeia cu glas plângăcios. Pentru asta, doar Sabia Mortală poate invoca Reve!
Itkovian rămase neclintit.
Preotul reuși să-și smulgă un braț și împunse cu un deget spre Nicovala Scutului.
– Rangul meu este de Destriant! Poate tu ești acela care revendică titlul?
– Destriantul Karnadas a murit.
– Acel om nu a fost Destriant, Nicovală a Scutului! Poate era Aspirant, dar rangul meu a rămas și rămâne preponderent. De aceea, doar o Sabie Mortală poate invoca Reve împotriva mea și știi asta.
Gruntle își drese glasul.
– Itkovian, Paran mi-a spus că a existat o trădare. Preotul vostru a vândut viața lui Brukhalian pannionilor. Nu a fost doar ceva dezgustător, ci și nechibzuit. Așadar... Făcu o pauză. E bună

orice Sabie Mortală? Dacă așa stau lucrurile, eu invoc Reve. Își dezgoli dinții spre Rath'Fener. Pedepsiți-l pe nemernic.
Suntem înlocuiți. Lordul Bătăliei s-a transformat.
– Nu poate face asta! țipă Rath'Fener cu glas ascuțit.
– O pretenție îndrăzneață, îi spuse Itkovian preotului mascat. Domnule, pentru a respinge dreptul acestui om la titlu, trebuie să îl invocăm pe zeul nostru. Fă asta, domnule, și vei pleca de aici ca om liber.
Pe sub mască, Rath'Fener făcu ochii mari.
– Itkovian, știi că asta este imposibil!
– Înseamnă că apărarea ta s-a terminat, domnule. Doctrina Reve este invocată. Trebuie să devin mâna justițiară a lui Fener.
Aflat în apropiere, veghind în tăcere, Rath'Trake vorbi:
– Nicovală a Scutului, nu e nevoie. Absența zeului tău schimbă totul. Sigur, înțelegi implicațiile formei tradiționale de pedepsire. O simplă execuție – nu după legea Reve...
– Îi este respinsă acestui om, spuse Itkovian. Căpitane Norul.
Femeia se apropie de Rath'Fener, întinse o mână și îl smulse din strânsoarea preoților și preoteselor. Când ea îl prinse în mâinile pline de cicatrice și îl roti și îl azvârli cu burta în jos pe dalele de piatră, el păru a fi doar o păpușă de cârpă. Apoi îl încălecă și îi întinse brațele, însă lăsându-le paralele. Bărbatul scoase un țipăt, semn că înțelesese brusc despre ce era vorba.
Itkovian își scoase sabia. Din lamă ieși fum.
– Reve, spuse el, stând deasupra brațelor lui Rath'Fener, întinse în lateral. Trădarea, pentru a negocia viața lui Brukhalian pentru a ta. Trădarea e cea mai cumplită crimă față de legea Reve, față chiar de Fener. Se invocă pedeapsa, în conformitate cu judecata Mistrețului Verii. Rămase tăcut o clipă, apoi adăugă: Domnule, roagă-te ca Fener să găsească ceea ce îi trimitem.
– Dar nu va găsi! exclamă Rath'Trake. Nu înțelegi? Tărâmul lui – zeul tău nu îl mai așteaptă acolo!
– Știe asta, spuse Paran. Asta se întâmplă când totul devine personal și, credeți-mă, aș fi preferat să nu am niciun amestec în toată treaba asta.
Rath'Trake se întoarse către căpitan.
– Dar *tu* cine ești, soldat?
– Astăzi. Chiar acum. Sunt Stăpânul Pachetului de Cărți, preotule. Și se pare că mă aflu aici pentru a negocia... în numele

tău și al zeului tău. Vai, adăugă el ironic, Nicovala Scutului se dovedește admirabil de... recalcitrant.
Itkovian abia dacă auzi acel schimb de cuvinte. Ținându-și ochii ațintiți asupra preotului țintuit de pământ în fața lui, spuse:
– Lordul nostru a... a dispărut. Așadar, ai face bine să te rogi, Rath’Fener, ca o creatură a îndurării să te privească cu milă.
Auzind acele cuvinte, Rath’Trake se răsuci din nou spre Nicovala Scutului.
– Pe Abis, Itkovian – nu *există* vreo crimă atât de abominabilă ca aceea pe care ești pe cale să o comiți! Sufletul lui va fi sfârtecat în bucăți! În locul în care vor ajunge *ele, nu există* creaturi ale îndurării! Itkovian...
– Tăcere, domnule. Judecata este a mea și a legii Reve.
Victima scoase un țipăt ascuțit.
Iar Itkovian lovi cu sabia. Lama se izbi de dalele de pavaj. Două dâre gemene de sânge țâșniră din încheieturile retezate ale lui Rath’Fener. Iar mâinile nu se vedeau nicăieri.
Itkovian lipi latul sabiei de cioturile mâinilor. Carnea scoase un sfârâit. Țipetele lui Rath’Fener încetară brusc în momentul în care își pierdu cunoștința. Căpitanul Norul se îndepărtă de el, lăsându-l să zacă pe dale.
– Ascultă-mă, Nicovală a Scutului, spuse Paran. Te rog. Fener a dispărut – acum pășește pe tărâmul muritorilor. Prin urmare, *nu te poate binecuvânta*. Cu ceea ce iei asupra ta... nu ai unde să te duci, nu există nicio cale de a-și ușura povara.
– Sunt conștient de ceea ce spui, domnule. Itkovian rămase cu privirea ațintită asupra lui Rath’Fener, care se mișca, semn că își recăpăta cunoștința. O asemenea cunoaștere este însă fără de nicio valoare.
– Nicovală a Scutului, mai există o cale.
Mijindu-și ochii, Itkovian se întoarse.
– A fost modelată o... o alegere, continuă Paran. Eu nu sunt decât un mesager al acesteia.
Rath’Trake se apropie de Itkovian.
– Ești binevenit, domnule. Tu și susținătorii tăi. Tigrul Verii are nevoie de tine, de o Nicovală a Scutului, astfel încât își oferă îmbrățișarea...
– Nu.
Ochii ascunși de mască se îngustară.

– Itkovian, spuse Paran, acest lucru a fost prevestit... calea a fost pregătită... de puterile Străvechi, din nou treze și active în această lume. Mă aflu aici pentru a-ți spune ceea ce vor ele să faci.
– Nu, sunt jurat lui Fener. Dacă va trebui, voi împărtăși aceeași soartă cu el.
– Aceasta este o ofertă de mântuire – *nu* de trădare! strigă Rath'Trake.
– Chiar așa. Domnilor, nu mai vreau să aud vorbe.
Prăbușit la pământ, Rath'Fener își recăpătase cunoștința. Itkovian îl privi pe bărbat.
– Încă nu sunt terminat, spuse el în șoaptă.
Trupul lui Rath'Fener tresări, din gâtlej îi ieși un răcnet sfâșietor, iar brațele îi plesniră, ca și cum ar fi fost trase de niște mâini invizibile, inumane. Pe pielea lui apărură tatuaje de culoare întunecată, dar nu acelea care îi aparțineau lui Fener – pentru că nu zeul fusese acela care ceruse mâinile retezate ale lui Rath'Fener. Zvârcolindu-se, ceva străin îi răscoli carnea în clipa în care pretendentul necunoscut își făcu simțită cererea, cerând să intre în posesia sufletului muritor al omului. Cuvinte care se înnegriră ca niște arsuri.
Apărură imediat pustule, care crăpară, lăsând să curgă un lichid gros, de culoare gălbuie.
Urlete de durere inimaginabilă, insuportabilă, umplură piața, iar corpul de pe dalele din piatră se convulsionă când mușchii și grăsimea se dizolvară sub piele, apoi începură să fiarbă, ieșind la suprafață.
Cu toate acestea, bărbatul nu muri.
Itkovian își scoase sabia.
Malazanul fu primul care înțelese. Mâna lui țâșni în față și degetele prinseră brațul Nicovalei Scutului.
– Pe Abis, nu...
– Căpitane Norul.
Cu chipul albit pe sub marginea coifului, femeia puse mâna pe mânerul sabiei.
– Căpitane Paran, spuse ea cu glas încordat și fragil, retrage-ți mâna de pe armă.
El se răsuci spre ea.
– Da, chiar și tu te retragi în fața planurilor lui.
– Chiar și așa, domnule. Dă-i drumul, altfel te ucid.

Ochii malazanului sclipiră ciudat în fața acelei amenințări; însă Itkovian nu putu să crute niciun gând pentru tânărul căpitan. Avea o răspundere. Rath'Fener fusese pedepsit îndeajuns. Durerea lui trebuia să înceteze.

Și cine mă va scuti pe mine de durere?

Paran slăbi strânsoarea.

Itkovian se aplecă spre silueta care abia putea fi recunoscută, care se zvârcolea pe dale.

– Rath'Fener, ascultă-mă. Da, vin. Vei accepta îmbrățișarea mea?

În ciuda invidiei și a răutății care sălășluiau în preotul torturat, care duseseră spre trădarea, nu doar a lui Brukhalian – Sabia Mortală – ci și a lui Fener, în sufletul bărbatului rămăsese o urmă de îndurare. Îndurare, dar și înțelegere. Trupul lui se cutremură, îndepărtându-se, iar membrele alunecară pe pământ când încercă să iasă din umbra lui Itkovian.

Nicovala Scutului dădu din cap, apoi prinse silueta sângerândă în brațe și se ridică în picioare.

Vă văd trăgându-vă înapoi, și știu că acesta este gestul vostru final. Unul care este de ispășire. La așa ceva nu pot răspunde decât în același fel, Rath'Fener. Așadar, îmi asum durerile tale, domnule. Nu, nu te opune acestui dar. Îți eliberez sufletul pentru Hood, pentru mângâierea morții.

Paran și ceilalți nu văzură decât că Nicovala Scutului rămase nemișcată, ținându-l în brațe pe Rath'Fener. Preotul eliberat, mânjit de sânge, continuă să se zbată câteva clipe, apoi păru să se frângă lăuntric, iar țipetele lui se stinseră treptat, devenind tăcere.

Viața bărbatului se derulă în mintea lui Itkovian. Avea în față calea preotului către trădare. Văzu un tânăr acolit, cu inima curată, educat cu cruzime, nu pentru pietate și credință, ci pentru luptele seculare pentru putere. Domnia și administrația erau un cuib de vipere, o bătălie neîncetată între minți mărunte și meschine, care oferea recompense iluzorii. O viață în sălile reci ale Thrallului, care golise sufletul preotului. Egoismul umpluse noua peșteră apărută, cea a credinței pierdute, copleșită de temeri și gelozii, pentru care singurele răspunsuri fuseseră acte de răutate. Nevoia de autoconservare făcuse ca orice virtute să devină o marfă, care putea să fie negociată.

Itkovian îl înțelese, văzu fiecare pas făcut, care ducea, în mod inevitabil, spre trădare, la vânzarea vieților, așa cum se întâmplase între preot și agenții Pannion Domin. Iar în toate acestea, Rath'Fener știa că procedând astfel înfășurase în jurul său o viperă, al cărei sărut avea să fie ucigător. El era oarecum, dar se îndepărtase prea mult de credință, prea mult pentru a-și putea închipui că, într-o bună zi, s-ar mai putea întoarce la ea.
Acum te înțeleg, Rath'Fener, dar înțelegerea nu este echivalentă cu iertarea. Dreptatea care îți aduce pedeapsa nu ezită. În acest fel, ai fost făcut să cunoști durerea.
Da, Fener ar fi trebuit să te aștepte; zeul nostru ar fi trebuit să accepte mâinile tale retezate. Astfel încât să te ajute după ce mori, astfel încât să poată rosti cuvintele pregătite pentru tine și numai pentru tine – cuvintele înscrise pe pielea ta. Ispășirea finală a faptelor tale. Asta este așa cum trebuia, domnule.
Însă Fener a dispărut.
Și ceea ce te îmbrățișează acum are... alte dorințe.
În acest moment, eu îi resping posesia ta...
Sufletul lui Rath'Fener scoase un țipăt ascuțit, încercând să se smulgă din nou din strânsoare. Săpând cuvinte prin acel tumult: *Itkovian! Nu trebuie! Lasă-mă așa, te implor! Nu pentru sufletul tău – n-am vrut niciodată, te rog, Itkovian...*
Nicovala Scutului își întări strânsoarea spirituală, sfărâmând ultimele bariere. *Nimănui nu trebuie să i se respingă suferința, nici măcar ție, domnule*.
Însă, odată doborâte, barierele nu aveau cum să aleagă ceea ce va trece pe sub ele.
Furtuna care izbucni îl copleși pe Itkovian. Simți o durere atât de intensă, încât ea deveni o forță abstractă, o entitate vie care era în sine ceva încărcat de panică și teroare. Se deschise acesteia și lăsă ca țipetele să îl cotropească.
După ce ultima inimă de pe un câmp de bătălie îngheață, rămâne doar durere. Încuiată în sol, în piatră, unind aerul din fiecare loc cu oricare altul, alcătuind o rețea de amintiri, tremurând în fața unui cântec mut. Însă pentru Itkovian, jurământul respingea darul tăcerii. Reuși să audă cântecul. Acesta îl umplu pe deplin. Iar el era contrapunctul său. Răspunsul său.
Acum te am, Rath'Fener. Ești găsit, iar eu... răspund.

Brusc, dincolo de durere, o percepție reciprocă – o prezență străină. O putere imensă. Nu malignă, însă cu totul diferită. Din acea prezență: derută agitată de furtună, suferință. Încercând să facă din darul neașteptat a două mâini umane... un lucru frumos. Însă carnea acelui om nu putea cuprinde acel dar.
Groază în mijlocul furtunii. Oroare și suferință.
Da, chiar și zeii plâng. Încredințează-te ție, apoi spiritului meu. Voi accepta și durerea ta.
Prezența străină se retrase, dar era prea târziu. Îmbrățișarea lui Itkovian oferi darul său de nemăsurat...
...și fu înconjurat. Își simți sufletul dizolvându-se, sfâșiindu-se – *prea vast!*
Dincolo de fețele reci ale zeilor exista totuși căldură. Însă în întuneric era tristețe, pentru că nu zeii în sine erau de neînțeles. Muritorii erau de nepătruns. În ceea ce îi privea pe zei – aceștia plăteau, pur și simplu.
Noi – noi suntem roata de tortură pe care ei sunt întinși.
Apoi senzația dispăru, părăsindu-l în timp ce zeul străin reuși să se smulgă, lăsându-l pe Itkovian doar cu ecouri tot mai pierite ale suferinței îndepărtate a lumii – o lume cu propriile sale atrocități, strat peste strat de-a lungul unei istorii lungi și torturate. Stingându-se... apoi dispărând.
Lăsându-l cu o cunoaștere care îi frângea inima.
O compasiune măruntă. Ceda sub durerea lui Rath'Fener și a atacului crescând al morții îngrozitoare a Capustanului când îmbrățișarea lui era forțată să devină tot mai cuprinzătoare. Sufletele răsculate din toate părțile, și orice istorie a vieții era demnă de a fi băgată în seamă, de recunoaștere. Nu exista niciunul pe care să-l respingă. Suflete cu zecile de mii, vieți de durere, pierdere, iubire și tristețe, fiecare ducând spre – fiecare însoțind amintiri ale propriei morți agonizante. Fier și foc, și fum, și pietre căzătoare. Praf și lipsă de aer. Amintiri ale sfârșitului jalnic, inutil, a mii și mii de vieți.
Trebuie să ispășesc. Trebuie să răspund. Pentru fiecare moarte. Fiecare moarte.
Era pierdut în ochiul furtunii, iar îmbrățișarea lui era incapabilă să cuprindă imensitatea necuprinsă de suferință care îl asalta. Dar continuă să lupte. Darul păcii. Îndepărtarea traumei provocate de durere, pentru a elibera sufletele, care să-și găsească fiecare calea sa... la picioarele nenumăraților zei sau

pe tărâmul lui Hood ori chiar în Abis. Călătorii necesare, pentru eliberarea sufletelor în moartea lor torturată.
Sunt... Nicovala Scutului. Pentru mine, asta înseamnă să rezist... să rezist. Să ajung – la zei! Să îi mântui, domnule! Asta ți-e misiunea. Sufletul jurămintelor tale – tu ești cel care pășește printre morți pe câmpul de bătălie, tu ești cel care aduce pacea, cel care îi mântuiește pe cei căzuți. Tu ești cel care repară viețile distruse. Fără tine, moartea este lipsită de sens, iar respingerea înțelesului este cea mai mare crimă făptuită de lume împotriva copiilor săi. Rezistă, Itkovian... rezistă.
Însă el nu avea niciun zeu de care să se sprijine, nu avea nicio prezență solidă, de netăgăduit, care să îl aștepte pentru a răspunde la nevoile sale. Și el nu era decât un suflet muritor.
Cu toate astea, nu trebuie să capitulez. Zei, ascultați-mă! S-ar putea să nu fiu al vostru. Însă copiii voștri căzuți sunt ai mei. Vedeți, așadar, ceea ce se află în spatele chipului meu glacial. Uitați-vă!
În piață, într-o liniște îngrozitoare, Paran și ceilalți îl urmăriră pe Itkovian care se așeză încet în genunchi. Avea în brațe un cadavru în putrefacție, care atârna moale. Silueta îngenuncheată și singuratică părea – în ochii căpitanului – să înglobeze starea de epuizare a lumii, o imagine care se imprimă arzător în mintea lui, una despre care știa că nu se va șterge nicicând.
Puțin se vedea din luptele – chiar războaiele – care se purtau în sinea Nicovalei Scutului. După un moment, Itkovian ridică o mână și își desfăcu bareta coifului, scoțându-l și lăsând la vedere apărătoarea din piele, plină de sudoare. Părul lung, șiroind de apă, lipit de frunte și gât îi învăluia fața așa cum stătea îngenuncheat și cu capul plecat, în timp ce cadavrul din brațele lui se transforma în cenușă de culoare deschisă. Nicovala Scutului rămase neclintit.
Mișcările inegale și inconstante ale pieptului său încetiniră.
Șovăiră.
Apoi încetară.
Cu inima bătându-i ca un baros în piept, căpitanul Paran se apropie de Itkovian, îl prinse de umeri și îl scutură.
– Nu, la naiba! Nu asta am venit să văd! Trezește-te, ticălosule!
...pace – te am acum? Darul meu... o, această povară.
Capul Nicovalei Scutului se dădu în spate. Inspiră adânc și oftat.

Să înduri... o asemenea povară! De ce? Zei – ați urmărit cu toții. Ați văzut cu ochii voștri nemuritori. Dar nu mi-ați sărit în ajutor. Mi-ați respins strigătul de ajutor. De ce?
Ghemuindu-se, malazanul făcu un ocol pentru a ajunge în fața lui Itkovian.
– Mallet! strigă el peste umăr.
În timp ce vraciul se apropia, găsindu-l din ochi pe Paran, Itkovian ridică încet o mână. Ascunzându-și disperarea, reuși să-și găsească vorbele:
– Nu știu cum, spuse el cu glas hârâit, m-ați readus...
Paran se strădui să surâdă.
– Tu ești Nicovala Scutului.
– Da, șopti Itkovian. Și, să mă ierte Fener, ceea ce ați făcut nu este îndurare. Sunt Nicovala Scutului.
– Simt asta în aer, spuse Paran, privindu-l pe Itkovian. S-a... *purificat.*
Așa este.
Și încă nu am terminat.

Gruntle îi urmări pe malazan și pe vraci stând de vorbă cu comandantul Săbiilor Cenușii. Negura din gânduri – care se strânsese în jurul lui vreme de zile întregi, își dădu el seama în acele momente – începuse să se risipească. Acum îl asaltau amănuntele, iar dovada schimbărilor din sine îl alarma.
Ochii lui vedeau... altfel. Cu o acuitate inumană. Orice mișcare – indiferent cât de periferică – îi reținea atenția și îl făcea conștient de ea. Judecată drept inofensivă ori definită drept amenințare, pradă, sau ceva necunoscut: hotărârile instinctive nu mai erau îngropate adânc, acum pândeau chiar la suprafața minții lui.
Își putea simți fiecare mușchi, fiecare tendon și os, se putea concentra asupra fiecăruia până la excluderea tuturor celorlalte, având o sensibilitate spațială care îi oferea un control absolut. Dacă voia, putea păși printr-o pădure în tăcere absolută. Putea rămâne neclintit. Mascându-și până și respirația, devenind ca o statuie.
Însă schimbările pe care le simțea erau mult mai profunde decât asemenea manifestări fizice. Violența care sălășluia în el era aceea a unui ucigaș: rece și implacabilă, lipsită de compătimire sau de ambiguități.

Iar acea idee îl îngrozi.
Sabia Mortală a Tigrului Verii. Da, Trake, te simt. Știu ce ai făcut din mine. La naiba, puteai măcar să mă întrebi.
Se uită la soldații lui, știind că aceștia îl aprobau. Susținători, propria lui Sabie. Un adevăr cutremurător. Printre aceștia, Stonny Menackis – nu, ea nu este a lui Trake. E aleasa Zeului Străvechi al lui Keruli. Dacă ar fi să îngenuncheze vreodată dinaintea mea, nu am avea gânduri religioase... și cât de probabil e acest lucru? O, fetițo...
Simțindu-i privirea, ea se uită la el.
Gruntle clipi.
Ea ridică din sprâncene, iar el îi înțelese starea de alarmă, ceea ce îl făcu să se amuze și mai mult – singurul lui răspuns la groaza pe care o simțea față de ucigașul brutal care se ascundea în străfundul ființei lui.
Ea șovăi, apoi se apropie de el.
– Gruntle.
– Da. Mă simt de parcă tocmai m-aș fi trezit.
– Da, în fine, se vede, mahmureala, crede-mă.
– Ce se întâmplă?
– Nu știi?
– Cred că știu, dar nu sunt întru totul sigur... de mine, de propriile amintiri. Ne apăram clădirea, și a fost mai cumplit decât ceea ce se află între degetele de la picioarele lui Hood. Tu ai fost rănită. Erai în agonie. Soldatul malazan care te-a lecuit. Și mai este Itkovian – preotul pe care l-a ținut în brațe s-a transformat în țărână – o, zei, cred că avea nevoie de o baie.
– Să ne păzească Beru pe toți, chiar că ești tu însuți, Gruntle. Crezusem că te-am pierdut, atât eu, cât și ceilalți, pentru vecie.
– Cred că o parte din mine, fato. S-a pierdut pentru toți.
– De când ai devenit credincios?
– Tocmai asta este gluma care i se face lui Trake. Nu sunt credincios. El a făcut o alegere îngrozitoare. Arată-mi un altar și cel mai probabil voi urina pe el decât să îl sărut.
– S-ar putea să fii *silit* să îl săruți, așa că îți sugerez să îți schimbi gesturile.
– Ha-ha.
El se cutremură, ridicându-și umerii, apoi oftă.
Văzând acea mișcare, Stonny se crispă ușor.

– A, asta a fost o mișcare prea felină pentru mine – mușchii tăi s-au unduit pe sub pielea aspră.
– Și mi-a dat o senzație al naibii de plăcută. S-au unduit? Fato, ar trebui să ai în vedere noi... posibilități.
– Continuă să visezi, prostănacule.
Tachinarea era fragilă, și amândoi simțiră asta.
Stonny rămase tăcută o clipă, apoi respiră printre dinți.
– Buke. Cred că a dispărut.
– Ba nu, trăiește. De fapt, acum se rotește pe deasupra noastră. Acel șoim al vrăbiilor – darul lui Keruli pentru a-l ajuta să stea cu ochii pe Korbal Broach. Acum a devenit Soletaken.
Cu mâinile în șolduri, Stonny privi atentă spre cer.
– Mda, e grozav! Își îndreptă privirea veninoasă spre Keruli – care stătea într-o parte, cu mâinile înfipte în mâneci, neobservat, urmărind totul în tăcere. Toată lumea este binecuvântată, mai puțin eu! Unde e dreptatea?
– Păi, ai fost deja binecuvântată cu o frumusețe neasemuită, Stonny.
– O vorbă să mai rostești, și-ți tai coada, jur.
– Dar eu n-am coadă.
– Tocmai de asta. Ea se întoarse spre el. Ascultă, trebuie să înțelegem ceva. Ceva îmi spune că pentru amândoi, drumul de întoarcere spre Darujhistan nu mai e posibil – cel puțin în perioada imediat următoare. Așadar, ce facem acum? Ne despărțim, bătrâne nenorocit?
– Fetițo, nu e nicio grabă. Să vedem cum se așază lucrurile.
– Iertați-mă.
Auzind acel glas, amândoi se întoarseră și îl văzură pe Rath’Trake, care li se alăturase.
Gruntle se încruntă la preotul mascat.
– Ce s-a întâmplat?
– Sabie Mortală, cred că noi doi ar trebui să discutăm unele chestiuni.
– Poți crede ce dorești, îi răspunse Gruntle. Eu i-am spus clar Celui cu Mustăți că a făcut o alegere proastă.
Rath’Thrake păru să se înece.
– Cel cu Mustăți? exclamă el indignat.
Stonny pufni în râs și îl bătu pe preot pe umăr.
– E un ticălos respectuos, nu găsești?

– Eu nu îngenunchez în fața nimănui, mârâi Gruntle. Și aici mă refer și la zei. Și dacă o baie ar ajuta, aș îndepărta dungile astea de pe piele chiar acum.
Preotul își masă umărul lovit, uitându-se aprig la Stonny, din spatele măștii cu trăsături feline. Auzind vorbele rostite de Gruntle, se întoarse din nou spre el.
– Sabie Mortală, acestea nu sunt chestiuni deschise dezbaterii. Ești ceea ce ești.
– Sunt căpitan de caravană, și mă pricep al naibii de bine la asta. Când sunt treaz, vreau să zic.
– Ești maestru de război în numele Lordului Verii.
– Să spunem că asta e o joacă.
– O... o ce?
Se auzi un hohot de râs. Căpitanul Paran, care rămăsese ghemuit lângă Itkovian, se uita înspre ei și auzise discuția. Malazanul îi zâmbi lui Rath'Trake.
– Preotule, lucrurile nu merg niciodată așa cum crezi că ar trebui. Asta ne aduce glorie nouă, oamenilor, iar noul tău zeu ar face mai bine să accepte situația, iar asta cât de curând. Continuă să joci după propriile tale reguli, Gruntle.
– Nici nu intenționăm altceva, căpitane, îi răspunse Gruntle. Cum se simte Nicovala Scutului?
Itkovian aruncă o privire spre el.
– Sunt bine, domnule.
– Asta-i o minciună, spuse Stonny.
– Și totuși, zise Nicovala Scutului, acceptând să se sprijine de umărul lui Mallet când se ridică încet în picioare.
Gruntle coborî privirea spre cele două pumnale albe și lungi pe care le ținea în mâini.
– Să mă ia Hood, murmură el, dar urâte s-au mai făcut armele astea.
Vârî lamele în tecile lor zdrențuite și lovite.
– Nu le vei lăsa din mâini decât după încheierea războiului, spuse Rath'Trake cu glas răstit.
– Preotule, dacă mai scoți o vorbă, ești terminat, replică Gruntle.
Nimeni altcineva nu se aventurase în piață. Caporalul Picker rămase alături de ceilalți Arzători de Poduri în capătul aleii, încercând să înțeleagă ce se petrecea. Soldații din jurul ei discutau, dându-și cu părerea, așa cum era obiceiul consfințit de vremuri, încercând să deslușească un înțeles din gesturile și

schimburile mute de cuvinte pe care le vedeau în rândurile demnitarilor.
Picker se uită în jur.
– Blend, unde ești?
– Aici, răspunse femeia, aflată alături de caporal.
– Ce-ar fi să te furișezi până acolo să afli ce se petrece?
Blend ridică din umeri.
– Aș fi observată.
– Serios?
– Pe de altă parte, nici nu e nevoie. Mi-e limpede ce s-a întâmplat.
– Chiar așa?
Pe fața lui Blend apăru o expresie ironică.
– Caporale, ți-ai pierdut mințile când ai renunțat la brățările acelea? Niciodată n-ai avut ochii atât de dilatați.
– Chiar așa, repetă Picker, de astă dată cu un mârâit amenințător. Continuă tot așa, soldat, și-o să-ți pară rău.
– Vrei o explicație? Bine. Uite ce cred că văd acolo. Săbiile Cenușii au avut unele treburi personale de clarificat, și au făcut asta, numai că așa l-au terminat pe comandantul lor. Mallet, extrăgând putere, doar Hood poate ști, l-a ajutat pe comandant – deși cred că mâna căpitanului l-a readus pe om din rândul morților – și nu am crezut nicio clipă că Paran ar avea asemenea abilități, iar dacă în ultima vreme ne-am închipuit că era ceva mai mult decât un ofițer de viță nobilă și cu spinarea de cârpă, ei, tocmai am văzut dovada bănuielilor noastre. Dar nu cred că ăsta e ceva rău pentru noi – caporale, el nu ar fi în stare să ne înfigă sabia în spate. În realitate, ar putea să se așeze în fața celui care ne-ar ataca. În ce-l privește pe Gruntle, cred că tocmai s-a trezit, și pe preotul acela mascat nu-l încântă situația asta – dar nimănui nu-i pasă, deoarece câteodată singurul lucru de care avem nevoie este un zâmbet.
Picker răspunse printr-un mormăit.
– Și, în cele din urmă, după ce am văzut toate astea, continuă Blend, e momentul ca Humbrall Taur și Barghastii lui să...
Humbrall Taur ridicase securea și începuse să se îndrepte spre poarta Thrallului. Dintre triburile strânse se desprinseră căpetenii războinice și bărbați și femei-umăr, care traversară piața în urma uriașului războinic.
Trotts își croi prin grupul de Arzători de Poduri și li se alătură.

Privindu-i spinarea, Picker pufni.
– Se duce să-și întâlnească zeii, murmură Blend. Dă-i dreptul ăsta, caporale.
– Să sperăm că rămâne cu ei, răspunse ea. Hood mi-e martor, dar nu știe să comande.
– În schimb, căpitanul Paran știe, spuse Blend.
Ea îi aruncă o privire camaradei sale, apoi ridică din umeri.
– Cred că da.
– Ar merita să-i încolțim pe Antsy și pe toți ceilalți care au spus lucruri nechibzuite în ultima vreme, continuă Blend cu glas scăzut.
– Să-i încolțim, da. Și după aia să-i batem măr. Bun plan, Blend. Găsește-o pe Detoran. Se pare că avem o treabă personală, să facem curățenie.
– Mda. Până la urmă, cred că-ți merge mintea.
Picker se mulțumi să răspundă cu un mormăit.
Blend se furișă înapoi în mulțime.
Treabă personală. Îmi place cum sună asta. Îi punem noi la punct în locul vostru, căpitane. Hood mi-e martor, măcar atâta lucru pot face.

Rotindu-se în înalt, ochilor ageri ai șoimului vrăbiilor nu le scăpa nimic. Ziua era pe sfârșite, iar umbrele se alungeau. Norii de praf de pe câmpia dinspre apus îi dezvăluiau pe pannionii care se retrăgeau – fiind încă împinși spre apus de membri ai clanului Barahn al lui Humbrall Taur.
În oraș, mii de Barghast se deplasau pe străzi. Îndepărtând cadavrele, în vreme ce triburile săpau gropi uriașe dincolo de zidul de miazănoapte, care începură să se umple când carele comandate începură să iasă din Capustan. Sarcina îndelungată, care făcea sufletul să înghețe, aceea de a curăța orașul, era în plină desfășurare.
Chiar sub șoim, piața era acum plină de siluete. Barghasti care se deplasau în procesiuni dinspre străzi și capete de alei, urmându-l pe Humbrall Taur care se apropia de poarta Thrallului. Șoimul vrăbiilor, care fusese cândva Buke, nu auzi altceva decât vuietul vântului, ceea ce conferea scenei de jos un aer eteric, solemn.
Cu toate acestea, pasărea de pradă nu se apropie mai mult. Distanța o ajuta să își păstreze mintea întreagă, încă din zori,

distanța fusese singurul lucru care o ajutase să nu înnebunească.
De acolo, de deasupra Capustanului, dramele uriașe ale morții și disperării se diminuau, devenind aproape abstracțiuni. Valuri de mișcare, contopirea culorilor, înnămolirea deplină a umanității – toate se reduceau, iar inutilitatea devenea ceva ciudat de ușor de controlat.
Clădiri carbonizate. Sfârșitul tragic al nevinovaților. Soții, mame, copii. Disperare, groază și suferință, furtuni ale vieților distruse.
Nu se apropie.
Soții, mame, copii. Clădiri arse în întregime.
Nu se apropie.
Deloc.
Șoimul vrăbiilor găsi un curent ascendent și țâșni spre cer, privind stelele care licăreau în timp ce noaptea înghițea lumea de jos.
Darurile Zeilor Străvechi erau însoțite de durere.
Însă, câteodată, exista și îndurare.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Nașterea zeilor Barghast a răsunat ca un baros lovit de nicovala panteonului. Primordiale ca înfățișare, aceste spirite au ieșit din Sălașul Fiarei, cel mai vechi dintre tărâmurile din demult dispărutul Pachet de Cărți Străvechi. Posesorii de secrete și mistere născuți în umbra bestială a umanității, puterea lor a fost înveșmântată în vechime.

Ceilalți zei trebuie să fi simțit vibrația creată de înălțarea lor, și, alarmați și consternați, au ridicat capetele. La urma urmelor, unul dintre ai lor fusese abandonat de curând în tărâmul muritorilor, în vreme ce un Prim Erou îmbrăcase mantia de războinic în locul său. Ba mai mult, Cel Căzut revenise în joc cu o răutate cumplită, pângărind coridoarele pentru a-și anunța dorința ucigătoare de a se răzbuna și, trebuie spus, rememorând cu ochii limpezi, de a domina.

Somnul lui Burn era febril. Civilizația umană se zbătea pe nenumărate pământuri, înecându-se în mlaștina sângelui vărsat. Acelea au fost vremuri întunecate, și acel întuneric a părut a fi fost făcut pentru zorii zeilor Barghast...

În urma viselor
Imrygyn Tallobant cel Tânăr

Vrăjitorul deschise ochii.
Și drept în fața lui, stând pe un rucsac, văzu o siluetă mică din bețișoare înfășurate și sfoară înnodată, având drept cap o ghindă, care acum se apleca puțin într-o parte.
– Treaz. Da. O minte care a fost cândva mai sănătoasă.
Ben-cel-Iute făcu o grimasă.
– Talamandas. Preț de o clipă, am crezut că retrăiesc un coșmar îngrozitor.
– Ben Adaephon Delat, judecând după felul în care ai delirat în ultimele zile și nopți, ai avut mai multe coșmaruri neplăcute, nu-i așa?
Stropii ploii slabe răpăiau pe pereții înclinați ai cortului. Vrăjitorul dădu la o parte blănurile care îl acopereau și se ridică încet în capul oaselor. Constată că purta doar lenjeria intimă subțire, din lână. Armura din piele și tunica matlasată îi fuseseră scoase. Era acoperit de o sudoare rece, iar lâna aspră și înțepătoare era umedă.
– Deliruri?
Marioneta din bețe zâmbi.
– A, da. Și am ascultat, te asigur că te-am ascultat. Așadar, știi cauza bolii care o macină pe Zeița Adormită. Te vei așeza în calea Zeului Schilod, vei fi egalul lui în spirit, dacă nu în putere, și vei înfrânge tot ce dorește el. Muritorule, dai dovadă de o trufie copleșitoare... lucru pe care nu pot decât să-l aplaud.
Ben-cel-Iute suspină și privi ceea ce se afla împrăștiat prin cort.
– Mă iei peste picior, fără îndoială. Unde sunt celelalte haine ale mele?
– Nu-mi bat joc de tine, vrăjitorule. Mă simt umilit de profunzimea integrității tale. Să descopăr așa ceva la un soldat de rând, care slujește o împărăteasă răuvoitoare și disprețuitoare și care stă pe un tron pătat de sânge, domnind peste un imperiu de ucigași...
– Marionetă diformă, stai puțin.
Talamandas râse.
– Vai, dar întotdeauna a fost la fel, adevărat? În cadavrul aflat în putrefacție se găsesc diamante! Cu inima curată și încărcat de onoruri, însă asediat în propria-i casă de cel mai mizer dintre stăpâni. Și când istoricii vor termina de consemnat, iar cerneala se va fi uscat, fie ca acea casă să strălucească și să radieze lumină chiar în timp ce arde!

– Piticotule, m-ai băgat în ceață, mormăi Ben-cel-Iute. Câtă vreme am fost... lipsit de cunoștință?
– Îndeajuns de mult. Având în vedere că orașul a fost recucerit, că Thrallul a păstrat osemintele strămoșilor noștri și că pannionii au fost împinși prin spațiul dintre armata lui Brood și semenii tăi malazani, ei bine, ai pierdut mai toată aventura. În orice caz, pentru moment. Pentru că povestea este departe de a se fi terminat.
Vrăjitorul își găsi tunica matlasată.
– Ar fi fost bine să fiu martor la toate astea, spuse el în timp ce își trăgea tunica grea, dar având în vedere lipsa mea de vlagă...
– A, în legătură cu asta...
Ben-cel-Iute aruncă o privire spre marionetă.
– Continuă.
– Îl vei învinge pe Zeul Schilod, deși vei descoperi că nu vei putea folosi puterile pe care le ai. Și atunci, cum te vei descurca?
Ben-cel-Iute întinse mâna după obiele.
– O să mă gândesc la ceva. Sigur, îți închipui că ai un răspuns pentru mine, adevărat?
– Așa e.
– Ei, atunci să-l auzim.
– Vrăjitorule, zeii mei s-au trezit. Au ridicat nasurile și adulmecă mirosul lucrurilor, cu gânduri tulburi și o contemplare mohorâtă. Tu, Ben Adaephon Delat, urmezi o cale demnă. Îndeajuns de îndrăzneață pentru a le capta atenția. Ceea ce conduce la anumite concluzii. Trebuie făcute unele sacrificii. Pentru cauza ta. În coridoare, acesta este un pas necesar. De aici nevoia de a ți se oferi o... armură potrivită. Ca să te poți apăra de otrăvurile Zeului Schilod.
Ben-cel-Iute își frecă fruntea.
– Talamandas, dacă tu și zeii tăi ați țesut un soi de mantie impenetrabilă sau vreun brâu de netrecut sau cine știe ce... spune-mi. Te rog.
– Nu există nimic atât de nevinovat, vrăjitorule. Nu, însăși carnea ta trebuie să fie imună la infecție. Mintea trebuie să-ți rămână implacabilă în fața fierbințelilor și a altor asemenea necazuri. Trebuie să fii îmbibat cu puteri protectoare care, prin natura lor, sfidează tot ce va face Zeul Schilod atunci când va încerca să te descurajeze.

– Talamandas, ceea ce descrii tu este imposibil.
– Întocmai. Paiața se desfăcu din legături și se înălță. Așadar, în fața ta se află sacrificiul merituos. Crenguțele și sfoara nu fac pe nimeni să se simtă rău. Un suflet care a cunoscut moartea nu poate fi făcut să devină febril. Puterile protectoare care mă leagă laolaltă sunt străvechi și uriașe, cele mai mari dintre vrăji, să mă prindă în interiorul meu...
– Și totuși, ai fost răpit. Mai înainte. Smuls din tumulul tău.
– De necromanți, să le putrezească sufletele ticăloase. Acest lucru nu se va repeta. Slujindu-se de puterea sângelui lor, zeii mei s-au îngrijit de asta. Ben Adaephon Delat, te voi însoți. În coridoare. Sunt scutul tău. Folosește-mă. Du-mă oriunde dorești.
Examinând alcătuirea din bețe și sfoară, ochii lui Ben-cel-Iute se îngustară.
– Talamandas, eu merg pe cărări drepte. Și, oricât de lipsite de logică ți s-ar putea părea acțiunile mele, nu voi pierde vremea cu explicații.
– Muritorule, zeii mei mi-au spus să am încredere în tine.
– De ce?
– Pentru că te plac.
– Pe răsuflarea lui Hood! Ce tot aiurezi acolo?
– În realitate, nu-ți pot spune de ce au încredere în tine. Vrăjitorule, doar ei ți-ar putea spune asta. Nu am dreptul să pun la îndoială asemenea lucruri. În starea ta febrilă ai arătat cum îți funcționează mintea – ai țesut o pânză, o rețea, și nici măcar eu nu am reușit să descopăr toate legăturile, firele de îmbinare. Ben Adaephon Delat, puterea ta de a înțelege cauzalitatea depășește puterea intelectului meu. Probabil că zeii mei au surprins o părticică din planul tău. Muritorule, poate că e doar o părere care a declanșat bănuiala instinctivă că Zeul Schilod va înfrunta în persoana ta un egal.
Ben-cel-Iute se ridică în picioare și se îndreptă spre clapa cortului, locul în care îl așteptau armura lui de piele și stindardul Arzătorilor de Poduri.
– În orice caz, acesta este planul. De acord, Talamandas, facem târgul. Recunosc, nu am știut cum să mă descurc fără coridoarele mele. Tăcu o clipă, apoi se întoarse din nou spre marionetă. Poate îmi răspunzi la câteva întrebări. În acest joc mai este implicat cineva. Se pare că își modelează propria opoziție față de Cel Căzut. Știi cumva cine ori ce ar putea fi el?

Talamandas ridică din umeri.
– Zei Străvechi, vrăjitorule. Zeii mei Barghast susțin că, în mare, acțiunile lor au fost reacționare...
– Reacționare?
– Da, un fel de retragere prin luptă. Ei par incapabili să schimbe viitorul, și doar îl pregătesc.
– Acest lucru trădează fatalismul lor.
– Slăbiciunea lor eternă, vrăjitorule.
Ben-cel-Iute reuși să se strecoare în armură.
– Atenție, murmură el, nu este chiar bătălia lor. Poate cu excepția lui K'rul...
Talamandas sări pe podea și se strădui să se ridice drept în fața vrăjitorului.
– Ce-ai spus? K'rul? Ce știi despre el?
Ben-cel-Iute ridică o sprânceană.
– Păi, la urma urmelor, el a făcut coridoarele. Înotăm prin sângele lui nemuritor – noi, magii și toți cei care folosesc căile vrăjitoriei, inclusiv zeii. Îmi închipui că și ai tăi.
Marioneta țopăi de colo, colo, iar degetele din rămurele se prinseră de iarba îngălbenită care era lipită de capul său ca o ghindă.
– Nimeni nu știe toate astea! Nimeni! Tu, tu... cum? Rețeaua! Rețeaua creierului tău infernal!
– Având în vedere asaltul Zeului Schilod, K'rul e într-o stare chiar mai proastă decât Burn, spuse Ben-cel-Iute. De aceea, dacă eu sunt deznădăjduit, imaginează-ți cum e *el*. Nu crezi că asta face fatalismul mai lesne de înțeles? Iar dacă asta nu este îndeajuns, toți ultimii Zei Străvechi supraviețuitori au trăit multă vreme sub amenințarea unor blesteme cumplite. Adevărat? Având în vedere circumstanțele, cine nu ar fi puțin fatalist?
– Muritor nenorocit! Țesătură-mpletitură! Capcană ucigătoare! Spune tot, și fii blestemat!
Ben-cel-Iute ridică din umeri.
– Zeii tăi Barghast nu sunt pregătiți să acționeze singuri. În orice caz, nu vor acționa bazându-se doar pe mine. Nicio șansă, Talamandas – ei sunt niște copii nevinovați. Uite, Zeii Străvechi au rămas în defensivă – au încercat să acționeze singuri, îmi închipui. Trufie legendară, în cazul lor. Dar asta nu a dat roade, așa că au pornit în căutarea unor aliați. Prin urmare, cine a acționat pentru a te modela în ceva care să mă poată proteja în

coridoare? Unul ar fi Hood, cred. Straturi de moarte care îți apără sufletul. Și zeii tăi Barghast, desigur. Desfăcând acele vrăji care ți-au restrâns puterea. Iar Fener sau Treach, sau oricine ar mai fi pe listă acum, ți-a azvârlit un os – poți riposta dacă te atacă ceva. Și am o bănuială că și Regina Viselor a intervenit, ca o punte între tine și Zeița Adormită, pentru a te transforma într-un cruciat singuratic și de temut împotriva otrăvii din carnea ei și din venele lui K'rul. Așadar, ești întru totul pregătit să acționezi, dar unde? Și cum? Și aici intervin eu. Talamandas, cum m-am descurcat până acum?

– Ben Adaephon Delat, ne bizuim pe tine, mârâi paiața.

– Și ce trebuie să fac?

– Orice dorești! strigă Talamandas cu glas ascuțit. Și ar fi bine ca planul să reușească!

După câteva clipe, Ben-cel-Iute își coborî ochii și îi surâse creaturii.

Dar nu scoase nicio vorbă.

Marioneta porni după Ben-cel-Iute, care ieși din cort. Magul se opri pentru a privi în jur. Ceea ce luase drept ploaie fusese de fapt apa care picurase de pe frunzele unui stejar masiv, verde, ale cărui ramuri atârnau deasupra cortului. Era spre sfârșitul după-amiezii, iar cerul era senin.

În jurul cortului se întindea o tabără Barghast. Colibe din piele și răchită se înălțau din solul pădurii, de-a lungul pantei slab împădurite din spatele vrăjitorului, în vreme ce în fața lui – spre miazăzi – se aflau movilele de culoare nisipie ale corturilor cu vârf rotunjit. Stilurile diferite evidențiau cel puțin două triburi. Potecile pline de noroi, care se încrucișau prin toată tabăra, erau înțesate de războinici, mulți dintre ei răniți ori cărând semeni căzuți în luptă.

– Unde sunt camarazii mei, Arzătorii de Poduri? îl întrebă Ben-cel-Iute pe Talamandas.

– În primul rând, în Capustan, unde se află și acum. După toate probabilitățile, la Thrall.

– Au participat la vreo luptă?

– Doar la cea de la poarta de miazănoapte – străpungând linia de asediu. Ben Adaephon Delat, niciunul nu a fost rănit. Asta face tribul tău să fie unic, adevărat?

– Adevărat, murmură Ben-cel-Iute, urmărindu-i pe războinici pătrunzând în tabără în șir indian. Din câte înțeleg, nu s-au desfășurat multe dueluri în ultima vreme.
Marioneta își drese glasul.
– Destul de adevărat. Zeii noștri au vorbit cu șamanii lor care, la rândul lor, le-au transmis războinicilor clanurilor un soi de... amenințare cu pedeapsa. S-ar părea că Fețele Albe încă nu au terminat cu acei pannioni – ori cu războiul vostru, vrăjitorule.
Ben-cel-Iute își coborî privirea.
– Talamandas, porniți în marș spre miazăzi cu noi?
– Da. Nu e suficient să ciobim sabia – trebuie să retezăm și brațul care o mânuiește.
– Trebuie să iau legătura cu aliații mei din armata dinspre apus. Să încerc asta printr-un coridor?
– Sunt pregătit.
– Bine. Să găsim un loc ferit.

La două leghe spre apus de Capustan, în umbrele care mărgineau o pantă largă, șirurile grupate ale infanteriei grele malazane își împreunară scuturile și înaintară. Pușcașii, înarmați cu arbalete, se desfășurară în primul rând, slobozind săgeți în linia fremătândă de Betaklite, care se afla la mai puțin de treizeci de pași în față.
De pe coama dealului pe care se oprise, Whiskeyjack urmări totul prin fantele vizierei coifului său, în vreme ce calul său clătină agitat din cap din cauza mirosului de sânge. În jurul lui se strânseseră consilieri și mesageri.
Atacul din flanc al lui Dujek împotriva regimentului de arcași ai Septarhului stopase zborul șuierător al săgeților care veneau dinspre latura opusă a văii. Infanteria grea a lui Whiskeyjack atrăsese focul arcașilor, ceea ce îi oferise acesteia timpul necesar pentru a declanșa un atac de-a lungul pantei dinspre miazănoapte. Dacă ar fi fost disciplinați – și dacă ar fi avut comandanți competenți –, arcașii Pannion ar fi avut vreme să se rotească în formație și să slobozească cel puțin trei salve spre cavaleria care înainta, ceea ce probabil că ar fi fost suficient pentru respingerea atacului. Însă arcașii se agitaseră în derută când văzuseră războinicii călări învăluindu-i pe flancul drept, apoi formația se dezintegrase, iar oamenii fugiseră care încotro. După aceea, urmăriri și măcel în toată regula.

Pușcașii se strecurară înapoi prin intervalele existente în rândul infanteriei grele care înainta. Aceștia urmau să reapară pe fiecare aripă, reluându-și focul de arbalete împotriva zonelor marginale ale liniei dușmane. Însă înainte de asta, patru mii de veterani tăcuți, cu armuri și scuturi, îi înfruntară pe Betaklites. Când între linii mai rămăseseră doar doisprezece pași, sulițele aruncate precedară șarja lor, iar armele cu capete lungi și ghimpate creară breșe în linia annionilor – o tactică caracteristică armatei lui Un-Braț – după care săbiile fură scoase din teci cu scrâșnete. Și malazanii se năpustiră înainte.

Linia Betaklites se nărui.

Infanteria grea a lui Whiskeyjack se reformă în pene individuale de câte patru plutoane, fiecare pătrunzând adânc și independent în rândurile dușmanilor imediat după angajarea tuturor în bătălie.

Amănuntele cunoscute de comandant erau precise, respectând doctrina malazană privind bătăliile, așa cum fusese ea conturată cu decenii în urmă de Dassem Ultor. Șirurile cu scuturi lipite și careurile dădeau cele mai bune rezultate în luptele de apărare. Cu toate astea, în cursul unui asalt, când se crea haos în rândurile masate ale inamicului, unitățile mai mici și mai compacte înregistrau cele mai bune rezultate. O înaintare reușită, care împingea dușmanul înapoi, pierdea deseori din inerție și chiar contactul cu dușmanii în retragere, în mijlocul unui teren de luptă plin de cadavre, când trebuia ca rândurile să rămână strânse. Pe de altă parte, aproape o mie de pene alcătuite din câte patru plutoane, fiecare având între treizeci și cinci și patruzeci de soldați, întârzia de fapt momentul de derută. Fuga de pe câmpul de luptă era mai dificilă, comunicarea devenea problematică și liniile de vizualizare ale soldaților erau deseori întrerupte – nimeni nu știa ce fac ceilalți, iar în fața incertitudinii, ostașii ezitau înainte de a se retrage – iar asta era o opțiune fatală. Exista altă soluție, desigur, cea de a lupta, însă ar fi fost nevoie de o armată cu totul deosebită, care să fie capabilă să mențină o disciplină și o adaptabilitate ieșite din comun în acele condiții, iar în asemenea cazuri, forțele malazane își păstrau formațiile cu scuturile unul lângă altul.

Betaklites nu aveau niciuna dintre aceste calități. După cincizeci de bătăi de inimă, divizia fusese sfârtecată. Companii întregi se

treziră înconjurate de malazanii tăcuți și ucigători și își lepădară armele.
Whiskeyjack concluzionă că acea parte a bătăliei era încheiată. De el se apropie călare un mesager Saltoan.
– Domnule! Știri de la lordul meu războinic!
Whiskeyjack dădu din cap.
– Trăgătorii Ilgres Barghast și Rhivi i-au zdrobit pe Clarvăzătorii-domin și pe Urdomeni. La început a existat o trupă de magi, care a fost activă în luptă, dar Tiste Andii au anihilat-o. Brood a ocupat terenul de luptă din flancul stâng.
– Foarte bine, spuse Whiskeyjack. Altceva?
– O lovitură de praștie, foarte bine țintită de Rhivi, i-a făcut Septarhului Kulpath un al treilea ochi – l-a ucis instantaneu pe ticălos. Am intrat în posesia stindardului armatei lui.
– Informează-l pe lordul tău războinic că au fost înfrânte companiile de Betaklites, Beklites, Scalandi și Desandi. Controlăm centrul și nordul. Întreabă-l pe lord care ar trebui să fie următoarea noastră mișcare – cercetașii m-au informat că într-o tabără aflată la jumătate de leghe spre răsărit sunt peste două sute de mii de Tenescowri. Din câte au constatat iscoadele, sunt foarte slăbiți, dar reprezintă un potențial pericol. În același timp – iar eu și Dujek ne-am pus de acord asupra acestui lucru – nu am vrea ca acei țărani să fie măcelăriți fără discriminare.
– Comandante, voi transmite mesajul tău.
Mesagerul salută, își îndemnă calul să se întoarcă și porni spre miazăzi.
O tăietură de întuneric se deschise în fața lui Whiskeyjack, făcând calul său și pe cei ai călăreților din apropiere să tresară. Pufnind și bătând din copite, animalul fu cât pe ce să se cabreze, dar un mârâit gros al lui Whiskeyjack îl făcu să se liniștească. Cei din suita lui procedară la fel.
Korlat apăru din coridorul ei. Armura ei neagră sclipea de picături de sânge, însă Whiskeyjack nu observă nicio rană. Cu toate acestea...
– Ești rănită?
Ea clătină din cap.
– Un nefericit de vrăjitor Pannion. Whiskeyjack, te rog să vii cu mine. Ai terminat aici?

El făcu o grimasă, pentru că detesta să părăsească o luptă, chiar dacă era una care se apropia de un sfârșit rapid și mulțumitor.
– Presupun că e vorba de ceva important – îndeajuns pentru a-ți periclita coridorul – de aceea răspunsul meu este da. Mergem departe?
– Până la cortul de comandă al lui Dujek.
– A fost rănit?
– Nu. Totul e bine, și nu-ți mai face atâtea griji, spuse ea zâmbind. Mă faci să mai aștept mult?
– Destul, mârâi el. Se întoarse spre un ofițer care călărea un cal de luptă murg.
– Barack, preiei comanda.
Tânărul făcu ochii mari.
– Domnule, sunt doar căpitan.
– Profită de șansa asta. Pe de altă parte, eu sunt sergent – cel puțin asta aș fi dacă m-aș mai afla în slujba împărătesei. În plus, ești sigurul ofițer prezent care nu trebuie să-și facă griji în privința companiei lui.
– Dar, domnule, sunt omul de legătură al lui Dujek cu Moranthii Negri.
– Și ei se află aici?
– A, nu, domnule.
– Atunci, de ajuns cu vorbăria și asigură-te că totul se desfășoară în cele mai bune condiții, Barack.
– Am înțeles, domnule.
Whiskeyjack descălecă și îi întinse frâul unui aghiotant, apoi i se alătură lui Korlat. Se opuse ispitei de a o prinde în brațe, fiind deconcertat când văzu în ochii ei un licăr de cunoaștere anticipativă.
– Nu în fața soldaților, murmură ea.
El scoase un mârâit și apoi zise:
– Condu-mă, femeie.

Whiskeyjack călătorise prin coridoare doar de câteva ori, dar amintirea acelor deplasări chinuitoare nu ar fi putut să îl pregătească pentru aceea prin Kurald Galain. Luându-l de mână, Korlat îl trase pe tărâmul străvechi al Mamei Întunericului și, cu toate că simți strânsoarea sigură a degetelor ei, păși în beznă.

Nicio lumină. Dale din piatră aspră sub tălpi, aerul perfect neclintit, lipsit de miros, cu o temperatură ambientală care părea să nu se deosebească de cea a pielii.
Se simți tras înainte, iar tălpile părură să atingă podeaua doar superficial.
O dungă de gri, apărută brusc, îi asaltă ochii, și o auzi pe Korlat șuierând:
– Suntem atacați chiar și aici – otrava Zeului Schilod pătrunde adânc, Whiskeyjack. Ăsta nu este un semn bun.
El își drese glasul.
– Fără îndoială că Anomander Rake a recunoscut amenințarea, iar dacă e adevărat, știi ce plănuiește să facă?
– Să nu ne grăbim, iubitul meu. El este Cavalerul Întunericului, Fiul. Campionul Mamei Întunericului. Nu se teme de o înfruntare.
– Nici n-am crezut asta, îi răspunse el ironic. Și atunci, ce așteaptă?
– Noi, Tiste Andii, suntem un popor răbdător. Adevărata măsură a puterii rezidă în înțelepciunea de a aștepta momentul potrivit. Când acesta va apărea, iar el crede că va fi foarte curând, Anomander Rake va reacționa.
– Probabil că același lucru e valabil și în ceea ce privește dezlănțuirea Seminței Lunii împotriva Pannion Domin.
– Da.
Și, într-un fel, Rake a reușit să ascundă o fortăreață plutitoare de mărimea unui munte...
– Ai multă încredere în Lordul tău, nu-i așa?
Prin mâna prinsă între degetele lui simți că ea ridică din umeri.
– Când vine vorba de Lordul meu, există suficiente precedente pentru a lăsa deoparte chestiuni precum încrederea. Mă liniștește ideea certitudinii.
– Mă bucur să aud asta. Korlat, cu mine te simți în siguranță?
– Ce diabolic ești. Răspunsul la fiecare fațetă a acestei întrebări este da. Acum o să-mi pui o întrebare asemănătoare?
– Nu trebuia să începi asta. Tiste Andii sau uman, când este vorba de bărbați, toți sunt la fel. Probabil că voi stoarce răspunsul de la tine.
– Nu va trebui să faci eforturi prea mari. Răspunsul meu este același ca și al tău.
– Adică?
– Păi, chiar cuvântul pe care l-ai folosit, bineînțeles.

El icni când primi un ghiont în coaste.
– De ajuns. Am sosit.
Portalul se deschise printr-o lumină dureroasă – interiorul cortului de comandă al lui Dujek, învăluit în semiîntunericul după-amiezii târzii. Pășiră înăuntru, iar coridorul se închise tăcut în urma lor.
– Dacă ai făcut toate astea ca să mă ai singur…
– O, zei, cât egocentrism!
Korlat făcu un gest cu mâna și o siluetă se materializă în fața lui Whiskeyjack. Un chip familiar – care zâmbea.
– Ce imagine fermecătoare, spuse apariția, privindu-i. Hood mi-e martor, nici nu-mi mai amintesc când am avut ultima oară o femeie.
– Ben-cel-Iute, fii atent ce vorbești, mârâi Whiskeyjack, desprinzându-și mâna din a lui Korlat. A trecut ceva vreme, și arăți groaznic.
– A, mulțumesc, comandante. Țin să te asigur că mă simt mai rău decât arăt. Dar acum pot traversa coridoarele mele, mai mult sau mai puțin protejat împotriva otrăvii Celui Căzut. Aduc vești din Capustan – vrei să le auzi ori nu?
Whiskeyjack zâmbi.
– Dă-i drumul.
– Fețele Albe au cucerit orașul.
– Bănuiam asta, după ce Twist ne-a anunțat de succesul repurtat de tine și de Barghasti, și după ce armata Pannion a nimerit în brațele noastre.
– Bun. Ei, presupunând că te-ai ocupat de acea armată, voi adăuga doar un lucru. Barghastii vor mărșălui cu noi. Spre miazăzi. Dacă ție și lui Dujek vi s-a părut stresant să tratați cu Brood, Kallor și ai lor – îți cer iertare, Korlat – acum va trebui să tratați și cu Humbrall Taur.
Auzind acestea, Whiskeyjack scoase un sunet din gâtlej.
– Cum e acel om?
– Mult prea inteligent, dar măcar a reușit să unească toate clanurile, și știe prea bine în ce belea se bagă.
– Mă bucur că unul dintre noi este conștient de asta. Cum se descurcă Paran și Arzătorii de Poduri?
– Conform rapoartelor, foarte bine, dar nu l-am văzut de ceva timp. Se află la Thrall – împreună cu Humbrall Taur și apărătorii care au supraviețuit.

Whiskeyjack ridică din sprâncene.
– Există supraviețuitori?
– Da, așa se pare. Necombatanți care încă se ascund în tuneluri. Și câțiva soldați din Săbiile Cenușii. Greu de crezut, nu? Dar atenție, nu cred că mai au putere să lupte. Din câte am auzit despre străzile Capustanului... Ben-cel-Iute clătină din cap. Trebuie să vezi ca să poți crede. Același lucru e valabil și pentru mine, de aceea voi merge să văd. Cu permisiunea ta, desigur.
– Sper că vei proceda cu precauție.
Vrăjitorul zâmbi.
– Nimeni nu mă va vedea decât dacă vreau eu, domnule. Când anticipezi că vei ajunge la Capustan?
Whiskeyjack ridică din umeri.
– Trebuie să ne ocupăm de Tenescowri. Lucrurile s-ar putea complica.
Ochii negri ai lui Ben-cel-Iute se îngustară.
– Nu ai de gând să negociezi cu ei, adevărat?
– De ce nu? Vrăjitorule, e mai bine decât să recurgem la măcel.
– Whiskeyjack și Barghastii spun tot felul de povești... despre ce s-a întâmplat în Capustan și despre ce le-au făcut Tenescowri apărătorilor. Țăranii au un conducător, un bărbat pe nume Anaster, Primul Copil al Seminței Moarte. Ultimul zvon este că el l-a jupuit personal pe prințul Jelarkan, apoi l-a servit drept fel principal la un banchet – chiar în sala tronului.
Korlat răsuflă șuierat.
Făcând o grimasă, Whiskeyjack spuse:
– Dacă asemenea crime sunt puse cu certitudine în seama acestui Anaster – sau a oricăruia dintre Tenescowri – atunci va prevala legea militară malazană.
– Simpla execuție reprezintă un act de îndurare de care victimele lor nu s-au bucurat.
– Atunci trebuie să se considere norocoși dacă vor fi capturați de armata lui Un-Braț.
Ben-cel-Iute părea în continuare tulburat.
– Iar cetățenii supraviețuitori ai Capustanului, apărătorii și preoții Thrallului – ei nu vor avea nimic de spus în legătură cu soarta prizonierilor? Domnilor, ne așteaptă vremuri foarte tulburi.
– Îți mulțumesc pentru avertisment, vrăjitorule.
După un moment, Ben-cel-Iute ridică din umeri și oftă.
– Whiskeyjack, ne vedem în Capustan.

– Bine.
Apariția dispăru treptat.
Korlat se întoarse către comandant.
– Legea militară malazană.
El ridică din sprâncene.
– Instinctul îmi spune că Brood nu e genul de om răzbunător. Anticipezi o încleștare?
– Știu ce va recomanda Kallor.
Din tonul ei străbătu o ușoară încordare.
– Și eu știu asta, dar nu cred că lordul războinic e dispus să asculte. Hood mi-e martor, până acum nu a făcut-o.
– Încă nu am văzut Capustanul.
Expiră apăsat, apoi își scoase mănușile.
– Orori la care să se răspundă în același fel.
– O lege nescrisă, spuse ea cu glas scăzut. O lege străveche.
– Nu țin să o respect, spuse Whiskeyjack cu glas gros. Înseamnă că nu devenim mai buni. Chiar și simpla execuție... Se întoarse spre ea. Peste două sute de mii de țărani înfometați. Vor rămâne ca niște oi? Puțin probabil. Ca prizonieri? Chiar dacă ne-am strădui, nu i-am putea hrăni și nici nu putem detașa suficienți soldați pentru a-i păzi.
Ochii lui Korlat se măriră.
– Așadar, propui să îi abandonăm, da?
Vrea să sugereze ceva. Am surprins și mai devreme semne, șoapta unei aluzii ascunse, menită să se instaleze între noi.
– Nu pe toți. Le vom lua conducătorii. Pe acest Anaster și pe ofițerii lui – presupunând că are așa ceva. Dacă Tenescowri au urmat calea atrocităților, atunci Primul Copil a dat tonul. Whiskeyjack clătină din cap. Însă adevăratul criminal ne așteaptă chiar în Domin – Clarvăzătorul – cel care și-a înfometat oamenii pentru a se ajunge la canibalism, la demență. Cel care și-a distrus propriul popor. Ar însemna să executăm victimele – victimele *lui*.
Femeia Tiste Andii se încruntă.
– Whiskeyjack, dacă judecăm astfel, vom absolvi și armatele Pannion.
Ochii cenușii ai malazanului se înăspriră.
– Dușmanul nostru este Clarvăzătorul. Eu și Dujek suntem de acord în privința asta – nu am venit aici pentru a anihila o națiune. Armatele care împiedică marșul nostru spre Clarvăzător

vor fi înfrânte. Eficient. Noțiunile de pedeapsă și răzbunare sunt periferice.
– Și ce se întâmplă cu eliberarea? Orașele cucerite...
– Este ceva incidental, Korlat. Mă surprinde deruta pe care o dovedești în problema asta. Brood a văzut lucrurile la fel ca noi – chiar la prima negociere, când am discutat chestiunile de tactică. Vrem să lovim drept în inima...
– Cred că ai înțeles greșit, Whiskeyjack. Vreme de mai bine de un deceniu, lordul războinic a purtat un război de eliberare – față de lăcomia rapace a Imperiului Malazan, din care faci parte. Acum, Caladan Brood și-a schimbat ținta – a găsit un nou dușman – dar e vorba de același război. Brood a venit aici pentru a-i elibera pe pannioni.
– Pe răsuflarea lui Hood! Dar nu poți elibera un popor de *el însuși!*
– El vrea să îi elibereze de sub domnia Clarvăzătorului.
– Și cine l-a înălțat pe Clarvăzător până la poziția pe care o ocupă în prezent?
– Cu toate astea, tu vorbești de absolvirea oamenilor simpli, chiar de soldații din armata Pannion, Whiskeyjack. Asta mă derutează.
Nu întru totul.
– Korlat, vorbim de lucruri diferite. Nici eu, nici Dujek nu ne vom asuma în mod voit rolul de judecători și călăi – asta în cazul în care vom învinge. Și nici n-am venit aici pentru a restaura situația din Domin. Asta trebuie să o facă pannionii. O astfel de răspundere ne va transforma în administratori, iar pentru a administra efectiv, ar trebui să *ocupăm* regatul.
Ea râse aspru.
– Iar acesta nu este stilul malazan, nu-i așa? Whiskeyjack?
– Acesta nu este un război malazan!
– Nu? Ești convins?
El o privi cu ochi mijiți.
– Ce vrei să spui? Femeie, suntem proscriși. Armata lui Un-Braț este...
Văzând o undă de platitudine în privirea lui Korlat, Whiskeyjack tăcu, apoi își dădu seama – prea târziu – că tocmai picase un examen. Iar prin acel eșec pusese capăt relației de încredere care se creease între ei. *La naiba, am căzut orbește în capcană. Prost ce sunt.*

Apoi ea îi zâmbi, un zâmbet încărcat de durere și de regret.
– Dujek se apropie. Ai face bine să-l aștepți aici.
Tiste Andii se întoarse și ieși din cort.
Whiskeyjack se uită lung după ea, apoi își azvârli mănușile pe masa hărților și se așeză pe patul lui Dujek. Korlat, trebuia să-ți fi spus? Adevărul? Că suntem cu cuțitul la gât? Iar mâna care îl ține – în numele împărătesei Laseen – se află chiar în această tabără și s-a aflat aici chiar de la început.
Auzi copitele unui cal care se opri în fața cortului. După câteva clipe, cu armura plină de praf, intră Dujek Un-Braț.
– A, mă întrebam unde ai ajuns...
– Brood știe, îl întrerupse Whiskeyjack cu glas scăzut și hârâit.
Dujek se opri doar o clipă.
– Deci, știe, da? Ce anume a înțeles?
– Că nu suntem chiar atât de proscriși pe cât dăm noi de înțeles.
– Și altceva?
– Dar nu e de ajuns, Dujek?
Marea Căpetenie se apropie de masa aflată în lateral, unde îl aștepta un clondir cu bere. Îi scoase dopul și umplu două stacane.
– Există... circumstanțe atenuante.
– Relevante doar pentru noi. Tu și cu mine...
– Și armata noastră.
– Oameni care cred că viața lor ar fi distrusă în imperiu, Dujek. Transformați din nou în victime – nu, de data asta e vorba de tine și de mine, și nu de altcineva.
Dujek își goli stacana și o umplu în tăcere. Apoi spuse:
– Sugerezi să le spunem adevărul lui Brood și lui Korlat? Sperând că vor face ceva în legătură cu... situația noastră tragică?
– Nu știu – nu, dacă sperăm să fim iertați pentru că am menținut tot timpul această înșelătorie. O astfel de motivație nu mi-ar cădea bine, chiar dacă este întru totul neadevărată. Aparențele...
– Vei face ca lucrurile să pară exact așa. „V-am mințit încă de la început ca să ne salvăm pielea. Dar acum, dacă tot știți, vă vom spune...“ Zei, este insultător chiar și pentru mine, și tot eu sunt acela care o spune. De acord, alianța e în primejdie.
Un bufnet al clapei cortului precedă sosirea lui Artanthos.
– Vă cer iertare, domnilor, spuse omul studiindu-i pe rând pe cei doi soldați, după care continuă: Brood convoacă un consiliu.

Aha, purtător de stindard, sincronizarea ta este perfectă.
Whiskeyjack își luă stacana care îl aștepta, o goli, apoi se întoarse spre Dujek și dădu din cap.
Marea Căpetenie oftă.
– Condu-ne, Artanthos, te urmăm.

Tabăra părea extraordinar de tăcută. Mhybe nu realizase cât de liniștitoare fusese prezența armatei în marș. Acum rămăseseră doar vârstnicii, copiii și câteva sute de soldați malazani din ariergardă. Nu avea habar cum decurgea bătălia; în orice caz decesele se vor face simțite. Jale printre Rhivi și Barghast, glasuri pierdute care se vor înălța în întuneric.
Victoria este o iluzie. În orice privință.
Fugise în vise, în fiecare noapte. Fugea și era prinsă în cele din urmă, doar pentru a se trezi. Brusc, ca și cum ar fi fost smulsă din fugă, iar trupul ei tremura, cutremurat de dureri care îi cuprindeau încheieturile. Un soi de evadare, dar de fapt trăia un coșmar după altul.
O iluzie. În toate privințele.
Platforma carului devenise întreaga ei lume, un soi de fals sanctuar care reapărea de fiecare dată când se trezea. Păturile aspre din lână și blănurile înfășurate în jurul ei reprezentau un peisaj personal, terenul sumbru al cutelor de culoare nisipie uimitor de asemănătoare cu ceea ce văzuse când se aflase în strânsoarea dragonului, când fiara-strigoi zburase pe deasupra tundrei din visul ei, generând un ecou al libertății pe care o trăise atunci, un ecou dureros de sardonic.
De o parte și de alta a ei se aflau loitrele din scânduri. Știa perfect tiparele desenului și nodurilor lemnului. Departe spre miazănoapte, își aduse ea aminte, în neamul Nathii, morții erau îngropați în lăzi din lemn. Obiceiul apăruse cu generații în urmă, provenind din practica mai veche de a înhuma cadavrele în trunchiuri scobite de copaci. Lăzile erau apoi îngropate, pentru că lemnul se năștea din pământ și trebuia să se întoarcă acolo. Un recipient al vieții devenit unul al morții. Mhybe își imagină că, dacă un Nathii mort ar putea vedea, cu câteva momente înainte de fixarea capacului pentru ca întunericul să înghită totul, ceea ce ar vedea el ar fi fost același lucru cu ceea ce vedea ea.

Zăcând în ladă, incapabilă să se miște, așteptând punerea capacului. Un trup care nu mai slujea nimănui, așteptând întunericul.
Dar nu va exista final. Nu pentru ea. Ceilalți îl țineau ascuns. Trăind propriile lor amăgiri privind îndurarea și compasiunea. Daru care o hrănea, femeia Rhivi care o curăța și îmbăia și îi pieptăna cele câteva șuvițe rămase. Gesturi de răutate. Făcute mereu, mereu, scene de tortură.
Femeia Rhivi era acum deasupra ei și își trecea pieptenele din corn prin părul lui Mhybe, în timp ce îngâna un cântec pentru copii. O femeie pe care Mhybe și-o amintea din cealaltă viață a ei. Bătrână, așa i se păruse atunci, o femeie nefericită, care fusese lovită cu copita în cap de un bhederin, și de aceea trăia într-o lume simplă.
Mi s-a părut simplă. Dar și asta a fost o iluzie. Nu, ea trăiește printre lucruri necunoscute, printre lucruri pe care nu le poate înțelege. O lume a groazei. Cântă ca să-și alunge teama născută din neștiință. I se dau sarcini ca să aibă o ocupație.
Înainte de a-i fi încredințată, femeia asta ajutase la pregătirea cadavrelor pentru înhumare. La urma urmelor, spiritele acționează prin intermediul unor astfel de adulți cu minte de copii. Prin ei, spiritele se pot apropia de cei căzuți și astfel să îi aline și să-i îndrume în lumea strămoșilor.
Mhybe avea convingerea că faptul că acea femeie o îngrijea nu putea fi decât o dovadă de răutate. Probabil că ea nici nu își dădea seama că obiectul atenției ei încă era în viață. Femeia aceea nu privea niciodată pe nimeni în ochi. Orice capacitate de recunoaștere dispăruse odată cu acea lovitură de copită.
Pieptenele trecea prin păr înainte și înapoi, mereu, mereu. Fredonarea acelui cântecel continua într-un cerc nesfârșit.
Spirite subpământene, aș prefera chiar spaima de necunoscut. Mai bine așa decât să fiu conștientă de trădarea fiicei mele – lupii pe care i-a asmuțit împotriva mea, pentru a mă hăitui în vise. Lupii, care reprezintă foamea ei. Foame, care mi-a devorat deja tinerețea, iar acum vrea și mai mult de la mine. Ca și cum ar mai fi rămas ceva. Trebuie să fiu doar hrană pentru viața îndestulată a fiicei mele? O ultimă cină, o mamă redusă la nimic altceva decât hrană?
O, Silverfox, așa sunt toate fiicele? Toate mamele sunt ca mine? Nu au existat ritualuri care să ne despartă viețile – am uitat

înțelesul obiceiurilor Rhivi, adevăratele motive ale acelor ritualuri. Cedez mereu. Iar tu mă sorbi într-o dorință neîncetată. Și astfel suntem captive, trase tot mai adânc, tu și cu mine.
A purta un copil în pântec presupune să îmbătrânești prin oase. A-ți osteni sângele. A-ți întinde pielea și carnea. Nașterea spintecă în două o femeie, despărțirea este agonie. Despărțirea tinereții de bătrânețe. Iar copilul are nevoi, și mama i le satisface.
Silverfox, nu te-am înțărcat. Adevărat, nici n-ai părăsit pântecul meu. Tu, fiica mea, ai supt mai mult decât lapte.
Spirite, vă rog, oferiți-mi alinare. Cruda parodie a maternității este prea cumplită pentru a fi suportată. Separați-mă de fiica mea. De dragul ei. Laptele meu a devenit otravă. Nu pot hrăni decât ranchiuna, pentru că altceva nu mai există în mine. Și rămân o femeie tânără în acest trup îmbătrânit...
Dinții pieptenelui se prinseră într-o șuviță încâlcită și îi traseră capul pe spate. De durere, Mhybe scoase un șuierat și aruncă o privire furioasă spre femeia aflată deasupra ei. Brusc, inima ei tresări.
Privirile li se întâlniră.
Femeia care nu privea pe nimeni se uita la ea.
Eu, o femeie tânără în trupul unei bătrâne. Ea, o copilă în trupul unei femei.
Două temnițe într-o reflectare perfectă.
Ochi în ochi.

– Dragă fetițo, pari obosită. Stai aici, alături de mărinimosul Kruppe, iar el îți va turna puțin din băutura asta aburindă din ierburi.
– Așa voi face, mulțumesc.
Kruppe zâmbi și o urmări pe Silverfox lăsându-se jos și rezemându-se de șaua de rezervă, lăsând vatra între ei. Prin tunica uzată din piele de căprioară se întrezăreau rotunjimile de femeie.
– Așa, unde-ți sunt prietenii? întrebă ea.
– La jocuri de noroc. Cu echipajul Ghildei Trygale Trade. Din motive obscure, lui Kruppe i se interzice să participe la asemenea jocuri. Revoltător. Daru îi întinse o cană din cositor. Dar, vai, și extrem de înțelept. Dacă tușești cumva...
– Nu, dar e binevenit.

– Desigur, Kruppe nu tușește niciodată.
– Cum asta?
– Pentru că el bea ceai de salvie.
Ea își trecu privirea dincolo de el și rămase cu ochii la carul aflat la doisprezece pași depărtare.
– Cum se simte mama mea?
Kruppe ridică din sprâncene.
– Ai putea s-o întrebi chiar pe ea.
– Nu pot. Pentru ea sunt o oroare – tinerețea ei furată, în carne și oase. Mă disprețuiește, pe bună dreptate, și mai ales acum, după ce Korlat i-a spus despre T'lan Ay.
– Kruppe se întreabă dacă acum te îndoiești de călătoria făcută.
Silverfox clătină din cap și sorbi din ceai.
– E prea târziu pentru asta. Problema persistă – după cum bine știi. Pe de altă parte, călătoria noastră s-a încheiat. Rămâne doar a ei.
– Încerci să ascunzi adevărul, murmură Kruppe. Călătoria ta nu e nicidecum încheiată, Silverfox. Dar pentru moment să lăsăm deoparte acest subiect, bine? Ai primit știri despre îngrozitoarea bătălie?
– S-a terminat. Forțele Pannion nu mai există. Cu excepția a două sute de mii de țărani prost înarmați. Fețele Albe au eliberat Capustanul – mai exact, ce a mai rămas din el. Arzătorii de Poduri se află deja în oraș. Brood a convocat un sfat – poate te-ar interesa să participi la el.
– Da, fie și doar pentru a binecuvânta adunarea cu impresionanta înțelepciune a lui Kruppe. Tu ce spui, nu te duci?
Silverfox zâmbi.
– Daru, așa cum ai spus mai devreme, călătoria mea nu s-a încheiat.
– A, da. Kruppe îți dorește tot binele în întreprinderea asta, fetițo. Și speră din inimă că te va revedea curând.
Femeia aruncă încă o privire spre car.
– Așa va fi, prietene, îi răspunse ea, apoi își goli cana de ceai și se ridică scoțând un oftat slab.
Kruppe o văzu șovăind.
– S-a întâmplat ceva, fetițo?
– Hm, nu sunt sigură. Avea o expresie tulburată. O parte din mine dorește să te însoțească la acel sfat. O dorință bruscă de fapt.

Kruppe își îngustă ochii mici.
– O parte din tine, Silverfox?
– Da, ceea ce mă face să mă întreb: *care* parte? Al cărui suflet din mine tresare de suspiciune? Care dintre ele simte că din această alianță vor ieși scântei? O, zei, ba mai rău, e ca și cum aș ști exact *de ce*... dar nu știu.
– Tattersail nu știe, nu-i așa? Ceea ce îi lasă pe Nightchill și pe Bellurdan drept candidați potențiali care posedă cunoștințe premonitorii încărcate de motivații cumplite. A, probabil că asta s-ar putea exprima ceva mai simplu.
– Nu-i nimic, Kruppe.
– Ca să spun lucrurilor pe nume, ești sfâșiată, Silverfox. Gândește-te: o amânare neînsemnată în căutarea destinului tău va afecta în mod nedorit rezultatul? Cu alte cuvinte, poți să-ți faci timp pentru a merge cu mine la cortul de comandă al lordului războinic?
Ea îl cercetă cu privirea.
– Și tu ai un presentiment, nu-i așa?
– Dacă ruptura este iminentă, atunci persoana ta s-ar putea dovedi esențială, fato, pentru că tu ești singura punte dintre aceste tabere formidabile.
– Kruppe, nu am încredere în Nightchill.
– Câteodată mai toți muritorii nu au încredere în unele părți din ei înșiși. Cu excepția lui Kruppe, a cărui încredere greu căpătată este absolută. În orice caz, instinctele conflictuale sunt țesute în firea noastră, cu excepția lui Kruppe, de...
– Da, da. Bine. Să mergem.

În peretele din pânză se deschise o dungă de întuneric. Răsuflarea blândă a Kurald Galain pătrunse în cortul de comandă, făcând felinarele să pâlpâie. Anomander Rake păși înăuntru. Ruptura de noapte se închise tăcută în urma lui. Felinarele se înviorară din nou.
Brood își întoarse capul, arătându-și fața plată și lată.
– Ai întârziat, mârâi el. Malazanii sunt deja pe drum.
Scoțându-și capa neagră din piele cu o mișcare din umeri, Lordul Seminței Lunii spuse:
– Și ce e cu asta? Ori trebuie să mă pronunț încă o dată?
Aflată cu spatele spre o latură a cortului, Korlat își drese gasul.
– Au apărut unele revelații, lordul meu. Alianța este în cumpănă.

Kallor, ultima persoană prezentă, pufni.
– În cumpănă? Am fost minţiţi încă de la început. O lovitură rapidă împotriva armatei lui Un-Braţ – înainte de a avea vreme să-şi revină după bătăliile de astăzi – este imperativă.
Korlat îşi urmări stăpânul, care îşi examina aliaţii în tăcere.
După o vreme, Rake zâmbi.
– Dragul meu Caladan, dacă prin minciuni înţelegi mâna ascunsă a împărătesei – pumnalele ridicate în spatele lui Dujek Un-Braţ şi al lui Whiskeyjack – ei bine, se pare că, dacă ar fi necesară vreo acţiune – şi repet că nu cred că este cazul – poziţia noastră ar trebui să fie de intervenţie. Mai precis, în numele lui Dujek şi Whiskeyjack. Decât dacă – şi ochii lui îl fixară pe Brood – nu mai ai încredere în capacităţile lor de comandanţi. Îşi scoase încet mănuşile. Raportul prezentat de Hoaşcă privind lupta de astăzi a fost plin de laude. Malazanii au luptat profesional, fără efort şi neiertător. Exact aşa cum am vrut noi.
– Nu felul lor de a lupta este problema, spuse hârâit Kallor. Acesta trebuia să fie un război de eliberare.
– Nu fi ridicol, mormăi Rake. Există vin sau bere aici? Cine vrea să bea cu mine?
– Da, toarnă-mi şi mie o cupă, Rake, bombăni Brood. Dar vreau să se ştie, deşi în trecut Kallor a făcut afirmaţii ridicole, de data asta nu a greşit. Eliberare. Pannion Domin...
– Este un imperiu ca oricare altul, spuse rar Lordul Seminţei Lunii. Şi, drept urmare, puterea sa reprezintă o ameninţare. Pe care dorim să o eliminăm. Ar putea urma eliberarea oamenilor de rând, dar nu acesta este scopul nostru. Dacă eliberezi o viperă, ea tot te va muşca dacă va avea posibilitatea.
– Deci, trebuie să îl zdrobim pe Clarvăzătorul Pannion ca să punem în locul lui o Mare Căpetenie a Imperiului Malazan?
Rake îi întinse lordului războinic o cupă de vin. În timp ce îl studia pe Brood, ochii Tiste Andii erau umbriţi, aproape adormiţi.
– Domin este un imperiu care a semănat groază şi oprimare în rândul poporului său, spuse Rake. Niciunul dintre noi nu poate nega asta. Astfel, doar din considerente etice, au existat motive pentru a porni în marş împotriva lui.
– Lucru pe care l-am cerut tot timpul.
– Kallor, am mai auzit asta din gura ta. Înclinaţia ta spre repetiţie este obositoare. Am prezentat doar o scuză. Un *motiv*. Se pare însă că voi toţi aţi îngăduit ca acel motiv să le domine pe toate

celelalte, deși, după părerea mea, el are *cea mai mică* importanță. Sorbi din vin, apoi continuă. Cu toate astea, să îl mai analizăm o dată. Oroarea și oprimarea, ăsta este chipul Pannion Domin. Luați în considerare, dacă vreți, orașele și teritoriile de pe Genabackis care se află acum sub ocupație malazană. Oroare? Deloc mai mare decât aceea pe care muritorii trebuie să o înfrunte zilnic în viața lor firească. Oprimare? Orice guvern are nevoie de legi, și, din câte vă pot spune, legile malazane sunt printre cel mai puțin represive dintre cele ale imperiilor pe care le cunosc. Acum, Clarvăzătorul va fi îndepărtat și înlocuit de o Mare Căpetenie și de o guvernare în stil malazan. Urmarea? Pace, refacere, lege și ordine? Îi măsură pe ceilalți, apoi ridică încet o sprânceană. În urmă cu cincisprezece ani, Genabaris era un loc purulent și fetid de pe coasta de nord-vest, iar Nathilog arăta și mai rău. Iar acum, sub domnia malazană? Rivalizează cu Darujhistanul. Dacă doriți cu adevărat ceea ce este mai bun pentru cetățenii de rând din Pannion, de ce nu o vedeți cu ochi buni pe împărăteasă? Cu toate astea, Dujek și Whiskeyjack sunt siliți să țească o șaradă complicată pentru a ne câștiga pe noi drept aliați. În caz că ați uitat, ei sunt soldați. Soldații primesc ordine. Dacă nu le plac acele ordine, drama lor. Dacă asta înseamnă o falsă proclamare a proscrierii – fără a-l face părtaș la asta pe orice soldat de rând din armată și eliminând astfel posibilitatea ca acest lucru să *rămână* secret – atunci un soldat bun scrâșnește din dinți și merge mai departe. Cel puțin pentru mine, adevărul este simplu. Brood, noi doi am luptat cu malazanii ca eliberatori adevărați. Fără să cerem bani ori pământuri. Motivele nu ne sunt nici nouă clare – imaginați-vă cum trebuie să apară ele pentru împărăteasă. Inexplicabile. S-ar părea că ne leagă idealuri înalte, mergând până la idei scandaloase precum sacrificiul de sine. Suntem dușmanii ei, și nu cred că ea *știe măcar de ce.*

– Cântă-mi despre Abis, spuse Kallor rânjind. În imperiul ei nu ar exista loc pentru noi – pentru niciunul.

– Asta te surprinde? întrebă Rake. Nu putem fi controlați. Adevărul gol-goluț este că noi luptăm pentru propria libertate. Pentru Sămânța Lunii nu există granițe. Nici pace care să cuprindă întreaga lume și care să facă lorzii războinici și companiile de mercenari să devină de domeniul trecutului.

Luptăm împotriva ordinii impuse și a pumnului înmănușat care trebuie să se ascundă în spatele ei, pentru că nu noi suntem aceia care mânuim acel pumn.
– Și eu nici n-aș dori vreodată asta, mormăi Brood.
– Întocmai. Și atunci, de ce să îi purtăm pică împărătesei pentru că are dorința și răspunderile care o însoțesc?
Korlat îl privi fix pe Lordul ei. Încă o dată uluită, încă o dată șocată. Sângele Draconian din el. Nu gândește la fel ca noi. Asta din cauza sângelui? Ori din alt motiv? Nu avea răspuns și nici nu îl înțelegea cu adevărat pe omul pe care îl slujea. Se simți cuprinsă brusc de un val de mândrie. El este Fiul Întunericului. Un stăpân căruia merită să îi juri credință – probabil, singurul. Pentru mine. Pentru Tiste Andii.
Caladan Brood oftă adânc.
– La naiba, mai toarnă-mi o cupă.
– O să las deoparte dezgustul meu, spuse Kallor, ridicându-se de pe scaun și făcând armura din zale să scoată un zăngănit, și voi aborda un subiect care are doar o legătură marginală cu ceea ce s-a spus până acum. Capustanul a fost curățat. În fața noastră se află fluviul. La miazăzi de el, trei orașe spre care vom mărșălui. Înaintarea ca o singură armată ne va încetini în mod considerabil. Mai ales că Setta nu se află în drumul nostru spre Coral. Așadar, armata va trebui să se împartă în două și să se unească apoi la miazăzi de Lest și Setta, probabil la Maurik, înainte de a porni spre Coral. Iar acum, întrebarea. De-a lungul cărei linii ne despărțim?
– Un subiect rațional de discuție la această întrunire, murmură Rake.
– Și nu există altul, bubui vocea lui Caladan Brood. Nu-i așa că vor fi surprinși?
Sigur că da. În gândurile lui Korlat se strecură tristețea. Pe de altă parte, m-am arătat nedreaptă față de Whiskeyjack. Sper că nu e prea târziu pentru a îndrepta lucrurile. Nu e bine ca un Tiste Andii să judece în pripă. Am avut ochii încețoșați. Încețoșați? Ba nu, a fost mai curând o furtună. De emoții, născute din nevoie și din iubire. Whiskeyjack, vei putea să mă ierți?
Clapa fu ridicată și în cort intrară cei doi comandanți malazani, urmați de Artanthos, purtătorul de stindard. Chipul lui Dujek era întunecat.

– Cerem iertare pentru întârziere, spuse el cu glas gros. Tocmai am fost informați că Tenescowri au pornit în marș. Și se îndreaptă direct spre noi.
Korlat se strădui să surprindă ochii lui Whiskeyjack, dar acesta se uita la lordul războinic.
– Este de așteptat încă o bătălie, în zori, spuse el. Va fi foarte neplăcută.
– Lasă asta în seama mea, zise rar Anomander Rake.
Glasul acestuia îl surprinse pe Whiskeyjack.
– Iartă-mă, lordul meu. Nu te-am văzut. Mă tem că am fost... cum să spun, absorbit de alte lucruri.
– Te oferi să îi asmuți pe Tiste Andii împotriva Tenescowri, lordul meu? întrebă Dujek.
– Nu tocmai, îi răspunse Rake. Intenționez să îi sperii de moarte. Apărând acolo personal.
Preț de un moment, nimeni nu scoase nicio vorbă, apoi Caladan Brood se apucă să scotocească printr-un cufăr după alte cupe.
– Mai avem un subiect de discutat, Mare Căpetenie, spuse el.
– Așa am înțeles și eu.
Bătrânul părea foarte bolnav, în vreme ce culoarea obrajilor lui Whiskeyjack era împurpurată.
Lordul războinic umplu cupele, apoi făcu semn spre ele.
– Serviți-vă. Kallor a ridicat o problemă ce trebuie rezolvată în dispunerea forțelor noastre.
Aha, ticăloșii iau totul în râs. De ajuns.
– Mare Căpetenie, spuse Korlat, spre miazăzi ne așteaptă trei orașe. Lest și Setta trebuie să fie ocupate simultan, dacă acest lucru este posibil, cu reunirea forțelor noastre la Maurik, după care să ne continuăm marșul spre Coral. Am dori să discutăm cu tine modul în care să divizăm armatele.
Ochii lui Whiskeyjack îi întâlniră pe ai ei. Ea îi zâmbi. Drept răspuns, el se încruntă.
– Am înțeles, spuse Dujek după o clipă. Luă cupa și o așeză pe un scaun de campanie. E destul de bine.
După aceea, rămase tăcut.
Whiskeyjack își drese glasul.
– Mai ales la început, divizarea pare necesară, evident. Armata lui Un-Braț spre sud-vest, către Setta – ceea ce va apropia liniile noastre de comunicație cu Moranthii Negri, care rămân pe loc în munții Viziunii. Lordul războinic și forțele lui spre miazăzi de

Lest. După ce ocupăm Setta, pornim spre izvoarele Fluviului Maurik, apoi urmăm cursul spre miazăzi, spre oraș. Probabil că vei ajunge acolo primul, dar asta nu reprezintă o problemă deosebită.
– De acord, spuse Brood.
– Vai, am spus că asta e doar faza inițială, urmă Whiskeyjack.
Ceilalți se întoarseră spre el.
Whiskeyjack ridică din umeri.
– Fețele Albe ale Barghast se alătură campaniei. Mai trebuie să avem în vedere elementele supraviețuitoare ale apărătorilor Capustanului – s-ar putea ca ei să dorească să fie alături de noi. În cele din urmă, se pune întrebarea, tot mai importantă, legată de Silverfox și de T'lan Imassii ei.
– Dacă-i îngăduim acelei cățele și acelor T'lan Imass ai ei să intre în acest război, vom pierde orice speranță de a-l conduce, spuse răstit Kallor.
Whiskeyjack îl măsură pe străvechiul războinic.
– Kallor, ai o singură obsesie. Iar ea ți-a întunecat mintea.
– Iar sentimentele ți-au întunecat-o pe a ta, soldatule. Probabil că va sosi ziua în care noi doi vom putea pune la încercare ceea ce am ales fiecare.
– De ajuns, interveni Brood. Așadar, se pare că acest sfat trebuie amânat. Ne vom aduna din nou când vor fi prezenți toți comandanții importanți. Lordul războinic se întoarse spre Rake. Cum îi merge Seminței Lunii?
Lordul Tiste Andii ridică din umeri.
– Ne vom întâlni la Coral, conform planului. Ar merita să spunem că împotriva Clarvăzătorului s-au declanșat atacuri masive dinspre miazăzi, la care el a răspuns cu vrăji Omtose Phellack. Corbii Uriași i-au zărit pe dușmani, ori cel puțin pe o parte dintre ei. Un T'lan Imass, o lupoaică și un câine foarte mare. Așadar, vechea bătălie: Omtose Phellack, retrăgându-se mereu din Tellann. S-ar putea să existe și alți combatanți – tărâmurile de la miazăzi de Punctul de Observație. Asta înseamnă că Clarvăzătorul a părăsit fortăreața și se îndreaptă printr-un coridor spre Coral.
În timp ce implicațiile revelațiilor făcute de Rake erau înțelese și interpretate treptat de cei prezenți, se lăsă tăcere.
Whiskeyjack fu primul care vorbi.

– Un T'lan Imass solitar? Înseamnă că e vorba de un Aruncător de Oase, dacă are suficientă putere să anuleze de unul singur o vrajă Jaghut.
– După ce a auzit chemarea lui Silverfox, adăugă Dujek. Da, e posibil.
– Acest T'lan Imass e războinic, răspunse Rake pe un ton laconic. Care mânuiește o sabie din cremene pentru două mâini. Aruncătorii de Oase nu poartă arme. Evident, are o pricepere inegalabilă. Lupul e un ay, cred, o creatură dispărută demult. Copoiul este egalul celor ai Umbrei.
– Iar ei îl împing pe Clarvăzător în brațele noastre, spuse Brood cu glas gros. Coral nu va fi pur și simplu cel din urmă oraș în care vom pătrunde în acest sezon de campanie. Ne vom confrunta chiar cu Clarvăzătorul.
– Care va avea grijă ca bătălia să fie purtată cu vrăjitorii, murmură Dujek. Al naibii de frumos.
– Avem timp din belșug pentru a stabili tactica, spuse Brood după un moment. Încheiem aici consfătuirea.

În timp ce întunericul se așternea tot mai adânc deasupra taberei, la treizeci de pași de cortul de comandă, Silverfox își rări pașii.
Kruppe aruncă o privire spre ea.
– A, fetițo, simți furtuna care trece neîmblânzită. Și eu. Le facem o vizită unor personaje formidabile?
Ea ezită, apoi clătină din cap.
– Nu, de ce să particip la o confruntare? Trebuie să mă întorc la destinul meu. Kruppe, te rog să nu spui nimănui despre plecarea mea. Cel puțin o vreme.
– Adunarea va fi curând.
– Da, confirmă ea. Simt convergența iminentă a T'lan Imass și aș prefera ca ea să aibă loc undeva departe de ochii celorlalți.
– E o problemă privată, desigur. Silverfox, cu toate astea, mi-ai respinge compania? Kruppe este înțelept – îndeajuns de înțelept pentru a păstra tăcerea când este nevoie, și încă și mai înțelept să vorbească dacă sunt necesare cuvinte înțelepte. La urma urmelor, înțelepciunea este sora de sânge a lui Kruppe.
Ea îi zâmbi.
– Vrei să asiști la a Doua Adunare?

– Fetițo, nu există un martor mai potrivit pentru toate lucrurile minunate decât Kruppe din Darujhistan. Ei, dacă te-ar îmboldi vreodată curiozitatea, ce povești ar putea fi rostite fără niciun efort de aceste buze unsuroase...
– Iartă-mă dacă mă abțin să fac asta, îi răspunse ea. Cel puțin în viitorul apropiat.
– Pentru ca ele să nu te distragă, desigur. Este limpede că până și simpla prezență a lui Kruppe naște înțelepciune.
– Foarte limpede. Prea bine. Va trebui să-ți găsești un cal, pentru că intenționez să plec călare.
– Un cal? Ce oroare! Animale nesuferite. Nu, eu rămân la catârul meu de încredere.
– Și te ții strâns de el.
– Da, atât cât mă țin puterile fizice. Auzind tropotit slab în urma lor, se întoarse. A, vorbești de demon, și el... Și uite, un cal lunatic îl urmează ca un cățeluș ținut în lesă, și este acest lucru de mirare pentru cineva care privește cu admirație animalul meu frumos și mândru?
Silverfox examină cu ochi mijiți calul înșeuat care venea în urma catârului.
– Kruppe, spune-mi, cine va mai asista la Adunare prin intermediul tău?
– Prin intermediul lui Kruppe? Păi, doar Kruppe în persoană. Așa jură el!
– Doar nu catârul, nu-i așa?
– Fetițo, indiferent de condiții, capacitatea acestui animal de a dormi este nemărginită, nimic nu o influențează și este de-a dreptul admirabilă. Te asigur, nimeni nu va vedea prin ochii lui.
– Va dormi, deci? Pentru a visa, fără îndoială. Bine, să mergem, Kruppe. Sper să nu te deranjeze că vom călători noaptea.
– Nicidecum, dar perseverența este vărul cel mai drag al lui Kruppe.

– Însoțește-mă.
Oprindu-se în timp ce ieșea din cort, Whiskeyjack se uită în stânga și îl văzu pe Anomander Rake stând în semiîntuneric. *A, deci nu e Korlat. Bine...*
– Desigur, lordul meu.
Fiul Întunericului îl conduse printre șirurile de corturi spre miazăzi, până la marginea taberei, apoi dincolo de ea. Urcară o

culme și ajunseră într-un loc de unde se vedea fluviul Catlin. La două sute pași depărtare, lumina stelelor juca pe suprafața sa. Fluturii zburau ca fulgii de zăpadă gonind în vântul cald.
Cei doi bărbați rămaseră tăcuți îndelung.
Într-un târziu, Anomander Rake oftă, apoi întrebă:
– Cum e piciorul?
– Mă doare, îi răspunse cu sinceritate Whiskeyjack. Mai ales după o zi întreagă de stat în șa.
– Brood este un vraci desăvârșit. Mare Denul. Dacă l-ai ruga să te ajute, nu ar șovăi.
– Când va sosi momentul.
– După cum știm amândoi, au existat destule momente potrivite. Cu toate astea, împărtășesc într-o oarecare măsură încăpățânarea, așa că nu voi mai aborda chestiunea asta. Ben-cel-Iute a luat legătura cu tine?
Whiskeyjack dădu din cap.
– E în Capustan. Ori ar trebui să fie deja acolo.
– Mă simt ușurat. Asaltul asupra coridoarelor a făcut meseria de mag destul de primejdioasă. Până și Kurald Galain a simțit atingerea otrăvii.
– Știu.
Rake se întoarse încet și îl privi.
– Nu m-am așteptat să descopăr la ea o asemenea... reînnoire. O inimă despre care credeam că a rămas închisă pe veci. Dar văzând-o înflorind astfel...
Whyskeyjack oftă adânc.
– Cred că am rănit-o în seara asta.
– Pentru moment, probabil. Falsa ta proscriere este cunoscută.
– De aceea a fost convocată întâlnirea, ori cel puțin așa am crezut noi.
– Am scos ghimpele înainte de sosirea ta și a Marii Căpetenii.
În semiîntuneric, malazanul îl studie pe Tiste Andii.
– Nu eram sigur. Cu toate astea, bănuiala nu și-a găsit încă rădăcina.
– Deoarece, pentru tine, poziția mea pare absurdă.
– Da.
Rake ridică din umeri.
– Rareori consider necesitatea o povară.
Whiskeyjack rămase pe gânduri, apoi dădu aprobator din cap.
– Încă ai nevoie de noi.

– Probabil că mai mult ca niciodată. Și nu doar de armata voastră. Avem nevoie de Ben-cel-Iute. Avem nevoie de Humbrall Taur și de clanurile Fețelor Albe. Avem nevoie de legătura ta cu Silverfox și prin ea, cu T'lan Imass. Avem nevoie de căpitanul Paran.
– De Ganoes Paran? De ce?
– El este Stăpânul Pachetului de Cărți cu Dragoni.
– Deci ăsta nu mai e un secret.
– N-a fost niciodată.
– Știi ce semnificație are rolul ăsta? întrebă Whiskeyjack. O întrebare sinceră, pentru că, cinstit să fiu, nu am vrut să știu și nici nu am știut.
– Zeul Schilod a făcut o nouă Casă, iar acum încearcă să o unească cu Cărțile cu Dragoni. Este necesară o confirmare. O binecuvântare, dacă vrei. Ori, în caz contrar, o negare.
Whiskeyjack își drese glasul.
– Și ce se întâmplă cu Casa Umbrei? A existat un Stăpân al pachetului care să fi confirmat uniunea?
– Nu a fost nevoie. Casa Umbrei a existat dintotdeauna. Tronul Umbrei și Cotillion au reînviat-o, pur și simplu.
– Iar acum vrei ca Paran – Stăpânul Pachetului – să nege Casa Zeului Schilod.
– Cred că trebuie să facă asta. A-i da Celui Căzut legitimitate înseamnă a-i acorda putere. Vedem de ce este capabil în starea actuală de slăbiciune. Casa Lanțurilor este fundația pe care o va folosi pentru a se reconstrui.
– Dar, tu și zeii l-ați mai doborât o dată. Înlănțuirea.
– O acțiune costisitoare. Una în care zeul Fener era vital. Spune-mi, Cel cu Colț este apreciat în rândul soldaților voștri – aveți și preoți ai lui?
– Nu. Fiind Lordul Bătăliei, Fener este îndeajuns de apreciat. Malazanii sunt oarecum... detașați când vine vorba de panteon. Tindem să descurajăm cultul organizat în cadrul armatei.
– Fener este pierdut pentru noi, spuse Rake.
– Pierdut? Ce vrei să spui?
– Smuls din tărâmul lui, iar acum pășește pe pământul muritorilor.
– Cum asta?
Când începu să explice, în glasul lui Rake apăru un ton sumbru.

– A fost smuls de un malazan. Care a fost cândva preot al lui Fener, o victimă a Reve.
– Și ce înseamnă asta?
– Că mâinile i-au fost tăiate în cadrul unui ritual. Puterea Reve trimite acele mâini către copitele lui Fener. Ritualul trebuie să fie expresia justiției cele mai curate, dar acela nu a fost. Mai curând, a fost perceput drept nevoia de a reduce influența lui Fener și în special a acelui Mare Preot, de către agenți ai imperiului – cel mai probabil de către Gheară. Ai adus vorba despre descurajarea cultelor în cadrul armatei. Probabil că acesta a fost un factor – din păcate nu știu chiar totul. Cu certitudine că înclinația Marelui Preot către analiza istorică a fost un altul – tocmai încheiase o investigație care trăsese concluzia că împărăteasa Laseen a dat de fapt greș asasinându-i pe împărat și pe Dansator. De acord, a ajuns pe tronul pe care îl jinduia atât de mult, dar nici Kellanved, nici Dansatorul nu au murit. În loc de asta, ei s-au înălțat.
– Îmi dau seama de ce Surly ar simți fiori în fața acestei revelații.
– Surly?
– Împărăteasa Laseen. Fostul ei nume.
– În orice caz, acele mâini retezate au fost ca o otravă pentru Fener. Nu le-a putut atinge și nici nu le-a putut scoate din tărâmul lui. A ars pe pielea Marelui Preot tatuajele care anunțau respingerea, închizând astfel puterea virulentă a mâinilor, cel puțin pentru moment. Și așa trebuiau să se încheie lucrurile. În cele din urmă, preotul avea să moară, iar spiritul trebuia să ajungă la Fener pentru a-și recupera ceea ce îi fusese luat în mod nedrept și crud. Acel spirit trebuia apoi să devină arma mâniei lui Fener, răzbunarea lui împotriva preoților din templul pângărit, dar și împotriva Ghearei și chiar a împărătesei. Whiskeyjack, Imperiul Malazan a fost pândit de o furtună întunecată.
– Însă s-a întâmplat ceva.
– Exact. Prin plan sau întâmplare, Marele Preot a intrat în legătură cu Coridorul Haosului – cu un obiect modelat probabil în interiorul acelui coridor. Sigiliul protector din jurul mâinilor lui retezate a fost distrus de acea izbucnire uriașă și necontrolată de putere. Și, găsindu-l pe Fener, acele mâini au... *împins.*
– Pe răsuflarea lui Hood, murmură Whiskeyjack, privind apele sclipitoare ale fluviului.

– Iar acum, urmă Rake, Tigrul Verii ascende pentru a-i lua locul. Însă Treach este tânăr, mult mai slab, coridorul lui este fragil, iar susținătorii lui sunt mult mai puțini decât cei ai lui Fener. Totul este în desfășurare. Fără îndoială că Zeul Schilod zâmbește.
– Stai o clipă, obiectă Whiskeyjack. Treach s-a înălțat? Asta e o coincidență ieșită din comun.
– Soarta unora poate fi prevestită, cel puțin așa se pare.
– De către cine?
– De Zeii Străvechi.
– Și de ce îi interesează atât de mult toate astea?
– Se aflau acolo când Zeul Schilod s-a prăbușit – când a fost târât – spre acest pământ. Căderea i-a distrus pe mulți dintre ei, lăsând doar câțiva supraviețuitori. Secretele care îl învăluiau pe Cel Căzut – de unde venea, caracterul aspectului său, ritualul care l-a capturat – sunt deținute de K’rul și de neamul său. Dar și faptul că vor să se implice în mod direct, acum, când Zeul Schilod și-a reluat războiul, are implicații cumplite în ceea ce privește gravitatea amenințării.
– Asta e o minimalizare a situației, lordul meu. Whiskeyjack rămase tăcut multă vreme, apoi oftă. Ceea ce ne aduce din nou la Ganoes Paran și la Casa Lanțurilor. De acord, înțeleg de ce vrei să respingi gambitul Zeului Schilod. Cu toate astea, trebuie să te previn că Paran nu prea ascultă ordinele.
– Atunci trebuie să sperăm că va vedea care este cea mai înțeleaptă cale de ales. Vrei să-l previi în numele nostru?
– Voi încerca.
– Spune-mi, Whiskeyjack, zise Rake pe un ton diferit, întotdeauna ți se pare neliniștitor glasul unui fluviu?
Malazanul se încruntă.
– Dimpotrivă, mi se pare liniștitor.
– Aha. Înseamnă că asta este deosebirea esențială dintre noi.
Dintre muritori și nemuritori? Anomander Rake, să mă păzească Beru... știu exact ce-ți trebuie.
– Am un butoiaș cu bere Gredfallan, lordul meu. Aș vrea să-l aduc acum, dacă nu te deranjează să aștepți.
– Un plan înțelept, Whiskeyjack.
Iar spre zori, poate vei descoperi că glasul s-a liniștit.
Malazanul se întoarse și porni spre tabără. Când se apropie de primul șir de corturi, se opri și privi în urmă spre silueta îndepărtată, înaltă și nemișcată, aflată pe pământul înierbat.

Prinsă în cruciș pe spatele lui Anomander Rake, sabia Dragnipur atârna ca o cruce alungită, înconjurată de un întuneric nefiresc.
Vai, nu cred că berea Gredfallan va fi de ajuns...

– Și ce coridor vei alege pentru asta?
Ben-cel-Iute examină cadavrele împrăștiate și pietrele răsturnate și pătate de sânge care alcătuiseră zidurile orașului. Prin spațiul liber se vedeau incendii izbucnite din senin, iar fumul acoperea cerul nocturn deasupra clădirilor întunecate, aparent lipsite de viață.
– Rashan, cred, spuse el.
– Umbra. Trebuia să-mi dau seama. Talamandas se cățără pe o movilă de cadavre, apoi se întoarse pentru a-l privi pe vrăjitor. Mergem mai departe?
Ben-cel-Iute deschise coridorul strâns legat, ținându-l aproape de el. Vrăjitoria îl aruncă în umbre. Talamandas chicoti, apoi se apropie.
– Voi călători pe umărul tău, da?
– Dacă insiști, mormăi vrăjitorul.
– Nu-mi lași altă soluție. Probabil că îți vei dovedi priceperea controlând un coridor rostogolindu-l în fața ta și strângându-l în urmă, însă eu am puțin spațiu de manevră în interior. Cu toate că nu înțeleg cu niciun chip de ce trebuie să ne batem capul cu coridoarele.
– Am nevoie de exercițiu. Pe de altă parte, nu-mi place să fiu văzut. Ben-cel-Iute făcu un gest. Bine, urcă.
Creatura din bețe săltă pe piciorul vrăjitorului, își fixă picioarele din sfoară împletită pe centura lui, apoi se târî în susul tunicii lui Ben-cel-Iute. Când i se așeză pe umăr, greutatea lui Talamandas i se păru neînsemnată lui Ben. Degetele din rămurele se strânseră în jurul gulerului său.
– Pot rezista la o tumbă, două, spuse marioneta, dar să nu faci un obicei din asta.
Ben-cel-Iute înaintă și se strecură prin spațiul liber din perete. Lumina focului aruncă fascicule prin umbre, trasând aleatoriu imagini ale corpului vrăjitorului. Umbrele adânci care treceau prin orice scenă iluminată de foc ar fi fost observabile – de aceea se concentră pentru a deveni una cu ceea ce îl înconjura.
Flăcări, fum și cenușă. Gemetele slabe ale unor clădiri prăbușite; iar la câteva străzi depărtare, incantațiile de jale ale Barghast.

– Pannionii au plecat, șopti Talamandas. De ce trebuie să te ascunzi?
– Așa mi-e firea. Precauția mă ține în viață, iar acum taci.
Pătrunse pe o stradă pe care se aliniau domenii Daru. Cu toate că alte bulevarde evidențiau eforturile făcute de triburile Fețelor Albe de a îndepărta cadavrele, acolo nu se întâmplase asta. Soldații Pannion zăceau morți într-un număr înfiorător, îngrămădiți în jurul unei anumite proprietăți, a cărei poartă fortificată, înnegrită, devenise o gaură scăldată în sânge închegat. De o parte și de alta a acesteia exista un zid scund. De-a lungul acestuia stăteau de pază siluete neclintite și întunecate, care păreau să fie cocoțate pe un fel de pasarelă aflată de cealaltă parte, la jumătatea înălțimii zidului.
La șaizeci de pași depărtare, stând ghemuit la baza unei alte clădiri, Ben-cel-Iute examină scena. Răsuflarea amăruie a vrăjilor încă plutea în aer. Aflat pe umărul lui, Talamandas scoase un șuierat care trăda sentimentul de recunoaștere.
– Necromanții! Cei care m-au smuls din tumulul meu!
– Credeam că nu te mai temi de ei, murmură Ben-cel-Iute.
– Nu mă mai tem, dar asta nu face ca ura și dezgustul meu să scadă.
– Păcat, pentru că vreau să stau de vorbă cu ei.
– De ce?
– Pentru a-i cântări, din ce alt motiv?
– E o prostie, vrăjitorule. Orice ar fi ei, nimic nu e bine.
– Și eu sunt bun? Și acum lasă-mă să gândesc.
– Nu vei reuși să treci de paznicii-strigoi.
– Când ți-am spus să mă lași să gândesc, asta presupune să-ți ții gura.
Bombănind și foindu-se nemulțumit pe umărul lui Ben-cel-Iute, Talamandas tăcu.
– Pentru asta vom avea nevoie de un alt coridor, spuse vrăjitorul în cele din urmă. Și uite alegerea mea: coridorul lui Hood sau Aral Gamelon.
– Aral și-mai-cum? N-am auzit de el.
– E demonic. Cei mai mulți magi care cheamă demoni își deschid o cale spre Gamelon – deși probabil că nu-l cunosc, cel puțin pe numele adevărat. De acord, poți găsi demoni și în alte coridoare – Aptorianii Umbrei, de exemplu. Dar Korvalahrai și Galayn, preferații imperiului, țin amândoi de Gamelon. În orice

caz, dacă nu mă înșală instinctele, pe domeniul acela există două feluri de necromanție – ai spus că erau doi acolo, adevărat?
– Da, și două feluri de nebunie.
– Pare interesant.
– Ăsta-i un capriciu! Vrăjitorule, n-ai învățat nimic de la multiplele suflete ale tale? Capriciile sunt ucigașe. Întreprinde ceva doar din curiozitate și totul se va strânge în jurul beregatei tale precum fălcile unui lup. Și chiar dacă reușești să scapi, te va urmări. În veci.
– Marionetă, vorbești prea mult. M-am hotărât. E timpul să mergem.
Plie coridorul lui Rashan în jurul său, apoi păși înainte.
– Cenușă în urnă! spuse Talamandas cu glas șuierat.
– Da, a lui Hood. Familiaritatea ți-a adus liniștea? Este alegerea cea mai bună, pentru că Hood te-a binecuvântat, adevărat?
– Nu mă simt liniștit.
După ce Ben-cel-Iute examină transformarea din jurul lui, acest lucru nu i se păru prea surprinzător. Moartea era pretutindeni prezentă în oraș. Prizoniere în ciclurile ultimelor momente de viață, sufletele aglomerau străzile. Aerul era plin de țipete ascuțite, bocete, de zgomot de arme lovind, de vuietul produs de prăbușirea pietrei și de fum sufocant. Dedesubtul acestora se găseau, în straturi, nenumărate alte suflete – cele care erau așezate jos, ca niște straturi succesive de zăpadă, în orice loc în care se strângeau oamenii. Generație peste generație. Cu toate acestea, Ben-cel-Iute își dădu seama treptat că acea conflagrație nu era decât un ecou, iar sufletele erau fantomatice.
– Zei subpământeni, murmură el când înțelese brusc. Acestea sunt doar amintiri – ceea ce rețin pietrele de pe străzi și clădirile, amintiri ale aerului însuși. Sufletele – toate au trecut pe Poarta lui Hood.
Talamandas rămase nemișcat pe umărul lui.
– Rostești adevărul, vrăjitorule. Ce s-a întâmplat aici? Cine a luat toți morții aceștia?
– Da, i-a luat sub aripă. Au fost binecuvântați până la ultimul, iar suferința lor s-a sfârșit. Asta este lucrarea Consiliului Măștii?
– Neghiobii aceia? exclamă marioneta. Puțin probabil.
Ben-cel-Iute rămase tăcut o vreme, apoi oftă.

– La urma urmelor, Capustanul și-ar putea reveni. Nu am crezut că va fi posibil. Ei, bine, mergem alături de fantomele astea?
– Trebuie?
Fără să-i răspundă, Ben-cel-Iute porni înainte. Paznicii-strigoi – Clarvăzători-domin și Urdomeni – erau niște pete întunecate pe coridorul lui Hood. Însă ei rămâneau orbi la prezența lui pe tărâmul prin care călca vrăjitorul. Unul dintre cei doi necromanți care sălășluiau acolo era acum negat.
Singurul risc ar fi apărut dacă celălalt – chemătorul – eliberase demoni pentru a suplimenta forțele de apărare a domeniului.
Ben-cel-Iute trecu pe poartă. Cu toate că sângele închegat îmbrăca dalele ici și colo, pe proprietate nu se vedeau cadavre.
Degetele subțiri ale marionetei îl strânseră spasmodic de umăr.
– Simt miros de...
Demonul Sirinth stătuse ghemuit în fața ușilor principale ale casei, învăluit în umbra buiandrugului din piatră. Scoțând un icnet, se ridică masiv pe palier și apăru la vedere. Având pielea cu pliuri, amintind de cea a unei broaște râioase, membre lungi și capul coborât și arătându-și fălcile și colții, Sirinthul era mai masiv decât un mascul de bhederin. Zvâcnind scurt, putea totuși să aibă o iuțeală de fulger.
O asemenea zvâcnitură ar fi fost de ajuns pentru a ajunge la Ben-cel-Iute și la Talamandas.
Marioneta scoase un țipăt strident.
Cu agilitate, Ben-cel-Iute făcu un pas în lateral în timp ce desfăcu un alt coridor, acesta fiind așezat deasupra coridorului lui Hood. Un pas înapoi îl duse în acel coridor, în care arșița curgea ca un lichid, iar o lumină uscată, de culoarea ambrei, umplea aerul.
Sirinthul se roti, apoi căzu exact pe burtă în Aral Gamelon.
Ben-cel-Iute pătrunse mai adânc în coridorul demonic.
Gemând, Sirinthul încercă să îl urmeze, dar fu oprit de o zgardă și de un lanț din fier, acesta din urmă mergând în spate – tot drumul, din ceea ce știa Ben-cel-Iute, până la cercul de legătură pe care chemătorul lui îl invocase când înlănțuise creatura.
– Îmi pare rău de tine, prietene, spuse vrăjitorul când demonul scheună. Sirinth, îți propun un târg. Îți rup lanțul și tu te duci să-i găsești pe cei iubiți. Pace între noi.
Creatura rămase perfect nemișcată. Pleoapele pliate se retraseră și lăsară la vedere ochii mari și luminoși. Pe tărâmul

muritorilor pe care tocmai îl părăsiseră, acei ochi ardeau ca un foc. Acolo, în Aral Gamelon, erau aproape docili.
Aproape. Nu te amăgi, Ben. Fiara asta te poate înghiți într-o clipă.
– Ei, ia spune.
Sirinthul se târî într-o parte și își întinse gâtul.
Vraja radia lumină din zgardă și lanț, iar fierul era întesat de semne gravate.
– Trebuie să mă uit mai de aproape, îi spuse Ben-cel-Iute demonului. Să știi că acest coridor al lui Hood rămâne cu noi.
– Nu e de ajuns! zise șuierat Talamandas. Paznicii-strigoi ne-au văzut!
– Mai avem câteva momente, îi răspunse Ben-cel-Iute. Asta, dacă-ți ții gura. Sirinth, dacă mă ataci când mă voi apropia, îți voi dezvălui încă un lanț în jurul gâtului – cel al lui Hood. Mort, dar nu mort, prins între. Pe veci. Ai înțeles?
Creatura scânci din nou, dar nu făcu altă mișcare.
– Destul de bine.
– Neghiobule.
Fără a-l lua în seamă pe Talamandas, Ben-cel-Iute se apropie din lateral de uriașul demon. Știa că acesta își putea roti capul suficient de iute pentru a fi doar o mișcare neclară, iar fălcile deschise i-ar fi cuprins capul umerii – inclusiv pe Talamandas –, dar și torsul, până la coapse.
Examină simbolurile, apoi își drese glasul.
– Desăvârșit. Cheia pentru ruperea acestui lanț este descâlcirea unui singur fir. Problema e să-l găsesc pe cel potrivit.
– Grăbește-te! Strigoii se apropie! Ne înconjoară!
– O clipă, te rog. Ben-cel-Iute se aplecă mai mult și privi simbolurile magice. Ciudat, murmură el, asta e scriere Korelri. Înalta Korelri, care n-a mai fost folosită de secole. Ei, atunci e destul de ușor. Întinse mâna și, murmurând câteva cuvinte, zgârie un simbol cu unghia degetului mare. Așa, schimbarea înțelesului...
Prinzând lanțul de o parte și de alta a simbolului magic zgâriat, Ben-cel-Iute trase rapid de el.
Lanțul se rupse.
Sirinthul se azvârli înainte, apoi se răsuci și căscă larg fălcile.
Talamandas urlă.

Ben-cel-Iute era deja în aer, prin poarta coridorului, înapoi în coridorul lui Hood, unde amortiză șocul căderii aterizând cu un umăr pe dalele de piatră. Apoi se rostogoli și se ridică în picioare – cu Talamandas încă agățat de tunică. Atunci, vrăjitorul înghență.
Erau înconjurați de siluete întunecate, lipsite de substanță, nemișcate pentru că prada lor nu se mai vedea.
Dovedindu-se înțelept, Talamandas rămase mut. Ghemuit, Ben-cel-Iute se furișă printre doi paznici-strigoi, apoi se îndepărtă de ei și ajunse aproape de ușile duble.
– Zei, se văicări în șoaptă marioneta, de ce facem asta?
– Fiindcă e distractiv?
Ușile erau descuiate.
Ben-cel-Iute se strecură înăuntru și închise ușa, iar clinchetul slab al încuietorii păru extrem de puternic în acel alcov.
– Bun, spuse Talamandas pe nerăsuflate, dar acum ce coridor alegi?
– A, mi se pare, sau ai prins spiritul jocului?
– Prost cuvânt ai ales, muritorule.
Zâmbind, Ben-cel-Iute închise coridorul lui Hood. Marionetă, ar trebui să fie limpede de ce fac asta. Am fost lipsit prea multă vreme de coridoare. Am nevoie de exercițiu. Ba mai mult, trebuie să știu cât de eficace ești. Până acum e bine. Otrava este ținută în frâu, incapabilă să mă prindă. Sunt încântat. Păși spre cel mai apropiat zid și își lipi palmele de piatra răcoroasă.
Talamandas chicoti.
– D'riss. Calea de Piatră. Un ticălos. Inteligent.
Ben-cel-Iute deschise coridorul și se furișă în perete.
Nu era ceva ușor de făcut. Piatra putea fi traversată cu ușurință – nu opunea mai multă rezistență decât apa – dar mortarul era mai dur, trăgându-l de parcă ar fi fost alcătuit din firele deosebit de îndărătnice ale unei plase de păianjen. Lucru și mai neplăcut, zidurile erau subțiri, silindu-l să înainteze într-o rână.
Urmă drumul zidului dintr-o încăpere în alta, pătrunzând spre interior. Arhitectura în stil Daru era previzibilă și simetrică. Încăperea principală de la parter trebuia să fie în centru. Nivelurile superioare ridicau mai multe probleme, dar de cele mai multe ori camera principală era boltită, împingându-le pe cele de la etaje spre laturile clădirii.

Încăperile erau vizibile pentru el, dar nu întru totul. Cenușii, granulare, cu mobilier pătat și neclar. Carnea vie lucea limpede. *Piatra cunoaște sângele, dar nu-l poate reține. Piatra tânjește după viață, însă nu poate decât să o imite.* Cuvintele erau străvechi, rostite de un zidar și sculptor care trăise în Unta cu multe secole în urmă. Cuvinte potrivite când se afla pe Calea D'riss. Când se afla în carnea Zeiței Adormite.
Strecurându-se după un colț, Ben-cel-Iute surprinse o imagine a încăperii mari.
O siluetă stătea întinsă pe un fel de divan aflat în apropierea șemineului. Părea să citească o carte. Un alt bărbat, mormăind în barbă, punea lemne pe focul ale cărui flăcări slabe aveau culoarea roz-deschis. O creatură măruntă, cioară sau probabil corb, pășea încoace și încolo pe pervazul de deasupra șemineului.
În timp ce răsfoia paginile pergamentoase ale cărții, bărbatul de pe divan vorbea, dar piatra făcea ca vorbele rostite de el să sune înfundat și fragil.
– Emancipor, după ce termini aici, să dispui din nou gărzile pe pozițiile lor de pe ziduri. E ridicol să stea cu toții în curte, cu fața spre interior. Asta nu e o scenă care să-l facă pe un potențial intrus să se teamă.
– Stăpâne, nu te supăra pe mine, spuse Emancipor, ridicându-se de lângă vatră și ștergându-și funinginea de pe palme, dacă o să avem oaspeți nepoftiți, nu ar trebui să facem ceva?
– Scumpul meu slujitor, chiar dacă nu-mi place să-mi pierd demonii, nu presupun că toți vizitatorii sunt maligni. Alungarea Sirinthului meu a fost neîndoielnic singura opțiune posibilă, și chiar și așa trebuie să fi fost o acțiune pândită de riscuri. De aceea, să avem puțină răbdare până când oaspetele nostru se va hotărî să-și anunțe vizita în mod oficial.
Capul din ghindă al lui Talamandas atinse urechea lui Ben-cel-Iute.
– Vrăjitorule, când treci dincolo, să mă lași aici. În cazul acestui om, trădarea nu este o probabilitate, ci o certitudine.
Ben-cel-Iute ridică din umeri. Marioneta coborî de pe umărul lui.
Zâmbind, vrăjitorul ieși din coridor și începu să-și curețe praful grăunțos de pe tunică și de pe mantaua de ploaie.
Fără să ridice privirea, bărbatul așezat închise cartea.
– Emancipor, niște vin pentru mine și oaspetele meu.

Slujitorul se răsuci și îl văzu pe Ben-cel-Iute.
– Pe răsuflarea lui Hood! De unde a apărut?
– Zidurile au ochi, urechi și tot restul. Îndeplinește-ți îndatoririle, Emancipor.
În cele din urmă, bărbatul își înălță capul și întâlni privirea vrăjitorului.
Asta e o privire de șopârlă. Nu m-am temut de oameni asemenea lui, de ce aș face-o acum?
– Vinul e o idee minunată, spuse Ben-cel-Iute vorbind în Daru, ca și bărbatul.
– Ceva floral, adăugă necromantul către slujitorul care se îndrepta spre o ușă laterală.
Cioara de pe pervaz se oprise și acum, cu capul aplecat într-o parte, îl studia pe vrăjitor.
După un moment, își reluă plimbarea încoace și încolo.
– Te rog să te așezi. Mă numesc Bauchelain.
– Ben-cel-Iute.
Vrăjitorul se apropie de scaunul plușat aflat în fața necromantului și se așeză comod. Apoi oftă.
– Interesant nume. Bine ales, dacă îmi permiți să spun asta. Te-ai ferit de atacul Sirinthului – presupun că a atacat imediat ce l-ai eliberat, nu-i așa?
– Inteligentă idee să încui o vrajă de reținere în zgarda aceea, recunoscu Ben-cel-Iute, o ultimă comandă de a-l ucide pe cel care eliberează demonul.
– Eu nu eliberez niciodată demoni, spuse Bauchelain.
– Niciodată?
– Orice excepție făcută unei vrăji magice o slăbește. Nu permit așa ceva.
– Sărmanii demoni!
Bauchelain ridică din umeri.
– Nu am nicio înțelegere față de niște simple unelte. Plângi de mila pumnalului tău când se rupe în spinarea cuiva?
– Depinde, dacă l-a ucis pe ticălos ori doar l-a înfuriat.
– A, atunci plângi de mila ta.
– Glumeam.
Bauchelain ridică o sprânceană subțire.
Tăcerea care se lăsă după aceea fu întreruptă de revenirea lui Emancipor, care aducea o tavă pe care tronau o sticlă prăfuită și două pocale din cristal.

– Pentru tine n-ai adus pahar? îl întrebă necromantul. Emancipor, sunt eu chiar atât de certat cu egalitarismul?
– Păi, am luat o gură când eram jos, stăpâne.
– Da?
– Ca să văd dacă era floral.
– Și era?
– Nu sunt sigur. Poate. Ce înseamnă floral?
– Hm, cred că va trebui să continuăm educația ta în chestiuni de finețe. Floral este opusul lui... lemnos. Cu alte cuvinte, nu amintirea amară a sevei, ci ceva dulce, ca narcisa sau coroana tigvei.
– Florile acelea sunt otrăvitoare, remarcă Ben-cel-Iute, ușor alarmat.
– Dar frumoase și atrăgătoare la înfățișare, da? Nu cred că vreunul dintre noi are obiceiul de a mânca flori, de aceea, ca analogie, am căutat să strecor sugestii vizuale pentru Emancipor.
– Aha, înțeleg.
– Înainte de a ne turna din sticla aceea, Emancipor. Gustul care ți-a rămas în gură era amar sau dulce?
– A, a fost ceva dens, stăpâne. Ca fierul.
Bauchelain se ridică și apucă sticla. O apropie de nas și îi mirosi gâtul.
– Dobitocule, ăsta e sânge din colecția lui Korbal Broach. Nu din șirul acela, din cel de vizavi. Du asta înapoi în pivniță.
Fața ridată a lui Emancipor se albise ca hârtia.
– Sânge? Al cui?
– Ce importanță are?
Când Emancipor rămase cu gura căscată, Ben-cel-Iute își drese glasul și spuse:
– Cred că pentru slujitorul tău răspunsul ar fi „da, are importanță“.
Mișcându-și capul în sus și în jos, cioara de pe pervazul șemineului cârâi.
Slujitorul se lăsă în jos pe genunchii moi, iar pocalele de pe tavă clinchetiră.
Încruntându-se, Bauchelain ridică încă o dată sticla și o mirosi din nou.
– Mda, spuse el, așezând-o pe tavă, nu pe mine trebuie să mă întrebați, desigur, dar cred că e sânge de fecioară.

Ben-cel-Iute nu găsi altă ieșire decât să întrebe:
– Cum ți-ai dat seama?
Bauchelain îl privi cu sprâncenele ridicate.
– Păi, e lemnos.

La naiba cu planurile. Paran stătea ghemuit pe una dintre băncile scunde din sala de consiliu a Thrallului. Noaptea de afară părea să fi pătruns în încăperea uriașă și prăfuită, estompând lumina torțelor agățate pe pereți. În fața lui, podeaua fusese excavată, lăsând la vedere un șir de canoe cu vele acoperite de praf. Cadavrele înfășurate care le ocupaseră cândva fuseseră luate de Barghasti în cadrul unei ceremonii solemne, dar, după părerea căpitanului, cele mai importante artefacte fuseseră lăsate acolo. Nu reușea să-și dezlipească ochii de la ambarcațiunile care brăzdaseră oceane, de parcă acestea ar fi deținut secrete care s-ar fi putut dovedi copleșitoare, asta dacă ar fi putut să le descopere.
Durerea de stomac transmitea ecouri tot mai slabe. Avu impresia că acum înțelegea izvorul bolii lui. Nu era un om care să aprecieze puterea, însă ea îi fusese dată cu forța. Nimic nu era atât de evident sau de limpede decât o sabie precum Dragnipur; nimic ce el nu putea mânui, sfârtecând dușmanii ca un demon răzbunător care îngenunchea doar în fața dreptății înghețate. Cu toate acestea, era putere. Sensibilitatea față de curenți nevăzuți, cunoașterea interconectivității care lega toate lucrurile și pe toți de ceilalți. Ganoes Paran, care disprețuia autoritatea, fusese ales drept judecător. Un mediator al puterii, a cărui sarcină era de a susține o structură – regulile jocului – și de a o impune jucătorilor care respingeau orice provocare la adresa libertății lor de a face ceea ce pofteau.
Mai rău decât un magistrat malazan din Unta. Care respectă strict legea, deși asupra lui se exercită presiuni din partea tuturor oamenilor influenți, începând cu cei din facțiunile rivale și sfârșind cu dorințele împărătesei. Împunsături și smucituri, împingeri și trageri înapoi, ceea ce transformă într-un coșmar până și deciziile cele mai clare și directe.
Nici nu e de mirare că trupul meu se revoltă, căutând să respingă ceea ce mi s-a impus.
Era singur în sala de consiliu a Thrallului. Arzătorii de Poduri socotiseră cazarma Gidrath mai pe placul lor și fără îndoială că

în acele momente jucau jocuri de noroc și beau până picau sub mese cu cei cincizeci de Gidrath, care alcătuiau Garda Interioară a Thrallului, în vreme ce preoții Consiliului Măștii se duseseră la culcare.
Și se părea că Sabia Mortală a lui Trake, omul pe nume Gruntle, se împrietenise cu Hetan, fiica lui Humbrall Taur, într-un mod care, după cum bănuia Paran, va duce la legături de neam cu clanul Fețelor Albe – cei doi își croiseră drum până în inima Thrallului, neîndoielnic în căutarea unui loc intim. Asta, spre dezgustul femeii pe nume Stonny Menackis.
Nicovala Scutului Itkovian își dusese soldații în cazarma din apropierea Palatului Jelarkan pentru reparații și, la sosirea zorilor, pentru a începe recuperarea refugiaților ascunși în tunelurile de sub oraș. Renașterea Capustanului avea să fie probabil dificilă și plină de suferințe, iar căpitanul nu-i invidia pe Săbiile Cenușii pentru acea misiune.
Pe de altă parte, noi vom pleca. Itkovian va trebui să descopere printre supraviețuitori pe cineva cu sânge regal – indiferent cât de subțiat – pentru a-l pune pe tronul pătat de sânge. Infrastructura orașului este ruinată. Cine îi va hrăni pe supraviețuitori? Cât va dura până când se vor restabili legăturile comerciale cu orașe precum Saltoan și Darujhistan? Doar Hood știe că Barghastii nu le sunt datori cu nimic locuitorilor din Capustan.
În cele din urmă, pacea coborâse în stomacul lui. Inspiră cu fereală, apoi oftă încet. Putere. Gândurile lui aveau tendința de a aluneca spre considerații banale – un mijloc de a amâna, știa asta prea bine, și se ducea o adevărată bătălie pentru a reveni la acea chestiune pe care, mai curând ori mai târziu, trebuia să o rezolve. O furtună de planuri, fiecare dintre ele încercând să mă transforme într-o pârghie. E nevoie doar să desfac degetele unei mâini și astfel cuprind întregul Pachet de Cărți cu Dragoni. Un adevăr pe care prefer să nu-l recunosc. Dar simt cărțile acelea blestemate în mine, ca pe oasele abia articulate ale unei fiare uriașe, atât de gigantice, încât nu poate fi recunoscută în integralitatea ei. Un schelet care amenință să explodeze. Decât dacă pot rezista, iar această misiune îmi este impusă acum. Să țin totul laolaltă.
Jucători în acest joc, care nu vrea alți jucători. Jucători în afara jocului care vor să participe la el. Jucători în față și alții în spate,

mișcându-se în umbră. Jucători care joacă cinstit, și alții care trișează. Zei, de unde să încep a descâlci toate astea?

Se gândi la Gruntle, Sabia Mortală a proaspăt înălțatului Treach. Într-un fel, Tigrul Verii existase mereu acolo, călcând tăcut în urma lui Fener. Dacă poveștile erau adevărate, Primul Erou se rătăcise demult, se abandonase cu totul instinctelor bestiale ale formei sale Soletaken. Cu toate astea, ce coincidență copleșitoare... Paran începuse a bănui că Zeii Străvechi nu orchestraseră lucrurile în măsura pe care o sugera Nightchill; acel oportunism și acea întâmplare fericită se făceau răspunzătoare de turnura pe care o luaseră evenimentele. Altfel, nimeni nu are nicio șansă împotriva Zeilor Străvechi, nici măcar Zeul Schilod. Dacă totul a fost plănuit, înseamnă că acel plan ar fi trebuit să presupună că Treach s-a rătăcit – prin urmare, devenind un personaj adormit în joc, iar amenințarea lui la adresa lui Fener ar fi negată până în momentul în care va fi nevoie de Primul Erou. Iar moartea lui ar fi trebuit să fi fost aranjată, sincronizarea ar fi trebuit să fie perfectă, astfel încât să se înalțe la momentul potrivit.

Și fiecare eveniment care ducea în cele din urmă spre extremitatea lui Fener, vulnerabilitatea lui bruscă și brutală ar fi trebuit să le fie cunoscută Zeilor Străvechi, și asta până în cel mai mărunt amănunt.

Drept urmare, dacă nu ne jucăm cu toții rolurile care au fost prestabilite și, astfel, inevitabile – deci cunoscute potențial unor ființe precum Zeii Străvechi – dacă nu e așa, atunci, ceea ce fiecare dintre noi vrea să facă sau să nu facă poate avea consecințe profunde. Nu doar asupra vieților noastre, ci asupra lumii – asupra lumilor, a fiecărui tărâm existent.

Își aduse aminte de scrierile istoricilor care afirmaseră exact acest lucru. Bătrânul soldat Duiker, de exemplu, deși el a căzut în dizgrație de atunci încoace. Orice savant care acceptă roba imperială devine imediat suspect... din motive evidente de părtinire și de lipsă de integritate. Cu toate astea, la început, el a fost un susținător feroce al eficacității individuale.

Blestemul minților mărețe. Ajungând de tânăr la o anumită idee, supraviețuind asediului care îl paște în mod invariabil, apoi, în cele din urmă stând de gardă pe metereze multă vreme după încheierea războiului, ținând armele inerte în mâini ca de plumb... la naiba, iar am luat-o razna.

Așadar, el trebuia să fie pârghia. O situație care solicita o înflorire a personalității, credința de neclintit în propria eficacitate. Vai, acesta este ultimul lucru de care sunt capabil. Hăituit de nesiguranță, scepticism, de toate hibele inerente ale cuiva care nu are un scop în mod cronic. Cine subminează orice scop personal, ca un pom care își roade propriile rădăcini, fie și numai pentru a-și dovedi părerea sumbră, prăbușindu-se la pământ.

Zei, fiindcă tot vorbim de alegerea nefericită...

Un sunet discret îl alertă pe Paran în legătură cu prezența cuiva în încăpere. Clipind, scrută sala cufundată în semiîntuneric. Între canoe se afla o siluetă mătăhăloasă, purtând o armură din monede lipsite de strălucire.

Căpitanul își drese glasul, apoi spuse:

– Faci o ultimă vizită?

Războinicul Barghast se îndreptă de spate.

Fața lui îi era cunoscută, dar îi trebuiră câteva momente până să îl recunoască pe tânăr.

– Cafal, adevărat? Fratele lui Hetan.

– Iar tu ești căpitanul malazan.

– Ganoes Paran.

– Cel care Binecuvântează.

Paran se încruntă.

– Nu, titlul acesta i s-ar potrivi mai bine lui Itkovian, Nicovala Scutului.

Cafal clătină din cap.

– El nu face decât să poarte povara. Tu ești Cel care Binecuvântează.

– Sugerezi cumva că, dacă există cineva capabil să ușureze povara lui... Itkovian... acela sunt eu?

Judecător, crezusem eu. Se vede treaba că lucrurile sunt mai complicate. Puterea de a binecuvânta? Să mă păzească Beru.

– Nu eu trebuie să spun asta, zise cu glas gros Cafal, ai cărui ochi sclipiră în lumina torței. Nu poți binecuvânta pe cineva care îți neagă dreptul de a o face.

– Bună remarcă. Nici nu e de mirare că majoritatea preoților sunt niște mizerabili.

Dinții lui Cafal licăriră într-un rânjet sau ceva mai urât.

O, cred că îmi displace ideea de a binecuvânta. Dar este logic. Cum altfel încheie un arbitraj Stăpânul Pachetului de Cărți? Ca

un magistrat din Unta, numai că aici e vorba de ceva religios – iar asta mă neliniștește. Ganoes, să cugeți mai târziu la asta.
– Stăteam aici, spuse Paran, gândindu-mă – când și când – că în canoele acelea degradate există un secret.
Cafal scoase un sunet din gâtlej.
– Mă înșel dacă iau asta drept aprobare?
– Nu.
Paran zâmbi. Descoperise că Barghastii detestau să spună da la orice, dar afirmația putea fi obținută îndemnându-i să spună *nu* față de contrariu.
– Ai vrea să plec?
– Nu. Doar lașii adună secrete. Apropie-te, dacă vrei, și descoperă cel puțin unul dintre adevărurile aflate în aceste ambarcațiuni străvechi.
– Mulțumesc, îi răspunse Paran, ridicându-se încet.
Luă un felinar și se apropie de marginea gropii, apoi coborî și rămase pe pământul umed alături de Cafal.
Barghastul își lăsase mâna dreaptă pe o provă sculptată.
Paran o examină.
– Scene de bătălie. Pe mare.
– Nu este secretul pe care ți-l voi dezvălui, spuse Cafal cu glas bubuitor. Sculptorii erau foarte pricepuți. Au ascuns îmbinările și nici măcar scurgerea secolelor nu a reușit să dezvăluie subterfugiul la care au recurs. Vezi cum canoea asta pare să fi fost cioplită dintr-un singur trunchi de copac? Așa a fost și, cu toate astea, ambarcațiunea a fost alcătuită din bucăți – îți poți da seama de asta?
Căpitanul se lăsă pe vine, aproape de ambarcațiune.
– Nu chiar, spuse el după o vreme, dar numai pentru că unele dintre piese s-au desprins din îmbinări. Panourile cu scene de bătălie, de exemplu...
– Da, acelea. Acum, uite secretul.
Cafal scoase un cuțit de vânătoare cu lama lată. Vârî vârful și tăișul între panoul sculptat și îmbinarea sa de dedesubt. Apoi răsuci cuțitul.
Falsbordul cu scena de bătălie se desprinse de pe capătul provei. Înăuntru exista un spațiu gol, lung. Iar în acel spațiu, ceva lucea slab. Punând cuțitul în teaca de la centură, Cafal își vârî mâna în cavitate și scoase un obiect.

O sabie, cu lama îngustă, spălată de apa mării, cu un singur tăiș, părând lichidă în jocul flăcării torței. Arma era extrem de lungă, iar vârful lamei era evazat la capăt. Pläseaua mică, în formă de romb, din fier negru, proteja mânerul înfășurat în tendoane. Sabia, neunsă și fără teacă, rămăsese intactă și fără pată.
– În sabia asta este vrajă.
– Ba nu. Cafal ridică arma, prinzându-și ambele mâini într-o strânsoare ciudată cu degetele în jurul mânerului. În tinerețea poporului nostru, răbdarea și priceperea se îmbinau perfect. Lamele de sabie pe care le făuream erau fără egal la acea vreme, la fel cum sunt și acum.
– Iartă-mă, Cafal, dar săbiile cu cârlig și sulițele pe care le-am văzut în mâinile războinicilor voștri nu evidențiază nicidecum o asemenea pricepere unică.
Cafal își dezgoli dinții.
– Nu e nevoie să iert. Adevărat, ești prea blând cu vorbele. Armele pe care le fac armurierii noștri sunt proaste. Am pierdut cunoștințele străvechi.
– Cafal, nu-mi pot închipui ca o sabie atât de obișnuită să scape neatinsă după ce a fost neglijată atâta vreme. Ești sigur că nu a fost îmbibată cu...
– Da. Amestecul de metale sfidează atacul timpului. Între ele, metale care încă trebuie descoperite și acum, când vrăjile predomină, s-ar putea ca ele să nu fie găsite nicicând. Îi întinse sabia lui Paran. Pare dezechilibrată, nu-i așa? Grea la vârf. Poftim.
Paran luă arma. Era ușoară ca un pumnal.
– Imposibil, murmură el. Cred că se frânge...
– Deloc ușor, căpitane. Vârful pare rigid, adevărat? De aceea, tu crezi că este casantă, dar nu este așa. Uită-te la tăiș. Nu se văd ciobituri, însă sabia asta a fost folosită în multe bătălii. Tăișul a rămas drept și ascuțit. Sabia asta nu are nevoie de îngrijire.
Înapoindu-i-o, Paran își îndreptă privirea spre canoe.
– Și pe aceste ambarcațiuni se află și alte arme asemănătoare?
– Da.
– Cine le folosește? Căpeteniile războinice?
– Nu. Copiii.
– Copiii?
– Aleși cu grijă, pentru a-și începe instruirea cu aceste săbii. Căpitane, imaginează-ți ce înseamnă să rotești această lamă.

Mușchii tăi sunt obișnuiți cu o armă mult mai grea. O vei roti mai mult decât trebuie sau vei încerca să supracompensezi. O lovitură puternică ți-o poate smulge din mână. Nu, adevăratul potențial al acestor săbii poate fi descoperit în mâinile care nu știu să folosească altă armă. Și copiii trebuie să deprindă singuri multe lucruri – la urma urmelor, cum putem să-i învățăm pe alții ceea ce noi nu știm?
– Și care este scopul acestor săbii? Al tinerilor războinici care le mânuiesc?
– Ganoes Paran, într-o bună zi s-ar putea să găsești răspunsul.
Căpitanul rămase tăcut o vreme.
– Cred că am descoperit alt secret, spuse el într-un târziu.
– Care este acela?
Veți demonta aceste canoe. Ca să deprindeți arta de a le construi.
– Barghast, uscatul va mai rămâne multă vreme căminul vostru?
Cafal zâmbi.
– Nu.
– Așa, deci.
– Așa. Căpitane, Humbrall Taur vrea să te întrebe ceva. Vrei să auzi întrebarea din gura lui ori o pot pune eu în numele lui?
– Spune.
– Barghastii vor ca zeii lor să fie... binecuvântați.
– Poftim? Nu au nevoie de mine pentru asta.
– Adevărat. Dar noi te rugăm s-o faci.
– Bine, Cafal, dar dă-mi voie să mă gândesc. Una dintre problemele mele este că nu știu cum se procedează. Doar mă apropii de oseminte și spun „Vă binecuvântez“ ori este nevoie de ceva mai complicat?
Cafal ridică din sprâncenele groase.
– Nu știi?
– Nu. Ar fi bine să-ți aduni șamanii pentru a discuta chestiunea.
– Da, va trebui să facem asta. Când vom afla care e ritualul necesar, vei accepta să oficiezi?
– Cafal, ți-am spus că mă voi gândi.
– De ce șovăi?
Pentru că sunt o pârghie blestemată de Hood și ce aleg să fac ar putea – ba chiar va schimba – totul.
– Nu vreau să te jignesc. Dar sunt precaut.

– Un om care are putere trebuie să acționeze cu hotărâre, Ganoes Paran. Altfel ea i se scurge printre degete.
– Cafal, când voi hotărî să acționez, o voi face în mod hotărâtor. Dacă asta se justifică. Nu voi acționa pripit, iar dacă dețin cu adevărat puteri uriașe, atunci voi fi fericit.
Războinicul Barghast scoase un sunet din gâtlej.
– La urma urmelor, precauția ta este un semn de înțelepciune. Voi transmite tatălui meu spusele tale.
– Așa să fie.
– Dacă vrei să te bucuri de singurătate, găsește-ți alt loc. Neamurile mele vin să ia armele rămase aici. Vor avea multe de făcut.
– Am înțeles. Mă duc să mă plimb.
– Fii precaut, Ganoes Paran.
Căpitanul se întoarse.
– În legătură cu ce?
– Cei din Consiliul Măștii știu cine ești și nu le place asta.
– De ce?
Cafal îi zâmbi din nou.
– Rivalii nu sunt tolerați de Consiliul Măștii. Membrii acestuia încă nu și-au dat acordul în privința lui Keruli, care dorește să li se alăture. S-ar putea ca tu să ajungi în situația de a te erija drept stăpân al lor în toate problemele. În spatele măștilor, ochii preoților veghează, căpitane.
– Pe răsuflarea lui Hood, spuse Paran și oftă. Fiindcă veni vorba, cine este Keruli?
– Mare Preot K'rul.
– K'rul? Zeul Străvechi?
– Cred că el va dori binecuvântarea ta. În numele zeului său.
Simțindu-se brusc epuizat, Paran își șterse fruntea.
– M-am răzgândit, murmură el. Renunț la plimbare.
– Și ce vei face?
– O să găsesc o bortă și o să mă strecor în ea, Cafal.
Hohotul de râs al războinicului sună aspru, și nu chiar atât de înțelegător pe cât ar fi vrut Paran.

Emancipor Reese reușise să descopere în pivniță o sticlă mai potrivită și umpluse două pocale, după care se retrase din încăpere cu o paloare și mai bolnăvicioasă pe fața ridată.

Cu toate acestea, Ben-cel-Iute se arătă cel puțin precaut când luă prima sorbitură. După o clipă, înghiți, apoi oftă.
Aflat vizavi de el, Bauchelain arboră o schiță de zâmbet.
– Excelent. Așa, după ce ai făcut efortul de a străpunge sistemele de apărare ale acestei proprietăți, te afli aici cu un anumit scop. Prin urmare, îți acord cea mai mare atenție.
– E vorba de o chemare demonică. Este cea mai rară și mai dificilă disciplină dintre artele necromanției.
Bauchelain îi răspunse printr-o ușoară ridicare din umeri.
– Și puterea din care se hrănește, continuă Ben-cel-Iute, deși provine din coridorul lui Hood, este profund atinsă de Haos. Pășind pe ambele laturi ale graniței dintre aceste coridoare. Pe de altă parte, de ce crezi că apelarea demonilor este aspectată de moarte?
– Este afirmarea controlului absolut asupra unei forțe vitale, Ben-cel-Iute. Amenințarea cu anihilarea este aspectată cu moartea în mod inerent. Cât privește observația ta privind influența Coridorului Haosului, te rog să continui.
– Coridoarele au fost otrăvite.
– A. Există multe arome ale puterii haotice. Cea care asaltează coridoarele are puțin de-a face cu Coridorul Haosului, în care sunt implicat.
– Așadar, accesul la coridoarele tale nu a fost afectat.
– Nu am spus asta, îi răspunse Bauchelain, făcând o pauză pentru a lua o gură de vin. Infecția... este ceva supărător, o evoluție nefericită care amenință să se înrăutățească. Probabil, la un anumit moment, voi simți nevoia de a mă răzbuna pe cel ce se face răspunzător. Tovarășul meu, Korbal Broach, acționează mai direct prin coridorul lui Hood, și de aceea a simțit cel mai mare șoc.
Ben-cel-Iute aruncă o privire spre cioara de pe polița de deasupra șemineului.
– Prea bine. În fine, adăugă el, revenind cu privirea la Bauchelain, în ceea ce privește asta, ți-aș putea spune precis cine se face răspunzător.
– Și de ce ne-ai spune nouă, magule? Doar pentru a ne cere ajutorul – presupun că te opui acestui... otrăvitor. Și ești în căutarea unor posibili aliați.
– Aliați? Să-ți solicit sprijinul? Nu, domnule, ai înțeles greșit. Îți ofer informații în mod gratuit. Nu numai că nu mă aștept să

primesc ceva în schimb, pentru că, dacă-mi vei face o ofertă, o voi respinge respectuos.
– Curios lucru. Să înțeleg că puterea ta rivalizează cu a zeilor?
– Bauchelain, nu țin minte să mă fi referit la zei în discuția de față.
– Destul de adevărat; dar entitatea vinovată de otrăvirea coridoarelor este neîndoielnic un individ formidabil – dacă nu e zeu, înseamnă că e aspirant.
– În orice caz, nu rivalizez cu zeii, spuse Ben-cel-Iute cu un zâmbet.
– Înțeleaptă hotărâre.
– Dar câteodată îi înving la jocul inițiat de ei.
Bauchelain îl examină pe vrăjitor, apoi se rezemă încet de spătarul divanului.
– Constat că apreciez compania ta, Ben-cel-Iute. Nu mă las fermecat cu ușurință, dar tu mi-ai oferit ceva deosebit în seara asta, și de aceea îți mulțumesc.
– Nu ai pentru ce.
– Vai, camaradului meu Korbal Broach i-ar plăcea să te ucidă.
– Nu poți mulțumi pe toată lumea.
– Adevărat. Nu-i place să fie derutat, înțelegi, iar tu l-ai derutat.
– E preferabil să rămână cocoțat pe polița de deasupra șemineului, recomandă Ben-cel-Iute cu glas scăzut. Nu-i tratez frumos pe cei care tulbură o discuție.
Bauchelain ridică o sprânceană.
Umbra aripilor desfăcute se întinse uriașă în stânga lui Ben-cel-Iute, iar Korbal Broach își părăsi poziția, începând să se metamorfozeze în timp ce cobora.
Malazanul își azvârli brațul stâng în lateral, iar valuri de vrăji stratificate măturară spațiul dintre el și Broach, pregătite să îl lovească pe necromant.
Pe jumătate om, pe jumătate cioară cu înfățișare jalnică, Korbal Broach nu reușise să-și recapete în totalitate forma umană. Valurile de putere mai trebuiau să înflorească. Prins de coama vrăjii, necromantul fu ridicat de pe picioare de lovitura magică. Vraja lovi peretele de deasupra șemineului, ducând odată cu ea silueta semiumană, cu aripi ciudate, apoi explodă.
Tencuiala văruită sări într-un nor de praf. Peretele se cutremură, boțindu-se spre interior în locul în care Korbal Broach se izbise de el – făcând o gaură spre ceea ce se găsea în partea cealaltă.

Ultimul lucru pe care îl văzu Ben-cel-Iute fură cizmele omului, după care praful învârtejit și tentaculele răsucite de putere ascunseră peretele.
Se auzi un bufnet puternic dincolo de zid, probabil pe un hol, apoi ropotul bucăților de tencuială căzută pe vatră sparse tăcerea.
Încet, Ben-cel-Iute se așeză mai comod pe scaun.
– Mai vrei vin? îl întrebă Bauchelain.
– Te rog. Mulțumesc. Scuze pentru deranj.
– Nu-i face griji. N-am mai văzut până acum cinci, poate șase coridoare dezlănțuite în același timp, toate strâns legate într-un mod atât de complementar. Domnule, ești un artist. Korbal Broach își va reveni?
– Bauchelain, îți sunt oaspete. Ar fi nepoliticos să-ți ucid camaradul. La urma urmelor, strict vorbind, sunt și oaspetele *lui*.
Cum hornul era distrus complet, camera se umplea treptat cu fum.
– Adevărat, recunoscu Bauchelain. Deși, chiar împotriva voinței mele, trebuie să spun că a vrut să te ucidă.
– Nu e nevoie să te arăți consternat, îi răspunse malazanul. Nu m-a deranjat prea mult.
– Și acest lucru mi se pare uimitor. Ben-cel-Iute, în vraja ta nu am descoperit niciun semn de otravă haotică. Îți imaginezi sumedenia de întrebări pe care aș vrea să ți le pun.
Din coridor se auzi un geamăt.
– Și, mă văd silit a recunoaște că o trăsătură aproape obsesivă a mea este curiozitatea, ceea ce dezlănțuie deseori o violență regretabilă împotriva celui căruia îi pun întrebări, mai ales dacă acesta nu este atât de deschis pe cât aș dori eu. Așa, șase, șapte coridoare...
– Șase.
– Așadar, șase – toate simultan – afirmația ta că nu ai avut neplăceri în acest efort îmi sună a bravară. Prin urmare, trag concluzia că ești, și o voi rosti fără înconjur, *terminat*.
– Prin asta spui limpede că nu mai sunt binevenit, spuse Ben-cel-Iute oftând și așezând pocalul pe masă.
– Nu neapărat. Trebuie doar să-mi povestești totul, și vom putea continua într-o manieră civilizată.
– Mă tem că nu e posibil, îi răspunse malazanul. Cu toate acestea, te înștiințez că entitatea care otrăvește coridoarele

este Zeul Schilod. Va trebui să te gândești la... pedepsirea lui. Chiar mai curând decât ai crede.
– Mulțumesc. Ben-cel-Iute, nu-ți voi ascunde faptul că sunt impresionat de felul în care ai stăpânit șase coridoare. Privind lucrurile în perspectivă, ar fi trebuit să păstrezi măcar jumătate dintre ele în stăpânire.
Și Bauchelain dădu să se ridice.
– Dar am făcut-o, Bauchelain, îi răspunse vrăjitorul.
Divanul și bărbatul de pe el avură aproape aceeași soartă cu aceea a lui Korbal Broach când primiră lovitura a șase coridoare interconectate.

Ben-cel-Iute îl întâlni pe Emancipor Reese în holul plin de fum care ducea spre ușile principale ale casei. Slujitorul își legase o cârpă peste gură și jumătatea de jos a feței, iar când se uită printre gene la vrăjitor, ochii îi lăcrimau.
– Emancipor, stăpânii tăi au nevoie de îngrijiri.
– Sunt în viață?
– Desigur. Dar inhalarea de fum...
Slujitorul își făcu loc pe lângă Ben-cel-Iute.
– Ce-ați pățit toți? strigă el.
– Ce vrei să spui? îl întrebă malazanul.
Emancipor se întoarse pe jumătate.
– Păi, nu este clar? Când lovești o viespe și e la pământ, te folosești de călcâi ca să o strivești, nu? Altfel, te poate înțepa.
– Mă îndemni să-ți ucid stăpânii?
– Sunteți toți niște idioți, asta sunteți! Fă curat aici, Mancy! Îndepărtează asta! Îngroapă asta în grădină! Pregătește cuferele – plecăm în grabă! Ăsta-i blestemul meu – *nimeni nu-i ucide!* Crezi că-mi place slujba asta? Idioți! Îți închipui că...?
Bătrânul continuă să răcnească în timp ce Ben-cel-Iute se retrase.
Talamandas îl aștepta în prag.
– Să știi că are dreptate.
– Ține-ți gura, se răsti vrăjitorul la el.
În curte, gărzile-strigoi se rostogoliseră de pe pasarela de pe zid și zăceau întinși pe dalele de piatră, dar începuseră să se miște. Membrele tresăreau și aveau spasme. *Ca niște gândaci în armură care au căzut pe spate. Ar fi bine s-o ștergem de aici. Pentru că acum chiar sunt epuizat.*

– Mă apropiam de zidul pe care l-ai distrus, știi?
– Ar fi fost foarte neplăcut pentru tine, îi răspunse Ben-cel-Iute. Urcă pe spinarea mea – plecăm.
– În sfârșit, o dovadă de înțelepciune!

Bauchelain deschise ochii. Emancipor îl privea.
– Stăpâne, suntem în grădină, spuse slujitorul. V-am târât pe tine și pe Korbal afară din casă. Am stins și focul. Acum trebuie să deschid toate ferestrele.
– Prea bine, Emancipor, gemu necromantul după un moment. Emancipor, strigă el, când servitorul dădu să se îndepărteze.
– Da, stăpâne.
– Mărturisesc că sunt oarecum... dezorientat. Emancipor, avem vreo meteahnă cronică?
– Poftim?
– Subestima... a, lasă, Emancipor. Du-te în treaba ta.
– Am înțeles, stăpâne.
– A, meriți o recompensă pentru eforturile tale – ce ți-ai dori?
Slujitorul coborî privirea preț de câteva momente spre Bauchelain, apoi clătină din cap.
– Nimic, stăpâne. Face parte din slujba mea. Și acum mă duc la treabă.
Necromantul își înălță capul și îl urmări pe bătrân târșâindu-și picioarele spre casă.
– Ce om modest, spuse el. Își privi hainele zdrențuite și corpul plin de vânătăi și oftă chinuit. Mă-ntreb ce mi-a mai rămas în dulapul de haine.
Din câte își aducea aminte – și având în vedere evenimentele recente – nu mare lucru.

Învăluit din nou de umbră, Ben-cel-Iute pășea pe strada plină de dărâmături. Mai toate incendiile muriseră de la sine ori fuseseră stinse, iar din spatele obloanelor și ferestrelor căscate ale clădirilor rămase în picioare nu răzbătea nicio geană de lumină. Stelele stăpâneau cerul nopții, dar peste oraș domnea întunericul.
– Al naibii de bizar, șopti Talamandas.
Vrăjitorul scoase un sunet din gâtlej.
– Asta e ceva, când e rostit de cineva care și-a petrecut generații întregi într-o urnă din mijlocul unui tumul.

– Rătăcitorii ca tine nu apreciază defel familiaritatea, pufni marioneta.
Masa întunecată a Thrallului domina peisajul chiar în fața lor. Lumina slabă a torțelor din piața aflată în fața porții principale scotea în relief ca prin ceață pietrele structurii. Când pătrunseră pe bulevardul care ducea spre piață, dădură peste primul grup de Barghasti care stăteau în jurul unui mic foc în care ardeau mobilier sfărâmat. Prelatele atârnate între clădirile care străjuiau bulevardul transformaseră totul într-un soi de tunel, amintind de piața stradală din Șapte Orașe. Pe toată lungimea bulevardului erau înșirate siluete întinse pe jos, dormind. Numeroasele focuri pentru pregătirea hranei dădeau naștere unor tipare de lumină, pestrițe, mânjite de fum, în partea de jos a prelatelor. Numeroși războinici Barghast rămăseseră treji, veghind.
– Încearcă să treci nevăzut prin mulțimea asta, vrăjitorule, murmură Talamandas. Va trebui să facem un ocol, asta presupunând că te agăți de ciudata dorință de a te furișa ca un șoarece printr-o colibă plină de mâțe. În caz că ai uitat, aceia sunt din neamul meu.
– Ține-ți gura, îi porunci Ben-cel-Iute în șoaptă. Consideră asta drept încă o încercare a parteneriatului – și a coridoarelor.
– Deci, mergem drept înainte?
– Da.
– Prin care coridor? Nu prin D’riss, te rog – pietrele acelea...
– Nu, nu am face decât să ne mânjim cu totul de sânge vechi. Nu vom merge prin subteran, Talamandas, ci pe sus. Serc, Calea Cerului.
– Credeam că după aventura de pe domeniu ești extenuat.
– Sunt. În mare măsură. S-ar putea ca de data asta să transpirăm nițel.
– Eu nu transpir.
– Să încercăm asta, bine?
Vrăjitorul dezvălui coridorul Serc. În scena din jurul lor se percepeau modificări minore. Apoi, treptat, ochii lui Ben-cel-Iute se adaptară la lumina de acolo și detectă curenți de aer, straturi de frig și căldură care curgeau paralel cu pământul, spiralele ridicându-se încolăcindu-se spre cer dintre prelate, urma siluetelor care treceau, memoria căldurii din piatră și lemn.

– Arată bolnăvicios, murmură marioneta. Vrei să înoți prin curenții ăștia?
– De ce nu? Suntem la fel de lipsiți de substanță ca și aerul pe care îl vedem în fața noastră. Putem porni, dar dificultatea constă în a mă menține în plutire. Ai dreptate – nu mai am rezerve. Așadar, totul depinde de tine, Talamandas.
– De mine? Nu știu nimic despre Serc.
– Nu-ți cer să înveți. Vreau puterea ta.
– Asta nu a făcut parte din înțelegere.
– Acum face.
Marioneta se foi și tresări pe umărul lui Ben-cel-Iute.
– Dacă folosim o parte din puterea mea, slăbești protecția pe care o ofer împotriva otrăvii.
– Și trebuie să descoperim acel prag, Talamandas. Trebuie să știu ce pot extrage de la tine în caz de urgență.
– Cât de urâtă crezi că va fi situația când îl vom înfrunta în cele din urmă pe Zeul Schilod? întrebă marioneta. Planurile tale secrete – nici nu mă mir că le ții secrete!
– Aș fi putut să jur că ai spus că te oferi drept sacrificiu pentru cauză – acum ai obiecțiuni?
– În fața nebuniei? Poți fi sigur, vrăjitorule!
Ben-cel-Iute zâmbi în barbă.
– Liniștește-te, nu-ți pregătesc un rug. Și nici nu intenționez să îl înfrunt pe Zeul Schilod. Nu în mod direct. Am stat o dată față în față cu el și mi-este de ajuns. Chiar și așa, am vorbit serios când am spus că trebuie să găsim acel prag. Iar acum, scoate dopul, șamanule, și să vedem ce reușim.
Ben-cel-Iute se ridică de la sol și alunecă înainte pe curentul cel mai apropiat care trecea de-a lungul străzii. Fluxul era răcoros, coborând pe sub prelate. Cu o clipă înainte de a ajunge la curentul descendent, vrăjitorul se împinse în sus, într-o spirală de căldură care venea de la unul dintre focuri. Țâșniră drept în sus.
– La naiba! spuse Ben-cel-Iute, imediat ce se răsuci și tresăltă pe coloana de aer cald. Scrâșnind din dinți, vrăjitorul dădu să se folosească de puterea marionetei – și descoperi ceea ce bănuise încă de la început că era adevărul.
Pe răsuflarea lui Hood. De la un capăt la altul. Din zei Barghast, abia o picătură de urină sărată. Blestemații de nou-veniți sunt înșirați mult prea subțire. Mă întreb ce anume suge energiile lor.

Există o carte în Pachet, în Casa Morții, care a rămas un rol nedistribuit de multă, foarte multă vreme. Magii. Cred că acea carte a căpătat o față – una pictată pe o ghindă ridicolă. Talamandas, s-ar putea să fi făcut o greșeală teribilă. În ceea ce vă privește, zei Barghast, iată o idee înțeleaptă pe care să o respectați în viitor. Să nu vă dați niciodată slujitorii altui zeu, pentru că s-ar putea ca ei să nu mai rămână multă vreme în serviciul vostru. În schimb, acel zeu i-ar putea transforma în arme... îndreptate exact spre spatele vostru.

Dragi zei Barghast, vă aflați într-o lume a prădătorilor, cu mult mai feroce decât în trecut. Aveți noroc că sunt aici.

Aspiră cu forță acea putere.

Marioneta se zvârcoli, iar degetele din mlădițe se înfipseră în umărul și în gâtul vrăjitorului.

În minte, Ben-cel-Iute se prinse implacabil de puterea Lordului Morții și *trase.*

Vino la mine, nenorocitule. Va trebui să stăm de vorbă, doar noi doi.

Între degetele lui strânse se găsea o bucată aspră de țesătură, care se întindea și se strângea. Răsuflarea Morții curgea peste vrăjitor, fiind o prezență de netăgăduit, apăsată de furie.

În strânsoarea unui muritor neajutorat.

Ben-cel-Iute scoase un hohot chinuit de râs.

– Gata cu pragurile. Hood, vrei să te aliezi cu mine? Bine, în ciuda înșelătoriei, o să analizez totul în mod cinstit. Dar va trebui să-mi spui ce pui la cale.

– *Neghiob nenorocit!*

Glasul lui Hood răsună ca un tunet în mintea vrăjitorului, declanșând valuri de durere.

– Mai încet, spuse Ben-cel-Iute scrâșnind din dinți. Altfel te scot din piele și Fener nu va fi singurul zeu care va fi atacat în mod întemeiat.

– *Casa Lanțurilor trebuie negată!*

Șocat de afirmația lui Hood, vrăjitorul clipi.

– Casa Lanțurilor? Este *otrava* pe care încercăm să o eliminăm? Pe fierbințeala lui Burn – coridoarele infectate...

– *Muritorule, trebuie convins Stăpânul Pachetului de Cărți. Casa Zeului Schilod își găsește susținători.*

– Stai puțin. Susținători? În panteon?

– Da, trădare. Poliel, Stăpâna Molimei, aspiră la rolul de Consoartă a Regelui Înlănțuit. A fost recrutat un Herald. Un războinic străvechi dorește să devină Reaver (Lotru); iar Casa și-a găsit, într-un tărâm îndepărtat, propria Sabie Mortală. Acum, Mowri îi îmbrățișează pe cei Trei – Ologul, Lepra și Măscăriciul – care îi înlocuiesc pe Spinner (Țesătorul), pe Mason (Zidarul) și pe Soldat. Muritorule, lucrul cel mai supărător este că puterea străveche tremură în jurul ultimeia dintre cărțile groazei... Stăpânul Pachetului nu trebuie să rămână orb în fața amenințării.
Ben-cel-Iute se încruntă.
– Hood, căpitanul Paran nu este omul căruia să i se pună ochelari de cal. Adevărat, probabil că el vede lucrurile mai limpede chiar și decât tine – cu mai puțină patimă, și ceva îmi spune că de o rațiune glacială va fi nevoie când va sosi momentul de a lua o hotărâre. În orice caz, Casa Lanțurilor ar putea fi problema ta, dar otrava din coridoare este treaba mea. Asta, și ce îi face otrava lui Burn.
– Ești pe un drum greșit, vrăjitorule – ești îndrumat greșit. Nu vei găsi niciun răspuns, și nici soluții în Pannion Domin, deoarece Clarvăzătorul se află în miezul unei povești cu totul diferite.
– Măcar atâta lucru am înțeles și eu, Hood. Chiar și așa, plănuiesc să dejoc intențiile ticălosului – dar și puterea lui.
– Lucru care nu-ți va folosi la nimic.
– Asta s-o crezi tu, îi răspunse Ben-cel-Iute și zâmbi. Hood, te voi mai vizita.
– Și de ce ți-aș răspunde? Nu ai auzit niciun cuvânt pe care l-am...
– Ba am auzit, dar gândește-te la asta. S-ar putea ca zeii Barghast să fie tineri și lipsiți de experiență, dar asta nu va dura mult. Pe de altă parte, zeii *tineri* sunt primejdioși. Rănește-i acum și ei nu vor uita cine le-a pricinuit suferința. Te-ai oferit să ajuți, Hood, așa că ai face bine să-ți respecți cuvântul.
– Îndrăznești să mă amenințи?
– Cine nu ascultă în momentele astea? Nu te ameninț, te previn. Și nu doar în privința zeilor Barghast. Treach a găsit o Sabie Mortală merituoasă – nu îl simți? Iată-mă, la o mie de pași depărtare de el, având între noi cel puțin douăzeci de ziduri, iar eu îl simt pe acel om. E învăluit în durerea unei morți – cineva

apropiat, al cărui suflet îl ții tu. Hood, această Sabie Mortală nu ți-e prieten.
– Nu crezi că am bine primit tot ceea ce mi-a dat el? Treach mi-a promis suflete, iar slujitorul lui uman mi le-a dat.
– Cu alte cuvinte, Tigrul Verii și zeii Barghast și-au respectat promisiunea. Ai face bine să procedezi la fel, asta include renunțarea la Talamandas când va sosi vremea. Respectă spiritul înțelegerii, Hood... doar dacă nu ai învățat nimic din greșelile pe care le-ai făcut cu Dassem Ultor...
Vrăjitorul simți furia crescândă a Lordului Morții, însă rămase tăcut.
– Da, spuse Ben-cel-Iute mârâit, gândește-te la asta. Între timp, îți vei folosi puterea, atât cât să trec peste grupul acela de Barghasti, pentru a ajunge în piața din fața Thrallului. După aceea te vei retrage, îndeajuns de departe pentru a-i da lui Talamandas libertatea pe care ar trebui să o aibă. Rămâi înapoia ochilor lui pictați, dacă dorești, dar niciun pas mai departe. Asta, până când voi socoti că am încă o dată nevoie de tine.
Muritorule, într-o bună zi vei fi al meu...
– Fără îndoială, Hood. Până atunci, însă, să ne mulțumim cu gândul așteptării, bine?
După ce rosti aceste cuvinte, vrăjitorul dădu drumul mantiei zeului. Prezența se retrase grăbită.
Puterea curgea constant, iar curenții de aer îi duseră pe Ben-cel-Iute și pe marioneta care îi stătea prinsă de umăr peste acoperișul din prelate.
Talamandas spuse șuierat:
– Ce s-a întâmplat? Preț de o clipă, eu am dispărut.
– Totul e bine, murmură vrăjitorul. Puterea se simte bine, marionetă?
– Da. O pot folosi.
– Mă bucur să aud asta. Iar acum îndrumă-ne spre piață.

O perdea subțire de fum vechi estompa strălucirea stelelor. Căpitanul Paran stătea pe treptele largi ale intrării principale în Thrall. Exact în față, la capătul unui bulevard lat, se afla barbacana. Prin ușa ei deschisă, în piața de dincolo de ea, prin ceața care se îndesea, străbătea slab lumina focurilor din tabăra Barghast.

Malazanul era epuizat, însă somnul nu se lipea de el. De când se despărțise de Cafal, în urmă cu două bătăi de clopot, gândurile îi rătăciseră pe nenumărate poteci. Oamenii-umăr continuau să lucreze în sală, dezmembrând canoele și adunând armele vechi. În afara acelei încăperi și în afara acelei activități, Thrallul părea părăsit, lipsit de viață.
Sălile și coridoarele pustii îl făcură în mod inevitabil pe Paran să își închipuie cum arăta domeniul părinților lui din Unta în acele momente, acolo unde mama și tatăl lui muriseră. Felisin era legată cu o funie în cine știe ce mină, la depărtare de o mie de leghe, iar scumpa lui soră Tavore locuia în douăzeci de camere opulente din palatul lui Laseen.
O casă solitară, cu amintirile ei, jefuită de servitori și de gărzi, dar și de șobolanii de la rigolele străzii. Adjuncta trecuse vreodată călare pe acolo? Gândurile ei se îndreptau spre ea în zilele ei pline?
Adjuncta nu era ființa care să dedice vreun moment sentimentelor. Cu ochi glaciali, rațiunea ei era brutală, pragmatică, având o mie de colțuri cizelate – gata să despice pe oricine ar fi fost îndeajuns de nesăbuit să se apropie de ea. Împărăteasa sigur era încântată de noua ei Adjunctă.
Și ce s-a ales de tine, Felisin? De zâmbetul tău generos și de ochii tăi vii? În Minele Otataral nu există omenie, nimic care să te apere de ceea ce este mai rău în natura umană. Cred că ai fost totuși luată sub aripă de vreun codoș sau de o brută.
O floare strivită sub talpă.
Cu toate astea, sora ta intenționează să te scoată de acolo – o cunosc într-o oarecare măsură și știu că așa va face. S-ar putea să fi folosit un gardian sau doi pe durata condamnării tale.
Dar nu va mai salva o copilă. În niciun caz. Fără zâmbet, iar în ochii cândva vii va avea ceva dur și ucigător. Surioară, ar fi trebuit să găsești altă cale. O, zei, trebuia să o ucideți imediat pe Felisin – asta ar fi însemnat îndurare.
Iar acum, acum mă tem că vei plăti cu adevărat scump într-o bună zi.
Încet, Paran clătină din cap. Nimeni nu ar fi invidiat familia sa. *Sfârtecată de noi înșine. Iar acum, noi, copiii, fiecare cu propria lui soartă.* Probabilitatea ca sorții lor să se contopească era mai departe ca oricând.

Treptele roase de vreme din fața lui erau acoperite de cenușă; ca și cum din oraș ar fi supraviețuit doar piatra. Întunericul părea solemn, întristat. Toate sunetele care ar fi trebuit să însoțească noaptea în acel loc erau absente. *Hood se simte aproape în această noapte.*
Una dintre ușile masive și duble din spatele lui se deschise. Căpitanul aruncă o privire peste umăr, apoi dădu din cap.
– Sabie Mortală. Arăți bine... odihnit.
Bărbatul uriaș făcu o grimasă.
– Mă simt atât de bătut, încât cred că mai am doar o fărâmă de viață în mine. Rea femeie...
– Am mai auzit bărbați vorbind astfel despre femei, și întotdeauna am perceput o sugestie de plăcere în asemenea lamentații. Așa cum am auzit și acum.
Gruntle se încruntă.
– Da, ai dreptate. Dar e ciudat.
– Treptele sunt late. Așază-te, dacă vrei.
– Nu vreau să-ți tulbur solitudinea, căpitane.
– Te rog, renunț la solitudine fără niciun regret. Când sunt singur, în minte mi se strecoară prea multe gânduri întunecate.
Sabia Mortală înaintă și se așeză încet pe treaptă, alături de Paran, iar armura zdrențuită – cu baretele slăbite – clincheti. Își rezemă antebrațele pe genunchi și-și lăsă mâinile înmănușate să atârne liber.
– Căpitane, împărtășesc același blestem.
– Înseamnă că ai fost norocos să o găsești pe Hetan.
Gruntle își drese glasul.
– Necazul e că s-a dovedit nesătulă.
– Cu alte cuvinte, tu ești acela care caută solitudinea, iar prezența mea te-a împiedicat.
– Atâta vreme cât nu-mi pui gheara în spate, tovărășia ta e binevenită.
Paran dădu din cap.
– Nu am calități de pisică – hm, scuze.
– Nu e nevoie. Dacă Trake nu are simțul umorului, asta e drama lui. Cu toate astea, sigur are, pentru că m-a ales ca Sabie Mortală.
Paran îl studie pe bărbatul aflat alături de el. Înapoia tatuajelor ghimpoase era un chip care traversase mulți ani dificili. Marcată de vreme, dăltuită aspru, cu ochi care, acum când puterea

zeului sălășluia în carnea și în sângele lui, semănau cu aceia ai unui tigru.
– Cred că Trake a ales cu înțelepciune.
– Nu, dacă se așteaptă la pietate sau cere jurăminte. Hood mi-e martor, nici măcar nu-mi place să lupt. Nu sunt soldat și nici nu doresc să devin unul. Și atunci, cum de trebuie să-l slujesc pe Zeul Războiului?
– Gruntle, mai bine tu decât cine știe ce nenorocit însetat de sânge, cu o singură sprânceană, cred. Mi se pare că e un lucru bun să șovăi puțin înainte de a scoate sabia din teacă și tot ce reprezintă ea. Zeii știu că așa ceva se întâlnește rar în aceste vremuri.
– Nu sunt convins de asta. Acest oraș a șovăit. Preoții, Gidrath, chiar și Săbiile Cenușii. Dacă ar fi existat altă cale... Ridică din umeri. Același lucru e valabil și în cazul meu. Dacă lui Harllo și lui Stonny nu li s-ar fi întâmplat ce li s-a întâmplat, acum m-aș fi aflat într-un tunel, bătând câmpii alături de ceilalți oameni de acolo.
– Stonny e prietena ta, cea cu floreta ruptă, adevărat?
Preț de un moment, Gruntle își întoarse capul într-o parte.
– Căpitane, o altă victimă. Amărăciunea răzbătu în glasul lui. Încă una pe acest drum. Am auzit că armata malazană este undeva la apus, și vine să participe la războiul ăsta blestemat. De ce?
– O aberație de moment. Am rămas fără dușmani.
– Ăsta-i umor soldățesc. Nu l-am înțeles niciodată. Bătăliile sunt atât de importante pentru voi?
– Dacă te referi la mine, atunci răspunsul este nu, sigur. Dar pentru bărbați ca Dujek Un-Braț și Whiskeyjack, războiul este încununarea vieții lor. Ei sunt făuritori de istorie. Darul lor este puterea de a comanda. Ceea ce fac ei duce la redesenarea hărților de către savanți. În ce-i privește pe soldații care îi urmează, aș spune că majoritatea socotesc lupta drept o profesiune, o carieră, probabil singura la care se pricep. Ei reprezintă voința fizică a comandanților de care ascultă și de aceea și ei sunt făuritori de istorie, fiecare dintre ei.
– Și ce se întâmplă în cazul în care comandanții lor sunt niște neghiobi sinucigași?
– Soarta soldatului este să se plângă în legătură cu ofițerii săi. Fiecare pedestraș mânjit de noroi din cap până în picioare este

artist când vine vorba de a ghici, devenind un maestru strateg. Însă adevărul este că Imperiul Malazan are o tradiție în ceea ce privește comandanți competenți, superbi. Duri și cinstiți, proveniți de obicei din rândurile soldaților, deși recunosc că nobilimea, din care fac și eu parte, a încercat să distrugă această tradiție. Dacă aș fi urmat o cale mai sigură, probabil că acum aș fi fost deja Căpetenie – nu datorită competenței, desigur, și nici a experienței. Ar fi fost de ajuns legăturile. Dar împărăteasa a recunoscut în cele din urmă unde e buba și a acționat pentru îndreptarea situației, deși se pare că a făcut-o prea târziu.

– Pentru numele lui Hood, atunci de ce l-a proscris pe Dujek Un-Braț?

Paran rămase tăcut o clipă, apoi ridică din umeri.

– Politică. Cred că oportunismul poate forța chiar și mâna împărătesei.

– Mie-mi sună a stratagemă, mormăi Gruntle. Nu-ți alungi cel mai bun comandant din pricina ranchiunei.

– S-ar putea să ai dreptate. Vai, nu sunt omul care să poată confirma sau infirma asta. În orice caz, între Laseen și Dujek sunt unele răni vechi, rămase deschise.

– Căpitane Paran, ești prea slobod la gură, iar asta te pune în primejdie – dar în mine poți avea încredere, ține minte asta. Însă dai dovadă de o sinceritate și o cinste care într-o bună zi te-ar putea trimite la ștreang.

– Sabie Mortală, ar mai fi ceva. A apărut o nouă Casă, care caută membri din Pachetul de Cărți cu Dragoni. Ea aparține Zeului Schilod. Simt presiunea – vocea a nenumărați zei, și toți cer ca eu să resping dreptul de a aproba, deoarece se pare că eu sunt cel blestemat să port răspunderea asta. Să binecuvântez Casa Lanțurilor ori nu? Argumentele împotrivă sunt copleșitoare și nu simt nevoia ca vreun zeu să îmi șoptească în minte pentru a mă sfătui.

– Și atunci, care e necazul, căpitane?

– E simplu. În adâncul ființei mele există o voce solitară care strigă, dar e îngropată atât de adânc, încât e aproape de neauzit. O voce singulară, Gruntle, care îmi cere contrariul. Îmi spune că trebuie să aprob Casa Lanțurilor. *Trebuie* să binecuvântez dreptul Zeului Schilod de a avea un loc în Pachetul Cărților cu Dragoni.

– Și a cui este vocea care cere o asemenea nebunie?
– Cred că este a mea.
Gruntle rămase tăcut preț de câteva bătăi de inimă, însă Paran simți ochii lui inumani ațintiți asupra lui. Într-un târziu, Sabia Mortală își mută privirea de la el și ridică din umeri.
– Nu știu multe despre Cărțile cu Dragoni. Se folosesc pentru preziceri, nu? Nu m-am ocupat niciodată de așa ceva.
– Nici eu, recunoscu Paran.
Gruntle scoase un hohot aspru și răsunător de râs, apoi dădu încet din cap.
– Și ce ai spus mai devreme despre mine? Mai bine să-l slujească pe Zeul Războiului un om care urăște războiul decât unul însetat de sânge. Deci de ce să nu hotărască un om care nu știe nimic despre Cărțile cu Dragoni, în loc să facă asta unul care a făcut preziceri toată viața?
– S-ar putea să ai dreptate. Dar asta nu mă convinge că sunt omul nepotrivit pentru asta.
– Da, doar asta. Tăcu o clipă, apoi urmă: Căpitane, am simțit că zeul meu s-a crispat auzindu-ți cuvintele referitoare la instinctul tău legat de Casa Lanțurilor a Zeului Schilod. Dar, așa cum am mai spus-o, eu nu sunt un susținător. De aceea cred că am văzut lucrurile altfel. Dacă Trake vrea să tremure pe patru picioare fără vlagă, asta e treaba lui.
– Gruntle, lipsa ta de teamă mi-a stârnit curiozitatea. Am impresia că nu vezi niciun risc în legitima Casei Lanțurilor. Cum vine asta?
Gruntle ridică din umerii masivi.
– Păi, tocmai asta este, nu? Legitimare. În aceste clipe, Zeul Schilod este în *afara* jocului, ceea ce înseamnă că nu trebuie să respecte absolut nicio regulă.
Brusc, Paran se îndreptă de spate.
– Ai dreptate. Să mă ia Abisul, asta e. Dacă binecuvântez Casa Lanțurilor, atunci Zeul Schilod va fi... *înlănțuit.*
– Da, va deveni un jucător, înghiontindu-se cu ceilalți pe aceeași tablă de joc. Acum, el lovește în dreapta și-n stânga ori de câte ori are prilejul. Când va face parte din joc, nu va mai avea un asemenea privilegiu. În orice caz, căpitane, asta e părerea ea. Când ai spus că vrei să binecuvântezi Casa, m-am gândit: de ce atâta agitație? Mi se pare perfect logic. Câteodată, zeii se arată al naibii de înguști la minte – probabil de aceea au nevoie de noi,

muritorii, ca să gândim cum trebuie când este nevoie. Dă ascultare acelei voci solitare, flăcăule, ăsta e sfatul meu.
– Și e un sfat bun.
– Poate da, poate nu. S-ar putea să mă trezesc perpelit în focul etern al Abisului pentru că ți-am dat sfatul ăsta.
– Înseamnă că voi avea tovărășie, spuse Paran și zâmbi.
– E o treabă bună că amândoi urâm singurătatea.
– Ăsta e umor soldățesc, Gruntle.
– Serios? Dar eu vorbeam serios, căpitane.
– Aha.
Gruntle se uită spre el.
– Te-am prins.
Un curent descendent și rece de aer îl aduse pe Ben-cel-Iute pe dalele grunjoase de piatră ale pieței. La douăzeci de pași în față se înălța barbacana. Dincolo de ea, căpitanul Paran și Sabia Mortală stăteau pe treptele scunde și largi ale Thrallului.
– Exact oamenii cu care voiam să stau de vorbă, murmură vrăjitorul, părăsind Coridorul Serc.
– Fără dispute, te rog, îi răspunse Talamandas, cocoțat pe umărul lui Ben-cel-Iute. Cei doi sunt oameni puternici.
– Liniștește-te, spuse vrăjitorul. Nu anticipez o confruntare.
– Pentru orice eventualitate, o să mă fac nevăzut.
– Cum dorești.
Marioneta dispăru, cu toate că vrăjitorul îi simți în continuare greutatea neînsemnată și degetele din rămurele, prinse strâns de mantie.
Cei doi bărbați ridicară privirile când Ben-cel-Iute se apropie de ei.
Paran dădu din cap în semn de salut.
– Ultima oară când te-am văzut erai chinuit de febră. Mă bucur că te simți mai bine. Gruntle, el e Ben-cel-Iute, soldat de la Arzătorii de Poduri.
– E mag.
– Și asta.
Gruntle îl studie un moment pe Ben-cel-Iute, iar Paran simți o prezență animalică foindu-se neliniștită înapoia ochilor ca ambra, de felină, ai omului. Apoi Daru spuse:
– Miroși a moarte, și asta nu-mi place.
Ben-cel-Iute tresări.

– Adevărat? În ultima vreme am conviețuit cu cine nu trebuia. De acord, a fost neplăcut, dar vai, necesar.
– Doar atât?
– Așa sper, Sabie Mortală.
În ochii lui Gruntle licări preț de o clipă o amenințare brutală care, treptat, se stinse. Reuși să ridice din umeri.
– Un Arzător de Poduri a salvat-o pe Stonny, de aceea voi ține strâns frâiele. Măcar până când simt că dispare acel miros.
– Socotește asta drept o modalitate complicată de a spune că trebuie să faci baie cât mai curând, îi spuse Paran lui Ben-cel-Iute.
– Mda, îi răspunse vrăjitorul, rămas cu ochii spre căpitan, umorul tău reprezintă o schimbare.
– În ultima vreme au avut loc multe schimbări, confirmă Paran. Dacă vrei să te alături companiei, o găsești în cazarma Gidrath.
– De fapt, ți-am adus un mesaj de la Whiskeyjack.
Paran se îndreptă din nou de spate.
– Ai reușit să iei legătura cu el? În ciuda coridoarelor otrăvite? Impresionant, vrăjitorule. Sunt numai urechi. Are de transmis noi ordine pentru mine?
– Brood a cerut să se încheie o nouă înțelegere, spuse Ben-cel-Iute. La care să participe *toți* comandanții, inclusiv Gruntle și Humbrall Taur și cei care au mai rămas din Săbiile Cenușii. Le poți face cunoscută cererea asta celorlalți oameni importanți din Capustan?
– Da, cred că da. Asta e tot?
– Dacă vrei să-i raportezi ceva lui Whiskeyjack, îi pot transmite mesajul tău.
– Nu, mulțumesc. Păstrez asta pentru momentul când ne vom întâlni.
Ben-cel-Iute se încruntă. *Fie cum zici.*
– În ceea ce privește restul, ar fi mai bine să discutăm între patru ochi, căpitane.
Gruntle dădu să se ridice, dar Paran întinse o mână și îl opri.
– Ben-cel-Iute, cred că pot anticipa întrebările tale, aici și acum.
– Probabil că da, dar prefer să nu o faci.
– Foarte rău pentru tine. O s-o spun fără înconjur. Încă nu am hotărât dacă să binecuvântez Casa Lanțurilor. De fapt, nu am hotărât nimic în legătură cu ceva și până mă voi răzgândi va trece ceva vreme. Să nu încerci să mă presezi.

Ben-cel-Iute își ridică ambele mâini.
– Căpitane, te rog. Nu am intenția de a te presa, pentru că și eu am fost victima unui asemenea efort cu puțin timp în urmă din partea lui Hood și asta m-a iritat. Când cineva mă previne că trebuie să urmez o anumită cale de acțiune, instinctele îmi spun să fac exact contrariul. Nu ești singurul înclinat să agiți mizeria.
Gruntle râse gros.
– Ce afirmație incompletă! Se pare că astă-seară mi-am găsit tovărășia perfectă. Continuă, vrăjitorule.
– Mai am un lucru de adăugat, urmă Ben-cel-Iute, cercetând chipul lui Paran. O observație. S-ar putea să greșesc, dar nu cred. Căpitane, nu te-ai îmbolnăvit pentru că te-ai opus puterii care a exercitat presiuni asupra ta, ci pentru că te-ai opus ție însuși. Indiferent ce ți-ar cere instinctele, ascultă-le. Urmează-le și restul ducă-se în Abis. Asta e tot.
– E sfatul tău sau al lui Whiskeyjack? întrebă Paran încet.
Ben-cel-Iute ridică din umeri.
– Dacă ar fi aici, ți-ar spune același lucru, căpitane.
– Îl cunoști de multă vreme, adevărat?
– Da.
După un moment, Paran dădu din cap.
– În seara asta, cu ajutorul lui Gruntle, am ajuns și eu la aceeași concluzie. Se pare că noi trei suntem pe punctul de a înfuria foarte rău niște ființe foarte puternice.
– Lasă-le să schelălăie, mârâi Sabia Mortală. Hood mi-e martor, noi am făcut mai multe decât a stat în puterea noastră, iar ele au stat deoparte și s-au hlizit. A venit momentul să ne tragem mănușa și pe cealaltă mână.
Ben-cel-Iute oftă ușor. Hood, practic, nici n-am încercat cu adevărat, dar numai pentru că era limpede că Paran nu era dispus să-ți dea ascultare. Și poate că, dacă mă gândesc mai bine, înțeleg de ce. Așadar, dacă mai are vreo importanță, ia în considerare faptul că va exista o Casă a Lanțurilor. Acceptă asta și pregătește-te. Ai timp berechet... mai mult ori mai puțin.
A, și încă ceva, Hood. Tu și prietenii zei ați statuat legi care nu au fost contestate de multă vreme. Retrageți-vă și veți vedea cum ne descurcăm noi, muritorii... Cred că veți avea unele surprize.

Slăbiți, murdari, dar în viață. Supraviețuitorii Capustanului ieșiră din ultima gură de tunel în timp ce, spre răsărit, cerul pălea. Locuitorii palizi, apărând din rădăcinile orașului, se feriră de lumina torțelor când intrară nesiguri pe picioare în piață, unde se strânseră laolaltă, ca și cum s-ar fi simțit nelalocul lor în locul pe care îl consideraseră cândva cămin.
Nicovala Scutului Itkovian stătea din nou călare pe calul lui de război, cu toate că orice mișcare bruscă îl făcea să se cutremure, simțind că, din pricina epuizării și a durerilor, mintea i se învârtejea. Sarcina pe care o avea era să fie văzut, prezența sa devenise singurul scop. Familiar, ușor de recunoscut, liniștitor.
La venirea noii zile, preoții Consiliului Măștii vor conduce o procesiune prin oraș, pentru a-și adăuga propria asigurare – că autoritatea se menținuse, că cineva exercita controlul, că lucrurile – viața – puteau reîncepe să existe. Însă acolo, în întunericul neclintit – un moment pe care Itkovian îl alesese pentru a reduce șocul distrugerilor din jur – în timp ce preoții dormeau buștean în Thrall, Săbiile Cenușii, trei sute nouăsprezece oameni cu totul, inclusiv cei din tuneluri, se poziționară la fiecare gură de tunel și la fiecare loc de adunare.
Se aflau acolo pentru a aplica legea marțială și a impune o ordine sumbră tuturor activităților, însă după cum Itkovian știa prea bine, valoarea lor principală era cea psihologică.
Noi suntem apărătorii. Și vom rămâne în picioare.
În vreme ce suferința presupunea întuneric, victoria și tot ceea ce însemna ea era ceva cenușiu care se asemăna cu zorii, o micșorare a opresiunii care era egală cu pierderea și distrugerile care se dezvăluiau pretutindeni. Era imposibil să se șteargă conflictul din sufletul fiecărui supraviețuitor – acțiunea brutală și aleatorie a sorții care bântuia spiritul – însă Săbiile Cenușii erau o prezență simplă și solidă. În realitate, ei deveniseră stindardul orașului.
Și încă suntem în picioare.
După încheierea acelei misiuni, contractul avea să expire, socotea Itkovian. Legea și ordinea puteau fi lăsate în sarcina Gidrathilor de la Thrall. Săbiile Cenușii vor părăsi Capustanul, probabil fără să se mai întoarcă vreodată. Întrebarea care îl preocupa în acele momente pe Itkovian era aceea referitoare la viitorul companiei. Din șapte mii de oameni, la trei sute

nouăsprezece: fusese un asediu din care Săbiile Cenușii nu aveau probabil să își revină niciodată. Însă chiar și acele pierderi oribile ar fi putut fi suportate, dacă ar fi fost singurele. Izgonirea lui Fener din propriul coridor reprezenta altă problemă. Din câte știa Itkovian, armata jurată unui zeu lipsit de putere nu se deosebea de orice grup de mercenari: o adunătură de nefericiți și o strânsură de soldați profesioniști. Un șir de monede nu oferea nicio coloană vertebrală solidă; puține erau companiile existente care să aibă pretenții justificate la onoare și integritate; puțini oameni puteau rămâne fermi pe loc atunci când fuga era posibilă.
Recrutarea pentru întărirea forței devenise o problemă. Săbiile Cenușii aveau nevoie de oameni serioși, cu șira spinării dreaptă; oameni capabili să respecte disciplina cea mai strictă, pentru care un jurământ avea greutate.
Colți Gemeni, am nevoie de fanatici.
În același timp, astfel de oameni nu trebuiau să fie legați de nimic și de nimeni. O combinație imposibilă.
Și, dacă se puteau găsi asemenea oameni, față de cine aveau ei să depună jurământul? Nu față de Trake – miezul acelei armate exista deja, avându-l în centru pe Gruntle.
Mai existau doi zei cu aspect războinic despre care știa Itkovian; zei nordici, rareori venerați în centrul continentului sau în sud.
Cum mi-a spus Hetan? Nu m-a asemuit niciodată cu o pisică sau cu un urs. Nu. După părerea ei, am fost lup.
Prea bine.
Își înălță capul și privi peste creștetele supraviețuitorilor din piață până când îl descoperi pe celălalt călăreț singuratic.
Ea îl urmărea.
Itkovian îi făcu semn să se apropie.
După câteva momente, ea reuși să își croiască drum prin mulțime și ajunse lângă el.
– Da, domnule.
– Găsește-l pe căpitan. Noi trei avem o misiune.
Femeia salută și își întoarse calul.
Itkovian o urmări pătrunzând pe o stradă lăturalnică, apoi dispărând. La baza hotărârii lui stătea o logică solidă, însă pentru el ea părea goală de conținut, ca și cum el personal, în afara acțiunii de pregătire, nu urma să joace niciun rol în ceea ce avea să se petreacă – nu avea niciun rol în ceea ce trebuia să

se întâmple. Cu toate acestea, supraviețuirea Săbiilor Cenușii era mai importantă decât propriile sale dorințe; și chiar decât viața lui. *Așa trebuie să fie. Nu pot gândi altfel. Trebuie creat un nou Reve. Chiar și așa, încă nu am terminat.*

Căpitanul Norul își găsise un cal. Pe sub marginea coifului, chipul ei părea îmbătrânit: fusese privată de somn prea multă vreme. Când ea și recruta își opriră caii alături de Nicovala Scutului, nu scoase o vorbă.
– Urmați-mă, spuse Itkovian, întorcându-și calul.
Sub cerul care devenea azuriu, străbătuseră orașul și apoi ieșiră pe poarta de miazănoapte. La o treime de leghe depărtare, pe dealuri, Barghastii își așezaseră tabăra, iar dincolo de iurte și de corturi patrulau câțiva oameni din ariergardă. Fumul se ridica din nenumărate vetre, semn că bătrânii și bătrânele din tabără începuseră să pregătească masa de dimineață. Copiii se fugăreau deja de-a lungul aleilor întortocheate, mai tăcuți decât cei din oraș, dar la fel de energici.
Cei trei traversară rămășițele jefuite ale liniilor Pannion și se îndreptară spre cea mai apropiată tabără Barghast.
Itkovian nu fu surprins văzând șase bătrâne strângându-se pentru a-i întâmpina la marginea taberei. Există un curent care ne poartă spre asta, iar voi, vrăjitoarelor, ați simțit la fel de bine ca și mine, și astfel adevărul se face cunoscut. Conștientizarea acestui lucru nu reuși să alunge disperarea care îi însoțea hotărârea. Socotește asta doar o povară în plus, Nicovală a Scutului, una pentru care ai fost făcut, tot astfel cum ai fost făcut și pentru altele.
Își opriră caii în fața bătrânelor Barghast.
Nimeni nu vorbi preț de câteva momente, apoi o bătrână chicoti și făcu un gest.
– Veniți.
Itkovian descălecă, iar însoțitoarele lui îl imitară imediat. Apărură câțiva copii care luară frâiele cailor și plecară cu ei.
Conduse de purtătoarea de cuvânt, bătrânele porniră pe aleea principală a taberei, îndreptându-se spre o iurtă mare de la capătul ei. Intrarea era flancată de doi războinici Barghast. Bătrâna scoase un șuierat, iar cei doi se retraseră.
Itkovian, recrutul și căpitanul le urmară pe bătrâne în iurtă.

– Rareori un bărbat pătrunde în acest loc, spuse purtătoarea de cuvânt în timp ce se îndreptă cu pași târșâiți spre cealaltă latură a vetrei centrale, după care se așeză pe un morman de blănuri.
– Sunt onorat să…
– Să nu fii! îi răspunse ea chicotind. Ar trebui să bați un războinic până îl lași lat și să îl târâi, dar chiar și așa frații și prietenii lui te-ar ataca înainte de a ajunge la intrare. Tu, un bărbat tânăr, te afli printre bătrâne, și nimic nu e mai primejdios pe lumea asta
– Dar uitați-vă la el, exclamă altă femeie. Nu se teme!
– Vatra sufletului său nu e decât cenușă, pufni o altă femeie.
– Chiar și așa, replică prima, prin ceea ce dorește acum promite incendierea unei păduri înghețate. Togctha și Farand, amanții pierduți unul de altul pentru eternitate, inimile iernii care urlă în citadela adâncă a Laederon și dincolo de ea – toți am auzit în vise țipetele acelea de jale. Adevărat? Se apropie – nu doar dinspre miazănoapte, a nu, nu dinspre miazănoapte. Iar acum, acest bărbat. Se aplecă în față, iar chipul ei rămase neclar din cauza pânzei de fum ce se ridica din vatră. Acest bărbat…
Rosti ultimele cuvinte suspinând.
Itkovian inspiră adânc, apoi făcu un semn către recrut.
– Sabia Mortală.
– Nu, spuse mârâit bătrâna.
Nicovala Scutului șovăi.
– Dar…
– Nu, repetă ea. El a fost găsit. Există. E sigur. Lupule, uită-te la mâinile ei. În ele este prea multă grijă. Ea va fi Destriant.
– Ești sigură de asta?
Bătrâna dădu din cap spre căpitan.
– Iar ea, continuă ea, ignorând întrebarea lui Itkovian, ea va fi ceea ce ai fost tu. Va accepta povara – tu, Lupule, i-ai arătat tot ce trebuie să cunoască. Adevărul se citește în ochii ei și în iubirea pe care o nutrește față de tine. Ea va fi răspunsul, prin sânge. Ea va fi Nicovala Scutului.
Celelalte bătrâne dădură din cap în semn de încuviințare, iar ochii lor sclipiră în semiîntuneric, evidențiindu-le nasurile coroiate – ca și cum Itkovian ar fi avut în față un stol de ciori.
Se întoarse încet către căpitanul Norul. Veterana părea șocată.
– Domnule, ce…
– Pentru Săbiile Cenușii, spuse Itkovian, străduindu-se să-și domolească izbucnirea de durere și suferință. Așa trebuie făcut,

spuse el cu glas chinuit. Togg, Lordul Iernii, un zeul al războiului demult uitat, rechemat între Barghasti ca spiritul-lup, Togctha. Și perechea lui pierdută, lupoaica, Fanderay. Farand, în limba Barghast. În compania noastră există mai multe femei decât bărbați. Trebuie proclamat Reve, care să îngenuncheze dinaintea zeului lup și zeiței lupoaică. Trebuie să devii Nicovală a Scutului. Iar tu, i se adresă el recrutului – care făcuse ochii mari – tu vei fi Destriant. Săbiile Cenușii se refac. Binecuvântarea este aici, acum, între aceste femei înțelepte.
Căpitanul se retrase un pas, iar armura ei scoase un clinchet.
– Domnule, tu ești Nicovala Scutului pentru Săbiile Cenușii.
– Nu. Sunt Nicovala Scutului lui Fener, iar Fener... a dispărut.
– Compania este practic distrusă, domnule, spuse veterana. Renașterea noastră este imposibilă. Problema calității...
– Vei avea nevoie de *fanatici,* căpitane. Această trăsătură, dar și educația și cultura sunt vitale. Trebuie să cauți, domnule, trebuie să găsești neapărat astfel de oameni. Oameni din a căror viață nu a rămas nimic, oameni a căror credință este mutilată. Oameni care s-au rătăcit.
Norul clătină din cap, dar Itkovian văzu în ochii ei cenușii că începea să înțeleagă tot mai bine.
– Căpitane, continuă Itkovian în mod inexorabil, Săbiile Cenușii vor mărșălui cu cele două armate străine. Spre miazăzi, pentru a aduce sfârșitul Pannion Domin. Și, într-un moment propice, vei începe recrutările. Printre Tenescowri vei găsi oamenii de care ai nevoie.
Nu te teme, încă nu te abandonez, prietena mea. Ai multe de învățat.
Și, se pare, misiunea mea e fără de sfârșit.
O văzu cuprinsă de disperare și se chinui să uite oroarea pe care o făcuse. Unele lucruri nu trebuiau împărtășite niciodată. Iar asta este crima cea mai groaznică, pentru că în ceea ce privește titlul – povara pe care o reprezintă Nicovala Scutului – nu i-am oferit posibilitatea de a alege.
Nu i-am acordat nicio șansă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În acea zi au intervenit surprize întunecate.

Anul Adunării
Koralb

– Suntem urmăriți.
Silverfox se întoarse în șa și își miji ochii. Oftă.
– Cei doi malazani, paznicii mei. Șovăi, apoi adăugă: Nu cred că-i vom convinge să renunțe.
Kruppe zâmbi.
– Este evident că plecarea ta nevăzută și supranaturală nu a fost chiar perfectă în ceea ce privește eficacitatea vrăjii. Așadar, vor exista mai mulți martori la evenimentul crunt care se va petrece. Fetițo, te temi de public? O meteahnă îngrozitoare, dacă e atât de...
– Nu Kruppe, nu mă tem.
– Să-i așteptăm?
– Ceva îmi spune că preferă ca lucrurile să rămână așa – ne veghează de la distanță. Continuă, Daru. Suntem aproape.
Kruppe scrută dealurile acoperite de ierburi scunde. Lumina soarelui matinal era puternică, izgonind și ultimele umbre din văioagele largi și puțin adânci. În afara celor doi soldați malazani aflați în urma lor la o mie de pași, erau singuri.
– O armată modestă, remarcă el. Ascunsă în borte de șoareci, neîndoielnic.
– Calitatea și blestemul lor, îi răspunse Silverfox. T'lan Imass sunt ca praful, există în toate.
Chiar în timp ce spunea acestea, când caii mergeau la trap mărunt, pe dealurile care îi flancau apărură mai multe siluete. Lupi slabi, alergând în tăcere. T'lan Ay, la început doar douăzeci pe fiecare parte, apoi cu sutele.
Catârul lui Kruppe scoase un răget, ciuli urechile și dădu agitat din cap.
– Liniștește-te! strigă Daru, speriind animalul și mai rău.
Silverfox se apropie de catâr și, atingându-l ușor pe gât, îl domoli.
Se apropiară de un deal cu culmea plată, aflat între două albii de râu uscate de mult, canalele fiind late, iar malurile roase de vreme transformate în pante line. Urcând pe culme, Silverfox trase de hățuri, oprind calul, apoi descălecă.
Kruppe procedă la fel.
T'lan Ay rămaseră în cerc, la distanță. Lupii erau acum cu miile, ciudat de spectrali prin praful ridicat în aer de picioarele lor fără odihnă.

Ajungând în spatele femeii Rhivi și al lui Kruppe, ignorați de T'lan Ay, cei doi soldați malazani își făcură caii să urce panta la pas.

– Va fi ceva fierbinte, comentă una dintre femeile-soldat.

– Foarte fierbinte, spuse cealaltă femeie.

– E o zi bună să pierzi o luptă.

– Asta este. Oricum nu mi-a plăcut să lupt împotriva Tenescowrilor. O armată de hămesiți e o priveliște patetică. Niște schelete ambulante.

– Curioasă imaginea, totuși, spuse Kruppe. Dacă ținem cont de toate.

Cele două femei-soldat rămaseră tăcute și îl studiară.

– Scuzați-mă că vă întrerup șueta, spuse sec Silverfox. Vă rog să vă ocupați pozițiile în spatele meu. Nu, mulțumesc, mai departe. La cel puțin cinci pași înapoi. Așa e bine. Prefer să nu fiu întreruptă, dacă nu vă e cu supărare, în ceea ce urmează.

Privirea lui Kruppe – și fără îndoială că și cea a celor două femei care îl flancau – trecuse dincolo de Silverfox, spre terenurile joase care înconjurau dealul, de unde din pământ, într-o mare de praf sclipitor, se materializară războinici uscați, scunzi și îmbrăcați în blănuri. O conjurație bruscă, bizar de tăcută.

Ca praful, în toate lucrurile...

Însă praful căpătase formă.

Șiruri inegale, luciul stins al armelor din cremene fiind o unduire de cenușiu, negru și cafeniu-roșcat între tonurile de culoarea betelului ale pieilor lucioase și uscate. Coifuri din cranii, câteva dintre ele cu coarne, transformau fiecare pantă și adâncitură într-o mare de oase, amintind de pietrele de râu nealiniate și pătate dintr-o piață uriașă. Nicio adiere de vânt nu făcea să se legene șuvițele de păr lung și aspru care atârnau pe sub acele țeste, iar lumina soarelui nu putea dispersa umbra de sub căști și frunte care înghițea găvanele ochilor. Însă toate privirile erau ațintite spre Silverfox, sugerând un respect uriaș.

În douăzeci de bătăi de inimă, câmpia dispăruse. În locul acesteia stăteau acum T'lan Imass, cu zecile de mii, tăcuți și neclintiți.

Rămași dincolo de marginile legiunilor strânse, T'lan Ay nu se mai vedeau. Paznici. Neamuri, jurate lui Hood.

Silverfox se întoarse spre T'lan Imass.

Tăcere.

Kruppe începu să tremure. Aerul era apăsat de strigoi, de răsuflarea glacială a gheții muribunde, plin de ceva amintind de pierdere.

Disperare. Ori poate, după această aparentă eternitate, doar cenușa ei.

În jurul nostru există cunoaștere străveche – asta nu se poate nega. Însă Kruppe se întreabă dacă există amintiri. Amintiri adevărate. Despre carne animată și mângâiere de vânt, de râs de copii. Amintiri ale iubirii.

Când ești înghețat între viață și moarte, în acel interstițiu glacial, ce mai poate rămâne din sentimentele de muritor? Nici măcar un ecou. Doar amintirile gheții, ale gheții și nimic altceva. Zei subpământeni... atâta tristețe...

Siluetele se apropiară de panta din fața lui Silverfox. Fără arme, înveșmântați în blănuri ale unor animale străvechi dispărute demult. Kruppe își concentră privirea asupra unui Aruncător de Oase aparte, cu umeri lați, care purta o țeastă cu coarne ramificate pe cap și blana pătată a unei vulpi arctice. Surprins, își dădu seama că acea apariție îi era cunoscută.

A, ne întâlnim din nou, Pran Chole. Iartă-mă, însă inima mea plânge văzându-te – vai, ce ai devenit...

Aruncătorul de Oase fu primul care i se adresă lui Silverfox.

– Am venit la a Doua Adunare, spuse el.

– Ați venit ca răspuns la chemarea mea, răspunse Silverfox.

Aruncătorul de Oase își înclină ușor capul.

– Ceea ce ești a fost creat de mult, sub îndrumarea mâinii unui Zeu Străvechi. Cu toate acestea, a fost un Imass. Tot ce urmează a circulat prin sângele tău încă din momentul nașterii tale. Chemătoareo, așteptarea a fost lungă. Sunt Pran Chole, din neamul Kron T’lan Imass. Alături de K’rul, am asistat la nașterea ta.

Silverfox îi răspunse cu un zâmbet amar.

– Pran Chole, înseamnă că tu ești tatăl meu? Dacă așa stau lucrurile, această reunire a venit prea târziu. Pentru amândoi.

Kruppe se simți cuprins de disperare. Aceea era mânie păstrată prea multă vreme, care acum făcea aerul să devină glacial și fragil. Un schimb îngrozitor care marca primele cuvinte ale celei de-a Doua Adunări.

Nu, Silverfox, cum de-ai putut face așa ceva?

– Fiica mea, eu nu te puteam urma acolo unde ai călcat tu, spuse în șoaptă Pran Chole.
– Adevărat, zise ea cu glas răstit. La urma urmelor, te aștepta un *jurământ*. Un ritual. *Ritualul*, cel care v-a transformat inimile în cenușă. Totul, pentru un război. Dar asta înseamnă războiul. Să pleci. Să-ți părăsești căminul. Pe cei iubiți – ba chiar capacitatea de a iubi. Ați preferat să abandonați totul. Ați abandonat *orice!* Ați abandonat...
Brusc, se întrerupse.
Kruppe închise ochii un moment, astfel ca mintea lui să reformuleze propoziția ei. *M-ați abandonat pe mine.*
Pran Chole rămase cu capul plecat. Într-un târziu, și-l ridică puțin.
– Chemătoareo, ce voiai să facem?
– Vom ajunge destul de curând și la asta.
Apoi, un alt Aruncător de Oase păși în față. Avea pe umeri blana putredă a unui urs brun și se părea că însuși animalul se înălțase pe picioarele din spate înapoia umerilor lui.
– Sunt Okral Lom, spuse el cu glas care amintea de un tunet îndepărtat. Acum toți Aruncătorii de Oase din neamul Kron T'lan Imass stau dinaintea ta. Agkor Choom. Bendal Home, Ranag Ilm și Brold Chood. Și Kron, care a fost ales Căpetenie Războinică la Prima Adunare. Spre deosebire de Pran Chole, nouă nu ne pasă de furia ta. Noi nu am jucat niciun rol în crearea ta, în nașterea ta. Cu toate acestea, Chemătoareo, te agăți de o idee greșită. Pran Chole nu poate fi socotit tatăl tău. El stă aici, acceptând povara mâniei tale, pentru că el este ceea ce este. Dacă vei numi pe oricine drept tată, dacă dorești un chip asupra căruia să se poată concentra ura ta, atunci trebuie să ai răbdare, pentru că acela pe care îl cauți nu se află printre noi.
Sângele se scursese treptat de pe chipul lui Silverfox, ca și cum nu s-ar fi așteptat la o asemenea dezaprobare din partea acelui Aruncător de Oase.
– Nu e dintre voi?
– Sufletele tale au fost făurite în Coridorul Tellann, și nu în trecutul îndepărtat – trecutul în care a trăit Pran Chole – în orice caz, nu la început. Chemătoareo, coridorul dezvăluit despre care vorbesc a aparținut Primei Săbii, Onos T'oolan. Fără clan, el a rămas singur, iar solitudinea i-a deformat puterea asupra Tellann.

– Deformat? Cum asta?
– Prin ce caută, prin ce stă la baza dorințelor lui.
Silverfox clătină din cap, de parcă s-ar fi străduit să nege tot ce spusese Okral Lom.
– Și ce caută?
Aruncătorul de Oase ridică din umeri.
– Chemătoareo, vei descoperi destul de curând asta, pentru că Onos T'oolan a auzit chemarea ta la a Doua Adunare. Dar, vai, va întârzia mult.
Kruppe văzu că Silverfox își întoarse încet privirea spre Pran Chole, care stătea din nou cu capul plecat.
Asumându-și răspunderea pentru crearea ei, acest Aruncător de Oase i-a oferit un cadou – o țintă pentru furia ei, o victimă care să îndure dezlănțuirea furiei. Te țin minte, Pran Chole, din lumea mea din vise. Fața ta, compasiunea din ochi. Voi avea curajul să întreb: Voi, Imass, ați fost la fel cândva?
Din rândurile de războinici ieși altă pereche. În tăcerea care urmă cuvintelor rostite de Okral Lom, cel aflat în față spuse:
– Sunt Ay Estos, din neamul Logros T'lan Imass.
Pe spinarea Aruncătorului de Oase, care era mai înalt și mai slab decât ceilalți, atârnau blănuri de lup polar.
Silverfox îi răspunse cu glas aproape indiferent:
– Te salut, Ay Estos. Ai permisiunea de a vorbi.
T'lan Imassul se înclină în semn că înțelesese, apoi spuse:
– Logros nu a putut trimite decât doi Aruncători de Oase la această Adunare, din motivul pe care ți-l voi explica. Făcu o pauză, după care, cum Silverfox nu dădu niciun răspuns, continuă: Logros T'lan Imass vânează renegați – din neamul nostru, care au încălcat Jurământul. Chemătoareo, s-au comis crime pentru care cineva trebuie să răspundă. Am venit aici în numele clanurilor Logros.
Smulgându-și privirea de la Pran Chole, Silverfox se cutremură. Inspiră adânc și se îndreptă de spate.
– Ai spus, rosti ea fără nicio inflexiune în glas, că este prezent și un alt Aruncător de Oase din neamul Logros.
T'lan Imassul îmbrăcat în blănuri de lup se trase deoparte. Silueta care stătea în spatele lui, o femeie, avea oase uriașe, iar țeasta de sub carnea subțire și zbârcită era uscată. Purta o mantie din piele solzoasă, care atârna până la pământ. Fără cască drept podoabă, țeasta lată și plată lăsa la vedere doar

câteva porțiuni de piele pe care se aflau șuvițe răzlețite de păr lung și alb.
– Olar Ethil, spuse Ay Estos. Prima între Aruncătorii de Oase. Eleint, Prima Soletaken. Nu a călătorit cu mine, pentru că Logros i-au dat altă misiune, care a dus-o departe de clanuri. Până astăzi, noi, Logros, nu am văzut-o mulți ani pe Olar Ethil. Eleint, vrei să ne vorbești despre reușită sau despre eșec în ceea ce ai avut de împlinit?
Prima Aruncătoare de Oase își înclină capul, apoi i se adresă lui Silverfox.
– Chemătoareo. Când m-am apropiat de acest loc, tu mi-ai luat în stăpânire visele.
– Așa am făcut, deși nu știam cine ești. Putem vorbi despre asta altă dată. Vorbește-mi despre misiunea ce ți-a fost încredințată de Logros.
– Logros m-au trimis să caut rămășițele armatei T’lan Imass, așa cum le știam noi după Prima Adunare. Ifayle, Kerluhm, Bentract și Orshan.
– Și le-ai găsit? întrebă ea.
– Cred că cele patru clanuri rămase din Bentract T’an Imass se află pe Jacuruku, prizoniere însă în Coridorul Haosului. Chemătoareo, am căutat acolo, dar fără sorți de izbândă. Cât privește Orshan, Ifayle și Kerluhm, mărturisesc că nu am reușit să descopăr nicio urmă. Asta înseamnă că trebuie să tragem concluzia că ele nu mai există.
Silverfox fu evident cutremurată de cuvintele rostite de Olar Ethil.
– Atât de mulți s-au... pierdut? întrebă ea în șoaptă. Un moment mai apoi, Kruppe o văzu recăpătându-și cumpătul. Olar Ethil, cine le-a sugerat lui Logros să te trimită pentru a descoperi armatele rămase?
– Chemătoareo, Primul Tron și-a găsit un ocupant merituos. El le-a poruncit asta celor din neamul Logros.
– Un ocupant? Cine este el?
– Un muritor cunoscut în acea vreme drept Kellanved, Împăratul Malazului.
Silverfox rămase tăcută îndelung, apoi spuse:
– Desigur. Însă el nu mai ocupă tronul, adevărat?
– Așa este, Chemătoareo, însă nu l-a cedat.

– Ce înseamnă asta? A, pentru că împăratul nu a murit, așa este?
Olar Ethil încuviință cu o mișcare din cap.
– Kellanved nu a murit. A devenit ascendent și a luat Tronul Umbrei. Dacă ar fi murit, Primul Tron ar fi fost ocupat din nou. Dar nu a făcut-o, astfel încât tronul a rămas neocupat. Ne aflăm într-un impas.
– Iar când s-a petrecut acest eveniment – urmarea a fost că voi ați încetat să mai slujiți Imperiul Malazan, lăsând-o pe Laseen să se descurce de una singură în primii ani cruciali ai domniei.
– Chemătoareo, acelea au fost vremuri nesigure. Logros T'lan Imass erau dezbinați. Descoperirea Jaghutului supraviețuitor în Jhag Odhan s-a dovedit o amânare binevenită, chiar dacă a fost de scurtă durată. De atunci încoace, unele clanuri de-ale noastre au revenit în slujba Imperiului Malazan.
– Și din cauza schismei au apărut renegații pe care acum îi urmăriți?
A, și-a recăpătat gândirea logică, pertinentă. Aceasta este o informație cruntă. Renegați în rândul T'lan Imass...
– Nu, Chemătoareo. Renegații au găsit altă cale, care deocamdată ne-a rămas ascunsă. Câteodată, pentru a fugi, au folosit Coridorul Haosului.
Haosul? Mă întreb în fața cui îngenunchează acum acești T'lan Imass renegați? Ba nu, nu cugeta la asta. E încă o amenințare îndepărtată, așa bănuiește Kruppe. Fiecare lucru la vremea sa.
– Olar Ethil, ce formă de Soletaken iei tu?
– Când îmi schimb direcția, sunt ca un strigoi geamăn al lui Tiam, care a zămislit toți dragonii.
Nimeni nu mai rosti vreo vorbă. Miile de T'lan Imass stăteau nemișcați și tăcuți. În pieptul lui Kruppe se scurseră douăzeci de bătăi de inimă. În cele din urmă, își drese glasul și se apropie de Silverfox.
– Fetițo, se pare că ei așteaptă porunca ta – indiferent care ar fi ea. O hotărâre raționa...
Silverfox se răsuci spre el.
– Te rog, spuse ea scrâșnit. N-am nevoie de sfaturi. Kruppe, asta e Adunarea mea. Lasă lucrurile așa cum sunt.
– Desigur, draga mea. Îmi cer umil scuze. Te rog să-ți continui starea de ezitare.
Ea făcu o grimasă.

– Ticălos insolent ce ești.
Kruppe zâmbi.
Silverfox se întoarse către T’lan Imassii care așteptau.
– Pran Chole, te rog să-mi ierți cuvintele de început.
El își înălță capul.
– Chemătoareo, eu sunt cel care trebuie să-și ceară iertare.
– Ba nu. Okral Lom a avut dreptate să condamne mânia mea. Mă simt ca și cum aș fi așteptat adunarea asta de o mie de vieți – speranța, apăsarea...
Kruppe își drese glasul.
– O mie de vieți, Silverfox? Cercetează-i îndeaproape prin magie pe cei care se află în fața ta.
– Mulțumesc, e de ajuns, Kruppe. Crede-mă, sunt în stare să pedepsesc și fără ajutorul tău.
– Bineînțeles, murmură Daru.
Silverfox își îndreptă din nou privirea spre Pran Chole.
– Vreau să vă pun ție și neamului tău o întrebare.
– Așteptăm, Chemătoareo.
– Au mai rămas Jaghut?
– Știm doar de unul de sânge pur care a rămas pe acest tărâm. Unul, care se ascunde, nu în slujba vreunui zeu, nici în slujba Casei Azath.
– Și va fi descoperit în inima Pannion Domin, adevărat?
– Da.
– Comandându-i pe strigoii K’Chain Che’alle. Cum e posibil așa ceva?
Kruppe observă șovăiala în răspunsul lui Pran Chole:
– Chemătoareo, nu știm.
– Și când va fi distrus, ce se va întâmpla, Pran Chole?
Aruncătorul de Oase păru surprins de întrebare.
– Chemătoareo, aceasta este Adunarea ta. Ești carne și sânge – carnea și sângele nostru, renăscute. Când a fost ucis ultimul Jaghut...
– Un moment, dacă nu vă e cu supărare! spuse Kruppe, făcând un pas în față. Silverfox scoase un șuierat care îi trădă starea de exasperare, însă el continuă: Pran Chole, ți-l amintești pe virtuosul Kruppe?
– Da.
– Pe Kruppe cel virtuos și inteligent, da? Ai zis că *știi numai de un Jaghut*. Fără îndoială că e destul de adevărat. Cu toate astea,

a spune asta nu este totuna cu a spune că a rămas doar unul, corect? Prin urmare, nu ești sigur, adevărat?
Îi răspunse Olar Ethil:
– Muritorule, au rămas și alți Jaghuti. Izolați. Ascunși – au învățat să se ascundă foarte bine. Noi credem că există, dar nu am reușit să-i găsim.
– Dar doriți o încheiere oficială a războiului, adevărat?
În rândurile strigoilor se văzu o susurare de mișcare vălurită.
Silverfox se răsuci spre Kruppe.
– Cum ai aflat asta, blestematule?
Daru ridică din umeri.
– Tristețe de nedepășit și de netrecut. Ei caută cu adevărat să devină țărână. Dacă ar avea ochi, Kruppe ar vedea adevărul cât se poate de limpede. T'lan Imass caută uitarea.
– Pe care o voi îngădui doar dacă toți Jaghutii de pe această lume vor dispărea, spuse Silverfox. Pentru că aceasta este povara pe care o port. Scopul meu *dorit*. Vreau să văd îndepărtată amenințarea tiraniei o dată pentru totdeauna. Abia atunci le voi îngădui T'lan Imass uitarea pe care o doresc – așa îmi cere ritualul, pentru că aceasta este o obligație ce nu poate fi încălcată.
– Chemătoareo, trebuie să faci anunțul, spuse Okral Lom.
– Da, răspunse ea, încă privindu-l cu asprime pe Kruppe.
– Vorbele tale pot sfărâma legăturile Ritualului.
Brusc, Silverfox întoarse capul.
– Chiar atât de ușor? Cu toate astea...
Se întoarse încă o dată spre Kruppe și se încruntă.
– Kruppe, forțezi dezvăluirea unui adevăr neplăcut.
– Da, Silverfox, dar nu același adevăr pe care se pare că îl vezi tu. Nu, Kruppe a dezvăluit unul mai profund, mult mai important.
Ea își încrucișă brațele la piept.
– Și care este acela?
Kruppe studie marea de siluete ale strigoilor și își miji ochii spre găvanele umbrite ale nenumăraților ochi. După câteva momente, încărcat de emoție, oftă.
– Of, draga mea, uită-te încă o dată, te rog. Înțelege, dacă vrei, începutul începuturilor. Prima Adunare. Atunci a existat doar un dușman. Un popor din care s-au născut tiranii. Însă timpul se scurge, nu? Iar acum, de pretutindeni apar dominatori și tirani –

dar sunt toți Jaghut? Nu. Ei sunt, în marea lor majoritate, oameni, da? Adevărul în toate aspectele sale? Prea bine. Silverfox, T'lan Imass *au câștigat propriul război*. Dacă va mai apărea vreun tiran dintre Jaghutii ascunși, el sau ea va descoperi că nu mai este la fel de simplu ca altădată să cucerească lumea. Există zei care se vor opune încercărilor sale; ba nu, există ascendenți! Oameni precum Anomander Rake, femei precum Korlat – ai uitat care a fost soarta ultimului Tiran Jaghut? Timpul s-a scurs, Silverfox. Pentru Jaghut, dar și pentru T'lan Imass. Kruppe își lăsă o mână pe umărul ei și o privi în ochi. Chemătoareo, șopti el, acești războinici neîmblânziți sunt... *osteniți*. Obosiți dincolo de orice înțelegere. Există de sute de mii de ani, pentru o singură cauză. Iar acum, acea cauză este o farsă. Inutilă. Irelevantă. Vor ca totul să se sfârșească, Silverfox. Au încercat să aranjeze asta cu Kellanved și cu Primul Tron, dar efortul lor a dat greș. De aceea, ți-au dat ție viață, pentru ceea ce vei deveni. Pentru această unică misiune. Mântuiește-i. Te rog.
– Chemătoareo, spuse Pran Chole, îl vom distruge pe Jaghutul care se ascunde în Pannion Domin. Iar apoi vom cere sfârșitul. Kruppe are dreptate. Nu avem niciun motiv pentru a exista, astfel că existăm fără onoare, iar asta ne ucide. Renegații Logros T'lan Imass vânați sunt doar primii. Vom pierde mai mulți din neamul nostru, de asta ne temem.
Kruppe văzu că Silverfox tremura, însă ea își controlă bine vorbele când se adresă șamanului care purta coarne.
– M-ați creat ca prima Aruncătoare de Oase, în carne și sânge, după trei sute de mii de ani. Prima și, se pare, și ultima.
– Fă așa cum te-am rugat, Chemătoareo, iar restul vieții îți va aparține.
– Care viață? Nu sunt nici Rhivi, nici malazană. Nici măcar nu sunt pe deplin umană. Asta n-o înțelegeți niciunul dintre voi! Împunse cu degetul spre Kruppe și cele două malazane pentru a încheia un gest care îi includea pe toți. Niciunul nu ați înțeles asta! Nici Paran, care crede – ba nu, ceea ce crede el că voi face în viață – nu este pentru niciunul dintre voi. T'lan Imass! Sunt neam cu voi, la naiba? *Primul vostru copil după trei sute de mii de ani! Trebuie să fiu din nou abandonată?*
Kruppe făcu un pas înapoi. Din nou? O, zei subpământeni...
– Silverfox...

– Tăcere!
Însă nu se lăsă tăcere. În schimb, prin aer se auziră foșnete și scârțâituri, iar Silverfox și Kruppe se întoarseră spre sursa zgomotelor.
Și văzură zeci de mii de T'lan Imass lăsându-se în genunchi și plecându-și capetele.
Olar Ethil rămase ultimul în picioare.
– Chemătoareo, spuse ea, te implorăm să ne eliberezi.
După ce spuse aceste cuvinte, se așeză și ea pe pământ.
Scena îl făcu pe Kruppe să simtă un cuțit răsucit în adâncul sufletului. Incapabil să vorbească, abia reușind să respire, se mulțumi să se uite cu ochi măriți și cu o groază crescândă la mulțimea dispersată. Iar când Silverfox le dădu răspuns, inima lui amenință să explodeze.
– Nu.
Din depărtare, din toate părțile, lupii-strigoi începură să urle.
– Pe răsuflarea lui Hood! exclamă unul dintre pușcași.
Da, vocea lor transmite o tristețe nepământească, sfârtecă mintea oricărui muritor. Vai, K'rul, ce facem acum?

– Este de presupus o lipsă de complexitate a oamenilor ale căror vieți sunt atât de scurte.
Whiskeyjack surâse amar.
– Dacă asta vrea să fie o scuză, va trebui să găsești o explicație mai bună, Korlat.
Femeia Tiste Andii oftă și își trecu o mână prin părul lung și negru într-un gest cât se putea de uman.
– Cu toate astea, urmă malazanul, până și un icnet ar fi de ajuns, femeie.
Ea îl fulgeră cu privirea.
– Da? Și cum să interpretez *asta?*
– Încearcă în modul în care se cuvine, fetițo. Nu m-am bucurat de ultimele zile, și aș prefera să fim ca mai înainte, așa că voi lua ce se poate. Așa, cât de simplu voi reuși.
Ea se aplecă în șa și puse mâna pe brațul lui acoperit de zale.
– Mulțumesc. Se pare că eu am nevoie de simplificarea lucrurilor.
– În privința asta, buzele mele rămân pecetluite.
– Ești un om înțelept, Whiskeyjack.

La două mii de pași, distanță care se micșora, pe câmpia din fața lor viermuiau Tenescowri. Cu excepția călărețului solitar, un tânăr slab, care mergea în fruntea lor pe un cal de tracțiune, cu șira spinării încovoiată, nu exista nicio ordine în rândurile lor. Imediat în urma tânărului – despre care Whiskeyjack bănui că era Anaster – se găseau cam douăsprezece femei. Cu părul ciufulit și scoțând când și când țipete ascuțite, ele păreau să radieze în jur o aură de demență și groază întunecată.
– Probabil că sunt Femeile Seminței Moarte, spuse Korlat, observându-i privirea. Acolo există puteri vrăjitorești. Cred că ele sunt adevăratele gărzi de corp ale Primului Copil.
Whiskeyjack se răsuci în șa pentru a examina legiunile malazane formate la cincizeci de pași în urma lui.
– Unde e Anomander Rake? Mulțimea asta poate ataca dintr-un moment în altul.
– Nu se va întâmpla asta, îl asigură Korlat. Vrăjitoarele acelea au simțit apropierea Lordului meu. Sunt neliniștite și îi recomandă precauție copilului lor ales.
– Dar le va da ascultare?
– Ar face bine să...
Un zgomot bubuitor îi acoperi cuvintele.
Tenescowri declanșaseră un atac, o maree uriașă, pornită dintr-o disperare care nu cunoștea spaima. Valul de putere pornit dinspre Femeile Seminței Moarte îl saltă pe Whiskeyjack, făcându-i inima să bubuie, cuprinsă de o ciudată panică.
Korlat scoase un șuierat printre dinți.
– Rezistă spaimei, iubitul meu!
Cu un strigăt, Whiskeyjack își scoase sabia din teacă și își roti calul, ajungând cu fața spre soldații săi. Asaltul de teroare îi afectase și pe ei, făcând șirurile să șovăie, însă niciunul nu se trase înapoi. Un moment mai apoi, malazanii lui se regrupară.
– Atenție! strigă Korlat. Lordul meu sosește cu putere deplină!
Aerul păru să coboare din toate părțile, gemând sub povara unei greutăți uriașe, dar invizibile. Cerul se întunecă, trădând o spaimă palpabilă.
Calul lui Whiskeyjack se împletici, picioarele lui muindu-se preț de o clipă, după care animalul își recăpătă echilibrul. Apoi nechează.

Un vânt amarnic de rece șuieră cu ferocitate, făcând ierburile să se lipească de pământ în fața comandantului și a lui Korlat, apoi izbi masa de Tenescowri.
Femeile Seminței Moarte fură azvârlite înapoi, astfel că se clătinară, se împiedicară, prăbușindu-se la pământ și începând să se zvârcolească. Înapoia lor, cei din primele rânduri ale mulțimii încercară să se oprească, dar fură depășiți și călcați în picioare. În mai puțin de o bătaie de inimă, primele rânduri se prăbușiră în haos, iar siluetele se zbătură una peste alta, corpurile lor fiind strivite sub tălpi sau împinse înainte într-o frământare nebunească de membre.
Dragonul negru, cu coamă argintie, trecu la mică înălțime peste capul lui Whiskeyjack, îndreptându-se spre acea furtună înghețată.
Silueta singuratică a lui Anander, călare pe calul lui murg, care nici măcar nu tresărise, îl aștepta. Primul șir de Tenescowri formase un zid care, prăbușindu-se, se rostogolea înapoia Primului Copil.
Anomander Rake coborî deasupra tânărului.
Anaster se îndreptă de spate în șa și își desfăcu brațele.
Ghearele uriașe se repeziră spre el. Se înfășurară în jurul Primului Copil și îl smulseră de pe cal.
Dragonul se înălță cu prada în gheare.
Apoi păru să șovăie în aer.
– Zei, tânărul este ca o otravă! exclamă Korlat.
Dragonul își dădu brusc picioarele într-o parte, azvârlindu-l pe Anander cât colo. Tânărul se roti, apoi se rostogoli prin aer ca o păpușă zdrențuită. După care se prăbuși în mulțimea de Tenescowri din extrema dreaptă, dispărând cu totul.
Îndreptându-se de spate, Anomander Rake își lăsă în jos capul care avea forma unei pene și se apropie de armata țăranilor. Avea gura deschisă și își arăta colții.
Din acea gaură apăru coridorul Kurald Galain. O beznă învârtejită pe care Whiskeyjack o mai văzuse demult în apropierea orașului Pale. Însă atunci ea fusese bine controlată. Iar mai recent, când fusese condus de Korlat prin acel coridor, se dovedise calmă. Acum, însă, Coridorul Străvechi al Întunericului se dezlănțuise cu sălbăticie.
Așadar, există o altă cale de pătrundere în coridorul Kurald Galain – chiar prin gâtlejul dragonului.

Printre Tenescowri se creă o fâșie largă și plată. Trupurile se dizolvau, dispărând, lăsând în urmă doar îmbrăcăminte zdrențuită. Zborul dragonului era nestrămutat, croind o cale a distrugerii care împărțea armata în două jumătăți clocotitoare care se retrăgeau.

După ce încheie prima trecere, Anomander Rake se înălță spre cer și se înclină pe o parte pentru a mai descrie încă un zbor.

Nu era nevoie. Forțele Tenescowri se destrămaseră, iar soldații-țărani se împrăștiau în toate direcțiile. Whiskeyjack observă că ici și colo armata se întorsese împotriva ei înseși, ca un câine care își mușcă propriile răni. Măcel lipsit de noimă, autodistrugere, toate acestea se nășteau dintr-o groază oarbă, dementă.

Dragonul reveni în zbor deasupra mulțimilor care se zvârcoleau, dar nu-și dezlănțui coridorul a doua oară.

Apoi, Whiskeyjack îl văzu pe Anomander Rake întorcând capul.

Dragonul coborî și mai mult, iar în fața lui apăru un spațiu liber, larg, pentru că soldații Tenescowri se aruncau în lături, lăsând în urmă doar vreo zece siluete care zăceau la pământ, dar încă se mișcau – încet, agonizant, încercând să se ridice din nou în picioare.

Femeile Seminței Moarte.

Zburând pe deasupra solului la înălțimea unui stat de om, dragonul deveni parcă o ceață când se apropie cu iuțeală de vrăjitoare, apoi se transformă în Lordul Seminței Lunii – care păși spre bătrâne și duse mâna spre mânerul sabiei.

– Korlat…

– Îmi pare rău, Whiskeyjack.

– Vrea să le…

– Știu.

Whiskeyjack îl urmări îngrozit pe Anomander Rake; acesta se apropie de prima dintre femei, o babă cocoșată și costelivă, de două ori mai scundă decât el, și roti sabia Dragnipur.

Capul femeii căzu pe pământ la picioarele ei, însoțit de un jet de sânge. Corpul reuși să facă un bizar pas în lateral, de parcă ar fi executat o mișcare de dans, apoi se nărui.

Anomander Rake se apropie de altă femeie.

– Nu… nu e bine.

– Te rog.

Fără să ia în seamă rugămintea lui Korlat, Whiskeyjack dădu pinteni calului, care porni în josul pantei la galop mic, apoi acceleră, ajungând pe teren plat.
Până la sosirea malazanului, Anomander Rake mai ucise încă două femei. Whiskeyjack trase de hățuri și, derapând, calul se opri exact în calea lui Rake.
Lordul Seminței Lunii se văzu silit să se oprească. Surprins, ridică ochii și apoi se încruntă.
– Încetează, spuse Whiskeyjack scrâșnind din dinți.
Își dădu seama că nu-și scosese sabia din teacă și, înainte de a primi răspuns, citi în ochii inumani ai lui Rake că lordul remarcase acest lucru.
– Dă-te la o parte, prietene. Ceea ce fac este din îndurare.
– Ba nu, este o judecată, Anomander Rake. Și o sentință, adăugă el, rămânând cu ochii ațintiți asupra sabiei Dragnipur.
Zâmbetul de răspuns al lordului fu ciudat de meditativ.
– Voi face cum spui, Whiskeyjack. Dar cer dreptul de a judeca aceste creaturi.
– Nu mă voi opune, Anomander Rake.
– A, așadar este o sentință.
– Da.
Lordul își vârî sabia în teacă.
– Atunci va trebui să o faci cu mâna ta, prietene. Și încă repede, pentru că ele își recapătă puterea.
Whiskeyjack tresări.
– Nu sunt călău.
– Ai face bine să devii ori dă-te la o parte. Imediat.
Whiskeyjack își roti calul. Cele șapte femei își reveneau, deși observă în ochii îngălbeniți de vârstă ai celei aflate cel mai aproape de el o expresie de nedumerire care stăruia.
Să mă ia Hood.
Dădu pinteni calului și își pregăti sabia la vreme pentru a-i înfige vârful în pieptul acelei femei.
Pielea uscată se desfăcu aproape fără efort. Oasele plesniră ca niște rămurele. Victima se bălăbăni pe picioare, apoi căzu.
Făcându-și calul să înainteze, Whiskeyjack scutură sângele de pe armă, apoi, ajungând la următoarea femeie, lovi în curciș și îi despică gâtlejul.
Se sili să își țină gândurile în frâu, neclintite, concentrându-se asupra acțiunilor mecanice. Fără greșeli. Fără erori care să

provoace durere victimelor lui. Execuții precise, una după alta, dirijându-și instinctiv calul, mutându-și greutatea în șa, pregătindu-și lama, împungând ori retezând, după cum era cazul.
Una, apoi alta, și alta.
Până când, întorcându-și calul, văzu că încheiase. Totul se terminase.
În timp ce calul continuă să se rotească în cerc, bătând din copite, Whiskeyjack ridică privirea.
Și văzu armata lui Dujek Un-Braț aliniată pe culmea dealului din stânga lui – spațiul dintre ei era presărat cu cadavre călcate în picioare, însă în rest liber. Fără piedici.
Soldații lui.
Care stăteau pe culme. Muți.
Au asistat la această... Acum sunt cu adevărat blestemat. Nu mai există cale de întoarcere. Indiferent care ar fi vorbele prin care să explic, să justific. Indiferent de crimele făptuite de victime. Am ucis. Nu soldați, nu dușmani înarmați, ci niște creaturi cuprinse de nebunie, care, în stare de șoc și lipsite de simțuri, nu au înțeles nimic.
Se întoarse și îl privi fix pe Anomander Rake.
Lordul Seminței Lunii îi întoarse privirea, fără nicio expresie în ochi.
Această povară ți-ai mai asumat-o demult, nu? Această povară, care acum îmi apasă sufletul, cu ea ai trăit – ai trăit vreme de secole. Prețul sabiei pe care o porți în spate.
– Prietene, trebuia să lași asta în seama mea, spuse încet Tiste Andii. Ar fi trebuit să insist, dar nu am vrut să încrucișez sabia cu tine. În acest fel, adăugă el cu un zâmbet trist, deschiderea inimii mele se dovedește, încă o dată, un blestem. Care îi lovește pe cei la care țin, în virtutea acelei emoții. Aș vrea să fi deprins lecția asta cu multă vreme în urmă, nu crezi?
– Se pare că am descoperit ceva nou de împărtășit, reuși să spună Whiskeyjack.
Anomander Rake își miji ochii.
– Regret că nu ți-am putut oferi altă soluție.
Se priviră îndelung.
– Korlat și neamul ei l-au capturat pe Anaster, așa cred, spuse Rake după un moment. Vii cu mine pentru a ne ocupa de el?
Whiskeyjack tresări.

– Nu, prietene, spuse Rake. Nu vreau să îl judec. Să lăsăm asta în seama altora, bine?
Potrivit legilor militare, vrei să spui. Acea structură rigidă care te absolvă cu mare ușurință de orice răspundere personală.
Desigur. Acum avem timp pentru asta, nu?
– De acord, lordul meu. Continuă tot așa, dacă vrei.
Zâmbind din nou meditativ, Anomander Rake trecu pe lângă el. Whiskeyjack își vârî în teacă sabia mânjită de sânge și îl urmă.
Se uită la spinarea lată a lui Rake și la arma care atârna de ea. Anomander Rake, cum de poți suporta această povară? Această povară care mi-a frânt inima?
Dar nu, nu asta mă sfâșie atât de rău.
Lord al Seminței Lunii, tu mi-ai cerut să stau deoparte, și ai numit asta un act de îndurare. Te-am înțeles greșit. Îndurare, nu față de Femeile Seminței Lunii. Față de mine. De aceea ai arborat acel zâmbet trist când te-am refuzat.
Oh, prietene, am văzut doar brutalitatea ta – și asta te-a jignit. Era mai bine, pentru amândoi, dacă ai fi încrucișat sabia cu mine.
Pentru amândoi.
Iar eu – eu nu merit asemenea prieteni. Bătrâne, gesturile prostești te hărțuiesc. Pune capăt tuturor lucrurilor. Fie ca acesta să fie ultimul tău război.
Fă-l să fie ultimul.

Înconjurând silueta uscată a lui Anaster, Primul Copil al Seminței Moarte, într-un loc apropiat de acela în care se prăbușise tânărul când fusese lovit de Anomander Rake, Korlat aștepta împreună cu neamurile ei, Tiste Andii.
Whiskeyjack văzu lacrimi în ochii iubitei lui, imaginea declanșându-i o chinuitoare durere lăuntrică. Cu toate că avea nevoie de ea, și probabil că și ea avea nevoie de el pentru a împărtăși acum ceea ce înțelegea atât de limpede, acest lucru trebuia să mai aștepte. Hotărî să preia conducerea de la Anomander Rake, pentru care controlul însemna deopotrivă armura și, dacă situația o cerea, arma.
Dinspre poziția malazană și cea deținută de armata lui Brood se apropiau călăreți. Vor exista martori la ceea ce va urma – și faptul că acum blestem asemenea adevăruri arată cât de adânc am căzut. Când m-am mai temut vreodată de martori la ceea ce

am făcut ori spus? Regină a Viselor, iartă-mă. M-am trezit într-un coșmar real, iar monstrul care mă urmărește sunt chiar eu.

Oprindu-și calul în fața Tiste Andii, Whiskeyjack putu să îl examineze îndeaproape pe Anaster.

Dezarmat și privind în gol, plin de vânătăi și mânjit de sânge, arăta jalnic, slab și mărunt.

Dar așa arată întotdeauna conducătorii care au fost doborâți. Fie ei regi ori comandanți, înfrângerea îi face să-și piardă vitalitatea.

Iar apoi văzu fața tânărului. Își pierduse un ochi, iar în locul lui se căsca o rană de un roșu-închis. Anaster își aținti ochiul teafăr asupra lui Whiskeyjack. Hotărâtă, însă oribil de lipsită de viață, o privire deopotrivă rece și nepăsătoare, curioasă, dar profund indiferentă.

– Ucigașul mamei mele, spuse Anaster cu voce cântată, aplecându-și capul în timp ce continua să îl studieze pe malazan.

– Îmi pare rău pentru asta, zise Whiskeyjack cu glas răgușit.

– Mie nu. Era dementă. Prizonieră a ei înseși, posedată de propriii demoni. Și cred că nu era singura apăsată de acel blestem.

– Acum nu mai este, îi răspunse Whiskeyjack.

– Este ca o molimă, adevărat? Care continuă să se răspândească mereu. Devorând vieți. Tocmai de aceea, în cele din urmă, dai greș. Tuturor li se întâmplă asta. Devii ceea ce distrugi.

Anomander Rake îi răspunse pe un ton șocant de vulgar:

– Nu există cuvinte mai potrivite din partea unui canibal. Anaster, ce crezi că ar trebui să facem cu tine? Fii sincer.

Tânărul își îndreptă ochiul teafăr spre Lordul Seminței Lunii. Stăpânirea de sine de până atunci se risipi brusc odată cu acel contact vizual, pentru că își ridică o mână și trecu peste găvanul însângerat, iar fața îi deveni și mai palidă.

– Ucideți-mă, spuse el în șoaptă.

Rake se încruntă.

– Korlat?

– Da, și-a pierdut controlul. Spaima lui a căpătat chip. Unul pe care nu l-am văzut până acum.

Anaster se întoarse spre ea.

– Taci! Nu ai văzut nimic!

– În tine este doar întuneric, îi răspunse ea calmă. Văr virulent al Kurald Galain. O beznă a sufletului. Copile, când te clatini, vedem ce se ascunde în adâncul lui.
– Mincinoaso! spuse el cu glas șuierat.
– Un chip de soldat, zise Anomander Rake. Se întoarse încet spre apus. Din oraș. Din Capustan. Reveni cu fața spre Anaster. El este încă aici, nu-i așa? Muritorule, se pare că te-ai ales cu un nemesis – unul care promite altceva decât moartea, ceva mult mai îngrozitor. Interesant.
– Nu înțelegi! Este Itkovian! Nicovala Scutului! El îmi dorește sufletul! Vă rog, ucideți-mă!
Dinspre liniile aliaților sosiră Dujek și Caladan Brood, apoi Kallor și Artanthos.
– Probabil că o vom face, îi răspunse după un moment Lordul Seminței Lunii. Cândva. Deocamdată, te vom lua cu noi la Capustan.
– Nu! Vă rog! Ucideți-mă acum!
– Copile, nu văd dezlegare de păcate în nebunia ta, spuse Anomander Rake. Niciun motiv de îndurare. Încă nu. Probabil că după ce îl vei cunoaște pe el – Itkovian? – care te îngrozește atât de mult, vom judeca altfel, și atunci îți vom îngădui un sfârșit rapid. Întrucât ne ești prizonier, acesta este dreptul nostru. S-ar putea să fii scutit de nemesisul tău. Se întoarse spre Brood și ceilalți. E bine așa?
– Da, spuse cu glas gros Dujek, privindu-l țintă pe Whiskeyjack.
– De acord, zise Brood.
Anaster făcu o încercare disperată să smulgă pumnalul războinicului Tiste Andii care se afla alături de el, fără să reușească însă. Plângând, tânărul se prăbuși în genunchi, iar corpul lui slăbănog fu cutremurat de suspine.
– Duceți-l de aici, spuse Anomander Rake, privind silueta prăbușită. Nu joacă teatru.
Acest lucru era limpede pentru toți cei prezenți.
Whiskeyjack își îndemnă calul și se apropie de Dujek.
Bătrânul dădu din cap în semn de salut, apoi murmură:
– A fost ceva îngrozitor.
– Da.
– De departe, arăta…
– Arăta rău, Mare Căpetenie, pentru că așa a și fost.

– Whiskeyjack, îți înțeleg... îndurarea. Sabia lui Rake – dar, la naiba, nu puteai aștepta?
Explicațiile, justificările se adunară în mintea lui Whiskeyjack, însă el nu rosti decât un cuvânt.
– Nu.
– Execuțiile trebuie să urmeze unele proceduri.
– Atunci degradează-mă, domnule.
Dujek tresări și își mută privirea. Oftă hârâit.
– Nu despre asta vorbeam, Whiskeyjack. Cunosc destul de bine însemnătatea unor asemenea proceduri – motivul adevărat al existenței lor. Împărtășirea actelor brutale, dar necesare.
– Da, asta reduce prețul pe care îl plătim personal, răspunse Whiskeyjack pe un ton reținut. Fără îndoială că Anomander Rake ar fi gestionat cu ușurință cele câteva suflete adăugate la lista lui legendară. Însă le-am luat eu. *Am redus prețul pe care ar trebui să-l plătească el.* Un efort derizoriu, de acord, pe care el mi-a cerut să nu îl fac. Însă acum e prea târziu. Chestiunea este încheiată.
– Chestiunea este alta, spuse Dujek. Îți sunt prieten.
– Nu. Nu riscăm să încrucișăm săbiile, astfel că nu vom împărtăși asta. Nu, repetă el. Nu de data asta.
Aproape că-l auzi pe Dujek scrâșnind din dinți.
Korlat li se alătură.
– Cel cunoscut sub numele de Anaster e un tânăr ciudat.
Auzindu-i vorbele, cei doi malazani se întoarseră spre ea.
– Asta te surprinde? întrebă Dujek.
Ea ridică din umeri.
– În bezna sufletului său au existat multe lucruri ascunse, Mare Căpetenie. A fost mai mult decât chipul unui soldat. Nu a suportat să-și conducă armata. Nu a suportat să vadă foametea, pierderile și disperarea. De acea a hotărât să o trimită la moarte, la anihilare totală. Un act de îndurare, nu altceva. Pentru a elimina suferința. În ceea ce îl privește, a comis crime cărora li se putea răspunde doar prin moarte. Execuția de către supraviețuitorii rămași dintre victimele lui. Însă nu o simplă moarte – el dorește ceva mai mult. El dorește damnarea drept sentință. O eternitate de damnare. Nu pot înțelege o asemenea ură față de sine.
Eu pot, pentru că mă simt clătinându-mă pe marginea aceleiași prăpastii. Un singur pas greșit și... Whiskeyjack își îndreptă

privirea spre legiunile malazane, masate pe culmea unui deal îndepărtat. Razele de soare, reflectate de armuri și arme, erau orbitoare, făcându-l să lăcrimeze.
Dujek își îndemnă calul să pornească și se alătură lui Artanthos, Brood și Kallor.
Îl lăsă pe Whiskeyjack singur cu Korlat.
Ea întinse o mână și îi atinse mâna înmănușată.
El nu se simți în stare să îi întâlnească privirea și continuă să studieze șirurile nemișcate ale soldaților lui.
– Iubitule, murmură ea. Femeile acelea nu erau neajutorate. Puterea pe care o foloseau provenea chiar din Coridorul Haosului. Atacul inițial, declanșat de stăpânul meu, trebuia să le distrugă; însă nu a reușit decât să le paralizeze câteva momente. Ele își *reveneau*. Și cu puterea lor renăscută ar fi pricinuit distrugeri de neînchipuit. Nebunie și moarte pentru armata ta. Această zi se putea pierde.
El făcu o grimasă.
– Nu blestem necesitatea, spuse el.
– Se pare, totuși, că o blestemi.
– Korlat, războiul are necesitățile lui, și am înțeles asta dintotdeauna. Tot timpul am fost conștient de costuri. Însă astăzi, după fapta mea, am înțeles și altceva. Războiul nu este o stare firească. Este o povară blestemată, una cumplit de nesănătoasă. Cu regulile lui, ne supunem de bunăvoie umanitatea. Nu-mi vorbi de cauze drepte, de scopuri nobile. Nu facem decât să luăm vieți. Toți suntem slujitori ai lui Hood.
– Femeile Seminței Moarte ar fi ucis sute, poate mii de oameni, Whiskeyjack.
– Și eu am ordonat cândva asta, Korlat. Care este deosebirea dintre noi?
– Tu nu te temi de întrebările care se nasc după asemenea acțiuni, spuse ea. Cele pe care ți le pui de bunăvoie. Probabil că tu consideri asta o neîndurare autodistructivă, însă eu o văd drept curaj – un curaj extraordinar. Un bărbat mai puțin curajos l-ar fi lăsat pe lordul meu să îndeplinească acel act nedemn.
– Korlat, astea sunt vorbe fără noimă. Armata care se află acolo și-a văzut comandantul ucigând.
Șuieratul scos de Korlat drept răspuns îl cutremură.
– Să nu îndrăznești să îi subestimezi!
– Subestima...

– Am ajuns să-i cunosc pe mulți dintre soldații tăi, Whiskeyjack. Nu sunt proști. Probabil că mulți dintre ei – dacă nu toți – nu sunt capabili să se exprime pentru a arăta că au înțeles și, cu toate astea, ei înțeleg. Nu crezi că ei – fiecare în felul său – a trebuit să aleagă vreodată, așa cum ai făcut tu în această dimineață? Și fiecare dintre ei încă simte suferința lăuntrică.
– Nu prea văd...
– Whiskeyjack, ascultă-mă. Au fost martori. *Au văzut*, și au înțeles pe deplin. La naiba, știu asta pentru că am simțit la fel. Au suferit pentru tine. La fiecare lovitură brutală, au simțit răni lăuntrice vechi rezonând de înțelegere. Comandante, sentimentul tău de rușine este o insultă. Alungă-l pentru că altfel le vei provoca soldaților tăi cea mai adâncă rană.
– Avem viață scurtă, spuse el după câteva momente, privind-o. Ne lipsește o asemenea complexitate.
– Ticălosule. Să-mi amintești să nu-ți mai cer niciodată scuze.
El se uită încă o dată la legiunile malazane.
– Încă mă tem să apar în fața lor, murmură el.
– Distanța dintre tine și ei s-a redus deja, Whiskeyjack. Dacă dai o asemenea comandă, armata te va urma și în Abis.
– Cel mai înspăimântător gând rostit astăzi.
Ea nu-i răspunse.
Da, rigorile războiului – extreme. Aspre, dar simple. În război nu există loc pentru umanitate, deloc.
– Dujek a fost nemulțumit, spuse el.
– Dujek vrea să-și păstreze armata în viață.
El întoarse capul brusc.
Ea îl privi cu răceală, sfredelitor.
– Nu vreau să-i știrbesc autoritatea.
– Dar exact asta ai făcut, Whiskeyjack. Teama pe care o are Laseen față de tine fie blestemată, ordinea firească s-a reinstaurat. Ea îl putea manipula pe Dujek. De aceea te-a degradat și l-a instalat pe el în funcție. Zei, cât de greu de cap poți fi uneori.
El se strâmbă.
– Dacă sunt o asemenea amenințare pentru ea, de ce nu a...?
Tăcu și închise gura. O, pe Hood. Pale. Darujhistan. Nu a vrut să-i distrugă pe Arzătorii de Poduri. Pe mine a vrut să mă distrugă.
– Să nu ai încredere în oricine, iubitule, spuse Korlat. S-ar putea ca încrederea ta în onoare să fie folosită împotriva ta.

El se simți cuprins de un frig lăuntric.
O, Hood.
Boașele din armură ale lui Hood pe o nicovală...

Coll coborî panta domoală spre căruța lui Mhybe. La treizeci de pași spre dreapta erau ultimele care ale Ghildei Trygalle Trade, iar un grup de acționari jucau zaruri pe o prelată din apropierea lor. În depărtare călăreau mesageri, venind sau întorcându-se în tabăra armatei principale, aflată la o leghe spre sud-vest.
Murillio stătea rezemat de una dintre roțile din lemn solid ale carului, cu ochii închiși
Îi deschise la sosirea consilierului.
– Cum se simte? întrebă Coll, lăsându-se pe vine alături de el.
– Este epuizant, îi răspunse Murillio. Să o vezi trăind acele coșmaruri – sunt nesfârșite. Spune-mi ce știri ai.
– Păi, Kruppe și Silverfox n-au fost văzuți de ieri; nici cei doi pușcași pe care Whiskeyjack i-a pus să o păzească pe fiica lui Mhybe. Cât despre bătălie... Coll privi în depărtare, mijindu-și ochii spre apus. A fost scurtă. Anomander Rake și-a luat forma de Soletaken. Anaster a fost capturat și, hm, vrăjitoarele din slujba lui au fost... executate.
– Sună neplăcut, comentă Murillio.
– Așa se spune. În orice caz, țăranii fug spre Capustan, unde nu cred că vor fi bine primiți. Nenorociții aceia au o soartă tristă.
– Ea a fost uitată, adevărat?
Coll nu trebui să ceară amănunte suplimentare.
– Lucru greu de înghițit, dar da, așa se pare că stau lucrurile.
– Nu mai este de folos, așa că se renunță la ea.
– Mă agăț de speranța că povestea asta nu s-a sfârșit, Murillio.
– Noi suntem martorii. Ne aflăm aici ca să vedem coborârea. Nimic altceva. Asigurările date de Kruppe nu sunt decât vorbe goale. Iar noi doi suntem prizonieri ai acestei situații nefericite – la fel de mult ca și ea, la fel ca și femeia aceea cu mințile duse, care vine să o pieptene.
Coll se întoarse încet pentru a-și studia vechiul prieten.
– Ce sugerezi să facem? întrebă el.
Ridicând din umeri, Murillio spuse mârâit:
– Ce fac mai toți deținuții mai devreme ori mai târziu?
– Încearcă să evadeze.
– Exact.

Coll rămase tăcut un moment sau două, apoi oftă.
– Și cum propui să facem asta? Vrei să o părăsim, pur și simplu? Singură, neîngrijită?
– Sigur că nu. Nu, o luăm cu noi.
– Unde?
– Nu știu! Oriunde. Numai să fie departe de acest loc.
– Și, după părerea ta, cât de departe trebuie să fie acel loc pentru a scăpa de coșmaruri?
– Trebuie doar să găsim pe cineva dispus să o ajute, Coll. O persoană care judecă viața cuiva doar prin prisma oportunității și a utilității potențiale.
– Murillio, ne aflăm pe o câmpie pustie.
– Știu asta.
– Pe când, în Capustan...
Ochii bărbatului mai tânăr se îngustară.
– Din câte se pare, orașul este doar ruine.
– Există supraviețuitori. Inclusiv preoți.
– Preoți! pufni el. Niște artiști escroci care își slujesc interesele, escroci care îi duc pe oameni cu vorba, înșelători...
– Murillio, există și excepții.
– Mai întâi trebuie să văd una.
– Poate o vei vedea de astă dată. Uite ce vreau să spun, dacă scăpăm de treaba asta – împreună cu ea – vom avea o șansă mai mare de a găsi ajutor în Capustan decât în pustietatea asta.
– Saltoan...
– E cam la o săptămână depărtare, mai mult, dacă mergem cu carul ăsta. Pe de altă parte, orașul este încarnarea buricului lui Hood, la naiba. Nu aș duce-o nici pe mama lui Rallick Nom, mânuitoarea securii, la Saltoan.
Murillio oftă.
– Rallick Nom.
– Ce e cu el?
– Aș vrea să fie aici.
– De ce?
– Ca să omoare pe cineva. Pe oricine. Omul acela se pricepe de minune să simplifice lucrurile.
Coll râse gâlgâit.
– „Să simplifice lucrurile." Așteaptă până îți spun ceva. Hei, Rallick, nu ești asasin, să știi, ci un om care simplifică totul.
– Ei bine, oricum e o remarcă inutilă, pentru că el a dispărut.

– Nu a murit.
– De unde știi?
– Uite că știu. Așadar, Murillio, așteptăm până ajungem la Capustan?
– De acord. Și, imediat ce ajungem acolo, urmăm exemplul dat de Kruppe și de Silverfox. Ne furișăm. Dispărem. Doar Hood știe, nu cred că va băga cineva de seamă, și nici nu se va sinchisi.
Coll ezită, apoi spuse:
– Murillio, dacă găsim pe cineva – cineva care poate face ceva pentru Mhybe – ei bine, va fi scump.
Omul ridică din umeri.
– Am mai rămas dator și în alte ocazii.
– Și eu. Atâta vreme cât se înțelege că asta va însemna ruina noastră financiară și că tot ce am obține ar fi un sfârșit mai blând al vieții ei.
– Înseamnă că este vorba de un schimb echitabil.
Coll nu mai așteptă ca prietenul lui să își arate încă o dată hotărârea. Îl cunoștea prea bine pe Murillio ca să aibă îndoieli. Da, nu e vorba doar de bani, nu? Indiferent de sumă, este un schimb cinstit, aflat la îndemână pentru a ușura suferințele unei bătrâne. Una sau alta. Pentru că măcar noi am arătat că ne pasă – chiar dacă ea nu se va mai trezi vreodată pentru a-și da seama ce am făcut pentru ea. Adevărat, probabil că așa este mai bine. Mai curat. Mai simplu...

Urletul răsună cu ecou, de parcă ar fi venit dintr-o peșteră uriașă. Avu ecou, se plie peste sine, până când chemarea jelitoare deveni un cor. Nenumărate voci bestiale, care alungau însuși sentimentul de timp, voci care făceau eternitatea să devină un simplu acum.
Vocile iernii.
Cu toate astea, ele veneau dinspre miazăzi, din locul din care tundra nu mai putea înainta; unde copacii nu mai erau doar până la gleznă, ci se înălțau, încă istoviți, sfâșiați de vânturi și scheletici, deasupra capului ei, astfel încât putea trece nevăzută – fără a domina peisajul.
Neamurile răspunseră acelui urlet. Fiarele care alergau, încă pe urmele ei, însă pierzând-o acum, când se furișa printre molizii negri, iar terenul mlăștinos îi aspira hămesit picioarele desculțe și apa murdară se învârtejea groasă și umflată când trecea prin

băltoacele reci și puțin adânci. Țânțari uriași, de două ori mai mari decât aceia pe care îi știa de pe Câmpia Rhivi, roiau în jurul ei... Muște negre i se târau prin păr, îi înțepau pielea capului. Lipitori rotunde, ca niște puncte negre, îi acopereau picioarele. În fuga ei pe jumătate oarbă, se împiedicase de niște coarne cu ramuri late, blocate la nivelul ochilor, în ramificațiile a doi copaci. Rana provocată de una dintre acele ramuri pe obrazul ei drept încă sângera.

Moartea mea se apropie. Asta îmi dă tărie. Mă hrănesc din acel ultim moment, iar acum nu mai pot fi prinsă.

Nu mă pot prinde.

Peștera se afla exact în față. Încă nu putea vedea, și niciun element al peisajului nu sugera o geologie prielnică peșterilor, însă urletul cu ecou era mai aproape.

Mă cheamă fiara. O promisiune de moarte, cred, pentru că îmi dă forță. Este chemarea mea de sirenă.

Întunericul se îndesi în jurul ei, și își dădu seama că ajunsese. Peștera era modelarea unui suflet, un suflet pierdut în sine. Aerul era umed și răcoros. Nicio insectă nu bâzâi în preajma ei, și niciuna nu i se așeză pe piele. Pietrele de sub tălpi erau uscate.

Nu vedea nimic, iar urletul se stinsese.

Când păși înainte, înțelese că doar mintea ei se mișca, doar mintea, părăsindu-i trupul și cercetând, căutând fiara înlănțuită.

– Cine?

Vocea o făcu să tresară. Încordat de durere, era glasul unui bărbat.

– Cine vine?

Ea nu știu ce să răspundă și de aceea rosti pur și simplu primul cuvânt care îi veni în minte.

– Sunt eu.

– Eu?

– O... mamă.

Hohotul de râs al bărbatului răsună aspru.

– Așadar, încă un joc? Mamă, nu ai cuvinte. Niciodată nu le-ai avut. Ai scâncete și strigăte, ai mârâieli de avertisment, ai o sută de mii de sunete fără vorbe pentru a descrie nevoile tale – asta îți este vocea și o cunosc bine.

– O mamă.

– Pleacă. Nu pot fi luat în râs. Dau roată atât cât ține lanțul, aici, în mintea mea. Locul tău nu este aici. Poate că, descoperindu-l, îți închipui că ai învins ultima mea linie de apărare. Îți închipui că acum mă cunoști pe deplin. Însă aici nu ai nicio putere. Știi ceva? Îmi imaginez că îmi văd chipul, ca într-o oglindă. Însă ochiul care mă privește nu este cel care trebuie. Ba mai rău, nici măcar nu este uman. Mi-a trebuit multă vreme să înțeleg, însă acum știu. Tu și cei ca tine v-ați jucat cu iarna. Omtose Phellack. Dar nu ați înțeles-o. Nu e adevărata iarnă, nu e iarna care nu este vrăjitorie, ci s-a născut din pământul care se răcea, din soarele tot mai pierit, din zilele tot mai scurte și mai lungi. Clarvăzătoareo, fața pe care o văd este cea a iernii. A unui lup. A unui zeu.

– Copilul meu cunoaște lupii, spuse Mhybe.

– Da, băiatul tău.

– Nu e băiat. E fată. Am o fiică.

– Confundarea regulilor încurcă jocul, Clarvăzătoareo. Câtă neglijență...

– Nu sunt cine crezi tu. Sunt... sunt o bătrână. Din neamul Rhivi. Iar fiica mea vrea să mă vadă moartă. Dar printr-o simplă trecere, nu dorește asta. Nu. Ea a trimis lupii după mine. Să-mi sfârtece sufletul. Îmi vânează visele – dar aici am scăpat de ei. Am venit aici să caut scăparea.

Bărbatul râse din nou.

– Clarvăzătorul a făcut din asta temnița mea. Și știu că așa este. Ești ispita nebuniei, a vocii străinilor din mintea mea. Te sfidez. Dacă mi-ai fi cunoscut mama adevărată ai fi reușit, dar violul pe care l-ai comis asupra minții mele nu a fost niciodată deplin. Clarvăzătoareo, aici există un zeu ghemuit dinaintea secretelor mele. Cu colții rânjiți. Nici măcar scumpa ta mamă, care mă strânge în brațe atât de tare, nu îndrăznește să îl înfrunte. Cât privește Omtose Phellack al tău – el te-ar fi înfruntat la poarta coridorului cu multă vreme în urmă. Jaghutule, el ți-ar fi interzis accesul. Tuturor. Dar s-a rătăcit. Rătăcit. Și află: eu îl ajut. Îl ajut să se regăsească. Începe să înțeleagă, Clarvăzătoareo.

– Nu te înțeleg, răspunse Mhybe pierzându-și curajul pe măsură ce disperarea i se strecura în suflet. Nu era locul pe care îl crezuse ea. Ajunsese în temnița altei persoane, un loc al demenței personale. Am venit aici după moarte, spuse ea.

– N-o vei găsi, nu e în brațele acestea pieloase.

– Fug de fiica mea.
– Fuga este o iluzie. Până și Mama de aici înțelege asta. Ea știe că nu sunt copilul ei, însă nu se poate ajuta pe sine. Are chiar și amintiri despre o vreme când era o adevărată Matroană, o mamă a unor vlăstare adevărate. Copii care o iubeau și alți copii care au trădat-o. Și au lăsat-o să sufere etern. Ea nu s-a gândit niciodată să fugă de asta. Însă când, în cele din urmă, s-a văzut liberă, a descoperit că lumea ei s-a transformat în țărână. Copiii ei muriseră de multă vreme și erau îngropați în tumuli – pentru că, fără mamă, ei se vestejiseră și muriseră. Și a privit spre tine, Clarvăzătoareo. Fiul ei adoptat. Și ți-a arătat puterea pe care o ai, astfel încât să o poată folosi. Pentru a recrea lumea. Și-a ridicat copiii din moarte. I-a pus să reconstruiască orașul. Însă totul a fost fals, minciuna nu a putut să o înșele, ci doar să o facă să își piardă mințile. Iar atunci, urmă el, i-ai luat locul. Și astfel, copilul ei a făcut-o să fie din nou prizonieră. Se pare că nu există posibilitatea de a evita căile vieții noastre. Un adevăr pe care nu ești pregătită să îl înfrunți, Clarvăzătoareo. Deocamdată.
– Și copila mea m-a transformat într-o prizonieră, șopti Mhybe. Acesta este blestemul tuturor mamelor?
– Este blestemul iubirii.
Prin aerul întunecat răsună un urlet slab.
– Ai auzit? întrebă bărbatul. E perechea mea. Vine. Am căutat-o îndelung. Îndelung. Iar acum vine.
Rostind acele cuvinte, glasul căpătase un timbru mai profund. Nu mai părea să fie glasul bărbatului.
– Iar acum, continuară vorbele, acum îi răspund.
Urletul lui îi sfâșie trupul și îi azvârli mintea înapoi. Afară din peșteră, dincolo de pădurea cu copaci răzleți, înapoi pe câmpia pustie a tundrei.
Mhybe scoase un urlet.
Lupii ei răspunseseră. Triumfători.
O regăsiseră.
Simți atingerea unei mâini pe obraz.
– Zei, mi-a înghețat sângele în vene.
O voce cunoscută, dar ea nu reuși să o identifice.
– Aici e vorba de mai mult decât înțelegem noi, Murillio, spuse un alt bărbat. Uită-te la obrazul ei.
– S-a zgâriat singură.

– Prietene, nu-și poate ridica brațele. Și uite, unghiile îi sunt curate. Nu s-a rănit singură.
– Atunci cine a făcut-o? Am fost aici tot timpul. Nici măcar bătrâna Rhivi nu a vizitat-o de când m-am uitat ultima oară la ea – și atunci nu avea nicio rană.
– Cum am mai spus, avem de-a face cu un mister.
– Coll, nu-mi place asta. Coșmarurile acelea ar putea fi reale? Ce anume o urmărește în vis – este el sau ea în stare să îi provoace vătămări fizice?
– Avem acum dovada.
– Da, cu toate că nu-mi pot crede ochilor. Coll, situația asta nu mai poate continua.
– De acord, Murillio. Prima șansă în Capustan…
– Chiar prima. Să ducem carul în fruntea coloanei – cu cât mai curând ajungem pe străzi, cu atât mai bine.
– Cum spui tu.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Este o poveste foarte veche. Doi zei înaintea apariției bărbaților și femeilor. Dor, iubire și pierdere, fiarele, sortite să rătăcească prin secole.

O poveste despre obiceiuri, care nu urmărește să determine luarea unei hotărâri. Înțelesul său, buni cititori, nu se află într-o încheiere care încălzește sufletul, ci în ceea ce este de neatins în această lume.

Și atunci, cine și-ar fi putut imagina o asemenea încheiere?

Iubirea iernii

Silbaratha

Inima uriașului palat era îngropată în faleză. Mările născute spre răsărit de golf izbeau copitele zimțate ale falezei, azvârlind jerbe de apă care întunecau fața stâncoasă. Chiar dincolo de platformele grosolane de pe țărmul sfârtecat, apele Golfului Coral se aruncau în întunericul profund. Portul orașului nu era decât o tăietură întortocheată și îngustă în partea adăpostită a falezei, o fisură de o adâncime necunoscută, care crea o despicătură ce aproape că împărțea orașul în două. Era un port fără dane. Fețele abrupte ale laturilor falezei fuseseră săpate, transformate în cheiuri lungi, deasupra cărora erau drumuri pavate. La nivelul fluxului, inelele de amarare fuseseră bătute în piatră vie. Porțiuni late de plasă groasă, de două ori mai înalte decât catargele unei corăbii comerciale, se întindeau pe toată lățimea luciului de apă, începând de la intrarea în port și până la capăt. Cum nicio ancoră nu ajungea la fundul fiordului, și cum țărmurile nu ofereau nicio fâșie costieră și nici zone de mică adâncime, ancorele corăbiilor erau ridicate. Oamenii-pisică, după cum erau numiți lucrătorii ciudați, o adunătură aproape tribală, care trăiau cu nevestele și copiii lor în cocioabe așezate pe plasă și a căror singură ocupație era ridicarea ancorelor cu vinciurile și legarea corăbiilor pentru a împiedica balansul, făcuseră din acea meserie o artă în mișcare.
De pe parapetul lat al palatului, care avea fațada spre mare, cocioabele cu acoperișuri din piei de focă și lemn adus de ape arătau ca niște pietricele cafenii și gunoaie, împrăștiate, agățate de plasa care, de la depărtare, părea subțire ca ața. Printre acele construcții nu se vedea nicio mișcare. Fumul nu se înălța din hornurile înclinate. Dacă ar fi avut ochi de vultur, lui Toc cel Tânăr nu i-ar fi fost greu să vadă cadavrele uscate de aerul sărat atârnând ici și colo în plasă. Așa cum stăteau lucrurile, trebuia să dea crezare spuselor Clarvăzătorului-domin, care afirmase că petele mici și zdrențăroase erau cu adevărat leșuri.
Corăbiile negustorilor nu mai veneau la Coral. Oamenii-pisică muriseră de foame. Toți, bărbați, femei, copii. Un port unic și legendar în oraș dispăruse cu totul.
Observația fusese făcută pe un ton degajat, dar Toc își dădu seama că exista un subînțeles în vorbele războinicului-preot fără nume. Bărbatul uriaș stătea aproape, ținându-l strâns pe Toc de brațul stâng, deasupra cotului. Pentru a-l împiedica să se arunce de pe faleză. Pentru a-l face să stătea drept. Ceea ce începuse

ca o misiune se transformase curând în alta. Acea eliberare din strânsoarea Matroanei nu era decât temporară. Corpul zdrobit al malazanului nu mai avea putere. Mușchii i se atrofiaseră. Oasele strâmbe și încheieturile anchilozate îi confereau flexibilitatea lemnului uscat. Plămânii îi erau invadați de fluide, ceea ce îi transformase inspirația într-un șuierat, iar expirația într-un gâlgâit lăptos.

Clarvăzătorul voise ca el să vadă. Coral. Fortăreața-palat – asediată deseori de corăbiile de război ale Elingarth și de flote de pirați, dar niciodată cucerită. Cordonul ei uriaș de magi, de mii de Vânători K’Chain Che’Malle, legiunile de elită ale principalei sale armate. Înfrângerile din miazănoapte nu însemnau aproape nimic pentru el; va ceda Setta, Lest și Maurik; îi va lăsa pe invadatori să facă marșuri lungi, istovitoare, prin tărâmuri pârjolite care nu ofereau nimic drept hrană, în care până și fântânile fuseseră otrăvite. În ceea ce îi privea pe dușmanii de la miazăzi, înaintarea lor era îngreunată de o porțiune uriașă de mare agitată – o mare pe care Clarvăzătorul o umpluse cu munți sfărâmați de gheață. Iar pe țărmul îndepărtat nu exista nicio corabie. O deplasare spre capătul apusean al Tăieturii Ortnal răpea câteva. Adevărat, T’lan Imass puteau traversa marea, ca țărână purtată de valuri. Dar ar fi trebuit să lupte tot drumul contra curenților feroce, curenți care se azvârleau în adâncul curenților reci, care curgeau ca niște fluvii scufundate către răsărit, spre ocean.

Clarvăzătorul era foarte mulțumit, îi spusese Clarvăzătorul-domin fără nume. Îndeajuns de încântat ca să îi acorde lui Toc acea îndurare de moment. Scăparea din brațele Mamei.

Vântul sărat și rece îi biciuia fața, îi învolbura părul lung, murdar și neîngrijit. Straiele lui erau doar fâșii lipite de corp – Clarvăzătorul-domin îi dăduse mantia lui, pe care Toc și-o înfășurase în jurul trupului ca pe o pătură. Acel gest îi sugerase malazanului că în omul aflat alături de el mai exista o fărâmă de omenie.

Descoperirea îl făcuse să lăcrimeze.

Ajutată de descrierea bătăliilor din miazăzi, făcută de Clarvăzătorul-domin, limpezimea renăscuse în ființa lui. Probabil că era finalul nebuniei, cea mai convingătoare amăgire, dar Toc se agăța de ea oricum. Privi încordat spre miazăzi, peste marea

șfichiuită de vânt. Linia muntoasă a țărmului de pe cealaltă parte abia se întrezărea.

Ei ajunseseră deja acolo. Probabil că stăteau pe plajă, privind sumbru spre el și tot ce se afla între ei. Baaljagg nu se va lăsa descurajată. O zeiță se ascundea în ea, făcând-o să meargă înainte, tot înainte, pentru a-și găsi perechea.

Perechea care se ascunde în mine. Am călătorit unul lângă altul, necunoscând secretele lăuntrice ale celuilalt. O, ce ironie brutală.

Și probabil că nici Tool nu se va da bătut. Timpul și depărtările nu înseamnă nimic pentru T'lan Imass. Același lucru era valabil, neîndoielnic, și pentru cei trei Seguleh – la urma urmelor, ei aveau de transmis un mesaj unic. Invitația la război din partea poporului lor.

Însă Lady Envy...

Doamnă a aventurii, sedusă de noroc, adevărat, ea era furioasă în acele momente. Măcar atât reieșise limpede din relatarea Clarvăzătorului-domin. Ofensată era un cuvânt mai potrivit, îl corectase Toc. Era suficient să vezi cum se înfurie, dar acea furie nu era ceva impus. Ea nu mocnea, nici nu aprindea focuri adânc înrădăcinate de răzbunare. Ea exista pentru a distrage atenția, pentru capricii ciudate.

Lady Envy și probabil câinele ei rănit și ucigaș, Garath, se vor întoarce. Osteniți de acea vânătoare, nu vor porni în urmărire, mai ales pe marea agitată, cu leviatanii de gheață scăldați de ape și lucind mocnit.

Își spuse să nu fie dezamăgit, însă gândul îl făcu să simtă un junghi de tristețe răsucindu-se în el. Îi ducea lipsa, nu ca femeie – în orice caz, nu tocmai. Nu, fața nemuritoare pe care o etalează, cred eu. Neîmpovărată, având o sclipire de șarlatanie în privirea ei milenară. Am luat-o în derâdere, cândva... am făcut-o să bată din picior și să se încrunte. Așa cum doar un nemuritor ar face când simte atacul improbabil al unei asemenea batjocoriri. Am răsucit cuțitul în rană. Zei, chiar am fost atât de cutezător?

Ei, dragă doamnă, acum îmi cer prea-plecat scuze. Nu mai sunt bărbatul curajos de altădată, asta dacă a fost vorba de curaj adevărat, și nu de prostie. Luarea peste picior a dispărut din ființa mea. Și nu se va mai întoarce niciodată, și probabil că asta e bine. Oh, te văd dând din cap cu toată convingerea auzind

asta. Muritorii nu ar trebui să-și bată joc, și asta din motive evidente. Detașarea aparține zeilor, deoarece doar ei își permit să plătească prețul ei. Fie.
Lady Envy, îți mulțumesc. Reproșurile mele nu te vor urmări. Totul a decurs bine.
– Malazanule, ar fi trebuit să vezi Coralul în zilele lui de glorie.
– A fost căminul tău, adevărat?
– Da. Însă acum căminul meu se află în inima Clarvăzătorului meu.
– În care vânturile sunt chiar mai reci, murmură Toc.
Clarvăzătorul-domin rămase tăcut o clipă.
Toc se așteptă să primească o lovitură cu pumnul înmănușat, ori o strângere dureroasă din partea mâinii care îl ținea de brațul fragil. Oricare dintre acestea ar fi fost o reacție firească; oricare dintre ele ar fi impus o clătinare aprobatoare din cap a Clarvăzătorului. Cu toate acestea, bărbatul spuse:
– Asta este o zi de vară, dar, din câte țin minte, nu seamănă cu cele din tinerețea mea. În Coral, vântul era călduț. Slab, mângâietor precum răsuflarea unei iubite. Tatăl meu pescuia dincolo de tăietură. De-a lungul coastei, la miazănoapte de aici. Erau bancuri uriașe și bogate de pește. În fiecare sezon stătea pe mare vreme de o săptămână sau mai mult. Ne duceam cu toții pe drumul de pe faleză ca să urmărim întoarcerea flotelor, pentru a descoperi pânza portocalie a tatei printre celelalte.
Toc aruncă o privire spre bărbat, îi văzu zâmbetul, ecoul sclipitor al bucuriei de copil în ochii lui.
Și le văzu cum mor din nou.
– Ultima oară când s-a întors... a descoperit că familia lui îmbrățișase Credința. Soția lui devenise Tenescowri. Fiii lui, în rândurile armatei, cel mai mare fiind educat pentru a deveni Clarvăzător-domin. În acea zi nu mi-a aruncat parâma – pentru că m-a văzut în uniformă. Pentru că a văzut-o pe mama și a auzit țipetele ei demente. Pentru că i-a văzut pe frații mei cu sulițe în mâini, pe sora mea despuiată și agățându-se de bărbați de trei ori mai bătrâni decât ea. Nu, a întors barca și a luat în pânză briza care l-a împins în larg. Am urmărit pânza aceea până a dispărut. Asta mi-a fost calea, malazanule.
– De a-ți lua adio, șopti Toc.
– De a ura noroc. De a spune... bine procedat.

Distrugător de vieți. Clarvăzătorule, cum de-ai putut face așa ceva propriului tău popor?
În palatul din spatele lor răsună un clopot.
Strânsoarea Clarvăzătorului-domin se întări.
– Timpul acordat s-a sfârșit.
– Înapoi la propria-mi îmbrățișare, spuse Toc, și ochii lui se străduiră să rețină pentru ultima oară lumea din fața lui.
Ține minte asta, pentru că nu o vei mai vedea, Toc cel Tânăr.
– Îți mulțumesc pentru că mi-ai dat mantia, spuse el.
– Nu ai de ce, malazanule. Vânturile acestea au fost cândva calde. Vino, sprijină-te de mine, greutatea ta e o nimica toată.
Se îndreptară încet spre clădire.
– Vrei să spui că ai suportat ușor.
– Nu am spus asta, malazanule. N-am spus așa ceva.

Clădirea arsă de locuințe păru să tremure o clipă, după care se prăbuși, stârnind un nor de praf. Pietrele pavajului vibrară sub tălpile lui Itkovian, Nicovala Scutului, iar bubuitul cutremură aerul.
Hedge se întoarse spre el și pe sub dârele de funingine apăru un zâmbet.
– Vezi? E ușor.
Itkovian îi răspunse Arzătorului de Poduri cu un semn aprobator din cap și se uită cum Hedge se întoarse la camarazii lui geniști care porniră spre următoarea clădire irecuperabilă.
– În orice caz, spuse căpitanul Norul, scuturându-și praful de pe cămașa de zale, nu vor exista lipsuri materiale.
Dimineața era toridă, iar soarele strălucea puternic. Viața revenea în Capustan. Oameni cu eșarfe care le acopereau fețele se târau prin molozul propriilor case. Pe măsură ce acesta era îndepărtat, cadavrele erau în continuare ridicate, înfășurate și aruncate în carele invadate de muște. Aerul străzii duhnea de putreziciune, dar, din câte se părea, caii care trăgeau carele se obișnuiseră deja cu mirosul.
– Ar trebui să mergem, domnule, spuse căpitanul.
Își reluară călătoria. Dincolo de poarta de apus se strângeau oficialitățile – contingentul care avea să plece pentru a întâmpina armatele lui Dujek Un-Braț și Caladan Brood, care se apropiau de oraș. Negocierile urmau să aibă loc în decurs de o bătaie de clopot.

Itkovian îl lăsase la comanda companiei pe noul Destriant. Refugiații Tenescowri soseau cu sutele dinspre câmpie. Puținii care încercaseră să pătrundă în Capustan fuseseră atacați și uciși de supraviețuitori. Veștile despre țăranii care erau sfârtecați de mulțimile furioase ajunseseră la urechile Nicovalei Scutului. Așa că trimisese Săbiile Cenușii pentru a înființa un lagăr în afara zidului de apus. Hrana era pe sponci. Itkovian se întrebă cum se va descurca noul său Destriant. În orice caz, se pregăteau adăposturi pentru nefericiții refugiați.
Care vor deveni recruți cât de curând. Mai precis, cei care vor supraviețui în următoarele săptămâni. Cuferele Săbiilor Cenușii se vor goli probabil de bani pentru achiziționarea de hrană și provizii de la Barghast. Să dea Fener – ba nu, Togg, ca investiția să se dovedească rentabilă.
Nu aștepta cu nerăbdare tratativele. Adevărul era că nu avea niciun motiv să participe la ele. Căpitanul aflat alături de el era acum comandantul Săbiilor Cenușii. Rolul lui ca sfetnic al femeii era îndoielnic; ea putea reprezenta interesele companiei și fără ajutorul lui.
Se apropiară de poarta de apus, acum o bortă uriașă în zidul orașului.
Rezemându-se de unul dintre turnuri, calcinat și mai mult prăbușit decât în picioare, Gruntle îi urmări cu o schiță de zâmbet. În apropierea lui, din câte se părea nervoasă, Stonny se plimba de colo-colo.
– Acum trebuie doar să-l așteptăm pe Humbrall Taur, spuse Gruntle.
În timp ce-și oprea calul, Itkovian se încruntă.
– Unde este suita Consiliului Măștii?
Stonny scuipă.
– Au plecat înainte. Se pare că vor să poarte mai întâi o discuție privată.
– Calmează-te, fato, bubui glasul lui Gruntle. Prietenul tău Keruli e cu ei, nu?
– Nu asta e problema! S-au *ascuns*. În vreme ce tu și Săbiile Cenușii ați ținut orașul în viață!
– Cu toate astea, spuse Itkovian, cum prințul Jelarkan a murit fără să lase un moștenitor, ei sunt organismul de conducere al orașului.
– Dar puteau aștepta, la naiba!

Căpitanul Norul se răsuci în șa pentru a privi în lungul bulevardului.
– Vine Humbrall Taur. Dacă ne grăbim, l-am putea ajunge din urmă.
– E important? o întrebă Itkovian.
– Da, domnule.
El dădu aprobator din cap.
– Sunt de acord.
– Să ne pregătim caii, Stonny, spuse Gruntle, ridicându-se de lângă zidul de care se rezemase.

Porniră de-a latul câmpiei, iar Humbrall Taur, Hetan și Cafal se simțiră la fel de nesiguri pe caii de împrumut. Barghastii nu se arătaseră prea încântați de uzurparea încercată de Consiliul Măștii – vechile dușmănii și neîncrederea izbucniseră din nou, căpătând viață. Potrivit rapoartelor, armatele care se apropiau erau încă la o leghe, cel mult două, depărtare. Keruli, Rath'Hood, Rath'Burn și Rath'Tronul Umbrei se aflau într-o caleașcă trasă de trei cai primiți de la Gidrath, care nu fuseseră măcelăriți sau mâncați în timpul asediului.
Itkovian își aminti când călărise ultima oară pe acel drum, dar și chipurile soldaților care muriseră. Farakalian, Torun, Sidlis. Dincolo de aerul oficial impus de Reve, aceștia fuseseră prietenii lui. *Un adevăr pe care nu am îndrăznit să îl abordez. Nu în calitate de Nicovală a Scutului, nici în calitate de comandant. Însă lucrurile s-au schimbat. Ei reprezintă durerea mea, la fel de greu de îndurat ca și a celorlalți zeci de mii de oameni.* Alungă acel gând. Încă era necesar controlul. Nu își putea îngădui asemenea emoții.
Atunci zăriră caleașca preoților.
Stonny pufni cu un aer triumfător.
– Ce încântați vor fi!
– Fato, las-o mai ușor cu exaltarea, o sfătui Gruntle. Trebuie să părem nevinovați.
– Mă crezi tâmpită? Mă crezi incapabilă de subtilități? O să te fac să afli că...
– Bine, femeie, mârâi camaradul ei. Uită ce am spus.
– Mereu fac asta, Gruntle.
În momentul în care ajunseră din urmă caleașca, vizitiul Gidrath opri atelajul. Oblonul unei ferestre se dădu deoparte și în cadrul

ei apăru chipul mascat al lui Rath'Tronul Umbrei, având o expresie neutră.
– Ce bine! exclamă el. Restul onorabilului nostru anturaj!
Itkovian suspină tăcut. Nu e nimic subtil în tonul acelei voci.
– Onorabil? se miră Stonny, ridicând din sprâncene. Sunt surprinsă că accepți ideea asta, preotule.
– Ah. Masca se întoarse spre ea. Prietena maestrului Keruli. N-ar trebui să fii în genunchi?
– Îți dau eu un genunchi, piticanie – chiar unde trebuie.
– Ei, asta-i bună! spuse Gruntle cu glas apăsat. Suntem cu toții aici. Văd niște oameni de escortă în față. Ne continuăm drumul?
– Suntem în avans, se răsti Rath'Tronul Umbrei.
– Da, și, din nefericire, nu e frumos din partea noastră ca profesioniști. Nu-i nimic. Putem continua cât mai încet posibil, pentru a le lăsa timp să se pregătească.
– În situația de față, o decizie înțeleaptă, recunoscu Rath'Tronul Umbrei. Buzele mișcătoare ale măștii se destinseră într-un zâmbet larg, apoi preotul își retrase capul, iar oblonul alunecă, închizându-se.
– O să-l fac bucățele pe individ, spuse Stonny.
– Fato, toți îți apreciem subtilitatea, mormăi Gruntle.
– Și bine faci, tontălăule.
Itkovian se uită cu ochi mirați la femeie, apoi la căpitanul de caravană, după care începu să-și pună întrebări.

Caporalul Picker se așezase pe treptele a ceea ce fusese cândva un templu. După ce îndepărtase bucăți de zidărie încă din zori, o dureau spinarea și umerii.
Probabil că Blend se aflase foarte aproape, pentru că apăru cu un burduf cu apă.
– Pari însetată.
Picker acceptă burduful.
– Ciudat cum reușești să dispari tocmai când avem de făcut lucruri grele!
– Dar ți-am adus apă, nu-i așa?
Picker se strâmbă.
Peste stradă, căpitanul Paran și Ben-cel-Iute își înșeuau caii, pregătindu-se să plece la întâlnirea cu armatele lui Un-Braț și Brood.

Aceștia se dovediseră neobișnuit de amabili să se întâlnească din nou, lucru care o făcuse pe Picker să fie bănuitoare. Planurile lui vrăjitorului nu erau niciodată plăcute.
– Ar fi bine să mergem cu toții, murmură ea.
– La tratative? De ce? Se pare că toată lumea se îndreaptă într-acolo.
– E mai ușor să stai prin preajmă, nu? Împovărată doar cu un burduf pe jumătate plin cu apă. Blend, altfel ai vorbi dacă ai fi îndepărtat pietre ca noi, ceilalți.
Femeia slabă ridică din umeri.
– Și așa am avut mult de lucru.
– Și ce ai făcut?
– Am cules informații.
– A, sigur. Și ale cui șoapte le-ai ascultat?
– Ale oamenilor. Ale oamenilor noștri și ale lor.
– Ale lor? Despre cine e vorba?
– Hm. Să vedem. Barghast. Săbiile Cenușii. Vreo doi Gidrath slobozi la gură de la Thrall. Trei acoliți de la templul din spatele tău...
Picker tresări, se ridică și, agitată, aruncă o privire spre clădirea măcinată de foc din spatele ei.
– Despre ce zeu este vorba, Blend? Fără minciuni.
– Caporale, de ce aș minți? Tronul Umbrei.
Picker își drese glasul.
– I-ai spionat pe înșelători, asta ai făcut? Și despre ce au discutat?
– Despre un plan ciudat al stăpânului lor. Răzbunare împotriva a doi necromanți care s-au ascuns într-un domeniu de pe strada asta.
– Acela unde se află o sumedenie de cadavre în stradă și are gărzi puturoase pe ziduri?
– Probabil că acela e, nu altul.
– Bine, să ascultăm rapoartele referitoare la ceilalți.
– Barghastii sunt nemulțumiți. Agenți ai Consiliului Măștii cumpără hrană pentru cetățeni. Și Săbiile Cenușii cumpără mâncare, pentru a aproviziona tabăra tot mai mare în care se află refugiații Tenescowri din afara orașului. Fețele Albe se îmbogățesc.
– Stai puțin, Blend. Ai spus ceva despre refugiații Tenescowri? Ce pun la cale Săbiile Cenușii? Doar Hood știe că există

suficiente cadavre pentru acei canibali, de ce să le dăm hrană adevărată? De ce să-i hrănim pe acei nenorociți?
– Întrebări justificate, o aprobă Blend. Sigur, recunosc, asta mi-a stârnit curiozitatea.
– Fără îndoială că ai venit și cu o teorie.
– Am asamblat elementele puzzle-ului, ca să fiu mai precisă. Fapte disparate. Observații. Comentarii întâmplătoare, despre care s-a socotit că au fost rostite între patru ochi, surprinse de nimeni alta decât credincioasa dumneavoastră servitoare, pe care o aveți acum în față.
– Pe genunchii tremurători ai lui Oponn, femeie, dar vorbește odată!
– Tu nu ai apreciat niciodată o bucurie răutăcioasă. În regulă. Oamenii Săbiilor Cenușii sunt jurați lui Fener. Nu au fost simpli mercenari, ci mai curând cruciați în slujba cauzei sfinte a războiului. Și au luat totul în serios. Doar că s-a întâmplat ceva. Și-au pierdut zeul.
– Fără îndoială că asta e altă poveste.
– Sigur, dar nu prezintă importanță.
– Asta înseamnă că nu o știi.
– Exact. Problema e că ofițerii supraviețuitori ai companiei s-au dus în taberele Barghast, au găsit o adunătură de vrăjitoare care îi așteptau și împreună au aranjat o nouă consfințire.
– Vrei să sugerezi că au schimbat zeul. O, nu-mi spune că e vorba de Treach.
– Nu, nu e Treach. El își are deja cruciații lui.
– A, bine. Înseamnă că e Jhess. Stăpâna Țesăturii. Se apucă toți de tricotat, dar feroce.
– Nu chiar, Togg. Și Fanderay, Lupoaica Iernii – perechea pierdută a lui Togg. Mai ții minte povestea. Trebuie să o fi auzit când erai copil, presupunând că ai fost vreodată.
– Fii atentă ce vorbești, Blend.
– Scuze. În orice caz, Săbiile Cenușii au fost practic distruse. Și acum caută recruți.
Picker ridică din sprâncene.
– Tenescowri? Pe răsuflarea lui Hood.
– De fapt, e logic.
– Bineînțeles. Dacă aș avea nevoie de o armată, aș căuta în primul rând oameni care se mănâncă unul pe altul când situația e gravă. Absolut. Într-o clipă.

– Mda, asta e nefericit ca punct de vedere. Mai curând se pune problema de a găsi oameni care nu au avut o viață adevărată.
– Ratați, vrei să spui?
– Ei, da. Fără legături, fără credință față de cineva. Numai buni pentru ritualuri de convertire.
Picker scoase din nou un sunet din gâtlej.
– E o nebunie. Toată lumea a înnebunit.
– Fiindcă veni vorba, murmură Blend.
Căpitanul Paran și Ben-cel-Iute se apropiară călare.
– Caporale Picker.
– Ordin, căpitane.
– Știi cumva unde e Spindle?
– Habar n-am, domnule.
– Atunci te sfătuiesc să îți controlezi mai bine oamenii.
– Păi, a plecat cu sergentul Antsy. A venit cineva din tuneluri care pretindea că este prințul Arard – un cârmuitor deposedat dintr-un oraș aflat la miazăzi de fluviu. Omul a cerut să stea de vorbă cu un reprezentant al armatei lui Un-Braț și cum nu te-am găsit în momentul acela...
Paran blestemă în barbă.
– Stai, că vreau să înțeleg. Deci, sergentul Antsy și Spindle s-au dat drept reprezentanți oficiali ai armatei lui Un-Braț pentru a-l primi în audiență pe acel prinț? Antsy? *Spindle?*
Aflat alături de căpitan, Ben-cel-Iute își reprimă un hohot de râs, iar Paran îl fulgeră cu privirea.
– Detoran s-a oferit de bunăvoie, adăugă Picker pe un ton nevinovat. Deci, au fost trei, așa cred. Poate s-au alăturat și alții.
– Mallet?
Ea clătină din cap.
– El e cu Hedge, domnule. Se ocupă de bolnavi.
– Căpitane, interveni Ben-cel-Iute. Mai bine am pleca în călătorie. Antsy va trage de timp imediat ce va încurca lucrurile, iar el încurcă lucrurile imediat după ce se fac prezentările. Detoran nu va scoate o vorbă și probabil că nici ceilalți. S-ar putea ca Spindle să bolborosească ceva, dar el poartă o cămașă din păr uman. Cred că e în regulă.
– Serios? Și vrei să te cred, vrăjitorule?
Ben-cel-Iute făcu ochii mari.
– Să lăsăm asta, mârâi Paran, apucând frâul.

– Să plecăm odată din oraș... înainte de a ne trezi în toiul unui nou război. Caporale Picker.
– Ordin, domnule.
– De ce stați aici?
Ea aruncă iute o privire în jur.
– La naiba, spuse ea în șoaptă.
– Caporale.
– Nimic. Scuze, domnule. Mă odihneam.
– Caporale, după ce termini cu odihna, recuperează-i pe Antsy, Spindle și pe ceilalți. Trimite-l pe Arard la Thrall și spune-i că, dacă dorește o audiență, adevărații reprezentanți ai armatei lui Un-Braț vor sta curând de vorbă cu el.
– Am înțeles, căpitane.
– Sper.
Picker îi urmări pe cei doi bărbați, după care se răsuci.
– Unde ești, lașo?
– Poftim? întrebă Blend, apărând din umbrele intrării în templu.
– Deci m-ai auzit.
– Am observat ceva în bordeiul ăsta și m-am dus să cercetez.
– Bordei? Poate vrei să spui lăcașul sacru al Tronului Umbrei.
Picker fu încântată văzând-o pe Blend pălind brusc.
– Oh. Uitasem.
– Te-ai speriat. Hi-hi. Blend s-a speriat. Ai mirosit ce avea să se întâmple și ai șters-o în cea mai apropiată clădire, ca un iepure care se ascunde într-o bortă! Așteaptă numai să le spun și celorlalți.
– O versiune indecentă, pufni Blend, să denaturezi cu rea-voință o întâmplare pur accidentală. Nu-ți vor da crezare.
– Asta s-o crezi tu.
– Of, of.
Blend dispăru din nou.
Tresărind, Picker privi în jur.
Văzu pe stradă două siluete în mantii negre care se îndreptau direct spre caporal.
– Dragul meu, strigă bărbatul mai înalt, care avea barbișon.
Auzind tonul imperios, lui Picker i se zbârli părul.
– Poftim?
Omul ridică o sprânceană subțire.
– Trebuie să ne acorzi respect, femeie. Asta îți cerem. Iar acum, ascultă. Avem nevoie de provizii ca să ne reluăm călătoria.

Vrem hrană, apă, dar multă, și dacă ne-ai putea îndruma spre un croitor...
– Imediat. Poftim.
Se apropie de el și îi trase un pumn drept în față. Bărbatul se prăbuși cu picioarele în sus, lovindu-se de pietrele pavajului cu un bufnet surd. Și rămase lat.
Blend apăru în spatele celuilalt bărbat și îl lovi în cap cu măciulia sabiei ei scurte. Scoțând un icnet ascuțit, necunoscutul se nărui la pământ.
Curând apăru în fugă un bătrân purtând straie sărăcăcioase, de servitor. Se opri cu greu la cinci pași depărtare și ridică mâinile.
– Nu mă loviți! țipă el.
Picker se încruntă.
– Păi, de ce am face asta? Ăștia doi sunt... ai tăi?
Pe fața servitorului apăru o expresie de disperare.
– Da, spuse el oftând și coborându-și mâinile.
– Să le recomanzi ca altă dată să ni se adreseze cu respectul cuvenit. Asta, când se vor trezi.
– Am înțeles.
– Caporale, trebuie să o luăm din loc, spuse Blend, care rămăsese cu ochii la cei doi bărbați care zăceau inconștienți.
– Da. Chiar vă rog! se milogi servitorul.
Picker ridică din umeri.
– Da, nu văd ce rost are să mai zăbovim. Ia-o înainte, soldat.

Paran și Ben-cel-Iute ajunseră la o mie de pași de tabăra Tenescowri, aflată în dreapta lor, la miazănoapte față de drum. Niciunul nu scoase vreo vorbă decât după ce trecură de ea, după care căpitanul oftă.
– Se pare că vom avea necazuri foarte curând.
– Poftim? De ce?
Paran îi aruncă însoțitorului său o privire mirată, apoi reveni cu ochii la drum.
– Vorbesc de dorința de răzbunare împotriva acelor țărani. Capanii ar putea năvăli pe poarta taberei ca să îi ucidă, cu binecuvântarea Consiliului Măștii.
Și, vrăjitorule, de ce mi se pare că am surprins ceva cu colțul ochiului? Acolo, pe umărul tău. Apoi, când m-am uitat mai atent, dispăruse.

– Asta ar fi o greșeală din partea Consiliului Măștii, comentă Ben-cel-Iute. Dacă posturile de pază și tranșeele constituie o indicație, Săbiile Cenușii par pregătite să-și apere oaspeții.
– Da, având în vedere ce pun la cale, se așteaptă să fie foarte detestați.
– A, vorbești de recrutări. La o adică, de ce nu? Acea companie de mercenari a plătit un preț cumplit apărând orașul și pe cetățenii săi.
– S-ar putea ca amintirea eroismului lor să se mistuie cât ai clipi, vrăjitorule. Pe de altă parte, au rămas doar câteva sute de Săbii Cenușii. Dacă ar fi atacați de câteva mii de capani...
– Eu nu mi-aș face griji, căpitane. Până și capanii – indiferent cât de furioși ar fi – s-ar gândi de două ori înainte de a-i irita pe acei soldați. La urma urmelor, sunt supraviețuitori. Cum spuneam, Consiliul Măștii ar face o prostie să le poarte pică. Vom afla mai multe la negocieri, nu mă îndoiesc de asta.
– Presupunând că vom fi invitați. Ben-cel-Iute, ar fi bine să purtăm o discuție privată cu Whiskeyjack. Eu unul, am foarte puține de spus celor mai mulți dintre cei care vor fi prezenți. În orice caz, trebuie să prezint un raport.
– A, căpitane, dar nu aveam de gând să vorbesc la negocieri. Voiam doar să ascult.
Ieșiseră din zonele ocupate, iar acum mergeau pe un drum pustiu; câmpia unduitoare se întindea în dreapta lor iar falezele care însoțeau fluviul se aflau la trei sute de pași în stânga lor.
– Văd niște călăreți, spuse Ben-cel-Iute. Înspre miazănoapte.
Paran își miji ochii, apoi dădu din cap.
– A avut loc.
– Ce anume?
– A Doua Adunare.
Vrăjitorul îi aruncă o privire scurtă.
– T’lan Imass? De unde știi?
Pentru că ea a încetat să vină spre mine. Tattersail, Nightchill, Bellurdan – s-a întâmplat ceva. Ceva... neașteptat. Și asta le-a făcut să se clatine.
– Uite că știu, vrăjitorule. Silverfox e în fruntea călăreților.
– Cred că ai ochi de șoim.
Paran nu spuse nimic. Nu am nevoie de ochi. Uite-o că vine.
– Căpitane, sufletul lui Tattersail este încă dominant în Silverfox?

– Nu știu, recunoscu el. Pot spune doar că trebuie să renunțăm la convingerea că putem să anticipăm acțiunile lui Silverfox.
– Dar ce a devenit ea?
– O Aruncătoare de Oase în adevăratul înțeles al cuvântului.
Își opriră caii pentru a-i aștepta pe cei patru călăreți. Catârul lui Kruppe părea să concureze pentru poziția de lider, pentru că animalul cu picioare scurte oscila între un trap furibund și galop, iar rotofeiul Daru se legăna și tresălta pe șa. În urma lui Silverfox și a lui Kruppe călăreau doi pușcași malazani.
– Tare aș vrea să văd ceea ce au văzut însoțitorii ei, murmură Ben-cel-Iute.
Însă nimic nu a mers conform planului. Îmi dau seama de asta din postura ei – furia ținută în frâu, reținerea și, adânc ascunsă, durerea. I-a luat prin surprindere. I-a surprins și i-a sfidat. Iar T'lan Imass au reacționat într-un mod la fel de neașteptat. Până și Kruppe pare debusolat, și nu doar din cauza acelui catâr nărăvaș.
Când își opri calul, Silverfox se uită pătrunzător la el, cu o expresie pe care Paran nu reuși să o deslușească. Așa cum am simțit, a înălțat un zid între noi – zei, dar arată ca Tattersail! Acum e femeie. Nu mai e o copilă. Iar iluzia anilor care unesc despărțirea noastră este deplină – a devenit reținută, o deținătoare de secrete pe care o copilă nu ar fi ezitat să le dezvăluie. Pe răsuflarea lui Hood, de fiecare dată când ne întâlnim trebuie să rearanjeze totul.
– Îmi face plăcere să ne întâlnim. Silverfox, ce...? spuse Ben-cel-Iute.
– Nu.
– N-am înțeles.
– Nu, vrăjitorule. Nu sunt pregătită să vă dau vreo explicație. Nu voi răspunde la nicio întrebare. Kruppe a încercat deja asta, chiar de prea multe ori. Răbdarea mea e limitată – nu o pune la încercare.
Reținută, și mai dură. Mult mai dură.
După un moment, Ben-cel-Iute ridică din umeri.
– Atunci, rămâi așa.
– Așa *sunt*, spuse ea apăsat. Mânia cu care te vei confrunta e a lui Nightchill, iar noi, restul, nu vom face nimic pentru a o potoli. Cred că m-am făcut înțeleasă.
Ben-cel-Iute se mulțumi să zâmbească. Rece, provocator.

– Stimați domni! exclamă Kruppe. Călăriți cumva spre frumoasele noastre armate? Dacă da, vă vom însoți, încântați și ușurați să revenim la sânul lor marțial. Chiar așa, încântați, de compania voastră minunată. Ușurați, cum a spus Kruppe, de destinația binecuvântată care ne așteaptă foarte curând. Nerăbdători, trebuie să recunoaștem, să ne reluăm călătoria. Incorigibil de optimiști.
– Ajunge, Kruppe, mârâi Silverfox.
– Hm, am înțeles.
Dacă a existat ceva între noi, acum a dispărut. A lăsat-o deoparte pe Tattersail. Acum a devenit Aruncătoare de Oase. Acest gând declanșă un sentiment de pierdere mai firav decât se așteptase. Pesemne că amândoi am evoluat. Apăsarea a ceea ce am devenit fiecare, inimile noastre nu pot depăși această situație.
Fie. Nu e loc de autocompătimire. Nu de astă dată. Avem multe de făcut fiecare.
Paran apucă frâul.
– Așa cum a zis Kruppe, să mergem, am întârziat deja.

O bucată mare de pânză de sac fusese înălțată deasupra culmii dealului pentru a-i apăra pe participanții la negocieri de soarele aprig al după-amiezii. Soldați malazani, ținând în brațe arbalete, fuseseră dispuși ca un inel în jurul dealului, alcătuind un cordon de protecție.
Cu ochii ațintiți asupra oamenilor de sub acoperiș, Itkovian își opri calul și descălecă la doisprezece pași de gărzi. Caleașca în care se aflau membri ai Consiliului Măștii se oprise și ea, iar pe ușile ei laterale apărură patru reprezentanți ai Capustanului.
După ce coborî de pe cal cu un geamăt de ușurare, Hetan se apropie de Itkovian. Îl bătu ușor pe spate.
– Mi-a fost dor de tine, lupule!
– S-ar putea ca lupii să mă înconjoare, spuse Itkovian, dar eu nu mă socotesc unul dintre ei.
– Povestea a ajuns la clanuri, spuse Hetan, dând din cap. Bătrânele nu tac nicio clipă.
– Și femeile tinere? întrebă el, continuând să studieze siluetele de pe culmea dealului.
– Acum sfidezi primejdia, dragul meu.
– Iartă-mă dacă te-am jignit.

– Îți voi ierta un zâmbet, indiferent de motiv. Da, e puțin probabil. Dacă ai simțul umorului, îl ascunzi foarte bine. Mare păcat.
El o privi.
– Păcat? Nu cumva vrei să spui că e tragic?
Ea își îngustă ochii, apoi scoase un șuierat de frustrare și porni să urce panta. Itkovian o urmări un moment, apoi își îndreptă atenția asupra preoților care se adunaseră alături de caleașcă. Rath'Tronul Umbrei se plângea de ceva.
– Au vrut să ne taie răsuflarea! O pantă mai lină, și am fi rămas în caleașcă.
– Chiar dacă aveam cai suficienți, probabil că situația ar fi fost aceeași, spuse Rath'Hood. Asta a fost o insultă premeditată.
– Nici vorbă de așa ceva, camarazi, murmură Keruli. În aceste clipe, roiuri de insecte pișcătoare își încep asaltul asupra noastră. Vă sugerez să nu vă mai văicăriți și să mă însoțiți până pe culme, unde vântul ne va scuti de multe.
Spunând acestea, bărbatul scund, cu fața rotundă, porni la drum.
– Ar trebui să insistăm – au!
Înconjurați de muște, cei trei se repeziră după Keruli.
Humbrall Taur începu să râdă.
– Trebuiau doar să se dea cu grăsime de bhederin.
– Și așa sunt suficient de unsuroși, Căpetenie Războinică, îi răspunse Gruntle. Pe de altă parte, este o inițiere mult mai potrivită pentru vizitatorii noștri – trei preoți mascați care se împleticesc și gâfâie, care își flutură brațele spre fantomele care se rotesc în jurul capetelor lor. Keruli măcar dă dovadă de o anumită demnitate, și probabil că e singurul dintre ei care are un creier demn de acest nume.
– Slavă zeilor! exclamă Stonny.
Gruntle se întoarse spre ea.
– Poftim? Ce e?
– Păi, ai folosit tot vocabularul pe care îl posezi, neisprăvitule. Asta înseamnă că o să rămâi mut tot restul zilei!
Zâmbetul uriașului bărbat se dovedi mult mai fioros decât intenționase.
Itkovian îi urmări pe cei doi Daru pornind la drum, urmați de Humbrall Taur, Hetan și Cafal.
– Eu ce fac, domnule? întrebă căpitanul Norull.

– Nu mă aștepta, îi răspunse el. Acum vorbești în numele Săbiilor Cenușii.
Oftând, ea se îndreptă spre culme.
Itkovian scrută peisajul. În afara cordonului care înconjura baza dealului, cele două armate nu se vedeau. Nu avea să existe o demonstrație vijelioasă de forță pentru a-i intimida pe reprezentanții orașului – un gest de generozitate pe care probabil că preoții nu îl vor observa; și era păcat, deoarece Rath'Hood, Rath'Burn și Rath'Tronul Umbrei trebuiau să simtă ce era aceea umilință.
Ar fi fost de ajuns înțepăturile muștelor și eforturile de a respira la deal.
Aruncă o privire apreciativă spre gărzile malazane. Armele acestora, observă el, erau superb lucrate, chiar dacă păreau puțin uzate. Repararea și cârpirea armurilor fuseseră făcute pe câmpul de luptă. Era o armată care se aflase multă vreme departe de casă, departe de orice surse de aprovizionare. Oamenii cu pielea închisă la culoare, cu chipurile ascunse sub coifurile ciobite, îl studiară, probabil surprinși că el rămăsese acolo, având drept însoțitor tăcut doar un conducător de car de origine Gidrath.
Port uniformă de ofițer. Acum, acestea sunt amănunte înșelătoare. Își scoase mănușile, ridică mâinile și își scoase broșa care îi arăta gradul, după care o lăsă să cadă la pământ. Își dezlegă eșarfa cenușie prinsă în jurul taliei și o aruncă în lături. În cele din urmă, desfăcu baretele coifului cu vizieră.
Soldatul aflat cel mai aproape de el făcu un pas în față.
Itkovian dădu din cap.
– Sunt dispus la un schimb, domnule.
– N-ar fi prea cinstit, îi răspunse soldatul într-o limbă Daru chinuită.
– Iartă-mă dacă te contrazic. Intarsia cu argint și coama din aur ar putea sugera o funcție ornamentală a coifului meu de război, dar te asigur, benzile din bronz și de fier sunt de cea mai bună calitate, la fel ca și apărătoarele de obraji și rețeaua. Are o greutate cu o idee mai mare decât coiful pe care îl porți acum.
Soldatul rămase tăcut câtva timp, apoi își scoase încet coiful din zale.
– Dacă vă răzgândiți...
– Asta nu se va întâmpla.

– Am înțeles. Spuneam doar că, dacă vă răzgândiți, căutați-mă și nu voi avea resentimente. Mă numesc Azra Jael. Grupa a 11-a, cohorta a 5-a, compania a 3-a de pușcași din armata lui Un-Braț.
– Eu sunt Itkovian... cândva soldat al Săbiilor Cenușii.
Făcură schimbul.
Itkovian examină coiful pe care îl ținea în mâini.
– Bine făcut. Sunt încântat.
– Oțel de Aren, domnule. Nu a trebuit să-l repar niciodată, astfel că metalul a rămas solid. Apărătoarea de gât e napană și nu a primit nicio lovitură de sabie.
– Excelent. M-am îmbogățit prin acest schimb, așa că mă simt umilit.
Soldatul nu scoase nicio vorbă.
Itkovian se uită spre culme.
– Crezi că se vor simți jigniți dacă mă voi apropia de ei? Nu țin să risc o părere, desigur, dar aș vrea să aud...
Soldatul păru să se lupte cu o emoție puternică, dar dădu din cap.
– Vor fi onorați de prezența voastră, domnule.
Itkovian schiță un zâmbet.
– Nu cred. Pe de altă parte, aș prefera să mă ignore, dacă e să spun adevărul.
– Atunci, ocolește dealul, domnule. Urcați pe partea cealaltă.
– Bună idee. Mulțumesc, domnule, așa voi face. Și-ți mulțumesc, de asemenea, pentru minunatul coif.
Omul se limită la o simplă înclinare a capului.
Itkovian păși prin cordon, iar soldații aflați de o parte și de alta se retraseră un pas pentru a-i face loc, apoi salutară în timp ce el trecea.
O politețe exagerată, pe care însă o apreciez foarte mult.
Se îndreptă spre latura opusă a dealului. Acea poziție îi permise să vadă cele două armate care își ridicaseră tabăra spre apus. Niciuna nu era mare, dar ambele fuseseră organizate în mod profesional, forțele malazane fiind marcate de patru mici fortărețe, distincte, dar legate între ele, create de culmi și șanțuri cu laturile abrupte. Acestea erau conectate prin drumuri supraînălțate.
Mă impresionează acești străini. Iar acum trebuie să ajung la concluzia că Brukhalian a avut dreptate – dacă am fi rezistat, ei s-ar fi dovedit mai mult decât egalii forțelor superioare numeric

ale Septarhului Kulpath. Ar fi ridicat asediul, dar numai dacă noi am fi rezistat.
Începu urcușul cu coiful malazan sub brațul stâng.
În apropierea culmii vântul era feroce, gonind insectele. După ce ajunse pe vârf, Itkovian se opri o clipă. Prelata contra soarelui, fixată pe stâlpi, era la cincisprezece pași în fața lui. Pe aceasta, care era partea ascunsă a locului oficial pentru negocieri, se aflau un șir de butoiașe cu apă și lăzi decorate care purtau însemnele Ghildei Trygalle Trade – ușor de recunoscut, deoarece negustorii se stabiliseră inițial în Elingarth, patria lui Itkovian. Rămas cu ochii la însemne, se simți mândru în numele lor pentru succesul evident pe care îl aveau.
Dedesubtul prelatei fusese așezată o masă mare, dar toți stăteau departe de ea, chiar în soare, semn că încă nu se încheiaseră formalitățile de prezentare.
Poate că deja a intervenit un dezacord. Probabil din cauza reprezentanților Consiliului Măștii, care și-au exprimat unele nemulțumiri.
Itkovian coti spre stânga și înaintă tăcut, dorind să ocupe o poziție în partea de sub vânt a acoperișului, aproape de butoiașele cu apă.
Însă un ofițer malazan îl observă și se aplecă spre un camarad. Urmă un scurt schimb de cuvinte, apoi un alt bărbat, tot comandant malazan, se întoarse și îl studie pe Itkovian.
După un moment, toți ceilalți făceau același lucru.
Itkovian se opri.
Un războinic uriaș, cu un baros prins pe spate, ieși în față.
– Omul pe care așteptam să îl cunoaștem. Tu ești Itkovian, Nicovala Scutului de la Săbiile Cenușii. Apărător al Capustanului. Sunt Caladan Brood.
– Îți cer iertare, domnule, dar nu mai sunt Nicovală a Scutului și nici soldat al Săbiilor Cenușii.
– Așa ni s-a spus. Cu toate acestea, te rog să te apropii.
Itkovian nu se clinti din loc. Studie chipurile celor care se uitau fix la el.
– Va trebui ca tu să îmi dezvălui sentimentul de rușine, domnule.
Războinicul se încruntă.
– Rușine?
– Exact. M-ai numit apărător al Capustanului, și astfel voi fi silit să accept acest titlu în batjocură, pentru că nu eu am apărat

Capustanul. Sabia Mortală Brukhalian a ordonat ca eu să păstrez orașul până la sosirea voastră. Și nu am reușit asta.
Toți rămaseră muți. Se scurseră câteva bătăi de inimă.
– Nu a fost vorba de batjocură, spuse apoi Brood. Iar tu ai dat greș pentru că nu ai putut învinge. Mă înțelegi, domnule?
Itkovian ridică din umeri.
– Caladan Brood, îți înțeleg argumentul, dar nu văd ce rost ar avea să facem dezbateri semantice. Dacă îmi permiți, aș dori să stau departe de aceste discuții. Te asigur, nu voi avansa comentarii sau păreri.
– Înseamnă că noi vom fi în pierdere, mârâi războinicul.
Itkovian aruncă o privire spre căpitan și rămase șocat văzând că pe obrajii ei brăzdați de vreme se scurgeau șiroaie de lacrimi.
– Vrei să-ți punem la îndoială valoarea, Itkovian? întrebă Brood, iar încruntarea lui se adânci.
– Nu.
– Cu toate acestea, simți că nu meriți să participi la această discuție.
– Poate pentru că încă nu am făcut totul, domnule, dar aceste răspunderi pe care va trebui să le suport sunt ale mele, așa că țin să port povara lor. Nu conduc pe nimeni, de aceea nu am niciun rol în discuțiile care se vor purta aici. Vreau doar să ascult. Adevărul este că nu există niciun motiv să te arăți generos și...
– Te rog, îl întrerupse Caladan Brood. De ajuns. Ești binevenit, Itkovian.
– Mulțumesc.
Ca printr-o înțelegere tacită, demnitarii renunțară la imobilitate și se apropiară de masa mare din lemn. Preoții Consiliului Măștii se așezară la un capăt al ei. Humbrall Taur, Hetan și Cafal ocupară poziții în spatele scaunelor aflate cel mai aproape de ei, arătând limpede că ei vor rămâne în picioare în timpul tratativelor. Gruntle și Stonny se postară față în față, aproape de mijlocul mesei, iar noua Nicovală a Scutului ocupă un loc alături de Stonny. Caladan Brood și cei doi comandanți malazani – unul dintre ei fiind înarmat, observă Itkovian – se așezară la celălalt capăt, în fața preoților. Un războinic înalt, cu părul cărunt, purtând o armură din zale, se așeză la doi pași în spatele lui Brood, în stânga acestuia. Un malazan, purtător de stindard, pendula în spatele comandanților săi, în dreapta.

Dintr-o carafă cu vin îndoit se turnă în cupe, însă înainte ca toate să fie umplute, Rath'Hood începu să vorbească.
– Un loc mai civilizat pentru această adunare istorică ar fi fost Thrallul, palatul din care guvernează conducătorii Capustanului.
– Acum, când prințul este mort, poate vrei să zici, mormăi Stonny, strâmbând din buze. Acel loc nu mai are podea, dacă ai uitat cumva, preotule.
– Am putea numi asta o metaforă structurală, nu? o întrebă Gruntle.
– Dacă ești idiot, ai putea.
Rath'Hood încercă din nou să vorbească.
– Cum spuneam...
– Nu spuneai, ci dădeai un spectacol.
– Vinul este uimitor de bun, murmură Keruli. Având în vedere că aceasta este o întrunire, locul mi se pare potrivit. Eu, unul, am o întrebare sau două pentru comandanții armatei străine.
Comandantul înarmat își drese glasul, apoi spuse:
– Să le auzim.
– Îți mulțumesc, Mare Căpetenie, așa voi face. În primul rând, lipsește cineva, adevărat? Și printre voi nu există niciun Tiste Andii? Și legendarul lor conducător, Anomander Rake, Lordul Seminței Lunii, nu trebuia să fie aici? Adevărat, pe mulți îi nedumerește starea de spirit a Seminței Lunii – avantajele tactice ale unui asemenea edificiu...
– Oprește-te puțin, te rog, îl întrerupse Brood. Întrebările tale sugerează multe lucruri. Nu cred că am progresat atât de mult încât să discutăm chestiuni de tactică. În ceea ce ne privește, Capustanul este doar un punct temporar de oprire din marșul nostru; eliberarea sa de către Barghasti a reprezentat o necesitate strategică, însă, fără îndoială, doar prima dintre cele care vor marca războiului. Mare Preot, sugerezi că dorești să îți aduci contribuția la campanie în mod direct? În aceste momente, prima ta preocupare ar trebui să fie reconstruirea orașului.
Keruli zâmbi.
– Așadar deocamdată ne duelăm în întrebări, dar încă nu avem răspunsuri.
Brood se încruntă.

– Anomander Rake și majoritatea Tiste Andii s-au întors în Sămânța Lunii. Ei – și Sămânța – vor juca un rol în acest război, dar nu vreau să mai dezvolt subiectul.
– E foarte bine că Rake nu este aici, spuse Rath'Tronul Umbrei, cu masca împietrită într-un rânjet. Din nefericire, el este imprevizibil și reprezintă o tovărășie ucigătoare.
– Lucru pe care zeul tău îl poate confirma, spuse Keruli cu un zâmbet, apoi se întoarse din nou spre Brood. Răspunsuri suficiente pentru a îndreptăți altele în replică. Așa cum spui, preocuparea principală a Consiliului Măștii este reconstrucția Capustanului. Dar camarazii mei de aici sunt cu toții – mai puțin guvernatorii improvizați – slujitori ai zeilor lor. Niciunul dintre cei de față nu poate să spună că nu este conștient de starea tumultuoasă a panteonului. Tu, Caladan Brood, porți în spate barosul lui Burn și te lupți în continuare cu răspunderile pe care le presupune acest lucru. În vreme ce Săbiile Cenușii, lipsite de zeul lor, au preferat să îngenuncheze în fața altor doi zei – o pereche, chiar dacă este sudată. Gruntle, fostul meu căpitan de caravană, a renăscut drept Sabia Mortală a unui nou zeu. Zeii Barghastior au fost redescoperiți, o hoardă străveche a puterii și temperamentului nepuse la încercare. Adevărat, privindu-i pe cei strânși aici, singurii agenți nealiniați de la această masă sunt Marea Căpetenie Dujek și adjunctul său, Whiskeyjack. Malazanii.
Itkovian observă imediat expresia brusc rezervată a lordului războinic Caladan Brood și se întrebă care erau răspunderile barosului, pe care le menționase cu atâta seninătate Keruli.
Cu un hohot gros de râs, războinicul cărunt, care stătea în picioare, rupse tăcerea care se înstăpânise.
– În mod convenabil, preotule, ai uitat de *tine*. De Consiliul Măștii, însă demascat. Adevărat, se pare nu este binevenit în compania lor. Însoțitorii tăi își fac zei simpli, dar voi, nu, și de ce asta?
Netulburat, Keruli zâmbi cu blândețe.
– Dragul meu Kallor, te-ai ofilit din cauza propriului blestem. Mai transporți în carul tău acel tron absurd? Da, am bănuit asta.
– Credeam că tu ai fost, spuse șuierat Kallor. O deghizare atât de străvezie...
– Chestiunile de manifestare fizică s-au dovedit problematice.
– Ți-ai pierdut puterea.

– Nu întru totul. Ea a evoluat, așa că m-am văzut silit să mă adaptez și să învăț.
Războinicul duse mâna spre mânerul sabiei.
– Cu alte cuvinte, acum te-aș putea ucide.
– Mă tem că nu, spuse Keruli oftând. Doar în vis, poate. Fiindcă veni vorba, tu nu mai visezi, nu-i așa, Kallor? Abisul te ia în îmbrățișarea lui în fiecare noapte. Uitarea, coșmarul tău.
Fără a se întoarce, Brood spuse cu glas bubuitor:
– Kallor, ia mâna de pe armă. Răbdarea mea în ce te privește a ajuns la capăt.
– Lord războinic, în fața ta nu stă un preot! spuse hârâit războinicul. E un Zeu Străvechi! Însuși K'rul.
– Până și eu am înțeles asta, spuse Brood și oftă.
Preț de câteva bătăi de inimă nimeni nu vorbi, iar Itkovian aproape că auzi modificarea șocantă de putere. Printre ei se afla un Zeu Străvechi. Așezat, cu o expresie senină, chiar la acea masă.
– O manifestare limitată, spuse Keruli, să fiu mai exact.
– Având în vedere soarta lui Harllo, ar fi bine să fie așa, interveni Gruntle, ațintindu-și ochii de felină spre el.
Tristețea apăru pe trăsăturile netede și rotunde ale Zeului Străvechi.
– Regret, așa a fost în acel moment. Gruntle, am făcut tot ce am putut. Îmi pare rău că nu a fost suficient.
– Și eu.
– Ei bine! spuse apăsat Rath'Tronul Umbrei. Atunci, nu poți face parte din Consiliul Măștii.
Malazanul pe nume Whiskeyjack izbucni în râs, iar acest lucru îi făcu să tresară pe toți aflați la masă.
Stonny se răsuci pe scaun, cu fața la Marele Preot al Umbrei.
– Zeul tău știe cu adevărat cât de mic ți-e creierul? Care este problema? Zeii Străvechi nu știu despre strângerea de mână secretă? Masca lui e prea realistă?
– E nemuritor, târfă!
– Asta garantează superioritatea, comentă Gruntle. În sfârșit...
– Nu lua asta în râs, mâncător de șobolani ce ești!
– Și dacă mai îndrăznești să îi spui așa lui Stonny, te voi ucide, zise Daru. Iar în ceea ce privește luatul în râs, mi-e greu să n-o fac. Încercăm cu toții să înghițim implicațiile acestei situații. Un Zeu Străvechi a intervenit în încăierare... împotriva a ceea ce

noi am crezut că e un imperiu muritor – pe Abis, în ce ne-am băgat? Dar în privința ta, singurul tău gând se învârte în jurul ideii de apartenență în consiliul vostru derizoriu și umflat peste măsură. Cred că în clipele astea Tronul Umbrei se face mic de tot.

– Probabil s-a obișnuit cu asta, spuse Stonny, rânjind spre Marele Preot, când vine vorba de această bășică de noroi.

Rath'Tronul Umbrei rămase cu gura căscată.

– Să revenim la sarcina care ne așteaptă, spuse Brood. Cuvintele tale sunt acceptate, K'rul. Pannion Domin ne preocupă pe toți. Ca zei și preoți, fără îndoială că vă puteți găsi rolurile pentru a contracara orice amenințare la adresa panteonului și a coridoarelor – cu toate că știm că sursa acestor amenințări nu este legată direct de Clarvăzătorul Pannion. Părerea mea este că ne aflăm aici pentru a discuta despre organizarea forțelor care vor mărșălui cu noi la miazăzi de fluviu, în inima Domin. Acestea sunt considerații simple, dar esențiale.

– Se acceptă, îi răspunse K'rul. Deocamdată, adăugă el.

– De ce „deocamdată“?

– Anticipez că în cursul acestor dezbateri vor cădea câteva măști, lord războinic.

Humbrall Taur își drese glasul.

– Lucrurile sunt destul de simple, mârâi el. Cafal.

Fiul lui dădu din cap.

– O divizare a forțelor, lorzii mei. Una spre Setta, cealaltă spre Lest. Facem joncțiunea la Maurik, apoi ne continuăm marșul spre Coral. Barghastii Fețe Albe vor merge cu armata lui Un-Braț, pentru că datorită eforturilor lor ne aflăm aici, iar tatălui meu îi place simțul umorului de care dă dovadă acest om – și făcu un gest spre Whiskeyjack, care ridică din sprâncene – dar și cel al zeilor noștri. Apoi, este recomandabil ca Săbiile Cenușii, care acum recrutează Tenescowri, să facă parte din cealaltă armată, pentru că Fețele Albe nu-i vor tolera pe proaspeții recruți.

Atunci luă cuvântul noua Nicovală a Scutului a companiei.

– De acord, în cazul în care Caladan Brood și forțele lui dispersate tolerează prezența noastră.

– Chiar poți descoperi ceva merituos la asemenea creaturi? o întrebă Brood.

– Toți suntem merituoși, domnule, dacă ne asumăm povara pe care o reprezintă uitarea și efortul de a ierta.
Apoi ridică ochii și întâlni privirea lui Itkovian.
Asta este o lecție pentru mine? se întrebă el. Atunci, de ce mă simt deopotrivă mândru și îndurerat de cuvintele ei? Nu, nu de cuvintele ei, sigur asta. De credința ei. O credință pe care, spre tristețea mea, am pierdut-o. Asta este invidia pe care o simți, domnule. Renunță la ea.
– Înseamnă că vom reuși, spuse Caladan Brood după un moment.
Dujek Un-Braț suspină și duse mâna spre cupa lui cu vin.
– Așadar, s-a rezolvat. Mai ușor decât ți-ai fi închipuit, Brood, nu-i așa?
Lordul războinic își dezveli dinții într-un zâmbet de satisfacție, chiar dacă era încordat.
– Da. Toți mergem pe aceeași cale. E bine.
– Prin urmare, putem să trecem la alte chestiuni, spuse Rath'Burn, cu ochii ațintiți asupra lui Caladan Brood. Tu ești cel căruia i s-a dăruit barosul, concentrarea puterii lui Burn. Ție ți-a fost încredințată misiunea de a o trezi atunci când va fi cea mai mare nevoie de ea.
Zâmbetul lordului războinic deveni feroce.
– Da, pentru ca astfel să distrug toate civilizațiile de pe această lume. Fără îndoială că socotești nevoia ei drept suficient de urgentă, Mare Preoteasă.
– Iar tu nu îndrăznești asta? se răsti ea, aplecându-se în față, cu palmele pe tăblia mesei. Ai înșelat-o!
– Nu! Am constrâns-o!
Răspunsul lui o lăsă fără grai câteva momente.
– În Darujhistan există un magazin de covoare, spuse Gruntle. Când calci pe podeaua lui simți că descoperi strat după strat de pricepere artistică. Acestea sunt lecțiile pe care muritorii le-au dat zeilor. Păcat că ei continuă să se împleticească – cred că ar fi trebuit să înțeleagă asta deja.
Rath'Burn se întoarse spre el.
– Tăcere! Nu știi nimic despre asta! Dacă Brood nu acționează, Burn va muri! Iar dacă ea moare, același lucru se va întâmpla cu viața din lumea noastră! Aceasta este alegerea, neghiobule! Între distrugerea câtorva civilizații corupte și anihilarea totală – pentru ce ai opta?

– Ei bine, pentru că tot m-ai întrebat...
– Retrag întrebarea, pentru că ești la fel de nebun ca și lordul războinic. Caladan Brood, trebuie să cedezi barosul. Mie. Acum, pe loc. În numele lui Burn, Zeița Adormită, ți-l cer.
Lordul războinic se ridică și își desprinse arma din spinare.
– Atunci, poftim.
Îl întinse cu mâna dreaptă.
Rath’Burn clipi, apoi se ridică brusc în picioare și ocoli masa.
Prinse în ambele mâini coada învelită în aramă a barosului.
Brood îi dădu drumul din mână.
Arma căzu. Zgomotul produs de ruperea oaselor încheieturilor femeii străpunse aerul. Rath’Burn începu să țipe chiar în clipa în care dealul se cutremură sub impactul capului masiv al barosului. Cupele de pe masă săriră și vinul din ele se împrăștie pe tăblia ei. Fără a mai ține arma, Rath’Burn căzuse în genunchi și își încrucișase brațele în poală.
– Artanthos, spuse Dujek, cu ochii ațintiți asupra lui Brood – care o privea pe femeie cu o expresie lipsită de patimă – găsește-ne un vraci. Unul bun.
Soldatul care stătea în spatele Marii Căpetenii se îndepărtă.
Lordul războinic se adresă Marii Preotese.
– Femeie, deosebirea dintre tine și zeița ta este credința. La urma urmelor, e ceva simplu. Vezi doar două căi care îmi sunt deschise. Adevărat, la început, așa a socotit și Zeița Adormită. Ea mi-a dat arma și libertatea de a alege. M-am înfrânat în a acționa, m-am înfrânat în a face acea alegere, și m-am socotit laș. Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg ce altceva mi-a mai dat. Probabil că încă sunt, dar, în cele din urmă, în mintea mea a apărut o urmă de înțelepciune.
– Credința lui Burn, spuse K’rul. Așa ai găsit a treia cale.
– Da. Credința ei.
Artanthos apăru cu un alt malazan, dar Brood întinse o mână pentru a-i opri.
– Nu. O voi vindeca eu. La urma urmelor, ea nu trebuia să știe.
– Ești prea generos, murmură K’rul. Lord războinic, femeia asta și-a abandonat demult zeița.
– Nicio călătorie nu este prea lungă, răspunse Brood, lăsându-se în genunchi în fața lui Rath’Burn.

Itkovian îl văzuse pe Înaltul Denul dezvăluit de Destriantul Karnadas, plin de infecția care otrăvea coridoarele. Ceea ce vedea acum era curat, neatins și îngrozitor de puternic.
K'rul se ridică brusc și privi în jur.
Rath'Burn icni.
Ciudatele acțiuni ale Zeului Străvechi îi atraseră atenția lui Itkovian, astfel că urmări privirea lui K'rul. Și văzu un alt grup care sosise pe culmea dealului și rămăsese la distanță, în dreapta prelatei. Dintre cei patru nou-sosiți, Itkovian îl recunoscu doar pe căpitanul Paran, dar nu la el se uita Zeul Străvechi.
Din câte se părea, din spatele grupului, un bărbat înalt, zvelt, cu pielea întunecată, schițând un zâmbet, își concentrase privirea asupra lui Brood. După un moment, instinctul îl făcu să se uite la K'rul. Bărbatul răspunse atenției pierdute a Zeului Străvechi cu o ridicare ușoară, dar inegală, a umerilor – de parcă ar fi purtat o greutate invizibilă pe umărul stâng.
Itkovian îl auzi pe K'rul oftând.
Rath'Burn și Caladan Brood se ridicară în același timp. Oasele ei se sudaseră la loc. Antebrațele ei dezgolite nu erau marcate de umflături sau vânătăi. Preoteasa părea să fie în stare de șoc și se rezemă de lordul războinic.
– Ce înseamnă asta? întrebă Kallor. Coridorul acela nu avea nici urmă de otravă.
– Așa este, spuse zâmbind K'rul. Se pare că boala a fost îndepărtată de acolo. Temporar, dar suficient. Probabil că asta este încă o lecție privind puterile credinței, pe care mă voi strădui să o urmez.
Itkovian își îngustă ochii. Spusele lui au două înțelesuri. Unul pentru noi. Celălalt, mai adânc, pentru bărbatul care stă acolo.
Un moment mai apoi, femeia înaltă, cu chipul serios, care se afla alături de căpitanul Paran, se apropie de masă.
Văzând-o, Kallor făcu un pas în spate.
– Mare neglijență să scapi barosul astfel, îi spuse ea cu glas tărăgănat lordului războinic.
– Silverfox. Ne întrebam dacă te vom mai vedea vreodată.
– Dar ai trimis-o pe Korlat să mă urmărească, lord războinic.
– Doar ca să știu unde te afli și încotro te îndrepți. Se pare că ea s-a rătăcit, pentru că încă nu s-a întors.

– A fost îndrumată temporar într-o direcție greșită. T'lan Ay-ii mei o înconjoară acum și o conduc încoace. Nevătămată.
– Mă simt ușurat să aud asta. Din vorbele tale presupun că a Doua Adunare s-a încheiat.
– Da.
Văzându-l pe căpitanul Paran, Whiskeyjack se apropie de el pentru a discuta între patru ochi. Bărbatul înalt, brunet, li se alătură.
– Spune-ne, continuă lordul războinic, la Adunare a participat și altă armată?
– T'lan Imassii mei au o misiune care le cere să se îndrepte spre Pannion Domin. Spre beneficiul tău, în cazul în care mai există Vânători K'Chain Che'Malle, pentru că ne vom ocupa noi de ei.
– Probabil că nu dorești să ne explici care este misiunea pe care ai menționat-o.
– Lord războinic, este vorba de probleme private, care nu au nicio legătură cu tine sau cu războiul tău.
– Nu-i da crezare, mârâi Kallor. Îl vor pe Clarvăzător – pentru că ei știu ce este el – un Tiran Jaghut.
Silverfox se întoarse spre Kallor.
– Și dacă l-ai captura pe Clarvăzătorul Pannion, ce ai face cu el? Este dement, mintea i-a fost compromisă de Coridorul Haosului și de manipulările Zeului Schilod. Execuția este singura soluție. Lasă asta în seama noastră, pentru că noi existăm pentru a-i ucide pe Jaghuti.
– Nu întotdeauna, interveni Dujek.
– Ce vrei să insinuezi?
– Nu cumva unul dintre T'lan Imass a însoțit-o pe Adjunctă când aceasta l-a eliberat pe Tiranul Jaghut la miazăzi de Darujhistan?
Silverfox păru tulburată.
– Cel fără de Clan. Da. O întâmplare pe care încă nu o înțeleg. Cu toate acestea, acel Tiran a fost trezit dintr-un somn blestemat, pentru a muri cu adevărat.
Se auzi o nouă voce.
– De fapt, deși epuizat, Raest era admirabil de viu ultima oară când l-am văzut.
Silverfox se întoarse.
– Ganoes, ce vrei să spui? Tiranul a fost ucis.
Bărbatul rubicond și scund aflat acum alături de căpitanul Paran își scoase batista din mânecă și își șterse fruntea.

– Ei, cât privește asta... nu chiar, recomandă Kruppe fără voia sa. Lucrurile au fost destul de încurcate.
– O Casă a Azath l-a luat pe Tiranul Jaghut, spuse K'rul. Din câte înțeleg eu, planul malazan urmărea să-i forțeze mâna lui Anomander Rake – o confruntare menită să îl slăbească, dacă nu să-l ucidă. După cum s-a văzut, Raest nu a ajuns față în față cu Lordul Seminței Lunii...
– Nu văd ce importanță are asta, îl întrerupse Silverfox. În cazul în care Cel fără de Clan și-a încălcat jurământul, va trebui să îmi dea socoteală.
– Eu voiam să spun că pretinzi că T'lan Imass și ceea ce fac sau nu fac ei este separat de toți și toate, interveni Dujek. Insiști asupra detașării, dar, ca veteran al campaniilor malazane, îți spun că ceea ce afirmi este întru totul neadevărat.
– Probabil că Logros T'lan Imass au fost... derutați. Dacă așa stau lucrurile, ambivalența este de domeniul trecutului. Doar dacă nu cumva vrei să negi autoritatea pentru care m-am născut.
Nimeni nu scoase o vorbă drept răspuns.
Silverfox dădu din cap.
– Foarte bine. Vi s-a comunicat care este poziția T'lan Imass. Îl vom deține pe acest Tiran Jaghut. Vrea cineva de aici să ne conteste pretențiile?
– Femeie, având în vedere amenințările implicite din cuvintele tale, asta ar fi o atitudine nesăbuită, spuse scrâșnit Brood. Eu, unul, nu am de gând să mă ciorovăiesc și să trag de membrele Clarvăzătorului. Se întoarse spre Dujek. Mare Căpetenie, ce ai de zis?
Soldatul cu un braț făcu o grimasă, apoi clătină din cap.
Dintr-un motiv pe care nici nu putea spera să îl explice, atenția lui Itkovian fu atrasă de acel Daru scund și gras. Pe buzele unsuroase și rotunjite ale acestuia apăruse un zâmbet nevinovat.
Aceasta este adunarea cea mai feroce a puterilor. Însă de ce cred că însuși centrul eficacității este acest bărbat scund? El este respectat chiar și de K'rul, ca și cum un companion admirativ și-ar aținti ochii asupra unui geniu... de o viață, probabil. Un geniu ale cărui talente au ajuns să le depășească pe cele ale stăpânului său. Însă în acea privire nu există nici urmă de invidie, nici măcar mândrie – ceea ce, la urma urmelor,

sugerează întotdeauna posesia. Nu, emoția este mult mai subtilă și mai complexă.
– Trebuie să discutăm problemele de aprovizionare, spuse într-un târziu Caladan Brood.
Marea Preoteasă încă se sprijinea de el. Cu o delicatețe surprinzătoare, o conduse către scaunul ei și îi vorbi cu glas scăzut. Drept răspuns, ea dădu din cap.
– Barghastii sunt pregătiți pentru asta, spuse Cafal. Cantitățile pe care le-ați solicitat pot fi obținute.
– Dar la ce preț? întrebă Dujek.
Tânărul războinic surâse.
– Vi se vor părea mai mult sau mai puțin suportabile.
Silverfox se îndepărtă, de parcă ar fi vrut să arate că spusese tot ce avea de spus și că nu o interesau aspectele comune care trebuiau analizate. Itkovian observă că Paran, însoțitorul său brunet și Whiskeyjack plecaseră deja. Fără să ia în seamă privirea încruntată a lui Stonny, care stătea față în față cu el, Gruntle părea să fi început să moțăie pe scaun. Rath'Hood și Rath'Tronul Umbrei ședeau moale pe scaunele lor, iar măștile aveau expresii ursuze – ceea ce îl făcu pe Itkovian să se întrebe cât de bine puteau controla preoții acele dispozitive lăcuite, cu balamale.
Noua Nicovală a Scutului a Săbiilor Cenușii rămase nemișcată, privindu-l fix pe Itkovian cu o tristețe neascunsă.
Și cu milă.
Atrag atenția. Prea bine.
Făcu un pas înapoi, se întoarse și se îndreptă spre partea din spate a prelatei.
Rămase surprins să îi găsească pe Paran, Whiskeyjack și pe bărbatul brunet așteptând acolo. Li se alăturase o femeie înaltă, cu piele neagră ca noaptea și cu o atitudine marțială, care îl măsură pe Itkovian cu ochi migdalați, extraordinari, de culoarea ierbii pârjolite de soare.
Întâlnindu-i privirea, Itkovian fu cât pe ce să se împiedice. Pe colții lui Fener, câtă tristețe – o eternitate de lipsuri... e existență pustie.
Cu o expresie de uimire, apoi de alarmă, ea își mută privirea de la el.
Nu e pentru mine. Pentru îmbrățișarea mea. Nici vorbă. Unele răni nu se vindecă niciodată, iar unele amintiri nu trebuie

redeșteptate. Nu arunca nicio lumină asupra acelei bezne. E prea mult. Apoi își dădu seama de alt lucru. Fener dispăruse, iar odată cu el, și protecția. Itkovian era mai vulnerabil ca niciodată. Vulnerabil la durerea lumii, la suferința ei.

– Itkovian, speram că vei veni, spuse căpitanul Paran. El este comandantul meu, Whiskeyjack. Și Ben-cel-Iute, de la Arzătorii de Poduri. Iar Tiste Andii este Korlat, adjuncta lui Anomander Rake. Suntem încântați că te afli printre noi. Ni te alături?

– Am în cort un butoiaș neliniștit de bere Gredfallen, spuse Whiskeyjack.

Jurământul meu...

– Invitația e binevenită, domnilor. Accept. Și vă mulțumesc. Doamnă, i se adresă el lui Korlat, scuzele mele.

– Eu trebuie să-mi cer iertare, am fost luată prin surprindere și n-am realizat ceea ce ești.

Cei trei malazani se uitară când la unul, când la celălalt, dar niciunul nu îndrăzni să pună vreo întrebare sau să facă un comentariu.

– Îngăduiți-mi să vă conduc, spuse Whiskeyjack în cele din urmă, și porni în josul pantei, spre tabăra lui Un-Braț.

Ben-cel-Iute, Arzătorul de Poduri, merse alături de Itkovian.

– Se pare că Silverfox ne-a surprins pe toți astăzi.

– Domnule, nu o cunosc, astfel că nu pot face nicio remarcă privind dispoziția ei.

– Nu ai simțit nimic venind dinspre ea?

– Nu am spus asta.

Bărbatul zâmbi, arătându-și dinții albi.

– Destul de adevărat. Nu ai spus-o.

– A făcut ceva teribil de greșit, domnule, însă acest lucru nu o apasă defel.

Ben-cel-Iute scoase un șuierat printre dinți când expiră.

– Deloc? Ești convins? Pe răsuflarea lui Hood, asta nu e bine. Nu e bine deloc.

– Nightchill, spuse Paran, aflat în spatele lor.

Ben-cel-Iute aruncă o privire peste umăr.

– Așa crezi?

– Știu, vrăjitorule. Și, pentru a înrăutăți lucrurile, Nightchill a reprezentat – reprezintă – mai mult decât ne-am închipuit. Nu doar un Mare Mag al Imperiului. Ea e foarte tăioasă – perechea

ei, Bellurdan, realiza echilibrul, dar în ceea ce îl privește pe Thelomen, nu simt nimic.
– Iar Tattersail?
– Stă în umbră. Observă, dar, din câte se pare, fără prea mult interes.
– Subiectul era o femeie pe nume Silverfox, murmură, însă tu te-ai referit la ceilalți trei.
– Îmi pare rău. Toți, renăscuți în Silverfox. E o poveste lungă.
El dădu din cap.
– Probabil că toți aveau nevoie să trăiască alături de ceilalți, indiferent cât de deosebite le erau firile.
– Da, murmură Paran. Nu mă surprinde că a avut loc un război al voințelor.
– În sinea ei nu există niciun război, spuse Itkovian.
– Poftim?
– S-au înțeles perfect, domnule. În interior, ea este calmă.
Ajunseră pe teren drept și se apropiară de tabăra malazană. Whiskeyjack și Korlat pășiră alături, apropiați, luând-o cu șase pași înainte.
– Asta este cea mai surprinzătoare revelație a zilei, murmură Ben-cel-Iute.
– Deocamdată, spuse Paran. Ceva îmi spune că încă nu s-a încheiat seria surprizelor.
– Domnilor, se auzi o voce șuierătoare din urma lor. Un moment, vă rog, cât picioarele formidabile, dar întristător de scurte, îl vor propulsa pe Kruppe până ajunge în tovărășia voastră!
Exprimarea elaborată se dovedi suficientă pentru a reduce distanța, întrucât cei trei bărbați se opriră pentru a-i îngădui lui Kruppe, care gâfâia, să îi ajungă din urmă, după care își reluară mersul.
– Vânt al fortunei! spuse Kruppe printre gâfâieli. A purtat spre Kruppe toate vorbele voastre...
– Ce bine, mormăi Ben-cel-Iute. Și fără îndoială că ai de făcut comentarii în legătură cu Silverfox.
– Exact! La urma urmelor, Kruppe a fost martor la acea Adunare îngrozitoare. Însă toată alarma declanșată de respectivul eveniment s-a stins în sinea lui, pentru că adevărurile au apărut din beznă ca să se ploconească la picioarele în papuci ale lui Kruppe.

– Asta evocă o imagine în care tu te-ai împiedicat și ai căzut în nas, Daru, spuse vrăjitorul.
– Greșit conceput, Kruppe recunoaște asta, însă niciunul dintre voi nu l-a văzut pe Kruppe dansând! Și dansează cu o pricepere și o grație care vă taie răsuflarea – ba nu! El alunecă precum un ou întreg pe o tigaie bine unsă cu grăsime. Să se împleticească? Să cadă? Kruppe? Niciodată!
– Ai vorbit de adevăruri, îi reaminti Paran.
– A, da! Adevăruri, care se gudură precum niște cățeluși în jurul lui Kruppe, după care el și-a așezat palma mângâietoare pe fiecare, pe rând, așa cum ar face orice stăpân grijuliu. Urmarea? Kruppe spune că totul este bine în sinea lui Silverfox! Stați liniștiți. Fiți calmi. Cre...deți-mă. Au!
– Iar te-ai împiedicat?
– Asta-i o prostie. Chiar și confuziile lingvistice au o anumită valoare.
– Serios? Cum asta?
– Hm, chestiunea este prea simplă pentru a fi exprimată în cuvinte obișnuite. Nu trebuie să ne îndepărtăm prea mult de subiect, care se referea la chestiunea adevărului.
– Care se gudură ca niște cățeluși.
– Adevărat, căpitane. Ca niște pui de lup, mai precis.
Cei doi malazani se opriră brusc, imitați după un moment de Itkovian, când șuvoiul de cuvinte hipnotizante, ca din vis, rostite de Kruppe dezvăluiră brusc o materialitate, ca și cum s-ar fi învârtejit în fața unei stânci.
O stâncă... unul dintre adevărurile lui Kruppe? Malazanii sunt obișnuiți cu asta – ori, pur și simplu, sunt mai inteligenți decât mine.
– Spune odată, mârâi Paran.
– Să spun, ce anume, dragul meu căpitan? La urma urmelor, Kruppe se desfată cu ambiguități șirete, și astfel își tezaurizează secretele așa cum trebuie să procedeze orice depozitar respectabil de secrete. Subiectul îl privește pe fostul mercenar jurat onoarei care merge alături de noi? Indirect, da. Ori, mai curând, compania pe care a părăsit-o de curând. Indirect, Kruppe insistă asupra acestui aspect. Doi zei străvechi, cândva doar spirite, primii care se amestecă printre muritori – acei T'lan Imass de demult, din carne și sânge – cei mai străvechi dintre companioni. Iar neamurile lor, care au făcut la fel, încă pășesc

alături de T'lan Imass. Doi zei-lup, da? Nu-și amintește nimeni povestea despărțirii lor, căutarea lor reciprocă și eternă? Desigur, toți o știți. O poveste foarte tristă, de genul celor pe care copiii impresionabili nu o uită niciodată. Dar ce i-a despărțit? Ce spune povestea? *Apoi, într-o zi, oroarea a vizitat tărâmul. Oroarea venită din cerul întunecat. Coborâtă pentru a sfărâma lumea. Și astfel, zeii au fost despărțiți, și nu s-au mai putut îmbrățișa.* Și povestea continuă tot așa, la nesfârșit. Domnilor, oroarea era coborârea Celui Căzut, bineînțeles. Iar vindecare cerută de puterile supraviețuitoare s-a dovedit dificilă, o sarcină împovărătoare, apăsătoare. Zeii Străvechi au făcut tot ce au putut, dar înțelegeți, ei erau mai tineri decât cei doi zei-lup și, lucru mai important, nu au găsit că ascendența pășea în același ritm cu oamenii – ori cu aceia care aveau să devină într-o bună zi umani, adică...

– Încetează, te rog, se răsti Paran.

– Kruppe nu poate! Dacă mă opresc acum, ar însemna să pierdem tot ce trebuie spus! Tot ce rămâne sunt amintirile cele mai firave, și chiar și ele pier în fața întunericului care coboară. Fragmentele fragile vin ca visele încărcate, iar promisiunile reunirii și renașterii se pierd, nerecunoscute, mântuirea promisă rătăcește singură prin tundră, urlând odată cu vântul – și totuși mântuirea este la îndemână! Spiritele despărțite sunt unite prin hotărârea lor. Un spirit dur, care le menține pe celelalte pe calea lor, în ciuda durerii pe care ceilalți trebuie să o îndure. Un alt spirit, care să îmbrățișeze strâns durerea abandonului până când poate găsi răspunsul potrivit! Și un al treilea spirit, plin de iubire și compasiune – chiar dacă este nesocotit, recunosc asta – pentru a da gust momentului care încă nu s-a întâmplat. Și al patrulea, care are puterea de a vindeca vechile răni...

– Al patrulea? se miră Ben-cel-Iute. Cine este al patrulea în Silverfox?

– Păi, copilul-sămânță al unui Aruncător de Oase T'lan Imass, bineînțeles. Fiica lui Pran Chole, cea al cărui adevărat nume este cel sub care o știm noi!

Trecându-și privirea dincolo de Kruppe, Itkovian îi văzu pe Korlat și pe Whiskeyjack la douăzeci de pași depărtare, stând în fața unui cort mare și urmărindu-i. Curioși, fără îndoială, însă păstrând o distanță respectuoasă.

– De aceea, Kruppe le recomandă tuturor răbdare, reluă Daru după un moment pe un ton profund satisfăcut, împreunându-și degetele pufoase și lăsându-le astfel să se odihnească pe pântec. Răbdare. Așteptați ceea ce trebuie așteptat.
– Și, după părerea ta, asta este explicația? îl întrebă Paran încruntându-se.
– E însăși paradigma explicației, dragi prieteni. Convingătoare, limpede, chiar dacă este exprimată oarecum ciudat. Precizia este o artă exactă. Pertinența este preeminentă și exclude ocolirea adevărului. La urma urmelor, adevărurile nu sunt lucruri de rând.
Itkovian se întoarse spre Whiskeyjack și Korlat și se îndepărtă.
Paran strigă după el:
– Itkovian!
– Mi-am amintit de berea Gredfallan, răspunse el peste umăr. Au trecut ani, dar nevoia este la fel de copleșitoare.
– De acord. Așteptăm.
– Da, voi trei! Așteptați. Dar ce facem cu setea prodigioasă a lui Kruppe?
– Te rog, îi răspunse Ben-cel-Iute, pornind pe urmele lui Itkovian și Paran, să o potolim – dar în altă parte.
– Oho! Dar nu Whiskeyjack este acela care îi face semn lui Kruppe să vină încoace? Whiskeyjack e un soldat generos și amabil. O clipă! Kruppe vă va ajunge din urmă!

Cele două femei-pușcaș stăteau pe bolovanii care făceau parte dintr-un vechi cerc tipi, aflat la cincisprezece pași de locul în care se afla Silverfox. Umbrele creșteau pe măsură ce ziua se încheia deasupra preriei.
– Așadar, murmură una dintre ele, cât crezi că mai durează?
– Cred că ia legătura cu T'lan Imass. Vezi vârtejurile de praf din jurul ei? Ar putea dura toată noaptea.
– Mi-e foame.
– Da, recunosc că mi-am îndreptat ochii spre baretele din piele, draga mea.
– Problema este că au uitat de noi.
– Nu asta e problema. Probabil că nu le mai suntem de folos. Ea nu are nevoie de gărzi de corp. Mai ales de niște muritoare amărâte ca noi. Iar noi am văzut deja ce trebuia să vedem, asta înseamnă că întârziem cu raportul.

– Iubire, nu trebuie să raportăm nimic. Ai uitat? Cine vrea informații de la noi să vină aici și să întrebe.
– Adevărat, doar că nu vine nimeni. Am spus asta de la bun început.
– Asta nu înseamnă că trebuie să ne ridicăm și să plecăm. Pe de altă parte, uite că se apropie cineva.
Cealaltă femeie se răsuci pe piatră. După un moment, își drese glasul.
– Nu e cineva căruia se presupune că ar trebui să îi raportăm. Hood mi-e martor, nici măcar nu îi recunosc.
– Ba da. Pe una. Aceea este Haradas, vrăjitoarea-negustor de la Ghilda Trygalle.
– Și cealaltă e soldat, după părerea mea. O fată Elin, uite ce frumos își leagănă șoldurile.
– Dar are o față dură.
– Te doboară cu ochii. Ar putea fi de la Săbiile Cenușii – am văzut-o la negocieri.
– Da, vin spre noi.
– Vin și eu, se auzi o voce din stânga lor la câțiva pași depărtare.
Femeile-pușcaș se întoarseră și o văzu pe Silverfox apropiindu-se.
– Oh, ce înseamnă asta? întrebă una dintre ele.
– O adunare a femeilor.
Soldatul își drese glasul.
– Nu vom bârfi, nu-i așa?
Auzind tonul glumeț, Silverfox zâmbi.
– În neamul Rhivi, bărbații sunt cei care bârfesc. Femeile sunt prea ocupate ca să le ofere subiecte de bârfă.
– Aha. Asta e ceva neobișnuit. Credeam că există tot felul de legi străvechi împotriva adulterului și a altor păcate. Alungarea, lapidarea, așa fac triburile, nu?
– Nu și Rhivi. Amorul cu bărbatul alteia este un sport grozav. Mai bine zis, pentru femei. Bărbații iau lucrurile prea în serios, desigur.
– După mine, iau prea multe lucruri în serios, murmură o femeie-pușcaș.
– Din cauza importanței pe care și-o dau, spuse Silverfox și dădu din cap.
Haradas și însoțitoarea ei se apropiară. În urma lor, încă la șaizeci de pași depărtare, venea un Barghast.

Vrăjitoarea-negustor se înclină spre Silverfox, apoi spre cele două malazane.
– Amurgul e un moment magic, nu?
– Ce vrei să întrebi? spuse Silverfox cu glas tărăgănat.
– Ceva ce pornește dintr-un gând, Aruncătoare de Oase, care mi-a venit recent, de aceea am venit la tine.
– Ai rămas aici prea multă vreme, Haradas.
– Probabil. Problemele de aprovizionare continuă să fie o plagă pentru aceste armate, după cum bine știi. La negocieri, Barghastii Fețe Albe s-au oferit să asigure o parte mulțumitoare din ceea ce este nevoie. În ciuda siguranței pe care o etalează, cred că și ei vor constata curând că resursele lor sunt limitate.
– Trebuie să întrebi de Tellann, spuse Silverfox.
– Da, adevărat, așa voi face. Coridorul T'lan Imassilor trebuie să rămână neinfectat. Întreb cu respect dacă ghilda noastră ar putea folosi calea...
– Neinfectat. Da, așa rămâne. Cu toate astea, în Tellann există potențial de violență și riscuri pentru caravanele voastre.
Haradas ridică din sprâncene.
– Este atacat?
– Într-un fel. Tronul sălașului Fiarei este... contestat. Între T'lan Imass există renegați. Jurământul slăbește.
Vrăjitoarea oftă.
– Îți mulțumesc pentru că m-ai prevenit, Aruncătoare de Oase. Desigur, riscurile intră în calcul atunci când vorbim de Ghilda Trygalle Trade. Așa se explică prețurile cămătărești pe care le cerem pentru serviciile noastre. Așadar, ne permiți să folosim coridorul Tellann?
Silverfox ridică din umeri.
– Nu văd niciun motiv să vă interzic. Aveți mijloace pentru a modela un portal în coridorul nostru? Dacă nu, pot să...
– Nu e nevoie, Aruncătoare de Oase, spuse Haradas cu o schiță de zâmbet. Am descoperit demult asemenea mijloace, însă în ceea ce îi privește pe T'lan Imass și având în vedere accesibilitatea coridoarelor mai puțin... civilizate, astfel de portaluri nu au fost folosite niciodată.
Silverfox o studie îndelung pe vrăjitoare.
– Impresionant. Nu pot decât să trag concluzia că Ghilda Trygalle Trade este condusă de o cabală de Mari Magi cu puteri unice. Știi că nici măcar cei mai puternici și mai pricepuți magi ai

Imperiului Malazan nu au reușit să dezlege secretele coridorului Tellann? Aș vrea să-i cunosc într-o bună zi pe fondatorii ghildei voastre.
Zâmbetul lui Haradas deveni mai generos.
– Sunt convinsă că vor fi încântați și onorați să te cunoască, Aruncătoare de Oase.
– Vrăjitoareo, probabil ești prea generoasă în numele lor.
– Nicidecum, te asigur. Sunt încântată că problema s-a rezolvat atât de lesne.
– Suntem cu adevărat o adunare feroce, murmură Silverfox.
Haradas clipi mirată, apoi își reveni și continuă:
– Permite-mi să ți-o prezint pe noua Nicovală a Scutului, căpitanul Norul.
Soldatul făcu o plecăciune.
– Aruncătoare de Oase. Ezită, apoi expresia feței ei îi trădă hotărârea. Săbiile Cenușii sunt jurate lui Togg, Lupul Iernii, și lui Fanderay, Lupoaica Iernii.
– Interesante alegeri, spuse Silverfox. Amanții pierduți etern, însă în compania voastră, de două ori jurată, ei sunt uniți în spirit. Un gest îndrăzneț și curajos, Nicovală a Scutului.
– Aruncătoare de Oase, Togg și Fanderay nu mai sunt pierduți unul pentru celălalt. Fiecare dintre ei a prins urma celuilalt. Felul în care te porți pare să spună că nu ai cunoștință de acest lucru, ceea ce mă derutează.
Veni rândul lui Silverfox să se încrunte.
– De ce ar trebui să știu? Nu mă interesează străvechii zei-lup...
Rosti cuvintele cu glas din ce în ce mai scăzut, până se lăsă tăcere. Nicovala Scutului continuă:
– Aruncătoare de Oase, Chemătoarea celei de-a Doua Adunări a T’lan Imass, te rog oficial să renunți la T’lan Ay – copiii zeilor noștri.
Tăcere.
Cu ochii întredeschiși și fără nicio expresie pe chipul rotund, Silverfox îl privi pătrunzător pe comandantul Săbiilor Cenușii. Apoi un tremur trecu peste trăsăturile ei.
– Nu înțelegi, spuse ea în șoaptă într-un târziu. Am nevoie de ei.
Nicovala Scutului își înclină capul.
– De ce?
– Pentru un... un *dar.* O recompensă. Am jurat.
– Cui?

– Mie însămi.
– Și în ce fel sunt implicați T'lan Ay în oferirea acestui dar? Ei au stat alături de T'lan Imass, adevărat. Dar nu trebuie să fie *posedați*. Nu de T'lan Imass. Și nici de tine.
– Dar au fost reuniți în Ritualul Tellann, Prima Adunare...
– Au fost cuprinși. Din neștiință. Legați de loialitatea și iubirea față de carnea și sângele Imass. Așa că, și-au pierdut sufletele. Zeii mei vin, iar prin strigătele lor – care acum îmi apar noapte de noapte în vise – ei cer o reparație.
– Mă văd silită să te refuz, spuse Silverfox. Nu voi ceda T'lan Ay decât atunci când Togg și Fanderay vor sosi, fizic, și își vor manifesta puterea pentru a-și susține revendicarea.
– Aruncătoare de Oase, îți riști viața.
– Zeii-lup vor declara război împotriva T'lan Imass? Nicovală a Scutului, ei și T'lan Ay vor sări la beregatele noastre?
– Nu știu. Va trebui să dai socoteală pentru hotărârea pe care ai luat-o. Dar mă tem pentru tine, Aruncătoare de Oase. Togg și Fanderay sunt *fiare* ascendente. Sufletele lor rămân de nepătruns pentru unii ca noi. Cine poate prezice ce se află în inimile unor asemenea creaturi?
– Unde se află ei acum?
Nicovala Scutului ridică din umeri.
– În miazăzi. Se pare că ne vom îndrepta cu toții în Pannion Domin.
– Înseamnă că mai am vreme.
– Realizarea acelui dar ți-ar putea aduce moartea.
– Întotdeauna e un schimb echitabil, murmură Silverfox pe jumătate pentru sine.
Auzind acele cuvinte, femeile-pușcaș schimbară o privire scurtă, legendară în armata lui Un-Braț.
După ce sosise, femeia Barghast rămăsese la câțiva pași depărtare, urmărind cu ochi întunecați schimbul de cuvinte dintre Nicovala Scutului și Silverfox. În tăcerea lăsată, ea râse gutural, atrăgând atenția tuturor.
– Mare păcat că nu există bărbați demni de această tovărășie, spuse ea cu glas gros. Văzându-vă, mi-am reamintit de adevărata sursă a puterii din această lume. Pușcași-femei, o Nicovală a Scutului a Săbiilor Cenușii, o vrăjitoare și încă una. Iar acum, pentru a completa tabloul, o fiică a Fețelor Albe... care vă aduce mâncare și vin.

Zâmbind, cele două femei-pușcaș săriră în picioare.
– Cum să nu bârfesc! strigă Hetan. Nicovală a Scutului! Itkovian nu mai respectă jurămintele, adevărat? Mă pot culca atunci cu el.
– Dacă îl prinzi, îi răspunse Sabia Cenușie, arcuindu-și o sprânceană.
– Chiar de-ar avea cincizeci de picioare, tot îl prind! Silverfox! Ce se întâmplă cu Kruppe?
Aruncătoarea de Oase clipi nedumerită.
– Ce e cu el?
– Ești o femeie masivă. L-ai putea prinde sub tine! Lasă-l să schelălăie!
– Ce imagine înfiorătoare.
– De acord, e rotund și murdar, dar inteligent, da? Inteligența încinge sângele, nu-i așa? Am auzit că, deși arăți ca o femeie, ai rămas copil în ceea ce este mai important. Stârnește-ți dorințele, fato! Ai conviețuit prea multă vreme cu strigoii și cu cei uscați! Prinde sulița cu ambele mâini, asta zic mereu!
Silverfox clătină din cap.
– Spui că ai adus vin?
Zâmbind tot mai larg, Hetan se apropie.
– Da, două ploști la fel de mari cât sânii voștri și fără îndoială la fel de dulce. Strângeți-vă, femei formidabile, și să petrecem!
Haradas zâmbi.
– Minunată idee, mulțumesc.
Nicovala Scutului ezită. Aruncă o privire spre femeile-pușcaș, apoi își scoase coiful. Oftă adânc.
– Să lăsăm lupii să aștepte, spuse ea. Nu pot perpetua lipsa de maniere a predecesorului meu.
– Nu poți? o provocă Hetan. Sau *nu vrei?*
– Nu vreau, o corectă femeia, scoțându-și coiful. Părul presărat de fire cărunte, îmbibat de transpirație, se rostogoli pe umeri. Să mă ierte lupii.
– Unul dintre ei o va face, spuse apăsat femeia Barghast, lăsându-se pe vine pentru a scoate mâncarea din sac.

Coll strânse blănurile mai aproape de trupul uscat și fragil al lui Mhybe. Înapoia pleoapelor, ochii ei se mișcau frenetic și dezordonat. Răsuflarea ei era un șuierat intermitent. Consilierul

Daru o mai privi câteva clipe, apoi se ridică și se retrase de pe marginea platformei carului.
Murillio stătea în apropiere și strângea chingile butoiașelor cu apă prinse de oblonul lateral din dreapta carului. Folosiseră corturi vechi pentru a acoperi pachetele cu hrană pe care le cumpăraseră în acea dimineață de la un negustor Barghast, iar acestea fuseseră legate de oblonul de pe partea cealaltă, ceea ce îi conferea carului un aspect umflat.
Cei doi bărbați mai cumpăraseră doi cai cu un preț exorbitant, de la soldații neregulați Mott, o companie ciudat de ineficientă de mercenari anexată armatei lui Caladan Brood, despre care Coll nici nu știuse că erau acolo. Mercenari ale căror straie de oameni ai văgăunilor dezmințeau profesiunea lor de războinici, însă se potriveau perfect cu numele companiei. Cu picioare groase, însă lungi, caii abia fuseseră învățați cu frâul și făceau parte dintr-o rasă despre care soldații susțineau că este proprie – strămoși care cuprindeau cai de luptă Nathi, cai de căruță Mott și cai de tracțiune Genabarii, cu genele împreunate, producând un animal nervos, solid, cu o spinare uimitor de lată, care transforma călărirea lui într-un lux.
– Cu condiția să nu te muște de mână, adăugase soldatul Mott, care avea dinți lați cât lopețile, scoțându-și păduchii din părul lung și sârmos și azvârlindu-i în gură în timp ce vorbea.
Vag tulburat de acea amintire, Coll oftă și se apropie precaut de cei doi cai.
Amândoi roibi, cei doi bidivii păreau a fi gemeni; aveau coamele lungi, netăiate, și cozi lungi și groase, în care se prinseseră scaieți și semințe de ierburi. Șeile erau malazane – vechi prăzi de război, neîndoielnic – iar păturile groase de sub ele erau Rhivi. Animalele se uitară la el.
Nepăsător, unul dintre ei își întoarse crupa în direcția lui Coll. Acesta se opri și scăpă încet o sudalmă.
– Dă-i niște lemn-dulce, spuse Murillio, aflat alături de car. Mituiește-i. Uite, avem în pachete.
– Ca să recompensez proastele maniere? Nu. Coll dădu roată cailor, rămânând la distanță. Aceștia fuseseră priponiți de stâlpul unui cort, ceea ce le îngădui să se miște în aceeași direcție. Dacă s-ar fi aflat cu trei pași mai aproape, Coll ar fi fost lovit cu copita. Blestemă cu glas ceva mai tare, apoi spuse:

Murillio, du boii alături de stâlpul acela – folosește căruța pentru a-i bloca. Iar dacă nu merge, găsește-mi un ciocan.
Zâmbind, Murillio urcă pe capră și apucă hățurile. Cincisprezece bătăi de inimă mai apoi, opri animalele puțin dincolo de stâlpul cortului, iar căruța împiedică efectiv caii să se mai rotească.
Coll mână boii până când căruța ajunse între el și cai.
– Așadar, preferi o mușcătură unei lovituri de copită, comentă Murillio, urmărindu-și prietenul apropiindu-se de căruță, urcând din lateral, apoi traversând platforma – pășind peste corpul neclintit al lui Mhybe – și oprindu-se la distanță de un braț de cai.
Aceștia întinseseră frânghiile, retrăgându-se atât cât putuseră, trăgând de pilonul cortului. O pană Rhivi, stâlpul fusese gândit să reziste perfect până și celui mai feroce vânt de prerie. Înfipt adânc în pământul tare, acesta nu cedă.
Coll întinse brusc mâna pe care își trăsese o mănușă din piele și prinse prima frânghie. Trase brusc și sări din căruță. Pufnind, animalul porni împleticit spre el. Alarmat, celălalt cal sări înapoi.
Continuând să țină strâns frânghia cu cealaltă mână, Coll luă frâul de pe oblânc și sili calul să stea cu capul aplecat și înaintă încet până ajunse la umărul lui. Își puse un picior în scară și se aruncă ușor în șa dintr-o singură mișcare.
Calul încercă să scape de povară și se mișcă brusc în lateral, ceea ce îl făcu să se izbească cu un bufnet de tovarășul său – prinzând piciorul lui Coll între cai.
Scoase un icnet, dar continuă să țină strâns frâul.
– O să te alegi cu o vânătaie de toată frumusețea, zise Murillio.
– Spune-mi și lucruri plăcute, te rog, îi ceru Coll printre dinții încleștați. Acum vino și desfă frânghia. Dar fii atent. Văd un vultur solitar deasupra capetelor noastre, și pare plin de speranță.
Camaradul lui aruncă o privire spre cer, îl scrută preț de un moment, apoi scoase un șuierat.
– Bine, am fost prea vorbăreț – nu mai jubila.
Urcă peste spătarul caprei.
Coll îl urmări aterizând ușor pe pământ și apropiindu-se cu precauție de stâlpul cortului.
– Dacă mă gândesc mai bine, poate că trebuia să găsești ciocanul acela.
– E prea târziu, amice, spuse Murillio, desfăcând nodul.

Calul se retrase doisprezece pași, apoi își înfipse picioarele din spate în pământ și se cabră.
Pentru Murillio, tumba descrisă de Coll pe spate avu o grație aproape poetică, încheiată de aterizarea masivului bărbat exact în picioare, după care trebui să se azvârle înapoi pentru a evita o lovitură feroce cu ambele copite care, dacă l-ar fi nimerit, i-ar fi sfărâmat cușca toracică. Cu un bufnet, ateriză la patru pași depărtare de cal.
Acesta o luă la goană, azvârlind binedispus din copite.
Coll rămase întins un moment și clipi spre cer.
– Ai pățit ceva? îl întrebă Murillio.
– Adu-mi un lasou. Și niște fân.
– Eu aș sugera mai curând un ciocan, îi răspunse tovarășul său, dar cum tu știi ce vrei, n-o voi face.
Din depărtare se auziră sunete de corn.
– Pe răsuflarea lui Hood, gemu Coll. A început marșul spre Capustan. Se ridică încet. Trebuia să ne aflăm în fruntea coloanei.
– Putem merge cu carul, amice. Înapoiază caii soldaților Mott și recuperează banii.
– Carul e și așa supraîncărcat. Coll se ridică în picioare cu greutate. Pe de altă parte, individul a spus că nu ne dă banii înapoi.
Murillio se uită cu ochi mijiți la camaradul său.
– Așa a spus? Și asta nu ți-a stârnit deloc bănuielile?
– Taci.
– Bine, dar...
– Murillio, vrei să-ți spun adevărul? Omul era atât de urât, încât îmi plângea inima pentru el, înțelegi? Și acum încetează să te mai văicărești și hai să plecăm de aici.
– Coll! Omul a cerut o răscumpărare regească pentru...
– De ajuns! mârâi el. Răscumpărarea aceea e suficientă pentru a plăti privilegiul de a ucide acele animale blestemate, ori pe tine – ce preferi?
– Le poți ucide.
– Atunci, dacă mai scoți o vorbă, tu vei fi acela, și Murillio din Darujhistan va ajunge sub un morman de bolovani de pe coasta dealului. M-ai înțeles? Bine. Acum, dă-mi lasoul acela și fânul. Vom începe cu cel care a rămas aici.
– N-ar fi mai bine să alergi după celălalt?

– Murillio, îl avertiză Coll.
– Scuze. Să alegi bolovani mai mici, te rog.

Norii puturoși clocoteau jos deasupra valurilor umflate, care se războiau unul cu altul printre munții stâncoși de gheață, valuri care se răsuceau chiar în clipa în care se izbeau de coasta sfărâmată, azvârlind spumă în jur. Urletul tunător răzbătea prin șuieratul zbuciumat, pocnitor și neîncetat al ploii torențiale.
– Vai de mine, murmură Lady Envy.
Cei trei Seguleh se ghemuiră pe latura de sub vânt a unui bolovan bazaltic mare și se apucară să își ungă armele cu grăsime. Leoarcă de apă, mânjiți de noroi și cu armurile zdrențuite, alcătuiau un trio demn de milă. Răni superficiale se încrucișau pe brațe, coapse și umeri, iar cele mai adânci fuseseră cusute primitiv cu gută, iar de pe șirurile de noduri negre și acoperite de sânge închegat curgeau șiroaie roșietice în ploaie.
În apropiere, deasupra unui colț ascuțit de bazalt, stătea Baaljagg. Murdară, plină de scabie, blana ei încâlcită formase smocuri în jurul unor pete dezgolite, iar din umărul ei drept, având lungimea unei palme, ieșea bățul rupt al unei sulițe – trecuseră trei zile, însă fiara nu le îngăduise lui Envy și nici celor trei Seguleh să se apropie – lupoaica uriașă privea permanent spre miazănoapte cu ochi sticlind și febrili.
Garath zăcea la trei pași în urma ei, tremurând neîncetat, iar rănile îi supurau de parcă trupul lui ar fi plâns în locul lui, masiv și pe jumătate turbat, nepermițând nimănui – nici măcar lupoaicei – să se apropie de el.
După toate aparențele, doar Lady Envy rămăsese neatinsă de înspăimântătorul război prin care trecuseră; neatinsă nici măcar de ploaia torențială. Pe telaba ei albă nu se vedea nicio pată. Părul negru, desfăcut, îi atârna drept pe omoplați. Buzele îi erau colorate de un roșu-închis, ușor amenințător. Negrul cu care se dăduse pe deasupra ochilor avea nuanțele amurgului.
– Vai de mine, șopti ea din nou. Cum să-l urmez pe Tool peste... asta? Și de nu a fost el un T'lan Elefant sau T'lan Balenă, ca să ne poată purta în spinare, pe șei somptuoase de metal? Cu apă caldă curentă și țevărie ingenioasă?
Cu apa șiroindu-i de pe masca emailată, Mok se apropie de ea.
– Vreau să-l înfrunt, spuse el.

– Ei, chiar așa? De când a devenit duelul tău cu Tool mai important decât misiunea de a ajunge la Clarvăzător? Cum vor reacționa Primul și Secundul la un act de atât de trufaș?
– Primul este Primul, iar Secundul este Secund, îi răspunse laconic Mok.
Lady Envy își dădu ochii peste cap.
– Ce observație subtilă.
– Cerințele sinelui au prioritate, doamnă. Întotdeauna, altfel nu ar exista campioni. Nu ar exista nici ierarhie. Seguleh ar fi conduși de martiri miorlăitori care îi calcă în picioare pe cei neajutorați în căutarea binelui comun. Ori am fi conduși de despoți care s-ar ascunde înapoia unei armate împotriva oricărei provocări, creând din forța brută o pretenție virtuoasă la onoare. Știm despre alte tărâmuri, doamnă. Știm mai multe decât îți închipui.
Ea se întoarse pentru a-l studia.
– Vai, zei. Și eu, care am socotit că discuțiile antrenante îmi erau interzise.
– Noi suntem imuni la disprețul tău, doamnă.
– Nu cred, pentru că fierbi mocnit încă de când te-am trezit din nou. Dar ce zic eu? De fapt, clocotești.
– Trebuie să discutăm anumite lucruri, spuse Mok.
– Ești sigur? Nu cumva te referi la furtuna asta cumplită care ne împiedică să înaintăm? Ori poate la rămășițele fugare ale armatei care ne-a urmărit până aici? Nu se vor întoarce, te asigur.
– Ai trimis o molimă în rândurile lor.
– Ce acuzație scandaloasă! E un miracol că boala nu i-a lovit mai demult, mai ales că se mănâncă unul pe altul fără ca măcar să recurgă la gătitul atât de necesar. Vai de mine, faptul că mă acuzi…
– Garath trage să moară din cauza molimei, doamnă.
– Poftim? Asta-i o prostie! Suferă din cauza rănilor.
– Răni pe care puterea spiritului său ar fi trebuit să le vindece demult. Febra de care suferă fiara, care îi umple plămânii până la refuz, seamănă cu aceea care i-a lovit pe pannioni. Se întoarse încet spre ea. Fă ceva!
– E scandalos.
– Doamnă.

– A, bine! Dar nu simți încântătoarea ironie? Poleil, Regina Molimei, s-a aliat cu Zeul Schilod. O hotărâre care pentru mine a fost un afront, țin să știi asta. Ce înțelept am procedat prădându-i coridorul și, astfel, blocându-i aliații!
– Doamnă, nu cred că victimele apreciază ironia. Și cred că nici Garath.
– Aș prefera să fi rămas mai taciturn.
– Vindecă-l.
– Nu mă lasă să mă apropii!
– Doamnă, Garath nu mai poate sta pe picioare. Nu se va ridica din locul în care zace decât dacă îl vindeci.
– Vai, ce om mizerabil ești! Dacă te înșeli și va încerca să mă muște, o să mă supăr foarte rău pe tine, Mok. Îți voi pustii vintrele. Îți voi face ochii să se încrucișeze, astfel încât oricine se va uita la tine și la masca ta ridicolă nu se va putea opri din râs. Și o să mă gândesc și la altele.
– Lecuiește-l.
– Sigur că-l voi lecui! La urma urmelor, Garath e iubitul meu însoțitor. Chiar dacă a încercat o dată să urineze pe roba mea – deși recunosc că, întrucât în acele momente era adormit, probabil că a fost vorba de una dintre glumele lui K'rul. Bine, bine, nu mă mai întrerupe.
Se apropie de câinele uriaș.
Acesta avea ochii sticloși, iar fiecare răsuflare era un chin pentru el. Garath nu-și înălță capul când ea se furișă mai aproape.
– Vai, dragul meu cățel, iartă-mi lipsa de atenție. Mă gândisem că a fost vorba doar de răni. Ești doborât de o aromă neobișnuită? Întinse mâna și își lăsă degetele ușor pe blana fierbinte, din care ieșeau aburi. Gata.
Garath își înălță capul și își retrase buzele, dezvelindu-și colții.
Lady Envy se dădu înapoi în grabă.
– Așa îmi mulțumești? Te-am lecuit, dragule!
– Doamnă, tu l-ai îmbolnăvit, spuse Mok, aflat în spatele ei.
– Taci, pentru că nu mai vorbesc cu tine. Garath! Fii atent cum îți revine puterea, chiar în timp ce ne uităm la tine! Vezi, acum poți sta în picioare! Vai, ce minunat! Și – nu, stai acolo, te rog. Doar dacă nu cumva vrei să fii mângâiat. Vrei să te mângâi? Dacă da, trebuie să nu mai mârâi, și asta imediat!
Cu ochii ațintiți asupra câinelui cu blana zbârlită, Mok se interpuse între ei.

– Garath, avem nevoie de ea, la fel cum avem nevoie de tine. Nu are niciun rost să perpetuăm această dușmănie.
– Nu te înțelege! spuse Lady Envy. E un *câine!* De fapt, un câine furios.
Creatura masivă se întoarse cu spatele și păși spre locul în care Baaljagg stătea cu fața spre furtună. Lupoaica nu-i aruncă nici măcar o privire.
Mok făcu un pas în față.
– Baaljagg vede ceva, doamnă.
– Ce? Acolo?
Se grăbiră să ajungă pe vârful culmii.
Ghețarii prinseseră o pradă. La mai puțin de o mie de pași depărtare, chiar la marginea insuliței din fața lor, plutea o structură. Cu pereții înalți pe două laturi, din ceea ce părea a fi o rețea făcută din răchită și înconjurată de case acoperite de promoroacă – trei cu totul – arăta, nici mai mult, nici mai puțin, ca o porțiune smulsă din portul unui oraș. Între casele înalte și diforme se vedea o alee îngustă și întortocheată. În clipa în care gheața care strângea baza structurii se răsuci din cauza unui curent nevăzut, lăsând la vedere gura spartă a cadrului din lemn care cobora sub nivelul străzii, plină de enormi bușteni de balsa și cu ceea ce păreau a fi vezici mari, umflate, dintre care trei erau găurite și dezumflate.
– Foarte ciudat, spuse Lady Envy.
– Meckros, zise Mok.
– Poftim?
– Căminul Seguleh este o insulă, doamnă. Suntem vizitați uneori de Meckros, care locuiesc în orașe care călătoresc pe oceane. Ei îndrăznesc să organizeze raiduri, uitând mereu de rezultatele nefericite ale atacurilor precedente. Zelul lor feroce îi distrează pe cei care urmează Școlile Inferioare.
– Păi, nu văd pe nimeni în acea comunitate care nu-și are locul aici, pufni Lady Envy.
– Nici eu, doamnă. Dar, uită-te la gheața aflată chiar în spatele rămășițelor. A găsit un curent de apă și acum încearcă să se unească cu restul.
– O zei, doar nu sugerezi că…
Baaljagg dădu un răspuns limpede acelei întrebări neexprimate complet. Lupul se răsuci, fugi pe lângă ei și își continuă drumul în josul stâncilor bătute de valuri. Câteva momente mai apoi,

văzură uriașul animal ieșind din apa înspumată pe o plută lată de gheață, după care ajunse pe cealaltă latură. Apoi Baaljagg sări și ateriză cu greu, derapând, pe alt bloc plutitor de gheață.
– Metoda pare bună, spuse Mok.
Garath plonjă pe lângă ei, urmând drumul lupoaicei în josul țărmului.
– Of! exclamă Lady Envy, bătând cu piciorul în gheață. Nu putem niciodată să *discutăm*?
– Doamnă, văd formându-se un posibil drum ce ne-ar permite să nu ne udăm prea mult.
– Să ne udăm? Dar cine e ud? Prea bine, cheamă-ți frații și arată-ne drumul.
Deplasarea peste blocurile de gheață care se legănau și tresăltau, fiind deseori spălate de apă, se dovedi frenetică, primejdioasă și epuizantă. Când ajunseră la zidul înalt din răchită, nu-i văzură pe Baaljagg sau pe Garath, însă reușiră să meargă pe urmele lăsate de ei pe pluta acoperită de zăpadă, care părea să mențină aproape toată structura Meckros pe linia de plutire în jurul laturii sparte, fără zid.
În cadrul haotic de bârne și traverse, toate în unghiuri ascuțite, fuseseră plasate scări din scânduri groase, fără îndoială făcute pentru a ajuta la întreținerea șasiului orașului. Treptele înghețate care se vedeau revelau urme adânci, lăsate de lupoaica și de câinele care urcaseră.
Apa curgea șuvoi în josul cadrului ca de rețea, scoțând la iveală caracterul separat al străzii și al caselor de deasupra.
Cu Senu în frunte, urmat de Thurule și Mok, Lady Envy fiind ultima, călătorii urcară încet și precaut.
În cele din urmă, ajunseră la o trapă de mărimea unui depozit, care se deschidea spre etajul principal al uneia dintre case. Pe trei laturi din cele patru, încăperea era plină de provizii învelite în pânză de sac. Butoaiele uriașe se prăbușiseră și se rostogoliseră, ajungând să fie îngrămădite într-un capăt al încăperii. Spre dreapta era niște uși duble, acum sfărâmate și deschise larg, fără îndoială de Baaljagg și de Garath, lăsând la vedere strada.
Aerul era cumplit de rece.
– Ar merita să examinăm fiecare dintre aceste case, etaj cu etaj, îi spuse Mok lui Lady Envy ca să vedem care este cea mai

rezistentă ca structură, așadar locuibilă. Se pare că au rămas provizii multe pe care le putem folosi.
– Da, da, spuse Lady Envy cu mintea în altă parte. Vă las pe tine și pe frații tăi să vă ocupați de treburi atât de lumești. Cu toate acestea, presupunerea la care ne-a adus această călătorie se bazează pe credința, nesigură, că această construcție ne va duce probabil spre miazănoapte, dincolo de Golful Coral, și apoi spre orașul care reprezintă ținta noastră. Se pare că eu, și numai eu, trebuie să fiu frământată de această problemă.
– Cum dorești, doamnă.
– Ai grijă, Mok! se răsti ea la el.
El își înclină puțin masca, în semn de scuză mută.
– Se pare că slujitorii mei uită de ei înșiși. Voi trei, gândiți-vă la puterea enervării mele depline. Între timp, voi hoinări pe strada acestui oraș, așa cum este ea.
Spunând acestea, se răsuci și se îndreptă calmă spre ușă.
Baaljagg și Garath se aflau la trei pași depărtare, iar picăturile de ploaie îi loveau în spinări destul de tare pentru a crea o ceață subțire. Ambele animale priveau silueta, care stătea în picioare în semiîntunericul casei de vizavi.
Preț de o clipă, Lady Envy aproape că oftă, apoi faptul că nu recunoscuse silueta i se întipări în minte.
– Oh! Tocmai mă pregăteam să spun: Dragă Tool, până la urmă, ne-ai așteptat! Dar, ia te uită, nu ești tu, nu-i așa?
T’lan Imass-ul din fața ei era mai scund, mai îndesat decât Tool. Trei săbii late din fier negru, de un tip necunoscut, erau înfipte în pieptul masiv și lat al strigoiului, două dintre ele din spate, iar ultima, din stânga lui. Coastele rupte ieșeau de sub pielea neagră, îmbibată de sare. Curelele din piele ale mânerelor celor trei arme atârnau în fâșii destrămate și putrede de plăcile din lemn. Rămășițele firave ale unei vechi vrăji se scurgeau de-a lungul lamelor ciobite.
Trăsăturile războinicului erau extraordinar de bine conturate, fruntea fiind o punte din os, lipsită de piele, pătată în cafeniu-închis, iar pomeții îi erau proeminenți și înalți, încadrând găvanele plate și ovale ale ochilor. Caninii superiori ai strigoiului erau acoperiți cu colți din aramă, modelați din ciocan la rece. T’lan Imassul nu purta coif. Părul lung, vopsit în alb, îi atârna de o parte și de alta a feței late, fără bărbie, de care atârnau dinți de rechin.

O apariție îngrozitoare și extrem de șocantă, socoti Lady Envy.
– T'lan Imass, cum te numești? întrebă ea.
– Am auzit chemarea, spuse războinicul cu un glas feminin. A venit dintr-un loc care s-a potrivit cu direcția în care alesesem să merg. Spre miazănoapte. Nu e departe acum. Voi participa la a Doua Adunare și le voi vorbi celor din neamul meu despre Ritual, așa că spuneți-le că mă numesc Lanas Tog Sent, și le voi aduce știri despre soarta Ifayle T'lan Imass și a propriilor mei Kerluhm T'lan Imas.
– Fascinant, spuse Lady Envy. Și care este soarta lor?
– Eu sunt ultimul dintre Kerluhmi. Ifayle, care au dat ascultare primelor noastre chemări, sunt distruși. Puținii care au rămas nu pot scăpa din conflict. Nici eu nu am crezut că voi supraviețui acestei încercări. Dar am reușit.
– Un conflict oribil, adevărat, remarcă Lady Envy. Unde se întâmplă asta?
– Pe continentul Assail. Pierderile noastre: douăzeci și nouă de mii, opt sute paisprezece Kerluhm. Douăzeci și două de mii, două sute de Ifayle. Opt luni de bătălie. Am fost prinși în acel război.
Lady Envy rămase tăcută îndelung, apoi spuse:
– Se pare că, în cele din urmă, am descoperit un Tiran Jaghut care este mai bun decât tine, Lanas Tog.
Femeia T'lan Imass își înclină capul într-o parte.
– Nu sunt Jaghut. Sunt umană.

CARTEA A PATRA
AMINTIRILE GHEȚII



Primii intrați, ultimii ieșiți.

Motto al Arzătorilor de Poduri

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Chipul prietenului tău s-ar putea dovedi masca,
unsoarea aflată într-o subtilă mișcare
pentru a schimba chipul cândva cunoscut.
Ori copilul care s-a alcătuit nevăzut
în singurătate câtă vreme tu ai stat în uitare,
dezvăluind un șoc dur, ca o piatră
care străpunge zidul unui templu.
Pentru acestea nu există o armură a sufletului.
Iar pe mască stă scris îndrăznețul cuvânt,
care capătă ecou în ochii copiilor,
un necunoscut apărut brusc față de tot ce ai cunoscut.
Aceasta este trădarea.

Veghea de moarte a lui Sorulan
Minir Othal

Căpitanul Paran își opri calul în apropierea mormanului de moloz înnegrit de fum al redutei Postului de Veghe Răsăritean. Se întoarse în șa pentru arunca o ultimă privire spre zidurile dărâmate ale Capustanului. Palatul Jelarkan se profila înalt și întunecat pe cerul albastru și strălucitor. Dungi de vopsea neagră fuseseră trasate pe turn ca niște crăpături, un simbol al doliului prin care trecea orașul după prințul său dispărut. Următoarea ploaie avea să spele vopseaua, fără a lăsa nicio urmă. Auzise că acea structură nu păstra multă vreme clipa muritoare.
Arzătorii de Poduri ieșeau în șir pe Poarta de Răsărit.
Primii intrați, ultimii ieșiți. Întotdeauna sunt atenți la asemenea gesturi.
Sergentul Antsy era în frunte, urmată îndeaproape de caporalul Picker. Cei doi păreau să se certe, ceea ce nu era ceva nou. În spatele lor, soldații celorlalte șapte echipe își pierduseră orice coeziune; compania nu mergea într-o ordine anume. Asta îl făcu pe căpitan să se mire. Îi cunoscuse pe ceilalți sergenți și caporali, desigur. Știa numele tuturor Arzătorilor de Poduri supraviețuitori și le știa chipurile. Cu toate acestea, aveau un aer ciudat de efemer. Își miji ochii și îi urmări înaintând pe drum, învăluiți în praf, ca niște siluete de pe o tapiserie decolorată de soare și subțiată de uzură. Marșul armatelor era etern, gândi el.
Auzi zgomot de copite din dreapta. Când se întoarse, o văzu pe Silverfox apropiindu-se de el.
– Era mai bine să ne evităm, spuse Paran, revenind cu privirea la soldații de pe drumul de dedesupt.
– Nu te contrazic, spuse ea după o clipă. Numai că s-a întâmplat ceva.
– Știu.
– Ba nu, nu știi. Nu am nicio îndoială că te referi la altceva, căpitane. E vorba de mama mea – a dispărut. Ea și cei doi Daru care o îngrijeau. Undeva în oraș, au întors carul și au ieșit din coloană. Se pare că nimeni nu a observat asta, și eu nu pot pune întrebări întregii armate.
– Dar T'lan Imassii tăi? Ei n-ar putea să o găsească destul de ușor?
Ea se încruntă și rămase tăcută.
Paran o privi.
– Nu se simt bine cu tine, așa este?

– Nu asta este problema. I-m trimis împreună cu T'lan Ay peste fluviu.
– Silverfox, avem mijloace sigure de a face o recunoaștere.
– De ajuns, nu simt nevoia să dau explicații.
– Cu toate astea, ceri autorul…
– Nu. Te întreb dacă știai ceva despre asta. Cei doi au fost ajutați de cineva.
– L-ai întrebat pe Kruppe?
– E uimit și disperat în aceeași măsură ca mine, și îl cred.
– Ei bine, spuse Paran, oamenii îl subestimează pe Coll. E capabil să organizeze totul singur.
– Se pare că nu-ți dai seama de gravitatea faptei lor. Mi-au răpit mama.
– Stai puțin, Silverfox. Tu ai lăsat-o pe mama ta în grija lor. Ai lăsat-o? Nu, cuvântul e prea blând. Ai abandonat-o. Și nu am nicio îndoială că Murillio și Coll și-au luat sarcina în serios, cu toată compasiunea față de Mhybe, pe care se pare că tu nu o ai. Analizează situația din punctul lor de vedere. O îngrijesc zi și noapte, și văd cum se stinge. O văd pe fiica lui Mhybe, dar numai de la distanță. Ignorându-și mama. Și consideră că trebuie să găsească pe cineva care poate să o ajute pe Mhybe. Ori măcar să îi ofere un sfârșit demn. Răpirea presupune să iei pe cineva de la altcineva. Mhybe a fost luată, dar de la cine? De la nimeni. Absolut de la nimeni.
Silverfox păli și își găsi cu greu cuvintele. Când o făcu, glasul ei sună hârâit:
– Ganoes, nu știi ce există între noi.
– Și se pare că nu știi cum să ierți – nu pe ea, nu pe tine însăți. Vina a devenit un hău.
– Asta e grozav, dacă o spui tu.
El zâmbi reținut.
– Am coborât, Silverfox, iar acum urc alt deal. Lucrurile s-au schimbat pentru amândoi.
– Așadar, ai întors spatele sentimentelor jurate față de mine.
– Încă te iubesc, dar odată cu moartea ta, am cedat unui fel de infatuare. M-am convins că ceea ce am avut noi doi, pentru foarte scurtă vreme, a avut o importanță mult mai mare și mai profundă decât în realitate. Dintre armele pe care le folosim împotriva noastră, vinovăția este cea mai ascuțită, Silverfox. Ea

poate transforma trecutul cuiva în forme de nerecunoscut, în false amintiri care duc la credințe ce nasc tot felul de obsesii.
– Sunt încântată să văd că limpezești situația, Ganoes. Nu te-ai gândit că autoexaminarea clinică este altă obsesie? Ceea ce diseci trebuie mai întâi să fie mort – la urma urmelor, acesta este principiul disecției.
– Așa mi-a explicat tutorele meu în urmă cu mulți ani, îi răspunse Paran. Însă îți scapă un adevăr mai subtil. Mă pot examina, îmi pot analiza fiecare sentiment, până când Abisul va înghiți lumea și, cu toate astea, fără să stăpânesc acele emoții lăuntrice. Pentru că ele nu sunt lucruri statice; și nici nu sunt imune față de lumea exterioară – față de ce spun sau nu spun alții. Și astfel ele se află într-o curgere continuă.
– Extraordinar, murmură ea. Căpitanul Ganes Paran, tânărul maestru al autocontrolului, tiran cu el însuși. Chiar că te-ai schimbat. Atât de mult, încât nu te mai recunosc.
El îi studie chipul, căutând un semn al sentimentelor care se ascundeau înapoia acelor cuvinte. Însă ea se închisese față de el.
– În vreme ce eu te găsesc mult prea ușor de recunoscut, spuse el rar.
– Numești asta ironie? Mă vezi ca pe o femeie pe care ai iubit-o cândva, în vreme ce eu văd un bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată.
– Prea multe ițe încurcate pentru ironie, Silverfox.
– Probabil că atunci e patos.
El își îndreptă privirea în altă parte.
– Ne-am abătut mult de la subiect. Mi-e teamă că nu-ți pot spune nimic despre soarta mamei tale. Cu toate astea, sunt încredințat că Murillio și Coll vor face tot ce se poate pentru ea.
– Ganoes, înseamnă că ești mai neghiob decât ei. Furând-o, ei i-au pecetluit sfârșitul.
– Nu știam că poți fi atât de melodramatică.
– Nu sunt.
– E o femeie bătrână, o femeie pe *moarte.* Să mă ia Abisul, dă-i pace.
– Nu mă asculți! spuse Silverfox cu glas șuierător. Mama e prizoniera unui coșmar – în propria ei minte, pierdută, îngrozită. *Vânată!* Am stat mai aproape de ea decât și-a dat seama cineva. Mult mai aproape!

– Silverfox, spuse Paran încet, dacă e într-un coșmar, înseamnă că viața ei a devenit un blestem. Singura îndurare adevărată este să se sfârșească totul.
– Nu! E mama mea, la naiba! Și *nu o voi abandona!*
Își întoarse calul și îl împunse cu călcâiele în coaste.
Paran o urmări îndepărtându-se. Silverfox, ce mașinațiuni ai țesut în jurul mamei tale? Ce vrei cu ea? Nu vrei să ne spui, te rog, ca să înțelegem că ceea ce toți socotim o trădare este de fapt altceva?
E vorba de altceva?
Și aceste mașinațiuni – ale cui sunt? Nu ale lui Tattersail, asta e sigur. Nu, trebuie să fie Nightchill. O, cât de mult te-ai închis față de mine... Deși, cândva m-ai atins, neîncetat, dorind stăruitor să îmi deschizi inima. Se pare că tot ce am împărtășit, cu atât de multă vreme în urmă la Pale, nu înseamnă nimic. Încep să cred că a fost mult mai important pentru mine decât pentru tine. Tattersail... la urma urmelor, ai fost o femeie mai în vârstă. Lăsaseși în urmă iubiți și pierderi. Pe de altă parte, eu abia dacă trăisem.
Ceea ce a fost nu mai este.
Aruncătoare de Oase în carne și oase, ai devenit mai rece decât T'lan Imassii pe care îi comanzi acum.
Presupun că și-au găsit un stăpân demn de ei.
Să ne ferească Beru pe toți.

Dintre cele treizeci de barcazuri și poduri plutitoare pe care le folosiseră pannionii pentru a traversa fluviul Catlin, doar o treime rămăseseră în stare de funcționare, celelalte căzând pradă zelului extrem al Barghastilor Fețe Albe în cursul primei zile de luptă. Companiile alcătuite din mercenarii lui Caladan Brood făceau eforturi de a salva epavele cu intenția de a mai încropi câteva; în vreme ce un pod plutitor în stare bună și zece barcazuri supraviețuitoare traversau deja fluviul lat încărcate cu soldați, cai și provizii.
Itkovian le urmări cât merse de-a lungul malului. Își lăsase calul pe un delușor din apropiere, iar acum hoinărea singur, însoțit de foșnetul pietrelor sub tălpi și de plescăitul slab al apei. Vântul bătea dinspre gura fluviului, aducând dinspre mare o răsuflare încărcată de sare, astfel că zgomotele barcazurilor din spatele

lui – vinciurile, mugetul vitelor înjugate, strigătele cârmacilor – nu ajungeau până la el.
Ridicând ochii, văzu o siluetă pe plajă, stând jos, cu picioarele încrucișate și urmărind traversarea. Cu părul vâlvoi, purtând o adunătură de zdrențe murdare, bărbatul picta pe o pânză de muselină prinsă pe o placă de lemn. Itkovian se opri o clipă și îl văzu pe om mișcându-și capul în sus și în jos, mânuind cu repeziciune pensula cu coadă lungă, apoi auzi conversație pe care el o purta cu sine.
Ori poate cu altcineva. Unul dintre bolovanii de mărimea unei țeste, aflat în apropiere de artist, se mișcă, dovedindu-se a fi o broască râioasă mare, de culoare verde-oliv.
Și ea tocmai răspunsese tiradei artistului cu o voce groasă, bubuitoare.
Itkovian se apropie.
Broasca îl văzu prima și spuse ceva într-o limbă pe care Itkovian nu o înțelese.
Artistul ridică privirea și se încruntă.
– Întreruperile nu sunt binevenite! se răsti el în limba Daru.
– Îți cer iertare, domnule.
– Stai! Tu ești cel numit Itkovian! Apărătorul Capustanului.
– Nu am reușit să-l apăr.
– Da, da, toată lumea a auzit vorbele rostite de tine la negocieri. O idioțenie. Când te voi picta în acea scenă, mă voi îngriji să redau nobilul eșec – în atitudinea ta, probabil, în felul în care privesc ochii tăi, probabil. O anumită poziție a umerilor, da, cred că acum înțeleg. Precis. Excelent.
– Ești malazan?
– Bineînțeles că sunt malazan! Brood dă o para pe istorie? Nu. Dar fostul împărat, da, îl interesa istoria! Artiști în fiecare armată! În fiecare campanie. Artiști cu talentul cel mai pur, cu ochi ageri – da, îndrăznesc să recunosc asta, *genii*. Precum Ormulogun din Li Heng.
– Îmi pare rău, dar nu am auzit acest nume – a fost un mare artist al Imperiului Malazan?
– Dacă a fost? Este! Eu sunt Ormulogun din Li Heng. Permanent copiat, dar niciodată depășit! Ormulogun seraith Gumble!
– Impresionat titlu.
– Nu este un titlu, netotule. Gumble este criticul meu. Spunând asta, făcu un semn către broasca râioasă, apoi i se adresă: Fii

atentă la el, Gumble, ca să bagi de seama sclipirea viitoarei mele interpretări. Stă drept, adevărat? Cu toate astea, oasele ar putea fi din fier, cântărind cât o sută de mii de pietre de fundație... ori suflete, ca să fiu mai precis. Și trăsăturile lui, bine? Uită-te cu atenție, Gumble, și vei percepe adevărata măsură a acestui om. Și află, deși eu surprind pe pânză tot ce este el, înregistrând negocierea din afara Capustanului, să știi că... în acea imagine vei vedea că Itkovian încă nu a terminat.
Soldatul tresări.
Ormulogun zâmbi.
– Da, războinicule, văd prea bine pentru ca tu să te simți confortabil, nu-i așa? Acum Gumble, să-ți aud comentariul, deoarece știu că mareea lui crește! Spune odată!
– Ești nebun, spuse broasca pe un ton laconic. Iartă-l, Nicovală a Scutului, pentru că-și înmoaie vopselele cu gura. Asta i-a otrăvit creierul.
– Otrăvit, murat, marinat, da, da, am auzit toate variațiile din gura ta, până am ajuns să mi se facă rău de la stomac!
– Greața e de așteptat, spuse broasca râioasă, clipind somnolent. Nicovală a Scutului, nu sunt critic. Sunt doar un umil observator care, atunci când poate, vorbește în numele nenumăraților oameni legați la limbă, cunoscuți îndeobște sub numele de oameni comuni sau, mai precis, oameni de nimic. Pricepe, un public întru totul incapabil de înțelegere de sine sau de exprimare convingătoare și, drept urmare, având gusturi deprimant de vulgare când este înștiințat în legătură cu ceea ce îi place *cu adevărat*, dacă ar ști. Măruntul meu dar, așadar, este capacitatea de a comunica un cadru estetic de care se agață majoritatea artiștilor.
– Hei, slugarnico! Hei, alunecoaso! Uite, poftim o muscă!
Ormulogun își vârî degetele murdare de vopsea într-o pungă aflată alături de el. Scoase o muscă mare și o aruncă spre broască.
Insecta încă vie, dar lipsită de aripi, ateriză exact în fața lui Gumble, care se aruncă în față și o devoră într-o clipită.
– Cum spuneam...
– Un moment, dacă nu te superi, îl întrerupse Itkovian.
– Îți voi acorda un moment, spuse broasca, dacă vei dovedi o concizie admirabilă.

– Îți mulțumesc. Ormulogun, ai spus că împăratul Malazanului obișnuia să ia artiști pe lângă armatele lui. Probabil pentru a imortaliza momente istorice. Dar armata lui Un-Braț nu este proscrisă? Pentru cine mai pictezi?
– Este esențială o evidență a proscrierii! Pe de altă parte, nu am avut de ales: a trebuit să însoțesc armata. Ce voiai să fac, să pictez apusuri de soare pe pietrele plajei din Darujhistan ca să-mi câștig existența? M-am trezit pe continentul greșit! Cât privește comunitatea artiștilor și a protectorilor din așa-zisul oraș Pale, și a așa-ziselor lor *stiluri de exprimare...*
– Te-au urât, spuse Gumble.
– Și eu i-am urât pe ei! Spune-mi, ai văzut *ceva* demn de reținut la Pale? Ai văzut?
– Păi, era un mozaic.
– Poftim?
– Din fericire, artistul căruia îi era atribuit murise de mult, ceea ce mi-a permis să fiu exuberant în lăudarea lui.
– Numești asta exuberant? „Este promițător...“ Nu așa ai spus? Știi sigur că așa ai spus, imediat ce acea gazdă prețioasă ți-a zis că artistul murise!
– De fapt, interveni Itkovian, e destul de caraghios să afirmi așa ceva.
– Nu sunt niciodată caraghioasă, spuse broasca.
– Cu toate că uneori îți curg balele. Ha! Slugarnic, nu? Ha!
– Mai suge niște vopsea. Uite, aceea alb-argintie. Pare foarte gustoasă.
– Vrei să mă vezi mort, mormăi Ormulogun, întinzând mâna după bucățica de vopsea lipicioasă. Ca să poți deveni exuberant.
– Dacă așa spui tu...
– Ești o lipitoare, știai? Te ții scai de mine peste tot. Un vultur.
– Dragă omule, spuse Gumble oftând, sunt o broască râioasă. În vreme ce tu ești artist. Și pentru norocul de a mă deosebi de tine, mulțumesc zi de zi tuturor zeilor care există și au existat vreodată.
Itkovian îi lăsă să își adreseze insulte și mai complicate și își continuă drumul de-a lungul țărmului.
După traversarea fluviului, armatele urmau să se despartă. Orașul Lest se afla direct spre miazăzi, la patru zile de marș, în vreme ce drumul spre Setta descria un unghi spre vest-sud-vest.

Setta se afla la poalele Munților Viziunii, înălțându-se pe malurile fluviului de la care își luase numele. Același fluviu curgea spre mare, la miazăzi de Lest, și trebuia traversat în cele din urmă de ambele forțe.
Itkovian avea să însoțească armata care pornea spre Lest, alcătuită din Săbiile Cenușii, elemente ale Tiste Andii, Rhivi, Ilgres Barghast, un regiment de cavaleri din Saltoan și câteva companii de mercenari din Genabackisul de Miazănoapte. Caladan Brood rămânea la comandă, având-u-i ca adjuncți pe Kallor și pe Korlat. Săbiile Cenușii erau anexate ca forță aliată, iar Nicovala Scutului era socotită egalul în rang al lui Brood. Această distincție nu se aplica restului companiilor de mercenari, pentru că ele erau subordonate lordului războinic. Daru, Gruntle și oamenii săi pestriți erau considerați independenți, bineveniți la consfătuiri, dar liberi să acționeze după cum doreau.
Una peste alta, trase Itkovian concluzia, organizarea comenzii era derutantă, iar ierarhiile care țineau de rang erau efemere. Nu se deosebește de situația noastră din Capustan, cu prințul și Consiliul Măștii, care a tulburat mereu apele. Probabil că asta este o caracteristică a nordului și a orașelor-stat independente – mai precis, înainte ca invazia malazană să le silească să alcătuiască un fel de confederație. Și chiar și așa, se pare că vechile rivalități și neînțelegeri au subminat permanent unificarea, în beneficiul invadatorilor.
Structura impusă de Marea Căpetenie malazană forțelor care îl însoțeau era mult mai clară în privința ierarhiei. Stilul imperial era ușor de recunoscut pentru Itkovian și arăta la fel ca acela pe care el l-ar fi impus dacă s-ar fi aflat în locul lui Dujek Un-Braț. Marea Căpetenie comanda. Adjuncții lui erau Whiskeyjack și Humbrall Taur – acesta din urmă dovedindu-și înțelepciunea când insistase ca Dujek să fie comandant – dar și comandantul Moranthilor Negri, pe care Itkovian încă nu îl cunoscuse. Cei trei erau socotiți egali în rang, însă aveau responsabilități diferite.
Itkovian auzi zgomot de copite și, întorcându-se, îl văzu pe Whiskeyjack, adjunctul malazan, apropiindu-se călare de-a lungul coastei. Că se oprise să stea de vorbă cu artistul era evidențiat de graba cu care acesta își strângea lucrurile.
Whiskeyjack își opri calul.
– Îți doresc o zi bună, Itkovian.

– Și eu, domnule. Dorești ceva de la mine?
Soldatul bărbos ridică din umeri și scrută zona.
– O caut pe Silverfox. Pe ea sau pe femeile-pușcaș care ar trebui să o însoțească.
– Fără îndoială că vrei să spui că o urmăresc. M-au depășit mai devreme, întâi Silverfox, apoi cei doi soldați. Călăreau spre răsărit.
– A vorbit vreuna dintre ele cu tine?
– Nu. Au trecut la o oarecare distanță, astfel că nu a fost cazul să schimbăm vorbe curtenitoare. Nici nu m-am străduit să le salut.
Comandantul făcu o grimasă.
– Domnule, s-a întâmplat ceva?
– Ben-cel-Iute își folosește coridoarele pentru a sprijini traversarea. Forțele noastre au ajuns pe malul celălalt și sunt gata de marș, pentru că noi avem de făcut un drum mai lung.
– Adevărat. Silverfox nu este totuși Rhivi? Ori dorești pur și simplu să-ți iei rămas-bun de la ea în mod oficial?
Încruntarea lui Whiskeyjack se adânci.
– E în aceeași măsură malazană și Rhivi. Voiam să o întreb pe cine preferă să însoțească.
– Poate a ales deja, domnule.
– Poate că nu, îi răspunse Whiskeyjack, cu ochii ațintiți spre răsărit, unde văzuse ceva.
Itkovian se întoarse, dar cum era pe jos, trecură câteva momente până când cei doi călăreți intrară în câmpul lui vizual. Femeile-pușcaș se apropiară la trap mărunt.
Se opriră în fața comandantului lor.
– Unde este? le întrebă Whiskeyjack.
Femeia din dreapta ridică din umeri.
– Am urmărit-o până pe coastă. Dincolo de linia mareei erau un șir de dealuri înconjurate de șanțuri mocirloase. A pătruns în unul dintre acele dealuri, Whiskeyjack.
– A intrat călare în latura unuia dintre ele, interveni cealaltă femeie. A dispărut. Calul nu s-a oprit, și nici nu s-a împiedicat. Ne-am apropiat de acel loc, dar nu am găsit decât ierburi, noroi și pietre. Am pierdut-o și am o bănuială că asta a vrut.
Comandantul rămase tăcut.

Itkovian se așteptase cel puțin la un blestem din toată inima, astfel că rămase impresionat de autocontrolul dovedit de Whiskeyjack.
– Bine. Mergeți cu mine înapoi. Traversăm fluviul.
– Venind încoace, am văzut animalul de companie al lui Gumble.
– I-am trimis deja înapoi pe cei doi. Carul lor va fi ultimul, și cunoașteți bine instrucțiunile lui Ormulogun referitoare la colecția lui.
Femeile-pușcaș confirmară cu o mișcare din cap.
– Colecția lui? întrebă Itkovian. Câte scene a pictat după luptele de la Pale?
– După Pale? Una dintre femei zâmbi. Sunt vreo opt sute în carul acela. Făcute în zece sau unsprezece ani. Dujek aici, Dujek dincolo, Dujek în locuri în care nu a fost, dar ar fi trebuit să fie. A pictat deja o scenă cu asediul Capustanului, în care Dujek sosește la țanc, semeț în șa și intrând pe poartă. Mai e una cu un Barghast Față Albă ghemuit în umbra porții, jefuind un pannion mort. Și în norii de furtună de deasupra scenei, dacă te uiți mai atent, se distinge fața lui Laseen...
– De ajuns, mârâi Whiskeyjack. Vorbele tale ofensează, soldat. Bărbatul din fața ta este Itkovian.
Femeia nu spuse nimic, iar zâmbetul de pe fața ei se lăți.
– Știm, domnule, interveni cealaltă. De aceea l-a tachinat camarada mea. Itkovian, nu există o asemenea pictură. Ormulogun este istoricul armatei, pentru că altul nu avem și el are misiunea de a reține cu orice preț lucrurile exact așa cum sunt, până la cele mai mici amănunte.
– Duceți-vă, le spuse Whiskeyjack. Vreau să discut între patru ochi cu Itkovian.
– Am înțeles, domnule.
Cele două femei se îndepărtară.
– Scuze, Itkovian.
– Nu e nevoie, domnule. O astfel de lipsă de politețe este o ușurare. Sunt încântat că ele se exprimă cu lejeritate.
– Mda, se poartă așa doar cu oamenii pe care îi respectă, deși acest lucru este interpretat greșit, ceea ce poate produce tot felul de necazuri.
– Îmi imaginez.
– În fine, făcu Whiskeyjack cu glas morocănos, apoi îl surprinse pe Itkovian descălecând, apropiindu-se de el și întinzându-i

mâna înmănușată. Între soldații Imperiului, spuse el, mănușa se poartă în război și numai în acest caz, iar scoaterea mănușii când strângi mâna cuiva pe timp de pace este un gest foarte rar.
– Prin urmare, acest gest este deseori interpretat greșit, spuse Itkovian. Domnule, nu înțeleg greșit semnificația lui, de aceea mă simt onorat. Prinse mâna comandantului. Îmi acorzi prea multă...
– Nu, Itkovian îl întrerupse Whiskeyjack. Vreau doar să ne însoțești, ca să te pot cunoaște mai bine.
– Ne vom întâlni la Maurik, domnule.
Whiskeyjack confirmă din cap.
– Așa va fi, Itkovian.
Își desprinseră mâinile. Comandantul urcă în șa și trase de frâu. Ezită o clipă, apoi spuse:
– Itkovian, toți Elinii sunt cu tine.
El ridică din umeri.
– Nu sunt unic.
– Atunci să fii atent la împărăteasă în ziua în care legiunile ei vor asalta granițele patriei tale.
Itkovian ridică din sprâncene.
– Și când va veni acea zi, tu vei comanda acele legiuni?
Whiskeyjack zâmbi.
– Mergi în pace, domnule.
Itkovian îl urmări îndepărtându-se de-a lungul țărmului. Calul lui stârnea o ploaie de nisip verzui. Brusc, avu convingerea inexplicabilă că nu se vor revedea niciodată. După un moment, clătină din cap pentru a alunga acel gând cumplit.

– Da, Kruppe va binecuvânta această companie cu prezența sa!
– Ai înțeles greșit, spuse Ben cel Iute oftând. A fost doar o întrebare, nu o invitație.
– Sărmanul vrăjitor a ostenit, adevărat? A fost nevoie de multe căi vrăjitorești în locul obișnuitelor barcazuri. Cu toate acestea, Kruppe este impresionat de priceperea ta – umila mea persoană nu a mai văzut un asemenea dans al coridoarelor! Și fiecare dintre ele era curat ca lacrima! Ca și cum i s-ar fi spus *pfu!* nebunului înlănțuit! O provocare îndrăzneață! O asemenea...
– Of, mai aici! Te rog!

Ben-cel-Iute stătea pe malul nordic al fluviului. Avea jambierele murdare de noroi până la jumătatea coapsei, prețul plătit pentru a reduce cât de mult posibil lungimea căilor pe care le făurise pentru coloanele de soldați, care, animale și caii de rezervă. Îi aștepta pe puținii rătăciți care trebuiau să sosească, între care se număra și Whiskeyjack. Parcă pentru a-i face starea de epuizare și mai neplăcută, spiritul invizibil al lui Talamandas scheuna neîncetat, plângându-se de pe umărul lui stâng, unde stătea cocoțat.

Fusese dezvăluită prea multă putere. Suficientă pentru a atrage atenția. Neglijent, susținu marioneta în șoaptă. Sinucigaș, de fapt. Imposibil să nu ne găsească Zeul Schilod. Lăudăroșenie ridicolă! Și ce va face Clarvăzătorul Pannion? Douăzeci de coridoare cumplite tremură la trecerea noastră prin ele! Dovadă a eficacității noastre unice împotriva infecției! Va sta vreunul dintre ei deoparte fără să intervină pentru a face ceva drept răspuns la ceea ce a văzut aici?

– Taci, murmură Ben-cel-Iute.

Kruppe ridică din sprâncenele sârmoase.

– O comandă nepoliticoasă a fost suficientă, îl asigură Kruppe cu superioritate pe amărâtul vrăjitor!

– Nu e vorba de tine. Dar să lăsăm asta. Gândeam cu voce tare.

– Curios obicei pentru un mag, nu-i așa? Primejdios.

– Așa crezi? Dar ce părere ai despre câteva gânduri rostite mai tare, Daru? Demonstrația este voită. Dezvăluirea puterii are menirea de a stârni cuiburile de viespi. Pe ambele! Masiv și stângaci, absența groaznică a oricărei subtilități. Un tunet pentru cei care așteptau la pași furișați și aproape tăcuți și la foșnetul cozii unui șoarece. De ce am vrut să fac asta, nu te întrebi?

– Kruppe nu se miră deloc, decât, probabil, de faptul că insiști să explici această tactică admirabilă de derutare a acestor pescăruși care țipă.

Ben-cel-Iute se încruntă spre bărbatul rotofei.

– Serios? Nu credeam că am făcut-o atât de evident. Poate că ar trebui să reanalizez totul.

– Prostii, vrăjitorule! Păstrează-ți neștirbită încrederea în tine – da, unii ar numi asta megalomanie, dar nu Kruppe, pentru că și el are o încredere de sine inatacabilă, de care doar muritorii

sunt capabili și doar câțiva din lumea de dincolo. Ai o tovărășie unică, te asigură Kruppe.
Ben-cel-Iute zâmbi.
– Unică? Și ce este cu pescărușii aceia?
Kruppe flutură o mână dolofană.
– Puah! Ca să nu ți se așeze unul pe umărul stâng. Ceea ce ar fi cu totul altă chestiune, nu?
Vrăjitorul își îngustă ochii și îl privi bănuitor pe Kruppe, care stătea alături de el.
– Caz în care, continuă Kruppe cu seninătate, sărmana pasăre neștiutoare ar fi martoră la o pluralitate atât de potentă de șiretenie în acțiune, încât s-ar clătina derutată, dacă nu cumva s-ar constipa!
Ben-cel-Iute clipi uimit.
– Ce tot spui acolo?
– Domnule, nu sugeram folosirea de dopuri? *Liniște. Mai taci.* Kruppe a recomandat pur și simplu o versiune internă cu care neîncetatele proteste plângăcioase ale pescărușului sunt reduse la tăcere, punându-i-se dop spre ușurarea și liniștea tuturor.
În dreapta lor, la două sute de pași, un barcaz încărcat cu forțele lui Brood porni, trasând linii în josul curentului când părăsi malul.
Două femei-pușcaș se apropiară călare de Ben-cel-Iute și de Kruppe.
Vrăjitorul le privi încruntat.
– Unde este Whiskeyjack?
– Pe drum, Arzătorule de Poduri. Au apărut broasca și artistul?
– Exact la vreme ca să-și preia carul. Sunt pe partea cealaltă.
– Frumoasă treabă! Noi vom traversa în același fel?
– Păi, mă gândeam să vă las la jumătatea drumului – când ați făcut baie ultima oară?
Femeile schimbară o privire, apoi una dintre ele ridică din umeri și spuse:
– Nu știu. Acum vreo lună? Trei? Am fost ocupate.
– Și am prefera să nu ne udăm, vrăjitorule, spuse cealaltă. S-ar putea ca armurile și straiele de dedesubt să se destrame.
– Kruppe afirmă că asta s-ar dovedi o imagine de neuitat!
– Pun rămășag că ți-ar sări ochii din cap, spuse una dintre femei. Iar dacă nu s-ar întâmpla asta, ar trebui să-i ajutăm nițel.
– Măcar ni s-ar curăța unghiile, observă cealaltă.

– Vai! Femei necizelate! Kruppe a vrut doar să vă facă un compliment!
– Tu ești cel care ar avea nevoie de o baie, spuse femeia.
Expresia de pe fața lui Kruppe trecu de la șoc la stupoare.
– Scandaloasă idee. Straturi suficiente de parfum dulce, aplicate de-a lungul anilor, ba nu, al deceniilor, au dat naștere unui buchet permanent și impenetrabil de cea mai blândă prospețime. Își flutură mâinile palide și plinuțe. O veritabilă aură care atrage fluturii înnebuniți de iubire.
– Mie-mi par tăuni.
– Trăim pe tărâmuri necivilizate – dar vedeți măcar o insectă așezându-se?
– Păi, s-au înecat câteva în părul tău unsuros, dacă tot ai întrebat.
– Întocmai. Dușmanii dușmănoși au cu toții aceeași soartă.
– Aha, spuse Ben-cel-Iute, uitați că vine Whiskeyjack. În sfârșit. Slavă zeilor.

Întunericul înghițea aleea pe măsură ce amurgul cobora asupra orașului ruinat. Câteva lămpi cu ulei iluminau bulevardele principale, iar când și când, câte o echipă de Gidrath își făcea rondul purtând felinare.
Înfășurat în mantia care îi ascundea armura, Coll stătea într-un alcov și urmărea o astfel de echipă trecând prin dreptul capătului aleii până când lumina gălbuie a felinarelor se stinse treptat, iar noaptea redeveni stăpână pe stradă.
Ieși din ascunzătoare și făcu un gest.
Murillio trase ușor de hățuri, făcând boii să tresară și să se urnească din loc. Carul scârțâi și se hurducă pe pietrele crăpate și arse de căldură.
Coll merse în fața carului și ajunse în stradă. Fusese curățată doar parțial de moloz. Avea în câmpul vizual trei temple incendiate care, din câte se părea, nu fuseseră reocupate. Nu se deosebeau deloc de celelalte patru pe care le găsiseră mai devreme în acea după-amiază.
Deocamdată, perspectivele erau sumbre. Se părea că singurii preoți supraviețuitori erau cei din Thrall, iar acela era ultimul loc pe care voiau să îl viziteze. Se zvonea că rivalitățile politice atinseseră o stare volatilă, mai ales că acum Consiliul Măștii scăpase de prezența puternicilor aliați; de asemenea, scăpaseră

de autoritatea regală, care, în mod tradițional, le contrabalansa excesele. Viitorul Capustanului nu era deloc promițător.
Coll se întoarse spre dreapta – adică spre nord-est – și făcu semn cu mâna în timp ce înainta pe stradă. Auzi blestemul mut al lui Murillio, care lovi ușor pe spinare cei doi boi cu frâiele. Animalele erau ostenite și flămânde, iar carul pe care îl trăgeau era supraîncărcat.
Să ne ia Hood, probabil că am făcut o greșeală cumplită.
Auzi fâlfâitul aripilor unei păsări pe deasupra capului, slab și trecător, dar nu îi dădu prea multă atenție.
După trecerea a nenumărate care, între pietrele de pe stradă apăruseră făgașe adânci, multe dintre ele umplute cu piatră spartă, însă lățimea lor nu se potrivea cu aceea a carului Rhivi – un vehicul pentru câmpie, cu roți groase, construit pentru a se război cu ierburile înalte și dolinele. Murillio nu reușea să evite alunecarea atelajului în vreunul dintre făgașe, pentru că boii își alegeau o cale proprie pe acea latură a străzii. Urmarea era o înaintare lentă și înclinată, jugurile aplecându-se la unghiuri care evident că îi deranjau pe boi.
În urma lui, Coll auzi exprimată o nemulțumire, care se încheie cu un icnet ciudat și cu o șfichiuire de hățuri. Se răsuci la vreme ca să vadă cum Murillio era azvârlit de pe capră și ateriza pe pietre cu un bufnet ca de oase fărâmate.
O siluetă, îmbrăcată doar în negru care, preț de un moment, păru să fie înaripată, stătea pe acoperișul carului.
Murillio zăcea nemișcat lângă roata din față.
Daru simți că spaima îi sfâșie trupul.
– Ce na...
Silueta făcu un gest. Dinspre el înflori o vrajă întunecată, care porni învârtindu-se spre Coll.
Înjurând, Coll se azvârli spre dreapta, se rostogoli cu zăngănit de armură, metalul plesni pe pietre, după care se izbi de prima treaptă în formă de semilună a unui templu.
Însă magia era prea cuprinzătoare pentru a-l face scăpat, pentru că se învârteji și își răspândi puterea cerneluită, astfel că umplu strada ca o inundație.
Stând pe o parte, cu spatele lipit strâns de treaptă, Coll nu reuși decât să-și azvârle antebrațul pentru a-și acoperi ochii în momentul în care vraja pluti pe deasupra lui, apoi coborî fulgerător.

Și dispăru. Clipind, Coll scoase un icnet, își lăsă brațul în jos și văzu silueta întunecată în armură pășind spre el din spate – din direcția intrării în templu.
Vederea lui periferică surprinse niște săbii lungi, una dintre ele fiind încovoiată ciudat, alunecând pe lângă el când masivul războinic ajunse pe pietrele de râu care pavau strada.
Atacatorul cocoțat în car spuse cu voce tare, pe un ton uimit:
– Ar trebui să fii mort. Îți simt răceala. Percep pumnul lui Hood, ghemuit acolo, în pieptul tău fără viață. El te-a ținut aici. Rătăcind.
Hm, acest nou-sosit nu mi se pare mort. Ochii lui scrutară umbrele din dreapta carului, căutând silueta nemișcată a lui Murillio.
– Nu rătăcește, hârâi războinicul, pășind către siluetă. *Vânează*.
– Noi? Dar am luat foarte puțini dintre voi! Mai puțin de douăzeci din acest oraș. Cavaler al Morții, stăpânul tău nu s-a hrănit până să plesnească în ultima vreme? Eu nu am făcut decât să caut o babă – stă întinsă pe platforma carului. Plutește chiar pe marginea hăului. Bineînțeles, stăpânul tău...
– Nu e pentru voi, mormăi războinicul. Sufletul ei așteaptă. Și cele ale rudelor ei. Și ale bestiilor cu inimile goale. Toți așteaptă. Nu e pentru voi.
Aerul din alee devenise cumplit de rece.
– A, bine, spuse atacatorul oftând. Ce facem cu vizitiul și cu paznicul lui? Mi-ar fi de folos câteva bucăți din ei.
– Nu. Korbal Broach, ascultă vorbele stăpânului meu. Trebuie să eliberezi strigoii care îți apără domeniul. Tu și cel pe nume Bauchelain trebuie să părăsiți orașul. În noaptea asta.
– Cavaler al Morții, plănuisem să plecăm mâine dimineață – pentru că tu *ești* Cavalerul, nu-i așa? Simt acum că Marea Casă a Morții dă să se trezească. Plecăm dimineață, bine? Pentru a urmări spre miazăzi aceste fascinante armate.
– În noaptea asta, altfel cobor asupra voastră și vă voi revendica sufletele. Vă dați seama care este soarta pe care v-a rezervat-o stăpânul meu?
Coll se uită cum bărbatul chel, cu chip palid, aflat în car, își ridică brațele – care apoi se lățiră, devenind aripi de noapte. Chicoti.
– Întâi va trebui să ne prinzi!

Imaginea neguroasă deveni o pată, apoi în locul în care stătuse bărbatul apăru doar o cioară oropsită, cârâind cu glas ascuțit când se ridică în aer cu aripile bătând puternic, după care fu înghițită de beznă.
Războinicul se apropie de locul în care zăcea Murillio.
Coll inspiră adânc, încercând să își încetinească bubuiturile inimii, după care se ridică în picioare.
– Îți mulțumesc, domnule, spuse el icnit, crispându-se de durere și dându-și seama că spre dimineață va avea vânătăi oribile pe umărul drept și pe șold. Camaradul meu mai trăiește?
Războinicul care, după cum văzu într-un târziu Coll, purta niște resturi de armură Gidrath, se întoarse spre el.
– Trăiește. Korbal Broach vrea ca ei să rămână în viață... pentru a-i face lucrarea. Cel puțin la început. Tu trebuie să vii cu mine.
– A, când ai vorbit de vânătoare, vrăjitorul acela a presupus că pe el îl vânezi. Dar nu era vorba de el, nu-i așa?
– Cei doi alcătuiesc o pereche arogantă.
Coll dădu încet din cap. Șovăi, apoi spuse:
– Iartă-mă că sunt nepoliticos, dar aș vrea să știu ce vei face – ce va face stăpânul tău – cu noi. Trebuie să-i purtăm de grijă bătrânei din car.
– Veți beneficia de protecția stăpânului meu. Vino, Templul lui Hood a fost pregătit pentru voi.
– Nu sunt convins că voi accepta. Mhybe are nevoie de ajutor.
– Coll din Darujhistan, nu tu îi vei acorda ajutorul de care are nevoie.
– Doar Hood poate asta?
– Carnea și sângele femeii trebuie menținute. Hrănită, alimentată cu apă, îngrijită. Asta ți-e răspunderea.
– Nu mi-ai răspuns.
– Urmează-mă. Nu avem mult de mers.
– În acest moment mă simt îndemnat să refuz, spuse Coll cu răceală.
Duse mâna spre mânerul sabiei.
Cavalerul Morții își înclină capul.
– Spune-mi, Coll din Darujhistan, tu dormi?
Daru se încruntă.
– Bineînțeles. Ce...?

– Și eu am dormit cândva. Trebuia să o fac, înțelegi? Acum, însă, nu dorm. În loc de asta, umblu. Știi ceva? Nu-mi amintesc ce înseamnă somnul. Nu mai știu cum era.
– Îmi pare rău să aud asta.
– Așadar, cineva care nu doarme și... în carul vostru, cineva care nu se trezește. Coll din Darujhistan, cred că vom avea nevoie unul de altul. Curând. Eu și femeia aceea.
– Nevoie, în ce fel?
– Nu știu. Vino, nu avem mult de mers.
Coll își băgă sabia înapoi în teacă. N-ar fi putut să explice de ce făcea asta; nu primise niciun răspuns mulțumitor la întrebările lui, iar gândul de a ajunge sub protecția lui Hood îl făcea să înghețe. Cu toate acestea, dădu aprobator din cap și spuse:
– Un moment, dacă nu te superi. Trebuie să-l ridic pe Murillio pe platforma carului.
– A, da. Adevărat. Aș fi făcut-o eu, dar nu pot lăsa săbiile din mâini. Războinicul rămase tăcut încă o clipă, apoi spuse: Korbal Broach a văzut ce simt. Cuvintele lui mi-au tulburat mintea. Coll din Darujhistan, cred că sunt mort. Așa e? Sunt mort?
– Nu știu, îi răspunse Coll, dar așa cred.
– Se spune că morții nu dorm.
Coll cunoștea zicerea și mai știa că ea își avea originea în templul lui Hood. De asemenea, știa observația încărcată de ironie care încheia citatul.
– „În vreme ce viii nu trăiesc." Cu toate că zicerea sună absurd.
– Pentru mine, da, spuse războinicul. Fiindcă acum știu că am pierdut ceea ce nici nu am știut că am avut cândva.
Acea afirmație făcu mintea lui Coll să șovăie, apoi oftă.
– Aș fi neghiob să nu te cred pe cuvânt, dar... ai un nume?
– Cred că da, dar l-am uitat.
– Atunci, spuse Coll în timp ce se lăsa pe vine lângă Murillio și îl ridica în brațe, Cavalerul Morții nu va fi de ajuns, îmi pare rău. Se săltă în picioare, icnind din cauza greutății pe care o avea în brațe. Ai fost Gidrath, da? Și capan – deși, trebuie să recunosc, având în vedere nuanța arămie a pielii tale, ești mai curând...
– Nu, nu am fost Gidrath. Nici capan. Cred că nu sunt de pe continentul acesta. Nu știu de ce am apărut aici. Și nici cum. Nu mă aflu aici de mult. Totul se petrece după cum vrea stăpânul meu. Din trecutul meu nu-mi aduc aminte decât un lucru.

Coll îl duse pe Murillio în partea din spate a carului și îl așeză pe platformă.

– Și care e acest lucru?

– Am stat cândva în foc.

După câteva momente de tăcere, Coll oftă hârâit.

– Nefericită amintire.

– Și durere. Însă am rezistat. Am luptat. Ori așa cred. Cred că am jurat să apăr viața unui copil, așa cred. Dar copilul nu mai era. Probabil că... am dat greș.

– Da, dar cu toate astea, avem nevoie de un nume.

– Probabil că vei găsi tu unul, Coll din Darujhistan.

– Îți promit.

– Ori poate că într-o bună zi amintirile mele vor reveni complete și, odată cu ele, și numele meu.

Și dacă Hood este cât de cât îndurător, acea zi nu va veni niciodată, prietene. Fiindcă eu cred că nimic nu a fost ușor în viața ta. Ori în moartea ta. Și se pare că el este îndurător, pentru că te-a îndepărtat de tot ce știai cândva, pentru că, dacă nu mă înșel, judecând după trăsături și, lăsând la o parte culoarea ciudată a pielii tale, ești malazan.

Având deasupra capului o sumedenie de stele ca niște vârfuri de suliță, și aflându-se în compania lui Stonny Menackis, a lui Gruntle și a celor douăzeci de soldați improvizați, la care se adăugau o sută de Rhivi, aproape toți bătrâni, și câinii lor, Itkovian ajunsese pe ultimul barcaz. Animalele se repeziră și se certară pe puntea plată și puțin adâncă a ambarcațiunii, apoi, după ce reușiră să își croiască drum până la parapete și putură să privească spre fluviu, se așezară pentru a îndura călătoria.
Câinii fură primii care coborâră când barcazul se așeză pe uscat pe malul sudic și se porniră să latre nebunește când trecură prin păpuriș, azvârlind stropi de apă, iar Itkovian se bucură că aceștia dispăruseră. Ascultându-i cu mintea în altă parte pe Gruntle și pe Stonny schimbând insulte ca niște soți care se cunosc de mult prea multă vreme, Itkovian își pregăti calul, așteptând instalarea podețului din scânduri și urmărindu-i cu interes moderat pe bătrânii Rhivi care mergeau în urma câinilor lor, fără să ia în seamă noroiul răscolit și trestiile călcate în picioare de pe mal.

Dealurile scunde și erodate de pe malul apropiat al fluviului erau încă învăluite într-o negură subțire de praf și fum sos de focurile din balegă, drapată ca un văl de doliu deasupra celor câtorva mii de corturi ale armatei. În afara câtorva sute de păstori Rhivi și a turmei de bhederini pe care trebuiau să o traverseze până în zori, întreaga forță invadatoare se afla acum pe teritoriul Pannion.
Nimeni nu le opusese rezistență în timpul traversării. Dealurile scunde dinspre miazăzi păreau lipsite de viață, dezvăluind doar urmele aproape șterse lăsate de armata asediatoare a Septarhului Kulpath.
Gruntle se apropie de el.
– Ceva îmi spune că vom mărșălui printr-un ținut pârjolit tocmai până la Coral.
– Așa se pare, domnule. Așa aș fi procedat și eu dacă aș fi fost Clarvăzător.
– Câteodată mă întreb dacă Brood și Dujek își dau seama că armata care a asediat Capustanul era doar una dintre cele trei de mărime comparabilă. Și deși Kulpath a fost un Septarh deosebit de capabil, cred că există alți șase suficient de competenți ca să ne facă viața amară.
Itkovian își dezlipi privirea de la tabăra din fața lui și îl examină pe războinicul masiv aflat alături de el.
– Trebuie să presupunem că dușmanul este pregătit să ne înfrunte. Însă în Domin se scutură ultimele semințe de iarbă-clopot.
Sabia Mortală a lui Treach își drese glasul.
– Știi ceva ce noi ceilalți nu știm?
– Nu neapărat, domnule. N-am făcut decât să trag concluzii pe baza amănuntelor pe care le-am remarcat când am văzut armata lui Kulpath și pe aceea de Tenescowri.
– Atunci nu le păstra doar pentru tine.
Itkovian își întoarse privirea spre miazăzi. După un moment, oftă.
– Orașele și guvernele nu sunt decât partea înflorită a unei plante, a cărei tulpină este poporul, și aceasta își are rădăcinile în pământ, extrăgând seva necesară pentru a întreține florile. Tenescowri este poporul supraviețuitor din Domin – oameni smulși de pe pământurile lor, din satele lor, din căminele lor și de la gospodăriile lor. Activitatea de producere a hranei a

încetat, iar în locul ei a apărut oroarea canibalismului. Peisajul rural din fața noastră este pârjolit, dar nu ca răspuns la sosirea noastră. Pustietatea asta există de ceva vreme, domnule. Astfel, deși floarea își etalează culoarea, în realitate ea este deja moartă.
– Uscându-se atârnată de un cârlig de sub raftul Zeului Schilod?
Itkovian ridică din umeri.
– Caladan Brood și Marea Căpetenie au ales orașe drept destinații ale noastre. Lest, Setta, Maurik și Coral. Dintre acestea, cred că doar ultimul mai trăiește. Niciunul dintre celelalte nu ar putea să hrănească o armată de apărare; nici măcar propriii cetățeni – dacă, și câți au mai rămas. Clarvăzătorul nu are de ales; trebuie să-și concentreze forțele în acel oraș în care își are reședința acum, iar soldații lui nu pot decât să recurgă la practicile Tenescowri. Cred că cei din urmă au fost creați în acest scop – drept hrană pentru soldați.
Pe fața lui Gruntle apăru o expresie care îi trădă tulburarea.
– Itkovian, descrii un imperiu care nu are menirea de a se susține.
– Decât dacă ar putea să se extindă neîncetat.
– Însă chiar și în acest caz, ar rămâne viu doar la marginile care înaintează mereu, pornind dintr-un miez mort, care s-a extins odată cu el.
Itkovian îl aprobă din cap.
– Da, domnule.
– Așadar, dacă Brood și Dujek se așteaptă să poarte lupte la Setta, Lest și Maurik, s-ar putea să aibă o surpriză.
– Așa cred și eu.
– Dacă ai dreptate, malazanii vor ajunge să mărșăluiască zadarnic, observă Gruntle.
– Probabil că există și alte motive pentru a justifica divizarea forțelor, Sabie Mortală.
– Nu sunt la fel de unite cum ar vrea ei să credem?
– La comandă s-au strâns oameni puternici, domnule. Probabil că este un miracol că deocamdată nu a apărut nicio înfruntare a voințelor.
Gruntle rămase tăcut o vreme.
În fața barcazului fură ancorate platforme late din răchită, iar o companie de mercenari montă pasarela cu o eficiență care le dovedea experiența.

– Atunci, să sperăm că asediul de la Coral nu va dura mult, spuse el într-un târziu cu glas puternic.
– Nu va fi, întări Itkovian. Anticipez un singur atac, menit să copleșească apărătorii. O combinație de vrăjitorie și forță soldățească. Lordul războinic și Marea Căpetenie intenționează să disperseze forțele apărătoare. Ambii sunt conștienți de riscurile inerente ale unui asediu prelungit.
– Itkovian, sună complicat.
Ducându-și calul de căpăstru, Stonny Menackis ajunse în urma lor.
– Voi doi, mișcați-vă – ne împiedicați pe toți, iar barcazul ăsta blestemat se ridică din apă. Dacă îmi murdăresc straiele astea noi de noroi, o să-l ucid pe cel ce se face vinovat. Fie el tăios sau cum o fi.
Itkovian zâmbi.
– Chiar voiam să-ți fac un compliment pentru ținută.
– Minunile aduse de Trygalle. Cusute de comandă de croitorul meu preferat din Darujhistan.
– S-ar părea că adori verdele.
– Ai văzut vreodată un jaelparda?
Itkovian confirmă dând din cap.
– Asemenea șerpi sunt comuni în Elingarth.
– Jaelparda are un sărut ucigător. Verdele ăsta se potrivește perfect, nu? Așa și trebuia. Pentru asta am plătit, și n-a fost ieftin. Și auriul ăsta deschis – vedeți? Căptușeala mantiei? Ai văzut vreodată burta unui paralt alb?
– Păianjenul?
– Da, gâdilătorul morții. Asta e culoarea.
– Nu aș fi confundat-o cu altceva, îi răspunse Itkovian.
– Bine, mă bucur că există cineva care se pricepe la nuanțele subtile ale civilizației superioare. Și acum, mișcă-ți calul. Altfel, ce n-ai mai folosit de prea multă vreme va face cunoștință cu vârful noii mele cizme.
– Am înțeles.

Caporalul Picker o urmări pe Detoran târându-l pe Hedge spre cortul ei. Cei doi trecură în tăcere la marginea cercului de lumină aruncată de focul făcut într-o groapă. Înainte ca ei să dispară din nou în întuneric, Picker asistase la o pantomimă comică, în care Hedge, cu pielea feței întinsă într-o grimasă

sălbatică, încerca să fugă pentru a scăpa de Detoran. Ea îl apucă de gât pe bărbat și îi scutură capul înainte și înapoi până când zbaterile lui încetară.
După ce dispărură, Blend își drese glasul.
– Din fericire, noaptea ascunde multe lucruri.
– Nu tocmai bine, din păcate, murmură Picker, ațâțând focul cu un băț rupt de suliță.
– Mda, probabil că acum îl leagă la gură și apoi o să-i smulgă...
– Bine, gata, am priceput.
– Sărmanul Hedge.
– Sărmanul Hedge pe naiba, Blend. Dacă asta nu l-a stârnit, treaba asta nu s-ar petrece noapte de noapte.
– Asta este, toți suntem soldați.
– Și ce înseamnă asta?
– Înseamnă că respectarea ordinelor este soluția cea mai bună pentru a rămâne în viață.
– Așadar, Hedge ar face bine să ia poziția de drepți dacă vrea să mai respire? Asta vrei să sugerezi? Crezusem că teroarea îl va înmuia de tot.
– Detoran a fost sergent-major, nu uita. Am văzut o dată un recrut stând în poziție de drepți vreme de un clopot și jumătate după ce inima bietului băiat a plesnit din cauza uneia dintre tiradele ei. Un clopot și jumătate, Picker, să stai așa, mort...
– Ei, pe naiba. Doar am fost și eu acolo. A stat așa o zecime de bătaie de clopot, și știi asta foarte bine.
– Ideea rămâne, și pun rămășag pe tot șirul de solde neplătite că Hedge face același lucru.
Picker împunse cu bățul în foc.
– Ciudat lucru, murmură ea după o vreme.
– Ce anume?
– A, ce spuneai adineauri. Nu de recrutul mort, ci de faptul că Detoran a fost sergent-major. Atunci, noi, Arzătorii de Poduri, am fost aruncați de colo-colo. Aproape toți, începând chiar de sus, cu Whiskeyjack. Mallet a condus o echipă de vraci când aveam suficienți vraci și împăratul era pe tron. Iar Spindle a fost căpitanul unei companii de geniști.
– Vreme de trei zile, apoi unul dintre ei s-a împiedicat de propria bombă.
– Da, și atunci s-au făcut toți praf și pulbere. Eram la o mie de pași în susul drumului, și urechile mi-au țiuit zile în șir.

– Acela a fost sfârșitul companiilor de geniști. Dassem i-a dezmembrat după aceea, ceea ce a însemnat că Spindle nu avea un corp specializat pentru a-i fi căpitan. Așa, Picker, ce e cu asta?
– Nimic. Voiam să spun că nimeni nu mai e ce a fost odată.
– Eu n-am fost promovată niciodată.
– Ei, ce surpriză! Ți-ai făcut o profesiune din a trece nebăgată în seamă.
– Chiar și așa. Și Antsy s-a născut sergent.
– Da, și asta i-a împiedicat creșterea. De acord, nu a avut parte de degradare, dar asta pentru că e cel mai prost sergent din câți au existat vreodată. Menținerea lui în funcție este o pedeapsă pentru noi toți, începând cu Antsy însuși. Spuneam doar că suntem cu toții niște ratați.
– A, un gând binevenit, Picker.
– Dar cine spune că orice gând trebuie să fie frumos? Nimeni.
– Eu, doar că nu m-am gândit la asta.
– Ha-ha.
Auziră zgomot de copite la pas mărunt. Un moment mai apoi apăru căpitanul Paran ducându-și calul de frâu.
– Căpitane, am avut o zi lungă, spuse Picker. Dacă vrei, avem niște ceai.
Paran prinse frâul de oblâncul șeii și se apropie.
– Ultimul foc rămas arzând la Arzătorii de Poduri. Voi două nu dormiți niciodată?
– Domnule, ți-am putea pune aceeași întrebare, îi răspunse Picker. Dar noi știm că somnul e pentru slăbănogi, corect?
– Depinde cât de liniștit este, cred.
– Căpitanul are dreptate, îi zise Blend lui Picker.
– Ei, spuse pufnind caporalul, sunt destul de liniștită când dorm.
Blend scoase un sunet din gâtlej.
– Asta s-o crezi tu.
– Am primit vești de la Moranthii Negri, spuse Paran, acceptând de la Picker cana de ceai aburind, făcut din plante.
– Au mers în recunoaștere la Setta.
– Da. Nu e nimeni acolo. Nicio suflare. Întregul oraș e o necropolă.
– Și atunci de ce mai mărșăluim într-acolo? întrebă Picker. Decât dacă nu...
– Mergem, caporale.

– Pentru ce?
– Mărșăluim spre Setta pentru că nu mărșăluim spre Lest.
– Mda, spuse oftând Blend, mă bucur că ne-am lămurit.
Paran sorbi din ceai, apoi spuse:
– Am ales un adjunct.
– Un secund, domnule? Întrebă Picker. De ce?
– Din motive evidente. Picker, te-am ales pe tine. Acum ești locotenent. Whiskeyjack și-a dat binecuvântarea. În absența mea, tu vei comanda Arzătorii de Poduri.
– Nu, mulțumesc, domnule.
– Nu ai dreptul să obiectezi, Picker. Gradul tău a fost deja trecut în registre. Oficial, având sigiliul lui Dujek.
Blend o înghionti.
– Felicitări – oh, presupun că ar fi trebuit să salut.
– Ține-ți gura, mârâi Picker. Dar ai dreptate într-o privință – să nu mă mai înghiontești, femeie.
– E un ordin greu de respectat.
Paran își goli cana și se ridică.
– Locotenent, am un singur ordin de dat.
Ea ridică privirea spre el.
– Ordin, căpitane.
– Arzătorii de Poduri, spuse Paran, iar expresia de pe fața lui deveni brusc severă. Ține-i laolaltă, indiferent ce s-ar întâmpla. Laolaltă, locotenent.
– Hm, am înțeles, domnule.
Îl urmăriră pe Paran reîntorcându-se la calul său și îndepărtându-se cu el de frâu.
Niciuna dintre ele nu vorbi o vreme, apoi Blend oftă.
– Picker, hai să ne culcăm.
– Da.
Stinseră rămășițele focului. Întunericul le învălui. Blend se apropie și își petrecu un braț pe după talia lui Picker.
– Totul se reduce la ceea ce ascunde noaptea, murmură ea.
Pe numele lui Hood, așa e. Totul depinde de ce se află dincolo de ceea ce a spus căpitanul. Asta trebuie să descopăr. Ceva îmi zice că pentru locotenentul Picker s-a terminat cu somnul liniștit.
Se îndepărtară de tăciunii muribunzi ai focului și fură înghițite de întuneric.

Câteva momente mai apoi, nu se mai văzu nicio mișcare, iar stelele își aruncară lumina argintie și slabă asupra taberei Arzătorilor de Poduri. Corturile peticite de prea multe ori erau decolorate în lumina spectrală, difuză. O scenă fantomatică și ciudat de scoasă din timp. Care își dezvăluia felul ei de pace.

Whiskeyjack intră în cortul de comandă al lui Dujek. Cum era de așteptat, Marea Căpetenie era pregătită. Un felinar cu apărătoare pe masa de campanie, două stacane de bere și o bucată de cașcaval de Gadrobi. Dujek stătea pe un scaun, ținându-și capul plecat în somn.
– Mare Căpetenie, spuse Whiskeyjack scoțându-și mănușile și cu ochii la bere și cașcaval.
Clipind, bătrânul comandant scoase un sunet, apoi se îndreptă de spate.
– Da.
– Am pierdut-o.
– Mare păcat. Cred că ți-e foame, așa că eu... în fine. Tu umple-ți burta și lasă-mă pe mine să vorbesc. Se aplecă în față și luă o stacană. Artanthos l-a găsit pe Paran și i-a transmis ordinele. Așadar, căpitanul îi va avea pregătiți pe Arzătorii de Poduri – ei nu știu pentru ce, și probabil că așa e cel mai bine. În ceea ce îl privește pe Paran, bine, Ben-cel-Iute m-a convins. Mare păcat, dar voi fi sincer și voi spune că, din câte îmi dau eu seama, vrăjitorul ne va lipsi mai mult decât acel flăcău născut nobil.
Ridicând o mână pentru a-l întrerupe, Whiskeyjack își clăti gura cu bere după ultima îmbucătură de cașcaval. Marea Căpetenie oftă și așteptă.
– Dujek...
– Dă-ți firimiturile jos din barbă, mârâi Marea Căpetenie, pentru că cred că vrei să te iau în serios.
– O vorbă despre Paran. Odată cu pierderea lui Tattersail – Silverfox, adică, valoarea căpitanului pentru noi nu poate fi supraestimată. Nu, nu doar pentru noi. Pentru Imperiu însuși. Ben-cel-Iute s-a arătat de neclintit în privința asta. Paran este Stăpânul Pachetului de Cărți. În el sălășluiește puterea de a remodela lumea, Mare Căpetenie. Făcu o pauză, cântărindu-și cuvintele. Acum, probabil că Laseen nu mai are nicio șansă de a recâștiga favorurile lui, dar măcar va fi îndeajuns de înțeleaptă și va evita să înrăutățească relația cu el.

Dujek ridică din sprâncene.
– Așa o voi sfătui când o voi vedea data viitoare.
– În regulă. Scuze. Fără îndoială că împărăteasa are cunoștință de...
– Fără îndoială. Cum spuneam, totuși, pierderea lui Ben-cel-Iute doare cel mai mult. Din punctul meu de vedere, mai precis.
– Da, domnule, ce are de gând vrăjitorul... hm, sunt de acord cu el că ar fi bine ca Brood și compania lui să știe cât mai puține. Atât timp cât divizarea forțelor decurge așa cum am stabilit, nu vor avea motive să creadă că Ben-cel-Iute merge în același pas cu noi.
– Nebunia vrăjitorului...
– Mare Căpetenie, nebunia lui ne-a salvat pielea de multe ori. Nu doar pe a mea și pe a Arzătorilor de Poduri, ci și pe a ta.
– Sunt conștient de asta, Whiskeyjack. Iartă, te rog, temerile unui bătrân. Brood, Rake și Tiste Andii – și Zeii Străvechi – trebuiau să pătrundă pe calea Zeului Schilod. Ei sunt cei care au nenumărate coridoare și un nivel de putere înspăimântător, nu noi, nu un vrăjitor muritor și un căpitan tânăr și nobil care a murit deja o dată. Chiar dacă ei nu încurcă lucrurile, nu uita ce dușmani ne facem.
– Presupunând că aliații noștri actuali sunt atât de miopi încât să nu înțeleagă.
– Whiskeyjack, suntem malazani, nu uita. Nimic din ce facem nu trebuie să ofere vreun indiciu privind planurile noastre pe termen lung – e de presupus că imperiile muritoare nu gândesc în perspectivă. Și noi, eu și cu tine, ne pricepem al naibii de bine să urmăm acest principiu. Să mă ia Hood, Laseen a răsturnat structura de comandă dintr-un motiv anume, doar știi asta.
– Da, pentru ca pe teren să se afle oamenii potriviți când vor acționa Tronul Umbrei și Cotillion.
– Nu doar ei, Whiskeyjack.
– Acest lucru trebuie să fie cunoscut de Ben-cel-Iute – și de toți Arzătorii de Poduri, de fapt.
– Nu. În orice caz, nu crezi că vrăjitorul a mirosit deja situația?
– Dacă e așa, de ce l-a trimis pe Kalam după împărăteasă?
– Deoarece Kalam trebuie să fie convins personal, de aceea. Față în față cu împărăteasa. Ben-cel-Iute știa asta.
– Atunci, înseamnă că eu sunt singurul prostovan din acest joc imperial, spuse Whiskeyjack oftând.

– Poate singurul întru totul onorabil, în orice caz. Ascultă, știam că Zeul Schilod se pregătea să acționeze. Am știut că zeii vor încurca lucrurile. De acord, nu am anticipat că Zeii Străvechi se vor amesteca, dar asta n-are legătură cu subiectul, nu-i așa? Problema a fost că noi știam că vor apărea necazuri. Din mai multe direcții – dar cum să bănuim că ceea ce se petrecea în Pannion Domin avea vreo legătură cu eforturile Zeului Schilod?
– Chiar și așa, nu cred că a fost cu totul întâmplător ca doi Arzători de Poduri să dea de agentul Celui Înlănțuit – acel artizan bolnăvicios din Darujhistan; și nici ca Ben-cel-Iute să se afle acolo pentru a confirma apariția Casei Lanțurilor. Laseen a înțeles mereu valoarea poziției tactice, care dă roade – Hood mi-e martor că ea l-a învățat asta pe împărat, nu invers. Coridorul de buzunar al Zeului Schilod rătăcește – așa a făcut întotdeauna. Faptul că a migrat spre dealurile dintre Pale și Darujhistan a oferit un prilej pe care Zeul Schilod nu-l putea ignora – dacă voia să realizeze ceva, trebuia să acționeze. Și noi l-am prins. Probabil că într-un mod neașteptat, dar l-am prins.
– Destul de bine, murmură Whiskeyjack.
– În ceea ce-l privește pe Paran, și aici există o anumită logică. La urma urmelor, Tayschrenn o pregătea pe Tattersail pentru rolul de Stăpână a Pachetului de Cărți. Iar când asta nu a ieșit, ei bine, a existat un efect rezidual – asupra bărbatului care i-a fost tot timpul cel mai apropiat. Nu fizic, ci, cu siguranță, spiritual. Whiskeyjack, dacă privim în perspectivă, singurul jucător cu adevărat prost a fost Bellurdan Sfărâmătorul de Țeste. Nu vom afla niciodată ce s-a întâmplat între el și Tattersail pe câmpia aceea, dar, pe Abis, asta este cea mai mare porcărie din istoria imperială. Faptul că rolul de Stăpân al Pachetului i-a revenit unui malazan, și nu vreunui păstor Gadrobi care s-ar fi întâmplat să se afle în preajmă, ei bine, norocul lui Oponn a ajuns pe mâna noastră, și cred că asta este tot ce pot spune.
– Acum eu sunt cel îngrijorat, replică Whiskeyjack. Am fost cu mult prea inteligenți, ceea ce mă face să mă întreb cine pe cine manipulează. Facem jocuri de umbre cu Lordul Umbrei, facem să zăngănească lanțurile Zeului Schilod, iar acum îi oferim lui Brood mai mult timp fără ca el să știe asta, în vreme ce îi sfidăm pe T'lan Imass, ori cel puțin avem intenția asta.

– Oportunitatea, Whiskeyjack. Ezitarea este fatală. Când te trezești în mijlocul unui fluviu lat, cu ape învolburate, nu există decât o direcție în care să înoți. De noi depinde ca Laseen să rămână cu capul deasupra apei – iar prin ea, Imperiul Malazan. Dacă Brood lovește cu barosul în numele lui Burn – ne înecăm cu toții. Legea, ordinea, pacea, civilizația vor pieri.
– Așadar, pentru a-l împiedica pe Brood să facă asta, ne sacrificăm provocându-l pe Zeul Schilod. Noi, care avem o armată obosită, deja decimată de crizele de panică ale lui Laseen.
– Mai bine uită de crizele ei, Whiskeyjack. Asta arată că e muritoare.
– Practic, la Pale a șters Arzătorii de Poduri de pe fața pământului.
– A fost un accident și dacă nu ai știut atunci, afli acum. Tayschrenn le-a ordonat să rămână în tuneluri deoarece a considerat că era cel mai bun loc. Cel mai sigur.
– A părut mai curând că cineva a dorit ca noi să devenim pierderi colaterale, spuse Whiskeyjack. *Nu, nu noi. Să te ia naiba, Dujek, mă faci să bănuiesc că ai știut mai mult decât am sperat eu. Să mă păzească Beru, sper să mă înșel...* Și cu ceea ce s-a întâmplat la Darujhistan...
– La Darujhistan a fost o neînțelegere. Comunicare proastă din toate părțile. S-a întâmplat curând după asediul de la Pale – prea curând pentru toți.
– Deci, nu am fost singurul supărat și buimăcit.
– La Pale? Nu. Să ne ia Hood, toți am fost buimaci. Bătălia nu a decurs conform planului. Tayschrenn chiar a crezut că putea doborî Sămânța Lunii – pentru a-l sili pe Rake să rămână descoperit. Iar dacă nu ar fi plecat practic în timpul propriului atac, lucrurile s-ar fi încheiat altfel. Din câte am aflat mai târziu, Tayschrenn nu a știut atunci cine era cu adevărat Nightchill, dar știa că ea se apropia de sabia lui Rake. Ea și Bellurdan, pe care ea îl folosea pentru a face cercetări în numele ei. Totul a părut un joc pentru putere, unul privat, iar Laseen nu a fost pregătită să permită asta. Și chiar și așa, Tayschrenn a lovit-o doar când ea l-a ucis pe A'Karonys – Marele Mag care a venit la Tayschrenn pentru a-i împărtăși bănuielile pe care le avea în privința ei. Când am spus că uciderea lui Tattersail de către Bellurdan a fost

cea mai mare încurcătură din istoria malazană, ziua aceea de la Pale ocupă locul al doilea.
– Au fost mai multe în ultimul timp.
Dujek dădu rar din cap, iar ochii îi sclipiră în lumina felinarului.
– Aș spune că toate au început când T'lan Imassii i-au masacrat pe locuitorii din Aren. Dar chiar și în cazul acesta, fiecare dezastru își dovedește adevărurile. Nu Laseen a dat acel ordin, însă cineva a făcut-o. Cineva a revenit pentru a se așeza pe acel Prim Tron – și se presupunea că acel om era mort – iar el i-a folosit pe T'lan Imass pentru a se răzbuna pe împărăteasă, pentru a slăbi puterea ei asupra Imperiului. Uite, ăsta este primul indiciu că împăratul Kellanved nu era chiar mort, așa cum am fi dorit noi.
– Și încă nebun, așa e. Dujek, eu cred că ne îndreptăm spre alt dezastru.
– Sper să te înșeli. În orice caz, eu aveam nevoie de cineva care să-mi dea încredere, nu de tine.
– Păi, cred că prețul comenzilor inversate...
– Whiskeyjack, în ciuda spuselor mele, am de făcut o nouă observație, și ea nu este deloc plăcută.
– Despre ce e vorba?
– Încep să cred că nu suntem nici pe jumătate siguri de ceea ce pregătim.
– Cine sunt acești „noi"?
– Imperiul. Laseen. Tayschrenn. În ceea ce ne privește pe noi doi, suntem actorii cei mai mărunți și puținele lucruri pe care le știm nu sunt nici pe departe ceea ce ar trebui să știm. La Pale, am pornit atacul asupra Seminței Lunii fără a ști practic nimic din ceea ce se petrecea de fapt. Și dacă nu l-aș fi încolțit pe Tayschrenn după aceea, tot n-am fi știut.
Whiskeyjack examină depunerile berii din stacana pe care o ținea în mână.
– Ben-cel-Iute e isteț, murmură el. N-aș putea spune precis cât de mult a priceput. Câteodată devine foarte viclean.
– Și încă vrea, nu?
– Da. Și a arătat foarte limpede că are mare încredere în Ganoes Paran. În acest nou Stăpân al Pachetului de Cărți.
– Și asta ți se pare ciudat?
– Puțin. Paran a fost folosit de un zeu. A apărut cu sabia aceea, Dragnipur. Are în vene sângele unui Copoi al Umbrei. Și niciunul

dintre noi nu știe ce schimbări au provocat în el asemenea lucruri, și nici măcar ce prevestesc ele. A fost extrem de imprevizibil, și e aproape imposibil de controlat – a, execută ordinele pe care i le dau, dar am impresia că, dacă își închipuie că se poate folosi de el, Laseen va avea o mare surpriză.
– Îți place omul, adevărat?
– Îl admir, Dujek. Pentru rezistență, pentru capacitatea lui de a se autoexamina cu un curaj necruțător și, mai presus de asta, pentru umanitatea lui.
– Suficientă pentru a garanta credința, aș spune eu.
Whiskeyjack făcu o grimasă.
– Împuns cu sabia mea.
– Mai bine așa, decât să fi fost a altcuiva.
– Dujek, mă gândeam să mă pensionez. După ce se termină războiul ăsta.
– Și eu m-am gândit la asta, prietene.
Whiskeyjack ridică privirea.
– Crezi că Laseen mă va lăsa?
– Nu cred că trebuie să-i oferim alternativă.
– Să mă înec, așa cum au făcut Crust și Urko? Să las impresia că am fost ucis, iar cadavrul meu a dispărut, ca al lui Dassem?
– Presupunând că nimic din toate acele lucruri nu s-a întâmplat...
– Dujek...
– Am înțeles, dacă rămân unele dubii, trebuie să recunoști asta.
– Nu împărtășesc ideea, iar într-o bună zi o să-l găsesc pe Duiker și îl voi sili să îmi spună adevărul – dacă mai există cineva care să știe, atunci acela este istoricul acela trăsnit.
– Ben-cel-Iute a primit vreo veste de la Kalam?
– Nu mi-a spus nimic în sensul ăsta.
– Ultima oară l-am văzut flecărind cu negustorii Trygalle.
– Având în vedere ce urmează, omul ar trebui să doarmă puțin.
Whiskeyjack își așeză stacana pe masă și se ridică.
– Și noi, prietene, spuse el, chircindu-se când își lăsă greutatea pe piciorul beteag.
– Când vor sosi Moranthii Negri?
Whiskeyjack scoase un sunet din gât apoi se întoarse spre ușa cortului.
– Noapte bună, Dujek.
– Asemenea, Whiskeyjack. A, încă ceva.
– Te ascult.

– Tayschrenn. Vrea să-ți ceară scuze. Pentru ceea ce s-a întâmplat cu Arzătorii de Poduri.
– Știe unde să mă găsească, Dujek.
– Așteaptă un moment prielnic.
– Ce înseamnă prielnic?
– Nu mi-e limpede, dar asta nu s-a întâmplat încă.
Preț de câteva bătăi de inimă, Whiskeyjack rămase tăcut, apoi întinse mâna spre clapa cortului.
– Ne vedem mâine dimineață, Dujek.
– Da, îi răspunse Marea Căpetenie.

În timp ce se îndrepta spre cortul său, Whiskeyjack văzu în fața lui o siluetă înaltă, purtând o robă de culoare închisă.
În timp ce se apropia, zâmbi.
– Îți dusesem dorul.
– Și eu, îi răspunse Korlat.
– Brood ți-a dat de lucru. Intră, aprind îndată felinarul.
În timp ce pășeau înăuntru, o auzi oftând în urma lui.
– Mai bine nu te deranja.
– Păi, tu vezi pe întuneric, dar eu...
Ea îl trase aproape, se lipi de el și murmură:
– Dacă vrei să avem o discuție, să fie scurtă, te rog. La ceea ce vreau nu se răspunde prin cuvinte.
El își înfășură brațele în jurul ei.
– Mă întrebam doar dacă ai găsit-o pe Silverfox.
– Nu. Se pare că este capabilă să călătorească pe căi despre care nu știam că încă există. În schimb, doi dintre lupii ei strigoi au sosit pentru a mă escorta până acasă. Sunt neobișnuiți.
Whiskeyjack își aduse aminte când văzuse pentru prima oară T'lan Imass ridicându-se precum praful din ierburile îngălbenite, căpătând formă de fiare până când ocupau dealurile din jur.
– Știu. Au ceva disproporționat.
– Da, ai dreptate. Îți șochează privirea. Membre prea lungi, umeri prea lați, dar au gâtul scurt și fălcile largi. Însă, nu doar înfățișarea lor fizică mă alarmează.
– Mai mult decât T'lan Imass?
Ea confirmă cu o mișcare a capului.
– La T'lan Imass există o pustietate precum aceea a unei cavități înnegrite de fum. Dar nu și la T'lan Ay. În acești lupi am descoperit... tristețe. O tristețe eternă.

Începu să tremure în brațele lui. Whiskeyjack nu spuse nimic. Iubita mea, vezi în ochii lor ceea ce văd în ai tăi. Și reflectarea – recunoașterea – este aceea care te-a cutremurat atât de mult.
– La marginea taberei, s-au transformat în țărână, urmă Korlat. După ce merseseră unul lângă altul... au dispărut. Nu știu de ce, dar asta m-a tulburat mai mult decât orice.
Pentru că asta ne așteaptă pe toți. Chiar și pe tine, Korlat.
– Discuția asta trebuia să fie scurtă. Acum se încheie. Hai în pat, fato.
Ea se uită drept în ochii lui.
– Și după noaptea asta?
El făcu o grimasă.
– S-ar putea să dureze.
– S-a întors Hoașca.
– Da?
Korlat confirmă cu o mișcare din cap. Părea că voia să mai adauge ceva, dar ezită, îi cercetă ochii și tăcu.
Setta, Lest, Maurik. Orașe pustii. Cu toate acestea, armatele se divizau. Și nimeni nu putea să spună de ce. Ambele părți ale alianței aveau lucruri de ascuns, secrete de păstrat și, pe măsură ce se apropiau mai mult de Coral, cu atât mai greu se puteau păstra acele secrete.
Mai toți Tiste Andii au dispărut. Au plecat cu Rake, probabil spre Sămânța Lunii. Dar unde este ea? Și, pentru numele lui Hood, ce pun la cale? Vom sosi la Coral doar pentru a descoperi că orașul s-a prăbușit, iar Clarvăzătorul Pannion e mort – sufletul lui fiind luat de Dragnipur – și muntele acela mare atârnând deasupra capetelor noastre?
Moranthii Negri au căutat acea stâncă zburătoare... dar degeaba. Și apoi mai sunt secretele noastre. Îi trimitem pe Paran și pe Arzătorii de Poduri înainte; să ne ia Hood, facem mult mai mult decât atât.
Asistăm la un joc nedorit pentru putere, acum iminent – știam cu toții că va veni acest moment. Setta, Lest, Maurik. Jocul subtil nu mai e deloc subtil.
– Inima mea e a ta, Korlat, îi spuse Whiskeyjack femeii pe care o strângea în brațe. Pentru mine, nimic altceva nu contează. Nimic și nimeni.
– Te rog – nu-ți cere scuze pentru ceea ce încă nu s-a întâmplat. Nu vorbi despre asta.

– Nici nu credeam că am vorbit, fato.
Mincinosule. Ai vorbit. În felul tău. Îți cereai scuze.
Ea acceptă minciuna cu un surâs ironic.
– Prea bine.
Mai târziu, Whiskeyjack își analiză cuvintele și regretă că ele nu fuseseră mai limpezi – golite de vreo intenție ascunsă.

Cu ochii înroșiți din cauza lipsei de somn, Paran îl urmări pe Ben-cel-Iute încheind discuția cu Haradas, apoi despărțindu-se de vrăjitoarea-negustor Trygalle pentru a se alătura căpitanului.
– Geniștii vor protesta, spuse Paran când el și Ben-cel-Iute își reluară drumul spre tabăra malazană, abia ridicată pe malul sudic al fluviului Catlin.
Vrăjitorul ridică din umeri.
– Îl voi lua pe Hedge deoparte ca să schimbăm câteva cuvinte. La urma urmelor, Fiddler îi este mai aproape decât un frate și după beleaua în care a intrat, Fiddler are nevoie de ajutor. Singura problemă este dacă cei de la Trygalle pot duce pachetul la vreme.
– Negustorii aceia sunt extraordinari.
– Sunt dementi. Mai ales când fac așa ceva. Îndrăzneala este singurul lucru care îi ține în viață.
– La asta aș adăuga o anumită pricepere de a călători prin coridoare dușmănoase, Ben-cel-Iute.
– Să sperăm că e de ajuns, răspunse vrăjitorul.
– Nu a fost vorba doar de muniții Moranth, nu-i așa?
– Nu. Situația din Șapte Orașe nu putea fi mai disperată. În orice caz, am făcut tot ce se putea. În ceea ce privește eficiența noastră, vom vedea.
– Ben-cel-Iute, ești un om deosebit.
– Nu, nu sunt. Iar acum, ai face bine să consideri discuția asta drept o chestiune între noi doi. Hedge își va ține gura, la fel și Whiskeyjack.
– Domnilor! Ce seară minunată!
Auzind vocea bubuitoare venind din spatele lor, amândoi se întoarseră.
– Kruppe! spuse Ben-cel-Iute cu glas șuierător. Individ alunecos ce...
– Calmați-vă, Kruppe vă cere să fiți indulgent cu el. Din fericire, ajungând în tăcere aproape de voi, Kruppe a auzit cu totul

întâmplător cuvintele admirabile pe care le-ați rostit, iar acum, cu toată umilința, nu dorește decât să fie parte la această aventură curajoasă!
– Dacă scapi față de cineva vreo vorbă despre asta, îți tai beregata, mârâi Ben-cel-Iute.
Kruppe își scoase batista mototolită și, cu trei mișcări rapide, își tamponă fruntea; țesătura de mătase păru să se ude leoarcă.
– Kruppe îl asigură pe vrăjitorul mortal că tăcerea este cea mai apropiată stăpână a sa, iubită nevăzută și de nevăzut, nebănuită și de nedomolit. În același timp, Kruppe afirmă că bunii cetățeni ai Darujhistanului își vor pleca urechea la o cauză atât de nobilă – dacă ar fi aici, însuși Baruk v-ar da asigurări în privința asta. Însă, vai, nu vă poate oferi decât atât.
Și, spunând acestea, cu un gest elegant, Kruppe scoase din batistă o mică bilă din sticlă, pe care o lăsă să cadă. Aceasta se sparse cu un clinchet slab. Cețurile care se ridicară din ea se aglomerară la înălțimea genunchiului între Daru și cei doi malazani și căpătă treptat forma unui bhokaral.
– Vai, murmură Kruppe, ce creaturi urâte, neplăcute vederii!
– Doar pentru că semeni foarte mult cu ele, remarcă Ben-cel-Iute, rămas cu ochii la apariție.
Bhokaralul își răsuci capul de mărimea unui grepfrut și îl privi pe vrăjitor cu ochi sclipitori. Creatura își dezveli dinții.
– Salutări! Baruk! Stăpân! Vrea! Ajutor!
– Din păcate, un efort concis din partea lui Baruk, neîndoielnic suprasolicitat, spuse Kruppe. Cele mai bune vrăjitorii dau dovadă de grație lingvistică, dacă nu chiar de o fluiditate amiabilă, în vreme ce acest... lucru, evidențiază...
– Gura, Kruppe! spuse Ben-cel-Iute. Chiar dacă sună neobișnuit, ajutorul lui Baruk ar fi binevenit, dar interesul manifestat de alchimist mă surprinde. La urma urmelor, în Șapte Orașe a izbucnit o rebeliune. O chestiune malazană.
Bhokaralul dădu din cap.
– Da! Baruk! Stăpân! Raraku! Azath! Mare!
Apoi dădu din nou din cap.
– Mare? repetă Paran.
– Mare! Primejdie! Azath! Icarium! Mai mult! Coltaine! Admiră! Onoare! Aliați! Da?
– Ceva îmi spune că nu va fi ușor, murmură Ben-cel-Iute. Bine, să trecem la amănunte.

Auzind zgomot de copite, Paran se întoarse să vadă cine se apropia. Silueta apăru, dar rămase neclară în lumina lunii. Primul amănunt remarcat de căpitan fu calul de luptă, puternic, semeț și aparent greu de stăpânit. Cea care îl călărea contrasta cu animalul, purta o armură simplă, veche, iar marginea coifului îi ascundea în parte chipul matur.
Femeia aruncă o privire scurtă spre Kruppe, trecând apoi spre bhokaral și Ben-cel-Iute. Fără ca expresia de pe fața ei să se schimbe, îi spuse lui Paran:
– Căpitane, aș dori să discutăm ceva între patru ochi.
– Cum dorești, îi răspunse el și o conduse la cincisprezece pași depărtare de ceilalți.
– E destul de intim?
– De ajuns, răspunse femeia oprindu-și calul și descălecând. Se apropie de el. Domnule, sunt Destriantul Săbiilor Cenușii. Soldații tăi dețin un prizonier și am venit să cer oficial ca el să fie dat în grija noastră.
Paran clipi mirat, apoi dădu din cap.
– A, trebuie să fie vorba de Anaster, cel care i-a comandat pe Tenescowri.
– Întocmai, domnule. Nu am terminat cu el.
– Înțeleg, zise căpitanul ezitând.
– Și-a revenit după rănile căpătate?
– Ochiul pierdut? A fost tratat de vracii noștri.
– Probabil că ar trebui să prezint solicitarea Marii Căpetenii Dujek, spuse Destriantul.
– Nu, nu va fi nevoie. Pot vorbi în numele malazanilor. În această calitate este obligatoriu să pun întâi câteva întrebări.
– Cum dorești, domnule. Te ascult.
– Ce intenționați să faceți cu prizonierul?
Ea se încruntă.
– Poftim?
– Nu agreăm tortura, indiferent de crimele comise. Dacă se impune asta, vom fi siliți să îl protejăm în continuare pe Anaster și să resping solicitarea ta.
Ea își mută o clipă privirea în altă parte, apoi îl privi drept în ochi, iar Paran își dădu seama că femeia era mai tânără decât i se păruse la început.
– Domnule, tortura este un termen relativ.
– Da?

– Domnule, te rog să-mi îngădui să continui.
– Prea bine.
– S-ar putea ca Anaster să considere drept tortură ceea ce dorim să facem cu el, dar este o teamă născută din ignoranță. Nu i se va face niciun rău. Nicovala Scutului dorește exact contrariul pentru acest om nefericit.
– Va prelua durerea lui.
Destriantul confirmă cu o mișcare din cap.
– Acea îmbrățișare spirituală – așa cum a procedat Itkovian cu Rath'Fener.
– Chiar și așa.
Paran rămase tăcut un moment, apoi spuse:
– Ideea îl îngrozește pe Anaster?
– Da.
– De ce?
– Pentru că nu știe ce sălășluiește în el. A pus semnul egalității între identitatea lui și durerea din suflet. Așa că se teme de sfârșitul ei.
Paran se întoarse spre tabăra malazană.
– Urmează-mă.
– Domnule? întrebă femeia rămasă în urma lui.
– Destriant, e al vostru. Cu binecuvântarea mea.
Ea se împiedică, se lovi de cal, care necheză și făcu un pas în lateral.
Căpitanul se întoarse.
– Ce...?
Femeia se îndreptă, duse o mână la frunte, apoi scutură din cap.
– Îmi pare rău. Am simțit o greutate... în felul în care ai folosit acel cuvânt.
– Ce cuvânt?
Oh, pe răsuflarea lui Hood, Ganoes – cât de neglijent ai fost.
– Și? întrebă el cu reținere.
– Și... nu sunt sigură, domnule. Dar cred că ai face bine să dai dovadă de mai multă prevedere în viitor.
– Ai dreptate. Ți-ai revenit îndeajuns pentru a continua discuția?
Ea confirmă din cap și apucă frâul.
Ganoes Paran, nu te gândi la asta. Ia totul drept un avertisment și nimic mai mult. Nu i-ai făcut nimic lui Anaster – nici măcar nu-l cunoști. Un avertisment, și ai face bine să ții seama de el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Sticla e nisip și nisipul e sticlă!
Furnica dansând orbește ca toate furnicile oarbe
pe buza marginii și pe marginea buzei.

Alb noaptea și cenușiu la vreme de zi –
păianjenul zâmbitor nu zâmbește niciodată,
dar acum o face.
deși, oarbă cum e, furnica nu-l poate vedea –

iar acum a fost!

Povești de speriat copiii
Malesen Răzbunătorul (n. ?)

– Vai, panica dementă o face să tresară.
Vocea Clarvăzătorului-domin, aflat deasupra lui, se auzi:
– Cred că a devenit excesivă în ultima vreme, Cel Sfânt.
Clarvăzătorul Pannion răspunse țipând cu glas ascuțit:
– Crezi că nu văd asta? Mă socotești orb?
– Ești înțelept și atotcunoscător, spuse cu glas tunător ofițerul Clarvăzător-domin. Cel Sfânt, nu făceam decât să îmi exprim îngrijorarea. El nu mai poate merge, iar respirația pare foarte chinuită în pieptul lui malformat.
„El“... beteag... cu coastele mototolite ca mâinile unui schelet care se strâng peste plămâni, tot mai strâns. Clarvăzător-domin. Cel pe care îl descrii sunt eu.
Dar cine sunt eu?
Am simțit cândva putere. Demult.
Există un lup.
Un lup. Prizonier în cușca asta – în pieptul meu, în aceste oase, da, el nu poate respira. Îl doare orice răsuflare.
Urletele au încetat. Reduse la tăcere. Lupul nu poate chema... chema.
Pe cine?
Mi-am pus cândva palma pe umărul ei blănos. Aproape de gât. Noi doi nu ne treziserăm încă. Atât de aproape, mergând în același ritm, însă nu eram treji... ce ignoranță tragică. Însă ea mi-a dăruit viziunile ei mortale, singura ei istorie – așa cum o cunoștea, în timp ce în adâncul inimii dormea.
Iubita mea dormea.
– Cel Sfânt, îmbrățișarea mamei tale îl va ucide dacă îi este înapoiat.
– Îndrăznești să-mi poruncești? spuse șuierat Clarvăzătorul, cu voce tremurândă.
– Nu poruncesc, Cel Sfânt. Fac o constatare.
– Ultentha! Scumpule Septarh, apropie-te! Da, uită-te la omul de la picioarele Clarvăzătorului-domin. Ce părere ai?
– Cel Sfânt, se auzi o voce mai moale, cel mai de încredere servitor al meu rostește adevărul. Oasele acestui om sunt atât de diforme...
– *Văd asta!* răcni Clarvăzătorul.
– Cel Sfânt, urmă Septarhul, eliberează-l de groaza pe care o trăiește.

– Nu! Nu voi face asta! E al meu! E al mamei! Ea are nevoie de el – are nevoie să strângă pe cineva în brațe – are nevoie de el!
– Iubirea ei se vădește fatală, spuse Clarvăzătorul-domin.
– Mă sfidați amândoi? Să-mi adun Înaripatele? Să vă arunc în uitare? Să lupt și să mă cert pentru ceea ce a mai rămas? Da? Așa să fac?
– Cum dorește Cel Sfânt.
– Da, Ultentha! Întocmai! Așa cum voiesc!
– Cel Sfânt, să-l înapoiem Matroanei? întrebă Clarvăzătorul-domin.
– Încă nu. Lasă-l acolo. Mă amuză înfățișarea lui. Acum, vreau să-ți ascult raportul, Ultentha.
– Tranșeele sunt terminate, Cel Sfânt. Dușmanul va traversa câmpia pentru a ajunge în fața zidurilor orașului. Nu vor trimite cercetași spre culmea împădurită din dreapta lor – îmi pun zălog sufletul că așa va fi.
– Bine, Ultentha. Dar ce știi despre blestemații aceia de Corbi Uriași? Dacă măcar unul a văzut...
– Înaripatele tale i-au gonit, Cel Sfânt. Cerul a fost curățat, și astfel, dușmanul este lipsit de informații. Le vom îngădui să își așeze tabăra pe câmpie, apoi ne vom ridica din pozițiile noastre ascunse și îi vom ataca din flanc. Asta, în timp ce asaltul grupelor de magi de pe ziduri și Înaripatele din cer, precum și raidul Septarhului Inal de la porți – Cel Sfânt, a noastră va fi victoria.
– Îl vreau pe Caladan Brood. Îi vreau barosul, să-l văd în mâinile mele. Îi vreau anihilați pe malazani. Vreau să-i văd pe zeii Barghast milogindu-se la picioarele mele. Însă, mai presus de toate, vreau Săbiile Cenușii! S-a înțeles? Îl vreau pe acel om, Itkovian – *atunci* voi avea un înlocuitor pentru mama mea. De aceea, ascultă-mă bine, dacă vrei îndurare pentru Toc cel Tânăr, adu-mi-l pe Itkovian. Viu.
– Se va face așa cum poruncești, Cel Sfânt, spuse Septarhul Ultentha.
Se va face cum voiește el. El mi-e zeu. Ce dorește, tot ce dorește. Lupul nu poate respira. Lupul e pe moarte.
El – noi suntem pe moarte.
– Ultentha, unde sunt dușmanii acum?
– S-au divizat, în urmă cu două zile, după ce au traversat fluviul.
– Dar nu știu că orașele spre care mărșăluiesc sunt moarte?

– Așa trebuie să le fi spus Corbii Uriași, Cel Sfânt.
– Atunci, ce pun la cale?
– Nu suntem siguri. Înaripatele tale nu îndrăznesc să se apropie prea mult – cred că prezența lor va fi observată, de aceea este bine să păstrăm astfel lucrurile.
– De acord. Ei bine, probabil că-și imaginează că am pregătit capcane – trupe ascunse sau ceva asemănător – și se tem de un atac-surpriză din spate dacă ar ignora orașele.
– Precauția lor ne oferă mai mult timp, Cel Sfânt.
– Sunt niște neghiobi înfumurați după victoria de la Capustan.
– Adevărat, Cel Sfânt. Lucru pentru care vor plăti scump.
Toată lumea plătește. Nimeni nu scapă de asta. Am crezut că sunt în siguranță. Lupul era o putere în sine, care se întindea trezindu-se. Era în locul în care am fugit.
Dar lupul a ales greșit omul, corpul greșit. Când a coborât să-mi ia ochiul – acea explozie de lumină cenușie, arzătoare, despre care am crezut că era o piatră – fusesem întreg, tânăr, sănătos. Dar Matroana mă are acum. Pielea bătrână năpârlind de pe brațele ei groase, duhoarea de vizuini abandonate de șerpi. Spasmele îmbrățișării ei – și oasele se fărâmă, se fărâmă mereu. Atât de multă durere, tunetul ei devenind nesfârșit în ultimul timp. I-am simțit panica, așa cum a spus Clarvăzătorul. Asta mi-a luat mințile. Asta m-a distrus.
Mai bine rămâneam distrus. Mai bine nu-mi revenea memoria. Cunoașterea nu este un dar.
Conștient și blestemat. Zac aici, pe podeaua rece, iar valurile de durere care se rostogolesc ușor scad – nu-mi mai simt picioarele. Percep miros de sare. Praf și mucegai. Percep o greutate pe mâna stângă. Este prinsă sub mine, iar acum amorțește.
Aș vrea să mă mișc.
– ...sărează cadavrele. Nu duc lipsă. Scorbutul a răpus atât de mulți Tenescowri, încât trupele noastre nu pot decât să adune cadavrele, Cel Sfânt.
– Bolile obișnuite nu-i răpun pe soldați, Ultentha. Am văzut asta într-un vis. Stăpâna a pășit printre Tenescowri și, iată, carnea lor s-a umflat, degetele de la mâini și picioare au putrezit și s-au înnegrit, dinții le-au căzut cu șiroaie de scuipat roșiatic. Însă când ea s-a apropiat de războinicii mei aleși, am văzut-o zâmbind. Și s-a întors cu spatele.

– Cel Sfânt, spuse Clarvăzătorul-domin, de ce vrea Poleil să binecuvânteze cauza noastră?
– Nu știu, și nu mă interesează. Probabil că a avut viziunea ei, de glorie și triumf, ori poate pur și simplu cerșește favoruri. Soldații noștri vor fi sănătoși. Iar imediat ce îi distrugem pe invadatori, putem porni din nou în marș spre noi orașe, spre noi țări, și acolo ne vom îngrășa cu prăzile de război.
Invadatori... printre ei, cei de un neam cu mine. Am fost Toc cel Tânăr, un malazan. Și malazanii se apropie.
Hohotul de râs care izvorî din gâtlejul lui începu slab, un sunet lichid, apoi, pe măsură ce continuă, căpătă tărie.
Discuția se stinse. Sunetul pe care îl scotea el era singurul din încăpere.
Aflat exact deasupra lui, Clarvăzătorul spuse:
– Ce te amuză, Toc cel Tânăr? Poți vorbi? A, nu te-am mai întrebat asta?
Cu răsuflarea șuierătoare, Toc cel Tânăr îi răspunse:
– Vorbesc. Dar tu nu mă auzi. Niciodată nu mă auzi.
– Adevărat?
– Armata lui Un-Braț, Clarvăzătorule. Cea mai ucigătoare armată pe care a creat-o vreodată Imperiul Malazan. Vine după tine.
– Și trebuie să mă cutremur?
Toc cel Tânăr râse din nou.
– Faci cum dorești. Dar mama ta știe.
– Crezi că se teme de soldații voștri proști? Îți iert neștiința, Toc cel Tânăr. Există o explicație, Toc cel Tânăr, draga mea mamă are spaime... străvechi. Sămânța Lunii. Dar îngăduie-mi să fiu mai precis, ca să evităm și alte interpretări greșite. Sămânța Lunii este acum căminul Tiste Andii și al temutului lor lord, dar ei sunt ca șopârlele dintr-un templu mort. Trăiesc fără a cunoaște minunăția care îi înconjoară. Pe scumpa mea mamă nu o pot atinge asemenea lucruri. În aceste zile are doar instincte, neavând minte. Jaghutii își amintesc de Sămânța Lunii. Doar eu posed sulurile revelatoare de la Nebunia lui Gothos care șoptesc despre K'Chain Nah'rhuk – Cozile Scurte, copiii bastarzi ai Matroanelor – care au făurit mecanisme ce leagă vrăjile în moduri demult uitate, care au construit fortărețe zburătoare uriașe de unde au declanșat atacuri devastatoare împotriva neamurilor cu coadă lungă. A, în cele din urmă, au pierdut. Au fost distruși. Și a rămas doar o fortăreață zburătoare, avariată,

la discreția vânturilor. Gothos a crezut că a plutit spre miazănoapte, unde s-a ciocnit de gheața iernii Jaghut, și a rămas prizonieră înghețată vreme de milenii. Până a fost descoperită de Lordul Tiste Andii. Înțelegi, Toc cel Tânăr? Anomander Rake nu știe nimic despre puterile Seminței Lunii – puteri la care nu poate ajunge, chiar dacă ar avea cunoștință de ele. Scumpa mea mamă își amintește, ori măcar o parte din ea ține minte. Desigur, nu are de ce să se teamă. Sămânța Lunii nu se află pe o rază de două sute de leghe de aici – Înaripatele mele au căutat-o, prin aer, prin coridoare, pretutindeni. Singura concluzie este că Sămânța Lunii a fugit ori, în cele din urmă, a dat greș – nu a fost aproape distrusă la Pale? Așa mi-ai spus. Așa că, înțelegi tu, Toc cel Tânăr, armata malazană nu se teme de niciunul dintre noi, nici măcar de draga mea mamă. Armata lui Un-Braț ar fi zdrobită în asaltul împotriva Coralului. La fel și Brood și Rhivii lui. În plus, Fețele Albe vor fi spulberate – nu posedă disciplina pentru acest fel de război. Îi voi avea pe toți. Și te voi hrăni cu bucăți din carnea lui Dujek Un-Braț – ai vrea niște carne, nu? Ceva care nu a fost... regurgitat. Așa e?
El nu spuse nimic, deși stomacul i se contracta într-o lăcomie viscerală.
Clarvăzătorul se lăsă pe vine și atinse cu un deget tâmpla lui Toc.
– Mi-ar fi foarte ușor să te strivesc. Și toate credințele tale. Una câte una. Mult prea ușor. Singura mântuire la care poți spera vine de la mine, Toc cel Tânăr. Acum înțelegi asta, adevărat?
– Da, răspunse el.
– Foarte bine. Atunci, roagă-te să existe îndurare în sufletul meu. Trebuie să o găsesc, deși recunosc că nu am căutat prea bine. Dar probabil că ea există. Pune-ți speranța în asta, prietene.
– Da.
Clarvăzătorul se ridică.
– Aud strigătele mamei. Du-l înapoi, Clarvăzător-domin.
– Cum poruncești, Cel Sfânt.
Brațe puternice îl prinseră pe Toc cel Tânăr și îl ridicară cu ușurință de pe podea.
Fu scos pe brațe din încăpere. În hol, Clarvăzătorul-domin se opri.
– Toc, te rog să mă asculți. Ea e înlănțuită jos, iar lanțul nu îi permite să ajungă în toată camera. Ascultă. Te voi așeza acolo

unde nu te poate prinde în strânsoare. Îți voi aduce hrană, apă, pături – Clarvăzătorul îi va ignora țipetele, pentru că a început să facă asta tot timpul. Și nici nu-i va sonda mintea – îl frământă lucruri mult mai importante.
– Te va devora, Clarvăzător-domin.
– Am fost devorat demult, malazane.
– Îmi pare rău să aud asta.
Bărbatul care îl ținea pe brațe rămase tăcut îndelung, iar când vorbi într-un târziu, glasul îi era spart.
– Îmi oferi compasiunea ta. Să mă ia Abisul, Toc, sunt mereu depășit. Îngăduie-mi, te rog, să fac aceste mici eforturi.
– Cu recunoștință, Clarvăzător-domin.
– Mulțumesc.
Se urni din loc.
– Spune-mi, Clarvăzător-domin, gheața continuă să cuprindă marea? îl întrebă Toc.
– Cel puțin o leghe din mare este deschisă, Toc. O schimbare neașteptată a curenților a eliberat portul. Însă furtunile încă urlă deasupra golfului, iar gheața încă bubuie și se frământă ca zece mii de demoni în război. Nu auzi?
– Nu.
– Da, ai dreptate, se aude slab de aici. De pe drumul spre fortăreață pare un adevărat asalt.
– Eu... țin minte vântul.
– Nu mai ajunge la noi. Încă un capriciu al vremii, pentru care sunt recunoscător.
– În peștera Matroanei nu bate deloc vântul.

Lemnul se făcu așchii, scoțând un sunet care vibră prin întregul fragment Meckros. Lady Envy, care urca spre capătul sfârtecat al străzii, se opri o clipă. Panta devenise brusc mai abruptă, iar gheața se îngroșase pe pietrele de sub picioare. Scoase un șuierat de frustrare, apoi se folosi de un coridor și pluti spre Lanas Tog, care stătea în picioare chiar la margine.
Femeia T'lan Imass nu se clătina deloc pe marginea aceea primejdioasă. Vântul dădea să îi smulgă pieile zdrențuite și părul alb ca osul. Săbiile încă înfipte în ea luceau de promoroacă.
Ajungând alături de ea, Lady Envy văzu mai limpede sursa acelor zgomote îngrozitoare, ca de lovituri. O bucată uriașă de gheață se ciocnise cu ei și încerca să își croiască drum de-a

lungul bazei, scoțând jeturi de apă înspumată și fragmente mici de gheață.
– Vai mie, murmură Lady Envy. Se pare că suntem împinși constant spre apus.
– Dar ne îndreptăm spre uscat, îi răspunse Lanas Log. Iar asta este de ajuns.
– Dacă urmăm același curs, suntem la douăzeci de leghe de Coral, și totul e sălbăticie, presupunând că îmi amintesc bine harta regiunii. Eram foarte obosită după atâta mers pe jos. Ai văzut sălașul nostru? În afară de podeaua înclinată și de priveliștea alarmantă pe care o ai privind pe fereastră, este chiar somptuos. Știi bine că nu pot suferi disconfortul.
T'lan Imass nu scoase niciun cuvânt, continuând să scruteze marea spre nord-vest.
– Toate sunteți la fel, pufni Lady Envy. Mi-au trebuit săptămâni întregi până să leg o conversație cu Tool.
– Ai mai menționat numele ăsta. Cine e Tool?
– Onos T'oolan, Prima Sabie. Ultima oară când l-am văzut era chiar mai jerpelit decât tine, draga mea, așadar mai sunt speranțe în ceea ce te priește.
– Onos T'oolan. Nu l-am văzut decât o dată.
– La Prima Adunare, bănuiesc.
– Da. S-a pronunțat împotriva Ritualului.
– Așadar, îl urăști, desigur.
Femeia nu răspunse imediat. Structura se clătina nebunește sub tălpile lor, capătul în care se aflau coborând brusc în clipa în care sloiul se eliberă, apoi se înălță încă o dată. Lanas Tog nici măcar nu tresări, menținându-și poziția. Apoi spuse:
– Să îl urăsc? Nu. Sigur că nu am fost de acord. Toți am făcut-o, și de aceea a acceptat și el. Este o credință comună.
Lady Envy așteptă o clipă, apoi își încrucișă brațele la piept și întrebă:
– Ce anume?
– Că adevărul este dovedit de greutatea numărului. Ceea ce mulți cred că este drept așa trebuie să rămână. Când îl voi revedea pe Onos T'oolan, îi voi spune că el este cel care a avut dreptate.
– Lanas Tog, nu cred că îți poartă pică. Dacă mă gândesc mai bine, presupun că asta îl face să fie unic între T'lan Imass, nu-i așa?

– Este Prima Sabie.
– Am purtat o discuție la fel de supărătoare cu Mok. Mă întrebam de ce el și frații lui nu v-au provocat la luptă, înțelegi? Atât Senu, cât și Thurule au luptat cu Tool și au fost învinși. A urmat Mok. Se pare că Seguleh nu luptă cu femeile decât dacă sunt atacați. De aceea, te previn, să nu îi ataci.
– Nu am niciun motiv, Lady Envy. Dacă se va întâmpla totuși să găsesc unul...
– În regulă, voi fi mai directă. Tool a fost pus în dificultate de Senu și Thurule. Când a luptat cu Mok, situația a fost probabil egală. Te poți măsura cu Prima Sabie, Lanas Tog? Dacă vrei să ajungi întreagă la cea de-a Doua Adunare, te sfătuiesc să te înfrânezi.
Frecându-se de oase când Lanas Tog ridică din umeri, fierul scrâșni.
Lady Envy oftă.
– Spune-mi, ce e mai deprimant? Să încerc să port o discuție politicoasă cu tine și Seguleh ori să privesc în ochii plini de suferință ai unui lup? Nu pot spune nimic despre dispoziția lui Garath, pentru că fiara pare supărată pe mine.
– Ay-ul s-a trezit, zise Lanas Tog.
– Știu, știu, și sincer, inima îmi plânge pentru ea, ori măcar pentru zeița nenorocită care sălășluiește în ea. Oricum, *amândoi* merită câteva lacrimi, nu? La urma urmelor, o eternitate de singurătate pentru ay-ul nu tocmai muritor nu poate fi amuzantă.
Femeia T’lan Imass întoarse capul.
– Cine i-a dat fiarei acest dar cu două tăișuri?
Lady Envy ridică din umeri, zâmbind încântată de posibilitatea de a răspunde pe măsură la un asemenea gest.
– Un copil lipsit de înțelepciune care și-a închipuit că era bun. Bine, probabil că răspunsul ăsta a fost prea simplist. Fratele meu a găsit-o pe zeiță, cumplit de afectată de Cădere, și a avut nevoie de un loc cu sânge cald pentru a-i plasa spiritul, astfel încât el să se poată vindeca. O întâmplare fericită. Haita ay-ului murise, iar ea era prea tânără pentru a supraviețui în condiții normale. Lucru și mai rău, ea a fost ultima rămasă pe întregul continent.
– Lady Envy, fratele tău are o idee greșită privind îndurarea.
– De acord. Până la urmă, avem ceva în comun! Minunat!

Un moment mai apoi, în timp ce o studia pe femeia T'lan Imass, aflată alături de ea, exuberanța ei se stinse.
– Vai, murmură ea, acela s-a dovedit a fi un adevăr întristător.
Lanas Tog își întoarse privirea spre panorama tumultuoasă dinspre nord-vest.
– Așa sunt mai toate adevărurile, spuse ea.
– Ei, asta e! spuse Lady Envy și își trecu degetele prin păr. Cred că o să cobor ca să privesc o vreme în ochii amărâți ai unui lup. Doar ca să-mi îmbunătățesc starea de spirit, înțelegi? Știi ceva? Tool avea măcar simțul umorului.
– Doar e Prima Sabie.
Murmurând mai mult pentru sine în timp ce cobora pe stradă abia atingând pietrele acoperite de gheață cu încălțările ei, Lady Envy se opri doar când ajunse la intrarea în casă.
– Oh! A fost de-a dreptul amuzant! Într-un mod ciudat. Hei! Extraordinar!
Hoașca țopăia furioasă de colo-colo. Brood urmărea Corbul Uriaș. Într-o parte se afla Korlat. La șase pași depărtare, Kallor lâncezea. Armata mărșăluia în șiruri largi pe drumul înălțat din stânga lor, în vreme ce în dreapta, la o distanță de două mii de pași, turma de bhederini înainta în ropot bubuitor de copite.
Korlat observă că turma se împuținase. Traversarea fluviului răpise viața a sute de animale.
Un șuierat strident scos de Hoașcă îi refocaliză atenția care începuse să hoinărească.
Marele Corb își desfăcuse pe jumătate aripile și se oprise în fața lordului războinic.
– Încă nu ai înțeles gravitatea situației! Neghiobule! Unde este Anomander Rake? Spune-mi! Trebuie să vorbesc cu el – să îl previn...
– În legătură cu ce? întrebă Brood. Că sute de condori v-au gonit?
– În acele păsări abominabile se ascunde o vrajă necunoscută. Suntem îndepărtați în mod voit, brută fără minte!
– Din Coral și împrejurimile sale, remarcă sec Kallor. Hoașco, se zărește orașul Lest. Să luăm lucrurile pe rând.
– Proștilor! Credeți că ei se mulțumesc să stea cu mâinile în sân? *Se pregătesc*.
– Sigur că se pregătesc, spuse Kallor cu glas tărăgănat, privind-o disprețuitor pe Hoașcă. Și ce e cu asta?

– Ce s-a întâmplat cu Sământa Lunii? Știm ce a plănuit Rake – a reușit? Eu nu pot ajunge la ea. Nu dau de el! *Unde este Sământa Lunii?*
Nimeni nu scoase o vorbă.
Hoașca își lăsă capul în jos.
– Știți mai puțin decât mine! Așa este? Asta este fanfaronadă! Suntem pierduți! Corbul Uriaș se întoarse și o țintui pe Korlat cu ochi negri și sclipitori. Lordul tău a dat greș, adevărat? Și a luat cu sine trei sferturi dintre Tiste Andii! Tu vei fi de ajuns, Korlat? Vei...
– Hoașco, bubui glasul lui Brod. Îți cerusem știri despre malazani, nu o listă a temerilor tale.
– Malazanii? Mărșăluiesc. Ce altceva să facă? Șiruri nesfârșite de care pe drum, praf până la cer. Se apropie de orașul Setta, care este pustiu, cu excepția câtorva cadavre uscate de soare.
Kallor își drese glasul.
– Așadar, vor trece în goană pe acolo. Ca și cum s-ar grăbi. Lord războinic, aici e vorba de înșelătorie.
Încrucișându-și brațele la piept, Brood se încruntă.
– Kallor, ai auzit ce a spus pasărea. Malazanii *mărșăluiesc*. Adevărat, mai repede decât am crezut, dar asta este tot.
– Ascunzi ceva, spuse Kallor scrâșnit.
Ignorându-l, Brood se întoarse din nou spre Corbul Uriaș.
– Pune-ți neamul să stea cu ochii pe ei. Cât privește ceea ce se întâmplă la Coral, ne vom face griji când ajungem la Maurik și ne reunim forțele. Și, în privința stăpânului tău, Anomander Rake, ai credință, Hoașco.
– Pe *credință* se bazează succesele tale? Asta e o nebunie! Trebuie să ne pregătim pentru ce este mai rău!
Atenția lui Korlat fu distrasă încă o dată. Asta i se întâmplase de multe ori în ultima vreme. Uitase ce efecte putea avea iubirea, care își înfigea rădăcinile în sufletul ei, trăgându-i și derutându-i gândurile, obsesia împlinindu-se ca un fruct seducător. Îi simțea doar viața, îngroșându-se lăuntric, reclamând tot ce era ea.
Teama pentru lordul și neamul ei părea aproape lipsită de importanță. Dacă ar fi fost nevoie, putea să își încerce coridorul, ajungând la el pe căile Kurald Galain. Însă nu simțea nicio urgență lăuntrică pentru a face asta. Războiul își va găsi singur calea.

Nevoile ei, până la ultima, existau în ochii unui bărbat. Un muritor de o nobilitate ciudată. Un bărbat trecut de prima tinerețe, un suflet plin de cicatrice – însă el i-l cedase în întregime.
Aproape imposibil de crezut.
Își aduse aminte când îl văzuse prima oară de aproape. Stătea cu Mhybe și cu Silverfox, ținând-o de mână pe copilă. El călărea spre locul negocierilor, alături de Dujek. Un soldat al cărui nume îl cunoștea deja – un dușman de temut, a cărui pricepere tactică îl sfidase mereu pe Brood, în ciuda șanselor potrivnice pe care le aveau forțele malazane, slăbite numeric și prost aprovizionate. Chiar și așa, el devenise un magnet pentru ochii ei.
Și nu doar pentru ochii ei, își dădu seama. Lordul ei i se adresase ca unui prieten. Raritatea unei asemenea întâmplări încă amenința să o lase fără răsuflare. De când îl cunoștea, Anomander Rake recunoscuse doar un prieten, iar acela era Caladan Brood. Și între acei bărbați existau mii de ani de experiență comună, o alianță care nu se desfăcuse niciodată. Adevărat, existaseră nenumărate confruntări, dar niciuna definitivă, care să ducă la o ruptură ireparabilă.
Korlat înțelegea prea bine că acest lucru se explica prin faptul că ei mențineau o distanță respectabilă unul față de altul, presărată de câte o înțelegere ocazională.
Din câte își dădea seama, era o relație care nu se va rupe niciodată. Iar din ea, de-a lungul secolelor, se născuse prietenia.
Cu toate acestea, Anomander Rake petrecuse doar câteva seri în compania lui Whiskeyjack. Între ei se purtaseră discuții a căror natură rămăsese necunoscută. Și asta fusese de ajuns.
Ceva din fiecare dintre ei i-a făcut să fie alături ca spirit. Însă nici eu nu văd ce anume. Anomander Rake nu poate fi înțeles, nici măcar atins – mai ales sinele lui. Nu am știut niciodată ce se află dincolo de ochii Lordului meu. I-am simțit capacitatea imensă – dar nu și savoarea tuturor lucrurilor pe care le cuprinde.
Însă Whiskeyjack – iubitul meu muritor – deși nu pot vedea tot ce se află în el, îmi dau seama de prețul restricției. Sângerarea, nu și rănile. Și îi văd tăria – chiar și ultima oară, când era atât de epuizat...
Spre sud, se vedeau zidurile vechi ale orașului Lest. Nu se zărea nicio urmă de reparații de la cucerirea lui de către Pannion. În

aerul de deasupra orașului nu se ridica nicio dâră de fum și nicio pasăre. Cercetașii Rhivi anunțaseră că nu erau decât câteva oase carbonizate pe străzi. Cândva existaseră grădini suspendate, pentru care Lest fusese renumit, însă alimentarea cu apă încetase de multe săptămâni, iar de atunci incendiile măturaseră orașul – chiar de la mare distanță, Korlat putea vedea petele întunecate de funingine de pe ziduri.
– Devastare! se tângui Hoașca. Asta ne așteaptă! Tot drumul până la Maurik. În vreme ce alianța se destramă sub ochii noștri.
– Nici vorbă! bubui glasul lui Brood, a cărui încruntare se adânci.
– Da? Și unde este Silverfox? Ce s-a întâmplat cu Mhybe? De ce Săbiile Cenușii și Legiunea lui Trake mărșăluiesc atât de mult în urma noastră? De ce erau malazanii atât de dornici să părăsească flancurile noastre? Iar acum, Anomander Rake și Sămânța Lunii au dispărut! Tiste Andii...
– Trăiesc, interveni Korlat, simțind că a ajuns la capătul răbdării.
Hoașca se întoarse spre ea.
– Ești sigură?
Korlat își întări spusele cu o mișcare a capului. Cu toate astea... sunt sigură? Nu. Să-i caut? Vom vedea ce e de văzut la Coral. Asta este tot. Își mută privirea spre apus. Iar tu, iubitul meu, hoț al tuturor gândurilor mele, mă vei elibera vreodată?
Te rog. Nu face asta. Niciodată.

Călărind alături de Gruntle, Itkovian văzu cele două Săbii Cenușii din avangardă apropiindu-se la galop mic de Nicovala Scutului și de Destriant.
– De unde au venit? îl întrebă Gruntle.
– Flancau ariergarda, îi răspunse Itkovian.
– Cu vești, se pare.
– Așa s-ar părea, domnule.
– Și? Nu ești curios? Amândoi te-au rugat să mergi cu ei – dacă ai fi spus da, ai fi auzit raportul chiar acum, în loc să trândăvești alături de noi, niște pocitanii. Hei, mi-a venit o idee – mi-aș putea împărți legiunea în două companii și s-o numesc pe una Poci, iar pe cealaltă...
– Ia mai scutește-ne! se răsti Stonny, aflată în spatele lor.
Gruntle se răsuci în șa.
– Femeie, de câtă vreme stai în umbra noastră?

– Gruntle, nu stau niciodată în umbra ta. Nici în a ta, Itkovian. Și în a niciunui bărbat. Pe de altă parte, cum soarele este atât de jos în dreapta voastră, ar trebui să mă aflu alături de tine ca să fiu în umbra ta, dar nu-mi doresc asta, bineînțeles.
– Atunci, spuse Sabia Mortală zâmbind, ești femeia din urma mea.
– Și ce vrea să însemne asta, porcule?
– Doar exprimarea unui adevăr, fetițo.
– Serios? Ei bine, te-ai înșelat. Mă pregăteam să mă duc la Săbiile Cenușii, doar că voi doi, împiedicaților, îmi stăteați în drum.
– Stonny, ăsta nu e drum, ci o câmpie. Pentru numele lui Hood, cum să-ți stăm în cale, când ai putea să-ți mâni calul oriunde?
– Tontălăi. Porci leneși. *Cineva* trebuie să fie curios. Acel cineva are nevoie de creier, bineînțeles, și de aceea mergeți voi doi într-acolo, vrând să aflați ce raportează cei doi cercetași, punându-vă doar întrebări, fără să faceți nimic. Pentru că amândoi sunteți lipsiți de creier. În ce mă privește…
– În ce te privește, spuse sec Itkovian, lași impresia că stai de vorbă cu noi. Chiar așa, prinsă într-o conversație.
– Care acum se încheie! se răsti ea, mânându-și calul spre stânga, apoi depășindu-i.
Cei doi o urmăriră îndreptându-se spre cealaltă coloană.
După un moment, Gruntle ridică din umeri și spuse:
– Mă întreb ce va afla.
– Și eu, îi răspunse Itkovian.
Își continuară drumul în ritm constant, chiar dacă ceva mai încet. Legiunea lui Gruntle mergea în urma lor, o adunătură pestriță, ca o masă de pirați ai mării ajunsă pe uscat, în căutarea unei ferme pe care să o jefuiască. Cu ceva timp în urmă, Itkovian sugerase că instrucția s-ar putea dovedi benefică, la care Gruntle se mulțumise să zâmbească, fără a spune nimic. Sabia Mortală a lui Trake disprețuia armatele; de fapt, disprețuia orice era legat cât de cât de ideea de instrucție militară. Îl lăsa rece disciplina și nu avea decât un ofițer – din fericire, un soldat Lestari – pentru a-i comanda pe cei o sută șaizeci de oameni ai săi: niște inadaptabili pe care el îi numise în râs soldați din Legiunea lui Trake.
Gruntle era, din toate punctele de vedere, opusul lui Itkovian.
– Uite-o că vine, mormăi Sabia Mortală.

– Călărește foarte dramatic, remarcă Itkovian.
– Da. O ferocitate care nu e unică în felul de a sta în șa, din câte am auzit.
Itkovian îi aruncă o privire.
– Scuze. Crezusem că tu și ea...
– De câteva ori, îi răspunse Gruntle. Vai, doar când amândoi eram beți. Recunosc, ea era mai turtită decât mine. În general, niciunul dintre noi nu vorbește despre asta. Am deschis subiectul odată, și discuția a degenerat în ceartă, încercând să stabilim care dintre noi era mai jenat – a, fato! Ce ai aflat?
Ea își opri calul brusc, astfel încât copitele lui stârniră praful.
– Pentru numele lui Hood, de ce ar trebui să-ți spun?
– Atunci, pentru numele lui Hood, de ce te-ai întors la noi?
Ea se încruntă.
– Pur și simplu am revenit pe poziție, nătărăule – iar tu, Itkovian, sper că nu văd pe fața ta o schiță de zâmbet. Dacă e așa, te voi ucide.
– Bineînțeles că n-o vei face.
– Mă bucur să aud asta.
– Așadar? o întrebă Gruntle.
– Ce anume?
– Veștile, femeie!
– A, asta era? Vești minunate, bineînțeles, doar din astea am auzit zilele astea, corect? Revelații plăcute. Vremuri fericite.
– Stonny.
– Prieteni vechi, Gruntle. Mărșăluiesc la vreo leghe în urma noastră. Un car mare, din os, tras de un atelaj care nu e ceea ce pare. Târând două care cu platforme plate, încărcate cu gunoaie – am spus gunoaie? Voiam să zic prăzi, bineînțeles, inclusiv acel cadavru înnegrit de soare. Și pe capră stă un bătrân. Cu o pisică jigărită în poală. Ei, ce părere ai? Vechi prieteni, da?
Pe fața lui Gruntle apăru o expresie de dezamăgire, iar ochii îi deveniră brusc reci.
– Nu cumva e Buke?
– Nici măcar calul lui. Ori a zburat, ori...
Sabia Mortală își întoarse calul, îmboldindu-l cu călcâiele.
Itkovian ezită. Se uită scurt spre Stonny și rămase surprins văzând o expresie nedisimulată de compasiune care îi îndulci trăsăturile. Ochi ei verzi îi găsiră pe ai lui.

– Prinde-l din urmă, te rog, îi ceru ea cu glas slab.
El acceptă cu un semn din cap, apoi își coborî viziera coifului malazan. O ușoară schimbare a greutății și o atingere trecătoare a frâului pe gât făcu animalul să se pună în mișcare.
Calul se arătă încântat că i se oferă prilejul de a-și mișca picioarele și, având în vedere povara ușoară pe care o avea în spate, reuși să îl ducă rapid pe Itkovian până aproape de Gruntle, mai având de străbătut două treimi de leghe. Calul Sabiei Mortale începuse deja să gâfâie.
– Domnule! strigă Itkovian. Ia-o la pas! Altfel o să ne întoarcem pe un singur cal!
Gruntle blestemă cu glas șuierat, parcă pentru a-și îndemna calul să alerge și mai repede, apoi se înălță în șa, slăbi frâul, iar animalul își încetini galopul și începu să meargă la galop ușor.
– Trap ușor acum, domnule, îl sfătui Itkovian. Peste o sută de pași revenim la mers lent, pentru ca iapa să-și poată întinde gâtul și să-și aerisească plămânii.
– Îmi pare rău, Itkovian, spuse Gruntle peste câtva timp. Zilele astea nu mi-am ieșit din fire, dar asta pare să facă temperamentul meu și mai ucigător, o spun cu părere de rău.
– Trake vrea...
– Nu, nici măcar să nu încerci, prietene. Am mai spus asta. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie ce vrea Trake sau la ce se așteaptă de la mine, iar voi ceilalți ați face bine să nu vedeți în mine cine știe ce erou. Auzi, Sabie Mortală – eu, urăsc titlurile. Pe vremea când păzeam caravane, nu mi-a plăcut nici măcar acela de căpitan. Îl foloseam doar ca să pot obține mai mulți bani.
– Vrei să le faci rău acelor călători?
– Știi prea bine cine sunt.
– Da.
– Am avut un prieten...
– Da, unul pe nume Buke. Nu l-am uitat. Un om zdrobit de tristețe. Cândva m-am oferit să-i iau povara de pe umeri, dar m-a refuzat.
Auzind acestea, Gruntle întoarse brusc capul.
– Ai făcut asta? Și ăsta a fost răspunsul lui?
Itkovian confirmă dând din cap.
– Probabil că trebuia să fiu mai... mai direct.

– Trebuia să-l iei de gât și s-o faci, indiferent ce voia el. Asta i-a făcut noua Nicovală a Scutului acelui Prim Copil al Seminței Moarte cu un singur ochi, Anaster, adevărat? Iar acum individul călărește alături de ea.
– Călărește fără să știe. Nu e decât o epavă, domnule. În el n-a mai rămas decât durere. Asta i-a furat cunoașterea de sine. Ai fi vrut ca și Buke să aibă aceeași soartă?
Omul făcu o grimasă.
Dacă spusele lui Stonny se adevereau, mai rămăsese de străbătut mai puțin de o treime de leghe, însă culmile plajei erodate reduceau câmpul vizual, dar curând, zgomotul făcut de car, un zăngănit înfundat adus de vânt, îi înștiință pe cei doi de prezența vehiculului.
Ajunși pe culmea unei movile, trebuiră să tragă brusc de frâie pentru a nu se ciocni de convoiul tras de boi.
Emancipor Reese avea un bandaj lat și murdar, înfășurat vertical pe cap, care nu-i acoperea în întregime falca umflată și ochiul drept învinețit. La apariția neașteptată a celor doi călăreți, pisica din poala lui scoase un țipăt ascuțit, apoi se cățără pe pieptul servitorului, trecu peste umărul stâng și ajunse pe acoperișul carului înfiorător, unde se mistui între oasele și pielea unui K’Chain Che’Malle. Chiar și Reese tresări pe capră, cât pe ce să se prăbușească de pe ea, reușind însă să-și recapete echilibrul.
– Ticălosule! De ce ai fă’ut asta? Pe ’ăsufla’ea lui Hood!
– Îți cer iertare, domnule, spuse Itkovian, pentru că te-am speriat. Ești rănit, văd.
– ’ănit? Da. Dinți. Mi-am spa’t di’ți. ’îmbu’i de mă’lin’.
Itkovian se încruntă și aruncă o privire spre Gruntle.
Sabia Mortală ridică din umeri.
– Poate sâmburi de măslină?
– Da, confirmă Reese, dând puternic din cap, apoi se strâmbă de durerea provocată de acea mișcare bruscă. ’e v’ei?
Gruntle inspiră adânc, după care spuse:
– Adevărul, Reese. Unde e Buke?
Servitorul ridică din umeri.
– O’ecat.
– Au plecat?
– Da. P’ecat. ’bor. Își mișcă brațele în sus și în jos, sugerând fâlfâit de aripi. Fâl! Fâl! Înțelegi? Da?

Gruntle oftă, își mută privirea de la Buke, apoi dădu încet din cap.
– Destul de bine, spuse el după un moment.
Ușa carului se deschise și Bauchelain se aplecă în afară.
– De ce a trebuit să oprim – a, căpitanul de caravană... și Sabia Cenușie, cred, dar unde ți-e uniforma, domnule?
– Nu simt nevoia să...
– Să lăsăm asta, îl întrerupse Bauchelain, coborând, nu mă interesa cu adevărat răspunsul tău. Ei, domnilor, aveți probabil de discutat anumite lucruri? Iertați-mi bădărănia, dar sunt ostenit și cam iritabil în ultima vreme. Chiar așa, înainte de a mai scoate vreo vorbă, vă sfătuiesc să nu mă supărați. La următoarea întrerupere nepoliticoasă s-ar putea să-mi sară țandăra, iar asta ar fi ceva cumplit, vă asigur. Iar acum spuneți-mi ce vreți de la noi.
– Nimic, replică Gruntle.
Necromantul își ridică sprâncenele negre și subțiri.
– Nimic?
– Am venit să mă interesez de Buke.
– Buke? Cine – a, da, el. Ei bine, când îl întâlniți, să-i spuneți că l-am concediat.
– Așa voi face.
Nimeni nu vorbi preț de un moment, apoi Itkovian își drese glasul.
– Domnule, îi spuse el lui Bauchelain, servitorul tău are un dinte rupt și pare să aibă dureri. Sunt convins, cu priceperea ta...
Bauchelain se întoarse și îl măsură pe Reese.
– A, așa se explică chestia aceea de pe capul lui. Recunosc, m-am întrebat dacă... dacă nu cumva e vreo modă locală adoptată de el. Dar nu, din câte se pare. Ei bine, Reesse, cred că trebuie să-l rog pe Broach să se pregătească pentru o operație chirurgicală – ăsta e al treilea dinte pe care-l pierzi, da? Din cauza măslinelor. Dacă insiști să crezi că sâmburii de măsline sunt otrăvuri ucigătoare, de ce ești atât de neglijent când mănânci acele fructe? A, să lăsăm asta.
– Fă’ă chi’rurgie, vă ’og. Nu! ’og!
– Ce tot bolborosești acolo, omule? Ține-ți gura! Și șterge-ți balele – ești respingător. Crezi că nu-mi dau seama ce dureri ai, servitorule? Ți-au țâșnit lacrimi din ochi și ai pălit – ai o paloare de mort. Și uită-te ce tremuri – nu trebuie pierdut niciun

moment! Korbal Broach! Vino afară, te rog, și adu-ți geanta neagră! Korbal!
Drept răspuns, carul se legănă puțin.
Gruntle întoarse calul. Itkovian îl imită imediat.
– Pe curând, domnilor! strigă Bauchelain din urma lor. Fiți convinși că vă sunt recunoscător pentru că m-ați prevenit în legătură cu starea servitorului meu. Și el vă este la fel de recunoscător, neîndoielnic, și dacă ar fi în stare să vorbească omenește, sunt sigur că v-ar spune-o personal.
Gruntle ridică un braț și făcu brusc un semn de salut.
Porniră la drum pentru a se alătura Legiunii lui Trake.
Niciunul nu vorbi o vreme, după care un mârâit al lui Gruntle îi atrase atenția lui Itkovian. Văzu că Sabia Mortală râdea.
– Ce te amuză atât de tare, domnule?
– Tu, Itkovian. Reese te va blestema toată viața pentru grija pe care i-ai arătat-o.
– Ciudată exprimare a recunoștinței. Nu se va vindeca?
– Ba da, sunt sigur că da, Itkovian. Dar îți spun ceva care trebuie să-ți dea de gândit. Câteodată tratamentul e mai rău decât boala.
– Poți să-mi explici?
– Data viitoare când îl întâlnești, întreabă-l pe Emancipor Reese.
– Prea bine, domnule, așa voi face.

Duhoarea de fum rămăsese în ziduri, iar petele vechi, care mânjeau covoarele, erau dovada măcelăririi acoliților pe holurile, anticamerele și anexele din templu.
Coll se întrebă dacă Hood fusese încântat să îi fie dăruiți propriii copii, și asta chiar în clădirea sfântă închinată lui.
Se părea că nu era ușor să profanezi un loc devenit sacru pentru moarte. Când se așeză pe banca din piatră din afara camerei sepulcrului, simți răsuflarea puterii, reci și indiferente.
Murillio se plimba de colo-colo prin sala principală din dreapta, apărând și dispărând mereu din câmpul vizual al lui Coll.
În încăperea sfântă, Cavalerul Morții pregătea un loc pentru Mhybe. Trecuseră trei bătăi de clopot de când slujitorul ales al lui Hood pătrunsese în camera sepulcrului, iar ușile se închiseseră singure în urma lui.
Coll așteptă până când Murillio apăru din nou.
– Nu se poate despărți de săbiile acelea.

Murillio se opri și se uită la el.
– Și?
– Păi, spuse tare Coll, o să-i ia trei bătăi de clopot până face patul.
Pe fața prietenului său apăru o expresie ce sugera suspiciunea.
– Și ți se pare amuzant?
– Nu întru totul. Gândeam în termeni pragmatici. Încercam să-mi imaginez stinghereala fizică de a încerca să faci ceva cu niște săbii înfipte în mâini. Asta e tot.
Murillio dădu să spună ceva, se răzgândi cu un blestem mut, se răsuci și continuă să se plimbe.
O aduseseră pe Mhybe în templu în urmă cu cinci zile, așezând-o într-o încăpere care aparținuse unui preot de rang înalt. Descărcaseră carul și depozitaseră hrana și apa în pivnițe, între cioburile a sute de urcioare, astfel că podeaua și zidurile erau lipicioase din cauza vinului vărsat, iar aerul era stătut, apăsător și rânced ca șorțul unui hangiu.
De atunci încoace, fiecare masă avusese gust de vin, amintindu-i lui Coll de cei aproape doi ani pe care îi pierduse ca bețiv, înecându-se în apele întunecate ale mizeriei așa cum doar un bărbat îndrăgostit de autocompătimire putea să o facă. Ar fi vrut să socotească omul care fusese drept un străin, dar lumea ținuse să se rotească neobservată, până când ceea ce crezuse că lăsase în urmă îi apăruse din nou în față.
Ba mai rău, introspecția – cel puțin pentru el – era ca o pâlnie în nisip, la capătul căreia aștepta un păianjen. Și Coll știa prea bine că era capabil să se devoreze pe sine însuși.
Murillio apăru din nou în câmpul lui vizual.
– Furnica dansa orbește, spuse Coll.
– Poftim?
– E o veche poveste pentru copii – o mai ții minte?
– Ai înnebunit?
– Încă nu. Sau cel puțin așa cred.
– Ba tocmai despre asta e vorba, Coll. Nu ai cum să știi, adevărat?
Îl urmări pe Murillio răsucindu-se încă o dată, trecând dincolo de marginea zidului și dispărând. Lumea se rotește în jurul nostru nevăzută. Orbii dansează în cerc. Nu poți scăpa de ceea ce ești, iar toate visele tale strălucesc alb noaptea, dar devin cenușii odată cu lumina zilei. Și ambele sunt la fel de ucigătoare. Cine a

fost poetul acela blestemat? Răzbunătorul. Un orfan, după cum susținea el. A scris o mie de povești pentru a îngrozi copiii. A fost lapidat de o mulțime din Darujhistan, dar a supraviețuit. Cred că asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Acum, poveștile lui trăiesc pe străzi. Cântecele rimate care însoțesc jocurile celor mici.
Al naibii de sinistru, după părerea mea.
Se cutremură, încercând să-și limpezească mintea, după care se prăbuși într-o altă falie a amintirilor. Simtal îi spusese că purta în pântece copilul lui. Se întrebă dacă acel copil existase vreodată – Simtal lupta cu minciunile, așa cum alții luptau cu cuțitele. Nu existase niciun anunț privind nașterea. Deși șansa de a rata așa ceva era foarte mare în zilele care urmaseră prăbușirii lui. Însă prietenii lui ar fi aflat. I-ar fi spus, dacă nu atunci, măcar acum...
Murillio apăru în câmpul lui vizual.
– Stai puțin, mârâi Coll.
– Ce mai e? A căzut gândacul pe spate? Râma dă roată găurii?
– O întrebare, Murillio.
– Bine, dacă insiști.
– Ai auzit vreodată de un copil născut de Simtal?
Văzu fața prietenului său devenind opacă, și ochii îngustându-i-se.
– Coll, nu e o întrebare pe care să o pui în templul ăsta.
– Cu toate astea, eu o pun.
– Nu cred că ești pregătit.
– Nu tu ești acela care trebuie să judece, și știi asta mai bine decât mine, Murillio. La naiba, am fost membru al Consiliului luni la rândul! Și spui că nu sunt pregătit? Ce e absurditatea asta?
– Bine, liniștește-te! Au existat doar niște zvonuri.
– Să nu mă minți.
– Nu te mint. A existat o perioadă de câteva luni – imediat după, hm, decesul tău – când ea nu a mai apărut deloc în public. A considerat asta drept perioadă de doliu, desigur, deși toată lumea știa că...
– Da, știu că toată lumea știa. S-a ascuns o vreme. Continuă.
– Ei bine, noi am crezut că își consolida poziția. În culise. Rallick a stat cu ochii pe ea. Cel puțin așa cred. Cred că el știe mai multe.

– Iar voi doi nu ați discutat niciodată despre ce avea ea de gând, despre felul în care arăta? Murillio...
– Păi, bine, ce știa Rallick despre maternitate?
– Când femeile sunt gravide, burta lor se umflă și sânii li se măresc. Sunt convins că prietenul nostru asasin a văzut cel puțin o asemenea femeie pe străzile din Darujhistan – și-a închipuit oare că mâncaseră pepeni galbeni întregi?
– Coll, nu e nevoie să devii sarcastic. Vreau să spun că nu a fost sigur.
– Dar slujitorii de pe proprietate? Femei care tocmai născuseră?
– Rallick nu a vorbit niciodată despre...
– Vai de mine, ce asasin vigilent.
– Bine! se răsti Murillio. Uite ce cred eu! A avut un copil. L-a trimis departe. Undeva. Nu ar fi vrut să îl abandoneze, deoarece, la un moment dat, ar fi vrut să se folosească de el, ca moștenitor verificabil, ca nadă pentru căsătorie, cum vrei tu. Simtal nu avea sânge nobil; legăturile pe care le avea din trecutul ei erau personale – păstrate în secret față de toți, mai puțin față de cei implicați, inclusiv tu, după cum știi prea bine. Cred că a trimis copilul undeva unde nimeni nu se va gândi să îl caute.
– Sunt aproape trei acum, spuse Coll, dându-se pe spate pentru a-și rezema capul de zid. Închise ochii. Are aproape trei ani.
– Probabil. Dar la vremea aceea nu a existat nicio cale de a afla.
– Ai fi avut nevoie de sângele meu. Apoi, Baruk...
– Așa e, spuse brusc Murillio, trebuia să-ți luăm sânge într-o noapte, când erai beat mort.
– De ce nu?
– Pentru că, boule, atunci asta nu părea să aibă vreun rost!
– Ai dreptate. Dar de luni întregi am fost extrem de cumpătat, Murillio.
– Atunci, fă-o chiar tu, Coll. Du-te la Baruk.
– Așa voi face. Mai ales că acum știu.
– Prietene, ascultă-mă, am cunoscut o mulțime de bețivi în viață. Socotești că patru sau cinci luni de abstinență înseamnă o eternitate. Însă eu încă văd un om care își șterge voma de pe haine. Unul care putea fi doborât și cu o pană. Nu aveam de gând să fac asta – era prea devreme.
– Te aud. Nu te blestem pentru hotărârea asta, Murillio. Ai avut dreptate să fii precaut. Dar ceea ce văd – ceea ce descopăr

acum, mai precis – are un motiv. În cele din urmă, un motiv adevărat pentru a rămâne în picioare.
– Coll, sper că nu ți-a trecut prin minte că poți pătrunde în casa în care crește copilul tău ca să-l iei cu tine.
– De ce nu? E al meu.
– Și îl așteaptă un loc pe șemineul tău, nu?
– Crezi că n-aș fi în stare să cresc un copil?
– Știu sigur că *nu poți*, Coll. Dar, dacă procedezi corect, poți plăti ca să îl vezi crescând bine, având șanse pe care altfel nu le-ar avea.
– Un binefăcător ascuns. Hm. Asta ar fi o dovadă de noblețe.
– Fii cinstit: ar fi *convenabil*, Coll. Nu nobil, și nici eroic.
– Și tu te socotești prietenul meu.
– Bineînțeles.
Coll oftă.
– Asta și ești, deși nu-mi dau seama ce am făcut ca să merit un asemenea prieten.
– Pentru că nu vreau să te deprim și mai mult, vom discuta altă dată despre asta.
Ușile masive din piatră ale camerei sepulcrului se deschiseră larg.
Gemând, Coll se ridică de pe bancă.
Cavalerul Morții păși în hol, oprindu-se în fața lui Murillio.
– Aduceți femeia, spuse războinicul. Pregătirile s-au încheiat.
Coll se îndreptă spre intrare și se uită înăuntru. În mijlocul încăperii, fusese făcută o gaură în podeaua din piatră solidă. Mormanele de bucăți sfărâmate de rocă fuseseră așezate lângă un perete lateral. Brusc înghețat, Coll trecu pe lângă Cavalerul Morții.
– Pe răsuflarea lui Hood! exclamă el. Ăsta e un adevărat sarcofag.
– Poftim? strigă Murillio, grăbindu-se să ajungă alături de Coll. Se holbă la groapa de înmormântare, apoi se răsuci spre Cavaler. Dementule, Mhybe nu a murit!
Ochii lipsiți de viață ai războinicului rămaseră ațintiți asupra camaradului lui Coll.
– Pregătirile s-au încheiat, spuse el.

Traversa împleticindu-se o pustietate, prin praf până la glezne. Tundra se dezintegrase și, odată cu ea, și vânătorii, urmăritorii

demonici care fuseseră o tovărășie atât de nedorită atât de multă vreme. Dezolarea care o înconjura era mult mai cumplită. Nu avea ierburi sub tălpi și niciun vânt răcoros. Zumzetul muștelor negre, acele însoțitoare care se hrăniseră vorace din carnea ei, dispăruse, dar încă avea mâncărimi ale scalpului, ca și cum câteva ar fi supraviețuit devastării.

Și slăbea, mușchii ei tineri cedau într-un mod imposibil de explicat. Nu era doar oboseală, ci un soi de disoluție cronică. Își pierdea substanțialitatea și conștientizarea acestui lucru o îngrozea cel mai mult.

Cerul era incolor, lipsit de nori și chiar de soare, însă era iluminat de o sursă nevăzută. Aceasta părea imposibil de îndepărtată – dacă privea prea mult timp în sus risca să înnebunească, pentru că mintea protesta în fața incapacității de a înțelege ceea ce percepeau ochii.

Rămase cu privirea fixată în față și continuă să înainteze împleticit. Nu exista niciun reper care să sugereze orizontul. Probabil că mergea în cerc, deși, dacă așa era, descria un cerc uriaș, pentru că încă nu întâlnise urmele propriilor pași. Nu avea în minte vreo destinație pentru acea călătorie a spiritului; și, chiar dacă ar fi știut cum, nu avea nici voința de a stabili una în acel peisaj ucigător din vis.

O dureau plămânii, ca și cum și ei își pierdeau capacitatea de a funcționa. Credea că și ea va începe curând să se dizolve, pentru că trupul ei tânăr era înfrânt într-un mod opus față de ceea ce se temuse îndelung. Nu va fi sfârtecată de lupi. Lupii dispăruseră. Nu, acum știa că nimic nu fusese așa cum păruse – fusese ceva diferit, ceva secret, o ghicitoare pe care trebuia să o descâlcească. Iar acum era prea târziu. Uitarea venea să o ia în stăpânire.

Abisul pe care îl văzuse atât de multă vreme în coșmarurile ei fusese un loc al haosului, al devorării frenetice a sufletelor, al amintirilor miasmatice, desprinse și azvârlite în vânturi de furtună. Probabil că, la urma urmelor, acele viziuni fuseseră rodul propriei minți. Adevăratul Abis era ceea ce vedea în acele momente, pretutindeni, în toate direcțiile.

Ceva întrerupse linia plată a orizontului, ceva monstruos și ghemuit, bestial, aflat în dreapta ei. Nu fusese acolo cu o clipă înainte.

Ori poate că fusese. Poate că acea lume se contracta, iar puținii pași fragili făcuți de ea dezvăluiseră ceea ce se afla sub curbura tărâmului.
Brusc îngrozită, gemu, în timp ce pașii ei își schimbară direcția, ducând-o spre acea apariție.
Cu fiecare pas pe care îl făcea, apariția devenea vizibil mai mare, creștea oribil, până când cotropi o treime din cer. Cu dungi roz, oase dezgolite, ridicându-se, o cușcă toracică, fiecare coastă fiind plină de cicatrice, înnodată cu excrescențe maligne, calcifieri, noduli poroși, crăpături, răsucituri și fisuri. Între oase, pielea stătea întinsă, cuprinzând ce se afla dincolo de ea. Vasele sanguine se vedeau prin piele, pulsând ca niște fulgere roșii, licărind și scăzând ca intensitate în fața ochilor ei.
Pentru asta, furtuna vieții trecea. Pentru asta, și pentru ea.
– Ești al meu? întrebă ea cu glas răgușit în timp ce se apropie până la douăzeci de pași de cușca înspăimântătoare. Inima mea se află înăuntru? Încetinind cu fiece bătaie? Ești eu?
Brusc, o asaltară emoții – simțăminte care nu erau ale ei, dar soseau din ceea ce se afla înăuntrul cuștii. Suferință. O durere copleșitoare.
Voia să fugă.
Însă apariția o simți. Îi porunci să se oprească.
Să se apropie mai mult.
Îndeajuns de aproape pentru a o atinge.
Să o pipăie.
Mhybe scoase un țipăt. Se afla într-un nor de praf care o orbi, o făcu să îngenuncheze, simțindu-se ca și cum ar fi sfârtecată – spiritul, instinctul supraviețuirii cabrându-se pentru ultima oară. Să se opună chemării. Să fugă.
Dar nu se putu mișca.
Iar apoi forța porni spre ea. Începu să o tragă.
Iar pământul de sub tălpi se mișcă, se înclină. Praful deveni alunecos. Praful devenea ca sticla.
Rezemată în mâini și genunchi, privi prin ochii care curgeau, iar scena dansă dinaintea ei.
Coastele nu mai erau coaste. Erau picioare.
Și pielea nu mai era piele. Devenise o rețea.
Iar ea aluneca.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Dacă Moranthii Negri ar fi un popor locvace, istoria lui Twist Săvârșitorul ar fi cunoscută. Și dacă ar fi cunoscută, din ceea ce a precedat prima mențiune a lui după alianța cu Imperiul Malazan; vizita lui în timpul Campaniilor Genabackane ale aceluiași imperiu; și viața lui în însăși Hegemonia Moranth – nu putem să credem decât că povestea ar fi fost demnă de a deveni legendă.

Eroi pierduți
Badark din Nathii

Munții Viziunii se înălțau masivi și întunecați, ascunzând stelele spre apus. Cu spatele lipit de zidul vertical din rădăcini ale unui copac doborât, caporalul Picker își înfășură mantia mai strâns în jurul corpului pentru a alunga frigul. În stânga ei, zidurile îndepărtate ale orașului Setta alcătuiau o linie întunecată, știrbită, pe celălalt mal al fluviului luminat de stele. Orașul se dovedise a se afla mai aproape de munți și de fluviu decât indicaseră hărțile, ceea ce fusese un avantaj.
Rămase cu ochii îndreptați spre poteca de sub ea, încordându-și privirea în căutarea primei idei de mișcare. Era bine că ploaia se oprise, dar acum începuse să se formeze ceață. Ascultă sunetul produs de căderea picăturilor de apă din pinii care o înconjurau.
Auzi sunetul făcut de pașii cuiva prin noroiul cleios, apoi hârșâitul tălpilor pe granit. Picker privi într-acolo, dădu din cap, apoi își îndreptă din nou atenția spre potecă.
– Mai așteaptă puțin, murmură căpitanul Paran. Au mult de mers.
– Da, îl aprobă Picker. Doar că Blend aleargă repede, domnule. Are ochi de pisică.
– Să sperăm că nu îi lasă în urmă pe ceilalți.
– Nu-i va lăsa.
Sper să fie așa.
Paran se lăsă pe vine alături de ea.
– Cred că puteau zbura direct peste oraș și scăpam de beleaua de a-l cerceta pe jos.
– Dar dacă acolo ar fi existat observatori, ne-ar fi văzut. Căpitane, nu e nevoie să te mai gândești la asta. Nu știm ce iscoade are Clarvăzătorul Pannion pe tărâmul ăsta, dar am fi nebuni să credem că suntem singuri. Și așa riscăm mult socotind că ne putem deplasa noaptea fără să fim detectați.
– Locotenente, Ben-cel-Iute spune că există doar condorii, nimic altceva, iar ei zboară numai ziua. Atâta vreme cât stăm ascunși când soarele e pe cer, ar trebui să reușim.
În întuneric, Picker dădu încet din cap.
– Spindle e de acord. La fel și Bluepearl (Perla Albastră), Shank (Gambă) și Toes (Degete-de-la-Picioare). Căpitane, dacă numai noi și Arzătorii de Poduri am executa saltul cu Moranthii Negri, nu mi-aș face probleme. Dar cum zburăm direct spre...
– Sst – uite, acolo, jos. Am văzut ceva.

Ca de obicei, Blend se dovedea din nou admirabilă, mișcându-se ca o umbră, dispărând cu totul preț de două, trei bătăi de inimă, apoi reapărând cu zece mai aproape, deplasându-se în zigzag spre locul în care așteptau Picker și Paran.
Deși niciunul dintre ofițeri nu se mișcase și nici nu scosese vreun sunet, Blend reuși să îi găsească. Zâmbi, arătându-și dinții albi și sclipitori și se așeză în fața lor.
– Impresionant, murmură Paran. Ai venit să raportezi ori lași asta în seama celui care trebuie să o facă? Decât dacă nu cumva i-ai lăsat pe Antsy și pe ceilalți să meargă poticnit la jumătate de leghe în urma ta.
Zâmbetul dispăru.
– A, nu, domnule, sunt la vreo treizeci de pași în urmă – nu-i auzi? Uite, l-au văzut pe Spindle – și-a agățat cămașa din păr de o creangă. Și pașii care se aud din față – acela e Antsy, e crăcănat și merge ca o maimuță. Și bocăniturile acelea? E Hedge. Cea mai discretă din grup e Detoran, lucru destul de ciudat.
– Nu cumva inventezi, soldat? întrebă Paran. Pentru că eu nu aud absolut nimic.
– Nu inventez, domnule, spuse Blend cu un aer nevinovat.
Lui Picker îi veni să întindă mâna ca să o plesnească pe femeie.
– Coboară și găsește-i, mârâi ea. Dacă fac atâta zgomot, înseamnă că s-au rătăcit, dobitoaco. Dar nu se aud. Și nici nu s-a rătăcit. Paran te-a înțepat, și ție nu-ți place asta. Bine. Imediat.
– Am înțeles, locotenente, spuse Blend oftând.
O urmăriră furișându-se și alunecând în josul potecii, apoi dispărând.
Paran își drese glasul.
– A fost cât pe ce să mă păcălească.
Picker se uită la el.
– Ea crede că exact asta a făcut.
– Nu-i nimic.
Ea nu-i răspunse, apoi zâmbi. La naiba, cred că ești din nou căpitanul nostru. În sfârșit, am găsit unul bun.
– Uite-i că vin, observă Paran.
Erau pe potriva lui Blend, ori îndeajuns de aproape, astfel că nu se percepeau diferențe. Mergând fluid, în tăcere, cu armele legate, cu armurile scoțând sunete înfundate. Îl văzură pe Antsy

ridicând un braț și, cu un gest, făcându-i să se oprească pe cei care îl urmau, apoi descriind un cerc în aer cu degetul arătător. Soldații se dispersară în lateral, fiecare căutându-și o ascunzătoare. Patrularea se încheiase.
Sergentul se îndreptă spre locul în care așteptau Paran și Picker. Înainte de a sosi, Ben-cel-Iute se furișă în jos pentru a se alătura celor doi ofițeri.
– Căpitane, spuse el în șoaptă, am vorbit cu adjunctul lui Twist.
– Și?
– Moranthul este îngrijorat, domnule. În legătură cu comandantul lui – acea infecție ucigătoare a trecut de umăr. Twist mai are de trăit doar câteva săptămâni și acum are dureri mari – doar Hood știe cum de mai poate comanda.
– Am înțeles, spuse Paran oftând. Vom continua discuția asta mai târziu. Să-l auzim pe Antsy.
– Da, domnule.
Sergentul se postă în fața lor. Picker îi întinse plosca și el o luă, bău șase guri de vin și i-o înapoie. Antsy își curăță nările cu pufnituri explozive, apoi își șterse mustața și, preț de câteva clipe, și-o aranjă, netezind-o.
– Dacă te apuci să te speli și la subsuori, te ucid, îl avertiză Paran. Asta, după ce-mi trece starea de greață. Așadar, ai vizitat Setta – ce ai văzut, sergent?
– A, da, căpitane. Setta. Un oraș-fantomă, al naibii de bizar. Străzi pustii, clădiri părăsite, movile de ospețe...
– Ospețe?
– Movile de ospețe. În piețe. Mormane mari de oase arse și cenușă. Umane. Astea-s movilele de ospețe. A, și niște cuiburi ale unor păsări uriașe, aflate pe cele patru turnuri ale orașului – Blend s-a cățărat aproape de unul dintre ele.
– Da?
– Adică, aproape. Noi observaserăm găinațul pe zidurile turnului când soarele era încă sus pe cer. Acolo au cuibărit vulturi de munte.
Ben-cel-Iute blestemă.
– Și Blend este sigură că nu a văzut-o nimeni.
– Absolut, vrăjitorule. Dar o știi pe Blend. Noi ne-am ferit să fim văzuți, pentru mai multă siguranță, ceea ce n-a fost ușor – turnurile alea sunt bine plasate. Și păsările alea au cuibărit sigur acolo.

– Ați văzut Corbi Uriași? îl întrebă Ben-cel-Iute.
Sergentul clipi.
– Nu. De ce?
– Așa. Dar regula rămâne valabilă – să nu aveți încredere în nimic de pe cer, Antsy. Ai grijă ca toți oamenii tăi să știe și să țină minte asta, ai înțeles?
– Am înțeles, vrăjitorule.
– Altceva? întrebă Paran.
Antsy ridică din umeri.
– Nu, absolut nimic. Setta e un oraș cât se poate de mort. Probabil că Maurik e la fel.
– Lasă Maurik, spuse Paran. Ocolim orașul.
Vorbele lui reținură atenția lui Picker.
– Doar noi, căpitane?
– Zburăm tot drumul, îi răspunse Ben-cel-Iute.
Antsy mârâi ceva în barbă.
– Vorbește limpede, sergent, îi ordonă Paran.
– Nu-i nimic, domnule.
– Da, doar Hedge, Spindle și ceilalți geniști, căpitan. S-au tot plâns de lipsa acelei lăzi cu muniții – se așteptau să fie aprovizionați la Maurik. Vor face scandal, domnule.
Vrăjitorul se încruntă.
– Am uitat să stau de vorbă cu Hedge. Îmi pare rău. O să îndrept lucrurile.
– Problema e că avem prea puține provizii, ăsta-i adevărul. Dacă dăm de belea...
– Chiar așa, sergent, murmură Picker. După ce arzi poduri în urma ta nu te apuci să-l incendiezi pe cel din fața ta. Spune-le geniștilor să fie mai fermi. Dacă nimerim într-o situație în care cei cincisprezece explozivi și treizeci sau patruzeci de ascuțișuri nu sunt de ajuns, o să devenim și noi movilă de ospăț.
– Gata cu flecăreala, anunță Paran. Repede, spuneți-le Moranthilor să se pregătească – în noaptea asta mai facem un salt. Vreau să ajungem la fluviul Eryn spre dimineață. Picker, verifică încă o dată tumulii, te rog. Nu vreau să sară în ochi – ne-am da de gol, și lucrurile s-ar putea complica.
– Am înțeles, domnule.
– Bine, să ne mișcăm.

Își urmări soldații plecând în treaba lor. Câteva momente mai apoi simți o prezență și se întoarse. Twist, comandantul Moranthilor Negri, se află lângă el.
– Căpitane Paran.
– Te ascult.
– Vreau să știu dacă ai binecuvântat zeii Barghast. În Capustan sau probabil după aceea.
Paran se încruntă.
– Am fost prevenit că s-ar putea ca ei să ceară asta, dar nu, nu m-a căutat nimeni.
Războinicul în armură neagră rămase tăcut o clipă, apoi spuse:
– Cu toate acestea, le recunoști locul în panteon.
– Nu văd de ce nu aș face asta.
– Asta înseamnă da, căpitane?
– Desigur. Da. De ce? S-a întâmplat ceva?
– Nu, nimic. Voi muri curând și doresc să știu la ce se poate aștepta sufletul meu.
– Bărbații-umăr Barghast au confirmat, în cele din urmă, că Moranthii au același sânge?
– Într-un fel sau altul, spusele lor nu prezintă nicio importanță.
– Dar ale mele prezintă?
– Tu ești Stăpânul Pachetului de Cărți.
– Twist, ce a provocat schisma? Între Moranthi și Barghasti?
Săvârșitorul își ridică încet brațul uscat.
– Poate că pe alt tărâm acest braț este sănătos, în vreme ce, în rest, eu aș fi sfrijit și fără viață. Probabil că el simte deja strânsoarea, fermă și puternică, a unui spirit, urmă el. Care acum nu face decât să aștepte trecerea mea spre acea lume.
– Interesant mod de a vedea lucrurile.
– E vorba de perspectivă, căpitane. Barghastii vor să ne vadă uscați și fără viață. Retezați.
– În vreme ce voi vedeți lucrurile cu totul altfel?
Twist ridică din umeri.
– Noi nu ne temem de schimbare. Nu ne opunem ei. Barghastii trebuie să accepte că dezvoltarea este necesară, deși ea este dureroasă. Trebuie să descopere ceea ce Moranthii au descoperit cu mult timp în urmă, când nu ne scoteam săbiile din teacă și, în schimb, discutam cu Tiste Edur – rătăcitorii cu pielea cenușie ai mărilor. Vorbeam, pentru a descoperi că ei erau la fel

de pierduți ca și noi, la fel de sătui de războaie, la fel de dispuși să facem pace.
– Tiste Edur?
– Copiii Coridorului Sfărâmat. Se descoperise un fragment în uriașa pădure a Moranthilor care avea să devină noul nostru cămin. Kurald Emurlahn, adevărata față a Umbrei. Rămăseseră atât de puțini Tiste Edur, încât noi preferam să îi primim printre noi. Ultimii dintre ei au dispărut din Pădurea Moranth, dar demult, însă moștenirea lor ne-a făcut să devenim ceea ce suntem.
– Săvârșitorule, s-ar putea să am nevoie de ceva timp ca să înțeleg ceea ce mi-ai spus. Am unele întrebări...
Twist ridică încă o dată din umeri.
– Nu noi i-am ucis pe Tiste Edur. După părerea Barghastilor, asta este cea mai cumplită crimă a noastră. Mă întreb, însă, dacă Spiritele Străvechi – acum zei – văd totul în aceeași lumină.
– Vor avea mult timp la dispoziție ca să se gândească, murmură Paran. Câteodată, doar de asta este nevoie. Rădăcina înțelepciunii este toleranța. Așa cred.
– Dacă e așa, căpitane, trebuie să fii mândru.
– Mândru?
Săvârșitorul se întoarse încet, întrucât chemări slabe anunțau că soldații erau pregătiți.
– Acum, mă voi întoarce la Dujek Un-Braț. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Imperiul Malazan este înțelept. Cred că acest lucru se întâmplă rar și e prețios. Pe de altă parte, îi doresc lui – dar și ție – numai bine.
Paran îl urmări pe Twist îndepărtându-se.
Sosise momentul plecării.
Tolerant. Probabil. Păstrează cuvântul în minte, Ganoes – se zvonește că acest lucru se va dovedi a fi o pârghie în ceea ce se va întâmpla.

Catârul îl duse iute pe Kruppe în susul rambleului, prin gloata de pușcași care mărșăluiau pe drum – care se dădură la o parte din calea lui – apoi coborî panta și se îndreptă spre câmpie. Din urmă, auzi strigăte și sfaturi folositoare.
– Animal descreierat! Creatură oarbă, încăpățânată și zgomotoasă a Abisului! Oprește-te! Oprește-te! strigă Kruppe. Oprește-te! Nu, nu în halul ăsta.

Catârul alese o potecă înclinată care dădea roată, îndreptându-se în trap mărunt spre cel mai apropiat clan de Barghasti Fețe Albe.
O duzină de copii cu chipurile pictate cu scene sălbatice alergară spre ei pentru a-i întâmpina.
Brusc alarmat, catârul se opri, făcându-l pe Kruppe să alunece pe gâtul lui. Animalul se roti și își încetini alergarea, trecând la pas mișcarea cozii, făcându-i crupa să tresară.
Daru se îndreptă, mormăind.
– Activitatea fizică e o nebunie! exclamă el către copiii care alergau pe lângă el. Martori îmi sunt acești ștrengari, care sunt destul de musculoși ca să-și râdă cu o încântare ridicolă de nenorocita soartă a lui Kruppe! Blestemul vigorii și încordării i-a prostit. Dragul meu Kruppe, iartă-i, așa cum te îndeamnă admirabilul tău caracter, calmul tău blând, ușurința ta apreciabilă de a te descurca în compania celor care, din păcate, sunt tineri. O, voi, sărmane creaturi, cu picioare atât de scurte, însă amăgindu-vă cu expresii neroade ce vor să treacă drept înțelepte. Mergeți la pas cu acest blestemat de catâr și astfel dezvăluiți tragicul adevăr – tribul vostru este sortit pieirii, așa spune Kruppe! Sortit pieirii!
– Copiii ăștia nu înțeleg o iotă, om din osânză!
Kruppe se răsuci în șa. Hetan și Cafal se apropiau călare.
Femeia surâdea.
– Kruppe, nu mai scoate nicio vorbă, asta trebuie să faci. Altfel îți va smulge inima din piept pentru asemenea blestemății!
– Blestemății? Scumpă femeie, temperamentul ucigător al lui Kruppe trebuie să fie vinovat. Furia lui fierbinte până la alb care primejduiește tot ce se află în jurul lui! Fiara asta e de vină, înțelegi?
– Care nici nu merită să fie mâncată, observă Hetan. Tu ce părere ai, frate?
– E prea costeliv, o aprobă Cafal.
– Cu toate acestea, Kruppe cere iertare în numele demnei sale persoane și, desigur, al animalului demn de milă pe care-l călărește. Iertați-ne, zămisliri cu picioare lungi ale lui Humbrall Taur!
– Omule din osânză, avem o întrebare pentru tine.
– Nu e nevoie decât să o puneți, iar Kruppe vă va răspunde. Strălucind de adevăr, cuvintele lui vor fi netede ca uleiul pentru

a vă parfuma pielea curată – uite, acolo, puțin deasupra sânului drept, poate? Kruppe are în posesia lui...
– Fără îndoială, îl întrerupse Hetan. Și dacă vei continua tot așa, acest război se va încheia înainte ca eu să apuc să-ți adresez întrebarea. De ceea, Daru, ține-ți gura și ascultă. Uită-te, te rog, spre rândurile malazanilor de pe drumul de colo. Carele acoperite cu corturi, puținele companii, ale căror oameni își târâie picioarele și merg alături și printre ele, ridicând nori de praf până la cer...
– Draga mea, ești pe potriva inimii lui Kruppe! Rogu-te, continuă-ți întrebarea neinterogativă, dar pe îndelete, ceruiește-ți vorbele pentru a deveni cea mai groasă lumânare, astfel ca eu să pot aprinde o lumină de nestins a iubirii în onoarea ei!
– Am spus să te *uiți*, Daru. Să observi! Nu descoperi ceva ciudat în privința actualilor noștri aliați?
– Din prezent. Din trecut și, neîndoielnic, din viitor, afirmă Kruppe. Da, mistere malazane! Oameni deosebiți, afirmă Kruppe. Disciplină în marș, apropiindu-se de disoluție deplină, praf care se ridică și se vede de la leghe depărtare, însă ce se vede este, vai, doar praf!
– Asta era și părerea mea, spuse Hetan mârâind.
– Foarte precisă.
– Așadar, ai observat asta.
– Observat ce, draga mea? Rotunjimile somptuoase ale trupului tău? Cum i-ar putea scăpa lui Kruppe o asemenea frumusețe minunată, chiar dacă e puțin, cum să spun... barbară? Ca o floare de prerie.
– Care este gata să te ucidă, replică Hetan cu un zâmbet.
– O floare de prerie, spune Kruppe, care apare pe un cactus plin de țepi.
– Fii atent să nu depășești măsura, om din osânză.
– Atenția lui Kruppe este fără greș, pentru că suportă bine situația asta, vai...
– În dimineața asta, continuă Hetan după o clipă, am urmărit o companie de pușcași atacând corturile a trei companii, toate în tabăra malazană. Câte una pentru trei, mereu, mereu.
– A, te poți baza pe malazani!
Hetan se apropie călare, întinse o mână și îl prinse de guler pe Kruppe. În timp ce zâmbetul de pe fața ei se lățea, aproape că îl târî din șa.

– Om din osânză, spuse ea cu glas șuierat, când o să mă culc cu tine – iar asta se va întâmpla curând –, acest catâr va avea nevoie de o targă pentru a trage ceea ce va mai rămâne din tine. Ai un talent deosebit de a-i târî pe toți într-un dans al vorbelor, dar începând din noaptea asta, te voi lăsa fără aer în plămâni. În zilele ce vor veni te voi lăsa fără grai. Și voi face asta ca să-ți demonstrez care dintre noi doi este stăpânul. Dacă mai scoți o vorbă, nu mai aștept până la noapte – o să le ofer acestor copii și tuturor celorlalți un spectacol căruia tu, Daru, nu-i vei supraviețui. A, citesc în ochii tăi bulbucați că înțelegi. Asta-i bine. Hei, încetează să mai strângi catârul acela între genunchi – animalului nu-i place asta. Așază-i șaua ca și cum ar fi cal, pentru că el se crede cal. Observă cum călărește lumea, observă cum caii își poartă călăreții. Ochii lui nu au odihnă – n-ai remarcat asta? E cel mai alert animal din lume, și nu mă întreba de ce. Gata, am terminat cu vorbele. Până deseară, om din osânză, când te voi vedea topindu-te.
Apoi îi dădu drumul.
Gâfâind, Kruppe căzu înapoi în șa. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise brusc.
Cafal scoase un sunet din gâtlej.
– Învață repede, surioară.
Ea pufni.
– Toți învățați repede, frățioare.
Cei doi plecară.
Holbându-se după ei, Kruppe își scoase batista din mânecă și își șterse fruntea.
– Vai de mine. Vai, vai de mine. Ai auzit, catârule? Kruppe este condamnat. *Condamnat!*

Whiskeyjack le studie pe cele două femei care stăteau în fața lui, apoi spuse:
– Nu vă permit.
– Ea nu e aici, domnule, repetă una dintre ele. Nu mai avem pe cine supraveghea, corect?
– Soldați, vă veți alătura companiei. Rămâneți cu mine. Mai doriți să discutăm și altceva? Nu? Liber.
Cele două femei-pușcaș schimbară o privire, apoi salutară și plecară.

– Uneori revine și-și bagă colții în tine, nu? spuse Artanthos, aflat la șase pași distanță.
Whiskeyjack îl măsură pe bărbat.
– Ce anume?
– Stilul de comandă al lui Dassem Ultor. Soldaților li se permite să gândească, să pună întrebări, să argumenteze...
– Asta ne face să avem cea mai bună armată din lume, purtător de stindard.
– Totuși...
– Nu există niciun „totuși". Este *motivul* pentru care suntem cei mai buni. Iar când vine momentul potrivit pentru ordine dure, vei remarca disciplina – probabil că nu ai văzut-o chiar acum și aici, dar ea există, sub piele, și este fermă.
– Cum spui, îi răspunse Artanthos cu o ridicare din umeri.
Whiskeyjack se îndepărtă, conducându-și calul spre îngrăditură. Soarele trăgea după sine ultimele raze de lumină înfiorătoare sub linia orizontului. Pretutindeni, soldații se grăbeau să ridice corturi și să facă focuri pentru gătit. Văzu că erau obosiți. Prea multe deplasări în marș forțat în cursul zilei, iar apoi o bătaie de clopot suplimentară de marș până la amurg. Își dădu seama că, înainte de a ajunge la Coral, vreme de cel puțin trei zile, va trebui să reducă treptat acea practică, după care să îngăduie alte două bătăi de clopot de odihnă, pentru a le permite infanteriștilor să se refacă. O armată epuizată era înfrântă din start.
Un grăjdar luă frâul calului, iar Whiskeyjack porni spre cortul lui Dujek.
În fața intrării, pușcașii unui pluton stăteau pe rucsacuri, încă purtând coifuri și armuri, dar și eșarfele cu care își acoperiseră fețele pentru a se feri de praful de peste zi. Niciunul nu se ridică la sosirea lui Whiskeyjack.
– Continuați, mârâi el sarcastic, trecu printre ei și intră în cort.
Înăuntru, îl găsi pe Dujek în genunchi. Desfăcuse o hartă pe podeaua acoperită cu un covor și, murmurând, o studia la lumina felinarului.
– Așadar, spuse Whiskeyjack, apoi trase mai aproape un scaun de campanie și se așeză, armata divizată... se mai divizează o dată.
Dujek ridică ochii, ridică din sprâncene a încruntare, după care continuă să studieze harta.

– Garda mea personală e afară?
– Da.
– Sunt o adunătură mizerabilă de cele mai multe ori, iar astăzi nu fac excepție.
Whiskeyjack își întinse picioarele și se crispă când vechea durere se trezi din nou în cel stâng.
– Sunt Untani cu toții, nu? În ultima vreme nu i-am prea văzut.
– Nu i-ai văzut pentru că le-am spus eu să stea retrași. Am fost blând numindu-i mizerabili. Nu aparțin armatei și, din punctul lor de vedere, nici nu vor aparține vreodată și, la naiba, sunt de acord cu ei. În orice caz, chiar dacă nu ne-am fi despărțit în două comenzi, tot nu te-ar fi salutat. E un chin să mă salute și pe mine, și doar au jurat să mă protejeze.
– Avem o armată obosită.
– Știu. Cu norocul lui Oponn, ritmul va redeveni omenesc după ce trecem de Maurik. Asta înseamnă trei zile de mers de voie până la Coral – am reușit asta cu mai puțină odihnă.
– Poate vrei să spui că am reușit să pierdem lupte. Goana aceea spre Mott a fost cât pe ce să ne răpună, Dujek. Nu ne putem permite să repetăm greșeala – de data asta avem mai mult de pierdut.
Marea Căpetenie se îndreptă de spate și se apucă să facă harta sul.
– Ai credință, prietene.
Whiskeyjack aruncă o privire în jur și observă rucsacul atârnat de baretele încrucișate, care se rezema de stâlpul central, dar și vechea sabie scurtă, în teaca la fel de veche, așezată deasupra.
– Atât de curând?
– Nu ai fost atent, spuse Dujek. Ne-am subțiat fără încetare în fiecare noapte de când ne-am divizat. Fă apelul, Whiskeyjack, și vei vedea că suntem cu șase mii de oameni mai puțini. Mâine dimineață, vei reprimi comanda – ei, vei avea la ordin ceva mai puțin de jumătate din soldați. Ar trebui să dansezi în jurul stâlpului.
– Nu, eu ar trebui să zbor în noaptea asta, nu tu, Dujek. Riscul...
– Exact, spuse mârâit Marea Căpetenie. Riscul. Se pare că nu-ți dai seama, dar ești mai important decât mine pentru armata asta. Pentru soldați sunt doar un balaur cu un braț, purtând o uniformă ciudată – ei mă consideră un animal de companie.

Whiskeyjack studie armura ciobită și lipsită de zorzoane a lui Dujek și surâse acru.
– Asta-i o figură de stil, spuse Marea Căpetenie. Pe de altă parte, așa a poruncit împărăteasa.
– Așa spui mereu.
– Whiskeyjack, cele Șapte Orașe se autodevorează. Vârtejul s-a înălțat deasupra nisipurilor îmbibate în sânge. Adjuncta are o nouă armată, care este pe drum, dar prea târziu pentru forțele malazane aflate deja acolo. Știu că vorbeai de pensionare, dar privește lucrurile din punctul de vedere al lui Laseen. I-au rămas doi comandanți care cunosc cele Șapte Orașe. Și, în curând, doar o armată cu experiență, blocată aici, pe Genabackis. Dacă trebuie să riște viața unuia dintre noi în Războiul contra Pannion, aceea trebuie să fie a mea.
– Plănuiește să trimită armata spre cele Șapte Orașe? Dujek, să ne ia Hood...
– Dacă noua Adjunctă ajunge sub papucul lui Sha’ik, ce soluții mai are? Lucru mai important, ea te vrea la comandă.
Whiskeyjack clipi rar.
– Dar tu?
Dujek făcu o grimasă.
– Nu crede că voi supraviețui evenimentelor ce se vor petrece curând. Iar dacă, printr-un miracol, aș reuși, ei bine, campania din Korel este primejduită.
– Nu vrei Korel.
– Nu are importanță ce vreau eu, Whiskeyjack.
– Și, din câte înțeleg, Laseen ar spune același lucru despre mine. Dujek, așa cum am mai zis, vreau să mă pensionez, să dispar, dacă va fi nevoie. Am terminat cu toate astea. O cabană din bușteni în vreun regat de graniță, departe de Imperiu...
– Și o femeie care să te amenințe că-ți dă în cap cu cratița. Fericirea casnică, maritală – Korlat ar accepta asta, ce părere ai?
Percepând ironia blândă a Marii Căpetenii, Whiskeyjack zâmbi.
– E ideea ei – nu amenințarea cu cratița – ăsta e coșmarul tău personal, Dujek. Însă restul... în regulă, nu o cabană din bușteni. Mai curând o fortăreață îndepărtată, bătută de vânturi în cine știe ce pustietate muntoasă. Un loc cu o priveliște care să-ți taie răsuflarea...
– Ei, mai poți așeza acolo o grădiniță de legume în curte, spuse Dujek cu glas tărăgănat. Ca să porți un război împotriva

buruienilor. Deci ne-am înțeles, acesta rămâne secretul nostru. Păcat pentru Laseen. Dacă rămân în viață după Coral, o să duc armata înapoi în cele Șapte Orașe. Și dacă nu voi supraviețui, ei bine, nu voi mai avea ocazia să-mi pese câtuși de puțin de Imperiul Malazan.
– Vei reuși să scapi, Dujek. Întotdeauna scapi cu viață.
– Cere puțin efort și îl voi face. Așadar, iei o ultimă masă cu mine? Moranthii nu vor ajunge aici decât după bătaia clopotului de miezul nopții.
Era o ciudată alegere a cuvintelor, care atârnă greu câteva momente între cei doi prieteni.
– Poate ai vrut să spui o ultimă masă înainte de plecarea mea, zise Dujek cu un zâmbet pierit. Până la Coral.
– Aș fi încântat, îi răspunse Whiskeyjack.

Pustietățile de la sud-vest de fluviul Eryn se întindeau sub stele, iar nisipurile erau unduite de vânturile uscatului, iscate pe Câmpia Dwelling (Sălașului), din inima continentului. În față, chiar la marginea orizontului, se vedeau Munții Godswalk (Promenada Zeilor), tineri și zimțați, formând spre miazăzi o barieră care se întindea cale de șaizeci de leghe. Marginea sa dinspre răsărit era înghițită de păduri care continuau neîntrerupte tot drumul până la Tăietura lui Ortnal și Golful Coral, reapărând pe celălalt mal, înconjurând orașul Coral.
Eryn devenea Tăietura lui Ortnal cam la douăzeci de leghe de Golful Coral, unde apele roșietice ale fluviului se prăbușeau într-un hău adânc, ciudat de negre și de netrecut. Golful Coral părea a fi doar o continuare a acelui hău.
Tăietura nu era încă vizibilă pentru Paran, nici măcar de la mare înălțime, însă el știa că ea se afla acolo. Cercetașii Moranthilor Negri, care îi transportau acum pe ei și pe Arzătorii de Poduri în josul albiei fluviului, confirmaseră apropierea de el – la urma urmelor, hărțile erau câteodată înșelătoare. Din fericire, anticipând momentul, mai toți Moranthii Negri stătuseră luni întregi în Munții Viziunii, executând raiduri de noapte pentru a studia terenul și pentru a gândi cea mai bună cale de apropiere de Coral.
Probabil că aveau să ajungă la gura de vărsare a fluviului Eryn înainte de apariția zorilor, asta presupunând că vânturile constante și puternice, care se năpusteau spre Munții Godswalk

aveau să bată în continuare, iar în noaptea următoare aveau să plutească peste apele întunecate ale Tăieturii, spre Coral.

Iar odată ajunși acolo, vom afla ce ne-a pregătit Clarvăzătorul. Vom afla și, dacă va fi posibil, îi vom dejuca planurile. Iar după aceea, va veni vremea ca eu și Ben-cel-Iute să...

Un semnal nevăzut îi făcu pe quorli să plonjeze spre sol, coborând spre malul stâng al fluviului. Paran se prinse cu putere de excrescențele osoase de pe armura călărețului Moranth Negru, iar vântul șuierător trecu prin viziera coifului și îi țipă ascuțit în urechi. Scrâșnind din dinți, Paran își coborî capul în spatele războinicului, în timp ce solul întunecat părea să se înalțe pentru a-i întâmpina.

Un plesnet de aripi la mai puțin de un stat de om deasupra țărmului presărat cu bolovani îi făcu să încetinească brusc, iar apoi alunecară tăcut de-a lungul plajei. Paran se răsuci în șa și îi văzu pe ceilalți aliniați în șir indian în urma sa. Bătu ușor cu un deget în armura călărețului și se aplecă în față.

– Ce se întâmplă?

– Avem cadavre în față, îi răspunse Moranthul Negru, iar cuvintele părură a fi niște ciripituri – sunete despre care căpitanul știa că nu îi vor deveni nicicând familiare.

– Ți-e foame?

Războinicul în armură chitinoasă nu îi răspunse.

În regulă, așadar, zburam cam jos.

Duhoarea a ceea ce se afla pe țărm ajunse la Paran.

– Chiar trebuie să facem asta? Quorlii trebuie să se hrănească? Avem suficient timp, Moranth?

– Căpitane, noaptea trecută, cercetașii noștri nu au descoperit nimic. Fluviul nu a azvârlit niciodată la mal o asemenea creatură. Probabil că, dacă a făcut asta, este vorba de ceva important. Vom cerceta.

Paran se mai liniști.

– Prea bine.

Quorlul lor se înclină spre dreapta, pe deasupra rambleului înierbat, apoi se așeză pe terenul neted de dincolo de el. Ceilalți îl urmară.

Simțindu-și încheieturile înțepenite, Paran desfăcu chingile de șa, apoi coborî cu precauție.

Șchiopătând, Ben-cel-Iute veni alături de el.

– Să mă ia Abisul, bombăni el, încă puțin, și-mi vor cădea picioarele.
– Ai idee ce au descoperit? îl întrebă căpitanul.
– Știu doar că pute.
– Vreo mortăciune, din câte se pare.
Șase Moranthi Negri se strânseseră în jurul călărețului din frunte. În discuția precipitată dintre ei se auziră clicuri și bâzâituri, apoi ofițerul – pe quorlul căruia călătorise Paran – îi făcu semn lui și vrăjitorului să se apropie.
– Creatura se află chiar în față, spuse ofițerul. Vor să o examinezi. Vorbește nestingherit, ca să putem să dăm roată adevărului și să-i știm nuanța. Vino.
Paran aruncă o privire spre Ben-cel-Iute, care ridică din umeri.
– Arată-ne drumul, spuse căpitanul.
Cadavrul zăcea printre bolovanii înalți de pe plajă, la cincisprezece pași de apa care curgea spre miazăzi. Membre răsucite, lăsând la vedere oase rupte – unele dintre ele ieșind prin carnea sfârtecată – silueta era dezbrăcată, umflată din cauza descompunerii. Solul din jurul ei era înțesat de raci de râu care pocneau din clești și râcâiau pământul și, ici și colo, se implicaseră într-o bătălie titanică pentru a ajunge la cadavru și a se înfrupta – amănunt care lui Paran i se păru amuzant la început, iar apoi tulburător de inefabil. După ce, preț de un moment, atenția îi fusese distrasă de la cadavru de fojgăiala necrofagilor, își îndreptă din nou privirea spre siluetă.
Ben-cel-Iute îi adresă o întrebare scurtă ofițerului Moranth, care dădu afirmativ din cap. Vrăjitorul făcu un gest și o lumină difuză se înălță din bolovanii din jur, iluminând cadavrul.
Pe răsuflarea lui Hood.
– E un Tiste Andii?
Ben-cel-Iute se apropie mai mult, se lăsă pe vine și rămase tăcut îndelung, după care spuse:
– Dacă e, nu face parte din poporul lui Anomander Rake... nu, de fapt, nu cred că e Tiste Andii.
Paran se încruntă.
– E al naibii de înalt, vrăjitorule. Și trăsăturile faciale, atât cât putem vedea...
– Are pielea prea palidă, căpitane.
– S-a albit din cauza apei și a soarelui.

– Ba nu. Am mai văzut cadavre de Tiste Andii. În Pădurea Câinelui Negru și în zonele mlăștinoase din jurul ei. Le-am văzut în diverse faze de descompunere. Dar nu astfel. Da, cadavrul s-a umflat din pricina arșiței din cursul zilei, și trebuie să presupunem că a venit dinspre fluviu, dar nu e îmbibat de apă. Căpitane, ai văzut vreodată o victimă a vrăjilor Serc?
– Calea Cerului? Nu țin minte să fi văzut.
– Există o vrajă care face ca victima să explodeze. Asta are legătură cu presiunea, cu schimbarea ei violentă, chiar eliminând-o complet. Or, după cum arată cadavrul ăsta, presiunea a crescut în jurul lui de o sută de ori. Omul a fost ucis de o presiune implozivă, ca și cum ar fi fost lovit de un mag care a folosit Marele Serc.
– În regulă.
– Nu e deloc în regulă, căpitane. E foarte rău. Ben-cel-Iute ridică ochii spre ofițerul Moranth. Să dăm roată adevărului, așa ai spus. Bine. Acum, vorbește.
– Tiste Edur.
Numele – a, da. Twist mi-a vorbit despre ei. Despre un război din vechime... un coridor sfărâmat.
– De acord. Deși nu am văzut niciodată vreunul.
– Nu a murit aici.
– Ai dreptate. Și nici nu s-a înecat.
Moranthul îl aprobă cu o mișcare a capului.
– Nu s-a înecat. Și nici nu a fost ucis prin vrajă – mirosul nu se potrivește.
– Da, nici vorbă de magie. Continuă să ocolești.
– Moranthii Albaștri, care călătoresc pe mări și afundă plase în canioanele adânci – prăzile lor ajung moarte pe punte. Acest lucru se datorează caracterului presiunii.
– Îmi închipui.
– Acest om a fost ucis de ceva invers. Apărând brusc într-un loc în care era presiune foarte mare.
– Da. Ben-cel-Iute oftă. Aruncă o privire peste fluviu. Acolo există un canion, o crevasă – se poate vedea după felul în care curentul în amonte este tras la mijloc. Tăietura lui Ortnal ajunge până aici, nevăzută, despicând albia fluviului. Groapa aceea e adâncă.
– Stai puțin, spuse Paran. Sugerezi că Tiste Edur a apărut brusc undeva în canionul de sub apă. Acest lucru ar putea fi adevărat

dacă omul a deschis un coridor ca să ajungă acolo – ăsta e un mijloc extrem de complicat de a se sinucide.
– Doar dacă a vrut să facă asta, îi răspunse Ben-cel-Iute. Numai dacă el este acela care a deschis coridorul. Dacă vrei să ucizi pe cineva – cu răutate – îl arunci, îl împingi sau îl prinzi într-un portal dușmănos. Cred că sărmanul a fost asasinat.
– De un Mare Mag al Sercului?
– Mai curând de un Mare Mag al Ruse – Calea Mării. Căpitane, Imperiul Malazan este un imperiu de marinari, ori cel puțin acestea îi sunt rădăcinile. În Imperiu nu vei găsi niciun adevărat Mare Mag al Ruse. E coridorul cel mai greu de stăpânit. Ben-cel-Iute se întoarse spre Moranth. Dar în rândul Moranthilor Albaștri? Sau Aurii ori Argintii? Există Mari Magi ai Ruse?
Războinicul clătină din cap.
– Analele noastre nu vorbesc de niciunul în trecutul nostru.
– Și cât de departe în trecut merg analele? întrebă Ben-cel-Iute cu un aer nepăsător, îndreptându-și din nou atenția spre cadavru.
– Șaptezeci.
– Decenii?
– Secole.
– Așadar, spuse vrăjitorul ridicându-se, un ucigaș aparte.
– Atunci de ce cred că acest om a fost ucis de un alt Tiste Edur? murmură Paran.
Moranthul și Ben-cel-Iute se întoarseră spre el și rămaseră tăcuți.
Paran oftă.
– O bănuială, cred. Așa îmi spune instinctul.
– Căpitane, zise vrăjitorul, nu uita ce ai devenit. Își îndreptă din nou atenția spre cadavru. Un alt Tiste Edur. Bine, să-l ocolim și pe acesta.
– Nu neg posibilitatea asta, spuse ofițerul Moranth.
– Tiste Edur aparțin Umbrei Străvechi, remarcă Ben-cel-Iute.
– În mări înoată umbre. Kurald Emurlahn. Coridorul Umbrei Străvechi, al Tiste Edur, este distrus și a fost pierdut în favoarea muritorilor.
– Pierdut? întrebă Ben-cel-Iute ridicând din sprâncene. Vrei să spui că nu a fost găsit. Meanas – unde sălășluiesc Tronul Umbrei, Cotillion și Copoii...
– Nu e decât o poartă, încheie ofițerul Moranth.

Paran își drese glasul.
– Dacă o umbră poate face umbră, acea umbră va fi Meanas – asta vreți să spuneți? Tronul Umbrei domnește peste casa gărzii?
Ben-cel-Iute zâmbi.
– Ce imagine splendidă, căpitane.
– Tulburătoare, murmură el drept răspuns.
Copoii Umbrei – ei sunt paznicii porții. La naiba, e prea logic pentru a greși. Însă coridorul este și sfărâmat. Ceea ce înseamnă că poarta nu duce nicăieri. Ori poate aparține fragmentului cel mai mare. Tronul Umbrei știe adevărul? Că puternicul lui Tron al Umbrelor este... dar ce este? Scaunul unui castelan? Locul portarului? Vai, vai de mine, cum ar spune Kruppe.
– Aha, interveni Ben-cel-Iute oftând, cred că înțeleg ce vrei să spui. Din ceea ce am văzut aici, Tiste Edur sunt din nou activi. Revin în lumea muritorilor – probabil că au retrezit adevăratul Tron al Umbrei și sunt pe cale să îi facă o vizită noului paznic al porții.
– Încă un război în panteon – fără îndoială că Zeul Schilod râde atât de violent încât face lanțurile să-i zăngăne. Paran își frecă barba. Iertați-mă – simt nevoia să rămân singur. Dacă vreți, puteți continua – mă întorc repede.
Sper.
Făcu douăzeci de pași spre uscat, rămase cu fața spre nord-vest, cu ochii spre stelele îndepărtate. *În regulă, am mai făcut asta, să vedem dacă reușesc și a doua oară...*
Tranziția fu atât de iute, atât de ușoară, încât se clătină și se împiedică pe pietrele denivelate de pavaj într-o beznă învârtejită, plină de puncte. Blestemând, se redresă. Reci și vag îndepărtate, imaginile sculptate de sub tălpi luminau slab.
Așadar, sunt aici. Atât de simplu. Acum, cum să descopăr imaginea pe care o caut? Raest? Ești ocupat în momentul ăsta? Ce întrebare... Dacă ai fi ocupat, am da de bucluc, adevărat? Nu-i nimic. Oriunde ai fi, rămâi acolo. La urma urmelor, eu trebuie să descopăr.
Nu în Pachetul de Cărți cu Dragoni – nu vreau poarta. Așadar, Pachetul Străvehi, Pachetul cu Sălașe...
Pe dala de piatră din fața lui se formă o altă imagine, una pe care nu o mai văzuse, însă o recunoscu instinctiv drept cea pe

care o căuta. Sculptura era grosolană, roasă, scrijeliturile adânci alcătuind o rețea haotică de umbre.
Paran se simți atras în față, în jos, direct în scenă.
Apăru într-o încăpere largă și scundă. Piatra finisată, dar neîmpodobită, alcătuia zidurile, fiind pătată de apă și acoperită cu licheni, mucegai și mușchi. În dreapta și în stânga lui, sus, erau ferestre late – fante orizontale – ambele cotropite de un vălmășag de plante agățătoare și vițe care coborau șerpuit în cameră, ajungând pe podeaua pe care se afla un covor de frunze moarte.
Aerul mirosea a mare, iar undeva, dincolo de ziduri, se auzeau pescăruși țipând, sunetele scoase de ei dominând zgomotul valurilor care se spărgeau.
Paran simți cum îi bubuia inima în piept. Nu se așteptase la asta. *Nu sunt pe un alt tărâm. Acesta este al meu.*
La șapte pași în fața lui, înălțat pe un podium, se afla un tron. Sculptat dintr-un trunchi de lemn roșu-sângeriu, nelustruit, cu fâșii late de scoarță pe părți, multe dintre ele crăpate, desprinse de lemn. În acea scoarță curgeau umbre care înotau în crestăturile adânci, dând pe afară și țâșnind prin aer, pentru ca apoi să dispară în semiîntunericul din încăpere.
Tronul Umbrei. Nu e într-un tărâm ascuns, demult uitat. E aici pe – sau mai curând – în lumea mea... Un fragment mic, zdrențuit, din Kurald Galain.
Iar Tiste Edur au venit să îl găsească. Caută, traversând mări, ajungând în acest loc. Cum de știu asta?
Făcu un pas în față. Umbrele alergau frenetic peste tron. Încă un pas. *Tronule, vrei să spun ceva, nu-i așa?* Se apropie de postament, întinse mâna...
Umbrele curseră peste el.
Copoi – nu Copoi! Sânge și nu sânge! Stăpân și muritor!
– Hei, taci! Povestește-mi despre acest loc.
Insula rătăcitoare! Nu rătăcește! Fuge! Da! Copiii sunt corupți, sufletele Edur sunt otrăvite! Furtună a nebuniei – evadăm! Apără-ne, Copoi ne-Copoi! Salvează-ne – pentru că ei sosesc!
– Insula rătăcitoare. Asta înseamnă Drift (Rătăcitorii) Avalii, adevărat? La vest de Quon Tali. Credeam că pe insula aceea erau Tiste Andii.
Jurat să aperi! Sămânța lui Anomander Rake – dispărută! Fără să lase nicio urmă, gonindu-i pe Edur odată cu vărsarea vieții lor –

oh, unde este Anomander Rake? Ei strigă după el, strigă și strigă! Îi cerșesc ajutorul!
– Îmi pare rău, dar el e ocupat.
Anomander Rake, Fiul Întunericului! Edur au jurat să o ucidă pe Mama Întunericului. Trebuie să îl previi! Suflete otrăvite, conduse de cel care a fost ucis de o sută de ori, oh, atenție la acest nou împărat al Edur, acest Tiran al Durerii, acest Aducător de Evenimente de la Miezul Nopții.
Cu un efort mental, Paran se smulse, reuși să facă un pas împleticit, îndepărtându-se, apoi mai făcu unul. Era scăldat în sudoare și, după ce trăise o asemenea groază viscerală, începu să tremure.
Abia conștient de propria intenție, se răsuci – încăperea din jurul lui se estompă, înghițită de beznă, apoi, cu o mișcare scrâșnită, deveni mai adâncă decât întunericul.
– Oh, Abisul...
O câmpie presărată de resturi, sub un cer plumburiu. În depărtare, spre dreapta, geamătul unor roți masive din lemn, șerpuirea și plesnetul de lanțuri, nenumărate zvonuri de pași. În aer, un lințoliu de suferință care amenința să îl sufoce pe Paran în acel loc.
Scrâșnind din dinți, se întoarse spre sunetele oribile și se sili să înainteze.
În fața îi apărură forme neclare, care veneau direct spre el. Siluete aplecate, lanțuri întinse. Dincolo de ele, la distanță de aproape o sută de pași, se profila îngrozitorul car, plin de trupuri care se zvârcoleau, hurducându-se și alunecând pe pietre, înghițit de o abureală de ceață.
Paran se împletici înainte.
– Draconus! strigă el. Pentru numele lui Hood, unde ești? Draconus!
Căpitanul alunecă printre victimele Dragnipurului, se apropie de un chip umbrit, care încă îl privea, și păși aproape de cei înnebuniți, amorțiți, căzuți – niciunul nu încercă să îl împiedice și nici nu-i remarcă prezența. Se deplasa ca o fantomă prin acea aglomerare de trupuri.
– Salutări, muritorule, spuse Draconus. Vino cu mine.
– Îl voiam pe Rake.
– În schimb, i-ai găsit sabia. Lucru de care nu-mi pare rău.

– Da, Draconus, am vorbit cu Nightchill – dar nu insista să discutăm despre asta. Când voi lua o hotărâre, vei fi primul care va afla. Trebuie să stau de vorbă cu Rake.
– Da, spuse străvechiul războinic cu glas bubuitor, vorbește cu el. Explică-i adevărul, muritorule. E prea iertător, prea iertător ca să mânuiască Dragnipur. Situația devine disperată.
– Despre ce vorbești?
– Dragnipur trebuie să se hrănească. Muritorule, privește în jurul tău. Există cei care, în cele din urmă, nu reușesc să poarte această povară. Atunci, ei sunt aduși în car, și aruncați în el – crezi că e preferabil acest lucru? Prea slabi ca să se miște, ei sunt îngropați de cei ca ei. Îngropați, etern prizonieri. Și, cu cât mai mult duce carul, cu atât crește greutatea lui – și cu atât mai mare e povara pentru cei care mai sunt în stare să tragă acele lanțuri. Înțelegi? Dragnipur trebuie să se hrănească. Cerem... picioare noi. Spune-i lui Rake – trebuie să scoată sabia. Trebuie să ia suflete. De preferință, din cele puternice. Și trebuie să facă asta cât mai curând.
– Draconus, ce se va întâmpla în cazul în care carul se oprește?
Omul care își făurise propria temniță rămase tăcut îndelung.
– Proiectează-ți viziunea, muritorule, spre drumul nostru. Vezi și singur ce ne urmărește.
Urmărește? Închise ochii, însă scena nu dispăru – carul continua să înainteze hurducându-se, în mintea lui, iar nenumăratele siluete treceau pe lângă el ca niște fantome. Apoi, vehiculul masiv trecu pe lângă el, iar gemetele lui se stinseră în urma lui Paran. Era flancat de făgașele făcute de roți, fiecare dintre ele fiind la fel de lat ca un drum imperial. Pământul era îmbibat de sânge, bilă și sudoare, un noroi cumplit, care îi trăgea cizmele în adânc, le înghițea până la glezne.
Privirea lui urmă acele urme înapoi, spre orizont.
Unde domnea haosul. Umplând cerul, stârnind o furtună cum nu mai văzuse până atunci. Din ea răzbătea în valuri o foame rapace. O așteptare frenetică.
Amintiri pierdute.
Putere născută din suflete oferite.
Răutate și dorință, o prezență aproape conștientă de sine, cu sute de ochi ațintiți asupra carului din urma lui Paran.
Atât de... de dornice să se hrănească...
Se crispă.

Scoţând un icnet, căpitanul se trezi împleticindu-se încă o dată alături de Draconus. De el rămăseseră agăţate reziduurile a ceea ce văzuse, făcându-i inima să bată sălbatic în piept. Mai făcu treizeci de paşi până reuşi să ridice capul şi să poată vorbi.
– Draconus, spuse el cu glas răguşit, ai făurit o sabie foarte neplăcută.
– Muritorule, Întunericul a luptat mereu împotriva Haosului. Şi de fiecare dată, Mama Întunericului a renunţat – în faţa Sosirii Luminii, a Naşterii Umbrei – puterea ei a scăzut, dezechilibrul a devenit mai profund. Asta a fost starea tărâmurilor din jurul meu în vremurile de început. Un dezechilibru crescând. Până când Haosul s-a apropiat chiar de Poarta spre Kurald Galain. Trebuia găsită o modalitate de apărare. Era nevoie de... suflete.
– Stai, te rog. Trebuie să gândesc.
– Haosul tânjeşte după puterea din acele suflete – după ceea ce a cerut Dragnipur. Dacă se hrăneşte cu o asemenea putere, va deveni mai puternic – de zece ori mai puternic. De o sută de ori. Suficient pentru a străpunge Poarta. Ganoes Paran, uită-te la tărâmul muritorilor. Războaie devastatoare, distrugătoare de civilizaţii, războaie civile, pogromuri, răniţi şi zei în agonie – tu şi neamul tău înaintaţi într-un ritm primejdios pe calea făurită de Haos. Orbiţi de furie, dorind răzbunare cu orice preţ, animaţi de cele mai întunecate dorinţe...
– Aşteaptă.
– Unde amintirile nu înseamnă nimic. Lecţiile sunt uitate. Amintirile – de umanitate, a tot ce este *uman* – se pierd. Fără niciun echilibru, Ganoes Paran.
– Dar tu vrei ca eu să sfărâm sabia Dragnipur!
– Aha, acum îţi înţeleg opoziţia faţă de tot ce spun eu. Muritorule, am avut destul timp să mă gândesc. Să recunosc uriaşa greşeală pe care am făcut-o. Ganoes Paran, crezusem că puterea care este *ordine* se poate manifesta doar în Întuneric. Am cerut ajutorul Mamei Întuneric – pentru că se părea că ea nu era capabilă să se ajute singură. Nu voia să răspundă, nici măcar să îşi recunoască propriii copii. Se retrăsese în adâncul tărâmului ei, departe de noi, ajungând atât de departe, încât nu o puteam găsi.
– Draconus...
– Ascultă-mă, te rog. Înaintea Caselor au existat Sălaşe. Înainte de Sălaşe a existat *rătăcirea*. Sunt propriile tale cuvinte, aşa

este? Dar ai avut dreptate și, în același timp, te-ai înșelat. Nu era vorba de rătăcire, ci de migrație. O călătorie sezonieră – previzibilă, ciclică. Ceea ce părea fără sens, aleatoriu, era de fapt ceva fix, legat de propriile sale legi. Un adevăr – o putere – pe care nu am reușit să o recunosc.
– Așadar, sfărâmarea sabiei Dragnipur va deschide din nou poarta pentru migrație.
– Da. Pentru ceea ce i-a conferit tărie să reziste Haosului. Dragnipur a împiedicat zborul Porții Întunericului, pentru eternitate – însă dacă sufletele legate de ea se reduc numeric...
– Zborul încetinește...
– În mod fatal.
– Așadar, ori începe Rake să ucidă – luând astfel suflete – ori sabia Dragnipur trebuie distrusă.
– Rake trebuie să ucidă – pentru ca noi să câștigăm timp – până când va fi distrusă sabia. Sabia trebuie sfărâmată. Scopul existenței ei a fost greșit. Pe de altă parte, mai există un adevăr pe care l-am descoperit întâmplător – mult prea târziu pentru a mai avea vreo importanță, cel puțin pentru mine.
– Și care este acest adevăr?
– Așa cum Haosul are capacitatea de a acționa în propria-i apărare, pentru a-și schimba caracterul în propriul său avantaj, tot astfel poate face și Ordinea. Ea nu este legată doar de Întuneric. Ea înțelege, dacă vrei, valoarea echilibrului.
Paran înțelese.
– Casa Azath. Pachetul de Cărți cu Dragoni.
Draconus își legănă puțin capul acoperit de glugă, iar Paran simți ochii reci și inumani ațintiți asupra lui.
– Da, Ganoes Paran.
– Casa ia sufletele și...
– Le pune la locul lor. Dincolo de mâna Haosului.
– Așadar, dacă Întunericul moare, nu va avea nicio importanță.
– Nu fi nătâng. Pierderile și câștigurile se acumulează, modifică soarta, dar nu mereu în așa fel încât să restabilească echilibrul. Ganos Paran, ne aflăm într-un *dezechilibru*, care se apropie de prag. Acest război care ni s-a părut a fi etern nouă care suntem prizonieri ai lui s-ar putea să se sfârșească. În cazul în care se întâmplă asta, ceea ce ne așteaptă pe toți... ei bine, muritorule, i-ai simțit răsuflarea, acolo, în urma noastră.
– Trebuie să stau de vorbă cu Rake.

– Atunci, găsește-l. Presupunând că încă are sabia la el.
Mai ușor de spus decât de făcut, din câte se pare.
– Stai puțin, ce vrei să spui cu asta? Dacă mai are sabia la el?
– Doar atât, Ganoes Paran.
Dar de ce n-ar avea-o asupra lui? Draconus, pentru numele lui Hood, la ce faci aluzie? Vorbim despre Anomander Rake, ce naiba? Dacă am trăi într-una dintre fabulele în care cine știe ce copil de țăran dă peste o sabie magică, ei bine, atunci e posibilă pierderea ei. Însă... Anomander Rake, Fiul Întunericului? Lordul Seminței Lunii?
Un sunet din gât scos de Draconus îi atrase atenția. Chiar în calea lor, încâlcită în lanțuri slăbite, zăcea o siluetă uriașă, demonică.
– Byrys. Chiar eu l-am ucis, cu mult timp în urmă. Nu credeam că... Se apropie de creatura cu piele neagră, întinse mâna și – spre uimirea lui Paran – o ridică pe un umăr. La car, spuse Draconus, răzbunarea mea veche...
– Cine m-a chemat să lupt cu tine? bubui vocea demonului.
– Byrys, mereu aceeași întrebare. Nu știu. Nu am știut niciodată.
– Draconus, cine m-a chemat ca să mor de sabie?
– Cineva care a murit demult, fără îndoială.
– Cine m-a chemat...?
În timp ce Draconus și demonul așezat pe umăr își continuară discuția absurdă, Paran se simți îndepărtându-se, cuvintele deveniră neclare, imaginea se estompă... asta, până când se trezi din nou pe dalele de piatră, mult dedesubtul Casei Finnest.
– Anomander Rake. Cavalerul Întunericului, Marea Casă a Întunericului.
Își încordă ochii pentru a vedea apariția imaginii pe care o invocase, una dintre nenumăratele care erau împrăștiate pe dalele gravate.
Însă nu apăru nimic.
Simțind un fior de gheață în capul pieptului, Paran făcu un efort mental, interogând Marea Casă a Întunericului, căutând locul, silueta cu sabie neagră, care târa lanțuri eterne.
Nu își dădu seama ce se năpusti spre el pentru a-l întâlni, orbindu-l, lovindu-l ca un baros în țeastă – o explozie de lumină... apoi uitarea.

Deschise ochii și văzu pete de lumină de soare. Firicele reci de apă trasau dâre pe tâmplele lui. O umbră se furișă deasupra lui, apoi văzu o față cunoscută, rotundă, cu ochi mici și iscoditori.
– Mallet, cârâi Paran.
– Căpitane, ne-am întrebat dacă vei mai reveni. Ridică o cârpă udă, din care picura apa. Știu că ai avut fierbințeli mari, domnule, dar cred că ți-au trecut.
– Unde?
– La gura fluviului Eryn. Tăietura lui Ortnal. E miezul zilei – Ben-cel-Iute a trebuit să plece seara trecută pentru a te găsi – altfel risca să fie surprins în câmp deschis înainte de crăpatul zorilor – te-am legat de quorlul tău și am călătorit împotriva unor vânturi puternice.
– Ben-cel-Iute, murmură Paran. Cheamă-l aici. Repede.
– Nimic mai simplu, domnule.
Mallet se aplecă pe spate și făcu un semn într-o parte.
Vrăjitorul apăru.
– Căpitane. De la răsăritul soarelui, patru dintre condorii aceia au trecut prin apropiere – dacă ne căutau...
Paran scutură din cap.
– Nu pe noi ne caută, ci Sămânța Lunii.
– S-ar putea să ai dreptate – dar asta înseamnă că nu au zărit-o încă, și asta mi se pare al naibii de puțin probabil. Cum ascunzi un munte zburător? Mai curând...
– Anomander Rake.
– Poftim?
Paran închise ochii.
– L-am căutat – prin Pachetul de Cărți, Cavalerul Întunericului. Vrăjitorule, cred că l-am pierdut. Și am pierdut și Sămânța Lunii. I-am pierdut pe Tiste Andii, Ben-cel-Iute. *Anomander Rake a dispărut*.

– Groaznic oraș! Cumplit! Înfiorător! Mizer! Kruppe spune că regretă să vadă o asemenea așezare.
– Așa ai zis, murmură Whiskeyjack.
– Casele acelea respingătoare aduc prevestiri rele. Sunt o cauză a groazei, străzi fantomatice și vulturi enormi care cuibăresc și zboară în jur atât de liber pe cer deasupra nobilului cap al lui Kruppe. Vai, când va sosi întunericul? Când va cădea iertătorul întuneric, întreabă Kruppe, astfel încât orbirea binecuvântată să

ne învăluie pe toți, îngăduind astfel inspirației să explodeze și astfel să dezvăluie înșelătoria înșelătoriilor, iuțeala cea mai iute de mână, non-iluzia iluziilor și...
– Două zile, spuse Hetan cu glas gros din partea cealaltă a lui Whiskeyjack. I-am furat vocea... vreme de două zile – credeam că pentru mai mult timp, pentru că inima bietului om a fost cât pe ce să cedeze.
– Fă-l din nou să tacă, spuse Cafal.
– În noaptea asta, cu puțin noroc, nu va mai fi în stare să scoată nicio vorbă, cel puțin până ajungem la Maurik.
– Scumpa fecioară a înțeles greșit tăcerea care nu-l caracterizează defel pe Kruppe! Așa jură el! Ba nu, el chiar cere, să îl cruți de orice zbateri și ofuri, în noaptea ce va veni și în nopțile ce vor urma! El are spiritul prea fraged, pentru că este prea lesne învinețit, zgâriat și azvârlit de colo-colo. Kruppe nu a cunoscut niciodată oroarea rostogolirii, și nici nu dorește să mai trăiască zisul disconfort al sinelui clasificat. Asta pentru a explica extraordinara concizie, aceste două zile de înfățișare mută, care l-au învăluit atât de inelegant pe onorabilul Kruppe, mai cumplite decât giulgiul disperării. Să explic! Dragi prieteni, Kruppe s-a gândit! Da, a gândit! Așa cum nu credea vreodată că o va face! Vreodată, nu niciodată. Gânduri care să strălucească puternic, atât de sclipitor, încât să îi orbească pe semenii lui muritori, atât de întunecate încât să jefuiască temeri îngrozitoare, pentru a nu lăsa în loc decât cel mai pur curaj, pe aripile căruia se poate zbura ca pe o plută drept în gura paradisului!
Hetan pufni.
– Tumbele acelea nu au fost rostogoliri, pufni Hetan. Au fost prăbușiri. Prea bine, în noaptea asta o să-ți ofer rostogoliri din plin, alunecosule!
– Kruppe se roagă, vai, se milogește, ca întunericul să nu coboare niciodată! Ca din adâncuri, raza de lumină să fie doar redusă la tăcere într-o lume uriașă de lumini și de minuni. Stai departe, îndurător întuneric! Curajosule Whiskeyjack, trebuie să mergem mai departe. Tot înainte! Fără opriri, neîncetat, neîntârziat! Să ne roadem picioarele până ajung niște cioturi, așa se roagă Kruppe! Noaptea, oh, noaptea! Care cheamă ispite fatale pentru sinele slab – catârul era acolo și, uitați-vă la bietul animal, este epuizat de ceea ce ochii lui au văzut fără să vrea!

Epuizat aproape de moarte, prin simplă empatie! Oh, să nu auziți nimic despre Kruppe și despre dorințele lui tainice de autodistrugere în mâinile unei femei adorabile! Nu ascultați! Nu auziți nimic până când înțelesul se dispersează...

Picker se uită spre largul apelor întunecate ale Tăieturii lui Ortnal. Fragmente de gheață pluteau pe cea mai mare parte a curentului, ciocnindu-se și croindu-și drum în amonte. Spre sud-est, Golful Coral era alb ca un câmp iernatic sub stele. Călătoria de la Gura Eryn durase doar o jumătate de noapte. Din acel loc, Arzătorii de Poduri aveau să înainteze pe jos, furișându-se pe după munții întunecați, acoperiți de păduri, ocolind regiunea relativ plată dintre Tăietură și lanțul muntos.
Aruncă o privire în josul pantei line spre locul în care căpitanul Paran stătea împreună cu Ben-cel-Iute, Spindle, Shank, Toes și Bluepearl. O adunare magilor o făcea întotdeauna să devină agitată, mai ales când Spindle se afla printre ei. Sub pielea de dedesubtul cămășii din păr uman se găsea sufletul unui genist, pe jumătate dement – așa cum erau sufletele tuturor geniștilor. Magia lui Spindle era renumită pentru imprevizibilitatea ei, și ea îl văzuse de nenumărate ori dezvăluindu-și coridorul cu o mână, în timp ce se folosea de cealaltă pentru a arunca o muniție Moranth.
Ceilalți trei vrăjitori ai Arzătorilor de Poduri nu reprezentau mare lucru. Bluepearl era un Napan cu picioare de porumbel, care se rădea în cap și susținea că are cunoștințe vaste despre Coridorul Ruse.
Shank avea sânge de Seti, a cărui importanță o exagera purtând nenumărate farmece și amulete ale tribului nordic Quon Tali – chiar dacă Seti, cu excepția numelui, încetaseră demult să existe, fiind asimilați aproape în totalitate de cultura Quon. Cu toate acestea, Shank purta, ca parte a uniformei lui, o versiune romantică a îmbrăcămintei Setilor de la câmpie, totul fiind făcut de o croitoreasă angajată a unei companii teatrale din Unta. Picker nu știa sigur în ce coridor era specializat Shank, deoarece ritualurile prin care invoca puterea durau mai mult decât o bătălie obișnuită.
Toes își câștigase numele datorită obiceiul său de a aduna degete de la picioare de la dușmani morți – indiferent dacă îi ucisese el sau nu. Inventase un soi de pudră de uscare cu care

își trata trofeele înainte de a le coase pe vestă, individul duhnind ca o criptă pe vreme uscată, ca haznaua unui sărac, înainte de a se turna var în ea, atunci când ploua. Susținea că era necromant și că un ritual ratat în mod dezastruos în trecut îl făcuse să devină extrem de sensibil față de fantome – acestea îl urmăreau, afirma el, adăugând că prin tăierea degetelor de la picioarele muritorilor le răpea nălucilor simțul echilibrului astfel încât acestea cădeau atât de des, încât el putea să le lase mult în urmă.
Arăta ca un om hăituit, dar, așa cum remarcase Blend, cine nu ar fi așa dacă ar avea atârnate de el atâtea degete de la picioare?
Călătoria fusese istovitoare. Legat de șaua din spate a unui quorl și tremurând în vântul cumplit de rece, în timp ce străbătea o leghe după alta, asta făcea pe oricine să devină iritat, cu membrele amorțite, ca de plumb. Nici umezeala caracteristică pădurii montane nu fusese benefică. Se simțea înghețată până în măduva oaselor. Toată dimineața avuseseră parte de ploaie și ceață – căldura soarelui nu avea să sosească decât după-amiază.
Mallet se apropie de ea.
– Locotenente, spuse el.
Ea se încruntă.
– Vraciule, ai idee despre ce vorbesc?
Mallet privi scurt către magi.
– Sunt îngrijorați. În legătură cu condorii. În ultima vreme i-au văzut îndeaproape și se pare că nu există nicio îndoială că ființele acelea sunt altceva decât păsări.
– Păi, toți am bănuit asta.
– Da. Mallet ridică din umeri și adăugă: Și, cred eu, cele spuse de Paran despre Anomander Rake și Sămânța Lunii nu au avut menirea de a-i liniști. Dacă s-au pierdut, așa cum crede căpitanul, cucerirea Coralului și distrugerea Clarvăzătorului Pannion vor fi mult mai dificile.
– Vrei să spui că vom fi măcelăriți.
– Cum să zic...
Treptat, Picker își îndreptă atenția asupra vraciului.
– Hai, spune tot, mârâi ea.
– N-am decât o bănuială, locotenente.
– Mai precis.

– Ben-cel-Iute și căpitanul. Au plănuit altceva, ceva ce au clocit împreună, mai precis. Așa cred eu. Îl cunosc de multă vreme pe Ben-cel-Iute, și încă foarte bine. Știu cum acționează. Aici suntem descoperiți, adevărat? Elementele principale ale lui Dujek. Dar pentru cei doi este vorba de un dublu orb [4] – mai există o misiune care se ascunde sub asta, și cred că Un-Braț nu știe nimic.
Picker clipi rar.
– Iar Whiskeyjack?
Mallet zâmbi acru.
– În privința asta, n-aș putea spune.
– Vraciule, doar tu ai asemenea bănuieli?
– Nu. Și plutonul lui Whiskeyjack. Trotts – blestematul de Barghast își arată colții ascuțiți mereu, iar când face asta, înseamnă că știe că se întâmplă ceva, dar nu știe exact ce anume, doar că nu vrea să dea din el asta. Sper că înțelegi ce vreau să spun.
Picker dădu afirmativ din cap. În ultimele zile, îl văzuse pe Trotts surâzând aproape de fiecare dată când își îndreptase ochii spre el. Tulburător, în ciuda explicației lui Mallet.
Blend apăru în fața lor. Încruntarea lui Picker se adânci.
– Scuze, locotenente, spuse ea. Căpitanul m-a simțit – nu știu cum, dar așa s-a întâmplat. Îmi pare rău, dar n-am avut șansa să trag prea mult cu urechea. În orice caz, am venit să-ți spun să pregătești plutoanele.
– În sfârșit, murmură Picker. Aproape am înghețat aici.
– Chiar și așa, spuse Mallet, deja simt lipsa Moranthilor – pădurile astea sunt al naibii de întunecate.
– Dar pustii, corect?
Vraciul ridică din umeri.
– Așa se pare. Când va răsări soarele, cerul va trebui să ne îngrijoreze.
Picker se îndreptă de spate.
– Voi, doi, urmați-mă. E timpul să-i trezim pe ceilalți.

Marșul lui Brood spre Maurik devenise ceva ce semăna cu o goană, iar elementele armatei lui se răsfiraseră în funcție de viteza de înaintare pe care o puteau menține – or, în cazul Săbiilor Cenușii și al legiunii lui Gruntle, de ce ritm preferau. Așa că, forțele sale se întindeau acum pe distanța de o leghe pe

pământul arabil pârjolit, de-a lungul drumului bătut de negustori, care ducea spre miazăzi, iar din cauza pasului de voie în care mergeau, Săbiile Cenușii, Legiunea lui Trake și alte forțe de strânsură alcătuiau de fapt un soi de ariergardă.
Itkovian preferase să rămână în tovărășia lui Gruntle. Masivul Daru și Stonny Menackis depănaseră povești din trecutul lor comun care îl distraseră pe Itkovian, atât din cauza dezacordurilor care apăreau în amintirile lor disparate, cât și a evenimentelor câteodată revoltătoare pe care le descriseseră cei doi.
Câteodată se alătura Săbiilor Cenușii pentru a sta de vorbă cu Nicovala Scutului și cu Destriant, însă sentimentul de stinghereală îl silea curând să plece – fosta lui companie începuse să se vindece, atrăgând în rândurile ei recruți Tenescowri, care erau instruiți în timpul marșului și când compania se oprea la lăsarea întunericului. Și, pe măsură ce soldații deveneau tot mai uniți, cu atât se simțea mai străin – și cu atât mai mult ducea dorul familiei pe care o cunoscuse în toată viața lui de adult.
În același timp, ei erau moștenirea lui și își îngăduia să se simtă mândru privindu-i. Noua Nicovală a Scutului își respecta funcția și tot ce impunea aceasta – și, pentru prima oară, Itkovian înțelese cum îl priveau ceilalți, după ce el deținuse titlul lui Reve. Îndepărtat, fără compromisuri, întru totul independent. O figură neclintită, promițând o justiție brutală. Adevărat, îi avusese pe Brukhalian și pe Karnadas, din partea cărora putea primi sprijin. Însă pentru noua Nicovală a Scutului, nu exista decât Destriantul – o tânără femeie capană zgârcită la vorbă, care fusese la rândul ei recrut până nu demult. Itkovian înțelegea prea bine cât de singură trebuia să se simtă Nicovala Scutului, însă nu găsise nicio modalitate de a-i ușura povara. La urma urmelor, orice sfat pe care îl dădea venea de la un om care – cel puțin după părerea lui – își dezamăgise zeul.
De fiecare dată, întoarcerea la Gruntle și la Stonny avea gustul amărui al fugii.
– Rumegi lucrurile ca nimeni altul, spuse Gruntle.
Clipind nedumerit, Itkovian îl privi.
– Poftim?
– Ei, nu e chiar așa, dacă mă gândesc mai bine. Buke...
Aflată de cealaltă parte a lui Itkovian, Stonny pufni.

– Buke? Buke era un bețiv.
– Era mai mult decât atât, femeie mizerabilă ce ești, îi răspunse Gruntle. El a purtat pe umeri...
– Nu vreau să aud asta, îl preveni Stonny.
Spre surprinderea lui Itkovian, Gruntle tăcu brusc. Buke... da îmi aduc aminte. Pe umeri, moartea celor dragi lui.
– Stonny Menackis, nu e nevoie să dai dovadă de o sensibilitate care nu-ți stă în fire. Știu cum apar în ochii voștri, la fel ca Buke. Sunt curios: tristul vostru prieten a căutat mântuire în viață? Deși m-a refuzat când eram Nicovala Scutului, poate că a găsit putere în vreo hotărâre lăuntrică.
– Nici vorbă, Itkovian, spuse Stonny. Buke bea ca să-și alunge suferința. Nu căuta mântuirea. Pur și simplu, voia să moară.
– Nu pur și simplu, o contrazise Gruntle. Voia o moarte onorabilă, așa cum familia lui nu a avut parte – și astfel să îi mântuiască. Știu, e o idee ciudată, dar ceea ce se petrecea în mintea lui nu era chiar un mister pentru mine, așa cum cred că era pentru majoritatea celor care l-au cunoscut.
– Pentru că și tu ai gândit la fel, replică Stonny. Chiar dacă tu nu ți-ai pierdut familia într-un incendiu. Chiar dacă cea mai dragă ființă pe care ai pierdut-o a fost probabil târfa care s-a căsătorit cu negustorul acela...
– Stonny, mârâi Gruntle, l-am pierdut pe Harllo. Și era cât pe ce să te pierd și pe tine.
Recunoașterea o lăsă fără grai pe Stonny.
Ah, aceștia doi...
– Deosebirea dintre mine și Buke este ideea de mântuire, spuse Itkovian. Accept suferința, așa cum este ea pentru mine, și astfel recunosc răspunderea pentru ceea ce am făcut și ce nu. Ca Nicovală a Scutului, credința îmi cerea să îi ușurez pe alții de dureri. În numele lui Fener, trebuia să aduc pacea în suflete, și asta fără să judec. Asta am făcut.
– Dar zeul tău a dispărut, spuse Stonny. Și atunci, pentru numele lui Hood, cui îi dădeai acele suflete?
– Nimănui, Stonny Menackis. Încă le port cu mine.
Stonny se uită la Gruntle, care îi răspunse cu o ridicare disperată din umeri.
– Ți-am spus eu, fato, mormăi el.
Ea se întoarse spre Itkovian.

– Biet bufon! Noua Nicovală a Scutului – ea ce face? Nu ar putea să preia povara ta? Nu vrea să ia sufletele acelea? Pentru că ea *are* zeu, la naiba! Stonny trase de frâu. Dacă socotește că poate...
Prinzând-o de un braț, Itkovian o făcu să tacă.
– Nu. Ea s-a oferit, așa cum se cuvine. Dar încă nu este pregătită pentru o asemenea povară – asta ar ucide-o, i-ar distruge sufletul – și asta l-ar răni pe zeul ei, probabil în mod fatal.
Stonny își smulse brațul, dar rămase alături de el. Avea ochii dilatați.
– Și ce anume vrei să faci cu... cu toate sufletele acelea?
– Trebuie să găsesc o cale de a le mântui, Stonny Menackis. Așa cum ar fi făcut zeul meu.
– Asta e o nebunie. Nu ești zeu! Ești un muritor de rând! Nu poți...
– Dar trebuie. Prin urmare, după cum vezi, mă deosebesc de prietenul vostru Buke. Iertați-mă că „rumeg“ asemenea lucruri. Știu că răspunsul mă așteaptă – curând, cred eu – și aveți dreptate, ar fi mai bine să recurg la răbdare și calm. La urma urmelor, am rezistat atât de mult.
– Faci cum vrei, Itkovian, spuse Gruntle. Eu și Stonny vorbim prea mult. Asta e tot. Iartă-ne.
– Nu am ce să iert, domnule.
– De ce nu pot avea prieteni normali? întrebă Stonny. Unii fără dungi de tigru și ochi de pisică. Unii fără o sută de mii de suflete pe care le cară în spinare. Uitați că vine un călăreț de la cealaltă companie de răzlețiți – poate că el e normal! Hood mi-e martor, e îmbrăcat ca un țăran și pare îndeajuns de educat ca să fie în stare să rostească o propoziție întreagă. Un om perfect! Hei! Tu! De ce șovăi? Vino la noi, atunci! Te rog!
Bărbatul deșirat, călare pe ceea ce părea a fi o rasă ciudată de cal de povară, își făcu bidiviul să se apropie cu precauție. Cu un accent Daru îngrozitor, omul strigă:
– Bună, prieteni! Am picat prost? Se pare că vă certați.
– Ne certăm? pufni Stonny. Ai trăit prea multă vreme în pădure dacă-ți închipui că ne certam. Vino mai aproape, și, pe Abis, cum de te-ai ales cu un nas atât de uriaș?
Omul se pleoști și ezită.
– Stonny! o dojeni Gruntle. Apoi i se adresă călărețului. Soldatule, femeia asta e necioplită și mizerabilă cu oricine.

– Dar n-am fost necioplită! exclamă ea. Nasul mare înseamnă și mâini mari, asta e tot.
Nimeni nu scoase o vorbă.
Treptat, fața lungă și îngustă a necunoscutului se îmbujoră.
– Bun venit, domnule, spuse Itkovian. Regret că nu ne-am cunoscut până acum – mai ales că am fost lăsați cu toții în urmă de avangarda lui Brood, de Rhivii și de toate celelalte companii.
Bărbatul confirmă cu o mișcare a capului.
– Da. Am observat asta. Sunt Marele Șerif Straw, de la Neregulații Mott. Ochii lui deschiși la culoare și apoși se îndreptară spre Gruntle. Frumoase tatuaje. Am și eu unul. Își suflecă o mânecă mizeră, scoțând la iveală o imagine deformată și îngălată de pe umărul murdar de țărână. Nu știu ce s-a întâmplat, dar trebuia să fie o broască de copac stând pe un ciot. Sigur, broaștele de copac sunt greu de văzut, așa că desenul ar putea fi destul de bun – pata de aici – asta cred că e broasca. Ar putea fi și o ciupercă. Zâmbi, arătându-și dinții enormi, apoi își coborî mâneca și se așeză mai comod în șa. Brusc, se încruntă. Știți încotro mărșăluim? Și de ce toată lumea e atât de grăbită?
– Hm…
Doar atât reuși să spună Gruntle, astfel că Itkovian interveni.
– Excelente întrebări, domnule. Mărșăluim către un oraș numit Maurik, pentru a ne alătura armatei malazane. De acolo, ne vom continua drumul spre miazănoapte, spre orașul Coral.
Straw se încruntă.
– Vom lupta la Maurik?
– Nu, orașul a fost abandonat. Este pur și simplu un loc convenabil pentru reunirea forțelor.
– Și la Coral?
– Da, acolo probabil se va da o bătălie.
– Orașele stau pe loc. Și atunci, de ce atâta grabă?
Itkovian oftă.
– O întrebare plină de perspicacitate, domnule, una care conduce spre anumite provocări la adresa presupunerilor anterioare, pentru toți participanții.
– Poftim?
– Bună întrebare, așa a zis, spuse Stonny cu glas tărăgănat.
Șeriful dădu din cap.

– De aceea am întrebat. Sunt recunoscut pentru întrebările mele.
– Am remarcat asta, îi răspunse ea calm.
– Brood se grăbește, spuse Gruntle, pentru că vrea să ajungă la Maurik înaintea malazanilor – care se pare că mărșăluiesc într-un ritm mai rapid decât am crezut noi că este posibil.
– Și?
– Păi, hm, în ultima vreme, alianța a devenit destul de... nesigură.
– Sunt malazani – la ce te poți aștepta?
– Sincer să fiu, nu cred că Brood știa la ce să se aștepte, replică Gruntle. Spui că nu te surprinde recenta schismă?
– Schismă? A, așa e. În orice caz, este evident de ce malazanii se deplasează atât de repede.
Itkovian se aplecă în față.
– Este evident?
Straw ridică din umeri.
– Avem câțiva oameni de-ai noștri acolo.
– Aveți *spioni* printre malazani? întrebă Gruntle.
– Sigur. Întotdeauna. Merită să știi ce pun la cale, mai ales că noi am luptat împotriva lor. Nu există niciun motiv care să ne împiedice să stăm de veghe doar pentru că suntem aliați.
– Așadar, de ce mărșăluiesc atât de repede, șerife Straw?
– E vorba de Moranthii Negri, desigur. Care vin în fiecare noapte și transportă companii întregi. Pe drum au mai rămas doar patru mii de malazani, și jumătate dintre ei sunt trupe de sprijin. A plecat și Dujek. Whiskeyjack conduce marșul – au ajuns la Maurik și fac barcazuri.
– Barcazuri?
– Sigur. Pentru a coborî pe fluviu, cred. Nu pentru a traversa, pentru că acolo există un vad, iar barcazurile sunt în aval de el.
– Iar pe fluviu vor ajunge direct la Maurik, bineînțeles, murmură Gruntle. În doar câteva zile.
Itkovian se adresă șerifului.
– Domnule, i-ai transmis informațiile acestea lui Caladan Brood?
– Nu.
– De ce?
Straw ridică din nou din umeri.
– Păi, eu și frații Bole am vorbit despre asta.
– Și?

– Am hotărât că Brood a cam uitat.
– A uitat, domnule? Ce anume a uitat?
– De noi. De Neregulații Mott. Credem că intenționează să ne lase în urmă. Undeva la miazănoapte. Pădurea Câinelui Negru. Se poate să fi fost un ordin atunci, ca noi să stăm, iar el să se deplaseze spre miazăzi. Nu suntem siguri. Nu ne amintim.
Gruntle își drese glasul.
– V-ați gândit să îl informați pe lordul războinic privind prezența voastră?
– Nu vrem să-l înfuriem. Cred că a fost un soi de ordin, înțelegeți? Ceva de genul „plecați“, poate.
– Să plecați? De ce v-ar spune Brood așa ceva?
– Hm, păi, așa e. Nu lordul războinic. Kallor. Asta ne-a derutat. Nu ne place Kallor. De obicei, îi nesocotim ordinele. În fine, asta e situația? Dar voi cine sunteți?
– Domnule, spuse Itkovian, cred că ar trebui să trimiteți un călăreț la Brood – să îi raporteze despre malazani.
– A, păi avem și acolo oameni, în avangardă. Au încercat să ajungă la lordul războinic, dar Kallor i-a gonit.
– Ei, curios lucru, murmură Gruntle.
– Kallor spune că noi nici nu ar trebui să fim aici. Că lordul războinic se va înfuria. De aceea, nu ne mai apropiem. Adevărul e că ne gândim să ne întoarcem. Ducem dorul Pădurii Mott – pentru că aici nu sunt copaci. Ne plac pădurile. De tot felul – tocmai am recăpătat masa aceea uimitoare... doar că nu are picioare, se pare că s-au rupt.
– Ascultă-mi sfatul, spuse Gruntle, am prefera să nu părăsiți armata, șerife.
Pe fața lungă a omului apăru o expresie sumbră.
– Dar există copaci! exclamă brusc Stonny. În miazăzi. O pădure în jurul orașului Coral.
Marele șerif se lumină la față.
– Serios?
– Da, spuse Itkovian. Din câte am auzit, o pădure de cedri, brazi și molizi.
– A, atunci, e bine. O să le spun celorlalți. Vor fi din nou fericiți, și e bine când toți sunt fericiți. În ultima vreme, oamenii și-au tocit armele – și e semn rău când fac asta.
– Le tocesc?
Straw dădu din cap.

– Tocesc tăişul şi fac crăpături. Aşa sunt mai primejdioase şi pricinuiesc răni mai grave. E semn rău când oamenii ajung să aibă o asemenea dispoziţie. Foarte rău. Curând vor începe să danseze noaptea în jurul focurilor. Apoi se vor sătura şi de asta şi atunci lucrurile se înrăutăţesc, fiindcă asta înseamnă că băieţii se pregătesc să organizeze grupuri de războinici care să plece noaptea ca să ucidă pe cineva. Au ochit carul acela mare de pe drumul nostru, şi...
– Hei, şerife, spuse Gruntle, să nu faceţi asta – spune-le să se abţină. Oamenii aceia...
– Da, sunt necromanţi. Trist. Foarte trist. Nouă nu ne plac necromanţii, mai ales fraţilor Bole. Au avut unul instalat ilegal pe pământurile lor, înţelegeţi, într-un turn vechi şi ruinat din mlaştină. În fiecare noapte apăreau spectre şi fantome. Şi, până la urmă, fraţii Bole s-au văzut siliţi să facă ceva, aşa că s-au dus şi l-au izgonit. A fost urât de tot, credeţi-mă – în orice caz, au atârnat ce a mai rămas din el la Răspântia de Jos, drept avertisment pentru alţii ca el, înţelegeţi?
– Aceşti fraţi Bole par a alcătui o pereche de temut, spuse Itkovian.
– Pereche? făcu Straw, şi îşi înălţă sprâncenele încâlcite. Sunt douăzeci şi trei. Niciunul mai scund decât mine. Şi deştepţi, adică unii dintre ei. Nu ştiu să citească, dar ştiu să numere mai departe de zece, şi asta e ceva, nu? În fine, trebuie să plec. O să le spun tuturor că la miazăzi sunt copaci. La revedere.
Îl urmăriră pe Straw îndepărtându-se.
– N-a primit răspuns la întrebare, spuse Gruntle după o vreme.
Itkovian îi aruncă o privire.
– Care era întrebarea?
– Cine suntem.
– Nu fi ridicol, spuse Stonny, ştie precis cine suntem.
– Crezi că a jucat teatru?
– Marele şerif Straw? Să mă ia Abisul, bineînţeles că da! Şi cred că v-a păcălit pe amândoi. Ei, pe mine nu. L-am citit de la început. Pe dată.
– Credeţi că Brood ar trebui informat? o întrebă Itkovian.
– În legătură cu ce?
– Păi, despre malazani, de pildă.
– Are vreo importanţă? Brood tot va ajunge primul la Maurik. Aşa că vom aştepta două zile în loc de două săptămâni, şi ce-i cu

asta? Înseamnă că terminăm cu situația asta nenorocită mult mai devreme – doar Hood știe, poate că Dujek a cucerit deja Coralul – și, din partea mea, n-are decât să-l păstreze.
– Ai dreptate, mormăi Gruntle.
Itkovian își mută privirea în altă parte.
Probabil că are dreptate. Încotro merg? Ce mai caut în lumea asta? Nu știu. Nu-mi pasă de acest Clarvăzător Pannion – la urma urmelor, el nu va accepta îmbrățișarea mea, asta presupunând că malazanii îl vor lăsa în viață, lucru cu totul improbabil. De aceea merg atât de departe în urma celor care vor să remodeleze lumea? Indiferent, golit de orice grijă? Se pare că am terminat – de ce nu pot accepta acest adevăr? Zeul meu a dispărut – povara mea e doar a mea. Probabil că nu există răspuns pentru mine – asta vede noua Nicovală a Scutului când mă privește cu atâta milă?
Întreaga mea viață a rămas în urmă, mai puțin chinul zilnic, fără de sens, al acestui trup?
Probabil că sunt terminat. În cele din urmă.
– Fruntea sus! Itkovian, spuse Gruntle, s-ar putea ca războiul să se termine înainte să ajungem măcar în apropierea orașului – ăsta n-ar fi un scâncet nebunesc pentru a încheia povestea?

– Fluviile există pentru a bea și a te îneca în ele, bombăni Hetan cu un braț încolăcit în jurul unui butoiaș.
Whiskeyjack zâmbi.
– Știam că strămoșii tăi erau navigatori, spuse el.
– Care, într-un târziu, s-au deșteptat și și-au îngropat canoele o dată pentru totdeauna.
– Vorbești neobișnuit de nepoliticos, Hetan.
– Sunt pe cale să vărs peste cizmele tale, cum să vorbesc altfel?
– N-o lua în seamă pe fiica mea, spuse Humbrall Taur, care se apropia, scoțând sunete înfundate cu picioarele înfășurate în blănuri. A fost păcălită de un Daru.
– Nu-mi mai aduce aminte de melcul acela fără casă! replică Hetan șuierând.
– Vei fi încântată să afli că în ultimele trei zile, cât tu ai suferit, el s-a aflat pe alt barcaz, îi spuse Whiskeyjack lui Hetan. Revenindu-și.

– A plecat de pe barcazul ăsta doar pentru că am jurat să-l ucid, murmură Hetan. Nu trebuia să se arate obsedat de mine, viermele unsuros! O, spirite subpământene, ce poftă!
Humbrall Taur râse bubuitor.
– Nu credeam că voi fi martor la o asemenea situație delicioasă.
– Of, mai taci, tată!
Uriașa căpetenie războinică clipi șmecherește spre Whiskeyjack.
– Abia aștept să-l cunosc pe acest om din Darujhistan.
– Atunci trebuie să te previn că aparențele înșală, spuse Whiskeyjack, mai ales când e vorba de Kruppe.
– A, l-am văzut de departe, târât de colo, colo, de fiica mea, cel puțin la început. Iar apoi, în ultima vreme, am observat că rolul de stăpân s-a schimbat. Remarcabil. Hetan seamănă foarte mult cu soția mea, înțelegi?
– Și unde e soția ta?
– Îndeajuns de departe, în Munții Feței Albe, ca să mă lase să respir liniștit. Sau cam așa ceva. Probabil, după Coral...
Simțind încă o dată minunea reprezentată de darul prieteniei pe care îl primise în ultima vreme, Whiskeyjack zâmbi.
Malul cândva îmblânzit al fluviului Maurik trecu prin fața lui. Stufărișuri înconjurau danele pescărești și stâlpii de amarare; bărci vechi zăceau putrezind, pe jumătate scufundate în mâlul de pe mal. Ierburile crescuseră înalte în jurul colibelor pescărești de pe uscat. Abandonarea lor și tot ce însemna asta îl făcură imediat să se întunece la față.
– Chiar și pentru mine e o priveliște neplăcută, spuse Humbrall Taur cu glas gros.
Whiskeyjack clipi.
– Ne apropiem de oraș, nu-i așa?
Malazanul confirmă dând din cap.
– Probabil că mai avem o zi de mers.
În spatele lor, Hetan gemu când îi auzi vorbele.
– Crezi că Brood știe?
– Da, măcar în parte. Avem Neregulați Mott printre grăjdari și lucrători.
– Neregulați Mott – ce sunt ăștia, comandante?
– Ceva care seamănă vag cu o companie de mercenari. În majoritate, tăietori de lemne și țărani. Creată din întâmplare – de fapt, de noi, malazanii. Cucerisem orașul Oraz și mărșăluiam spre apus, către Mott – care a capitulat imediat, mai puțin

veneticii din Pădurea Mott. Dujek nu a vrut ca o companie de renegați să ne jefuiască liniile de aprovizionare, în timp ce noi pătrundeam mai adânc în interiorul continentului, așa că i-a trimis pe Arzătorii de Poduri pentru a-i vâna și lichida. Am rămas acolo un an și jumătate. Neregulații roiau în jurul nostru. Iar de fiecare dată când hotărau să angajeze lupte cu noi, era ca și cum ar fi fost posedați de cine știe ce zeu întunecat de mlaștină – ne-au creat probleme de multe ori. La fel au pățit-o și Moranthii Aurii. În cele din urmă, Dujek ne-a scos de acolo, dar Brood luase deja legătura cu Neregulații Mott. Și i-a atras în armata lui. În orice caz, spuse el, ridicând din umeri, sunt mereu înșelători, revin ca o infecție cu viermi intestinali – cu care am învățat să conviețuim.
– Așadar, știi ceea ce dușmanii tăi știu despre tine, spuse Humbrall.
– Mai mult sau mai puțin.
– Voi, malazanii, faceți un joc foarte complicat, spuse Barghastul.
– Câteodată, recunoscu Whiskeyjack. Alteori, jucăm cât se poate de simplu.
– Într-o bună zi, armatele voastre vor mărșălui spre Munții Feței Albe.
– Mă îndoiesc.
– De ce nu? întrebă Humbrall Taur. Nu suntem niște dușmani demni de voi, comandante?
– Prea demni, căpetenie războinică. Nu, acesta este adevărul. Am tratat cu voi, iar Imperiul Malazan ia în serios asemenea precedente. Veți fi priviți cu respect și vi se vor face oferte pentru stabilirea de relații comerciale, frontiere și așa mai departe – dacă doriți asta. Dacă nu, trimișii noștri vor pleca și aceea va fi ultima dată când îi veți vedea pe malazani, până când veți hotărî altfel.
– Voi, străinii, sunteți cuceritori ciudați.
– Da, asta suntem.
– Comandante, de ce vă aflați pe Genabackis?
– Imperiul Malazan? Am venit aici pentru a unifica, iar prin unificare, să ne îmbogățim. Și nu suntem egoiști când vine vorba de îmbogățire.
Humbrall Taur își lovi cu pumnul tunica făcută din monede.
– Și doar argintul vă interesează?

– Păi, există mai multe feluri de bogăție, căpetenie războinică.
– Chiar așa? făcu uriașul și ochii i se îngustară.
Whiskeyjack zâmbi.
– O asemenea recompensă este să cunoști clanurile Feței Albe ale Barghastilor. Diversitatea merită să fie sărbătorită, Humbrall Taur, pentru că ea dă naștere înțelepciunii.
– Astea sunt cuvintele tale?
– Nu, ale lui Duiker, istoricul imperial.
– Și el vorbește în numele Imperiului Malazan?
– De cele mai multe ori.
– Și aceasta este cea mai bună ocazie?
Whiskeyjack îl privi drept în ochi pe războinic.
– Probabil că da.
– Ce-ar fi să tăceți? mârâi Hetan, aflată în spatele lor. Eu sunt pe cale de a muri.
Humbrall Taur se întoarse și o privi atent pe fiica sa, care stătea ghemuită, rezemată de câteva butoaie cu grâne.
– Mai bine gândește, spuse el apăsat.
– Ce anume?
– Că fiica mea nu poate suferi de rău de mare.
– Serios? Atunci, ce... Hetan făcu ochii mari. O, spirite subpământene!
Câteva momente mai apoi Whiskeyjack se văzu silit să se aplece fără nicio jenă, cu picioarele înainte, peste copastia barcazului, iar curentul îi prinse cizmele, curățându-le intens.

La o vreme după ce fusese părăsit, o furtună de pe mare lovise orașul Maurik, doborând arborii ornamentali și aducând dune de nisip înțesate de alge încâlcite până la zidurile clădirilor. Străzile erau îngropate sub un covor alb, cu unduiri regulate, neatinse, din nisip, fără a lăsa la vedere cadavre sau resturi.
Korlat călărea singură pe principalul bulevard al orașului-port. Avea în stânga magazii scunde, întinse, iar în dreapta, clădiri publice, taverne și prăvălii. Deasupra capului, frânghii de transport legau etajele de sus ale magaziilor de acoperișurile plate ale dughenelor, acum pline de ierburi marine, de parcă ar fi fost împodobite pentru o sărbătoare maritimă.
În afara suspinului constant al vântului cald, nu se simțea nicio mișcare de-a lungul bulevardului și nici pe aleile adiacente. Ferestrele și ușile erau căscate, întunecate și triste. Depozitele

fuseseră golite, iar ușile glisante, late, dinspre stradă, rămăseseră deschise.
Se apropie de marginea de apus a orașului, iar mirosul mării din urma ei făcu loc unuia mai dulceag, de putreziciune, venind dinspre fluviul aflat dincolo de depozite, în stânga ei.
Caladan Brood, Kallor și ceilalți preferaseră să ocolească orașul, pe uscat, în drum spre câmpii, având-o tot timpul în zbor deasupra lor pe Hoașcă, asta până când aceasta se îndepărtă încă o dată. Korlat nu mai văzuse ca Matroana Corbilor Uriași să fie atât de tulburată. Dacă pierderea contractului însemna cu adevărat că Anomander Rake și Sământa Lunii pieriseră, Hoașca își pierduse atât stăpânul, cât și sprijinul pentru crime. Ambele, lucruri neplăcute. Mai mult decât suficient pentru a face ca aripile ei să se crispeze de disperare în timp ce își continua zborul spre miazăzi.
Korlat hotărâse să meargă singură și, străbătând orașul, să urmeze un drum mai lung decât ceilalți. La urma urmelor, nu avea motive să se grăbească, iar anticiparea alunga orice așteptare – așadar, era mai bine să întârzie sosirea printr-un ritm controlat. La o adică, avea multe lucruri la care să se gândească. Dacă Lordul ei era bine, va trebui să se prezinte în fața lui și să se retragă oficial din slujba lui – punând capăt unei relații de paisprezece ani sau, mai curând, să se retragă o vreme. *Pentru anii ce au mai rămas din viața unui muritor.* Iar dacă cine știe ce dezastru îl doborâse pe Anomander Rake, Korlat avea să devină comandantul celor doisprezece Tiste Andii care, ca și ea, mai rămăseseră cu armata lui Brood. Va face ca acea răspundere să fie de scurtă durată, pentru că acum voia să îi conducă pe cei de un neam cu ea. Îi va elibera, iar aceștia își vor hotărî singuri soarta.
Anomander Rake îi unise pe acei Tiste Andii prin tăria personalității lui – calitate pe care Korlat știa prea bine că nu o poseda. Cauzele diverse în care se angajau el și poporul său erau, fiecare, o reflectare a unei singure teme, presupusese ea mereu – dar acea temă și caracterul el îi scăpaseră întotdeauna lui Korlat. Erau războaie, lupte, dușmani, aliați, victorii și pierderi. O procesiune de-a lungul secolelor care părea aleatorie, nu doar pentru ea, ci și pentru neamul ei.
Brusc, îi veni un gând, care se răsuci ca un cuțit tocit în pieptul ei. Probabil că Anomander Rake era la fel de pierdut. Poate că

succesiunea asta nesfârșită de cauze reflectă propria lui căutare. Am presupus tot timpul că a fost vorba de un singur scop – acela de a ne oferi un motiv pentru a exista, de a ne asuma noblețea altora... alții, pentru care lupta însemna ceva. Nu asta a fost tema care a stat la baza a tot ce am făcut? De ce mă îndoiesc acum? În cazul în care cred că, dacă există cu adevărat o temă, ea este cu totul alta?

Ceva mai puțin nobil.

Încercă să alunge astfel de gânduri înainte ca ele să o aducă în pragul disperării. Pentru că disperarea este nemesisul Tiste Andii. Cât de des mi-am văzut neamul căzând pe câmpul de bătălie și am știut – în adâncul sufletului – că frații și surorile mele nu au murit din cauza incapacității de a se apăra? Au murit pentru că au ales să moară. Uciși de propria disperare.

Cea mai mare amenințare la adresa noastră.

Anomander Rake ne conduce cumva departe de disperare – acesta să-i fie scopul, singura lui țintă? Tema lui este aceea a respingerii? Dacă e așa, atunci dragă Mamă a Întunericului, a avut dreptate străduindu-se să nu ne lase să pricepem, încercând să ne împiedice să ne dăm seama care este scopul lui patetic, aparte. Iar eu nu ar fi trebuit să urmez aceste gânduri, nu ar fi trebuit să ajung cu greu la o asemenea concluzie. Descoperirea secretului Lordului meu nu aduce nicio recompensă. Blestem al Luminii, el a petrecut secole fugind de întrebările mele, descurajând dorința mea de a ajunge să-l cunosc, de a pătrunde dincolo de vălul de mister ce îl înconjura. Și eu m-am simțit rănită, m-am răstit la el de nenumărate ori, iar el a rămas neclintit în fața furiei și a frustrării mele. Mut. Alegând să nu împărtășească... lucru pe care l-am catalogat drept aroganță, drept purtare dominatoare de cel mai josnic fel – îndeajuns ca să mă facă să iau foc... oh, Lordul meu, te-ai obligat la cea mai cumplită îndurare.

Iar dacă disperarea ne asaltează pe noi, pe tine te asaltează de o sută de ori mai mult.

Korlat știa că nu își va elibera neamul. Ca și Rake, nu îi putea abandona și nu putea da glas adevărului când ei cerșeau – ori cereau – o justificare.

Și astfel, dacă acel moment ar apărea curând, trebuie cu orice preț să găsesc puterea – tăria, de a conduce – tăria de a le ascunde adevărul celor de un neam cu mine.

O, Whiskeyjack, cum voi putea să-ți spun asta? Dorințele noastre au fost simpliste. Ridicol de romantice. Pe lume nu există paradis pentru noi doi, dragul meu iubit. Astfel, tot ce-ți pot oferi este să mi te alături, să stai lângă mine. Și mă rog Mamei Întunericului, vai, cât mă rog, ca asta să fie suficient pentru tine.

Marginea orașului continua de-a lungul malului fluviului printr-un șir de colibe pescărești, hale de afumare și năvoade puse la uscat, toate în paragină, neîngrijite, lovite de furtună și înconjurate de gunoaie împrăștiate. Așezarea mergea în amonte, chiar până la marginea zonei plate și câteva colibe pe piloni erau legate prin pasarele, asaltate de întinderea de noroi din care se ridicau tufărișuri.

Șiruri gemene de stâlpi pe partea dinspre ea a fluviului marcau canionul de sub apă care fusese excavat, ducând până la marginea zonei plate, unde fuseseră construite platforme largi și solide. Spre răsărit, gura fluviului Maurik nu putea fi traversată decât de ambarcațiuni pentru adâncime mică deoarece albia era modificată permanent în încleștarea dintre maree și curent, înălțând în decurs de numai câteva bătăi de clopot bancuri ascunse de nisip care erau apoi măturate pentru ca altele să apară în altă parte. Proviziile aduse în josul fluviului erau descărcate la apus de gura lui – acolo, pe câmpie.

Lordul războinic, Kallor, cercetașul Hurlochel și Orfantal, adjunctul lui Korlat, stăteau pe platformă, având caii priponiți pe drum, la marginea dinspre uscat a platformei.

Cei patru bărbați stăteau cu fața înspre amonte.

Korlat își îndrumă calul pe pasarela care lega orașul de platformă. Când ajunse pe porțiunea ceva mai înălțată a drumului, văzu primele barcazuri malazane.

Era clar că la construirea lor se apelase la vrăji. Erau ambarcațiuni rezistente, solide, late, cu fundul plat. Cocile lor fuseseră făcute din bușteni masivi, neprelucrați. Cel puțin jumătate din puntea lor avea prelate drept acoperiș. Din locul în care se găsea nu văzu decât douăzeci de asemenea barcazuri.

Chiar cu ajutorul vrăjilor, construirea lor trebuie să fi necesitat un efort uriaș. Și, pentru a fi terminate atât de repede...

Așadar, asta au pus la cale tot timpul Moranthii Negri? Dacă e așa, Dujek și Whiskeyjack au plănuit asta de la bun început.

Pe deasupra flotilei se roteau Corbi Uriași, iar țipetele lor păreau batjocoritoare.
Pe barcazul din frunte se vedeau deja soldați, Barghasti și cai. La marginea dinspre mal a platformei, Korlat își opri calul alături de cei ai grupului, apoi descălecă. Un Rhivi luă frâul. Ea dădu din cap spre el în semn de mulțumire și merse de-a lungul platformei pentru a se apropia de Caladan Brood.
Pe fața lordului războinic nu se citea nimic, în vreme ce trăsăturile lui Kallor erau schimonosite într-un rânjet hidos.
Orfantal se apropie de Korlat și se înclină pentru a o saluta.
– Surioară, spuse el în limba lor maternă, a fost plăcut drumul prin Maurik?
– Frățioare, de cât timp stați aici?
– Probabil de o bătaie și jumătate de clopot.
– Atunci nu am ce regreta.
El îi zâmbi.
– O bătaie *tăcută* de clopot și jumătate. Suficient cât să îl scoată din minți pe un Tiste Andii.
– Mincinosule. După cum știi prea bine, putem rămâne tăcuți săptămâni în șir.
– A, dar asta nu presupune emoții, adevărat? Știu cum e pentru mine, pur și simplu ascult vântul, și așa nu sunt tulburat.
Ea îi aruncă o privire. Fără emoții? Acum, minciuna ta nu mai este glumă.
– Și, îndrăznesc a spune, continuă Orfantal, încordarea continuă să crească.
– Voi doi, mârâi Kallor, dacă tot trebuie să vorbiți, faceți asta într-o limbă pe care să o putem înțelege. Aici sunt destule secrete pentru o viață.
Orfantal se întoarse spre el și spuse în Daru:
– Cred că nu în viața *ta,* Kallor.
Bătrânul războinic își dezveli dinții într-un rânjet tăcut.
– De ajuns, bubui vocea lui Brood. Mi-ar plăcea ca malazanii să nu ne vadă certându-ne.
Korlat îl zări pe Whiskeyjack stând în apropiere de prova lată și boantă a barcazului din fruntea convoiului. Avea coiful pe cap și armura completă. Alături de el era Humbrall Taur, a cărui tunică din monede sclipea. Barghastul se bucura evident de acele momente, pentru că, înalt, avea un aer imperios, odihnindu-și ambele mâini pe capetele securilor de aruncat pe care le avea

prinse la centură. Artanthos, purtătorul de stindard, se agita în spatele lor cu brațele încrucișate la piept și având o schiță de zâmbet pe fața slabă.
Câțiva soldați erau atenți la viraje, strigând unul la altul în timp ce dirijau ambarcațiunea printre stâlpi. Manevra reuși cu precizie, iar barcazul uriaș ieși din zona curenților puternici, ajungând să plutească lin în josul fluviului.
Korlat urmări cum ambarcațiunea se apropie de platformă, privindu-l din când în când și pe Whiskeyjack – care, la rândul lui, o văzuse.
Scrâșnetul și hârâitul scoase de barcazul care ajunsese la debarcader rămaseră mute. Soldați cu odgoane înaintară pe platformă și amarară barcazul. Pe fluviu, celelalte barcazuri se apropiau de mal pentru a fi amarate de-a lungul plajei noroioase.
Hetan apăru între tatăl ei și Whiskeyjack și își făcu loc pentru a sări pe platformă. Avea fața palidă, iar picioarele abia o țineau. Orfantal se grăbi spre ea pentru a-i oferi brațul drept sprijin – însă ea, cu un rânjet, îl făcu să se retragă, după care păși nesigur pe lângă toți, către capătul îndepărtat al platformei.
– Bine gândit, spuse Humbrall Taur în timp ce râdea în hohote. Dar, Tiste Andii, dacă ții la viața ta, lasă fata în suferința ei gravidă. Lord războinic! Îți mulțumesc pentru salutul oficial! Am grăbit ziua în care vom ajunge la Coral, da?
Căpetenia războinică Barghast păși pe platformă urmat de Whiskeyjack.
– Dacă nu există o sută de barcazuri în amonte, înseamnă că ați pierdut două treimi din forțele voastre, mârâi Brood. Cum s-a întâmplat asta?
– Trei clanuri au venit pentru a traversa pe apă, lord războinic, îi răspunse surâzând Humbrall Taur. Restul au preferat să mărșăluiască. Zeii noștri spirituali s-au amuzat, adevărat? Deși, te asigur, destul de amar.
– Bine zis, lord războinic, spuse Whiskeyjack. Din păcate, nu am avut suficiente ambarcațiuni pentru a transporta întreaga forță. De aceea, Dujek Un-Braț a hotărât să devieze armata.
– Și, pentru numele lui Hood, el unde este? întrebă Kallor. De parcă ar mai fi nevoie să întreb, adăugă el.
Whiskeyjack ridică din umeri.
– Moranthii Negri îi duc...

– Da, la Coral, ridică glasul Kallor. Pentru ce, malazane? Ca să cucerească orașul în numele imperiului tău?
– Nu cred că e posibil, îi răspunse Whiskeyjack. Dară dacă așa stau lucrurile, ai avea ceva împotrivă să sosești într-un oraș pacificat, Kalor? Dacă pofta ta de sânge trebuie satisfăcută...
– Niciodată nu poftesc prea multă vreme, malazane, spuse Kallor, îndreptându-și mâna spre sabia prinsă de spate.
– S-ar părea că au intervenit schimbări considerabile față de ceea ce am convenit ca fiind un plan serios, spuse Brood, ignorându-l pe Kallor. Însă, continuă el, mutându-și privirea spre barcaz, acel plan a fost creat, încă de la început, în ideea de a ne păcăli.
– Te dezaprob, spuse Whiskeyjack. Așa cum voi ați avut Sămânța Lunii și în ce mod intenționa Rake să o folosească drept plan al vostru, am tras concluzia că ar fi indicat să procedăm la fel. Voi ați stabilit precedentul, lord războinic – așa că nu cred că ai dreptul să te plângi.
– Comandante, spuse Brood cu glas hârâit, nu am avut intenția de a declanșa un atac preliminar împotriva orașului Coral pentru a obține vreun avantaj în dauna presupușilor noștri aliați. Sincronizarea presupunea un efort combinat.
– Lord războinic, Dujek este de acord cu tine. Și eu, de altfel. Hoașca a reușit să ajungă aproape de Coral?
– Încearcă să facă asta și acum.
– Și probabil că va fi alungată încă o dată. Ceea ce înseamnă că nu deținem informații în ceea ce privește pregătirile ce se fac împotriva noastră. În situația în care Clarvăzătorul Pannion și sfetnicii lui au un minim de știință militară, sigur vor pregăti o capcană pentru noi – ceva în care vom cădea în marșul nostru deoarece am ajuns să vedem zidurile orașului. Lord războinic, Moranthii Negri i-au dus pe Paran și pe Arzătorii de Poduri până la zece leghe de oraș, pentru a se apropia neobservați de el și pentru a descoperi ce au pus la cale pannionii. Însă doar Arzătorii de Poduri nu sunt suficienți pentru a contracara acele eforturi, oricare ar fi ele. Așa că Dujek va conduce șase mii de oameni din armata lui, soldați transportați de Moranthii Negri, pentru a dejuca planurile dușmanilor.
– Și, pentru numele lui Hood, de ce ar trebui să vă credem? întrebă apăsat Kallor. Nu ați făcut decât să mințiți – încă de la început.

Whiskeyjack ridică încă o dată din umeri.
– Dacă șase mii de soldați malazani sunt suficienți pentru a cuceri orașul Coral și a distruge Pannion Domin, înseamnă că i-am supraestimat grav pe dușmani. Nu cred că am făcut greșeala asta. Cred că ne așteaptă o bătălie, și orice avantaj am putea avea din start este binevenit și necesar.
– Comandante, spuse Brood, forțele Pannion sunt întărite cu grupe de magi, dar și de acei condori supranaturali. Cum speră Dujek să se apere împotriva lor? Armata voastră are foarte puțini vrăjitori.
– Acolo se află Ben-cel-Iute, iar el a găsit un mijloc de a pătrunde în coridoarele lui fără niciun amestec din afară. În al doilea rând, îi au pe Moranthii Negri pentru a controla cerul, și o cantitate considerabilă de muniție. Dar te asigur că asta nu va fi de ajuns.
– Comandante, s-ar putea ca jumătate din armata voastră să fie măcelărită.
– Lord războinic, e posibil. De aceea, dacă nu te superi, trebuie să ne grăbim să ajungem la Coral.
– Serios, se răsti Kallor. Poate că ar fi bine să îi lăsăm pe pannioni să se epuizeze în efortul de a-i distruge pe Dujek și pe cei șase mii de soldați ai lui, iar noi să sosim abia *după aceea*. Lord războinic, ascultă-mă. Malazanii au generat o situație potențial fatală, iar acum au ajuns să cerșească pentru ca noi să îi scutim de pierderi. Eu atât vă spun, să-i lăsăm pe ticăloși să putrezească.
Korlat își dădu seama că Kallor aproape că reușise să îl convingă pe Brood. Îl văzu pe lordul războinic ezitând.
– O reacție jalnică, spuse ea pufnind. Influențată de emoție. Drept urmare, probabil sinucigașă din punct de vedere tactic pentru noi toți.
Kallor se întoarse spre ea.
– Femeie, tu nu poți pretinde că ești obiectivă! Bineînțeles că îi ții partea iubitului tău!
– Dacă părerea lui ar fi imposibil de susținut, nu aș face asta, Kallor. Și în asta constă diferența dintre noi. Se întoarse spre Caladan Brood. Acum vorbesc în numele Tiste Andii care însoțesc armata ta, lord războinic. Te sfătuiesc să grăbești marșul spre Coral, pentru a-l sprijini pe Dujek. Comandantul Whiskeyjack a venit cu suficiente barcazuri pentru a realiza o

traversare rapidă pe malul sudic. După cinci zile de marș rapid vom ajunge să vedem zidurile orașului Coral.
– Ori după opt zile de marș obișnuit, spuse Kallor, cu condiția să ajungem acolo odihniți. Oastea lui Un-Braț este atât de slăbită încât nu ar putea rezista încă trei zile?
– Încerci o nouă pistă? îl întrebă Orfantal pe Kallor.
Războinicul cenușiu ridică din umeri.
Brood răsuflă șuierător printre dinții încleștați.
– Tiste Andii, acum ne vorbește gândind rezonabil. Cinci zile sau opt. Epuizați sau odihniți și, așadar, capabili să înfruntăm imediat dușmanul. Dintre aceste două soluții, care este mai bună din punct de vedere tactic?
– Asta ar putea reprezenta diferența dintre alăturarea la o forță eficientă și solidă și aceea de a nu descoperi decât cadavre ciopârțite, spuse Whiskeyjack. Apoi se cutremură. Hotărâți după cum doriți. Vă vom lăsa barcazurile, desigur, dar forțele mele vor traversa primele – vom risca starea de extenuare. Se răsuci și făcu un gest către Artanthos, care rămăsese în barcaz. Purtătorul de stindard făcu un semn aprobator din cap, se aplecă și luă șase flamuri de semnalizare, după care porni spre pupa.
– Ai anticipat asta, adevărat? spuse Kallor.
Da, că tu vei câștiga partida, cred că așa este.
Whiskeyjack nu scoase nicio vorbă.
– Așadar, până la urmă, forțele voastre vor ajunge primele la Coral. Foarte inteligent lucrat, ticăloșilor! Foarte inteligent!
Korlat se apropie de Brood.
– Lord războinic, îți păstrezi credința în Tiste Andii?
Bărbatul uriaș se încruntă.
– Față de tine și de neamul tău? Da, sigur că da.
– Foarte bine, atunci noi îi vom însoți pe comandantul Whiskeyjack, Humbrall Taur și forțele lor. Și astfel vă vom reprezenta interesele. Eu și Orfantal suntem Soletaken – dacă va fi nevoie, unul dintre noi va putea aduce imediat știri, fie despre pericole, fie despre trădare. Mai mult, prezența noastră s-ar putea dovedi hotărâtoare dacă va trebui să îl convingem pe Dujek să se retragă dintr-o luptă care nu se poate câștiga.
Kallor râse.
– Iubiții reuniți, iar nouă ni se cere să ne plecăm în fața falsei obiectivități.

Orfantal făcu un pas spre Kallor.
– Asta va fi ultima insultă pe care le-o aduci Tiste Andii, spuse el încet.
– Încetați! urlă Caladan Brood. Eu am încredere în Tiste Andii, Kallor. Nimic din ce vei spune nu va zdruncina această credință, pentru că ea a fost câștigată cu secole în urmă, de o sută de ori și nu a fost niciodată trădată. Pe de altă parte, încep să pun din ce în ce mai mult la îndoială fidelitatea ta.
– Atenție la temerile tale, lord războinic, mârâi Kallor, ca să nu le faci să se adeverească.
Răspunsul lui Brood fu rostit atât de încet, încât Kallor abia îl auzi.
– Mă iei în derâdere?
Războinicul păli puțin.
– Ce importanță ar avea? întrebă el încet, fără nicio inflexiune în glas.
– Adevărat.
Korlat se întoarse spre fratele ei.
– Orfantal, cheamă-ți neamurile. Îi vom însoți pe comandant și pe căpetenia războinică.
– Cum zici tu, surioară. Tiste Andii se întoarse, apoi se opri și îl măsură îndelung pe Kallor, după care spuse: Bătrâne, cred că după ce terminăm cu toate...
Kallor își arătă dinții.
– Ce crezi?
– Că voi veni după tine.
Drept răspuns, Kallor rămase zâmbitor, însă încordarea și efortul lui fură trădate de o tresărire a unui obraz brăzdat de cicatrice.
Orfantal porni spre caii care așteptau.
Hohotul de râs al lui Humbrall Taur rupse tăcerea încărcată de încordare.
– Și noi, care crezusem la sosire că vă veți sfădi.
Korlat se întoarse spre barcaz, întâlnind privirea lui Whiskeyjack. El reuși să îi zâmbească reținut, dezvăluindu-și încordarea. Însă ceea ce văzu în ochii lui o făcu să-i bată inima mai repede. Iubire și ușurare, tandrețe... și așteptare.
Mamă a Întunericului, dar muritorii ăștia sunt vii!

Călărind alături la trap ușor, Gruntle și Itkovian ajunseră la pasarelă și se apropiară de platformă. Cerul pălea spre răsărit,

iar aerul era răcoros și curat. Douăzeci de păstori Rhivi mânau ultimii dintre cei trei sute de bhederini pe rampa cu balustrade.
La câteva sute de pași în urma celor doi bărbați, alți trei sute de bhederini erau mânați spre pasarelă. Mai urmau cel puțin alte două mii de animale, și lui Gruntle și Itkovian le era limpede că, dacă voiau să își conducă soldații pe malul celălalt al fluviului, trebuiau să intervină.
Malazanii construiseră bine barcazurile, pentru că fiecare avea rampe late și solide care le puteau uni provă lângă provă, iar pupele fuseseră gândite să se potrivească perfect după ce se îndepărtau protecțiile împotriva resacului. Podul pe care îl formau când erau legate prezenta siguranță și flexibilitate acolo unde trebuia, și era surprinzător de lat – permițând deplasarea a două căruțe una lângă alta.
Comandantul Whiskeyjack și companiile sale traversaseră fluviul cu mai bine de cincisprezece bătăi de clopot înainte, urmate de cele trei clanuri Barghast ale lui Humbrall Taur. Gruntle știa că Itkovian sperase să îi întâlnească din nou pe cei doi bărbați, mai ales pe Whiskeyjack, dar până când ajunseseră ei la fluviu, malazanul și Barghastul traversaseră de mult.
Caladan Brood și forțele lui își ridicaseră tabăra pe malul apropiat al fluviului Maurik, trezindu-și soldații cu trei bătăi de clopot înainte de crăpatul zorilor. Încheiaseră deja traversarea. Pe Gruntle îl miră deosebirea de ritm dintre cele două armate aliate.
Își opriră caii între păstorii Rhivi. Un bărbat înalt și cu un aspect ciudat, care nu era Rhivi, stătea într-o parte, urmărind bhederinii care, îndemnați cu țipete și fluierături, își croiau drum peste primul barcaz.
Gruntle descălecă și se apropie de omul solitar.
– Ești de la Neregulații Mott? îl întrebă el.
– Marele șerif Sty, îi răspunse omul cu un zâmbet strâmb, arătându-și dinții. Mă bucur că ești aici – nu-i înțeleg deloc pe acești oameni mărunți. Și am făcut mari eforturi. Cred că ei vorbesc altă limbă.
Gruntle se uită în spate, spre Itkovian, care nu avea nicio expresie pe față, apoi se întoarse din nou spre marele șerif.
– Așa sunt ei. Stai aici de multă vreme?
– De seara trecută. Au traversat foarte mulți oameni. Mulți. I-am urmărit construind barcazurile. Au lucrat repede. Malazanii se

pricep să folosească lemnul, e clar. Știai că Whiskeyjack a fost ucenic de zidar înainte de a deveni soldat?
– Nu. Dar ce are asta de-a face cu dulgheria, mare șerif?
– Nimic. Vorbeam și eu.
– Îți aștepți restul companiei? îl întrebă Gruntle.
– Nu tocmai, deși presupun că mai curând sau mai târziu va apărea și ea. Vor veni după bhederini, bineînțeles, ca să poată aduna balega. Micuții ăștia fac și așa ceva. Am avut câteva bătăi din cauza asta, știi? Încăierări. Prietenești, de obicei. Uită-te la ei, adună toată balega în movile și le păzesc. Dacă mă apropii de ei, vor scoate pumnalele.
– Păi, îți sugerez să nu te apropii, mare șerif.
Sty zâmbi din nou.
– N-ar fi amuzant. Eu nu aștept aici degeaba, înțelegi?
Itkovian descălecă și li se alătură.
Gruntle se întoarse spre păstori și le vorbi destul de acceptabil în Rhivi:
– Cine e șeful aici?
Un bătrân sârmos ridică ochii și făcu un pas înainte.
– Spune-i să plece! se răsti el, împungând cu degetul spre marele șerif Sty.
– Îmi pare rău, îi răspunse Gruntle ridicând din umeri, dar nu-i pot da ordine ce să facă și ce nu. Eu aștept legiunea mea și Săbiile Cenușii. Am vrea să traversăm... înaintea restului turmei voastre.
– Nu. Nu se poate. Nu. Trebuie să așteptați. Așteptați. Bhederinilor nu le place să fie despărțiți. Devin agitați. Nefericiți. Avem nevoie de ei calmi pentru traversare. Înțelegi asta, da? Nu, va trebui să așteptați.
– Bine, și cât crezi că va dura?
Rhiviul ridică din umeri.
– Până când o să terminăm.
A doua turmă de trei sute de animale urcă în bubuit de copite pe pasarelă. Păstorii ieșiră în întâmpinarea animalelor.
Gruntle auzi un bufnet, apoi Rhivii începură să strige și reveniră în goană. Daru se întoarse la vreme ca să îl vadă pe marele șerif Sty care își înfășurase cămașa în jurul unui morman mare de balegă și fugind foarte repede pe rampă, apoi continuând să tropăie de-a lungul barcazului.

Un păstor Rhivi, care fusese lăsat să păzească balega, zăcea răsfirat alături de ceea ce mai rămăsese din morman, fără cunoștință, și având pe falcă urma unei lovituri de pumn mare și ciolănos.
Gruntle surâse spre păstorul bătrân, care, clocotind de furie, se agita.
Itkovian se apropie de Gruntle.
– Ai văzut ce s-a întâmplat?
– Nu, din păcate n-am văzut decât sfârșitul.
– Pumnul acela a pornit ca de nicăieri – nici măcar nu l-am văzut apropiindu-se de păstor. Sărmanul Rhivi a picat ca un sac de...
– Balegă?
După câteva clipe – atât de lungi încât Gruntle crezu că asta nu se va întâmpla – Itkovian zâmbi.

Însoțiți de vânturi feroce, dinspre mare se rostogoliseră nori de ploaie, iar fiecare picătură lovea coifurile de fier, scuturile și mantiile de ploaie din piele cu o forță suficientă pentru a se transforma în ceață. Pământurile abandonate din jur dispărură înapoia unui zid cenușiu, iar drumul negustorilor era frământat, devenind noroi cleios, care se prindea de copite, roți de car și cizme.
Cu apa șiroindu-i prin vizieră – pe care o coborâse într-o încercare parțial reușită de a împiedica apa să îi intre în ochi – Whiskeyjack se zbătea să găsească o logică a acelei scene. Un mesager îl chemase înapoi din avangardă, strigând cuvinte care se auzeau cu greu, în legătură cu o axă de car ruptă, care pricinuise oprirea convoiului și rănirea unor animale. În acele momente, nu distingea decât o masă de soldați plini de noroi, care se precipitau, alunecau, înnodau frânghii și strigau inaudibil unul la altul, și cel puțin trei care scufundate până la osii în ceea ce fusese până nu demult un drum, dar se transformase între timp într-un fluviu de noroi. Boii care mugeau erau trași către cealaltă parte a drumului.
Rămase călare și urmări scena. Nu avea niciun rost să blesteme toanele schimbătoare ale vremii și nici greșeala de a supraîncărca vehiculele, și nici măcar ritmul în care se deplasau. În ciuda aparentului haos, pușcașii lui făceau ceea ce trebuia făcut. Având în vedere anotimpul, probabil că vijelia avea să fie de scurtă durată, iar setea soarelui era feroce. Cu toate acestea,

se întrebă ce zei conspiraseră împotriva lui, pentru că după traversarea fluviului nu trecuse nicio zi a acelui marș frenetic fără un incident – și niciunul dintre acele incidente nu oferise îndurare.
Mai aveau nevoie de cel puțin două zile pentru a ajunge la Coral. Whiskeyjack nu primise nicio veste de la Ben-cel-Iute încă de dinainte de Maurik, iar în acele momente, vrăjitorul, Paran și Arzătorii de Poduri se aflau la jumătate de noapte de mers până la împrejurimile orașului Coral. Era convins că ajunseseră deja lângă oraș și la fel de sigur că Dujek și companiile se apropiau pentru a realiza joncțiunea. Dacă avea să se poarte o bătălie, ea se va declanșa curând.
Whiskeyjack își roti calul și îndemnă animalul obosit spre marginea drumului pentru a se întoarce în avangardă. Noaptea se apropia cu repeziciune și vor trebui să facă un popas, cel puțin vreme de câteva bătăi de clopot. Atunci va petrece câteva momente prețioase cu Korlat – rigorile marșului îi ținuseră departe unul de celălalt prea des, și, cu toate că el și Korlat își păstrau credința că încă se putea conta pe lordul ei, Anomander Rake, ea își asumase rolul de comandant al Tiste Andii în toate privințele – rece, distantă, concentrată exclusiv asupra dispoziției fraților și surorilor ei.
Sub îndrumarea ei, aceștia explorau Kurald Galain, Coridorul lor al Întunericului, extrăgând din puterea acestuia în efortul de a-l curăța de infecția Zeului Schilod. În cursul aparițiilor rare și de scurtă durată, Whiskeyjack văzuse prețul plătit de Orfantal și de ceilalți Tiste Andii. Însă Korlat voia ca puterea Kurald Galain să fie la îndemână – fără teamă de infectare – până în momentul în care vor intra în lupta de la Coral.
Whiskeyjack simți că în ea se petrecuse o schimbare. O hotărâre sumbră o călise lăuntric. Probabil că posibila moarte a lui Anomander Rake îi întărise spiritul. Ori, probabil, era vorba de drumurile lor viitoare pe care ei le alăturaseră cu atâta naivitate, fără a ține seama de cerințele necruțătoare ale lumii reale. Pentru amândoi, trecutul rămânea neliniștit.
În sufletul său, Whiskeyjack era sigur că Anomander Rake nu murise. Nici măcar nu se pierduse. În cele șase discuții purtate la miez de noapte cu lordul Seminței Lunii, malazanul reușise să îl simtă: în ciuda alianțelor, inclusiv a parteneriatului pe termen lung cu Caladan Brood, Anomander Rake rămăsese un om

solitar – manifestând o independență aproape patologică. Rămânea indiferent față de nevoile altora, indiferent ce asigurări sau confirmări așteptau sau cereau aceștia. *A spus că va fi prezent la asaltul împotriva Coralului, și așa se va întâmpla.*
Prin negura cenușie reuși să distingă avangarda, un grup strâns de ofițeri călări care îi înconjurau pe: Humbrall Taur, Hetan, Cafal, Kruppe și Korlat. Apropiindu-se, văzu că dincolo de aceștia cerul avea o nuanță mai luminoasă. Mai era puțin și aveau să iasă din zona vijeliei și, cu norocul lui Oponn, vor avea vreme să se oprească și să pregătească o masă caldă în lumina călduță a apusului, după care își vor continua marșul.
Își forța prea mult cei patru mii de soldați. Erau cei mai buni pe care îi comandase vreodată, însă le cerea imposibilul. Deși malazanul înțelegea acest lucru, pierderea bruscă a credinței de către Caladan Brood îl zdruncinase pe Whiskeyjack, mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască față de oricine, inclusiv față de Korlat. Un marș rapid al forțelor combinate ar fi putut să îi ofere un răstimp de gândire Clarvăzătorului – văzând sosirea atâtor legiuni, orice comandant ar fi îndemnat să se retragă dintr-o confruntare cu Dujek. Epuizați sau nu, atât de mulți soldați puteau să intimideze. Resursele Pannion erau limitate: Clarvăzătorul nu va risca să poarte lupta dincolo de zidurile orașului dacă acest lucru ar primejdui principala lui armată.
Era posibil ca apariția a patru mii de soldați plini de noroi din cap până în picioare, mergând împleticit, să aducă un surâs pe buzele Clarvăzătorului. Whiskeyjack trebuia să facă în așa fel încât numărul mic de soldați de sub comanda lui să atârne greu – cei doisprezece Tiste Andii, clanul Ilgres și clanurile de elită Fețele Albe ale lui Humbrall Taur se vor dovedi probabil o forță crucială, cu toate că sprijinul combinat al Barghast era oferit de mai puțin de două mii de oameni.
Am început prea curând să alergăm, prea departe de prada noastră. În graba noastră absurdă, am lăsat zece mii de Barghast Fețe Albe mult în urmă. Această hotărâre ne-ar putea fi fatală.
Simțindu-se mai bătrân decât anii pe care îi avea, împovărat de greșelile născute dintr-un spirit cufundat adânc în oboseală, Whiskeyjack se alătură avangărzii.

Apa șiroia pe cămașa lungă din zale, făcându-i părul lung și cărunt să se lipească de ea până pe spinare și pe umerii lați, dar slabi. Coiful cenușiu, mat, lucea, reflectând lăptos și difuz cerul de culoarea cositorului. Stătea nemișcat, cu capul plecat, la baza unei cuvete puțin adânci, iar calul aștepta la doisprezece pași în spatele lui.
Cu ochi plați, lipsiți de viață, studie, prin viziera fixă, cu fante, a coifului mare, terenul saturat de apă al preriei. Fără să clipească, prin ochii îngustați. Urmărea scurgerea apei noroioase, săgetată de ploaia frenetică, râuri minuscule, porțiuni mai largi inundate, o curgere neîncetată prin canale mici, peste piatra dezgolită, printre rădăcinile înnodate ale ierburilor ciufulite.
Apa își căuta calea spre miazăzi.
Iar acolo, în acea cuvetă, cărând mâl de o culoare ciudată în șuvoaie care goneau, ea curgea la deal.
Din praf... în noroi. Așadar mărșăluiești cu noi până la urmă. Nu, înțelege, sunt încântat.
Kallor se întoarse și se înapoie la calul său.
Merse de-a lungul propriilor urme și, în timp ce amurgul cobora grăbit sub norii plumburii și ploaia torențială, ajunse în tabără. Nu exista niciun foc în afara șirurilor de corturi, iar lumina felinarelor se vedea estompat prin pânza peticită. Aleile înnoroite erau înțesate de Corbi Uriași, ghemuiți și nemișcați sub acel potop.
Oprindu-și calul din frâu în fața cortului de comandă al lui Caladan Brood, Kallor descălecă și păși înăuntru.
Escorta Hurlochel stătea în dreptul clapei cortului, pentru a-l întâmpina pe mesagerul lui Brood. Tânărul era palid, pe jumătate adormit. Ignorându-l, Kallor își ridică viziera și trecu de el.
Lordul războinic stătea prăbușit pe un scaun de campanie, cu barosul peste coapse, lucru neobișnuit pentru el. Nu se mai deranjase să curețe noroiul de pe armură sau cizme. Ochii lui ciudat de bestiali se ridicară, îl văzură pe Kallor, apoi coborâră din nou.
– Am făcut o greșeală, spuse el cu glas gros.
– De acord, lord războinic.
Asta îl făcu pe Brood să devină extrem de atent.
– Cred că ai înțeles greșit.

– Ba nu. Trebuia să ne alăturăm lui Whiskeyjack. Anihilarea armatei lui Un-Braț – indiferent cât de mult m-ar satisface – va fi un dezastru tactic pentru această campanie.
– Toate bune, Kallor, bubui glasul lui Brood, dar acum nu mai putem face nimic.
– Lord războinic, furtuna va trece. Mâine dimineață putem accelera ritmul de marș – și astfel economisim o zi. Cu toate astea, am venit pentru cu totul altceva. Ceva, din fericire, legat de schimbarea noastră de atitudine.
– Spune totul cât mai repede și mai plăcut, Kallor, ori lasă-mă în pace.
– Aș vrea să mă alătur lui Whiskeyjack și lui Korlat.
– De ce? Să le ceri scuze?
Kallor ridică din umeri.
– Dacă ar fi de vreun folos. Mai pe șleau vorbind, totuși, se pare că ai uitat de... experiența mea. Cu toate că se pare că tot ce fac te irită, calc pe aceste pământuri de pe vremea când T'lan Imass erau niște copii. Am comandat armate de o sută de mii de oameni. Am răspândit focul mâniei mele pe continente întregi și am stat singur pe tronuri mari. Înțelegi ce vreau să spun?
– Da. Dar nu ai învățat nimic din toate astea, Kallor.
– Evident, se răsti el, nu înțelegi ce vreau să spun. Cunosc un câmp de bătălie mai bine decât oricare om, chiar mai bine decât tine.
– Se pare că malazanii s-au descurcat foarte bine pe acest continent și fără ajutorul tău. Pe de altă parte, ce te face să crezi că Whiskeyjack și Dujek vor da ascultare sugestiilor tale?
– Sunt oameni raționali, lord războinic. Se pare că ignori și altceva în ceea ce mă privește. Când am scos sabia, nu am avut parte de nicio înfrângere vreme de o sută de mii de ani.
– Kallor, îți alegi bine dușmanii. Ai încrucișat vreodată sabia cu Anomander Rake? Cu Dassem Ultor? Cu Graymane? Cu Primul Seguleh?
Nu mai trebui să adauge: *Cu mine?*
– Nu mă voi confrunta cu niciunul dintre el la Coral, mârâi Kallor. Doar cu Clarvăzători-domin, Urdomeni, septarhi...
– Și poate cu vreun K'Chain Che'Malle sau trei?
– Lord războinic, nu cred că a mai rămas vreunul.
– Poate da. Poate nu. Kallor, sunt oarecum surprins de zelul tău, manifestat atât de... brusc.

Uriașul războinic ridică din umeri.
– Aș vrea să dau curs propriului meu sfat, chiar dacă e greșit, asta e tot. Îmi îngădui să mă alătur lui Whiskeyjack și lui Korlat?
Brood îl măsură o vreme, apoi oftă și făcu un semn cu mâna înmănușată, stropită de noroi.
– Du-te.
Kallor se răsuci pe călcâie și ieși din cort. Ajuns afară, se apropie de calul lui.
Cei câțiva Corbi Uriași, amărâți, care stăteau ghemuiți sub un car fură singurii care îi văzură zâmbetul apărut brusc.

Ghețarii care mărgineau coasta stâncoasă erau scăldați în apa întunecată. Lady Envy îi urmări pe Baaljagg și pe Garath înotând și împrăștiind stropi în timp ce se îndreptau spre plaja în apropierea căreia era o pădure. Oftând, dădu deoparte vălul propriului coridor, atât cât să poată traversa fără să se ude.
Se săturase până peste cap de marea agitată, de apa întunecată, de munții de gheață scufundați și de ploaia înghețată, și se gândea să născocească un blestem potrivit împotriva lui Nerruse și Beru, doamna, pentru că nu reușise să păstreze o ordine firească pe apele ei, iar pe lord, pentru rușinea absurdă de a se fi lăsat exploatat astfel. Desigur, un astfel de blestem putea să slăbească și mai mult panteonul, iar un asemenea lucru nu avea să fie apreciat.
Oftă.
– Așadar, trebuie să mă lipsesc de o astfel de plăcere... ori măcar să o amân o vreme. Asta e.
Întorcându-se, îi văzu pe Senu, Thurule și Mok coborând peretele aproape vertical de gheață care ducea până la ghețar. După câteva clipe, Segulehii mergeau pin apă spre țărm.
Lanas Tog dispăruse cu puțin înainte, pentru a reapărea sub copacii aflați chiar în fața lor.
Lady Envy coborî de pe marginea zimțată și acoperită de promoroacă a străzii Meckros și păși ușor pe podul din gheață. Se apropie de șirul de roci răsturnate de pe mal, unde se strânseseră ceilalți.
– În sfârșit! spuse ea când ajunse lângă ei, pășind cu fereală pe mușchiul îmbibat de apă, unde stătea Lanas Tog. Cedri uriași mărșăluiau spre întunericul pantei care urca abrupt, cu denivelări mari, povârnișul muntelui din spatele T’lan Imass.

Îndepărtând fulgii de zăpadă de pe telaba ei, Lacy Envy examină pădurea neprimitoare preț de un moment, după care își îndreptă atenția asupra lui Lanas Tog.
Gheața aluneca în fâșii lungi și înguste de pe săbiile înfipte în T'lan Imass. Porțiunile de promoroacă albă piereau treptat de pe fața uscată a creaturii-strigoi.
– Vai de mine, te topești.
– Voi cerceta drumul, spuse Lanas Tog. De-a lungul țărmului au trecut recent niște oameni, mai mult de douăzeci, mai puțin de cincizeci, unii împovărați din greu.
– Serios? Lady Envy privi în jur și nu văzu niciun semn că prin locul în care se aflau ar fi călcat cineva. Ești sigură? A, uită ce am spus. Nici n-am pus întrebarea asta. În fine! În ce direcție se îndreaptă?
T'lan Imassul se răsuci spre răsărit.
– În aceeași direcție ca și noi.
– Ciudat. Avem șansa de a-i ajunge din urmă?
– Puțin probabil, doamnă. Sunt înaintea noastră cu patru zile de mers.
– Patru zile! Înseamnă că au ajuns deja la Coral!
– Da. Vrei să te odihnești ori ne continuăm drumul?
Lady Envy se întoarse pentru a-i cerceta pe ceilalți. Baaljagg încă avea o suliță înfiptă în umăr, dar aceasta părea că ieșea treptat, iar sângerarea scăzuse considerabil. Ar fi vrut să vindece rana ay-ului, însă animalul nu o lăsa să se apropie îndeajuns. Deși blana lui pătată era o masă de cicatrice vechi, Garath părea sănătos. Cei trei Seguleh își reparaseră cum putuseră armurile și armele și acum stăteau în așteptare cu măștile proaspăt vopsite.
– Hm, se pare că nu trebuie să mai zăbovim, dar deloc. Ce ardoare, oh, păcat de sărmanul Coral! Se răsuci brusc. Spune-mi, Lanas Tog, Onos T'oolan a trecut tot pe aici?
– Nu știu, doamnă. Muritorii care ne-au precedat erau urmăriți de un prădător. Curios, fără îndoială. Nu simt rămășițe de violență în zona asta, de aceea cred că fiara i-a abandonat după ce le-a perceput puterea.
– O fiară? Ce fel de fiară, draga mea?
T'lan Imassul ridică din umeri.
– O felină mare. Probabil un tigru – păduri ca acestea le plac, așa cred.

– Ei, asta e ceva incitant. Te rog, Lanas Tog, pornește pe acest drum al sorții – te vom urma îndeaproape!

Intrările în tranșee și tuneluri fuseseră bine mascate sub crengi de cedru și movile de mușchi, astfel că fără aptitudinile supranaturale ale magilor, Arzătorii de Poduri nu le-ar fi putut găsi.

Paran coborî în ceea ce calificase în minte drept tunel de comandă și trecu pe lângă rastele de arme – sulițe, halebarde, lănci, arcuri lungi și mănunchiuri de săgeți – dar și alcovuri pline – ochi cu hrană, apă și alte provizii, după care ajunse la o încăpere mare, fortificată, pe care Septarhul o făcuse cu intenția evidentă de a-i sluji drept cartier general.

Ben-cel-Iute și grupul lui pestriț de magi stăteau jos, ghemuiți sau întinși într-un cerc aproximativ aproape de capătul îndepărtat, dincolo de masa hărților, ca o haită de șobolani de apă care tocmai ocupaseră un adăpost de castor. Căpitanul aruncă o privire la pielea mare și pictată, prinsă de tăblia mesei, pe care pannionii schițaseră întregul labirint de tuneluri și tranșee, plasarea proviziilor și de ce fel erau, precum și intrările și ieșirile de urgență.

– În regulă, spuse Paran când se alătură magilor, ce avem?

– Cineva din Coral s-a crezut deștept și și-a dat seama că în acest loc ar trebui să se ascundă o companie, spuse Ben-cel-Iute. Trotts a stat cu ochii pe oraș și i-a urmărit pe soldați ieșind. Vor ajunge aici peste o bătaie de clopot.

– O companie, spuse Paran și se încruntă. Ce înseamnă asta în limbaj Pannion?

– Patru sute de Beklites, douăzeci de Urdomeni, patru Clarvăzători-domin, dintre care unul de rang înalt și probabil vrăjitor.

– Și ce intrare crezi că vor folosi?

– Cele trei care sunt în trepte, îi răspunse Spindle, începând să se scarpine pe sub cămașa din păr. Merg numai pe sub copaci și fac multe ocolișuri, ceea ce înseamnă că le va fi greu să ne atace pozițiile după ce ne vom dezlănțui.

Paran se întoarse și examină harta.

– Presupunând că adoptă o tactică flexibilă, ce vor alege ca alternativă?

– Rampa principală, spuse Ben-cel-Iute, ridicându-se pentru a veni alături de căpitan. Arătă cu degetul pe hartă. Cea pe care au plănuit să o folosească pentru a lansa ambuscada. Nu au acoperire, dar dacă își unesc scuturile în față și se transformă într-o țestoasă... e cam rău, pentru că noi suntem doar patruzeci.
– Muniție?
Vrăjitorul se uită peste umăr către Spindle, care spuse:
– Avem cam puțină. Poate că dacă o folosim eficient, putem strivi o companie – dar după aceea Clarvăzătorul va afla ce se întâmplă și va trimite spre munte douăzeci de mii de oameni. Dacă Dujek nu apare curând, va trebui să ne retragem, căpitane.
– Știu, Spindle, tocmai de aceea vreau să păstrezi explozivi și incendiare – vreau să minați tunelurile astea. Dacă trebuie să ne retragem, o să transformăm această redută în noroi și cenușă.
Genistul rămase cu gura căscată.
– Căpitane, fără explozivi și incendiare, Clarvăzătorul nu va trebui să trimită pe nimeni după compania asta – ne va prinde fără probleme!
– Presupunând că mai rămân destui dușmani care să se regrupeze, iar apoi să urce rampa principală. Spindle, cu alte cuvinte, adună geniștii și pregătiți ghiveciul cel mai ucigător pentru cele trei căi de acces ascunse. Dacă îi putem convinge că aici e toată armata malazană... dar ar fi mai bine dacă am face în așa fel încât niciun soldat dușman să nu iasă viu de aici, pentru că așa am câștiga timpul de care avem nevoie. Cu cât mai nesigur va fi Clarvăzătorul, cu atât vom fi noi mai feriți. Așadar închide gura și găsește-i pe Hedge și pe ceilalți. Spindle, a sosit momentul de glorie pentru tine – la treabă!
Bolborosind, Spindle ieși din încăpere.
Paran se întoarse către ceilalți.
– Ai spus ceva de un vrăjitor Clarvăzător-domin. În regulă, el trebuie să fie anihilat imediat ce începe distracția. Domnilor, ce planuri aveți?
Shank surâse.
– Uite care e ideea mea, căpitane. E clasic și ucigător – mai ales pentru că vine pe neașteptate. Am încheiat deja ritualul și l-am lăsat amorsat – Ben-cel-Iute nu trebuie decât să-mi spună când îl vede pe nenorocit.

– Ce fel de ritual? Shank.
– Unul ingenios, căpitane – Bluepearl mi-a împrumutat vraja, dar n-o pot descrie și nici scrie, să ți-o arăt. Cuvintele și înțelesurile plutesc prin aer, înțelegi, se strecoară în mințile bănuitoare și activează instinctele primare. E ușor să o blochezi dacă știi că te-a lovit – dă roade doar când nu știi.
Încruntându-se, Paran se întoarse spre Ben-cel-Iute.
Vrăjitorul ridică din umeri.
– Căpitane, Shank nu s-ar vârî în prima linie dacă nu ar fi sigur de vraja asta. O să-l miros pe Clarvăzătorul-domin, așa cum mi-a cerut. Și voi pregăti vrăji de rezervă, dacă situația se agravează.
– Spindle va păstra o perforantă, căpitane, cu numele magului pe ea, adăugă Bluepearl.
– Fără exagerare, interveni Toes, și asta este foarte important, pentru că Spindle e vrăjitor.
– Da? Și de câte ori a avut asta vreo importanță în trecut?
– Păi, au existat un șir nefericit de circumstanțe atenuante.
– Pe Abisul subpământean, oftă Paran. Ben-cel-Iute, dacă nu-l doborâm pe acel vrăjitor, o să devenim hrană pentru rădăcinile ierbii.
– Știu, căpitane. Nu-ți face griji. O să-l stingem înainte de a apuca să scoată vreo scânteie.
Paran oftă din nou.
– Toes, găsește-o pe Picker – vreau să ia arcurile astea lungi și să le împartă celor fără muniții sau vrăji la îndemână, să le dea câte douăzeci de săgeți fiecăruia și să le distribuie și sulițe.
– Am înțeles, domnule.
Toes se ridică în picioare. Luă un deget de picior mare, mumificat, prins în jurul gâtului și îl sărută. Apoi ieși.
Bluepearl scuipă în urma lui.
– Mi se face greață ori de câte ori face asta.

O bătaie și jumătate de clopot mai târziu, căpitanul stătea întins alături de Ben-cel-Iute și privea în josul drumului în trepte din mijloc, unde sclipirea coifurilor și armelor apăru în lumina estompată a sfârșitului de după-amiază.
Pannionii nu-și bătuseră capul să trimită înainte cercetași, iar coloana lor nu era precedată de o avangardă. Asta dovedea o

încredere nemăsurată, iar Paran speră că acest lucru le va fi fatal.
În pământul moale din fața lui, Ben-cel-Iute înfipsese șase rămurele, alcătuind o linie aproximativă. Între ele șopotea o vrajă slabă, pe care căpitanul nu o putea percepe decât la periferia câmpului său vizual. La douăzeci de pași în spatele celor doi, Shank stătea ghemuit deasupra cercului modest, din pietre, pentru ritual; șase rămurele din aceeași ramură pe care o folosise Ben-cel-Iute, înfipte în mușchiul din fața magului grupului, înconjurând o bășică umplută cu apă. Pe acele rămurele apăruseră broboane de condens.
Paran îl auzi pe Ben-cel-Iute oftând ușor. Vrăjitorul întinse o mână, își trecu arătătorul pe deasupra celei de-a treia rămurele, apoi bătu ușor în ea.
Shank văzu una dintre rămurelele lui tresărind. Zâmbi, șopti ultimul cuvânt al ritualului și eliberă puterea. Golindu-se brusc, bășica se strânse.
În josul drumului, vrăjitorul Clarvăzător-domin, al treilea în șir, se îndoi de mijloc, din gură îi țâșni apă, plămânii i se umflară și începu să-și ducă mâinile spasmodic spre piept.
Cu fața brăzdată de firicele de sudoare, Shank închise ochii și adăugă și alte vrăji la apa care umplea plămânii vrăjitorului Clarvăzător-domin, menținând-o în ciuda eforturilor lui disperate și agitate de a elimina lichidul ucigător.
Soldații Pannion începură să strige și se strânseră în jurul magului care se zvârcolea.
Între ei căzură patru explozivi cu ascuțișuri.
Urmară explozii multiple, cel puțin una dintre ele declanșând șirul de ascuțișuri îngropate de-a lungul drumului, acestea la rândul lor amorsând bombe sfărâmătoare la rădăcinile copacilor aflați de o parte și de alta, care începură să se prăbușească peste soldații care viermuiau pe potecă.
Fum, urlete ale răniților și muribunzilor, trupuri întinse, strivite de trunchiurile copacilor și prinse sub crengi.
Paran îi văzu pe Hedge și pe alți patru geniști, printre care și Spindle, năpustindu-se în josul pantei, pe o parte a drumului, și aruncând muniții.
Copacii căzuți – trunchiurile și crengile lor fuseseră stropite din belșug cu ulei de felinar – se aprinseră instantaneu când explodă

prima bombă incendiară. În decurs de o bătaie de inimă, drumul și întreaga companie surprinsă acolo fură cuprinse de flăcări.
Pe Abis, nu suntem o hoardă prietenoasă, nu-i așa?
La baza pantei, mult în spatele ultimului Pannion, Picker și plutoanele ei ieșiră din ascunzători cu arcuri în mâini, secerându-i – spera Paran – pe dușmanii care reușiseră să evite ambuscada și încercau să fugă.
În acel moment, căpitanul nu auzi decât țipetele și mugetul bubuitor al incendiului. Întunericul nopții ce se apropia fusese alungat de pe drum, iar Paran simți arșița atingându-i fața. Aruncă o privire spre Ben-cel-Iute.
Vrăjitorul ținea ochii închiși.
O mișcare slabă de pe umărul bărbatului îi atrase atenția căpitanului – o siluetă minusculă din bețe și sfoară – ceea ce îl făcu să clipească mirat. Aceasta dispăru, așa că începu să se întrebe dacă văzuse așa ceva... vâlvătăile sălbatice ale incendiului creșteau și scădeau, umbrele care se zvârcoleau... *oh, cred că a fost o nălucire. Lipsa de somn, oroarea care se vede în dansul luminii, simțurile încordate – țipetele acelea blestemate...*
Toate se stingeau treptat, iar incendiul își pierdea din foamea neostoită, pentru că nu reușea să ajungă prea departe în pădurea cu copaci îmbibați de apă. Fumul învăluia drumul și se furișa printre trunchiurile arborilor din apropiere. Cadavre carbonizate umpleau drumul, plăcile armurilor căpătaseră luciri de curcubeu, pielea se îndoise și se desprindea, cizmele făcuseră bășici și crăpau, scoțând sfârâituri oribile.
Dacă Hood a păstrat un loc pentru slujitorii lui cei mai cumpliți, atunci Moranthii care au produs aceste muniții merită un loc acolo. Dar și noi, pentru că le-am folosit. Asta nu a fost bătălie, ci măcel.
Mallet se furișă și se lăsă pe vine alături de Paran.
– Căpitane! Moranthii coboară din cer spre tranșee – a sosit Dujek, primul val condus de el. Domnule, întăririle au ajuns.
Ben-cel-Iute își trecu o mână pe deasupra șirului de rămurele.
– Prea bine. Vom avea nevoie de ele.
Da, Clarvăzătorul nu va ceda aceste tranșee fără luptă.
– Mulțumesc, vraciule. Întoarce-te la Marea Căpetenie și informează-l că ne vom alătura lui cât de curând.
– Am înțeles, domnule.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Unele lucruri se mișcă nevăzute. Preoții și preotesele cultelor gemene ale lui Togg și Fanderay au îndrumat multă vreme doar o mână de credincioși în templele lor, iar acestea erau puține și departe unul de altul. O dezvoltare de scurtă durată a cultelor s-a înregistrat în rândul armatelor malazane la începutul domniei lui Laseen, însă apoi au părut că se sting de la sine. Privind retrospectiv, acea frământare ar putea fi interpretată ca fiind doar marginal prematură, anticipând cu mai puțin de un deceniu renașterea care avea să aducă acele vechi culte în actualitate. Prima dovadă a renașterii a apărut chiar la marginea granițelor Imperiului (strict vorbind, nici măcar aproape), în recent eliberatul oraș Capustan, unde curentul și-a dovedit puterea pe care au văzut-o cu toții...

Cultele Renașterii

Korum T'bal (tradus de Illys din Darujhistan)

Străvechi și uscățive, cele două siluete mascate se îndreptară cu fereală spre intrarea largă a templului lui Hood. Coll avusese grijă de caii Mott în curte, iar acum stătea tăcut în umbrele aruncate de zid, urmărind cum silueta aflată cel mai aproape de el – o femeie – își ridică bastonul și bate apăsat în ușă. Încă se auzea bubuitul îndepărtat al tobelor, semn că ceremonia de încoronare a prințului Arard continua. Având în vedere că aceasta se desfășura sub îndrumarea Consiliului Măștii, Coll era mai mult decât surprins să îi vadă acolo pe cei doi membri ai consiliului, cu intenția de a face o vizită privată, neoficială. Era însă suspicios, deoarece presupusese că nimeni nu știuse că templul lui Hood fusese reocupat.
Tresări când auzi un glas gros venind de lângă el:
– Ce părere ai, ce va ieși din treaba asta?
Alături de Daru stătea un alt preot mascat, ciudat de neclar, cu gluga trasă și cu mâinile înmănușate strânse peste pântecul umflat – cu toate că, în rest, bărbatul părea subțire ca un băț.
– De unde ai apărut? spuse Coll cu glas șuierat, simțindu-și inima bubuind în piept.
– Eu? Am ajuns aici înaintea ta! Asta e umbra *mea*, netotule! Uită-te la lumina acelei torțe – aici, unde ne aflăm, suntem scăldați în ea. Toți nobilii din Darujhistan sunt la fel de nătărăi ca tine?
Coll se strâmbă.
– Bine, preot-umbră, ai spionat – ce anume? Ce secrete de stat ai aflat urmărindu-mă cât am îngrijit caii?
– Doar că ești detestat, Daru. De fiecare dată când te întorci cu spatele, ei sunt gata să te muște – doar că tu pari să te îndepărtezi exact la momentul potrivit.
– Da, așa am făcut, pentru că știam ce intenții aveau. De fiecare dată.
– Simt mândrie în glasul tău? Faptul că te-ai dovedit mai isteț decât doi cai?
– Preotule, încă o asemenea remarcă, și te arunc peste zid.
– N-ai îndrăzni – a, sigur, ai face-o. Vino mai aproape. Voi fi civilizat. Îți promit.
Amândoi se întoarseră când auziră ușile templului deschizându-se cu un scârțâit.
– Ah! șopti Rath'Tronul Umbrei. Cine e?
– Prietenul meu Murillio.

– Nu, dementule – celălalt!
– La cel cu sabie te referi? A, el acționează în numele lui Hood.
– Și Rath'Hood știe?
– Pe mine mă întrebi?
– Bine, dar i-a făcut o vizită?
– Nu.
– Ce dobitoc fără minte!
Coll scoase un sunet indistinct.
– Asta e o calitate pe care o au toate cunoștințele tale?
– Deocamdată, murmură Rath'Tronul Umbrei.
– Cei doi, spuse Coll, ce măști poartă pe sub glugi?
– Mă întrebi dacă i-am recunoscut? Sigur că da. Bătrânul e Rath'Togg. Iar bătrâna e Rath'Fanderay. În Consiliu, îi folosim ca marionete – în toți anii cât am fost în Thrall, nu cred că l-am auzit pe vreunul dintre ei scoțând o vorbă. Lucru și mai distractiv, cei doi sunt amanți care nu s-au atins niciodată unul pe celălalt.
– Cum e posibil așa ceva?
– Folosește-ți imaginația, Daru. Hei, sunt invitați înăuntru! Ce clocotește în cazanul ăsta?
– Cazan? Care cazan?
– Ține-ți gura.
Coll zâmbi.
– Ei bine, situația mă amuză prea mult. E momentul să intru și eu.
– Merg cu tine.
– Ba nu. Nu-mi plac spionii.
Spunând acestea, Coll îl lovi pe preot cu pumnul în falcă. Omul se prăbuși la pământ.
Umbra se topi treptat în lumina tremurătoare a torței.
Coll își frecă încheieturile degetelor, apoi porni spre templu.
Închise ușa. Murillio, războinicul și oaspeții nu se vedeau nicăieri. Se apropie de camera sepulcrului. Una dintre uși fusese lăsată întredeschisă. Coll o împinse cu cotul și păși înăuntru.
Murillio stătea aproape de locul în care așezaseră patul pentru Mhybe – groapa de înhumare rămăsese goală, în ciuda instrucțiunilor date mereu de războinicul-strigoi de a o pune pe bătrână în ea. Slujitorul lui Hood, înarmat cu o sabie, stătea cu fața spre cei doi consilieri mascați, având între ei groapa. Nimeni nu vorbea.

Coll se apropie de Murillio.
– Ce s-a întâmplat? întrebă el în șoaptă.
– Nimic. Nicio vorbă, doar dacă ei nu trăncănesc în gând, dar mă îndoiesc de asta.
– Așadar... înseamnă că așteaptă.
– Așa se pare. Să ne ia Abisul, sunt mai răi decât vulturii.
Coll îl privi îndelung pe prietenul său, apoi spuse:
– Murillio, ți-ai dat seama că stai într-un colț al altarului lui Hood?

Terenul de dincolo de zidul de nord al orașului Coral era un parc împădurit, în care luminișurile înconjurate de pâlcuri de copaci nu fuseseră curățate de cel puțin trei anotimpuri. Drumul negustorilor străbătea încolăcit ca un șarpe parcul, devenind drept în apropierea unui câmp de bătălie lat de două sute de pași și înălțându-se spre un pod îngust din piatră care trecea peste un șanț abrupt și secat dincolo de zid. Poarta era o construcție masivă, iar drumul prin ea abia dacă îngăduia trecerea unui car și avea contraforturi. Ușile erau învelite în bronz.
Locotenentul Picker clipi pentru a-și alunga sudoarea care i se scurgea în ochi. Îi adusese pe Antsy și pe oamenii plutonului său cât de aproape se putuse, și acum stăteau lipiți de pământ, de-a lungul unei poteci forestiere, năpădită de bălării, aflată la treizeci sau patruzeci de pași de versantul dinspre răsărit al muntelui. Zidurile înalte ale orașului Coral se găseau în dreapta lor, către miazăzi; câmpul de măcel era vizavi de parc, în stânga lor. Pe câmpul de bătălie se vedeau șiruri strânse de Beklites Pannion, stând cu fața spre munte – și spre tranșeele apărate acum de Dujek și de cei șase mii de soldați ai armatei lui.
Sergentul care stătea întins alături de ea scoase un sunet din gâtlej.
– Uite, ies pe poartă. Acela e un soi de stindard, și grupul acela de călăreți... toți stau prea semeți.
– Un Septarh și ofițerii lui, spuse Picker. Bun, Antsy, numărătoarea ta se potrivește cu a mea?
– Douăzeci și cinci, treizeci de mii, murmură bărbatul, trăgându-se de mustață.
– Dar noi ne aflăm pe teren mai înalt.
– Da, dar tranșeele și tunelurile acelea nu au fost construite pentru a fi apărate – erau doar ascunzători. Prea multe linii

drepte, nicio fundătură, nicio șansă de a organiza o anfiladă și prea mulți copaci, la naiba!
– Geniștii sunt...
– Dar nu au timp!
– Așa se pare, îl aprobă Picker. Ascultă, ai văzut condorii aceia adunându-se pentru a participa la atac?
– Nu, dar asta nu înseamnă că...
– Sergent, asta înseamnă că Clarvăzătorul îi ține în rezervă. Știe că nu noi reprezentăm pericolul cel mai mare. I-am zădărnicit ambuscada și i-am distrus o companie și fără îndoială că asta l-a iritat îndeajuns de mult ca să trimită cam o treime din armata lui. Poate și o trupă de magi, ca să îl păzească pe Septarh. Și dacă descoperă că noi am intrat în bârlogul ursului, nu cred că vor insista.
– Doar în cazul în care Clarvăzătorul socotește că pentru uciderea celor șase mii de soldați ai lui Dujek merită să-și sacrifice o treime din armată, Picker. Dacă aș fi în locul lui...
Locotenentul făcu o grimasă.
– Da, așa gândesc și eu. *Ne-ar anihila, ne-ar călca în picioare, înainte de sosirea restului forțelor noastre.* Cu toate astea, nu-l cred pe Clarvăzător chiar atât de inteligent – la urma urmelor, ce știe el despre malazani? Povești confuze despre războaie purtate departe, la miazănoapte... despre o invazie care s-a împotmolit. Nu are cum să știe de ce suntem în stare.
– Picker, pescuiești cu un cârlig fără nadă. Clarvăzătorul știe că, într-un fel sau altul, am ocupat tranșeele și tunelurile. Știe că ne-am strecurat fără ca înaripatele lui să ne simtă. Știe că am anihilat o companie întreagă folosind muniții Moranth. Mai știe că nu avem niciun sprijin – deocamdată – și poate că ne-am angajat în luptă înainte ca lucrurile să fie limpezi.
Picker rămase tăcută îndelung. Legiunile Pannion se aliniaseră, iar ofițerii se plasaseră în fruntea lor. Tobele duduiră. Sulițele se înălțară spre cer. Apoi, în fața fiecărei legiuni, începu să joace vraja.
– O... Unde e Blend?
– Aici sunt.
– Anunță-l pe Dujek.
– Am înțeles, locotenente. Acum intrăm în luptă.

Ben-cel-Iute, care stătea pe vine pe rambleul de deasupra pantei, se ridică încet în picioare.
– Spindle, Bluepearl, Toes, Shank, veniți aici, vă rog.
Cei patru magi se apropiară și începură să vocifereze.
– Doisprezece vrăjitori! Care iau putere din același coridor! Și e urât și curat! Au început să *țeasă*, Ben-cel-Iute! Dacă acționează concertat...
– Tăceți cu toții!
– Vom muri!
– La naiba, Toes, ține-ți gura!
Se uită aprig la cei patru care se liniștiră, le văzu expresiile sumbre, iar după un moment zâmbi.
– Sunt doisprezece, adevărat? Și cine stă în fața voastră? Ben-cel-Iute. Corect? Ben Adaephon Delat. Ascultați, dacă vreunul dintre voi s-a scăpat în pantaloni, duceți-vă să vă schimbați, apoi alăturați-vă companiilor la care ați fost repartizați – indiferent ce trece prin mine voi va trebui să manipulați. Așa cum puteți. Aruncând o privire în lateral, îi văzu pe Dujek, Paran și Blend apropiindu-se, aceasta din urmă părând obosită și având ochii dilatați. Gata, trupă, la locurile voastre!
Magii se îndepărtară în grabă.
Dujek purta armură completă – după ani și ani, era prima oară când Ben-cel-Iute îl vedea astfel. Vrăjitorul dădu din cap în semn de salut.
– Ben-cel-Iute, Blend ne-a adus niște vești proaste, spuse Paran.
– Știu, căpitane. Mi-am divizat trupa, ca să nu fim surprinși toți laolaltă. Voi atrage atenția asupra mea, chiar aici.
– Stai puțin, mormăi Dujek. Trupa aceea nu e trupă și, ceea ce e mai rău, știi asta. În al doilea rând, nu ești mag de luptă. Dacă te pierdem de la început...
Vrăjitorul ridică din umeri.
– Mare Căpetenie, doar pe mine mă ai. O să le dau de furcă o vreme.
– Voi da ordin Arzătorilor de Poduri să te păzească, spuse Paran, ne-am realimentat cu muniție.
– E generos, interveni Dujek. Jumătate de ladă și mai toată e pentru lupta de aproape. Dacă dușmanii ajung îndeajuns de aproape pentru a o folosi, ești mult prea expus la vreo săgeată care te țintește, vrăjitorule. Nu-mi place situația asta, dar deloc.
– Nici mie, îi răspunse Ben-cel-Iute.

Rămase în așteptare. Auzi scrâșnetul din dinți al Marii Căpetenii.
– Căpitane, spuse Dujek.
– Ordin, domnule.
– Explozivii de mare putere sunt plasați? Putem face dealul ăsta să se surpe?
– Hedge a spus că totul e aranjat, Mare Căpetenie. Putem îngropa toate tunelurile și putem rade toate tranșeele.
– Atunci putem să ne retragem și să îi lăsăm pe pannioni să recucerească un dezastru fumegând, care nu le va folosi la nimic.
– Am putea, domnule.
– Asta înseamnă că am traversat un continent întreg doar pentru a ne retrage din prima luptă.
– O retragere temporară, domnule, obiectă Paran.
– Ori le putem da o lecție... ucigând, să zicem, zece mii de Beklites, zece-doisprezece magi și un Septarh. Probabil cu pierderea acestei armate, inclusiv a lui Ben-cel-Iute. Domnilor, e un schimb cinstit?
– Tu hotărăști dacă... începu Paran să spună, dar Dujek îl întrerupse.
– Nu, căpitane. Nu eu. De data asta, nu.
Ben-cel-Iute îl privi în ochi pe Dujek.
I-am promis lui Burn. Eu și căpitanul aveam planuri. Ca să păstrăm totul, voi spune nu pe dată. Și aruncăm tranșeele în aer, după aceea plecăm. Însă eu sunt doar un soldat. Arzător de Poduri. Și adevărul brutal este că, din punct de vedere tactic, e un schimb cinstit. O facem pentru Whiskeyjack. Pentru asediul care va urma. Salvăm vieți. Aruncă o privire spre Paran și citi aceleași gânduri în ochii lui. Vrăjitorul se întoarse din nou spre Dujek.
– Mare Căpetenie, schimbul e cinstit.
Dujek duse mâna la vizieră și o coborî.
– În regulă, să trecem la treabă.
Ben-cel-Iute îi urmări pe cei doi plecând, apoi oftă.
– Blend, ce dorești?
– Domnule.
– Femeie, nu mă lua cu „domnule“. Vrei să te alături plutonului tău cât mai curând ori ții să vezi de aproape cum voi pieri?
– Mă gândeam să... să-ți dau o mână de ajutor.
Îngustându-și ochii, se întoarse spre ea.

– Cum?
– Păi... Scoase o pietricică pe care o avea atârnată la gât. Am luat amuleta asta acum câțiva ani.
Vrăjitorul ridică din sprâncene.
– Și ce poate face pietricica aceea, Blend?
– Mă ajută să mă concentrez asupra... și pare să dea roade.
– Și de unde ai căpătat-o?
– Mi-a dat-o un negustor bătrân, la Pan'potsun.
Ben-cel-Iute zâmbi.
– Păstreaz-o, fetițo.
– Dar...
– Dacă nu ai purtat-o, n-ai mai fi Blend, nu-i așa?
– Cred că nu. Doar că...
– Întoarce-te la plutonul tău. Și spune-i lui Picker să-și țină grupați băieții și fetele și să nu se implice în luptă – trebuie să rămâneți pe flancul îndepărtat, să urmăriți orașul. Dacă apar brusc condorii, vă întoarceți imediat la mine.
– Am înțeles, domnule.
– Atunci, du-te.
Blend se îndepărtă în fugă.
Să fiu al naibii. Fata asta a cumpărat o pietricică fără nicio valoare de la un escroc Gral și, brusc, devine invizibilă. Un talent necizelat, dar pur, pe care îl are în ființa ei, și ea nici măcar nu știe asta.

Ascunși sub frunze și tufișuri, Picker și plutonul ei aveau o imagine clară a legiunilor Pannion, ale căror prime rânduri ajungeau la poalele rampei fără copaci care ducea spre tranșee. O vrajă cenușie țesea un zid încâlcit în fața Beklites care scandau. Comandanții Clarvăzători-domin erau înconjurați de magie și înaintau pe jos către companiile lor, mărșăluind în susul pantei cu un aer inexorabil.
Pe un mal situat deasupra pannionilor, expus și stând singur, Ben-cel-Iute privi în jos. Cel puțin așa îi spusese Blend lui Picker – copacii din stânga ei îi blocau vederea.
Sinucidere. Știa că vrăjitorul era bun, dar asta doar pentru că nu ieșea în evidență și făcea totul pe la spate, din umbră, nevăzut. Nu era nici Tattersail, nici Hairlock sau Calot. În toți anii de când îl cunoștea, Picker nu-l văzuse niciodată dezvăluind un coridor și

apoi să îl dezlănțuie. Nu doar că nu-i stătea în obicei, dar nu avea capacitatea necesară, bănui ea.

Mare Căpetenie, ai scos din teacă arma nepotrivită pentru bătălia asta.

O mișcare neașteptată în primul careu Pannion. Urlete. Picker făcu ochii mari. Apăruseră demoni. Nu unul, ci șase – ba nu, șapte. *Opt*. Uriași, dominatori, bestiali, care se năpusteau prin șirurile masate de soldați. Sângele țâșni în jerbe. Membre zburară în aer.

Magii Clarvăzători-domin se întoarseră.

– La naiba, șopti Blend, aflată alături de Picker. Au înghițit armata.

Picker îi aruncă o privire.

– Ce tot spui acolo?

– Sunt iluzii, locotenente. Nu-ți dai seama?

– Nu.

– E vorba de nesiguranță – soldații nu știu ce vor înfrunta. Ben-cel-Iute se joacă cu temerile lor.

– Blend! Stai puțin! Pentru numele lui Hood, *cum* de ți-ai putut da seama?

– Nu știu sigur, dar am putut.

Clarvăzătorul-domin dezlănțui valuri de vrajă cenușie care se sparseră deasupra legiunii și trimise rădăcini șerpuitoare spre cei opt demoni.

– Asta ar trebui să-i doboare, spuse Blend. Dacă Ben-cel-Iute ar ignora atacul, pannionii vor deveni bănuitori – să vedem cum – aha!

Magia țâșni ca un cuib zburător de vipere și se înfășură în jurul demonilor care urlau. Chinurile morții fură frenetice, iar zbaterile lor uciseră și schilodiră alți și alți soldați din jurul lor. Însă de murit, muriră unul câte unul.

Formația primei legiuni era total dezorganizată, iar cadavrele sfârtecate zăceau peste tot. Urcușul fusese zădărnicit, și regruparea soldaților avea să dureze mult.

– Uimitor ce se întâmplă când crezi, spuse Blend după o vreme.

Picker scutură din cap.

– Dacă vrăjitorii pot face așa ceva, de ce nu avem iluzioniști în fiecare pluton?

– Asta dă roade doar pentru că se petrece rar, locotenente. Pe de altă parte, trebuie să ai o măiestrie deosebită ca să poți imita

măcar un demon – cum naiba o fi reușit Ben-cel-Iute să facă opt...
Magii Clarvăzători-domin contraatacară. Un val pocnitor și rotitor se rostogoli în susul pantei, mursecând pământul, făcând cioturile copacilor să explodeze.
– Au! Să mergem!
O explozie ca un tunet zgudui solul și aerul.
– O, zei! A fost ucis! Aruncat în aer! Anihilat – să ne păzească Beru pe toți!
Picker privi soldatul care plângea cu hohote alături de ea, apoi se sili să privească încă o dată scena de pe pantă.
Din rândurile de soldați apăru un alt Clarvăzător-domin călare pe un cal sur de luptă. Vraja dansa pe armura lui, palidă, licărind pe securea cu două tăișuri pe care o ținea în mâna dreaptă.
– O, șopti Blend. Asta e o iluzie foarte inteligentă.
El se apropie de unul dintre magii camarazi.
Care se întoarse.
Securea zbură din mâna călărețului, lăsând în urma ei sclipiri de gheață suspendată. Care își schimbă forma, înnegrindu-se, răsucindu-se, întinzând membre negre ca miezul nopții, terminate cu gheare.
Victima scoase un răcnet când fu lovită de spectru. Magia-morții străbătu prin țesătura protectoare de vrajă haotică precum un vârf de suliță printr-o armură din zale, și pătrunse în pieptul omului.
Spectrul reapăru chiar în clipa în care Clarvăzătorul-domin se prăbuși – prin capul acoperit de coif, cu o explozie de fier, oase, sânge și creier – prinzând în degetele negre cu gheare sufletul omului – ceva care scoase o lumină puternică, radiind groază. Aplecat asupra trofeului său, spectrul zbură în zigzag spre pădure. Și dispăru în întuneric.
După ce își aruncase înfiorătoarea armă, călărețul își înfipsese călcâiele în coastele calului. Lovind cu copitele, uriașul animal își schimbă brusc direcția și doborî un al doilea Clarvăzător-domin pe care îl călcă în picioare și, peste câteva momente, în aer țâșniră bucăți de noroi îmbibate de sânge.
Vraja se rostogoli spre călăreț.
Care își mână calul înainte. O despicătură zdrențuită se căscă în fața lor, iar calul și călărețul dispărură în ea. Ruptura se închise preț de o clipă, după care năvăli magia haotică. Vraja învârtejită

scoase un plesnet ca de fulger, căscând un crater mare în panta dealului.
Antsy o bătu pe Picker pe celălalt umăr.
– Uite! Mai jos! Legiunile din spate!
Locotenentul se întoarse. Și văzu soldații care rupeau rândurile și se împrăștiau, dispărând pe panta împădurită aflată de o parte și de alta a rampei.
– La naiba, cineva s-a deșteptat.
– Deșteptarea nu e totul – vor da peste noi!
Paran îl văzu pe Ben-cel-Iute reapărând pe mal, ieșind împleticindu-se dintr-un coridor; din armura de piele pârjolită ieșea fum din belșug. Cu câteva clipe înainte, căpitanul crezuse că omul fusese anihilat când un val trosnind de magie haotică izbise ca un baros în malul de pământ pe care vrăjitorul îl alesese drept poziție de luptă. Flăcări cu limbi gălbui încă ardeau în solul frământat din jurul lui Ben-cel-Iute.
– Căpitane!
Paran se întoarse și văzu un pușcaș urcând panta unei tranșee spre el.
– Domnule, am primit rapoarte – legiunile urcă printre copaci!
– Marea Căpetenie știe?
– Da, domnule. Îți trimite o companie ca să păstrezi poziția.
– Prea bine, soldat. Du-te la el și cere-i să transmită ordinul către soldați. Acolo jos am un pluton – vor urca din fața dușmanilor, probabil în fugă.
– Am înțeles, domnule.
Paran îl urmări pe pușcaș plecând grăbit. Apoi își privi soldații aflați în ascunzișuri. Erau foarte greu de văzut – umbrele jucau nebunește pe deasupra pozițiilor acestora, umplând gropile și tranșeele care le legau. Căpitanul își întoarse capul brusc spre Ben-cel-Iute. Vrăjitorul se ghemuise la pământ, devenind aproape invizibil sub umbrele învârtejite.
Pământul de sub întărituri se zvârcoli și începu să fiarbă. Roci și bolovani ieșeau din stratul superficial de sol, scrâșnind și plesnind, izbindu-se unul de altul, iar apa de pe suprafețele lor sfârâia, devenind abur, care înveșmânta masa de piatră în creștere.
Două coridoare dezvăluite – nu, trebuie să fie trei – pentru că bolovanii aceia sunt încinși până la roșu.

Umbre alunecară pe mal și curseră printre și pe dedesubtul bolovanilor care se acumulau.
Înalță grohotiș – pe care dușmanii nu-l vor observa... decât prea târziu.
Jos, printre copaci, Paran reuși să vadă mișcări, șiruri dezlânate de pannioni care urcau spre ei. Fără linii alcătuite din scuturi, fără formații de tip țestoasă – în momentul în care aveau să fie atacați, pierderile în rândurile Beklites vor fi înspăimântătoare.
La naiba, pentru Abis, unde sunt Picker și plutonul ei?
Pe rampă, prima legiune se reașezase în formație și înainta din nou cu îndârjire, cu trei Clarvăzători-domin în frunte. Rețele de vrajă țeseau mantii protectoare în jurul lor.
În succesiune rapidă, trei valuri de magie porniră urlând în susul pantei. Primul se îndreptă spre Ben-cel-Iute, crescând ca putere pe măsură ce se apropia. Celelalte două se rostogoliră spre tranșeea din față, acolo unde se afla căpitanul Paran.
Acesta se răsuci.
– Toată lumea, la pământ! răcni el, apoi se lipi de sol.
Nu avea niciun rost, știa prea bine. Nici avertismentul lui, nici faptul că se trântise la pământ nu ar avea nicio importanță. Întorcându-se pe pământul moale și umed, văzu valul rostogolitor apropiindu-se.
Primul dintre ele, îndreptat spre Ben-cel-Iute, ar fi trebuit să lovească deja, dar nu se auzi niciun sunet, nici zgomotul exploziei îngrozitoare... ci doar în josul pantei, cutremurând pământul și tremurând șerpuit printre copaci. Urlete îndepărtate.
Nu reuși să își dezlipească privirea de la magia care se năpustea spre el.
În calea ei – cu câteva clipe înainte de a ajunge la Paran și la soldații lui – o explozie de întuneric, o sfâșiere a aerului însuși, o tăietură de-a latul întregii lățimi a rampei.
Vraja se azvârli în coridor cu o șoaptă sfârâitoare.
Încă o detonare, mult mai jos, între legiunile masate.
Primul val fu urmat de al doilea.
Un moment mai apoi, când răsună cu ecou cea de-a treia explozie, coridorul se îngustă, apoi dispăru.
Nevenindu-i să creadă, Paran se întoarse și mai mult, până îl putu vedea pe Ben-cel-Iute.

Vrăjitorul construise un zid din piatră vibrantă în fața lui, care începu să se miște printre umbrele curgătoare, aplecându-se, alunecând și împingând humusul din fața sa. Brusc, umbrele porniră în goană în josul pantei, printre copaci, într-un val copleșitor și derutant. Apoi urmară bolovanii – o avalanșă care bubui, luă cu sine copaci, pornind ca un lichid spre șirul neregulat de soldați care urcau panta.

Nici cei care văzură ce îi izbea nu avură timp decât să urle. Alunecarea continuă să capete amploare, făcând să dispară orice semn de Beklites de pe acel flanc, până când Paran avu impresia că întregul povârniș al dealului era în mișcare, iar sute de copaci spintecau aerul în timpul prăbușirii.

Pe flancul opus explodară ascuțișuri, care îi atraseră atenția căpitanului. Beklites de pe acea latură ajunseseră la marginea tranșeei. După ploaia ucigașă de ascuțișuri, malazanii urcară puhoi pe acea latură și alcătuiră o linie zbârlită pe coama malului. Între ei, se găseau pușcași înarmați cu arbalete de asalt.

Beklites care se zbăteau să urce panta muriră cu zecile.

Apoi, de la mică distanță, vraja se năpusti spre linia de malazani. Trupurile explodară în interiorul focului cenușiu.

În timp ce magia pestilențială se risipi, Paran nu văzu pe mal decât cadavre mutilate. Beklites urcară șuvoi. Deasupra capului, un condor care trăgea după el flăcări cenușii urcă treptat spre înaltul cerului.

O flotilă de Moranthi Negri țâșni să îl intercepteze. Douăzeci de soldați slobozіră săgeți de arbaletă către pasărea uriașă. Fulgere cenușii țâșniră dinspre condor, carbonizând proiectilele. Un val zvârcolitor izbi cerul și îi mătură pe Moranthii Negri. Armurile și carnea explodară.

Ben-cel-Iute se apropie împleticindu-se de Paran și curăță noroiul din fața căpitanului, până când apăru un petic de pământ dezgolit.

– Ce faci?

– Desenează pasărea aceea blestemată, căpitane! Cu degetul – *desenează o carte de joc!*

– Dar nu pot.

– *Desenează!*

Paran își târî degetul arătător înmănușat prin pământul umed, începând cu un cadru rectangular. În timp ce încerca să schițeze conturul aproximativ al condorului, mâna începu să îi tremure.
– Asta e o nebunie – nu va da roade – o, zei, nu știu să desenez!
– Ai terminat? Asta e tot?
– Pentru numele lui Hood, ce vrei?
– Foarte bine! spuse răstit vrăjitorul.
Făcu o mână pumn și lovi imaginea.
Din cer, condorul demonic începuse să coboare în picaj.
Brusc, aripile lui începură să bată nebunește, ca și cum nu ar fi putut găsi aer care să îl susțină. Creatura se prăbuși drept spre pământ.
Ben-cel-Iute sări în picioare și îl ridică pe Paran.
– Hai! Căpitane, scoate-ți sabia!
Cu vrăjitorul în frunte, goniră de-a lungul malului spre tranșeea invadată, locul în care aterizase condorul.
Câteva momente mai apoi alergau printre fragmente de armuri din care ieșeau aburi de carne fumegândă – tot ce mai rămăsese dintr-o companie de malazani. Primul val de Beklites își croiseră drum spre cea de-a doua tranșee și erau încleștați într-o luptă îndârjită cu infanteria grea a lui Dujek. Spre dreapta lui Paran și a lui Ben-cel-Iute, în josul pantei, cel de-al treilea val se afla la mai puțin de treizeci de pași depărtare.
– Un alt Clarvăzător-domin! răcni Ben-cel-Iute trântindu-l pe Paran la pământ.
Vraja porni dinspre cea de-a doua linie de Beklites și se năpusti spre cei doi bărbați.
Blestemând, Ben-cel-Iute se răsuci pe o parte.
– Ține-te bine, căpitane!
În jurul lor se deschise un coridor.
Și ajunseră brusc sub apă, iar armurile îi traseră spre beznă.
Exact pe deasupra lor trecu o lumină cenușie, sălbatică și nemiloasă, o bubuitură tunătoare care cobora clar spre ei.
Apa explodă, azvârlind valuri în toate părțile, iar rădăcini dure îl loviră pe Paran în coaste. Tușind și gâfâind, căpitanul încercă să se agațe de noroi.
Mâna cuiva îl prinse de o curea a centurii și începu să îl târască pe solul îmbibat de apă al pădurii.
– Unde ți-e sabia?

Paran reuși cu greu să își încordeze mușchii și se ridică nesigur în picioare.
– Sabia? Nenorocitule! Era să mă înec!
– La naiba! exclamă vrăjitorul. Ai face bine să speri că pasărea aceea este încă năucită.
O privire ucigătoare îi dezvălui lui Paran starea jalnică a lui Ben-cel-Iute – sânge ce-i șiroia din urechi, nas și gură. Armura lui din piele plesnise de-a lungul tuturor cusăturilor. Își coborî privirea și văzu că și armura lui întărită era la fel de deformată. Se șterse la gură – iar când își îndepărtă mănușa de pe față văzu că era mânjită de sânge.
– Mai am pumnalul pentru înjunghiat porci.
– Scoate-l, cred că suntem aproape de...
În față, printre copaci, crengile rupte acopereau solul. Din pământ se înălța fum.
Apoi Paran văzu pasărea – simțindu-se strâns de braț, căpitanul își dădu seama că și vrăjitorul observase masa întunecată aflată în umbrele dintr-o parte a drumului, o masă care emitea o lumină slabă când se mișca.
Luciul gâtului de culoare gri-deschis, sticlirea unui cioc încovoiat. Cârcei de vrajă, dansând, înălțându-se.
Paran nu mai șovăi, și se repezi pe lângă vrăjitor, scoțându-și pumnalul din teacă.
Creatura era uriașă, având corpul de mărimea unei femele de bhederin, iar gâtul se înălța ca un șarpe dintre umerii strânși.
Venind din spatele lui, ceva șuieră în trecere peste Paran – un spectru, având degetele cu gheare desfăcute pentru a atinge condorul.
Creatura scoase un șuierat, se strânse, apoi capul ei țâșni în sus.
Vraja scoase o lumină orbitoare.
Spectrul dispăru.
Paran se îndepărtă brusc de capul condorului. Apoi lovi cu lama lungă a pumnalului în jos, adânc, în spatele fiarei. Simți că lama fusese deviată de șira spinării și blestemă.
Un țipăt ascuțit, o fulgerare de mișcare întunecată, o înfoiere de pene. Ciocul încovoiat îi provocă o durere sfâșietoare de-a lungul tâmplei – simți smulgerea cumplită a urechii, jerba sângelui coborând de-a lungul gâtului.

Conștiința i se fragmentă într-o explozie de furie bestială, care crescu în el.
Aflat la zece pași, stând în genunchi – prea zdrobit pentru a putea face altceva decât să urmărească – Ben-cel-Iute se uita incredul cum se zbăteau cele două siluete încleștate în luptă. Paran era aproape invizibil în Copoiul țesut din umbre, care se zvârcolea. *Nu e Soletaken, ci o combinație. Acestea sunt două creaturi – bărbat și fiară – întrețesute... cumva. Iar puterea este a Umbrei. Kurald Emurlahn.*
Cu fălcile masive și caninii lungi cât un deget, Copoiul smulgea bucăți din condor, săpând o dâră lată în susul umerilor creaturii, spre gât. La rândul lui, demonul lovea mereu cu pliscul în animal – astfel că flancurile lui erau zdrențuite și sângerau abundent.
Pământul se cutremura sub cele două fiare. O aripă se întinse și izbi într-un copac. Osul și lemnul plesniră simultan. Condorul scoase un țipăt.
Ciotul rămas din arbore – înalt până la genunchi – tresări în sus și în jos, țintuind aripa care se mișca nebunește, apoi zdrobi brațul când trunchiul căzu din nou, departe de cei doi combatanți, prăbușindu-se cu o adevărată furtună de crengi și scoarță.
Fălcile Copoiului se închiseră pe gâtul condorului.
Vertebrele pocniră.
Capul creaturii se prăbuși pe spate și căzu cu un bufnet pe solul frământat al pădurii.
Umbrele Copoiului triumfător licăriră – fiara dispăru. Paran se rostogoli, îndepărtându-se de corpul păsării moarte.
Ben-cel-Iute abia reuși să distingă bărbatul din cauza cărnii sfârtecate și a sângelui. Vrăjitorul făcu ochii mari când silueta înfiorătoare se ridică încet în picioare. Pielea de-a lungul tâmplei drepte îi atârna, desprinsă de pe os. Jumătate din urechea de pe acea parte dispăruse, tăiată într-o linie curbă din care șiroia sânge.
Paran își înălță capul și întâlni privirea vrăjitorului.
– Ce s-a întâmplat?
Împingându-se, Ben-cel-Iute se ridică în picioare.
– Vino cu mine, căpitane. Mergem pe un coridor spre un vraci.
– Un vraci? întrebă Paran. De ce?
Vrăjitorul se uită în ochii căpitanului, fără să vadă semne că era conștient câtuși de puțin de situație.

– În fine. Ben-cel-Iute îl luă pe Paran de un braț. Să mergem.

Picker își croi drum prin tufișuri până ajunse să vadă solul pădurii de dedesubt. Nu zări pe nimeni. După trecerea Beklites pe sub ele cu jumătate de bătaie de clopot în urmă nu rămăseseră decât urme înnoroite.
Exploziile de vrajă care loviseră legiunile la baza rampei nu continuaseră – iar acesta era un motiv de îngrijorare. Se speriaseră și mai mult din cauza avalanșei, dar calea urmată de aceasta îi ocolise cu mai bine de o sută de pași. Ca și cum Ben-cel-Iute ar fi știut unde ne aflăm. Oarecum. Lucru și mai puțin credibil, blestematul de vrăjitor a reușit să țină sub control scurgerea unei treimi din versantul muntelui. Aș crede asta doar dacă ar fi apărut vreo șase magi ca să îi dea o mână de autor. Ori un zeu...
Străbătută de acel gând care îi dădu fiori, începu să coboare din copac. Mai devreme existaseră condori pe cer și cel puțin unul atacase pozițiile defensive ale malazanilor. Pentru scurtă durată. Nu avea habar unde dispăruseră ceilalți.
Nu aici, slavă lui Hood.
Își dădu drumul din copac de la înălțimea unui stat de om și ateriză pe sol cu un zăngănit al armurii.
– Foarte subtil.
Picker se răsuci.
– Să te ia naiba, Blend.
– Sst, șefu'.
– Știi cumva unde sunt ceilalți?
– Mai mult sau mai puțin. Vrei să dau adunarea?
– Ar fi bine.
– Și după aceea?
Al naibii să fiu dacă știu, femeie.
– Fă bine și adu-i aici, Blend.
– Am înțeles.

Paran se trezi în miros de vomă și, judecând după gustul pe care îl avea în gură, își dădu seama că era a lui. Gemând, se rostogoli pe o parte. Era întuneric. Auzi glasuri înfundate în apropiere. Simți, fără să reușească însă să vadă, că în tranșeea în care se trezise erau și alți oameni.
Alte... victime.

O siluetă masivă, lată, se apropie de el.
Paran duse o mână la tâmplă și se crispă de durere când atinse firele din maț înnodate cu vârfurile degetelor. Pipăi cu fereală lungimea rănii, până la bandajele umede care îi acopereau urechea.
– Căpitane?
– Tu ești, Mallet?
– Eu, domnule. Tocmai am reușit să ne întoarcem.
– Și Picker?
– Plutonul e încă în viață, domnule. Oamenii s-au ales cu câteva zgârieturi la urcare, dar nimic nu ne-a încetinit prea mult.
– De ce e atât de întuneric?
– Nu avem torțe, domnule. Nu avem voie. Așa a ordonat Dujek – ne adunăm.
Ne adunăm. Nu, întreabă asta mai târziu.
– Dujek e în viață? Dintre ultimele lucruri pe care mi le aduc aminte, încercuiserăm un condor doborât.
– Da, și din câte am auzit, tu ai jumulit gâsca aceea, căpitane. El te-a adus aici, și vracii te-au cusut... să vedem cât de bine. Superficial, cred că te vei bucura să auzi asta, dar am reușit să-ți întregesc chipul.
Paran se ridică încet.
– Sunt o mulțime de soldați în jurul meu care au nevoie de atingerea ta vindecătoare mai mult decât mine, Mallet.
– Adevărat, domnule, doar că Dujek a spus să...
– O să-mi suport cicatricele, vraciule. Vezi ce poți face pentru răniți. Ascultă, unde îi pot găsi pe Marea Căpetenie și pe Ben-cel-Iute?
– La cartierul general. În încăperea aceea spațioasă.
– O știu. Paran se ridică și rămase o clipă nemișcat, până îi trecu starea cumplită de greață. Acum, o întrebare mai importantă: unde mă aflu?
– În tranșeea principală, domnule. O iei la stânga, și cobori.
– Mulțumesc.
Căpitanul se strecură încet printre șirurile de pușcași răniți. Își dădu seama că lupta fusese crâncenă – dar nu chiar atât de urâtă precum ar fi putut fi.
Gărzile de corp untane ale lui Dujek stăteau de pază la intrarea în tunel. Judecând după atitudinea lor, erau pregătiți să-și scoată

săbiile. Fără să scoată niciun cuvânt, ofițerul lor îi făcu semn să treacă.
După treizeci de pași, Paran ajunse la încăpere.
Marea Căpetenie Dujek, Ben-cel-Iute și locotenentul Picker stăteau la masa hărților având deasupra capetelor un mic felinar atârnat de tavanul cu grinzi din lemn. Toți trei se întoarseră când căpitanul intră.
Dujek se strâmbă.
– Nu te-a găsit Mallet?
– Ba da, Mare Căpetenie. Mă simt bine.
– Flăcău, te-ai umplut de cicatrice.
Paran ridică din umeri.
– Așa, ce s-a întâmplat? Beklites nu agreează bătăliile nocturne?
– S-au retras, îi răspunse Dujek. Și, înainte de a întreba, nu, nu pentru că am fost noi prea tari – ar fi putut străpunge, iar dacă ar fi făcut-o, noi ar fi trebuit să gonim prin pădure și în clipa asta – adică puținii dintre noi capabili să mai respire. Numai că și unul dintre condorii lor a venit după noi. Stăteam aici, căpitane, și încercam să ne dăm seama de ce am scăpat atât de ieftin.
– Există vreun răspuns la asta, domnule?
– Doar unul. Credem că Whiskeyjack și Brood se apropie cu repeziciune. Clarvăzătorul nu vrea ca forțele lui să fie angajate împotriva noastră la sosirea lor. Pe de altă parte, nu dorește să piardă și alți condori.
– Unul a fost mai mult decât suficient, mormăi Ben-cel-Iute.
Starea de epuizare îl făcea pe vrăjitor să arate îmbătrânit, aproape încovoiat când se aplecă peste masă sprijinindu-se în mâini, cu ochii înroșiți și lăcrimoși ațintiți asupra tăbliei scrijelite.
Întristat de acea imagine, Paran își mută privirea spre Marea Căpetenie.
– Mallet a spus că ai ordonat adunarea, domnule. Cum locotenentul Picker este aici, presupun că ai pregătit ceva anume pentru Arzătorii de Poduri.
– Așa e. Dar te așteptam pe tine, căpitane.
Paran dădu din cap și nu spuse nimic.
– Tranșeele astea nu pot fi apărate, spuse Dujek cu glas gros. Aici suntem prea expuși. Doi sau trei condori ne-ar putea distruge pe noi – dar și pe Moranthii Negri. Și nu vreau să risc trimițând mesageri Moranth către Whiskeyjack – păsările Clarvăzătorului i-au făcut fărâme pe ultimii înainte de a apuca

să parcurgă o zecime de leghe după ce s-au îndepărtat de versantul muntelui. Atât de aproape de Coral, se pare că vor să zboare noaptea. Iar Ben-cel-Iute nu mai este în stare să încerce contactarea prin magie a lui Whiskeyjack. De aceea, nu mai așteptăm.
Mergem în Coral. Din cerul nopții, direct pe străzile orașului.
– Am înțeles, Mare Căpetenie. Iar Arzătorii de Poduri sunt primi care vor pătrunde, domnule?
– Primii intrați… spuse Dujek, dând rar din cap.
Și ultimii ieșiți.
– Trebuie să loviți direct fortăreața. Să faceți o bortă în zidul incintei. Moranthii Negri vă vor duce cât de aproape se poate.
– Domnule, spuse Paran, dacă Brood și Whiskeyjack nu sunt chiar atât de aproape cum crezi…
Dujek ridică din umeri.
– Căpitane, așa cum am spus mai devreme, locul ăsta nu este potrivit să îl așteptăm pe unul sau pe celălalt. Vom pătrunde cu toții – primul meu val va sosi la o bătaie de clopot în urma ta.
Asta ne-ar putea azvârli într-un cuib de vipere…
– Atunci, eu și locotenentul ar trebui să pregătim plutoanele.
– Întocmai. Îl vei avea pe Ben-cel-Iute cu tine, iar magii – trupa lui – revin la plutoanele lor. Hedge și restul geniștilor au fiecare câte șase explozivi, zece pocnitori și douăzeci de penetrante – trebuie să străpungeți acel zid, după care vă retrageți. Să nu porniți în căutarea Clarvăzătorului, ai înțeles?
– Am înțeles, Mare Căpetenie.
– Bine, voi trei, duceți-vă.

Când zorii erau la aproape două bătăi de clopot depărtare, cenușii, cețurile plutiră la mică înălțime prin zona de parcuri aflate la miazănoapte de Coral, întinzându-și tentaculele spre câmpia aflată mai departe.
Korlat călări spre locul în care stătea Whiskeyjack, sub creasta delimitată de copaci, care marca începutul zonei de parcuri, și își opri calul alături de al lui.
Malazanul nu ezită nicio clipă.
– Ce a spus?
– Lucruri destul de ciudate, Whiskeyjack. Scuze oficiale din partea lui și a lui Brood. Își oferă cu umilință atât sabia, cât și

priceperea tactică, așa cum a numit-o. Recunosc, asta mă... neliniștește.
Whiskeyjack ridică din umeri.
– Aștept cu plăcere orice sfat din partea lui Kallor.
Observă, dar preferă să ignore expresia de neîncredere a lui Korlat.
– Urmează-mă, spuse după o clipă malazanul.
Își îndemnă calul să pornească înainte, pe drumul negustorilor, care șerpuia printre dumbrăvi și peste luminișuri cu pante line.
Ținându-și capetele plecate cât merseră la trap mărunt, caii lor se împiedicară deseori din cauza întunericului. După câtva timp, ajunseră la o altă culme, aceasta fiind dezgolită, fără copaci. Dincolo de ea, crescând pe măsură ce se apropiară, se vedea orașul Coral, construit în trepte, care erau dezvăluite de reflecțiile estompate ale luminilor de torțe de pe străzile lui. Masa întunecată a fortăreței era o prezență neclară, ghemuită deasupra ultimei trepte vizibile.
Ajunseră pe culme și se opriră.
Korlat studie dispunerea terenului dinaintea lor. Câmpul de bătălie din fața zidului orașului avea o lățime de o șesime de leghe, iar peste șanțul din apropierea zidului era un singur pod din piatră. La jumătate de leghe spre apus se înălța semeț un munte împădurit, versantul dinspre ei fiind învăluit în ceață sau fum.
– Da, spuse Whiskeyjack, urmărindu-i privirea, de acolo au venit exploziile de vrajă. Dacă aș fi Clarvăzătorul, acolo mi-aș poziționa armata pentru a zădărnici asediul.
– Iar Dujek le-a dejucat planurile.
– Cred că e acolo. Probabil că a fost respins sau înconjurat – magia aceea pe care am văzut-o iluminând cerul era cel mai probabil a pannionilor. Cred că Ben-cel-Iute trebuie să fi fost copleșit. Cred că Dujek a suferit o înfrângere, Korlat. Trebuie să abatem atenția Clarvăzătorului de la acel munte, ca să îi oferim Marii Căpetenii timp să se regrupeze.
Ea se întoarse spre el, rămase tăcută un moment, apoi spuse:
– Soldații tăi sunt morți de oboseală, Whiskeyjack.
Ca și tine, iubitul meu.
– Cu toate astea, la venirea zorilor, ne vom alinia pe culme cu clanul Ilgres în stânga, iar pe Taur și Fețele lui Albe în dreapta. Îi aruncă o privire. Recunosc, gândul la cealaltă... formă pe care o

capeți mă alarmează. Însă dacă tu și Orfantal puteți ajunge în cer...
– Whiskeyjack, eu și fratele meu am discutat deja problema. El va zbura spre Dujek. Probabil că prezența lui îi va opri pe condorii Clarvăzătorului.
– Mai curând îi va atrage ca un magnet, Korlat. Dacă ați fi împreună, protejându-vă unul pe celălalt...
– Chiar și singuri, nu putem fi izgoniți cu ușurință. Nu, Dujek are nevoie mai mare de noi. Voi lua forma mea de Soletaken și îți voi proteja forțele. Orfantal va porni spre munte. În cel mai rău caz, va reuși să vadă dispunerea Marii Căpetenii și a armatei lui.
Korlat văzu mușchii fălcii încordându-se pe sub barba lui Whiskeyjack. Într-un târziu, el oftă și spuse:
– Mă tem pentru tine, Korlat, vei fi singură deasupra noastră.
– Cu neamurile mele aflate între soldații tăi – toți magi, iubitule – nu mă voi simți chiar atât de singură cum îți închipui.
Whiskeyjack apucă frâul.
– Ai simțit ceva în legătură cu lordul tău?
Ea clătină din cap.
– Asta te tulbură? Nu, nu e nevoie să-mi răspunzi.
Adevărat, nu pot ascunde multe față de tine.
– Am face bine să ne întoarcem, continuă Whiskeyjack.
Își îmboldi caii.
Dacă ar mai fi continuat discuția preț de șase bătăi de inimă, cu vederea ei supranaturală, Korlat ar fi văzut prima escadrilă de Moranthi Negri înălțându-se de pe panta împădurită a muntelui, alcătuită din patruzeci de quorli, și, zburând la mică înălțime, îndreptându-se cu iuțeală spre oraș.
Șase bătăi de inimă în care moneda lui Oponn se învârti...
O singur răsucire lenevoasă...
De la o doamnă spre Lord.

Zidul orașului trecu fulgerător pe sub ei, la mai puțin de un stat de om. După ce îl lăsară în urmă, Moranthii își îndemnară quorlii să zboare și mai jos, se strecurară pe un bulevard, printre clădiri, zburând sub linia acoperișurilor. Un viraj strâns la o intersecție făcu escadrila să se îndrepte spre fortăreață.
Chinuindu-se să ignore usturimile cumplite provocate de cusăturile de pe față, Paran riscă să privească în jos. Pe stradă se vedeau movile de ospăț, multe dintre ele aruncând o lumină

roșiatică difuză și fiind învăluite în fum. Flăcările puținelor torțe fixate pe clădiri lăsau să se vadă pietrele de pavaj pline de gunoaie. După câte se părea, dedesubtul lor, orașul dormea – nu văzu niciun paznic sau soldat.
Își îndreptă atenția către fortăreață. Zidul exterior era înalt și bine fortificat – în orice caz, mai rezistent decât cel care înconjura orașul. Structura principală de dincolo de el era construită mai mult din piatră nefasonată decât prelucrată. Fortăreața fusese scobită într-un versant.
Garguie monstruoase erau aliniate la marginea acoperișului neregulat, negre și ghemuite, forme întunecate profilate pe fundalul cerului nopții.
Apoi, Paran văzu unul mișcându-se.
Condori. Oh, acum am nimerit în Abis. Îl bătu pe umăr pe Moranth și împunse cu degetul spre stradă. Ofițerul dădu afirmativ din cap.
Ca unul, toți quorlii care îi transportau pe Arzătorii de Poduri țâșniră în jos, planară doisprezece pași la înălțimea taliei deasupra străzii, apoi, cu o singură îndoire a aripilor, se așezară pe sol.
Soldații săriră din șei și căutară umbrele pentru a se adăposti.
Moranthii și quorlii lor se avântară din nou spre cer, rotindu-se pentru a face zborul înapoi. Ghemuit la intrarea unei alei întunecate, Paran așteptă ca plutonul să se strângă în jurul lui. Ben-cel-Iute ajunse primul.
– Acoperișul fortăreței...
– Am văzut, mârâi Paran. Vrăjiorule, ai vreo idee?
– Căpitane, ce-ar fi să găsim o pivniță ca să ne ascundem? interveni Antsy.
Ben-cel-Iute se uită cu asprime la sergent, apoi privi în jur.
– Unde e Hedge?
Genistul ieși în față, mergând împleticit din cauza sacilor umflați din piele pe care îi purta pe umăr.
– Ai văzut vrăbiile alea blestemate? îl întrebă vrăjitorul, făcând o mișcare ciudată de ridicare a umărului stâng.
– Da. Avem nevoie de trăgători de elită pe coama zidului. Am douăsprezece săgeți cu ascuțișuri în loc de vârfuri. Dacă facem treaba bine, putem ucide tot atâtea păsări câte...
– Și-o să plouă cu carne de pasăre, îl întrerupse Spindle. Și o să avem pene arse.

– Asta e mai rău decât să-ți ardă cămașa din păr, Spindle?
– Tăcere, ordonă Paran. Gata, prindeți ancore pe zid și plasează-i acolo pe cei mai buni trăgători cu arbaleta. Hedge, găsește locul potrivit pentru plasarea mănunchiului de explozivi și pocnitori, dar repede – trebuie să ne sincronizăm perfect. Vreau să doborâm păsările acelea de pe acoperiș, nu în aer. Primul val al lui Dujek e probabil pe drum, așa că trebuie s-o luăm din loc.
Căpitanul îi făcu semn lui Picker să i se alăture. Se îndreptară spre zidul fortăreței.
Ajungând pe partea cealaltă a străzii, Picker ridică o mână și se ghemui la sol. Toți încremeniră.
Paran ajunse în spatele ei. Ea se aplecă puțin pe spate.
– Gărzi Urdomen, șopti ea. Poarta e la douăzeci de pași în stânga, bine iluminată...
– Gărzile sunt bine iluminate?
– Da.
– Ce idioți!
– Da, dar mă gândeam...
– La ce anume?
– Ne întoarcem și mergem înainte până ajungem la un colț al zidului. Lui Hedge îi plac colțurile.
– Deci lăsăm gărzile acolo unde sunt.
– Da, căpitane. Hood mi-e martor, în lumina aceea nu vor vedea absolut nimic. Și noi vom fi suficient de departe pentru ca ei să audă zgomotele făcute de ancore, asta dacă vor scoate vreun sunet.
– Așa speri tu.
– Domnule, toți poartă coifuri mari.
– În regulă, să facem ocolul.
– Un moment, domnule. Blend.
– Prezent.
– Rămâi aici. Stai cu ochii pe gărzi.
– Am înțeles.
Picker îi făcu semn cu capul lui Paran și porniră înapoi pe stradă. Membrii plutonului se rotiră și îi urmară.
În timp ce mergea, căpitanului i se păru că el era singurul care făcea zgomot – și încă prea mare. Cei treizeci de soldați din jurul lui erau tăcuți ca niște stafii. Se furișau de la o umbră la alta fără să se oprească.

După o șesime de bătaie de clopot, Picker se apropie din nou de strada din fața zidului fortăreței. Chiar în față se afla un turn de colț cu forme rectangulare, al cărui acoperiș avea un parapet masiv. Soldații se adunară în spatele locotenentului.
Paran îi auzi pe geniști șoptind binedispuși la vederea turnului.
– Ce frumos s-ar prăbuși...
– Ca un cartof pe un băț lung...
– Fixăm pocnitorile, bine? Dirijăm forțele astfel încât se întâlnească la un braț distanță în interiorul pietrelor de colț să...
– Tu-i povestești lu' bunicu' unde e borta cea drăgălașă, Runter? Ține-ți gura și lasă asta în seama mea și a lui Spin, ai înțeles?
– Spuneam și eu, Hedge.
Paran interveni.
– De ajuns, încetați. Arbaletele pe coamă, înainte de a face cineva ceva aici.
– Am înțeles, domnule, îl aprobă Hedge. Pregătiți ancorele, dragilor. Cei cu arbalete, aliniați-vă și săgețile cu ascuțișuri – hei, nu mă întrerupe, poartă-te civilizat, femeie!
Paran îl trase pe Ben-cel-Iute deoparte, la câțiva pași în spatele celorlalți.
– Avem doar douăsprezece săgeți explozive, vrăjitorule, murmură el. Și sunt cel puțin treizeci de condori.
– Nu crezi că atacul lui Dujek dincolo de zidurile orașului îi va atrage acolo?
– Sigur, și vor avea timp de ajuns ca să anihileze primul val, să lase câțiva dintre ei acolo în zbor pentru a întâmpina cel de-al doilea val, în vreme ce restul s-ar întoarce ca să se ocupe de noi.
– Căpitane, ai vreo idee?
– O a doua diversiune, care să atragă restul condorilor departe de Dujek și de Arzătorii de Poduri. Repede, ne poți duce printr-un coridor până pe acoperiș?
– Pe cine?
– Noi doi, desigur. Plus Antsy, Spindle, Detoran, Mallet și Trotts.
– Pot face asta, căpitane, dar aproape că am epuizat...
– Du-ne acolo, vrăjitorule. Unde e Spin? Paran privi înapoi către ceilalți și făcu un semn din cap când îl descoperi pe soldat. Așteaptă aici. Se grăbi să ajungă lângă Spindle, care se ghemuise alături de ceilalți geniști, întinse mâna și îl trase afară din grup. Hedge, va trebui să te descurci fără el.

Hedge zâmbi.
– Asta-i o ușurare pentru mine, căpitane.
– Ia vezi!
– Ține-ți gura, Spindle.
Paran îl trase spre locul în care aștepta Ben-cel-Iute.
– Ce idee ți-a venit? îl întrebă vrăjitorul când căpitanul ajunse lângă el.
– O clipă. Ben, condorii aceia – ce anume sunt de fapt?
– Nu știu sigur, domnule.
– Nu asta vreau să aud, vrăjitorule. Mai încearcă.
– Bine, cred că au fost cândva condori adevărați – mai mici, de mărime normală, mai precis. Apoi Clarvăzătorul a descoperit o modalitate de a-i îndopa cu...
– Auzi, să îndoape păsările! pufni Spindle.
Ben-cel-Iute întinse mâna și îl plesni.
– Spin, să nu mă mai întrerupi. Cu demoni, căpitane. Asta e posedare. Cu aspect de Haos, de aceea corpurile lor nu pot ține totul.
– Așadar, sunt deopotrivă păsări și demoni.
– Și unul este stăpân peste celălalt, bineînțeles.
– Bineînțeles. Și atunci, care dintre ele zboară?
– Păi, condorul. Ben-cel-Iute își miji ochii. Îi aruncă o privire lui Spindle, apoi surâse. Ei, poate...
– Ce puneți la cale voi doi?
– Spindle, ai la tine ceva muniție? îl întrebă Paran.
– Șase ascuțișuri.
– Bun, în caz că se întâmplă ceva rău.
Auziră o comandă șuierată a lui Picker și, întorcându-se, văzură șase soldați țâșnind până pe partea cealaltă a străzii, oprindu-se la baza zidului incintei. Aceștia își pregătiră ancore și frânghii.
– La naiba, nu mi-am dat seama cât de înalt e zidul – cum vor...?
– Mai uită-te o dată, domnule, îi spuse Ben-cel-Iute. Toes este cu ei.
– Și?
– Fii atent, domnule.
Magul plutonului își deschisese coridorul. Paran încercă să-și amintească specialitatea soldatului, dar se lămuri imediat văzând apariția fumegândă a douăsprezece fantome care plutiră în jurul lui Toes. Paran mormăi încet:
– Dacă sunt cei care se prăbușesc...

– Nu, sunt spirite locale, căpitane. Mereu se întâmplă ca oamenii să cadă de pe ziduri, și cum fortăreața are mai bine de câteva sute de ani, numărul lor e mare. În orice caz, mai toate fantomele au... un singur gând. Ultimul lucru pe care și-l amintesc este că se aflau pe zid, în patrulă sau făceau de pază, în fine. Așa că vor să se întoarcă acolo.
Paran urmări spiritele, șase dintre ele cărând cumva frânghii, târându-se în susul zidului. Celelalte șase întinseseră mâinile fantomatice și îl ridicară pe Toes, pornind spre coamă. Magul plutonului nu părea deloc încântat, pentru că picioarele i se legănau în gol.
– Credeam că mai toate coridoarele sunt otrăvite.
Ben-cel-Iute ridică din umeri.
– Hood a reacționat dur, căpitane. A curățat un spațiu...
Paran se încruntă, dar nu zise nimic.
Ajuns pe coama zidului, Toes preluă comanda, luând și plasând fiecare ancoră, fiind limpede că spiritele fie nu erau capabile de o asemenea precizie cu obiecte fizice, fie că nu voiau să o facă. Magul trebui să se lupte cu două dintre năluci pentru a smulge ancorele și frânghiile din mâinile lor. În cele din urmă, poziționă toate ancorele. Frânghiile se descolăciră și coborâră șerpuitor spre soldații care așteptau la baza zidului. Primii ostași înarmați cu arbalete începură să urce.
Îngrijorat, Paran aruncă o privire spre șirul de condori care înconjurau clădirea principală. Niciunul dintre ei nu se clintise.
– Slavă lui Hood că dorm adânc.
– Da, acumulează putere pentru ce va urma. Sunt adânciți în coridorul lor haotic.
Paran se întoarse și studie cerul întunecat dinspre nord-vest. Nimic. Oricum, era puțin probabil că ar fi putut să îi vadă. Vor veni la mică înălțime, așa cum făcuseră și mai devreme.
Următorii șase soldați cu arbaletele prinse de spate traversară strada și apucară frânghiile.
– Vrăjitorule, pregătește coridorul acela.
– E pregătit, căpitane.
Picker făcu brusc semne disperate în direcția lui Paran. Scăpând o înjurătură printre dinți, căpitanul se grăbi să i se alăture. Restul plutoanelor se retrăseseră departe de stradă.
– Căpitane! Apleacă-te și uită-te la poarta aceea.
Paran îi dădu ascultare.

Acolo era activitate. Porțile se deschiseseră și, unul câte unul, în șir indian, pe ea ieșeau războinici uriași cu aspect reptilian. *K'Chain Che'Malle – deși așa arată blestemățiile astea. Pe răsuflarea lui Hood.* Cinci, zece, cincisprezece, și mai sunt, mărșăluiesc prin oraș... către zidul de miazănoapte.
Și Dujek e pe cale să le cadă în brațe.
Se trase puțin înapoi și întâlni ochii lui Picker.
– Locotenente, trebuie să distragem atenția acelor creaturi blestemate.
Ea își frecă fața și aruncă din nou o privire spre restul plutoanelor.
– Șopârlele acelea strigoi sunt foarte iuți, dar cu atâtea alei și străzi... Se uită la Paran și dădu imediat din cap. Avem câteva ascuțișuri la îndemână – o să le dăm un motiv să pornească spre noi.
– Dar ai grijă să stai în frunte. Dacă poți, ține-i pe toți laolaltă.
– E cam greu – cred că va trebui să ne dispersăm, ca să creăm confuzie.
– Bine, dar încearcă oricum.
– Și tu, căpitane?
– Ben-cel-Iute și plutonul lui Antsy – urcăm pe acoperișul fortăreței. Vom organiza o diversiune pentru condori. Locotenente, ești la comanda Arzătorilor de Poduri.
– Am înțeles, căpitane. Așadar, cine crezi că va muri primul, tu sau noi?
– E cam devreme să mă pronunț.
Ea zâmbi.
– Pe jumătate din solda mea, căpitane, vom fi cu un pas în urma ta. Plata la Poarta lui Hood.
– S-a făcut, locotenente. Lasă-i pe Hedge și pe geniștii lui să arunce turnul în aer, găsește-i pe Blend și pe ceilalți și porniți.
– Am înțeles, domnule.
Paran dădu să se îndepărteze, dar Picker întinse o mână și îl apucă de braț.
– Căpitane.
– Ce e?
– Păi, pumnalele acelea de pe spinarea ta. De câtva timp s-au întors cu susul în jos. Țineam să știi asta.
Paran privi în depărtare.
– Mulțumesc, locotenente.

Ben-cel-Iute îi adunase pe Antsy și pe oamenii lui, mai puțin Hedge și Blend. Imediat ce Paran i se alătură, vrăjitorul dădu din cap și spuse:
– Să zici când, căpitane.
Paran aruncă o privire spre zidul incintei. Frânghiile atârnau moale. Pe coamă nu se vedea nimeni.
– Cât a trecut de când i-ai văzut ultima oară?
Vrăjitorul făcu un gest evaziv.
– Domnule, cred că sunt deja pe poziții. Se pare că Hedge aproape a terminat.
Paran coborî privirea și văzu geniștii echipei adunați într-un grup strâns și agitat la baza turnului.
– Au lucrat repede.
– Când se sperie de moarte, Hedge e iute ca fulgerul, domnule. Am face bine să...
– Da, deschide-ți coridorul. Îi aruncă o privire lui Antsy.
Sergentul, Detoran, Trotts și Mallet își coborâră vizierele coifurilor. Aveau armele scoase din teci. Spindle stătea ghemuit aproape de ei, cu un exploziv penetrant în mâna dreaptă.
– Stai puțin, Ben – i-ai spus lui Spin ce...?
– Da, domnule, și se descurcă de minune.
Spindle reuși să surâdă neconvingător.
– În regulă. Să mergem.
Portalul se deschise și răspândi întuneric pe stradă. Parau făcu ochii mari. *Kurald Galain. Ce...?*
– Urmați-mă! spuse Ben-cel-Iute șuierat, țâșnind în coridor.
Plutonul se azvârli înainte și fu înghițit. Paran se aruncă în urma lor.
Tranziția fu aproape instantanee. Căpitanul se împletici pe dalele alunecoase – se aflau pe acoperișul fortăreței, la treizeci de pași în spatele șirului de condori.
Douăsprezece dintre creaturile uriașe și demonice explodară brusc, împrăștiind carne și sânge pe acoperiș. Ceilalți tresăriră și se treziră ca unul. Slobozind țipete sfredelitoare, condorii își desfăcură aripile uriașe și se avântară în înalt.
Spindle își dezlănțuise deja coridorul, iar efectul se văzu instantaneu.
Condorii țipară îngroziți, aripile bătură tunător din cauza panicii, își răsuciră spasmodic gâturile în momentul în care fiara muritoare din fiecare corp – cuprinsă de o spaimă oarbă stârnită

de talentul ciudat al lui Spindle – începu să lupte cu demonul pentru a prelua comanda.
De-a lungul zidului incintei țâșniră săgeți de arbaletă, care pătrunseră cu zgomote surde în creaturile agitate.
Întreaga fortăreață se cutremură Paran se răsuci, văzând turnul din stânga lui prăbușindu-se, iar enormele metereze se aplecară spre stradă. Fumul apăru în valuri. Urmară strigăte când Arzătorii de Poduri, aliniați de-a lungul coamei zidului, se îndreptară spre frânghii.
Din străzile dinspre est se auziră ecouri de ascuțișuri – semn că Picker și restul Arzătorilor de Poduri luaseră prin surprindere coloana de K'Chain Che'Malle – iar urmărirea era în plină desfășurare.
Ben-cel-Iute îl trase aproape de el pe Paran.
– Demonii câștigă lupta!
Condorii se înălțau tot mai mult, îndepărtându-se tot mai mult de influența coridorului lui Spindle. Chiar dacă îi deranja că erau ciuruiți de săgeți, nu lăsau deloc să se vadă acest lucru. În jurul lor pocneau semne de vrajă.
– Căpitane, ne vor ataca, anticipă Ben-cel-Iute.
– Mai bine să ne atace pe noi decât pe Dujek. Le putem da de furcă o vreme, vrăjitorule?
– Celor mai mulți, da.
– Cum?
– Ei bine, pentru început, să fugim spre latura de miazăzi a clădirii.
Fuga? Asta e soluția?
– Atunci, să o luăm din loc.
Dincolo de zidul de apus al orașului, în apropiere de marginea țărmului zimțat și neregulat, din pământ se înălță, lenevos, un vârtej de praf care căpătă formă.
Încet, Tool își așeză sabia din cremene în cârligul ei de pe umăr, iar privirea lui lipsită de adâncimi ignoră cocioabele abandonate aflate de o parte și de alta a lui, îndreptându-se spre masiva barieră din piatră din fața lui.
Praful stârnit de vânt se putea ridica și pluti peste acel zid. Praful putea alerga în șuvoaie prin umplutura de moloz de sub pietrele de fundație. T'lan Imassul putea să sosească fără a fi simțit.

Însă Clarvăzătorul Pannion îl luase pe Aral Fayle. Toc cel Tânăr. Un muritor... care îl numise pe Tool *prieten.*

Cu picioarele înfășurate în piei, trecând printre oasele împrăștiate, el păși înainte.

Sosise vremea ca Prima Sabie a T'lan Imass să își facă simțită prezența.

Aducând încă o mie de soldați, cel de-al doilea val se năpusti și umplu străzile aflate exact în spatele lui Dujek, chiar în momentul în care exploziile iluminară cerul spre miazăzi – de-a lungul liniei acoperișurilor, apoi sub aceasta, ultimele având o vibrație mai profundă, uruind prin pământ și făcând pietrele de pavaj să se lovească între ele – un sunet pe care Marea Căpetenie îl recunoscu. Se realizase breșa în zid.

– E momentul să înaintăm, răcni el spre ofițerii săi. Preluați-vă comenzile – ne îndreptăm spre fortăreață.

Dujek își ridică viziera. Aerul era încărcat de suspinul bătăilor de aripi ale quorlilor. Cel de-al doilea val de purtători urca din nou spre cerul nocturn, în vreme ce al treilea se apropia dinspre miazănoapte – la câteva momente de a aduce alți o mie de pușcași.

Ascuțișurile trimiteau ecouri dinspre oraș către răsărit. Dujek se opri o clipă mirat – apoi, cerul luă foc, un val cenușiu, rostogolitor, se îndrepta spre a treia escadrilă.

Mut, Marea Căpetenie urmări cum, în decurs de două bătăi ale inimii lui glaciale, o mie de Moranthi Negri, quorlii lor și cinci companii ale armatei lui Un-Braț se dezintegrară în flăcări cenușii.

Înapoia valului, plutind negri și ucigători, zburau trei condori.

Moranthii celui de-al doilea val, care se înălțaseră înainte de a intenționa să se întoarcă și să zboare spre miazăzi, reapărură deasupra celor trei condori, plonjând în masă spre creaturi.

Cea de-a patra escadrilă de cărăuși, care se apropia dinspre nord-vest, atrase atenția păsărilor.

În atacuri succesive, sinucigașe, călăreții și quorlii coborâră peste condorii care nu bănuiau nimic. Războinicii în armuri negre își înfipseră lăncile adânc în corpurile îmbrăcate în pene. Quorlii își răsuciră capetele triunghiulare, iar cu fălcile chitinoase smulseră fâșii de carne, chiar dacă impactul le sfărâma trupurile fragile și aripile și mai delicate.

Muriră sute de quorli, iar călăreții lor se prăbușiră odată cu ei și se izbiră de acoperișuri și de dalele străzilor, striviți și nemișcați. Cei trei condori îi urmară, murind în cădere.
Dujek nu avu timp să se gândească la prețul oribil pe care Moranthii lui îl plătiseră pentru acea victorie de moment. Cea de-a patra escadrilă coborî pe străzi, iar soldații se azvârliră din șei și fugiră în căutarea unui adăpost.
Marea Căpetenie făcu semn unui mesager.
– Ordine noi pentru ofițeri – companiile trebuie să ocupe clădiri – cele care pot fi apărate. Fortăreața va trebui să aștepte – vreau ca soldații să aibă un acoperiș deasupra capetelor.
Apăru un alt purtător de mesaje.
– Mare Căpetenie!
– Ce e?
– Domnule, legiunile Pannion se adună – ocupă fiecare stradă de la poarta de miazănoapte, chiar până la fortăreață.
– Iar noi deținem treimea apuseană a orașului. Vin să ne scoată de pe pozițiii. Am înțeles. Se întoarse către primul mesager și spuse: Ofițerii să știe că își pot adapta metodele de apărare.
Însă cel de-al doilea mesager nu încheiase.
– Domnule, Mare Căpetenie, îmi pare rău. Legiunile acelea sunt însoțite de K'Chain Che'Malle.
Atunci, unde sunt Silverfox și blestemații de T'lan Imass ai ei?
– S-ar putea să fie doar dragoni, mârâi el după un moment. Du-te, îi spuse el primului mesager. Soldatul salută și plecă. Marea Căpetenie se uită încruntată la celălalt purtător de mesaje, apoi spuse: Găsește-l pe Twist și informează-l că e nevoie de o trecere a infanteriei grele – la răsărit de poziția noastră – doar una, ai înțeles? Spune-i că probabil nu se vor întoarce, așa că să facă bine și să țină o escadrilă în rezervă. Apoi, Dujek își ridică viziera și studie cerul nocturn. Curând avea să se crape de zori – escadrilele a 5-a și a 6-a aduseseră soldații și se vedeau ca niște puncte îndepărtate care se îndreptau în viteză spre munte. *Asta este, am ajuns toți în Coral. Iar dacă nu primim curând ajutor, nu vom mai pleca nicicând de aici.* Asta e tot.
Îi făcu soldatului un semn din cap.

Condorii descriau cercuri pe deasupra acoperișului, țipând unul către altul, coborând și plonjând, apoi, lovind puternic aerul cu aripile, se înălțau din nou spre cerul de culoare palidă.

Incapabil să-și creadă ochilor, Paran se uita concentrat la ei.
– Nu se poate să nu ne vadă! spuse el cu glas șuierat.
Stăteau ghemuiți lângă un zid scund dincolo de care era un parapet care dădea spre port și Golful Coral, iar întunericul care îi înghițise până atunci se topea cu repeziciune.
– Nu ne pot vedea, mormăi Ben-cel-Iute, aflat alături de el, pentru că îi împiedic eu. Însă ei știu că suntem aici... undeva. *De aceea se rotesc. Bun. E bine. Asta înseamnă că nu se duc să distrugă armata lui Dujek.*
Fortăreața se cutremură sub ei, iar țiglele clinchetiră.
– Pe răsuflarea lui Hood, ce-a fost asta?
Vrăjitorul se încruntă.
– Nu știu sigur. Nu pare să fi fost o explozie, dar aș zice că zidul incintei a fost străpuns din nou.
Din nou? De către cine? Zgomotul exploziei venise dinspre portul aflat spre răsărit. Un nor vălătucit de praf se ridica treptat în aer.
Precaut, Paran își înălță capul până reuși să vadă dincolo de zidul scund.
Zburând pe deasupra golfului, pescărușii scoteau țipete. Marea, care părea a fi un bloc solid de gheață, uruia. De-a lungul orizontului, jeturi de apă explodau spre cer. În larg se stârnise o furtună. *Să sperăm că se îndreaptă încoace – ne-ar prinde bine deruta creată de ea.*
– Lasă-ți capul jos! șuieră glasul lui Ben-cel-Iute.
– Îmi cer scuze.
– Căpitane, și așa avem destule necazuri – trebuie să stăm ascunși – nu mai lovi cu picioarele, Detoran – ce-i asta? Aha. Căpitane, uită-te spre miazănoapte! Sus de tot!
Paran se întoarse.
O escadrilă de Moranthi – deocamdată niște puncte minuscule – zbura pe deasupra orașului, dinspre răsărit spre apus.
Șase condori se înălțară pentru a intercepta quorlii, dar aveau mult de zburat.
Dinspre Moranthi coborâră puncte și mai mici peste jumătatea răsăriteană a orașului.
Coborârea lor păru să dureze o veșnicie, apoi primul punct lovi acoperișul unei clădiri. Explozia făcu să se cutremure acoperișul și ultimul etaj. Imediat după aceea, pe măsură ce bombele cădeau, se auziră alte și alte explozii.

Dinspre cei șase condori porni o vrajă care goni spre Moranthii care se apropiau.
După aruncarea bombelor, escadrila se dispersă. Cu toate acestea, peste douăzeci de Moranthi nu reușiră să scape de valul de vrajă.
Partea de est a orașului era învăluită în fum și praf.
Deasupra căpitanului și a plutonului său, condorii rămași țipară furioși.
– Asta a dat roade, mai mult sau mai puțin, șopti Ben-cel-Iute. Străzile acelea erau înțesate de soldați Pannion.
– Fără a mai vorbi de restul Arzătorilor de Poduri, spuse Paran scrâșnind din dinți.
– Cred că se retrăseseră.
Căpitanul simți o notă forțată în tonul plin de speranță al vrăjitorului.

O bombă căzuse pe stradă la cincizeci de pași în urma lui Picker și a plutonului ei decimat, la mai puțin de zece pași de K'Chain Che'Malle vânătorul K'ell care se apropia de ei. Creatura-strigoi fu ștearsă de pe fața pământului de explozie, pentru că masa ei absorbise aproape toată ploaia ucigătoare de pietre sfărâmate care zburaseră în toate părțile.
Fragmente de piele zbârcită, carne și așchii de os căzură ploaie foarte aproape de Arzătorii de Poduri.
Picker ridică o mână pentru a le cere soldaților să se oprească. Nu era singura care trebuia să-și recapete suflul și să aștepte până când inima bubuitoare să i se liniștească.
– Asta schimbă lucrurile, spuse Blend cu glas gâfâit.
Picker nu se deranjă să îi răspundă, dar îi fu imposibil să nu aprobe remarca amară a lui Blend. Așa cum dăduse ordin Paran, atrăseseră atenția câtorva K'Chain Che'Malle.
Și plătiseră pentru asta.
După ultima numărătoare, avea șaisprezece Arzători de Poduri care puteau lupta și șase răniți, dintre care trei ajunseseră la Poarta lui Hood. K'Chain Che'Malle erau foarte rapizi, se mișcau fulgerător. Și nemiloși. Ascuțișurile nu făceau decât să îi irite.
În orice caz, terminaseră munițiile. Picker își asmuțise soldații împotriva unuia dintre Vânătorii K'ell, ca să își încerce șansele într-o luptă de aproape. Nu avea să mai facă asta niciodată. Imaginea prietenilor ei născuți avea să o bântuie câte zile va

mai avea de trăit – *zile? Nu mai am de trăit zile. Ar fi o surpriză dacă mai rămânem în viață până la următoarea bătaie de clopot.*
– Să ne ia Hood, încă unul!
Auzind acel strigăt, locotenentul se răsuci fulgerător pe călcâie.
Dintr-o alee laterală apăruse încă un Vânător, iar ghearele lui scurmau pietrele pavajului; își ținea capul plecat și lamele scoase.
La mai puțin de cincisprezece pași depărtare, mișcându-și capul spre ei.
În fine... câteva bătăi de inimă.
– Împrăștiați-vă!
Chiar în clipa în care Arzătorii de Poduri o rupseră la fugă, un zid aflat aproape de K'Chain Che'Malle explodă spre stradă. În mijlocul prafului și al fragmentelor de cărămidă care se rostogoliseră ajunsese încă un Vânător, acesta din urmă ciopârțit, rotindu-și nebunește capul – care îi era prins de gât doar printr-o fâșie subțire de tendon – îi lipsea un braț, iar un picior i se termina cu un ciot în dreptul gleznei. Creatura se prăbuși, tresăltă pe pietre, coastele îi plesniră și rămase nemișcată.
Arzătorii de Poduri înghețară.
La fel și primul K'Chain Che'Malle. Apoi scoase un șuierat și se răsuci spre borta cu margini neregulate din zidul clădirii.
Prin praf păși un T'lan Imass. Cu carnea uscată sfâșiată atârnându-i, cu oase vizibile care luceau; pe cap avea un coif dintr-o țeastă care avusese cândva coarne. Sabia de cremene din mâna lui era atât de ciobită, încât părea să aibă dinți.
Ignorându-i pe malazani, T'lan Imassul se întoarse spre celălalt K'Chain Che'Malle.
Vânătorul scoase un șuierat și atacă.
Picker nu reuși să vadă clar schimbul de lovituri, atât de iuți erau. Dintr-odată, K'Chain Che'Malle se răsturnă, cu un picior retezat complet deasupra a ceea ce se putea numi genunchi. O sabie zăngăni când brațul desprins căzu pe pietre. T'lan Imassul se retrăsese un pas, iar acum se repezea încă o dată în față reușind o lovitură de sus, care sfărâmă oasele, trecând prin umăr, piept, apoi coapse, eliberându-se din fiară, lovind pietrele și împrăștiind o jerbă de scântei.
Vânătorul K'ell se prăbuși.

T'lan Imassul solitar se întoarse spre fortăreață, apoi porni spre ea.
Picker și ceilalți îl urmăriră pe războinic trecând prin dreptul lor și continuându-și drumul pe stradă.
– Pe răsuflarea lui Hood! murmură Blend.
– Haideți! spuse Picker apăsat.
– Unde? întrebă caporalul Aimless.
– După el, îi răspunse ea, pornind. Se pare că locul cel mai sigur e în umbra lui.
– Dar se îndreaptă spre fortăreață!
– Și noi la fel!

Acoperiți din cap până în picioare de noroi și târându-și picioarele, soldații armatei lui Whiskeyjack înaintară încet, alcătuind o linie cu fața spre câmpul de luptă și orașul aflat dincolo de el. Departe, pe flancuri, erau de o parte Barghast, clanul Ilgres, iar de cealaltă Fețele Albe.
Korlat își lăsă calul alături de ceilalți, în spatele liniei, și se apropie de dealul scund aflat imediat la apus față de drumul negustorilor, unde se adunaseră Whiskeyjack, Kallor și Artanthos, purtătorul de stindard.
Toți fuseseră martori la luptele aeriene de deasupra Coralului, la măcelărirea Moranthilor Negri și la distrugerea a cel puțin uneia dintre flotilele care transportau soldați din oastea lui Un-Braț. Urmăriseră bombardamentul, dar niciunul dintre soldații de pe culme nu ovaționase. Era imposibil să se ascundă brutalul adevăr: Dujek era încolțit în Coral, armata lui era măcelărită, iar Whiskeyjack și forțele lui epuizate nu puteau schimba situația.
Condorii fuseseră văzuți urmărindu-i pe Moranthii Negri spre tranșeele de pe munte – însă aceștia se confruntaseră acolo cu Orfantal. În forma lui de Soletaken, fratele ei putea fi învins doar de Rake. Korlat îl invidia pentru șansa pe care o avea de a se răzbuna.
Se apropie de camarazii ei, pregătindu-și gândurile pentru transformarea în dragon. Puterea care venea odată cu tranziția o înspăimântase întotdeauna, pentru că era o manifestare glacială, dură, deopotrivă neumană și inumană. De astă dată, însă, va întâmpina cu bucurie acest lucru.
Ajungând pe creastă, văzu ceea ce urmăreau ceilalți. Poarta de nord se deschisese în fața lor. Pe ea ieșeau K'Chain Che'Malle,

răspândindu-se și alcătuind o linie. Erau opt sute, poate mai mulți.
Malazanii își pregătiră armele. La ordinul lui Whiskeyjack, soldații vor începe să coboare în marș pentru a înfrunta linia de ucigași-strigoi.
Și să moară. Opt sute de K'Chain Che'Malle mai puțin în Coral. Opt sute de K'Chain Che'Malle angajați o vreme. Dujek știe asta? Brood se află încă la o jumătate de zi în urma noastră. Săbiile Cenușii, probabil la două sau mai multe bătăi de clopot de noi – nu mă așteptasem la vestea asta din partea lui Kallor, dar pesemne că au călărit încrâncenați, și prea multă vreme. Iar Gruntle și legiunea lui par să fi dispărut cu desăvârșire. Am pierdut trupele de șoc? Abisul mi-e martor, acel Daru nu iubește bătăliile.
Dujek înțelege ce facem pentru a câștiga această zi pentru el? Opt sute de K'Chain Che'Malle pe câmpie. Câți au mai rămas în oraș? Câți dintre ei vor croi cărări ucigătoare prin companiile Marii Căpetenii?
Cei aproximativ douăzeci de condori rămași deasupra orașului dădeau roată fortăreței, aceasta fiind probabil o dovadă a încrederii Clarvăzătorului și a faptului că nu era nevoie să participe la luptele ce vor urma.
Gândul îi aduse un gust amar.
La sosirea ei, Whiskeyjack se întoarse și o salută cu o mișcare a capului.
– L-ai găsit pe Kruppe? Sper că a descoperit un adăpost sigur.
– E cu Hetan, îi răspunse Korlat. Cere vopsea albă pentru față.
Whiskeyjack nu-și putu reține un zâmbet.
– Când vor înainta, Tiste Andii vor merge în fața soldaților tăi, spuse Korlat după un moment. Vom vedea ce fac strigoii ăștia în fața Kurald Galain.
Pe chipul lui Kallor apăru o schiță de rânjet.
– Coridorul tău este încă afectat, Korlat. Vei avea nevoie de o dezvăluire completă – a tuturor neamurilor tale, nu doar a celor de aici – pentru a reuși să-l cureți. Frații și surorile tale sunt pe cale de a muri.
Ea îl măsură printre ochii îngustați. O dezvăluire completă. Kallor, știi prea multe despre noi.
– Îi apreciez priceperea tactică, îi răspunse ea sec.

Îl văzu pe Whiskeyjack aruncând o privire spre Artanthos, care stătea la cincisprezece pași de ceilalți, înfășurat în mantia tivită cu blană pentru a se feri de frigul dimineții. El nu le acorda nicio atenție celorlalți, cu privirea ațintită spre câmpia de jos, o ușoară încruntare încrețindu-i fruntea lipsită de riduri.
Doi pușcași se apropiară călare dinspre răsărit, gonind prin fața liniei malazane.
Cei doi pușcași ai lui Whiskeyjack.
Chinuitor și înspumați, caii galopară în susul pantei. Cele două femei își opriră animalele.
– Comandante! strigă un dintre ele.
– Am găsit-o! adăugă cealaltă.
Apoi arătă cu degetul.
Ieșind din rândurile de la răsărit... Silverfox.
Strigătele miilor de voci care exprimau uimirea soldaților o alertară pe Korlat – se întoarse și văzu câmpul de luptă din fața K'Chain Che'Malle dispărând brusc într-o izbucnire cețoasă de praf, care se subție cu repeziciune, scoțând la iveală șir după șir de T'lan Imass.
Silverfox se apropie. Cu ochii întredeschiși și fără nicio expresie pe fața plină, părea să-l fi ales pe Artanthos drept destinație.
În aerul dimineții se înălțară uralele soldaților lui Whiskeyjack.
– Da... spuse gutural Kallor, aflat alături de ea.
Cum tonul vocii lui Kallor îi stârni curiozitatea, Korlat își desprinse privirea de la Silverfox.
Iar în acea clipă văzu lama cu margini aspre îndreptându-se spre capul ei.
Durerea explodă. Un moment de confuzie, când totul rămase ciudat de nemișcat, apoi pământul bubui sub ea. Arșița țâșni, coborându-i pe față, săgetând-o dinspre frunte. Clipi, se întrebă ce se întâmplase cu trupul ei, care începuse să se zbată.
Coridor...
Haotic.
Kallor...
O scenă estompată dinaintea ochilor, privind de la nivelul solului.
Țeasta – spartă – moartea...
Vederea i se limpezi, iar fiece linie și margine a ceea ce vedea era prea precis conturată, ascuțită ca lama unui cuțit, ferfenițându-i sufletul. Cu un răcnet de încântare, Kallor se

năpusti spre Silverfox, armura din zale umflându-i-se ca o manie. În jurul războinicului, pe pământ, vinișoare cenușii de magie dansau.
Femeia Rhivi se opri, rămase cu gura deschisă și în ochi îi apăru o expresie de groază. Strigă ceva.
Ceva.
– T'lan Ay. Apărați-mă!
Însă rămase singură.
Kallor se apropie cu sabia ținută în ambele mâini înmănușate, se apropie și ridică arma deasupra capului.
Apoi, brusc, Whiskeyjack apăru în calea lui, iar sabia lui lungă lovi și se ciocni cu un zăngănit de arma lui Kallor. Urmă un schimb de lovituri feroce, iuți, scoțând scântei din lamele săbiilor. Kallor făcu un salt înapoi, răcnind de frustrare, și călcâiul i se prinse în ceva.
Whiskeyjack se folosi de acel moment. Împungând cu sabia, printr-o fandare de duelgiu, întinzându-se complet, lăsându-și greutatea pe piciorul de atac...
Care cedă.
Korlat văzu osul ieșind prin coapsa acoperită de vesta din piele.
Văzu durerea de pe fața iubitului ei, brusca recunoaștere a...
În acel moment, sabia uriașă a lui Kallor îi pătrunse în piept. Alunecă printre coaste. Sfârtecă inima și plămânii în diagonală, într-o lovitură de tăiere spre interior.
Whiskeyjack muri în lama sabiei – viața se retrase din ochii lui care îi întâlniră pe cei ai lui Korlat, apoi totul se stinse.
Kallor își eliberă arma.
Străpuns de două săgeți de arbaletă, Kallor se împletici brusc. Magia haotică șerpui în sus și se încolăci în jurul proiectilelor supărătoare, dezintegrându-le. Sângele țâșni. Fără să ia asta în seamă, Kallor își pregăti din nou sabia, pentru că de el se apropiau, unul lângă altul, doi pușcași.
Femeile erau superbe, luptând ca una singură.
Numai că bărbatul împotriva căruia luptau...
Un țipăt de moarte – pușcașul din dreapta se opri într-un șuvoi de sânge, aplecându-se să-și apuce intestinele care se descolăceau și cădeau, după care se nărui la pământ. Coiful îi sări de pe cap înainte ca genunchii să atingă solul.
Cealaltă femeie se repezi spre Kallor, lovind sus și țintind fața războinicului.

Un pas în lateral, o lovitură de sus în jos, care reteză brațul.
Însă pușcașul lepădase deja arma, iar mâna stângă, în care ținea un stilet cu lama zimțată, lovi puternic, trecând prin zalele care protejau stomacul lui Kallor.
Lama sabiei lui Kallor trecu prin gâtul femeii. Aceasta se răsturnă, din rană țâșni o jerbă de sânge și se prăbuși.
Gâfâind, bătrânul războinic se împletici în spate, iar din abdomen începu să-i țâșnească sânge amestecat cu ceva gălbui.
– Înlănțuitule, urlă el. Vindecă-mă!
Fierbinte... un coridor...
Deloc haotic – unde?
Un val auriu înnodat îl izbi cu forță pe Kallor, apoi îl înghiți într-un foc frenetic. Doborât din picioare, strivit în timp ce magia își făcea efectul, sfârtecându-l, urlă, iar sângele descrise arce prin aer și se împrăștie pe pământ.
Spre el se rostogoli un al doilea val, scânteind ca focul soarelui. Coridorul care se deschise în jurul lui Kallor era o pată pestilențială, o ruptură bolnăvicioasă – care îl învălui cu totul...
...dispărând și luându-l pe Kallor cu el.
Vraja aurie pâlpâi, apoi se destrămă.
Nu – cât control... Cine?
Corpul lui Korlat nu se mai convulsiona. Acum era amorțit și rece, ciudat de îndepărtat. Sângele îi umplu un ochi. Trebuia să clipească pentru a și-l curăța. Zăcea pe pământ, își dădu seama într-un târziu. Kallor o lovise...
Cineva îngenunche alături de ea, și o mână moale și caldă i se așeză pe obraz.
Korlat se chinui să-și focalizeze privirea.
– Sunt eu, Silverfox. Vor sosi ajutoare.
Femeia Tiste Andii încercă să ridice o mână, să arate spre Whiskeyjack, însă dorința rămase în mintea ei, gonind în cerc, și, după senzația slabă de iarbă umedă de sub palmă, își dădu seama că mâna nu răspundea comenzii.
– Korlat! Uită-te la mine! Vine Brood – și văd un dragon negru apropiindu-se dinspre pus – să fie Orfantal? Korlat, lordul războinic posedă Marele Denul. Trebuie să reziști.
O umbră pe deasupra feței ei. Silverfox, care privea spre cer, trăsăturile ei care se schimonoseau în ceva amar.

– Spune-mi, îi zise ea nou-venitei, vraja care a însoțit trădarea lui Kallor: a fost chiar atât de eficace încât să te năucească atât de mult timp? Ori te-ai abținut? Ți-ai calculat clipa, observând consecințele lipsei tale de acțiune – la urma urmelor, ai mai făcut asta, Tayschrenn, nu-i așa?
Tayschrenn?
Însă glasul nesigur, îndurerat, care îi răspunse fu al lui Artanthos, purtătorul de stindard.
– Silverfox. Te rog. Nu aș vrea să...
– Nu?
– Nu. Whiskeyjack... e...
– Știu, se răsti Silverfox la el.
Un picior vindecat prost... niciodată la momentul potrivit – Brood putea să fi... E mort. Of, iubirea mea, nu...
În jurul ei se aflau multe siluete neclare. Soldați malazani. Barghast. Cineva începu să țipe ascuțit, în semn de suferință.
Bărbatul pe care îl cunoștea drept Artanthos se aplecă deasupra ei. Vraja îi spintecase fața – atingerea haosului, recunoscu ea. O atingere mai feroce decât una căreia ea i-ar fi putut supraviețui. În acea clipă, în suflet, își dădu seama că Marele Mag voise să nu existe nicio întârziere a reacției lui. Faptul că el reușise așa ceva era... extraordinar. Îl privi în ochi și văzu durerea necuprinsă care încă îl străbătea pe acel bărbat.
– Silver...
– Da, Korlat.
– Femeie, spuse Tiste Andii, rostind cuvintele greu, dar audibil, bărbatul acesta...
– Da? El este Tayschrenn, Korlat. Partea din mine care este Nightchill știe asta de multă vreme. Voiam să confirm că...
– ...mulțumește-i.
– Poftim?
– Pentru... pentru viața ta. Mulțumește-i, femeie. Continuă s-o privească pe Tayschrenn. avea ochi cenușiu-închis, ca ai lui Whiskeyjack. Kallor – ne-a luat pe toți prin surprindere.
Bărbatul se crispă, apoi dădu încet din cap.
– Îmi pare rău, Korlat. Ar fi trebuit să-mi dau seama...
– Da. Și eu. Dar și Brood.
Simți tropot de copite bubuind în pământul de sub ea, iar vibrația crescu în intensitate, pătrunzându-i în oase.

Un imn funebru. Tobe, un sunet neclar, pierdut. Cai, gonind... neștiind motivul, însă vin. Tot mai aproape. Dement, dar încărcat de graba stăpânilor de neînțeles.
Însă moartea a trecut deja de culmea dealului.
Fără să știe motivul.
Iubirea mea.
E al tău, Hood... zâmbești oare?
Iubirea mea... este a ta.

Deși curajos și impunător, calul lui Itkovian pășea chinuit. Când până în zori mai erau două bătăi de clopot, Gruntle îl trezise cu o precipitare ieșită din comun.
– S-a întâmplat ceva rău, mârâise el. Prietene, trebuie să ajungem grabnic la Coral.
Săbiile Cenușii nu se opriseră din marș pentru a înnopta – Itkovian urmărise soldații cât putuse, până când întunericul îi făcuse de nevăzut. Nicovala Scutului preferase să vină în ajutorul lui Whiskeyjack. Itkovian se arătase indiferent față de acea hotărâre și față de ceea ce însemna acea plecare, însă inima i se umpluse de tristețe, iar somnul care îl cuprinsese se dovedise tulburat. După ce fusese trezit atât de brutal de Gruntle, încercă să afle sursa neliniștii, dar nu reuși.
În timp ce își înșeua calul, Itkovian nu le acordase atenție lui Gruntle și legiunii lui, observând că așteptau abia când încălecă și apucă frâul.
Itkovian se încruntase spre Gruntle.
– Sabie Mortală, ce ai de gând?
Bărbatul masiv făcu o grimasă și spuse:
– Pentru această călătorie e nevoie de iuțeală. Pentru această călătorie, repetă el, aruncând o privire spre Stonny Menackis, care se uita fioros la el, Trake își riscă toată puterea.
– Nu puterea zeului meu! izbucni Stonny.
Gruntle îi aruncă un zâmbet trist:
– Vai, nu. Tu va trebui să te alături lui Itkovian și să călărești cu el. Nu vă vom aștepta, dar poate veți ține pasul cu noi... măcar o vreme.
Itkovian nu înțelesese nimic din toate acestea.
– Domnule, i se adresă el lui Gruntle, vei călători prin coridor?

– Nu. Adică, nu tocmai. Poate, de unde să știu? Știu doar – într-un fel – că legiunea mea e capabilă de ceva... diferit. Ceva... *rapid*.
Itkovian îi aruncase o privire lui Stonny, apoi ridicase din umeri.
– Eu și Stonny suntem binecuvântați, avem cai excepționali. Ne vom strădui să ținem pasul.
– Bine.
– Sabie Mortală.
– Ce este, Itkovian?
– Ce ne așteaptă de ești atât de tulburat?
– Nu sunt sigur, prietene, dar am o stare de greață. Cred că suntem pe cale de a fi trădați.
Itkovian rămăsese tăcut îndelung, apoi spusese:
– Domnule, dacă privim evenimentele cu ochi limpezi, observăm că trădarea s-a produs deja.
Gruntle se mulțumise să ridice din umeri, apoi se întorsese către oamenii lui.
– Stați grupați, inadaptaților. Cei care vor rămâne în urmă încă de la început vor fi abandonați.
Conducându-și calul de căpăstru, Stonny veni alături de Itkovian.
– Știi ce se va întâmpla? o întrebase Itkovian.
– Probabil că nimic, spusese ea, urcând în șa dintr-o mișcare. Cred că Gruntle s-a lovit la cap...
Nu continuase, pentru că în fața lor Gruntle și oamenii legiunii lui păruseră să devină neclari, topindu-se cu toții într-o pâlpâire de dungi cu țepi, o singură formă, masivă, lipită de pământ – care pornise brusc să curgă înainte, ca o felină, și dispăruse în noapte.
– Să ne păzească Beru! exclamase Stonny. După ei! strigase ea și dăduse pinteni calului.
Și astfel călăriseră, susținut.
Trecuseră pe lângă tabăra lui Brood, observaseră că soldații se sculaseră și erau foarte grăbiți, cu toate că mai era o bătaie de clopot până în zori.
Fără să schimbe o vorbă, urmăriseră explozia și flăcările de vrajă pe cer înspre sud-vest.
Când și când, prin întuneric, surprinseseră câte o imagine a creaturii uriașe pe care o urmăreau, pâlpâirea slabă, gălbuie, dungată cu negru, deplasându-se parcă prin ierburi imposibil de

înalte, pe sub frunze mari de junglă, învăluită în umbre, o sugestie fluidă de mișcare, ucigătoare în iuțeala și muțenia ei.
Apoi cerul începu să se lumineze, iar spre miazăzi apăru orizontul, pâlcuri de copaci printre care șerpuia drumul negustorilor.
Cu toate acestea, fiara dungată înșela ochiul, scăpând nedetectată când ajunse la dealuri.
Agitați și înspumați, caii continuară să gonească în bubuitul copitelor grele. Itkovian își dădu seama că niciun animal nu avea să-și revină din acel calvar. Iar moartea lor aștepta doar sfârșitul călătoriei.
Bravi și magnifici, așa că se întrebă dacă sacrificiul merita făcut.
Urmară drumul printre crânguri, urcând treptat spre ceea ce Itkovian socoti că era o pantă abruptă.
Apoi, exact în fața lor, care. Câteva siluete, care se întoarseră pentru a-i urmări apropiindu-se.
Oamenii nu dădeau de înțeles dacă văzuseră creatura – nimeni nu dăduse alarma, totul părând să fie calm.
Itkovian și Stonny trecură pe lângă ariergarda malazană.
Trosnetul de vrajă – aproape.
Soldații stăteau aliniați pe culmea dinaintea lor, o armată strânsă, cu fața spre miazăzi – care se dispersa într-o mișcare dezorganizată. Consternarea îl izbi pe Itkovian cu o forță palpabilă, un val de durere cumplită, de imensă pierdere.
Se dezechilibră în șa, apoi se sili să stea drept. Se simți străbătut de ceva presant, copleșitor.
Stonny scoase un strigăt și își îndemnă calul spre stânga, părăsind drumul și apropiindu-se de coama unui deal pe care se afla stindardul malazan, atârnând în aerul nemișcat. Itkovian o urmă, dar mai încet. Sufletul i se înecă într-o groază de gheață.
Calul lui încetă să mai galopeze, se împiedică și își azvârli capul în față. Mai merse la galop mic, trecu la pas, apoi se opri, rămânând nemișcat, la douăzeci de pași de baza dealului.
Apoi muri.
Amorțit, Itkovian își scoase cizmele din scări, își trecu un picior peste crupa animalului, după care se lăsă la pământ.
Pe dealul din dreapta lui o văzu pe Stonny îndepărtându-se nesigură de calul ei prăbușit – panta îl învinsese – și continuând urcușul pe jos. Gruntle și soldații lui sosiseră, redevenind umani, aglomerând dealul, dar fără a acționa în vreun fel.

Itkovian își întoarse privirea și porni de-a lungul drumului care cobora în linie dreaptă spre câmpul de luptă și orașul de dincolo de acesta.
Groază de gheață.
Zeul lui dispăruse. Zeul lui nu o putea alunga, așa cum făcuse cândva, cu luni în urmă, pe câmpia aflată la apus de Capustan.
Pierdere și tristețe cum nu mai simțise până atunci.
Adevărul. Pe care l-am cunoscut. Lăuntric. Ascuns, acum dezvăluit. Încă nu am terminat.
Nu am terminat.
Păși înainte, fără a vedea soldații din stânga și din dreapta, ferindu-se de linia neregulată, lăsând în urmă armata care stătea cu armele coborâte, învinsă înainte ca bătălia să fi început – distrusă de moartea unui om.
Itkovian căută uitarea. Ajunse pe pantă și-și continuă drumul. În jos. În jos, unde T'lan Imassii așteptau în șiruri în fața celor opt sute de K'Chain Che'Malle.
T'lan Imassii care, ca unul, se întoarseră.
Coridoare fulgerară pe culmea dealului.
Strigând, Gruntle le ordonă soldaților lui să ocupe poziții pe panta sudică. Stătea nemișcat, tremurând sub puterea pe care i-o trimitea zeul. Promisiunea măcelului îl cotropi, impasibilă, însă certă, intenția fiarei de pradă pe care o mai simțise într-un oraș îndepărtat de la miazănoapte.
Vederea îi era prea ageră, astfel că orice mișcare îi atrăgea atenția. Își dădu seama că avea în mâini ambele pumnale.
Îl urmări pe Orfantal ieșind dintr-un coridor. Brood apăru în urma lui. O văzu pe Stonny Menackis privind trei cadavre. Apoi lordul războinic trecu pe lângă ea, aruncând o singură privire spre leșuri în drum spre locul în care zăcea alt corp – mai aproape de Gruntle. O femeie Tiste Andii. Două siluete aplecate alături de ea, cu carnea sfârtecată, una al cărei suflet se zvârcolea în strânsoarea vrăjii haotice și sălbatice. Cealaltă... Silverfox, a cărei față rotundă era brăzdată de lacrimi.
Îl văzu pe Kruppe, flancat de Hetan și de Cafal. Era palid, cu ochi sticloși, părând la un pas de a-și pierde cunoștința. Ciudat, pentru că nu suferința îl copleșea în asemenea măsură pe Kruppe. O văzu pe Hetan întinzând mâinile spre el chiar în clipa în care se prăbuși.

Însă bărbatul pe care îl căuta Gruntle nu se vedea nicăieri. Se îndreptă spre creasta dinspre miazăzi pentru a examina poziționarea oamenilor legiunii lui. Aceștia își pregăteau armele. Săbiile Cenușii se adunau mai jos de ei și făceau pregătiri pentru a mărșălui spre oraș.
Un oraș învăluit în fum, iluminat de explozii de vrajă, muniții, un oraș care se autodistrugea.
Gruntle îl găsi pe omul căutat.
Itkovian.
Care se îndrepta spre T'lan Imass.
Dinspre culmea dealului din spatele lui răsună un strigăt, iar Gruntle se întoarse și o văzu pe Silverfox ridicându-se de lângă Korlat și răsucindu-se pe călcâie.
Însă acum, zecile de mii de T'lan Imass stăteau cu fața spre Itkovian. Gruntle urmări cum pașii prietenului său încetinesc, apoi oprindu-se când ajunse la douăzeci de pași de războinicii-strigoi.
Înțelegând totul, Silverfox strigă și începu să alerge.
Da, Chemătoareo. Te pregăteai să îi trimiți împotriva K'Chain Che'Malle.
Nu era nevoie ca Gruntle să se afle aproape pentru a auzi ce le spuse Itkovian miilor de T'lan Imass.
Sunteți îndurerați. Vreau să vă îmbrățișez.
Simți groaza zeului său crescând și copleșind-o pe a lui.
Iar T'lan Imass dădură răspuns.
Căzând în genunchi. Cu capetele plecate.
Oh, Chemătoareo...
Și, acum, era prea târziu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Nu poate exista o descriere adevărată a trădării, pentru că momentul se ascunde în sine, brusc, transmițând sentimentul că o persoană își încalcă sufletul pentru a nega tot ce a ajuns să se întâmple. Nu poate exista o descriere fidelă a trădării, însă portretizarea făcută de Ormulogun se apropie cel mai mult de ceea ce a fost adevărat, ceva ce orice muritor și-ar dori să realizeze.

Comentariul lui N’aruhl’ privind descrierea făcută de Ormulogun

Uciderea lui Whiskeyjack

Zgomotul de pași din hol anunță încă un oaspete – Coll nu știa dacă era sau nu cineva invitat. Își mută privirea de la cei doi consilieri Rath' care stăteau îngenuncheați în fața gropii de îngropăciune, văzând o siluetă în robă apărând în cadrul ușii. Fără mască și având chipul ciudat de neclar.
Cavalerul Morții se întoarse cu zăngănit de armură spre necunoscut.
– K'rul, spuse el cu glas hârâit, Lordul meu te primește în lăcașul lui sacru.
K'rul? Nu există un vechi templu în Darujhistan – cel cu turn – Turnul lui K'rul? Un fel de loc străvechi. Coll aruncă o privire, întâlni ochii lui Murillio și văzu același sentiment de înțelegere zugrăvită pe trăsăturile feței prietenului său. În această încăpere a intrat un Zeu Străvechi. Și stă la șase pași de noi. Să ne păzească Beru pe toți! Încă unul însetat de sânge, venit din vremuri antice...
K'rul se apropie de Mhybe.
Cu mâna pe mânerul sabiei, simțindu-și spaima gâtuindu-l, Coll păși în drumul Zeului Străvechi.
– Stai, mârâi el. Inima îi bubui în piept când își încleștă privirea cu cea a lui K'rul, dar nu văzu nimic în ochii acestuia. Absolut nimic. Dacă vrei să îi despici beregata pe acel altar, ei bine, Zeu Străvechi ori nu, eu te voi împiedica.
Aflat de cealaltă parte a gropii, Rath'Togg rămase cu gura căscată, arătându-și gingiile fără dinți și icnind.
Cavalerul Morții scoase un sunet care putea fi interpretat drept râs, apoi, cu un glas care nu mai era al lui, spuse:
– Muritorii sunt foarte îndrăzneți.
Murillio se apropie și rămase alături de Coll, apoi ridică o mână tremurândă și o strânse pe mânerul floretei.
K'rul aruncă o privire spre cavalerul-strigoi și zâmbi.
– Cel mai admirabil dar al lor, Hood.
– Până devine războinic, probabil. Apoi, cel mai bine i se răspunde prin anihilare.
– Tu ai răspuns, da. Zeul Străvechi se întoarse spre Coll. Nu vreau să-i fac niciun rău lui Mhybe. Adevărat, am venit pentru... mântuirea ei.
– Atunci poate ne explici de ce se află o groapă de îngropăciune aici, se răsti Murillio.

– Acest lucru va deveni limpede cu timpul... sper. Află că s-a întâmplat ceva. Departe, spre miazăzi. Ceva... neașteptat. Consecințele sunt necunoscute – tuturor. Cu toate acestea, a sosit vremea ca Mhybe...
– Ce înseamnă asta, mai precis? întrebă Coll pe un ton poruncitor.
– Acum, îi răspunse Zeul Străvechi, trecând pe lângă el și îngenunchind în fața lui Mhybe, trebuie să viseze cu adevărat.

Dispăruseră. Plecaseră din sufletul ei, iar odată cu plecarea lor – cu ceea ce făcuse și făcea Itkovian – tot ce sperase ea să realizeze fusese distrus, ruinat.
Înghețată din pricina șocului, Silverfox rămase nemișcată.
Atacul brutal al lui Kallor dezvăluise încă un adevăr – T'lan Imass o abandonaseră. O pierdere care răsucise lama unui pumnal în sufletul ei.
Încă o dată, trădarea, ucigașul cu inimă întunecată al credinței. Moștenirea străveche a lui Nightchill. Tattersail și Bellurdan Sfărâmătorul de Țeste – uciși de uneltirile lui Tayschrenn, mâna împărătesei. *Iar acum... Whiskeyjack. Cele două femei-pușcaș, umbrele mele gemene vreme îndelungată. Ucise.* Dincolo de T'lan Imassii îngenuncheați așteptau strigoii K'Chain Che'Malle. Uriașele creaturi nu făcură nicio mișcare spre T'lan Imass. *E nevoie doar să înainteze spre rândurile de soldați, lovind cu lamele și începând distrugerea. Copiii mei nu mai rezistă. Nu le mai păsa. Vai, Itkovian, nobil nătâng.*
Și această armată de muritori – îi văzu pe soldații Săbiilor Cenușii pregătind lasouri, lănci și scuturi – pentru a-i ataca pe K'Chain Che'Malle. Armata lui Dujek era distrusă în interiorul orașului – poarta de miazănoapte trebuia străpunsă. Îl văzu pe Gruntle, Sabia Mortală a lui Trake, conducându-și legiunea pestriță pentru a se alătura Săbiilor Cenușii. Văzu ofițeri mergând călare în fața liniei nesigure de malazani, încurajându-i pe soldații cu inimile frânte. Îl văzu pe Artanthos – Tayschrenn – pregătindu-se să își dezlănțuie coridorul. Caladan Brood îngenunchease alături de Korlat, iar vraja Marele Denul o înveșmântase pe femeia Tiste Andii. Orfantal stătea în spatele lordului războinic – simți dragonul din sângele lui, foamea înghețată, dornică să revină.

Totul, degeaba. Clarvăzătorul și condorii lui demonici... și K'Chain Che'Malle... îi vor ucide pe toți.
Nu avea de ales. Trebuia să înceapă. Să sfideze disperarea, să înceapă ceea ce se pusese în mișcare cu mult timp în urmă. Fără speranță, va face primul pas pe acea cale.
Silverfox deschise Coridorul lui Tellann.
Și dispăru în interiorul lui.

Iubirea de mamă dăinuiește.
Dar eu nu trebuia să fiu mamă. Nu eram pregătită. Nu eram gata să dau atât de mult din mine. Un sine pe care abia începusem să îl dezvălui.
Mhybe ar fi putut să se îndepărteze. Chiar de la început. I-ar fi putut sfida pe Kruppe, pe Zeul Străvechi, pe Imass – ce însemnau pentru ea acele suflete pierdute? Malazani, toți. Dușmani. Îngrozitori în ceea ce privea magia. Având cu toții mâinile mânjite de sânge Rhivi.
Copiii trebuiau să fie daruri. Manifestarea fizică a iubirii dintre un bărbat și o femeie. Iar pentru acea iubire, putea fi îndurat orice fel de sacrificiu.
Este de ajuns că această copilă este carne din carnea mea? Venită pe lume ca toți copiii? Simpla durere a nașterii este izvorul iubirii? Toți cred asta. Au spus că legătura dintre mamă și copil este imuabilă, o consecință firească a nașterii în sine.
Nu ar fi trebuit să facă asta.
Copila mea era nevinovată.
Concepută din milă, nu din iubire; concepută cu un scop îngrozitor – de a-i conduce pe T'lan Imass, pentru a-i atrage într-un nou război – pentru a-i trăda.
Iar acum, Mhybe era încolțită. Pierdută într-o lume a viselor, prea vastă pentru a fi înțeleasă, în care forțele se ciocneau, cerându-i să acționeze, să facă... *ceva.*
Zei străvechi, spirite bestiale, un bărbat în cușca durerii, într-un trup sfărâmat, contorsionat. Cușca toracică din fața mea este a lui? Cel cu care am vorbit demult? Cel care se zvârcolește atât de mult în îmbrățișarea unei mame? Noi doi suntem din același neam? Amândoi, întemnițați în trupuri distruse, amândoi sortiți să alunecăm tot mai adânc în chinurile durerii? Fiara mă așteaptă; mă așteaptă bărbatul. Trebuie să ne atingem unul pe

celălalt. Atingându-ne, să facem dovada pentru amândoi că nu suntem singuri.
Asta ne așteaptă?
Cușca toracică, închisoarea, trebuie sfărâmată din interior.
Fiica mea, poate m-ai părăsit. Însă pe acest bărbat, pe acest frate al meu, nu-l voi părăsi.
Nu era întru totul sigură, dar credea că începea să se târască din nou.
Fiara urla în mintea ei, o voce încărcată de suferință.
Dacă era posibil, va trebui să o elibereze. Așa cerea îndurarea.
Nu iubirea.
A, acum înțeleg.
Astfel.
Îi va îmbrățișa. Le va prelua durerea. În acea lume în care totul îi fusese răpit. În care mersese fără țintă, împovărat de viața și de moartea a zeci de mii de suflete muritoare, incapabil să le aducă pacea, incapabil – și nedorind – să le abandoneze, încă nu terminase ce avea de făcut.
Îi va îmbrățișa. Acei T'lan Imass care transformaseră puterile Coridorului lui Tellann într-un ritual care le devora sufletele. Un ritual care îi făcuse să fie – în ochii tuturor – doar niște carcase, animate de un scop pe care îl hotărâseră în afara lor, însă erau înlănțuiți pentru eternitate.
Carcase, însă... cu totul altceva.
Și acela era adevărul la care Itkovian nu se așteptase, nu avea cum să fie pregătit pentru el.
Insharak Ulan, al treilea născut al lui Inal Thoom și Sultha A'rad din clanul Nashar, care va ajunge să fie al lui Kron, în primăvara Anului Mușchiului Mănat; sub Tărâmul Aramei Brute, și țin minte...
Țin minte...
Un iepure de zăpadă, tremurând, la nu mai mult decât lungimea umbrei amurgului depărtare de mine, iar eu, copil fiind, am întins brațul și degetele. Dungi în alb, promisiunea verii. Mână tremurătoare, iepure care tremura, născuți împreună în zăpezile care se topiseră. Întinzând mâna pentru a atinge. Vieți care se atingeau – ticăitul unei inimi mici, foamea lentă din pieptul meu, răspuns la muzica ascunsă a lumii – țin minte.
Kalas Agkor – brațele mele strângând-o pe micuța Jala, surioara mea, arzând de febră însă având un foc prea fierbinte, în brațele

mele, carnea ei răcită până la temperatura pietrei din zori, mama plângând – Jala era jarul, acum fără viață, iar din acea zi, în ochii mamei, eu nu am fost decât patul pentru cenușa ei...
Urme de turme Ulthan Arlad prin zăpadă, smocuri de blană, ay pe flancuri, în anul acela am flămânzit, însă nu am părăsit drumul, chiar dacă era vechi.
Kalas Av călătorind cu fiul Aruncătorului de Oase Thal în Valea Mușchiului Adânc, pe sub soare, noi încălcam legea străveche – eu încălcam legea străveche, eu, perechea lui Ibinahl Chode, am făcut ca băiatul să devină bărbat înainte de a fi înnodat cercul lui.
– în Anul Coarnelor Rupte, am găsit pui de lup –
– am visat că am spus nu Ritualului, am visat că l-am mângâiat pe Onos T'oolan –
– o față pe care curgeau lacrimi – lacrimile mele –
– Chode, cine a urmărit perechea mea ducând băiatul în vale, și a știut că acel copil va fi remodelat într-un bărbat – a știut că era în mâinile cele mai blânde –
– tărâmurile înierbate ardeau –
– ranag în cercul cu Coarne –
– ce mult am iubit-o –
Voci, un torent, amintiri – acei războinici nu le pierduseră. Le știuseră drept lucruri vii – în interiorul trupurilor lor moarte.
Le cunoscuseră.
Vreme de aproape trei sute de mii de ani.
Prieten cu Onrack al Logros, ultima oară l-am văzut îngenunchind în mijlocul cadavrelor celor din clanul lui. Toți uciși pe stradă, însă Soletaken au fost în cele din urmă învinși. Vai, cu ce preț –
– o, inimă așezată la picioarele lui, dragul Legana Breed. Atât de inteligent, cu un spirit viu, vai, ce mă făcea să râd –
– ochii noștri s-au întâlnit, ai mei și ai lui Maenas Lot, chiar când Ritualul și-a anunțat cererea, și am văzut spaima din ochii celorlalți – iubirea noastră, visurile noastre legate de alți copii, pentru a umple golurile lăsate de cei pe care îi pierdusem departe, pe gheață, viețile noastre de umbre amestecate – iubirea noastră, la care acum trebuie să renunțăm –
– eu, Cannig Tol, am văzut cum vânătorii mei și-au aruncat sulițele. Ea s-a prăbușit fără să scoată niciun sunet; era ultima din neamul ei de pe acest continent, iar dacă aș fi avut inimă, ea

ar fi trebuit să plesnească atunci. În acel război nu exista dreptate. Ne lăsasem zeii în urmă, și îngenuncheam doar înaintea unui altar al brutalității. Adevăr. Iar eu, Cannig Tol, nu voi întoarce spatele adevărului –

Mintea lui Itkovian se retrase, căutând să se apere de acel diluviu mareic, să scape de propriul țipăt de tristețe, care venea ca răspuns, al sufletului său, torentul de adevăruri care îi sfărâmau inima, secretele T'lan Imass – *nu, Ritualul – cum – pe Colții lui Fener, cum de ai putut să îți faci așa ceva ție însuți?*

Și ea v-a respins. Ea v-a respins pe toți –

Itkovian nu avea scăpare – le îmbrățișase durerea, iar șuvoiul amintirilor îl distrugea. Prea multe, prea fierbinte *simțite* – retrăite, fiecare moment retrăit de acele creaturi pierdute – simțea că se îneacă.

Le promisese eliberarea, însă își dădu seama că va da greș. Nu exista niciun capăt de drum, nicio cale prin care să poată cuprinde acel dar al aspirației, acea dorință disperată și umilă.

Era singur –

– sunt Pran Chole, trebuie să mă asculți, muritorule!

Singur. Stingându-se.

Ascultă-mă, muritorule! Există un loc – te pot conduce acolo! Trebuie să porți tot ce îți dăm noi – nu e departe, nu e mult de mers – poartă-ne acolo, muritorule! Există un loc!

Stingându-se...

Muritorule! Trebuie să faci asta pentru Săbiile Cenușii! Rezistă – reușește – și le vei face un dar. Te conduc eu!

Pentru Săbiile Cenușii.

Itkovian întinse mâna...

Și o mână caldă, puternică, îl prinse de antebraț –

Pământul se mișca sub ea. Lichenii – cu tulpini verzi și cupe verzi, cupele fiind umplute cu roșu; un alt gen, albi ca oasele, complicați precum coralii; și, dedesubtul lor, pielea cenușie ca de rechin, pe pietrele mai mult îngropate – o lume întreagă, acolo, la un lat de palmă de pământ.

Trecerea ei lentă, inexorabilă, distrugea totul, trasa o dâră prin arhitectura fragilă a lichenilor. Îi veni să plângă.

În față, foarte aproape, cușca de oase și piele pătată, creatura din interiorul ei fiind o umbră masivă, fără formă.

Care a continuat să cheme, încă exprimându-și îngrozitoarea cerere.
Să atingă.
Să atingă acea barieră înfiorătoare.
Mhybe îngheță brusc locului, simțind o greutate uriașă, invizibilă, care o țintuia de pământ.
Se întâmpla ceva.
Pământul de sub ea se răsucea, prin uitarea acumulată treceau fulgere, brusc, aerul devenise fierbinte. Uruitul unui tunet..
Ridicându-și picioarele, împingându-se cu un braț, reuși să se rostogolească pe spate. Respirația îi șuieră în plămânii slăbiți și privi –

Mâna îl strângea cu fermitate. Itkovian începu să înțeleagă. Dincolo de amintiri aștepta durerea, așteptau toate lucrurile pe care venise să le îmbrățișeze. Dincolo de amintiri, mântuirea era darul lui drept răspuns – dacă avea să supraviețuiască.
Mâna îl îndruma. Printr-un peisaj al minții. Însă el traversă peisajul ca un uriaș, pământul rămânând mult dedesubtul lui.
Muritorule, leapădă aceste amintiri. Eliberează-le pentru a îmbiba pământul cu darul anotimpului. Muritorule, ajungând prin tine la pământ, ele pot readuce viața unui tărâm dezolat și muribund.
Te rog. Trebuie să înțelegi. Amintirile aparțin pământului, pietrei, vântului. Ele reprezintă înțelesul nevăzut al pământului, la fel ca atingerile sufletelor tuturor celor care se uită – se uită cu adevărat – la el. Atingeri, șoapte slabe, vechi, ecouri aproape fără formă – la care viața oricărui muritor o adaugă pe a sa.
Hrănește peisajul visului, muritorule.
Și află de la mine: îngenunchem în fața ta. amuțiți în inimi de ceea ce ne oferi, de ceea ce oferi din tine.
Ești Itkovian și vrei să îi îmbrățișezi pe T'lan Imass.
Varsă aceste amintiri – plângi pentru noi, muritorule.

Un nor greu și învolburat în locul în care mai devreme nu fusese decât un dom imposibil de îndepărtat, lipsit de culoare și de formă – norul întinzându-se, rostogolindu-se până umplu cerul, trăgând perdele întunecate peste curcubeie rănite. Fulgerele, de culoare roșiatică, licăriră de la un orizont la celălalt.
Ea urmări căderea, urmări coborârea – ploaie, nu grindină...

Lovi. Urlet duruitor pe pământ, iar sunetul îi umplu urechile – apropiindu-se.
Pentru a o lovi.
Ridicându-și mâinile, ea scoase un țipăt.
Fiecare izbitură era explozivă, ceva mai mult decât o ploaie înghețată.
Vieți. Străvechi, vieți demult uitate.
Și amintiri.
Toate curgeau ploaie.
Durerea era insuportabilă.
Apoi sfârșitul, o umbră alunecând pe deasupra ei, aproape, o siluetă, ghemuită sub bufnetele descurajante ale grindinii. O mână caldă, moale, pe fruntea ei, un glas...
– Nu mai avem mult, draga mea. Furtuna asta – neașteptată – vocea se sparse, gâfâind în vreme ce diluviul se intensifica, însă... minunată. Însă cum trebuie să încetezi. Uite, Kruppe te va ajuta.
Protejând-o atât cât putea de barajul grindinii, începu să o tragă înainte, mai aproape de...

Silverfox rătăcea. Pierdută, pe jumătate orbită de lacrimile care curgeau ca un șuvoi de neoprit. Ceea ce începuse când era copilă, pe un tumul demult uitat din apropiere de orașul Pale – ceea ce începuse cu atât de mult timp în urmă – părea acum patetic.
Îi respinsese pe T’lan Imass.
Îi respinsese pe T’lan Ay.
Însă doar pentru o vreme – cel puțin, aceea fusese intenția ei. Foarte puțină vreme, în care va modela lumea care îi aștepta. Spiritele pe care le adunase, spiritele care să îi slujească pe acei oameni străvechi, să devină zeii lor – voise să aducă alinare pentru T’lan Imass, pentru sufletele lor pierdute.
O lume în care mama ei să fie din nou tânără.
O lume de vis, dar al lui K’rul. Dar al Daru, Kruppe.
Dar al iubirii, drept răspuns pentru tot ceea ce luase de la mama ei.
Însă T’lan Ay-ii se întorseseră, rămânând muți la chemarea ei disperată – iar acum Whiskeyjack era mort. Doi pușcași, două femei de a căror prezență constantă ajunsese să depindă, mai

mult decât și-ar fi putut da ele seama vreodată. Două femei-pușcaș, ucise pentru a o apăra.

Whiskeyjack. Tot ce era Tattersail țipa cu o suferință inconsolabilă. Îi întorsese și lui spatele. Însă el ajunsese în calea lui Kallor.

El făcuse asta pentru că rămăsese bărbat, așa cum fusese mereu.

Iar acum pierduse și T'lan Imassii. Muritorul Itkovian, Nicovala Scutului fără zeu, care luase asupra lui miile de morți din Capustan – el își desfăcuse brațele...

Nu poți îmbrățișa durerea T'lan Imassilor. Dacă zeul ar fi fost încă alături de tine, ai fi refuzat acel gând. Dar nu poți. Ei înseamnă prea mult. Și tu, tu nu ești decât om – singur – nu le poți purta povara. Este imposibil.

Ai fost sfâșietor de curajos.

Dar e imposibil.

Vai, Itkovian...

Curajul o învinsese, dar nu al ei – care nu fusese niciodată puternic – ci al celor din jurul ei. De pretutindeni – Coll și Murillio, cu onoarea lor strâmbă, care o răpiseră pe mama ei și probabil că o păzeau chiar și în acele momente, în timp ce ea murea. Whiskeyjack și cele două femei-pușcaș. Itkovian. Și chiar Tayschrenn, care se smulsese – nefericit – dezlănțuindu-și coridorul pentru a-l goni pe Kallor. Un curaj extraordinar, cumplit de greșit dirijat...

Sunt Nightchill, Zeița Străveche. Sunt Bellurdan, Thelomenul Sfărâmător de Țeste. Sunt Tattersail, care a fost cândva muritoare. Și sunt Silverfox, carne și sânge de Aruncător de Oase, Chemătoare a T'lanilor.

Și am fost înfrântă.

De muritori.

Cerul se umflă deasupra ei – ridică privirea. Și, incapabilă să creadă, făcu ochii mari...

Lupul se zbătea, izbindu-se de barele din os ale cuștii – cușca lui... *coastele mele. Prizonier. În agonie.*

Și asta este durerea pe care o împărtășesc.

Pieptul lui era cuprins de flăcări, flori de durere intensă pătrunzând în el, ca și cum ar fi venit de undeva din afară, o furtună, bășicându-i pielea care îi acoperea coastele...

...însă ea nu crescu, ci păru să se stingă, de parcă la fiecare rănire ceva îi era împărtășit, un dar...

Dar? Această durere? Cum – cum să înțeleg asta? Ce mi se întâmplă?

Bătrân, vai, foarte bătrân. Oarecum amar-dulci, momente pierdute de uimire, de bucurie, de suferință – o furtună a amintirilor, nu ale lui – atât de multe, venind ca gheața, apoi, topindu-se în explozia impactului – își simți carnea amorțită sub diluviul neîncetat...

...și fu brusc smuls de acolo...

Clipind în întuneric, singurul lui ochi, la fel de lipsit de vedere ca și celălalt – cel pe care îl pierduse la Pale. Ceva îi vuia în urechi, un sunet. Țipând ascuțit, în timp ce podeaua și zidurile se zdruncinau, lanțurile se smuceau, iar praful cobora ca o ploaie din tavanul scund. *Nu sunt singur aici. Cine? Ce?*

În apropierea capului, frenetic și hotărât, niște gheare găureau pietrele de pavaj.

Întinzându-se spre el. Mă vor. Ce anume? Ce importanță prezint?

Loviturile se apropiau. Iar acum voci, urlete disperate venind dinspre cealaltă parte a zidurilor... de pe un coridor, probabil. Zăngănit de arme, urlete și gâlgâituri, sunet de armuri – bucăți din ele răsucindu-se pe podea.

Toc întoarse capul și văzu ceva în beznă. Uriaș, încordându-se, în timp ce țipa cu glas ascuțit, neîncetat. Masive, mâinile cu gheare se întinseră implorator spre el...

Către mine.

În peșteră sclipi o lumină cenușie, dezvăluind într-o clipă reptila monstruoasă, cu multe straturi de grăsime, înlănțuită în fața lui, cu ochii strălucitori din cauza groazei. Piatra la care creatura putea ajunge era brăzdată de nenumărate zgârieturi, pe toate părțile, un coșmar gravat de nebunie, stârnind oroare în malazan... pentru că era un coșmar pe care îl recunoștea ca fiind lăuntric.

Ea – ea este sufletul meu.

Clarvăzătorul stătea în fața lui, făcând mișcări disperate, spasmodice – corpul bătrânului, cel al Jaghutului pe care îl ocupase multă vreme, se desfăcea în bucăți – și bolborosea o incantație în timp ce, ignorându-l pe Toc, se apropia încet de Matroană, de Mamă.

Fiara enormă se chirci, zgâriind podeaua cu ghearele în vreme ce se retrăgea spre perete. Țipetele ascuțite nu încetară, răsunând cu ecou în peșteră. Clarvăzătorul ținea ceva în mâini, ceva palid și alungit – un ou, dar nu de pasăre. Un ou de șopârlă, brăzdat de magie cenușie.

Magia care creștea cu fiecare cuvânt al incantației Clarvăzătorului.

Toc văzu ceva explodând din corpul Matroanei, o scânteiere de putere care încercă să fugă spre tavan – dar care fu capturată de rețeaua vrăjii; prinsă și apoi atrasă în oul din mâinile Clarvăzătorului.

Țipetele Matroanei încetară brusc. Creatura se dădu în spate și scânci moale.

În tăcerea apăsătoare din peșteră, Toc auzi mai limpede zgomotele bătăliei care se purta în coridorul de afară. Aproape, și se tot apropia.

Strângând Finnestul, Clarvăzătorul se răsuci și îl privi lung pe Toc. Zâmbetul de Jaghut despică buzele uscate ale cadavrului.

– Ne vom întoarce, șopti el.

Vraja înflori încă o dată, apoi, în clipa în care lanțurile grele zăngăniră căzând pe podea, întunericul reveni.

Și Toc își dădu seama că rămăsese singur în peșteră. Clarvăzătorul luase puterea Mamei, iar apoi o dusese cu el.

Lupul se zbătu în pieptul lui, răspândind țepușe de durere de-a lungul membrelor diforme și sfărâmate. Tânjea să își elibereze urletul, să își cheme iubita și neamul. Însă nu putea trage aer în piept.

Nu pot inspira. Moare. Grindina, aceste daruri sălbatice, nu înseamnă nimic. Cu mine, alegerea fatală a zeului, murim...

Zgomotul luptei încetase. Toc auzi bare de fier plesnind una după alta, apoi zăngănit metalic pe dalele de piatră.

Apoi cineva se lăsă pe vine alături de el. O mână care nu era decât oase și tendoane dezgolite se așeză pe fruntea lui Toc.

Malazanul nu vedea. Nu era lumină. Însă mâna era rece, apăsarea ei, blândă.

– Hood? Așadar, ai venit după noi?

Cuvintele fură rostite limpede în mintea lui, dar sunară neinteligibil – și își dădu seama că nu mai avea limbă.

– O, prietene, îi răspunse silueta cu glas hârâit. Sunt eu, Onos T'oolan, cândva din clanul Tarad, al Logros T'lan Imass, dar acum neam cu Aral Fayle, Toc cel Tânăr.
Neam.
Brațele uscate îl ridicară.
– Tânărul meu frate, vom pleca de aici.
Plecăm?

Picker măsură din ochi breșa. Bravura care o îndemnase să afirme cu tărie că îi vor urma pe T'lan Imass în fortăreață nu rezistase revenirii bruște la precauție în momentul în care ajunse să vadă fortăreața. Era asaltată, iar dușmanii care năvăliseră în interior loviseră fără milă acel cuib de viespi.
K'Chain Che'Malle se întorceau cu zgomote de tunet pe poarta incintei. Detonațiile vrăjilor cutremurau întreaga structură. Urdomenii și Beklites alergau pe coama zidurilor. Spirale răsucite de fulger cenușiu se zvârcoleau spre cer, pornind de pe acoperișul de la miazăzi, legând cei douăzeci de condori care se roteau în înalt. Dincolo de el, acoperind cerul de deasupra portului, era un enorm nor de furtună, din ale cărui adâncimi clocotitoare înfloreau raze orbitoare de lumină.
Locotenentul aruncă o privire spre plutoanele ei decimate. Așa cum se așteptase, îi pierduseră pe cei trei soldați răniți grav. Niciunul dintre Arzătorii de Poduri care stăteau ghemuiți pe strada împâclită de fum nu fusese cruțat – Picker văzu în urma ei mult prea multe uniforme însângerate și pline de funingine.
Spre nord-vest, zgomotele bătăliei continuau, fără a se apropia. Picker știa că, dacă ar fi fost posibil, Dujek ar fi încercat să ajungă la fortăreață. Din câte auzea, totuși, forțele lui erau respinse, stradă după stradă.
Stratagema eșuase.
Lăsându-ne singuri.
– K'Chain Che'Malle! șuieră glasul unui soldat din spatele ei. Vin din spatele nostru!
– Ei bine, asta rezolvă dilema, murmură Picker. Cu toată viteza, spre breșa făcută de Hedge!
Arzătorii de Poduri traversară în fugă strada plină de moloz.
Blend fu prima care reuși să treacă peste resturile turnului. Dincolo de acestea se găsea o clădire sfărâmată, din care mai rămăseseră doar trei pereți și acoperișul. Înăuntru domneau

întunericul și praful, și ceea ce putea fi socotită o ușă, în partea stângă a peretelui îndepărtat al încăperii.
La doi pași în urma lui Blend, Picker sări peste blocurile de piatră răsturnate și ateriză cu un derapaj pe podeaua camerei – ciocnindu-se de Blend, care se retrăgea înjurând.
Cu picioarele împleticite, cele două femei căzură.
– La naiba, Blend.
– Gărzi...
Auziră vocea cuiva.
– Picker! Locotenente!
În timp ce Arzătorii de Poduri se strângeau în spatele ei, Picker se ridică în șezut și îi văzu pe Hedge, Bluepearl și pe alți șapte Arzători de Poduri – cei care duseseră arbaletele pe coama zidului și supraviețuiseră – apărând din umbre.
– Am încercat să ne întoarcem la voi.
– Nu-i nimic, Hedge, spuse Picker, ridicându-se în picioare. Soldat, ai acționat corect, crede-mă.
Hedge avea în mână o bombă pe care o arătă zâmbind.
– Am păstrat una.
– A trecut vreun T'lan Imass pe aici?
– Da, unul jigărit, care nu s-a uitat nici în stânga, nici în dreapta, și a trecut pe lângă noi – mistuindu-se în măruntaiele fortăreței.
Un Arzător de Poduri din spate strigă:
– K'Chain Che'Malle ne urmărește!
– Pe ușa de acolo! țipă Hedge. Faceți loc, idioților! Abia așteptam clipa asta.
Picker începu să-și împingă soldații spre peretele din spate.
Genistul se întoarse spre breșă.
Următoarele evenimente se învălmășiră în mintea lui Picker.
Blend o prinse de braț și o împinse cu putere spre ușă, pe care soldații se aruncau dincolo, neștiind ce se afla acolo. Picker înjură, dar Blend își lăsă mâinile brusc pe spatele ei și o împinse cu fața prin portal. Vrând să riposteze, Picker întoarse capul și văzu peste umărul camaradei ei.
Gonind peste moloz și scoțându-și lamele, K'Chain Che'Malle părea că plutește.
Hedge ridică privirea și se trezi la patru pași de reptila care ataca.
Picker îl auzi scoțând un sunet din gâtlej, un sunet de moment, amuțit –

Genistul aruncă bomba în pământ.
K'Chain Che'Malle se rotea deja – și cele două lame coborau –
Explozia i le spulberă.
Blend și Picker fură aruncate prin cadrul ușii. Locotenentul își dădu capul brusc pe spate în momentul în care auzi zgomotele sacadate, bubuitoare, ale pietrelor care zburau în toate părțile, lovind-o în coif, în viziera coborâtă și în apărătoarele de obraji. Pietrele care trecură pe lângă ea îi azvârliră foc în față și îi umplură nasul și gura de sânge.
Asurzită, se împletici înapoi prin norii de praf și fum.
Auzi țipete – pornind de undeva, de departe, apoi, cu repeziciune, apropiindu-se și înconjurând-o.
Pietrele cădeau – o grindă din lemn smoalit, cotropită de flăcări, se prăbuși, izbind solul cu un bufnet puternic și cu sunet de oase sfărâmate – un geamăt de moarte în acel haos, atât de aproape de ea, încât se întrebă dacă nu cumva era chiar al ei. Se simți prinsă din nou, trasă și împinsă pe ceea ce părea a fi un coridor.
Un tunel de fum și praf – fără aer – bubuituri scoase de bocanci pe piatră, ciocniri orbești, blesteme – întuneric – apoi, brusc, toate se risipiră.
Împleticindu-se, Picker ajunse în mijlocul soldaților ei și, tușind, scuipă sânge. În jurul lor, o încăpere înțesată de Beklites morți, o altă ușă în față, care părea să fi fost sfărâmată dintr-o singură lovitură de pumn. Atârnat de un cârlig, deasupra lor se legăna dement un felinar solitar.
– Ia uitați-vă! exclamă cineva icnit.
– Un câine i-a mursecat bărbia locotenentului!
Nici măcar nu era o glumă – ci pur și simplu nebunia absurdă a bătăliei. Scuturându-și capul pentru a-și îndepărta sângele de pe față, Picker scuipă din nou și își privi soldații cu ochi iritați și lăcrimoși.
– Blend unde e?
Rosti vorbele chinuit, dar ceilalți înțeleseră.
Tăcere.
– Bucklund – întoarce-te pe coridor! Găsește-o!
Sergentul plutonului 12 reveni un moment mai apoi târând un corp plin de sânge.
– Încă respiră – doar Hood știe cum! Are spatele străpuns de pietre și cioburi!
Picker se lăsă în genunchi alături de prietena ei.

– Proasto, murmură ea.
– Trebuia să-l avem pe Mallet cu noi, bombăni Bucklund.
Da, și nu e singura greșeală făcută în jocul ăsta nenorocit.
– A, se auzi exclamația unei femei. Nu sunteți pannioni!
Toți își întoarseră armele spre pragul ușii.
Văzură o femeie purtând o telaba orbitor de albă, cu părul negru, lung și strălucitor, imposibil de curat și perfect pieptănat. Ochii ei amețitor de frumoși și umbriți îi studiară pe soldați.
– N-ați văzut din întâmplare trei războinici mascați? Ar fi trebuit să treacă pe aici, în căutarea sălii tronului, presupunând că există așa ceva. S-ar putea să fi auzit zvon de luptă...
– Nu, mârâi Bucklund. Adică, da, am auzit zgomote de luptă. Pretutindeni, doamnă.
– Ține-ți gura, spuse Picker oftând. Nu, îi spuse ea femeii, nu am văzut trei războinici mascați.
– Dar o T'lan Imass?
– De fapt, da.
– Excelent! Spune-mi, mai are înfipte în ea toate săbiile acelea? Nu-mi închipui că-și va lăsa...
– Ce săbii? întrebă Picker. Dar era bărbat. Sau cel puțin așa cred.
– A fost, spuse alt soldat, apoi roși când camarazii ei se întoarseră spre ea și zâmbiră cu gurile până la urechi.
– Un T'lan Imass bărbat? Femeia înveșmântată în alb duse un deget la buzele pline, apoi zâmbi. A, trebuie să fi fost Tool! Excelent! Zâmbetul îi pieri de pe față. Doar dacă nu l-a găsit Mok.
– Cine ești? o întrebă Picker.
– Ascultă, draga mea, e din ce în ce mai greu să înțeleg ce spui. Cred că sunteți malazani, da? Aliați fără să vreți, dar văd că aveți răni îngrozitoare. Am o idee – una minunată – ca toate ideile mele, desigur. Minunată, chiar așa. Ne aflăm aici ca să îl salvăm pe Toc cel Tânăr, un soldat din...
– Toc cel Tânăr? repetă Picker. Toc? Dar el e...
– Vai, prizonier al Clarvăzătorului. Un lucru întristător, și mie nu-mi place să fiu tristă. Mă irită asta. Îngrozitor de mult. Așa, cum spuneam, am o idee. Ajutați-mă să îl salvez și eu îi voi vindeca pe cei care au nevoie – adică pe voi toți.
Picker făcu un semn spre Blend.
– S-a făcut. Începe cu ea.

Când femeia păşi în încăpere, Bucklund ţipă şi se retrase grăbit din cadrul uşii.
Picker ridică privirea. În hol stătea un lup masiv, ochii lui sticlind în semiîntunericul încărcat de praf.
Femeia aruncă o privire peste umăr.
– A, nu vă speriaţi. E Baaljagg. Garath rătăceşte, cred. Îmi închipui că-şi face de lucru ucigând pannioni. Se pare că a prins gustul Clarvăzătorilor-domin... acum, să ne ocupăm de această biată femeie – ei bine, te voi pune imediat pe picioare, draga mea.

– Pentru numele lui Hood, ce se petrece acolo?
De cealaltă parte a zidului scund, un şir de trepte asigurau accesul la parapetul care domina portul şi golful – ori cam aşa ceva, conchise Paran, pentru că nimic nu se potrivea. În orice caz, trebuia să fie vorba de încercarea de respingere a unui atac şi, judecând după urlete, cei care se îndreptau spre acoperiş făceau prăpăd în rândul apărătorilor.
Alături de Paran, Ben-cel-Iute îi înălţă puţin capul.
– Nu ştiu, şi nu am de gând să mă uit, spuse el drept răspuns la întrebarea căpitanului, dar să sperăm că se va dovedi o diversiune utilă. Nu putem rămâne aici multă vreme, pentru că ne vor descoperi condorii.
– Ceva le dă de furcă, spuse Spindle, şi tu ştii asta, Ben. Dacă vreunul dintre ei s-ar obosi să se uite bine, am deveni hrană pentru puii lui.
– Ai dreptate.
– Atunci, pentru numele lui Hood, ce facem aici?
Bună întrebare. Paran se întoarse şi privi de-a lungul acoperişului spre miazănoapte. Observă o uşă-trapă.
– Ne aflăm aici pentru că aici trebuie să fim, spuse Ben-cel-Iute.
– Stai puţin! mârâi Paran, ştergându-şi ochii de ceea ce credea că era sudoare, dar pata de pe palmă era roşiatică – copcile de la frunte se desprinseseră. Nu e chiar aşa, Ben. Aici trebuie să fim noi doi. Mallet, dacă a mai rămas cineva de la Arzătorii de Poduri, cred că e nevoie de tine acolo.
– Am înţeles, căpitane, şi faptul că ştiu asta mă roade.
– În regulă. Atunci, ascultă. Abisul de foc s-a dezlănţuit în fortăreaţă, chiar sub noi. Nu am idee cine luptă acolo, dar ştim că – nu sunt prieteni ai pannionilor. Aşa că, Mallet, ia-i pe

Spindle și pe ceilalți – trapa de acolo pare destul de firavă, așa că o puteți sparge dacă e încuiată.
– Am înțeles, căpitane. Bine, dar cum ajungem acolo fără să fim văzuți?
– Spindle are dreptate în privința condorilor – au de furcă în altă parte și par tot mai agitați. E o distanță scurtă, vraciule. Dar dacă nu vrei să riști...
Mallet aruncă o privire spre Spindle, apoi spre Detoran și Trotts. În cele din urmă, spre Antsy. Sergentul aprobă cu o mișcare din cap. Mallet oftă.
– Da, domnule, o să încercăm.
Paran se uită scurt la Ben-cel-Iute.
– Obiecțiuni, vrăjitorule?
– Nu, căpitane. Măcar...
Măcar au o șansă mai mare de a scăpa cu viață de aici. Te aud, Ben.
– De acord, Mallet, porniți în goană când vă simțiți pregătiți.
– Băgăm viteză, căpitane.
– Bagă, vraciule.
După o comandă scurtă, soldații plutonului porniră în fugă spre ușa-trapă.

Dujek îl târî pe soldatul rănit pe ușă, și abia atunci văzu că picioarele lui rămăseseră în urmă, iar dâra de sânge care merge înapoi spre membre se subția, dispărând în apropierea pragului. Lăsă cadavrul să cadă pe podea și se rezemă de cadrul ușii.
K'Chain Che'Malle hăcuise oamenii companiei în decurs de douăsprezece bătăi de inimă, și deși Vânătorul își pierduse un braț, asta nu-l încetinise când plecase spre apus – în căutarea altei companii de malazani nefericiți.
Oamenii din garda de corp a lui Dujek, alcătuită din infanteriști grei din Unta, zăceau sfârtecați în fața clădirii în care o împinseseră pe Marea Căpetenie. Așa cum juraseră, își dăduseră viața pentru a-l apăra. În acele momente, însă, Dujek ar fi preferat ca ei să fi dat greș – ori, mai curând, să fi fugit.
Încleștată în bătălie încă din zori cu Beklites, Urdomeni și Clarvăzători-domin, oastea lui Un-Braț rezistase cu îndârjire. Iar când apăruseră primii doisprezece K'Chain Che'Malle, munițiile Moranth – proiectile penetrante și incendiare – îi uciseseră pe Vânătorii K'ell. Aceeași soartă o avusese și cel de-al doilea val.

Însă când sosise și al treilea val, perforantele se terminaseră, iar soldații săi muriseră cu zecile. Al cincilea și al șaselea val fuseseră întâmpinate doar cu săbiile, iar bătălia se transformase în măcel.
Dujek nu avea idee câți oameni mai rămăseseră în viață dintre cei cinci mii de malazani care pătrunseseră în oraș. Nu credea că mai exista pe undeva vreo defensivă coerentă. Bătălia devenise o vânătoare, pur și simplu. O operațiune de curățare a punctelor de rezistență malazane, executată de K’Chain Che’Malle.
Până cu puțin timp în urmă, mai auzise zgomote de luptă – ziduri care se prăbușeau și probabil vrăji – venind dinspre fortăreață, deși, mai mult ca sigur, gândi el, se înșelase – norul de furtună care invadase cerul spre miazăzi arunca tunete, azvârlind arce de fulgere care despicau aerul spre marea agitată. Furia lui acoperea orice alte sunete.
Auzi zgomot de bocanci în spatele lui. Cu sabia scurtă în mână, Dujek se răsuci pe călcâie.
– Mare Căpetenie!
– Din ce companie ești, soldat?
– A 11-a, domnule, spuse gâfâind femeia. Căpitanul Hareb a trimis un pluton să te caute, Mare Căpetenie. Doar eu am mai rămas din pluton.
– Hareb mai rezistă?
– Da, domnule. Adunăm suvenire – bucăți de K’Chain Che’Malle.
– Și cum reușiți asta, pentru numele lui Hood?
– Domnule, Twist a condus un ultim zbor, aducând muniții – mai toate ascuțișuri și pocnitori, Mare Căpetenie – dar geniștii minează clădirile de-a lungul căii noastre de retragere, făcând să cadă tone de cărămizi și pietre peste acele șopârle blestemate – pardon – peste Vânători.
– Soldat, unde este acum compania lui Hareb?
– Nu departe, Mare Căpetenie. Urmează-mă.
Hareb, acel nobil din cele Șapte Orașe, care rânjește tot timpul. Zei, îmi vine să-l sărut pe omul ăsta.

Trecând în fruntea legiunii sale, Gruntle o văzu pe Nicovala Scutului de la Săbiile Cenușii apropiindu-se. Femeia își opri calul imediat ce ajunse lângă el.

– Te salut, domnule, spuse ea. Pe sub gărzile largi și evazate ale protecțiilor de obraz ale coifului nu i se vedea decât partea de jos a feței. Ne pregătim să ne aruncăm împotriva dușmanului. Vrei să te alături flancului nostru?
Gruntle făcu o grimasă.
– Nu, Nicovală a Scutului.
Ea ezită, apoi dădu brusc din cap și apucă frâul.
– Cum dorești, domnule. Nu e nicio dezonoare în a refuza o încleștare sinucigașă, care...
– M-ai înțeles greșit, o întrerupse Gruntle. Legiunea mea pornește prima, voi veniți în urma noastră – cât de aproape se poate. Vom străbate podul de piatră și ne vom îndrepta direct spre poartă. De acord, pare al naibii de solidă, dar cred că o vom doborî.
– Noi vrem să îl ajutăm pe Dujek Un-Braț, de acord, Sabie Mortală?
– Da.
Și amândoi știm că vom da greș.
Amândoi se întoarseră când auziră sunet de goarne, la care se adaugă brusc un staccato de tobe malazane. Purtătorul de stindard – în jurul căruia vraja se învârtejea ca niște fulgi de aur – părea să fi preluat comanda, adunându-i pe toți ofițerii companiei. De-a lungul liniei, soldații își ridicară scuturile, unindu-le și suprapunându-le. Sulițele, de două ori mai înalte decât un stat de om, se unduiră ca trestiile peste care suflă vântul deasupra șirurilor de soldați – o nesiguranță care nu-i caracteriza și care i se păru tulburătoare lui Gruntle.
Călătorul trimis de Artanthos se apropie de Daru și de Nicovala Scutului în galop.
Malazanul își opri calul.
– Domnilor, Marele Mag Tayschrenn vrea să vă cunoască intențiile!
Gruntle își dezgoli dinții.
– Așadar, e Tayschrenn? Să auzim mai întâi propunerea lui.
– E vorba de Dujek, domnilor. Acești K’Chain Che’Malle trebuie distruși, poarta sfărâmată, iar asaltul asupra apărătorilor...
– Și ce caută Marele Mag? întrebă Nicovala Scutului.
– Domnule, pe toate zidurile există magi. Tayschrenn se va strădui să le nege amestecul. Orfantal și Tiste Andii ai săi vor

încerca să ne sprijine în atacul împotriva K'Chain Che'Malle, la fel ca și oamenii-umăr ai Fețelor Albe.
– Înștiințează-l pe Marele Mag, spuse Nicovala Scutului, că Legiunea lui Trake va începe atacul, sprijinită de compania mea.
Soldatul salută și porni călare spre linia malazană.
Gruntle se întoarse și își privi soldații. Se întrebă din nou care fusese efectul pe care darul Lordului Verii îl avusese asupra capanilor cu chipuri sumbre care alcătuiau legiunea lui. *Ca niște D'ivers... doar că pe dos. De la mulți la unul – și câtă putere au!*
Traversaseră rapid tărâmul ca niște umbre. Gruntle ajunsese să privească lumea prin ochi de tigru – ba nu, nu chiar ca un tigru, ci ca o creatură nemuritoare, nemăsurat de puternică, o masă de mușchi și oase în interiorul căreia se afla Legiunea, *Legiunea lui.* O voință, sudată, îngrozitor de concentrată.
Iar acum aveau să devină din nou niște bestii. De astă dată, pentru a intra în bătălie.
Zeul părea să manifeste o ură deosebită față de acei K'Chain Che'Malle, ca și cum Treach ar fi avut de reglat niște vechi socoteli cu ei. Ucigașul cu sânge rece făcea loc poftei de sânge – și, înțelegând asta, Gruntle se simți ușor tulburat.
Își mută privirea spre culmea dealului – pe Caladan Brood și Korlat își îndreptară spatele lângă el. Distanța nu avea importanță – ea era plină de sânge și el simți durerea bolnăvicioasă care creștea și scădea, după care curgea din nou prin ființa ei.
Coridorul lui Brood suferă și, dacă așa stau lucrurile, tot astfel trebuie să fie și... Se răsuci în șa, apoi privi spre locul în care se găsea Artanthos – Marele Mag Tayschrenn – în fața companiilor malazane. Aha, văd prețul pe care îl plătește...
– Nicovală a Scutului.
– Da, domnule.
– Atenție la magii de pe zidul orașului!
– Te așteptăm, domnule.
Gruntle încuviință din cap.
O clipă mai apoi, Sabia Mortală și legiunea lui se contopiră, oase și mușchi sudându-se, identități – și chiar vieți întregi – fiind inundate de o furie animalică, rece.
Un vârtej roșiatic dezlănțuindu-se, pornind înainte.
În fața lor, K'Chain Che'Malle își ridicară armele. Și rămaseră pe poziții.

Din nou. Am mai făcut asta – nu, nu noi. Lordul nostru. Sfârtecând carne moartă... jerbe de sânge... sânge... o, Hood.

Kurald Galain, bezna din adâncul sufletului, curgând în afară, inundându-i membrele, rotindu-se pentru a-i înghiți simțurile – calmul și uitarea. Korlat rămăsese în locul în care se prăbușise, cu spatele spre cele trei siluete fără viață de pe culmea dealului. Stătea tăcută, iar puterea coridorului ei – pâlpâind, stingându-se în izbucniri de durere – se răspândea, căutându-i neamurile.

Cu barosul în mâini, Caladan Brood se afla alături de ea. Vorbea, dar vocea lui bubuitoare părea la fel de îndepărtată ca și tunetul de la orizontul mării.

– După-amiaza târziu. Nu mai devreme. Se va termina cu mult înainte... într-un fel sau altul. Korlat, te rog să mă asculți. Trebuie să-l cauți pe Lordul nostru – acel nor de furtună, oare Sămânța Lunii se ascunde înăuntrul lui? A spus că va veni. A spus că va lovi.

Korlat nu îl mai auzea.

Negru, înflorind spre exterior, cu aripile desfăcute, ridicându-și gâtul sinuos – o pulsație surdă de vrajă și dragonul se înălță în aer. Orfantal se roti în fața forțelor malazane și urcă...

Condorii, douăsprezece creaturi demonice, fiecare legată printr-un lanț zvârcolitor de magie haotică, își luară zborul de pe fortăreață.

Pe câmpie, Sabia Mortală, care devenise fiară, și Legiunea lui Trake părură să pătrundă și să iasă din câmpul ei vizual, într-o mișcare mortală și estompată – și loviră linia de K'Chain Che'Malle.

Vrăjile potopiră aerul cu pânze stropite de sânge în jurul locului lovit când săbiile sălbatice ale vârtejului fulgerară. Un Vânător K'ell se împletici și căzu cu oasele sfărâmate. Uriașul tigru se răsuci într-o parte și în alta când săbiile coborâră și îi sfârtecară flancurile. În locul în care lovea lama, siluete umane se îndepărtau de fiară, cu membrele retezate, piepturi străpunse, capete sfărâmate.

Vraja sporea de-a lungul coamei zidului orașului.

Korlat îl văzu pe Artanthos – Tayschrenn – pășind în față, pentru a-i răspunde.

Un val auriu apăru brusc înapoia K'Chain Che'Malle, se înălță preț de o clipă, crescu, apoi se prăbuși înainte. Pământul peste

care se rostogolea în drumul său spre zid ardea feroce, apoi valul se ridică, urcând spre magii Pannion.
Acesta – acesta este lucrul care a fost lansat împotriva Seminței Lunii. Împotriva acestui lucru a luptat Lordul meu. Singur, în fața unei asemenea puteri.
Pământul se cutremură sub tălpile ei când valul izbi coama zidului spre apus de poartă. Orbitor – *acesta este Marele Telas, Coridorul de Foc – copilul lui Tellann.*
Magia haotică explodă ca un șrapnel. Focul dezlănțuit se întinse. Începând din apropierea porții, pe o porțiune de cel puțin patruzeci de pași spre apus, treimea superioară a zidului orașului dispăru pur și simplu. Și, odată cu ea, cel puțin doisprezece magi Pannion.
Pe câmpul de luptă, Legiunea lui Trake era acum înconjurată de K'Chain Che'Malle, care erau pe potriva iuțelii fulgerătoare a fiarelor enorme. Vânătorii K'ell se prăbușeau, însă tigrul era practic sfârtecat în bucăți.
Călare, toți soldații Săbiilor Cenușii încercau să facă o breșă din cealaltă parte. Lănci lungi, cu vârfuri ciudate, fură înfipte în Vânători pe la spate, încurcându-le pașii în timp ce înaintau pentru a-i ataca pe dușmanii care îi hărțuiau. Lasouri se răsuciră în aer, plesnind când se strângeau în jurul gâturilor, al membrelor...
Un val cenușiu de vrajă porni în goană dinspre magii de pe zidul răsăritean al porții, trecu peste capetele celor care se încleștau pe câmpul de bătălie, urcă prin aer ca o fiară cu nenumărate membre – pentru a-l lovi pe Artanthos.
Un foc necruțător răspunse asaltului, vrăjile părând să se devoreze reciproc. Când se mistuiră, Artanthos era în genunchi. Dinspre liniile malazane, câțiva porniră în goană spre el.
Magul e sfârșit. Prea curând.
– Korlat!
Strigătul o cutremură. Clipind nedumerită, ea se întoarse spre Brood.
– Ce s-a întâmplat?
– Cheamă-ți Lordul, Korlat! *Cheamă-l!*
Să îl chem? Nu pot – nu îndrăznesc.
– Korlat! Uită-te la acel nor de furtună blestemat!
Ea întoarse capul. Dincolo de oraș, ridicându-se spre cer într-o coloană imensă și învolburată, norul de furtună se desfăcea

chiar în timp ce se înălța – se înălța, azvârlind părți din el, răsucindu-se și lăsând raze de soare să îl străbată.
Sămânța Lunii... nu era în el – norul nu ascundea nimic. Nimic altceva decât o violență oarbă, inumană. Care se disperseaza.
Să îl chem? Se simți sfâșiată de disperare. Își auzi propriul răspuns neclar:
– Anomander Rake nu mai există, lord războinic. *E mort. Probabil că...*
– Femeie, atunci ajută-ți fratele! E asaltat...
Ea ridică ochii și îl văzu pe Orfantal foarte sus, atacat de niște puncte. Vrăjile țâșneau spre dragonul negru ca niște săgeți.
Frate... Korlat coborî privirea spre șirurile de malazani care se înfruntau acum cu K'Chain Che'Malle. Îi învăluia întunericul – șoapta lui Kurald Galain. *O șoaptă... și doar atât.*
– Korlat!
– Îndepărtează-te de mine, lord războinic. Voi vira și... și mă voi alătura fratelui meu.
– După ce ucideți condorii, vreți să...?
Ea întoarse spatele câmpului de luptă.
– Caladan Brood, această bătălie este pierdută. Zbor pentru a-l salva pe Orfantal.
Fără să mai aștepte răspunsul, păși în josul pantei, timp în care desfășură puterea ei lăuntrică. Sânge de dragon, rece ca gheața în vene, o promisiune de crimă. O foame brutală, hotărâtă.
Aripi, spre cer.
Capetele în formă de pană se înclinară, ațintite asupra condorilor care îl încercuiau pe fratele ei. Ghearele ei se încordară, apoi, în așteptare, se destinseră.

Cu barosul în mâini, Caladan Brood rămase chiar pe marginea pantei. K'Chain Che'Malle renunțaseră la asaltul împotriva Legiunii lui Trake – înconjurat din toate părțile de lame sclipitoare, tigrul uriaș era pe moarte – iar acum treceau prin soldații malazani masați, ucigându-i cu zecile. Alții îi urmăreau pe ostașii Săbiilor Cenușii, ale căror rânduri fuseseră împrăștiate de rapizii Vânători.
Barghastii se apropiaseră din ambele flancuri, doar pentru a-și adăuga sângele la acel măcel.
Încet, lordul războinic se întoarse și măsură cu privirea culmea dealului din spatele lui. Trei cadavre. Patru soldați malazani care

îl duseseră pe Kruppe, lipsit de cunoștință, spre culme, iar acum îl așezau pe pământ.
Brood rămase cu ochii ațintiți asupra lui Kruppe, întrebându-se ce produsese prăbușirea lui bruscă și inexplicabilă, apoi se răsuci pe călcâie.
Cu zecile de mii, T'lan Imassii continuau să stea îngenuncheați și neclintiți în fața lui Itkovian, care se lăsase la pământ, o reflectare muritoare a lor. Ce se petrecea acolo îi dusese departe, către un loc din care se părea că nu exista cale de întoarcere – doar când avea să fie prea târziu.
Nicio șansă.
Burn... iartă-mă.
Caladan Brood se întoarse cu fața spre oraș. Rămas cu ochii ațintiți asupra câmpului de bătălie de jos, lordul războinic ridică încet barosul... apoi rămase ca înghețat.

Ajunseră într-un alt hol plin de morți și muribunzi. Picker se încruntă.
– Doamnă, câți sunt în această armată de Seguleh despre care mi-ai vorbit?
– Trei, draga mea. Se vede limpede că ne aflăm pe calea cea dreaptă...
– Calea cea dreaptă, încotro, Lady Envy?
Femeia se întoarse.
– Hm, interesantă întrebare. Fără îndoială că Seguleh doresc să fie primiți în audiență de Clarvăzător, dar cine ar putea spune că el îl are pe Toc cel Tânăr? N-ar fi mai plauzibil ca prietenul nostru să fie înlănțuit undeva, în vreo carceră subterană?
Aflată alături de Picker, Blend spuse:
– Se pare că există o pantă la capătul îndepărtat. Ar putea fi trepte.
– Ce ochi ageri ai, murmură laudativ Lady Envy. Baaljagg, cățel cuminte, ne arăți drumul?
Lupul uriaș se strecură pe lângă ele fără niciun sunet, reușind să păstreze tăcerea chiar și când trecu peste mormanele de cadavre care zăceau de-a lungul coridorului. Ajuns la capătul îndepărtat, își întoarse capul cu bot lung, iar ochii îi sclipiră ca niște tăciuni încinși.
– Aha, semn că drumul e liber, spuse oftând Lady Envy, bătând ușor din palme. Veniți cu mine, sumbri malazani.

În timp ce se apropiau, Blend o trase de mânecă pe Picker.
– Locotenente, șopti ea, aud zgomot de luptă…
Ajunseră pe palier. Urdomenii morți zăceau în stive, iar cadavrele lor erau împrăștiate pe trepte. Un al doilea palier din trepte de piatră, care duceau în jos, lăsa să se vadă doar sângele care se închega.
Blend înaintă cu fereală și se ghemui în fața treptelor care coborau.
– Văd urme în sânge, spuse ea, trei la număr… prima dintre ele doar de oase, urmată de cineva care a purtat mocasini – o femeie, după părerea mea.
– Cu mocasini? se miră Lady Envy, care ridică din sprâncene. Foarte ciudat. Cele osoase ar putea fi ale lui Tool sau ale lui Lanas Tog. Cine i-o fi urmărit? Mare mister! Și ultima urmă?
Blend ridică din umeri.
– A unui bărbat.
Zgomotul de luptă pe care Blend îl percepuse mai devreme putea fi auzit acum de toți cei prezenți – venea din susul scării, îndepărtat, probabil de la ultimul etaj, care se afla la cel puțin douăsprezece niveluri deasupra lor.
Baaljagg se lăsase moale, stând alături de Blend. Lupul își coborî capul, adulmecând urmele de pași care duceau în jos.
O clipă mai târziu, animalul se transformă într-o sclipire cenușie, și porni în goană în josul scării, după care dispăru.
– Ei bine! zise Lady Envy. Situația pare rezolvată, nu credeți? Cățelul bolnav are anumite… sentimente față de Toc cel Tânăr. O afinitate, pentru a spune lucrurilor pe nume.
– Îți cer scuze, interveni Picker cu glas apăsat, dar, pentru numele lui Hood, despre ce vorbești?
Încă o afirmație criptică a acestei doamne, și îi zbor creierii.
– Ai fost nepoliticoasă. Recunosc, chestiunea este secretă, nu din cauza mea, astfel că voi vorbi neîngrădit despre ea.
– Vai, ce bine, o să auzim bârfe, murmură unul dintre soldații din spatele lui Picker.
Lady Envyy se întoarse.
– Cine a spus asta?
Nimeni nu scoase o vorbă.
– Detest *bârfele* și vreau să știți cu toții. Iar acum, vreți să vă spun povestea a doi zei străvechi care au găsit fiecare carnea muritoare – ori, mai curând, carnea destul de muritoare a lui

Baaljagg, dar mult prea muritoare, în cazul scumpului Toc cel Tânăr?
Picker rămase cu ochii căscați la femeie și se pregăti să spună ceva, când unul dintre soldații ei înjură cu voce tare și cu simțire – după care săbiile se ciocniră.
Țipete.
Douăzeci de Urdomeni apăruseră din spatele plutoanelor, iar în hol răsunară din nou zgomotele luptelor feroce, corp la corp.
Picker întinse brusc o mână și prinse între degete mantia plină de sânge a lui Blend, trăgând de ea. În timp ce locotenentul își eliberă sabia din teacă, ea spuse cu glas șuierător:
– Coboară scara, fato! Venim imediat ce lămurim lucrurile aici.
O împinse pe Blend în josul treptelor, după care se răsuci pe călcâie.
– Va dura mult? întrebă Lady Envy, și vocea ei despică tumultul, răsunând în urechile lui Picker, care se aruncă în luptă.
Urdomenii aveau armuri mai bune, erau mai proaspeți, și profitaseră de efectul-surpriză. Picker îl văzu pe Bucklund prăbușindu-se după ce i se tăiase jumătate de cap.
– Nu, scrâșni ea când alți doi Arzători de Poduri se năruiră, nu se poate...

Detoran ocupase poziția de lider când cei patru Arzători de Poduri porniseră pe coridor. Mallet pășea la cinci pași în spatele masivei femei napane, Spindle îl urma îndeaproape, după care veneau Antsy și Trotts, acesta rămânând la doisprezece pași în urmă, ca ariergardă. Până în acele momente nu descoperiseră decât cadavre – pannioni – doborâți de lovituri de sabie.
– Cineva a băgat groaza în ei, mormăi Spindle, aflat în spatele vraciului.
Auzeau zgomote de luptă, dar ecourile erau înșelătoare, astfel că le era greu să-și dea seama din ce direcție veneau.
Detoran se apropie și ridică o mână, apoi îi făcu semn lui Mallet să înainteze.
– Avem o scară în față, spuse ea. Care coboară.
– Nu e nimeni, remarcă vraciul.
– Deocamdată.
Antsy li se alătură.
– De ce ne-am oprit? Trebuie să ne continuăm drumul.

– Știm, sergent, spuse Mallet, apoi se întoarse spre Detoran. Trebuie să vedem ce e acolo. Condu-ne, Detoran.
Alte cadavre zăceau pe treptele de piatră, care deveniseră alunecoase din cauza sângelui.
Coborâră două paliere fără să întâmpine rezistență. La jumătatea următorului nivel, la o spirală a scării, Mallet o auzi pe napană icnind și se auziră imediat zăngănituri de arme încleștate în luptă.
Un strigăt fără cuvinte din spate se transformă într-o chemare Barghast-ă la luptă.
– Fir-ar să fie! exclamă Mallet. Se purtau lupte atât deasupra, cât și mai jos de ei. Spindle, sprijină-i pe Antsy și pe Trotts! Eu o ajut pe Detoran!
– Am înțeles, domnule!
Vraciul se grăbi să coboare șase trepte. Detoran îi respinsese pe atacatori spre palier. Dincolo de napană, vraciul văzu cel puțin șase Clarvăzători-domin care aveau în mâinile înmănușate securi cu două tăișuri și cozi scurte. Detoran, cu o sabie scurtă în mâna stângă și una lată în dreapta, tocmai îl doborâse pe războinicul din fața ei. Fără să ezite, ea păși peste muribund și ajunse pe palier.
Clarvăzătorii-domin o atacară.
Mallet nu avea cum să treacă pe lângă Detoran. Blestemând, își vârî sabia în teacă și-și scoase arbaleta de pe umăr. În locaș avea deja pregătită o săgeată, legată cu un cordon din piele, pe care îl desfăcu. Ignorând urletele și zgomotele de arme lovite, trecu gheara peste coarda împletită și o încordă.
Dincolo de colțul casei scărilor, Troots rostea o incantație, întrerupt de răcnetul înfiorător scos de Antsy. Sânge proaspăt amestecat cu bilă se scurgea pe trepte.
Mallet se retrase pentru a putea trage pe deasupra capului lui Detoran.
Cu o lovitură descendentă, napana își înfipsese sabia scurtă în capul unui Clarvăzător-domin. Lama se înțepenise între mandibulele omului. În loc să scoată sabia, Detoran o împinse, făcând victima să se izbească de doi războinici aflați în spatele ei. Cu sabia lată din mâna dreaptă, îl ținea la distanță pe un alt atacator. Acesta își rotea armele ceva mai scurte către sabie, făcând eforturi de a o îndepărta, astfel încât să se poată apropia

de Detoran, dar aceasta își făcea lama să danseze și să se miște de parcă ar fi fost o floretă.

Mallet își concentră atenția asupra celor doi Clarvăzători-domin care se ridicau în picioare. Cel de-al treilea războinic îl îndepărta pe cel căzut. Vraciul ținti cu arbaleta și lansă săgeata. Arma se cutremură în mâinile lui.

Unul dintre Clarvăzătorii-domin care tocmai se ridicase scoase un țipăt în clipa în care săgeata i se înfipse în piept până la penele de ghidaj. Se prăbuși pe spate.

Un corp care se rostogoli pe trepte îl doborî pe Mallet exact când se pregătea să-și reîncarce arbaleta. Blestemând, vraciul se retrase lângă perete și, în timp ce alegea o săgeată, se pregătea să îndepărteze cadavrul cu o lovitură de picior, dar văzu că era Antsy. Încă nu murise, dar avea pieptul plin de sânge. De deasupra se auzeau zgomote de luptă. Trotts începu să urce treptele.

Auzind țipătul scos de Detoran, se răsuci. Ea atacase cu sabia lată, dezechilibrându-se pentru a-și roti puțin arma în fața unei eschive disperate, apoi o înfipsese sub coiful Clarvăzătorului-domin, sfârtecând partea dreaptă a gâtului omului – dar în acest timp, cu cealaltă secure, acesta descrisese un arc spre capul lui Detoran.

Napana își aruncă umărul stâng în calea lamei.

Armura plesni și sângele țâșni. Lama securii trecu prin umărul ei, desprinzând cea mai mare parte a mușchilor.

Ea se clătină, apoi, șiroind de sânge, se îndreptă și se năpusti spre cei doi Clarvăzători-domin rămași.

Cel mai apropiat de ea azvârli una dintre securi.

Detoran o devie cu sabia, apoi făcu o mișcare laterală și dădu o lovitură pe care adversarul abia reuși să o pareze. Scăpând sabia din mână, Detoran se apropie de el și își vârî degetele prin deschizătura vizierei coifului. Inerția saltului o făcu să se rotească după om, răsucindu-i capul.

Mallet auzi pocnetul vertebrelor chiar în momentul în care termina de încărcat arbaleta. O ridică și...

Securile ultimului Clarvăzător-domin sclipiră.

Brațul drept al lui Detoran, întins și încă având degetele agățate de vizieră, fu retezat la jumătatea distanței dintre umăr și cot. Cea de-a doua secure se înfipse între omoplați, aruncând-o înainte, făcând-o să se lovească cu fața de peretele palierului.

Clarvăzătorul-domin se apropie de ea pentru a smulge a doua secure din corpul lui Detoran.
Săgeata slobozită de Mallet dispăru în subsuoara brațului drept al omului, care se îndoi de durere, apoi se prăbuși înt-un zăngănit puternic de armură.
Așezând o nouă săgeată în arbaletă, vraciul se apropie cu pași împleticiți de locul în care zăcea Detoran, sprijinită cu fața spre perete. Șuvoaiele de sânge ce țâșniseră din trupul ei se transformase în firicele reci.
Nu avu nevoie să o atingă pentru a-și da seama că Detoran murise.
Auzi zgomot de bocanci pe trepte și, întorcându-se, îl văzu pe Spindle ajungând pe palier. Primise o lovitură în coiful rotund, care făcuse banda de deasupra frunții și niturile să plesnească pe o latură. Acea parte era însângerată. Avea ochi sălbatici.
– Mallet, sus sunt douăzeci! Trotts rezistă acolo!
– Mare idiot! Vraciul termină de încărcat arbaleta și porni în susul scării, oprindu-se o clipă pentru a-l examina din ochi pe Antsy. Spin, găsește-ți alt coif, și urmează-mă!
– Ce e cu Antsy?
– Va mai trăi o vreme. Grăbește-te, ce naiba!
Casa scării era înțesată de cadavre proaspete până la următorul palier.
Mallet ajunse la timp pentru a fi prins în năvala care cobora – Clarvăzători-domin și, în mijlocul lor, Trotts, întărâtat, rostogolindu-se laolaltă cu un adevărat zid de carne direct spre vraci. O lamă – a Barghastului – îl împunse pe Mallet în umăr, apoi se retrase brusc în momentul în care toți cei aflați pe scară căzură pe treptele de piatră. Securi, pumnale, mănuși, coifuri și apărători de gambă făcură ca avalanșa umană să devină un șoc cumplit de durere care nu se sfârși nici măcar când toți se opriră zvârcolindu-se la cotul casei scării.
Trotts reuși primul să iasă din învălmășeală. Împunse în jos cu sabia scurtă, apoi lovi cu piciorul, călcându-i pe cei de sub el. Blestemând, Mallet se îndepărtă de Barghastul frenetic, simțind focul care pâlpâia în rana de pe umăr.
După câteva clipe pe casa scării nu se mai auziră decât răsuflări.
Vraciul se răsuci, găsi un perete în spate și, încet, se ridică împingându-se, privindu-l cu asprime pe Trotts.

– M-ai înjunghiat, nenorocitule!
Imediat după ce se răstise, îi păru rău de acele cuvinte când se uită la Barghast. Uriașul războinic se alesese cu mai multe răni decât credea Mallet că era posibil. Fusese ciopârțit, aproape făcut bucăți. Cu toate acestea, el nici măcar nu se clătină când îi zâmbi vraciului și spuse:
– Te-am înțepat? Foarte bine.
Mallet făcu o grimasă.
– Îți înțeleg ideea, câine cu dinți albaștri. Dar de ce să te alegi tu cu toată distracția?
– Mda. Unde-s Antsy, Det și Spin?
– Pe palierul de mai jos. Detoran a murit. Va trebui să-l ducem pe brațe pe Antsy. După zgomotele pe care le aud, Spin încă își caută un coif.
– Toate îi vor fi prea mari, mârâi Trotts. Trebuie să găsim bucătăria – o cană, ceva.
Mallet se împinse, dezlipindu-se de perete.
– Bună idee. Atunci, să mergem.
– O s-o iau înainte, bucătarii sunt primejdioși.
Șiroind de sânge, Barghastul trecu pe lângă vraci.
– Trotts.
Acesta se opri.
– Da, ce e?
– Spindle a spus douăzeci.
– Da.
– Toți morți?
– Probabil că jumătate dintre ei.
– I-ai băgat în sperieți, nu-i așa?
– Cred că mai curând cămașa lui Spin. Hai, vraciule.
Calul lui Toc se clătina, iar imaginile pe care le percepea se ridicau și coborau în timp ce T’lan Imassul îl purta pe coridorul iluminat de torțe. Când și când, Tool sărea peste câte un cadavru sau două.
Fratele meu. Așa m-a numit.
Nu am niciun frate.
Doar o mamă.
Și un zeu. Clarvăzătorule, unde ești? Acum nu vii după mine?
Lupul moare. Ai învins. Eliberează-mă Zeu al Tuturor.
Eliberează-mă, ca să pot păși pe poarta lui Hood.

Ajunseră la o arcadă a cărei ușă zăcea sfărâmată alături. Lemnul care rămăsese prins de benzile din bronz se mișcă nesigur sub tălpile lui Tool. În fața lor era o încăpere spațioasă, cu tavanul boltit, lată de douăzeci de pași. Cândva, fusese plină de mecanisme ciudate – instrumente de tortură – dar acestea fuseseră spulberate, azvârlite în toate părțile, ajungând să se proptească de pereți, ca niște oase sparte ale unor fiare.
Victime ale mâniei... asta a fost opera lui Tool? Acest lucru, strigoi, lipsit de emoții?
Pe neașteptate, dinspre ușa arcuită din fața lor se auzi zgomotul produs de ciocnirea unor arme.
T'- lan Imassul se opri.
– Va trebui să te așez jos.
Jos. Da. A sosit vremea.
Toc întoarse capul și îl văzu pe Tool cum îl lăsa încet spre dalele de piatră. În pragul ușii din cealaltă latură a încăperii stătea o siluetă. Purtând o mască emailată albă și având două cicatrice identice. Câte o sabie în fiecare mână. *A, te cunosc, nu-i așa?*
Silueta rămase tăcută, așteptând pur și simplu până când Tool se îndepărtă de Toc. Slăbit, T'lan Imassul scoase din agățătoarea de spate sabia pentru două mâini, făcută din cremene, apoi spuse:
– Mok, după ce mă vei ucide, îl vei scoate pe Toc cel Tânăr din acest loc?
Zăcând pe o parte, Toc îl văzu pe războinicul mascat înclinându-și capul în semn de aprobare. *Cât de nechibzuit ești, Mok. Ești pe cale de a-l ucide pe prietenul meu... pe fratele meu.*
Urmară mișcări neclare, întrucât cei doi războinici se mișcau prea repede pentru ca Toc să le poată perceapă cu un sigur ochi. Scântei țâșnind din semiîntuneric, iluminând instrumentele de tortură sfărâmate din jurul lor, în sclipiri rapide de revelații – umbre care dansau în acea încleștare dintre lemn și metal și, pentru Toc, totul era ca și cum toată durerea acumulată de acele mecanisme de-a lungul existenței lor fusese eliberată brusc.
De scântei.
De cei doi războinici... și de tot ce se găsea în sufletele lor ascunse.
Eliberate, zvârcolindu-se, dansând, mușcate de cine știe ce păianjen – *demente, frenetice ca răspuns.*

Ca răspuns.
Undeva, în sinea lui – în timp ce lupta continua... iar războinicul mascat îl făcea pe T'lan Imass să se retragă – lupul se trezi.
Prins. În acest mecanism diform, dar încă întreg, în această cușcă torturată de oase... O grindă masivă, cu capetele vopsite în bronz zgâriat, înnegrit. În care erau prinse mici bucăți – carne, carne, dar și păr.
Cușca.
Toc cel Tânăr își trase picioarele schilodite sub el, își sprijini cotul diform și plin de pustule pe dalele de piatră, simți cum carnea se rupe când se răsuci, pivotă, își târî picioarele pentru a se așeza în genunchi – apoi, mâinile, înghețate și strânse în pumni, împinseră în podeaua din piatră. Se ridică, dându-se pe spate pentru a-și plasa greutatea pe coapsele care scrâșniră și părură să se fărâmițeze dedesubtul tendoanelor și mușchilor atrofiați.
Își așeză din nou mâinile jos, trase sub el lucrurile noduroase care fuseseră cândva picioare și își ridică genunchii.
Echilibru... acum. Și voință.
Tremurând, inundat de sudoare pe sub rămășițele zdrențuite ale tunicii, Toc se ridică încet în picioare. Ameți, simți amenințarea leșinului, dar rezistă.

Ridicând-o și trăgând-o de un braț, Kruppe icni.
– Trebuie să atingi, fato. Lumea asta pentru tine a fost făcută, înțelegi? Un dar – există lucruri care trebuie eliberate.
Eliberate.
Da, înțelese acel cuvânt. Tânjea să îl audă, îl venera, așa că îngenunche dinaintea altarului cu capul plecat. Eliberată. Da, era logic.
Eliberată... să hrănească pământul.
Mântuirea, de înțelesuri, de emoții, darul istoriei – pământul sub tălpi, straturile, atât de multe straturi...
Să simtă pământul.
Ce loc e acesta?
– Atinge, dragă Mhybe, Kruppe te imploră! Atinge...
Ea ridică o mână tremurătoare.
În picioare.

Și îl văzu pe Tool clătinându-se sub ploaia de lovituri, sabia din cremene parând tot mai greu fiecare lamă sclipitoare care dădea să îl atingă.
În picioare. Un pas. Un singur pas. De ajuns.
Cușca, lupul mișcându-se, încercând să respire – neputincios...
Se împletici spre grindă și capătul ei acoperit cu bronz țâșnind în sus.
Un pas, apoi se prăbuși.
În față, ridicând brațul, capătul grinzii păru să se înalțe pentru a-l întâmpina. Îi întâlni pieptul – coastele –, oasele se sfărâmară cu o explozie de durere.

Să atingă...
Cușca!
Spartă!
Eliberat!
Lupul expiră.
Și urlă.

Barosul ridicat de Brood, tremurând, fierul cutremurându-se.
Moment în care urletul unui zeu sfâșie aerul, un urlet care creștea în intensitate, o chemare.
Căreia i se răspunse.
Pe câmpul de luptă, T'lan Ay-ii se ridicară de la pământ și înaintară cu o iuțeală amețitoare ca un val mut, cenușiu, trecând prin K'Chain Che'Malle – sfârtecând reptilele-strigoi, rupându-le – uriașele reptile cu armuri prăbușindu-se sub forța atacului.
Alți Vânători K'ell se întoarseră și goniră spre poartă – urmăriți de lupi. În aer, condorii se desprinseră din dansul lor ucigător cu cei doi dragoni negri, zburând cu viteză înapoi spre fortăreață, urmăriți de Korlat și de Orfantal, iar în urma lor, de zeci de mii de Corbi Uriași.
...iar deasupra fortăreței se întâmpla ceva.
Ținând-o în brațe pe Mhybe, acum lipsită de cunoștință, Kruppe se întoarse împleticindu-se, în timp ce Togg se smulgea din cușca sfărâmată, iar urletul zeului făcea aerul să sfârâie.
Potopul grindinei încetă. Brusc. Cerul se întunecă.
O presiune, o forță străveche și animalică. Crescând.

Togg, uriaș, cu un ochi, alb, cu blana având perii albi la capete – urlând –
Zeul-lup, ieșind cu forța pietrei care respiră, al cărui strigăt părea să ocolească cerul.
Un strigăt căruia i se răspunse.
Din toate părțile.

Paran se ghemui și mai mult când semiîntunericul coborî brusc, rece, ca o greutate, asupra lui.
Alături de el, Ben-cel-Iute gemu, apoi scoase un șuierat.
– Asta e, prietene, Kurald Galain. Pot folosi asta – ca să trecem de zid – trebuie să vedem.
Ce să vedem? Zei, mă simt zdrobit!
Presiunea scăzu brusc. Se simți prins de ham, târât, auzi metalul scrâșnind, pielea agățându-se, în sus și peste zidul scund, aterizând cu un bufnet de partea cealaltă.
Întunericul continuă să cadă cu o iuțeală supranaturală, făcând soarele să devină un disc neclar și cenușiu.
Condorii din aer țipară...
...iar în țipetele lor se simți o groază pură.
Paran se răsuci pe călcâie și contemplă scena de pe parapet. La treizeci de pași depărtare, la marginea cealaltă, ghemuindu-se, se găsea o siluetă pe care căpitanul o identifică instinctiv ca fiind a Clarvăzătorului. Carnea și pielea umană se retrăseseră, lăsând la vedere un Jaghut despuiat, înconjurat de nori cețoși de cristale de gheață. În mâini, Clarvăzătorul ținea strâns un ou de mărimea unei bombe. Alături de el, un K'Chain Che'Malle uriaș și diform – *nu. Matroana.* Ceea ce emana din ea îl îngrozi și îl umplu de milă pe Paran. Era dementă, sufletul îi era despuiat, încărcat de o durere despre care el își dădu seama că ea nici măcar nu o putea simți – singura îndurare care rămăsese.
Doi Vânători K'ell, purtând armuri grele, o păziseră pe mama lor, dar acum înaintau cu armele ridicate, duduind pe acoperiș în timp ce, la casa scării, aflată la cincisprezece pași în stânga lui Paran, apărură două siluete. Mascate, mânjite din cap până în picioare de sânge, fiecare purtând câte două săbii, urcând neîngrădite de pasajul presărat de cadavrele Urdomenilor și Clarvăzătorilor-domini.
– Să ne ia Hood! exclamă Ben-cel-Iute. Aceia sunt Seguleh!

Însă atenția lui Paran fu atrasă de altceva, astfel că ignoră lupta declanșată în momentul în care Vânătorii K'ell se apropiară de Seguleh. Norul de furtună care se înălțase pe cer atâta vreme continua să urce, destrămându-se, aproape pierdut în întuneric. Cu un fior, își dădu seama că se apropia ceva.
– Căpitane! Urmează-mă!
Ben-cel-Iute înainta de-a lungul zidului scund, urmându-i curba spre latura dinspre port.
Paran se grăbi să îl ajungă pe vrăjitor. Se opriră într-un loc din care aveau o panoramă completă a portului și golfului.
În largul golfului, linia de gheață a orizontului exploda pe toată lungimea, albă, azvârlind nori în aer.
Apele portului deveniseră netede ca gheața sub aerul întunecat, acum neclintit. Rețeaua de frânghii de deasupra lui – cu colibele sale și șirurile legănătoare de cadavre uscate – se cutremură brusc.
– Pentru numele lui, ce s-a...?
– Sst! O, Abisule! Uită-te!
Și el o făcu.
Apele netede ca gheața ale portului tresăriră... crescură... se umflară.
Apoi, lucru imposibil, se retraseră în toate părțile.
Ceva – negru și enorm – se înălța din adâncuri.
Apele mării se frământară, iar un inel de spumă porni spre exterior. O rafală neașteptată de vânt rece izbi parapetul, făcu structura să se legene, apoi să se cutremure.
Rocă zimțată, plină de zgârieturi – *un munte, pentru numele lui Hood!* – care se înălța din port, ridicând cu el uriașa rețea de frânghii. Iar muntele crescu, se înălță tot mai mult, iar dinspre el se răspândi întuneric, în valuri concentrice.
– Au dezvăluit Kurald Galain! strigă Ben-cel-Iute, iar glasul lui învinse urletul vântului. *Pe toate!*
Paran rămase cu ochii căscați.
Sămânța Lunii.
Ridicându-se.
Rake a ascuns-o.
O, Abis subpământean, cât de bine a ascuns-o!
Ridicându-se, cu apa scurgându-se pe pereții ei loviți de valurile rostogolitoare, transformându-se în ceață pe măsură ce edificiul se înălța tot mai mult.

Tăietura. Tăietura lui Ortnal – acea groapă –
– Privește! spuse Ben-cel-Iute. Crăpăturile acelea...
Iar apoi, văzu prețul plătit de tactica lui Rake. Exteriorul Seminței Lunii era presărat de cicatrice uriașe, fisuri din care apa curgea în cantități de neînchipuit.
Și se înălța.
Două treimi din ea ieșiseră deja din marea agitată.
Răsucindu-se încet, scoțând la iveală, înaltă pe o latură, o terasă.
Pe care stătea o siluetă.

Amintirile... dispărute. În urma lor, zeci de mii de suflete. Tăcute.
– Vino, îți voi lua durerea, imediat.
– Ești muritor.
– Sunt muritor.
– Nu poți purta durerea noastră.
– Ba pot.
– Nu o poți elibera.
– O voi face.
– Itktovian...
– Durerea voastră, T'lan Imss. Acum.
Ea se ridică în fața lui, un val de o înălțime nemăsurată, dominând totul, apoi se prăbuși spre el.
Și, în acea clipă, văzură toți.
Văzură zâmbetul de întâmpinare al lui Itkovian.

Înveșmântată în întuneric, Sămânța Lunii se ridică deasupra orașului. Caladan Brood făcu ochii mari. Nori de ceață cădeau ca o cascadă, șuvoaie de apă se scurgeau, subțiindu-se. Dragonii, care se roteau îndepărtându-se, unul negru și unul roșu aprins, valuri de Kurald Galain, țâșnind și incinerând condorii demonici.
Sămânța Lunii, înclinându-se – o bucată masivă de piatră a miezului nopții, descojind dintr-o parte, zguduind întregul edificiu – aplecându-se, alunecând, înaintând către fortăreață.
Pe câmpul de luptă de dedesubt, soldații supraviețuitori – malazani, Barghast, Săbii Cenușii, Gruntle și cei câțiva oameni care mai rămăseseră din legiunea lui – traversaseră podul de piatră și se îndreptau spre poarta de miazănoapte, sfărâmată.

Nestânjeniți. Pe zidul de la răsărit de poartă nu mai era niciun mag, nici altcineva – locul fusese curățat complet.
Ridicându-se dincolo de zid, flăcările incendiilor iluminară orașul. Cerul se umplea de Moranthi Negri și Corbi Uriași – Kurald Galain se extindea și cobora asupra orașului.
O dezvăluire adevărată. Toți Tiste Andii uniți într-un ritual magic – lumea nu a mai cunoscut așa ceva – în toate mileniile scurse de la sosirea lor – nu a văzut asta. Pe inima lui Burn, ce va produce această dezvăluire?
Continuă să privească, copleșit de o deznădejde necuprinsă, care îi amorțea sufletul.

Puterea curse spre Korlat. Ochii ei sclipiră când ea și fratele ei trecură prin curenții familiari, reci, ai Kurald Galain, spre Sămânța Lunii.
Oh, murea – putea vedea asta. Murea, dar încă nu își dusese la bun sfârșit misiunea ucigătoare, înspăimântătoare.
O urmări mișcându-se, apropiindu-se de parapetul fortăreței – de locul în care, abia în acel moment văzu, se afla Clarvăzătorul – Jaghutul, care strângea în mâini Finnestul Matroanei, privind în sus, înghețat, pe măsură ce muntele negru și impunător se apropia în mod inexorabil.
Întunericul, sosit în lume. În acel loc, în acel oraș.
Întunericul, care nu se va risipi niciodată.
Coral. Negru, negru Coral...
După mai puțin de șase bătăi de inimă – în timp ce urmărea cum Arzătorii de Poduri se prăbușesc sub atacul Urdomenilor – Lady Envy își dădu seama că interpretase greșit ultimele cuvinte rostite de Picker. Nu era încredere, nici măcar bravadă. Mai curând, un comentariu fatalist, fără îndoială tipic pentru acei soldați, dar ceva cu totul nou pentru Lady Envy. În clipa în care înțelese, acționă. Un mic gest făcut cu o mână.
Îndeajuns pentru a fragmenta carnea războinicilor Urdomen. Aceștia se năruiră în masă.
Însă răul fusese deja făcut.
Doar doi Arzători de Poduri rămăseseră în picioare, și amândoi erau răniți.
Îi urmări cum își cercetează camarazii căzuți și rămânând lângă unul dintre ei și trăgându-l de acolo. Doar unul dintre cei căzuți, care încă respira.

Auzi zgomot de pași grei apropiindu-se.
Lady Envy se încruntă și ridică din nou o mână.
– Stai! strigă Picker. Acela e Mallet! Spin! Veniți încoace, ticăloșilor!
În spatele primilor doi apăruți – Mallet și Spin, presupuse ea – veneau șchiopătând alți doi soldați purtând uniforma Arzătorilor de Poduri. Toți aveau răni îngrozitoare – mai ales Barghastul, a cărui armură era ferfeniță și al cărui corp era o masă de tăieturi și găuri căscate. Chiar în timp ce îl urmărea, el se împletici, se lăsă în genunchi, arătându-și dinții într-un zâmbet.
Și muri.
– Mallet!
Bărbatul masiv din frunte se cutremură în fața acelei mișcări neașteptate – iar Lady Envy văzu că el primise o lovitură de sabie care trecuse prin tot corpul, puțin mai jos de umărul drept. Împleticindu-se, omul se apropie de Barghast.
– Îmi pare rău, dar e prea târziu pentru el, strigă Lady Envy. Iar tu, vraciule – Mallet – ai încheiat cu coridorul tău, și știi asta. Veniți la mine și vă voi face un serviciu. În ce te privește, Picker, un răspuns mai cinstit la întrebarea mea de mai devreme ar fi dus la un episod mai puțin oribil.
Ștergându-și sângele care îi pătrundea în ochi, Picker se uită la ea nedumerită.
– A, în fine, spuse Lady Envy oftând, poate că e mai bine că nu-ți mai amintești acea remarcă sardonică. Apropiați-vă toți.
Se răsuci brusc, iar vraja coborî – Kurald Galain – cu o putere copleșitoare.
– Să coborâm! strigă ea. Trebuie să ieșim de aici! Repede!
Patru, târându-l pe rănit, Arzătorii de Poduri o urmară pe Lady Envy.

Așchii de os loviră peretele. Tool se retrase împleticindu-se și se izbi de piatră, iar sabia îi căzu din mâini, scoțând un bufnet când ajunse pe dale.
Mok ridică ambele arme...
...și zbură prin aer într-o parte, răsucindu-se, iar armele îi fură smulse din mâini – ciocnindu-se de un perete, apoi căzând pe o movilă de lemn sfărâmat și metal.
Tool își înălță capul.

O panteră neagră și uriașă, cu buzele într-un rânjet mut, se îndreptă fără niciun sunet spre Segulehul care își pierduse cunoștința.
– Nu, sora mea.
Soletakenul ezită, apoi privi în spate.
– Nu. Lasă-l.
Pantera se răsuci și se transformă.
Însă furia rămăsese în ochii lui Kilava când se apropie de Tool.
– Ai fost înfrânt! Tu! Prima Sabie!
Tool se apleca pentru a-și ridica de jos sabia ciobită.
– Da.
– E muritor!
– Du-te în abis, Kilava.
Se ridică și, continuând să se sprijine de perete, se frecă de el cu spatele.
– Lasă-mă să-l ucid. Acum. După aceea nu vei mai avea un adversar pe măsură.
– Of, surioară! oftă Tool. Nu înțelegi? Vremea noastră a trecut. Trebuie să cedăm locul nostru din această lume. Mok – omul pe care l-ai lovit cu nepăsare pe la spate – el este al Treilea. Primul și al Doilea sunt maeștrii lui în mânuirea sabiei. Kilava, înțelegi? Lasă-l... lasă-i pe toți.
Se întoarse încet și îl văzu pe Toc cel Tânăr.
Corpul, înfipt într-o grindă din lemn, nu se mișca.
– Străvechiul zeu-lup este liber, spuse Kilava, urmărindu-i privire. Nu îl auzi?
– Nu. Nu pot.
– Urletul acela umple alt tărâm, e sunetul nașterii. Un tărâm... adus la viață de Chemătoare. Iar ceea ce îi dă acum viață e altceva, cu totul altceva.
Dinspre ușă se auzi un zgomot.
Amândoi întoarseră capetele.
Sub arcadă stătea un alt T’lan Imass. Avea săbii înfipte în el. Își arătă caninii înveliți în aramă prelucrată cu ciocanul la rece.
– El cine e?
Tool își lăsă capul într-o parte.
– Pe cine cauți, neam al meu?
– Tu ești Onos T’oolan. Apoi își îndreptă atenția spre Kilava. Iar tu ești sora lui, Cea care a Sfidat...
Kilava își dezveli dinții în semn de dispreț.

– Și asta voi rămâne.
– Onos T'oolan, Prima Sabie, unde este Chemătoarea?
– Nu știu. Cine ești?
– Lanas Tog. Trebuie să o găsesc pe Chemătoare.
Tool se îndepărtă de perete.
– Atunci să o căutăm împreună, Lanas Tog
– Niște proști! spuse Kilava cu dispreț.
În spatele lui Lanas Tog se auzi zdupăit de gheare – ea se întoarse, apoi se trase înapoi.
Șchiopătând, Baaljagg intră în încăpere. Ignorându-i pe toți, cu excepția lui Toc cel Tânăr, lupul se apropie de trupul lui și scânci.
– E liber, îi spuse Tool lui Baaljagg. Perechea ta.
– Nu e surdă la urletul acela, murmură Kilava. Togg a trecut în Coridorul Tellann. Apoi... într-un loc dincolo de el. Frate, urmează acea cale dacă ești atât de hotărât să o găsești pe Chemătoare. Se adună, toți, până la ultimul.
– Vino cu noi.
Kilava se întoarse cu spatele.
– Nu.
– Surioară. Vino cu noi.
Ea se răsuci. Avea fața întunecată.
– Nu! Am venit după Clarvăzător. Mă înțelegi? Am venit...
Tool văzu cadavrul sfârtecat al lui Toc.
– Pentru mântuire. Da. Înțeleg. Atunci, găsește-l.
– Așa voi face! Acum, după ce te-am salvat, sunt liberă să fac ce doresc.
Tool dădu din cap.
– Iar când termini, să mă cauți din nou, surioară.
– De ce aș face-o?
– Kilava. Suntem neamuri. Să mă cauți.
Ea rămase tăcută îndelung, apoi dădu scurt din cap.
Lanas Tog se apropie de Tool.
– Primă Sabie, condu-mă.
Cei doi T'lan Imass se transformară în praf, apoi și acesta dispăru.
Kilava rămase singură în cameră.
Împreună cu Segulehul lipsit de cunoștință.
Și cu un ay care stătea întins alături de un cadavru.

Ezită, făcu un pas spre silueta inertă a lui Mok, apoi oftă, se întoarse și se apropie de Baaljagg.
– Suferi pentru acest muritor, șopti ea și își lăsă o mână pe capul plecat al fiarei. Pentru el, amâni ceea ce ai dorit atât de multă vreme – reunirea cu perechea ta pierdută. Merita acest om să se bucure de o asemenea fidelitate? Nu, nu-mi răspunde – asta se citește limpede în ochii tăi. De aceea, Baaljagg, îți voi spune ceva ce sigur nu poți înțelege. Sufletul acestui muritor – merge cu sufletul lui Togg, iar perechea ta îl va duce, dar nu la Poarta lui Hood. Du-te, prinde urma. Uite, îți voi deschide calea.
Se ridică și făcu un gest.
Coridorul lui Tellann se deschise. Aerul stătut din încăpere fu aspirat. Adus de o adiere slabă și călduță, înăuntru pătrunse un miros dulce de tundră umedă, o aromă înțepătoare de mușchi și licheni înmuiați.
Ay-ul porni în salturi prin portal.
Kilava închise coridorul în urma fiarei.
Apoi ieși din încăpere.

Peste o clipă Blend apăru din umbră. Se apropie de lemnele sfărâmate și de metalul contorsionat, unde zăcea Mok, coborând privirea spre silueta inconștientă. *O, masca asta. Atât de ispititoare.*
Auzi strigăte pe coridorul din spatele ei, zgomote produse de soldați care se împrăștiau, apoi înjurături apăsate.
– ...panteră blestemată!
– Kilava, îi răspunse Lady Envy. Drumurile noastre s-au mai încrucișat cândva. E nepoliticos să ne dai la o parte într-un mod atât de disprețuitor.
Blend se întoarse și văzu soldații sosind.
Lady Envy se opri; își plimbă ochii mijiți de la Mok la Toc cel Tânăr.
– O, făcu ea cu glas scăzut, dragul meu flăcău. Trebuia să rămâi în tovărășia noastră.
Picker. Mallet. Spindle. Antsy. Bluepearl.
Blend închise ochii.
– Ei bine, lucrurile sunt clare, spuse Lady Envy. Ne întoarcem pe acoperișul fortăreței. Dar repede, nu vreau să văd cum Kilava îmi răpește plăcerea de a mă răzbuna pe Clarvăzător.
– N-ai decât să te întorci pe acoperiș, mârâi Picker. Noi plecăm.

Plecați, o, iubirea mea.
Lady Envy își încrucișă brațele la piept.
– Soldați nerecunoscători, eu mă extenuez însănătoșindu-vă, și acesta este răspunsul vostru? Vreau *companie!*
Mallet și Spindle se duseră să recupereze cadavrul lui Toc.
Picker se rezemă moale de un perete și o măsură pe Lady Envy cu ochi injectați.
– Mulțumiri pentru vindecare, murmură ea. Dar trebuie să ne alăturăm armatei lui Un-Braț.
– Și dacă mai există soldați pannioni care pândesc?
– Atunci ne alăturăm fraților și surorilor care au murit. Ce dacă?
– Uf, toți sunteți la fel!
Spunând acestea, făcându-și rochia albă să se înfoaie, Lady Envy ieși valvârtej din încăpere.
Blend se apropie de Picker.
– Simt o adiere de aer proaspăt care vine pe ușa de colo, șopti el.
Locotenentul o aprobă cu o mișcare din cap.
– Pornește în frunte.

Aplecată într-o parte și învăluită de o ceață întunecată, bazaltul rupt gemu ca o vietate și Sămânța Lunii se apropie și mai mult de parapetul fortăreței.
Sub greutatea uriașă, copleșitoare, a Kurald Galain, Clarvăzătorul se ghemui în nebunia lui, își înclină capul ca să privească edificiul, strângând cu disperare Finnestul cuibărit în brațe. Într-o parte, Matroana părea a încerca să își croiască drum cu ghearele pe dalele de sub ea. Apăsarea era necruțătoare.
Cei doi Seguleh nu ajunseseră nevătămați pe acoperiș, iar Vânătorii K’ell se dovedeau a fi pe potriva lor. Războinicii mascați fuseseră împinși înapoi, ajungând pe zidul circular, lăsând în urma lor dâre de sânge. Chiar și așa, Paran nu mai văzuse o asemenea demonstrație de măiestrie. Săbiile aproape că nu se vedeau, părând a fi în mai multe locuri în același timp, iar Vânătorii K’ell erau făcuți bucăți, chiar dacă înaintau. Căpitanul se gândise să îi ajute pe cei doi necunoscuți, dar ajunsese la concluzia că mai mult i-ar fi încurcat.
Privi în spate spre miazănoapte și cercetă cerul.

Dragoni care plonjau spre oraș, valuri de putere care biciuiau cu zgomot tunător străzi și clădiri, iar întunericul se învârtejea. Rotindu-se, Corbii Uriași scoteau țipete triumfătoare.

– Hei, nu va reuși să treacă...

Auzind ciudata remarcă a lui Ben-cel-Iute, căpitanul se uită încruntat spre el. *Să treacă Ce nu...?* Întoarse capul și privi Sământa Lunii. *Oh.*

Baza muntelui zburător era exact în fața lui, apropiindu-se. *Foarte aproape* – imensă, umplând cerul.

– Credeam că Rake va catadicsi să coboare personal pentru asta, urmă vrăjitorul. Însă a ales ceva mai puțin subtil.

A ales să distrugă întreaga fortăreață și pe toți cei aflați în ea.

– Ben-cel-Iute.

– Da, am face bine să o ștergem.

Cu mișcări fluide, dinspre casa scării apăru o uriașă panteră neagră, se opri și urmări scena de pe acoperiș cu ochi pâlpâitori, apoi își îndreptă privirea spre Clarvăzător.

Ben-cel-Iute sări brusc în picioare.

– Nu! strigă el către fiară. Oprește-te!

Pantera întoarse capul spre vrăjitor și îl țintui cu ochi aprinși, apoi își dezveli colții.

– Nu cred că vrea să se oprească.

Dând biciuitor din coadă, pantera făcu un pas spre Clarvăzătorul ghemuit care stătea cu spatele spre ei.

– *La naiba!* spuse șuierat Ben-cel-Iute. Acum e momentul, Talamandas!

Cine?

Sământa Lunii izbi zidul parapetului cu un scrâșnet înfiorător. Zidul inexorabil din piatră se prăbuși în față.

Matroana scoase un urlet.

Bazaltul ud, șiroind, țintui K'Chain Che'Malle acolo unde se afla, apoi păru să îl strângă și să-l înghită. Sângele țâșni, oasele plesniră, iar baza Sământei Lunii înaintă pe acoperiș, lăsând în urma ei țigle mursecate și dâre de sânge și carne.

Clarvăzătorul țipă ascuțit, se retrase – direct spre panteră, care se încordă brusc.

Sământa Lunii coborî pe neașteptate, cale de un stat de om, pătrunzând în acoperiș.

Țiglele se scufundară sub tălpile lui Paran, cărămizile se îndoiră în toate părțile – lumea se cutremură.

Ben-cel-Iute lovi. Vraja se rostogoli, izbind ca un baros în flancul panterei – făcând-o să zboare, în ciuda faptului că ea încercă să se agațe cu ghearele de acoperiș.
– Urmează-mă! răcni vrăjitorul, luând-o la fugă.
Chinuindu-se să-și mențină echilibrul, Paran întinse o mână și se prinse de mantia de ploaie a vrăjitorului, trezindu-se aruncat în față. *Acum – să îi înșelăm pe toți. Să ne ierte zeii!*
Clarvăzătorul se întoarse spre ei.
– Ce?
– Talamandas! urlă Ben-cel-Iute când se apropiară de Clarvăzător, apoi se aruncă asupra Jaghutului.
Coridorul se deschise în jurul lor.
Și dispărură.
Portalul se închidea – apoi, pantera se aruncă prin el, pornind în urmărire.
Sământa Lunii coborî și mai mult, iar parapetul explodă, cărămizile fiind sparte și azvârlite în toate părțile. Cei doi Seguleh se retraseră fulgerător din calea Vânătorilor K'ell, săriră peste zidul scund înapoia căruia se ascunseseră Paran și Ben-cel-Iute și porniră în goană spre capătul îndepărtat al acoperișului. În urma lor, în locul în care stătuse ghemuit Clarvăzătorul, cu un șuvoi de apă sărată, o bucată uriașă de bazalt se desprinse de bază și plonjă, îngropându-i pe cei doi Vânători K'ell și ducându-i în jos, etaj după etaj, până în subteranele fortăreței.

Împleticindu-se, Gruntle se izbi de un perete, lăsând o pată roșiatică în timp ce se lăsă pe vine. În fața lui, aplecate de extenuare sau durere, îngenuncheate sau stând în picioare, fără nicio expresie pe fețele cenușii, erau opt femei capane. Trei care depășiseră vârsta copilăriei, iar două cu fire cărunte în părul încâlcit și împâslit, ținând cu greu armele în mâinile tremurătoare. Doar atâția soldați mai avea.
Ofițerul Lestari dispăruse, mort, iar ceea ce mai rămăsese din el se afla undeva pe câmpul de bătălie de dincolo de zid.
Gruntle își coborî săbiile, își dădu capul pe spate, rezemându-l de fațada din piatră, prăfuită, și închise ochii.
Auzi zgomote de luptă spre apus. Săbiile Cenușii plecaseră în acea direcție în căutarea lui Dujek. Moranthii Negri se ridicaseră din nou în aer, ajungând deasupra treimii apusene a orașului, și

păreau să se fi concentrat asupra unei zone anume, plonjând în grupuri restrânse spre străzi, de parcă ar fi participat la o acțiune disperată de apărare. În aer răsunau cu ecou pocnete de explozivi.
Mai aproape, chiar vizavi de Gruntle și ceea ce mai rămăsese din legiunea lui, o bombă explozivă lovise o clădire mare de locuințe. Cuprinsă de vâlvătăi, aceasta mai avea câteva momente până să se prăbușească. Prin molozul de pe stradă zăceau cadavre de pannioni.
Și, croindu-și încet drum prin fortăreață, Sămânța Lunii își răspândea întunericul asupra orașului, calea distrugerii lui fiind un cor de demolări.
Rămase cu ochii închiși.
Auzi zgomot de bocanci călcând printre cărămizile sparte, apoi se simți lovit de unul.
– Trântore!
Sabia Mortală oftă.
– Stonny...
– Bătălia nu s-a terminat.
El deschise ochii și o privi.
– Ba da. Coral a căzut – a, nu, *se prăbușește*. Și ce dulce mi se pare victoria... Unde ai fost?
Femeia prăfuită, cu corpul brăzdat de dâre de sudoare, ridică din umeri, apoi coborî privirea spre floreta pe care o avea în mână.
– Pe ici, pe colo. Am făcut ce am putut, adică nu mare lucru. Au sosit neregulații Mott, știai asta? Pentru numele lui Hood, cum au reușit așa ceva? Să fiu a naibii dacă nu erau deja acolo, dincolo de poartă, când eu și Săbiile Cenușii am ajuns acolo – și noi, care credeam că eram primii.
– Stonny...
Întunericul nefiresc se adânci brusc.
După ce doborâse toate zidurile fortăreței, Sămânța Lunii se retrăgea. Încă înclinată, încă șiroind de apă și pierzând bucăți de rocă neagră, ea se apropia, era la câteva staturi de om deasupra clădirilor orașului, umplând cerul – și se afla acum aproape deasupra lor.
Pe marginea înaltă nu se vedea nimeni. Corbii Uriași zburau aproape de laturile Seminței Lunii, după care, cu țipete puternice, răsunătoare, se îndepărtară.

– Să ne ia Abisul, șopti Stonny, chestia aceea pare că se va prăbuși dintr-o clipă în alta. Doar coboară. Drept în jos – ori se va face bucăți. E terminată, Gruntle. Terminată.
El nu putu decât să o aprobe. Edificiul părea gata să se destrame.
Ploaia cu apă sărată îi udase fața întoarsă spre înalt, iar ceața care cobora de pe acel munte se afla deasupra capului său. Dintr-odată, se făcu întuneric ca într-o noapte cu nori, iar dacă nu ar fi existat reflectarea flăcărilor incendiilor din diferite părți ale orașului, Sământa Lunii ar fi rămas practic invizibilă. *O, zei, aș vrea să fi devenit invizibilă.*
Zgomotele de luptă dinspre apus se stinseră ciudat de brusc.
Auziră bubuituri de copite pe pietre. Un moment mai apoi, în lumina clădirilor incendiate de peste drum, apăru Destriantul Săbiilor Cenușii.
Ea îi văzu, încetini galopul calului, pe care îl făcu să se rotească pentru a se apropia, apoi îl opri.
– Domnilor, am găsit-o pe Marea Căpetenie. Trăiește, la fel ca și cel puțin opt sute dintre soldații lui. Orașul a fost cucerit. Acum trebuie să mă întorc la zona de așteptare, dincolo de câmpul de bătălie. Vreți să mă însoțiți? Va avea loc o adunare.
A supraviețuitorilor. Se uită încă o dată în jur. T'lan Ay dispăruseră. Fără acei lupi-strigoi, K'Chain Che'Malle i-ar fi ucis pe toți cei din afara orașului. *Poate că și ei se strâng în jurul acelui deal. Dar unde este Itkovian? Mare nerod. Încă mai stă în genunchi în fața acelor T'lan Imassilor? Mai trăiește?* Gruntle oftă, apoi se ridică cu dificultate în picioare. Privirea se îndreptă din nou asupra soldaților lui. *Toate astea, doar ca să facem cincizeci de pași dincolo de poartă.*
– Da, Destriant, te vom urma.

Cu aripile larg desfăcute și zburând prin aerul brăzdat de putere, Korlat descrise un cerc lent, coborând în jurul Seminței Lunii. De ghearele ei încă erau agățate pene și fragmente de carne. În cele din urmă, condorii fuseseră uciși cu ușurință – dovadă limpede că Clarvăzătorul fugise sau fusese omorât. Probabil că Lordul ei coborâse și își scosese sabia Dragnipur pentru a lua sufletul Jaghutului. Va afla adevărul foarte curând.
Întorcând capul, aruncă o privire spre fratele ei, care zbura alături de ea, apărând-o din flanc. Avea câteva răni, însă nu își

pierduse hotărârea, iar puterea și voința lui rămăseseră arme formidabile în calea oricăror surprize care le-ar fi ieșit în cale.
Nu întâmpinară niciuna.
Zborul îi ducea spre marea aflată la răsărit de Coral. Lumina după-amiezii târzii încă domina în depărtări.
Și apoi văzu, la jumătate de leghe de țărm, patru corăbii de război cu pânzele desfășurate, având culorile Marinei Imperiului Malazan, care ocoleau zona banchizelor muribunde de gheață.
Artanthos – Tayschrenn... o, planuri în cadrul altor planuri, jocuri ale înșelătoriei și dezinformării.
Istoria noastră, iubitul meu pierdut, istoria noastră ne-a distrus pe toți.
Descriind un arc, se apropiară din nou de Coral, coborând și îndepărtându-se de drumul lent al Seminței Lunii, care continua să se deplaseze spre miazănoapte. Dedesubt, poarta sfărâmată. Siluete, lumini de torțe.
Îi văzu pe Caladan Brood, soldați ai Săbiilor Cenușii, Barghast și pe alții.
Orfantal vorbi în mintea ei. „Coboară, surioară. Eu voi păzi cerul. Eu, neamurile noastre Soletaken și Silanah. Uite, Hoașca începe să coboare. Alătură-te ei.“
Te voi păzi, frate.
„Dușmanul a fost distrus, Korlat. Stând cu mine, îți vei păzi inima. O vei feri de durere. De pierdere. Surioară, el merită mai mult. Coboară. Suferința este darul vieții – un dar pe care mulți din neamul nostru l-au pierdut demult. Nu te retrage. Coboară, Korlat, spre tărâmul muritorilor.“
Korlat își strânse aripile și porni în spirală spre pământ. *Frate, îți mulțumesc.*
Se transformă când ajunse în piața modestă spre care se deschide poarta de miazănoapte. Sosirea ei sili soldații să se împrăștie, fie și numai pentru câteva clipe. Din nou, Tiste Andii, brusc slăbită de rana pe care Brood reușise să o vindece doar superficial, se împletici ușor când porni spre poartă, unde aștepta lordul războinic. Hoașca îi raportase ceva, iar acum se înălța din nou spre întuneric.
Nu îl văzuse niciodată pe Brood atât de... înfrânt. Ideea de victorie părea... irelevantă, în fața unei asemenea pierderi personale. *Pentru noi toți.*

Când se apropie, văzu un bărbat pășind spre lordul războinic. Zvelt, cu umerii puțin căzuți, cu părul lung și palid încâlcit, care îi stătea ciudat de răzvrătit.
– Marele șerif Stump, domnule. De la neregulații Mott. În legătură cu acel ordin...
– Ce ordin? întrebă Brood.
Zâmbind, bărbatul își arătă dinții albi și lungi.
– Să lăsăm asta. Am fost acolo, înțelegi?
– Unde?
– Pe partea asta a zidului, și pe coama lui erau magi. Fraților Bole nu le-a plăcut asta, de aceea i-au atacat puțin. Acum nu mai respiră niciunul. În fine, ce ne ordoni să facem în continuare?
Caladan Brood se uită la bărbat fără nicio expresie pe față, apoi clătină din cap.
– Nu am nicio idee, mare șerif Stump.
Bărbatul dădu din cap.
– Păi, am putea stinge câteva incendii.
– Atunci, la treabă.
– Am înțeles, domnule.
Korlat, care stătuse deoparte la acest schimb de cuvinte, se apropie de Brood în timp ce șeriful se îndepărta.
Brood se uita după el.
– Lord războinic.
– Credeam că îi lăsasem în urmă, bombăni el. Când colo... ei erau în oraș. Au fost de cealaltă parte a armatei de K'Chain Che'Malle – trecuseră de poartă sau de zid și i-au nimicit pe magi. Cum au făcut asta?
– Lord războinic, am văzut nave malazane. Care se apropie.
Brood dădu încet din cap.
– M-a informat Artanthos înainte de a călători prin coridor până pe puntea navei-comandant. La bord se află o delegație imperială, un ambasador, un legat, un guvernator...
– Toți trei?
– Nu, doar unul. O mulțime de titluri, în funcție de negocierile care se vor purta.
Korlat inspiră adânc. Reține-ți durerea pentru pierdere – încă o vreme.
– Cum armata lui Un-Braț este atât de grav afectată, malazanii nu vor negocia de pe o poziție de forță.

Brood o privi cu ochi mijiți.
– Korlat, spuse el încet, în ceea ce mă privește, malazanii au primit tot ce ar putea cere. Dacă vor, orașul Coral este al lor.
Korlat oftă.
– Lord războinic, dezvăluirea Kurald Galain este o manifestare permanentă. Orașul se află acum la fel de mult în interiorul coridorului Tiste Andii ca și în interiorul lumii.
– Da, iar asta înseamnă că negocierile se vor purta practic între Rake și malazani. Eu nu am ce negocia. Spune-mi, lordul tău va emite pretenții asupra orașului? Sămânța Lunii...
Nu era nevoie să continue. Orașul din interiorul muntelui de rocă rezista, având în încăperile subterane un volum uriaș de apă, o greutate căreia nu îi mai puteau rezista multă vreme. Sămânța Lunii era pe moarte. Va trebui abandonată, își dădu ea seama. *Căminul nostru. Voi suferi? Nu știu.*
– Lord războinic, nu am vorbit cu Anomander Rake. Nu pot anticipa starea lui de spirit.
Se întoarse și porni spre poartă.
Brood strigă după ea.
Încă nu.
Își continuă drumul și, ajunsă sub arcada porții, își aținti ochii asupra culmii dealului, dincolo de cadavrele sfărâmate care alcătuiau un covor pe câmpul de luptă. Unde îl voi găsi pe el. Tot ce a mai rămas. Chipul lui, darurile amintirilor, acum răcite. Am văzut viața fugindu-i din ochi. Momentul morții. Retrăgându-se, îndepărtându-se din ochii aceia, retrăgându-se, îndepărtându-se. Părăsindu-mă.
Își rări pașii, durerea provocată de pierdere amenințând să o copleșească.
Dragă Mamă a Întunericului, mă privești acum? Mă vezi pe mine, copilul tău? Zâmbești văzându-mă atât de zdrobită? La urma urmelor, am repetat greșelile fatale din vechime. Dăruindu-mi inima, cedând visului neghiob – dansul Luminii, ai tânjit după acea îmbrățișare, nu-i așa?
Și ai fost trădată.
Mamă, ne-ai lăsat... tăcerii eterne.
Totuși...
Mamă a Întunericului, după această dezvăluire te simt aproape. Durerea te-a trimis departe, te-ai îndepărtat de copiii tăi? Când, în felul nostru tineresc, muritor – cu o îngrozitoare

insensibilitate – noi te-am blestemat. Adăugând încă un strat durerii tale.
Treptele acestea... ai călcat pe ele cândva.
Cum să nu zâmbești?
Stropi de ploaie o loviră în frunte, făcând ca rana încă deschisă să o usture. Se opri, ridică privirea și văzu Sămânța Lunii exact deasupra ei... plângând asupra ei...
...și asupra câmpului de cadavre din jurul ei, și dincolo de el, și spre dreapta, asupra miilor de T'lan Imass îngenuncheați. Morții, abandonații, o mare de culori care se adânceau, ca și cum, în ploaie, scena, atât de slab saturată, devenea mai solidă, mai reală. Nu mai era tabloul spălăcit al privirii unui Tiste Andii. *Viața scurtată, pentru a scoate în evidență orice amănunt, pentru a spăla fiecare culoare, transformând fiecare moment în durere.*
Și nu mai putu rezista. Whiskeyjack. Iubirea mea.
Câteva momente mai apoi, lacrimile ei se adăugară apei sărate care îi curgea pe față.
Aflat în semiîntunericul porții, Caladan Brood privi dincolo de podul de piatră, peste câmpia răscolită, spre locul în care se afla Korlat, la jumătatea pantei dealului, înconjurată de cadavrele K'Chain Che'Malle sfârtecați. O urmări cum își lasă capul pe spate, înălțându-și fața încet spre giulgiul cenușiu de ploaie. Muntele negru, ale cărui fisuri se lărgeau, scoțând gemete de moarte, păru să se oprească chiar deasupra ei. O inimă, cândva din piatră, devenită din nou muritoare.
Cu o certitudine întristătoare, înțelese că acea imagine – ceea ce vedea în acele clipe – nu îl va părăsi niciodată.

Silverfox mersese îndelung, fără să bage de seamă încotro, insensibilă la tot ce o înconjura, până când o mișcare din depărtare îi atrase atenția. Era în tundra pustie, sub un cer închis, albicios, și urmări apropierea spiritelor Rhivi.
Un grup mic, jalnic de redus, mai puțin de patruzeci de indivizi, neînsemnați în depărtare, aproape înghițiți de peisajul imens, cerul, acel aer umed cu frigul său neiertător care se instala în oasele ei ca sângele eșecului.
Se petrecuseră multe evenimente. În altă parte a acelui tărâm care se năștea. Simți asta – grindina, potopul amintirilor, născute într-un loc neștiut ei. Și, deși ele o izbiseră la fel de

întâmplător și nediscriminatoriu cum loveau pământul în jurul ei, nu reușise să înțeleagă prea multe referitor la ceea ce conțineau.
Dacă era un dar, era unul amar.
Dacă era un blestem, însemna că și viața în sine este un blestem. Pentru că existau vieți în acea ploaie înghețată. Vieți întregi, trimise pentru a lovi carnea acelei lumi, pentru a se infiltra și dezgheța solul cu fecunditatea ei.
Dar asta nu are nimic de-a face cu mine.
Nimic din toate acestea. Tot ce am dorit să făuresc... distrus. Acea lume a visului era o amintire. Lumea Fantomelor lui Tellann, amintirea propriei mele lumi, de demult. Amintiri, luate de la Aruncătorul de Oase care a intervenit în remodelarea mea, luate de la spiritele Rhivi, Primul Clan, luate de la K'rul, de la Kruppe. Luate de la pământul adormit – din carnea lui Burn.
Eu... nu am avut nimic. Pur și simplu am furat.
Pentru a crea o lume pentru mama, o lume în care putea fi din nou tânără, în care să poată duce o viață normală, să îmbătrânească odată cu trecerea firească a anotimpurilor.
Voi înapoia tot ce am furat de la ea.
Se simțea cuprinsă de amărăciune. Începuse cu acel prim tumul din apropiere de Pale. Acea credință în dreptate, eficiență sau furt. Justificată de cel mai onorabil scop.
Însă deținerea lipsită de decență era o minciună. Tot ce adunase era la rândul său dezbrăcat de valoare. Amintiri, visuri, vieți.
Transformate în țărână.
Nefericitul grup de spirite Rhivi se apropie cu precauție, ezitant.
Da. Înțeleg. Ce să vă cer acum? Câte promisiuni deșarte voi face? Am avut un popor pentru voi, un popor care de atunci încoace și-a pierdut zeii, iar spiritele cărora le juraseră cândva credință erau mai puțin decât țărâna pe care o puteau face din ei înșiși. Un popor.
Pentru voi.
Pierdut.
Ce lecție pentru patru suflete legate – fără mijlocitor, noi patru.
Nu știa ce să le spună acelor spirite modeste și timide.
– Aruncătoare de Oase, te salutăm.
Silverfox clipi și apoi văzu limpede.
– Spirit Străvechi. Am...
– Ai văzut?

Apoi văzu pe fețele tuturor un fel de uimire. Și drept răspuns, se încruntă.
– Aruncătoare de Oase, urmă Rhiviul din frunte, am descoperit ceva. Nu departe de aici – știi despre ce vorbim?
Ea clătină din cap.
– Tronuri, Aruncătoare de Oase. Două tronuri. Într-o colibă lungă plină de oase și piei.
Tronuri?
– Ce... de ce? De ce ar fi tronuri pe acest tărâm? Cine...?
Străvechiul ridică din umeri, apoi îi zâmbi ușor.
– Ele așteaptă, Aruncătoare de Oase. Simțim adevărul acesta. Curând. Curând vor sosi adevărații stăpâni ai acestui coridor.
– Adevărații stăpâni! Furia izbucni în ființa lui Silverfox. Acest tărâm a fost pentru *voi!* Cine îndrăznește să uzurpe...?
– Nu, iar negația discretă a spiritului o străbătu pe Silverfox, îi tăie respirația. Nu e pentru noi. Aruncătoare de Oase, nu suntem îndeajuns de puternici pentru a conduce o lume ca aceasta. A devenit prea mare, prea puternică. Nu-ți fie teamă – nu dorim să plecăm, și ne vom strădui să ne înțelegem cu noii stăpâni. Cred că ne vor permite să rămânem. Poate că vom fi chiar încântați să îi slujim.
– Nu! Nu! Nu e cum trebuia să se întâmple!
– Aruncătoare de Oase, nu este nevoie să experimentezi sentimente atât de violente. Modelarea continuă. Îndeplinirea dorințelor tale încă este posibilă – poate că nu în felul cum ai dorit dintru început.
Ea nu îl mai auzea. Disperarea îi sfârteca sufletul. Așa cum eu am furat... așa mi s-a furat totul. Asta nu e o nedreptate, și nici crimă. Acceptă adevărul.
Tăria voinței lui Nightchill.
Empatia lui Tattersail.
Loialitatea lui Bellurdan.
Uimirea copilului Rhivi.
Niciuna nu a fost de ajuns. Niciuna nu a putut de una singură – sau împreună – să repare ceea ce s-a făcut, alegerile făcute, negările rostite.
Lasă-le. Lasă-le cu asta, cu totul, și cu ce urmează să se petreacă.
Silverfox se întoarse.
– Atunci, găsiți-o. Duceți-vă.

– Nu vrei să vii cu noi? Darul tău pentru ea...
– Duceți-vă.
Darul meu pentru ea. Darul meu pentru tine. Sunt toate ca unul. Eșecuri uriașe, înfrângeri pricinuite de defectele mele. Nu vreau să fiu martoră a propriei mele rușini – nu pot. Nu am curajul pentru asta.
Îmi pare rău.
Se îndepărtă.
O floare cu viață scurtă. De la sămânță la tulpină, apoi la floare ucigătoare, și totul în decursul unei singure zile. Otravă care arde strălucitor, distrugându-i pe toți cei care se apropie prea mult.
O oroare.

Cu chipurile rotunde arse de soare și de vânt, spiritele Rhivi – un grup mic, bărbați, femei, copii și bătrâni înțelepți, îmbrăcați în piei și blănuri – o urmăriră pe Silverfox, care îi părăsea. Înțeleptul care vorbise cu ea nu se clinti din loc decât după ce ea dispăru din câmpul lui vizual, după care își trecu dosul a patru degete răsfirate peste ochi, într-un gest de tristă despărțire, apoi spuse:
– Faceți un foc. Pregătiți omoplat de ranag. Am cutreierat îndeajuns de mult pe acest tărâm pentru a vedea harta dinăuntrul lui.
– Încă o dată, spuse oftând o bătrână.
Înțeleptul ridică din umeri.
– Aruncătoarea de Oase a poruncit să îi găsim mama.
– Va fugi din nou de noi. Așa cum a făcut și ay-ul. Ca un iepure.
– Nu are importanță. Aruncătoarea de Oase a poruncit. Vom ține omoplatul în flăcări. Vom vedea cum harta își găsește forma.
– Și de ce ar fi adevărată de data asta?
Înțeleptul se lăsă încet pe vine și apăsă cu o mână mușchiul moale.
– De ce? Deschide-ți simțurile, tu care te îndoiești. Tărâmul acesta, spuse el zâmbind, trăiește.
Gonind.
Liberă!
Călărind sufletul unui zeu, în mușchii unei fiare străvechi, fioroase. Călărind un suflet...

...care, pe neașteptate, cântă de bucurie. Mușchii și lichenii de sub labe, jerbe delicate de apă de ploaie care îi stropiră blana de pe picioare. Miros de viață fertilă, bogată – o lume.

Gonind. Durerea devenise deja o amintire care se stingea, amintiri neclare ale unei cuști și a unui os, o presiune crescândă, respirații tot mai superficiale.

Dându-și capul pe spate, slobozind un urlet tunător care făcu cerul să se cutremure.

Răspunsuri din depărtare.

Care se apropiau.

Forme, licăriri negre, cafenii, cenușii, de mișcare prin tundră, trecând peste ridicături, curgând spre văi puțin adânci și morene. Ay. Neamuri. Copiii lui Baaljagg – ai lui Fanderay – amintiri neclare, care erau sufletele T'lan Ay-ilor. Baaljagg nu le eliberase, ci se ținuse strâns de ele, în ea, în visele ei – într-o lume fără vârstă în care un Zeu Străvechi, prin răsuflarea lui, dăduse viață eternă.

Ay-ii.

Zeul lor provocase cerurile cu glasul lui de fiară, iar acum ei veneau la el.

Și... încă cineva.

Togg își rări pașii, înălță capul – ay-ii erau cu toții în jurul lui, clan după clan, lupi de tundră cu picioare lungi învârtindu-se...

Ea era acolo. Venise.

Îi găsise.

Gonind. Apropiindu-se. Umăr la umăr cu Baaljagg, cu ay-ii care îi purtaseră sufletul pierdut, rănit, atâta vreme. Baaljagg, venind să se alăture neamului ei – neamul viselor ei.

Emoții. Dincolo de orice limită.

Apoi, Fanderay începu să pășească alături de ea.

Mințile lor de fiare se atinseră. Pentru o clipă. Nimic altceva. Nu era nevoie de nimic în plus.

Împreună, atingându-și umerii.

Doi lupi străvechi. Zeu și zeiță.

El se uită la ei, fără a ști cine era el; nici măcar unde s-ar putea afla, că ar putea fi astfel martor la acea revedere. Privi și, pentru cei doi, nu cunoscu decât o bucurie mângâietoare.

Gonind.

Îi așteptau tronurile.

Mhybe înălță capul brusc, iar trupul i se încordă, zbătându-se în încercarea de a scăpa din strânsoare. Deși el era mărunt, puterea lui o depășea pe a ei.
– Sunt lupi, fetițo. Nu avem motive de teamă.
Nu avem motive de teamă. Asta e o minciună. M-au vânat. Mereu, mereu. M-au urmărit pe acest pământ pustiit. Iar acum, auzi, au venit din nou. Și acest Daru, care mă târăște, nu are nici măcar un pumnal.
– E ceva în față, spuse Kruppe icnind, străduindu-se să-și mențină echilibrul și împleticindu-se în timp ce o ducea în brațe. Erai mai ușor când erai babă! gâfâi el. Acum, după ce ți-ai regăsit voința, ai putea să mă dobori – ba nu! m-ai putea duce în brațe!
Voință. Trebuie să-mi regăsesc doar voința? Să scap din această strânsoare? Să zbor?
Să zbor, unde?
– Ascultă cuvintele lui Kruppe, fetițo! Te imploră! Această, această lume nu mai este visul lui Kruppe! Înțelegi? Trebuie să treacă de la mine. Trebuie să treacă mai departe!
Mergeau împleticindu-se în susul unei pante line.
Lupii urlau înapoia lor, apropiindu-se cu repeziciune.
Părăsește-mă.
– Draga mea Mhybe, numită atât de potrivit! Ești cu adevărat un potir. În tine – ia acest vis de la mine. Îngăduie-i să-ți umple spiritul. Kruppe trebuie să ți-l transmită – înțelegi?
Voință?
Se răsuci brusc și îl izbi cu cotul în stomac pe Kruppe. El scoase un icnet și se îndoi de mijloc. Mhybe se eliberă în timp ce el se prăbușea la pământ, apoi sări în picioare.
În urma lor, zeci de mii de lupi. Care alergau spre ea. Și, conducându-i, două fiare gigantice care radiau o putere orbitoare.
Mhybe strigă, apoi se răsuci.
Avea în față o mică adâncitură. O colibă scundă și lungă din oase arcuite și piei, legate cu frânghii din cânepă, cu ușa de la intrare larg deschisă.
Și, stând unul lângă altul, câțiva Rhivi.
Mhybe merse chinuit spre ei.

Lupii apărură brusc în toate părțile, adunându-se într-un cerc aproximativ în apropierea colibei. Ignorându-i pe Rhivi. Ignorând-o pe ea.
După câteva încercări, Kruppe își recăpătă echilibrul și se săltă în picioare. Mergând nesigur, i se alătură. Ea îl privi fără nicio expresie pe chip.
Kruppe își scoase o batistă decolorată din mânecă și își șterse sudoarea de pe frunte.
– Dacă loveai cu cotul ceva mai jos, draga mea...
– Ce? Ce se întâmplă?
Kruppe se opri și privi în jur.
– Sunt înăuntru, asta s-a întâmplat.
– Cine?
– Păi, cine? Togg și Fanderay, bineînțeles. Au venit să ceară Tronul Fiarelor. Ori, în cazul de față, *Tronurile*. Asta nu înseamnă că, dacă intrăm în colibă, vom vedea lupii stând pe scaune, desigur. Simpla prezență anunță posesia, fără îndoială. Imaginația lui Kruppe ispitește alte imagini, să spunem mai prozaice, dar ar fi preferabil să le evităm, da? Acum, fato, îngăduie-i lui Kruppe să se retragă. Cei care se apropie acum de tine – ei bine, acesta este transferul unui vis, de la unul la celălalt, iar Kruppe trebuie să se retragă în fundal.
Ea se răsuci.
Cu un zâmbet trist pe chipul ridat, un Rhivi stătea în fața ei.
– Am rugat-o să vină cu noi, spuse el.
Mhybe se încruntă.
– Pe cine ați rugat?
– Pe fiica ta. Lumea acesta este pentru tine. Ea există în tine. Prin această lume, fiica ta își cere iertare.
– Ea a făcut această...?
– Am fost mulți participanți, fiecare dintre ei îndemnat de nedreptatea care ți s-a făcut. A existat... disperare, ziua în care a fost creată fiica ta. Cel cunoscut sub numele de Kruppe. K'rul, zeul străvechi. Cel numit Pran Chole. Și tu. Și, când ea ne-a strâns în ea, și noi. Silverfox a încercat să răspundă la mai multe lucruri – tragedia reprezentată de T'lan Imass și de T'lan Ay. Probabil că ceea ce a vrut inima ei s-a dovedit prea uriaș, adăugă el, făcând un semn vag de pierdere.
– Unde e? Unde e fiica mea?
Înțeleptul clătină din cap.

– A fost cuprinsă de disperare. Departe.
Mhybe rămase tăcută. *Am fost vânată. Tu mă hăituiai. Și ay-ii.* Privi în jos, apoi își înălță mâinile tinerești. *Înseamnă că e adevărat?* Se roti încet și îl privi în ochi pe Kruppe.
El zâmbi.
Bătrâna...
– Mă voi trezi?
Kruppe clătină din cap.
– Acea femeie doarme etern, fetițo. Protejată, păzită. Fiica ta a vorbit cu Hood. A încheiat o înțelegere, da? După ce i-a pierdut pe T'lan Imass, crede că nu a respectat-o. Dar nu putem decât să socotim că există multe fațete ale acestei hotărâri. Kruppe rămâne încrezător.
O înțelegere. Libertate pentru T'lan Imass. Un scop. Sufletele lor... încredințate lui Hood.
Spirite subpământene – i-a pierdut? I-a pierdut pe T'lan Imass?
– Hood nu va îngădui.
– O, nu? De ce nu, draga mea? Dacă Lordul Morții nu are răbdare, atunci Kruppe poate dansa pe capul țuguiat al lui Coll! Lucru pe care sigur nu-l poate face. *Nu* te vei întoarce în corpul acela străvechi.
Mhybe aruncă o privire spre spiritele Rhivi.
– Voi îmbătrâni aici? Până la urmă, voi...?
Înțeleptul ridică din umeri.
– Nu știu, dar cred că nu. Tu ești recipientul. Mhybe.
Mhybe... Oh, Silverfox. Fiica mea. De ce nu ești aici? De ce nu te pot privi în ochi? Dorința de iertare este reciprocă. Inspiră adânc, gustă viața dulce umplând aerul răcoros și umed.
Așadar, e ușor să iau această lume în mine. Își scoase prima brățară din aramă și o întinse spre Rhivi.
– Cred că e a ta.
Înțeleptul zâmbi.
– Puterea ei ți-a slujit?
Ea confirmă cu o mișcare a capului.
– Nemăsurat.
O prezență îi ocupă mintea.
– Mhybe.
Togg, o putere tunătoare, voința iernii.

– Sălășluim în acest tărâm, al Tronurilor Fiarelor, dar tu ești stăpâna lui. Există în mine. Un spirit muritor. Un spirit prețuit. Îl voi elibera. Îl vom elibera. Din acest tărâm. Ne dai...?

Da. Eliberează-l.

Binecuvântare. Fără zeu, nu o putea acorda. Nu în forma ei cea mai adevărată.

Însă nu înțelesese capacitatea uriașă pe care o avea, într-un suflet de muritor, să preia suferința a zeci de mii, a multitudinilor care trăiseră cu pierderi și suferințe vreme de aproape trei sute de mii de ani.

Văzu chipuri, nenumărate chipuri. Uscate, cu ochi ce erau doar niște găuri umbrite. Piele uscată, sfâșiată. Văzu osul licărind prin straturi de tendoane și mușchi ca niște rădăcini. Văzu mâini, rănite, spintecate, acum goale – însă în ele zăboveau fantomele săbiilor.

Stătea în genunchi, privind spre șirurile lor, și ploua, un potop tremurător însoțit de gemete care reverberau, în timp ce întunericul era o rețea de crăpături.

Se uita la ei, iar ei stăteau nemișcați, cu capetele plecate.

Însă el le putea vedea fețele. Fiecare față. Una câte una.

Am durerea voastră.

Capetele se ridicară încet.

Îi simți, percepu brusca ușurare care îi cuprindea. Am făcut tot ce pot. Da, știu, nu a fost îndeajuns. Deocamdată. Dar v-am luat suferința.

– Muritorule, ne-ai luat suferința.

În mine.

– Nu te înțelegem.

Și acum vă voi părăsi.

– Nu înțelegem de ce.

Pentru tot ce carnea mea nu poate cuprinde...

– Nu putem răspunde la darul pe care ni l-ai făcut.

Îl voi lua cu mine.

– Te rugăm, muritorule...

Cumva.

– Motivul. Te rugăm. Pentru a binecuvânta astfel...

Eu sunt...

– Muritor?

Vă cer iertare. Vreți să știți ceva despre mine. Sunt muritor... așa cum spuneți. Un om, născut acum trei decenii în orașul Erin.

Numele meu de familie, înainte de a-l ceda Doctrinei Reve a lui Fener, a fost Otanthalian. Tata a fost un om drept și neclintit. Mama a zâmbit o singură dată în toți anii cât am cunoscut-o. Dar țin minte acel zâmbet. Cum cred că tatăl meu îmbrățișa pentru a poseda. Că ea era prizonieră. Acum cred că acel zâmbet a răspuns evadării mele. Acum cred că plecând am luat cu mine ceva din ea. Ceva ce merită a fi eliberat.
Reve a lui Fener. În Reve... mă întreb, mi-am găsit altă temniță?
– Muritorule, ea este liberă în tine.
Ar fi un lucru bun.
– Itkovian Otanthalian, noi nu te mințim. Ea este liberă. Și încă zâmbește. Ne-ai spus ce ai fost. Însă tot nu înțelegem generozitatea ta. Compasiunea ta. De aceea, te întrebăm din nou. De ce ai făcut asta pentru noi?
Vorbiți despre compasiune. Acum înțeleg ceva despre compasiune. Vreți să auziți?
– Continuă, muritorule.
Noi, oamenii, nu înțelegem compasiunea. O trădăm în fiecare moment al vieții noastre. Da, îi cunoaștem valoarea, însă cunoscând-o îi conferim o valoare, ne ferim să o oferim, socotind că ea trebuie câștigată. T'lan Imass. Compasiunea este neprețuită în cel mai adevărat înțeles al cuvântului. Ea trebuie oferită neîngrădit. Din plin.
– Nu înțelegem, dar ne vom gândi îndelung la cuvintele tale.
Se pare că întotdeauna există mai multe de făcut.
– Nu ne-ai răspuns la întrebare.
Nu.
– De ce?
Sub stropii de ploaie, pe măsură ce întunericul se îndesea, având în fața toate chipurile ridicate, Itkovian zăvorî în sine tot ce deținea, se închise, apoi căzu.
În spate.
Pentru că am fost Nicovală a Scutului. Dar acum...
Am terminat.
Și sub ploaia torențială a Lunii, muri.

În tundra întinsă, renăscută, cu răsuflarea dulce a primăverii, Silverfox ridică privirea.
În fața ei erau doi T'lan Imass. Unul dintre ei străpuns de săbii. Celălalt, ferfenițit, încât abia putea sta în picioare.

Dincolo de ei, tăcut și nemișcat, T'lan Ay.
Silverfox dădu să se întoarcă.
– Nu. Nu face asta.
Silverfox se uită încruntată la războinicul ferfenițit care îi vorbise.
– Îndrăznești să mă hărțuiești? întrebă ea cu glas șuierător.
T'lan Imassul păru să se clatine în fața vehemenței ei, apoi își reveni.
– Sunt Onos T'oolan, Prima Sabie. Tu ești Chemătoarea. Trebuie să mă asculți.
Silverfox rămase tăcută, apoi dădu aprobator din cap.
– Prea bine. Vorbește.
– Eliberează T'lan Ay-ii.
– M-au respins.
– Acum se află în fața ta. Au venit. Spiritele lor îi așteaptă. Vor să fie din nou muritori în această lume pe care ai creat-o. Muritori, fără a se mai pierde în vise, Chemătoareo. Muritori. Dăruiește-le asta. Acum.
Dăruiește...
– Asta vor?
– Da. Atinge-i și vei afla adevărul.
Nu, nu mai vreau durere. Își înălță brațele, sorbi din puterea Tellann și închise ochii – *ei cunosc lanțurile de prea multă vreme.*
Aceste creaturi cunosc povara fidelității de prea mult timp.
– și îi eliberă de Ritual. Un efort care îi solicită atât de puțin încât se simți îngrozită. *Așadar, e foarte ușor să eliberezi. Să redai libertatea.*
Deschise ochii. Lupii-strigoi dispăruseră.
Nu în uitare. Înțelese că sufletele lor se reuniseră cu oasele și carnea. Nu mai sunt stinși. Nu aici, în acest tărâm și cu zeii săi lupi. La urma urmelor, ea era Aruncătoare de Oase. Ea trebuia să facă asemenea daruri. *Ba nu sunt daruri. Sunt ceea ce am fost făcută să ofer. Menirea mea. Singura mea menire.* Cu un scrâșnet Onos T'oolan se întoarse și privi în jur, privind tumulii acum pustii. Umerii lui părură să se lase.
– Chemătoareo, îți mulțumesc. Străvechiul rău a fost îndreptat.
Silverfox îl măsură pe Prima Sabie.
– Ce altceva mai vrei de la mine?

– Femeia aflată alături de mine e Lanas Tog. Ea te va conduce înapoi la T'lan Imass. Trebuie schimbate cuvinte.
– Foarte bine.
Onos T'oolan dădu să plece.
Silverfox se încruntă.
– Ce mai aștepți?
El rămase nemișcat încă o clipă, apoi își scoase încet sabia din cremene.
– Pentru mine, spuse el, ridicând sabia...
...apoi, dându-i drumul să cadă la picioarele lui.
Încruntându-se, ea privi arma și se întrebă care era semnificația gestului războinicului care era numit Prima Sabie.
Încet, pe măsură ce înțelese, făcu ochii mari.
Lucrul pentru care, la urma urmelor, am fost făcută...

– A sosit momentul.
Coll tresări. Moțăise până atunci.
– Poftim? Ce moment?
Murillio se grăbi să ajungă lângă Mhybe.
Cavalerul Morții continuă:
– E pregătită pentru înhumare. Lordul meu a jurat protecție eternă.
K'rul, Zeul Străvechi, îl măsură pe războinicul-strigoi.
– Sunt derutat. Ba nu – consternat. De când Hood e un zeu generos?
Cavalerul se întoarse încet spre K'rul.
– Lordul meu e întotdeauna generos.
– Dar ea încă trăiește, remarcă Murillio, așezându-se între Mhybe și Cavalerul Morții. *Nu* a sosit clipa.
– Nu e vorba de înhumare, îi spuse K'rul. Mhybe doarme acum și va mai dormi mult timp. Doarme, pentru a visa. Iar în visul ei trăiește o lume întreagă, Murillio.
– La fel ca Burn? întrebă Coll.
Drept răspuns, Zeul Străvechi îi zâmbi.
– Stai o clipă! izbucni Murillio. Câte bătrâne adormite sunt aici?
– Trebuie așezată pentru odihnă, spuse apăsat Cavalerul Morții.
Coll se apropie de Murillio și își puse o mână pe umărul lui.
– Bine, să ne convingem că se simte confortabil acolo – blănuri, pături...
Sub palma lui Coll, Murillio păru că tremură.

– După toate astea? Se șterse la ochi. O părăsim... pur și simplu? Aici, într-un mormânt?
– Ajută-mă să aranjez patul, prietene, spuse Coll.
– Nu e nevoie, spuse Cavalerul. Nu va simți nimic.
– Nu asta este problema, oftă Coll. Se pregăti să spună ceva, apoi îi văzu pe Rath’Fanderay și pe Rath’Togg scoțându-și măștile. Fețe palide, cu ochii închiși, șiroind de lacrimi. Ce au pățit? întrebă el.
– Zeii lor s-au găsit unul pe celălalt, Coll. În tărâmul lui Mhybe, care este acum căminul Tronurilor Fiarelor. Nu vezi tristețe, ci bucurie.
După un moment, Coll își drese glasul.
– Să trecem la treabă, Murillio. Și după aceea putem pleca acasă.
– Tot vreau să știu despre femeile astea care visează lumi ca aceasta!

Coridorul se deschise exploziv, iar cele trei siluete care ieșiră din el fură azvârlite de-a valma pe pământul cenușiu, prăfos.
Paran se desprinse de Ben-cel-Iute și de Clarvăzător în timp ce vraja se învolbură în jurul celor doi oameni care se luptau. Când își scoase sabia, căpitanul îl auzi pe Jaghut țipând ascuțit. Rețele negre izbucniră și se înfășurară strâns în jurul Clarvăzătorului care se zbătea.
Gâfâind și având Finnestul în mâini, Ben-cel-Iute se smulse din încleștare.
Ghemuită pe pieptul Jaghutului, silueta minusculă din rămurele și ierburi înnodate chicoti veselă.
– Pentru numele lui Hood, cine...?
Cu un șuierat, o formă masivă, neagră, țâșni din portal. Paran strigă, se roti și lovi disperat cu sabia în plan orizontal.
Lama mușcă din mușchi și oase.
Ceva – o labă – îl izbi pe căpitan în piept, dărâmându-l.
– Stai – felină blestemată!
Strigătul disperat al lui Ben-cel-Iute fu însoțit de o explozie care făcu pantera să urle de durere.
– În picioare, Paran! spuse gâfâit vrăjitorul. Nu mi-a mai rămas nimic.

În picioare? Zei, mă simt rupt într-o mie de fărâme. Iar omul ăsta vrea să stau în picioare. Cu greu, reuși să se ridice în picioare, clătinându-se cu fața spre fiară.
Aceasta se ghemuise la șase pași depărtare și biciuia aerul cu coada, iar ochii ei ca niște cărbuni încinși erau ațintiți asupra lui. Își arătă colții într-un rânjet mut.
De undeva din străfundul ființei lui Paran țâșni un mârâit de răspuns. Mai gros decât ar fi putut scoate un gâtlej uman. În el pătrunse o putere brutală, făcându-l să nu mai fie conștient de propriul trup – doar că acum, își dădu el seama, era la același nivel cu pantera uriașă și stătea ochi în ochi cu ea.
Auzi șoapta răgușită a lui Ben-cel-Iute, care se afla în spatele lui.
– *Abisule mare!*
Cu urechile lipite de cap, felina ezită vizibil.
Pentru numele lui Hood, ce vede?
– Aruncător de Oase! strigă Ben-cel-Iute. Stai. Privește în jur – vezi unde ești? Nu-ți suntem dușmani – vrem ceea ce vrei și tu. Aici. Chiar acum.
Pantera se retrase încă un pas, iar Paran o văzu încordându-se ca pentru a ataca.
– Răzbunarea nu e de ajuns! strigă vrăjitorul.
Felina se crispă. Un moment mai apoi, Paran îi văzu mușchii destinzându-se, apoi fiara se transformă, își schimbă forma – și în fața lor apăru o femeie scundă, brunetă, cu oase puternice. Pe umărul drept avea o rană adâncă, iar sângele îi șiroia pe braț, întinzându-se, picurând de pe vârfurile degetelor spre pământul prăfos. Îl privi cu ochi negri, extraordinar de frumoși.
Paran oftă și simți ceva scăzând în el – apoi își percepu din nou corpul, membrele care tremurau și sabia cu mânerul lipicios din mână.
– Cine sunteți? întrebă ea.
Căpitanul ridică din umeri
Privirea ei se mută, trecând peste el.
– Morn, spuse ea.
Paran se întoarse încet.
Simți ruptura ca pe o lovitură primită în inimă. O biciuire a aerului, aproape de acoperișul zdrențuit al unui turn abandonat. O rană, o durere sângerândă – *ce durere... o eternitate – zei subpământeni, înăuntru se află un suflet. Prizonier. Care închide rana. Țin minte acel copil – copilul visurilor mele...*

Ben-cel-Iute reuși să se ridice în picioare și rămase cu privirea la Clarvăzătorul întemnițat în mod magic și la marioneta ghemuită pe pieptul lui.
Jaghutul îl privi cu ochi îngroziți, inumani.
Vrăjitorul zâmbi.
– Tu și cu mine, Clarvăzătorule. Vom încheia o înțelegere. Continua să țină în mână Finnestul și îl ridică puțin. Puterea Matroanei stă în acest ou. Nu-i așa? O putere care nu se poate simți pe sine, și cu toate acestea este vie. Smulsă din corpul care a găzduit-o cândva, probabil că nu simte nicio durere. Există pur și simplu, aici în acest Finnest, pentru a fi folosită de oricine. Absolut de oricine.
– Nu, hârâi glasul Clarvăzătorului, cu ochi dilatați de spaimă. Finnestul capătă formă pentru mine. Doar pentru mine. Neghiobilor.
– De-ajuns cu insultele, Clarvăzătorule. Vrei să-mi asculți propunerea? Ori eu și Paran să ne retragem și să te lăsăm în seama ghearelor acestei Aruncătoare de Oase?
Femeia brunetă se apropie de ei.
– Vrăjitorule, ce pui la cale?
Ben-cel-Iute îi aruncă o privire peste umăr.
– Un aranjament, Aruncătoare de Oase, din care toată lumea are de câștigat.
Ea rânji.
– Nimeni nu are de câștigat. Niciodată. Lasă-l în seama mea.
– Jurământul T’lan este atât de important pentru tine? Nu cred. Ești din carne și sânge – nu ai participat la acel ritual.
– Nu sunt legată de niciun jurământ, îi răspunse ea. Acum acționez în numele fratelui meu.
– Fratele tău? întrebă Paran, vârându-și sabia în teacă și alăturându-li-se.
– Onos T’oolan. Care a cunoscut un muritor și l-a socotit neam cu el.
– Îmi închipui că o asemenea onoare e rară, recunoscu Paran, dar ce legătură are asta cu Clarvăzătorul?
Ea coborî privirea spre Jaghutul legat.
– Pentru a fi pedepsit pentru moartea lui Toc cel Tânăr, fratele lui Onos T’oolan, trebuie să te ucid, Clarvăzătorule.
Nevenindu-i să creadă, Paran făcu ochi mari.

Drept răspuns, Jaghutul își dezveli sumbru colții de pe falca inferioară. Apoi spuse:
– Ar fi trebuit să ne ucideți de la început. Da, te țin minte. *Minciunile* tale.
– Toc cel Tânăr? întrebă Ben-cel-Iute. Din armata lui Un-Braț? Dar...
– S-a rătăcit, spuse Paran. Hairlock l-a împins într-un coridor haotic.
Vrăjitorul se încruntă.
– Și a ajuns în brațele Clarvăzătorului? Mi se pare cam...
– A apărut aici, îl întrerupse femeia. La Morn. Clarvăzătorul i-a întrerupt călătoria spre miazănoapte, unde voia să se alăture poporului său, o călătorie care, pentru o vreme, a făcut-o împreună cu Onos T'oolan. Clarvăzătorul l-a torturat pe muritor, l-a distrus.
– Toc a murit? întrebă Paran, simțindu-se zdruncinat.
– Da, i-am văzut cadavrul. Iar acum, îi voi aduce acestui Jaghut dureri pe potrivă.
– Dar nu ai făcut deja asta? șuieră Jaghutul.
Fața Aruncătoarei de Oase se crispă.
– Stați puțin, spuse Ben-cel-Iute, uitându-se la femeie și la Paran. Ascultați-mă. Vă rog. Și eu l-am cunoscut pe Toc, și îi deplâng moartea. Dar aici și acum, asta nu schimbă nimic. Se întoarse din nou către Clarvăzător. Să știi, ea este încă acolo.
Făcând ochii mari, Jaghutul se chirci.
– N-ați înțeles? Matroana nu putea lua decât unul. Pe tine.
– Nu.
– Sora ta este încă acolo. Sufletul ei vindecă rana aceea. Așa se lecuiesc singure coridoarele, pentru a nu sângera unul în altul. Prima dată a fost Matroana – K'Chain Che'Malle. A sosit momentul să o trimiți înapoi, Clarvăzătorule. Hood mi-e martor privind ceea ce va face acest Finnest – după ce îl eliberezi, după ce îl trimiți în acea ruptură.
Jaghutul reuși să arboreze o umbră de zâmbet.
– Ca să-mi eliberez sora? Pentru ce? Neghiobule. Nătărău orb ce ești. Întreab-o pe Aruncătoarea de Oase – cât timp vom supraviețui pe lumea asta? T'lan Imass ne vor vâna cu îndârjire. O viață scurtă, o goană permanentă – nu am uitat asta, muritorule. *Nu am uitat!* Fuga. Niciodată nu dormeam îndeajuns. Mama, purtându-ne, împiedicându-se prin noroaie... Întoarse

capul. Și, vai, te țin minte și pe *tine*, Aruncătoare de Oase! Tu ne-ai trimis în rana aceea, tu...
– M-am înșelat, spuse femeia. Am socotit – am crezut că era un portal spre Omtose Phellack.
– Mincinoaso! Chiar dacă ești din carne și sânge, în ura ta față de Jaghuti nu te deosebești de neamurile tale strigoi. Nu, ne-ai hărăzit o soartă mai cumplită.
– Ba nu, am crezut că vă salvam.
– Și nu ai aflat adevărul? Nu ți-ai dat seama?
Paran urmări atent expresia de pe fața femeii, remarcând că ochii ei tresar.
– Nu am găsit calea de a îndrepta ceea ce făcusem.
– Lașo! strigă Jaghutul cu glas ascuțit.
– De ajuns, interveni Ben-cel-Iute. Putem repara lucrurile acum. Întoarce Matroana în rană, Clarvăzătorule. Recuperează-ți sora.
– De ce? De ce să fac asta? Ca să le văd pe amândouă doborâte de T'lan Imass?
– Are dreptate, spuse femeia. Chiar și așa, Jaghut, e mai bine decât o durere eternă, așa cum suferă acum sora ta.
– Trebuie doar să aștept. Într-o bună zi, spuse Clarvăzătorul șuierând, se va găsi un prost care să ajungă în acest loc, să cerceteze și să intre în portal.
– Și va face schimbul? Eliberând-o pe sora ta.
– Da! Fără ca T'Lan Imass să vadă sau să afle! Fără ca...
– O copilă, spuse Ben-cel-Iute. Singură. În pustietate. Am o idee mai bună.
Jaghutul își dezveli dinții într-un rânjet mut.
Vrăjitorul se lăsă pe vine alături de Clarvăzător.
– Omtose Phellack. Coridorul tău este asediat, nu-i așa? T'lan Imass au creat o breșă de multă vreme în el. Iar acum, ei știu orice loc în care este dezvăluit. Știu unde se află și vin...
Jaghutul se mulțumi să îl privească fără să spună nimic.
Ben-cel-Iute oftă.
– Problema este că am găsit un loc pentru el. Unul care poate rămâne ascuns. Dincolo de capacitatea T'lan Imassilor de a-l descoperi. Clarvăzătorule, Omtose Phellack poate supraviețui, cu o putere deplină. Să supraviețuiască și să *vindece*.
– Minciuni.
Marioneta de pe pieptul lui interveni:

– Ascultă-l pe vrăjitor, Jaghutule. Îți arată o milă pe care nu o meriți.
– Clarvăzătorule, spuse Paran dregându-și glasul. Ți-ai dat seama că ai fost manipulat? Puterea ta nu a fost Omtose Phellack, adevărat?
– Am folosit ceea ce am putut găsi, replică Jaghutul cu glas hârâit.
– Coridorul Haosului, da. În care este închis un zeu rănit. Cel Înlănțuit, o creatură cu o putere imensă, o creatură care suferă, și care dorește doar distrugerea acestei lumi, a fiecărui coridor – inclusiv Omtose Phellack. Este indiferent la dorințele tale, Clarvăzătorule, și se *folosește* de tine. Prosperă din durere și suferință... *prin* intermediul tău. De când îi interesează pe Jaghuti doar distrugerea? Nici măcar Tiranii nu au domnit cu o cruzime ca a ta. Clarvăzătorule, spune-mi, te simți la fel de afectat lăuntric? Te mai simți încântat de gândul de a produce durere?
Jaghutul rămase tăcut îndelung.
O, zei, Ben-cel-Iute, sper să ai dreptate. Sper că nebunia acestui Clarvăzător nu a fost chiar a lui. Faptul că acum a dispărut – smuls...
– Mă simt *golit*, spuse cu greu Jaghutul. Cu toate acestea, de ce ar trebui să te cred?
Paran îl măsură pe Jaghut, apoi zise:
– Ben-cel-Iute, eliberează-l.
– Stai puțin.
– Lasă-l să plece. Nu poți negocia cu un prizonier și să te aștepți ca el să creadă ceva din ce spui. Clarvăzătorule, în locul la care se gândește Ben-cel-Iute – nimeni, dar *nimeni* – nu va putea să te manipuleze. Și lucrul cel mai important, probabil, vei avea ocazia să îl faci pe Cel Înlănțuit să plătească pentru temeritatea lui. În cele din urmă, vei avea o soră – tot copilă – care va trebui să se vindece. Clarvăzătorule, va avea nevoie de *tine*.
– Crezi prea mult că acest Jaghut încă mai posedă vreo fărâmă de onoare, integritate și capacitatea de a avea sentimente de compasiune, spuse apăsat Aruncătoarea de Oase. După câte a făcut – din proprie voință sau nu – va chinui acea copilă, așa cum a fost chinuit el însuși.
Paran ridică din umeri.

– Înseamnă că acea copilă are noroc pentru că fratele ei nu va fi singur.
Clarvăzătorul își miji ochii.
– Nu voi fi singur?
– Ben-cel-Iute, eliberează-l.
Vrăjitorul oftă, apoi i se adresă marionetei care stătea ghemuită pe pieptul Jaghutului.
– Talamandas, lasă-l să plece.
– S-ar putea să ne pară rău, răspunse Talamandas, apoi se îndepărtă.
Rețeaua de vrajă pâlpâi, apoi dispăru.
Clarvăzătorul se ridică în picioare. Apoi șovăi și rămase cu ochii la Finnestul din mâinile lui Ben-cel-Iute.
– Acel loc e departe? întrebă el în șoaptă în cele din urmă, privindu-l pe Paran.

Copila Jaghut, o fată de doar câțiva ani, ieși din coridorul rănit de parcă s-ar fi rătăcit, cu mâinile mici împreunate în poală așa cum probabil o văzuse pe mama ei, moartă demult. Un detaliu neînsemnat, dar el îi conferea o demnitate sfâșietoare, care îl făcu pe Paran să lăcrimeze.
– Ce își va aminti? întrebă Kilava în șoaptă.
– Să sperăm că nimic, îi răspunse Ben-cel-Iute. Eu și Talamandas ne vom îngriji de asta.
Un sunet slab venind dinspre Clarvăzător îi atrase atenția lui Paran. Tremurând, Jaghutul rămăsese în picioare, cu ochii inumani ațintiți asupra copilei care se apropia și care acum îi văzuse pe toți, însă căuta pe altcineva, de aceea rări pașii.
– Du-te spre ea, îi spuse Paran Clarvăzătorului.
– Își amintește de... *un frate.*
– Iar acum descoperă un unchi.
Cu toate acestea, el ezită.
– Noi, Jaghutii, nu suntem... recunoscuți pentru compasiunea noastră față de cei de același sânge, față de neamuri.
Paran făcu o grimasă.
– Dar noi, oamenii, suntem? Nu ești singurul care descoperă că asta înseamnă o luptă. Pannionule, ai alte lucruri de îndreptat, începând cu ceea ce se află în tine, cu ceea ce ai făcut. Pentru asta, îngăduie-i acestei copile – sora ta – să-ți fie îndrumător. Du-te, la naiba – aveți nevoie unul de celălalt.

Clarvăzătorul se împletici în față, apoi șovăi încă o dată și întoarse capul pentru a-l privi pe Paran în ochi.
– Omule, ceea ce i-am făcut prietenului tău – Toc cel Tânăr – acum regret. Privirea i se îndreptă spre Kilava. Aruncătoare de Oase, ai spus că ai neamuri. Un frate.
Ea clătină din cap, de parcă i-ar fi ghicit întrebarea.
– E T'lan Imass. Al Ritualului.
– Atunci, se pare că, la fel ca mine, vei avea mult de călătorit.
Ea își lăsă capul într-o parte.
– De călătorit?
– Pe calea mântuirii, Aruncătoare de Oase. Află că nu te pot ierta. Deocamdată.
– Nici eu.
El dădu aprobator din cap.
– Mai avem de învățat.
Spunând acestea, se întoarse din nou.
Îndreptându-se de spate, se apropie de sora lui.
Ea își recunoscu neamul și nu își pierduse încă iubirea, nevoia, de rudele ei. Și, înainte ca Pannionul să ridice mâinile spre ea, fata își desfăcu brațele pentru a-l îmbrățișa.

Uriașa peșteră, cu pereții curbați și brăzdați, șiroia de noroi apos. Paran își îndreptă privirea către cel mai apropiat uriaș țintuit cu diamante, care avea brațele masive înălțate spre tavan. Păru a se dizolva dinaintea ochilor lui. Infecția din carnea lui Burn era prea vădită, deoarece dungi inflamate radiau dinspre un loc aflat aproape exact deasupra lor.
Gigantul nu era sigur – de-a lungul întregii peșteri, în orice direcție ar fi privit, se vedeau alți slujitori uriași, semănând cu niște copii. Chiar dacă îi remarcaseră pe nou-veniți, aceștia nu reacționară în niciun fel.
– Ea doarme pentru a visa, murmură Kilava.
Ben-cel-Iute o privi, dar nu spuse nimic. Vrăjitorul părea să aștepte ceva.
Paran își coborî privirea spre marioneta Talamandas.
– Ai fost cândva Barghast, nu-i așa?
– Încă sunt, Stăpân al Pachetului de Cărți. Zeii mei nou-născuți sunt în mine.

De fapt, în tine mai prezent este Hood decât zeii tăi Barghast. Cu toate acestea, căpitanul se mulțumi doar să dea afirmativ din cap.
– Datorită ție a putut Ben-cel-Iute să apeleze la coridoarele lui.
– Da, dar sunt mai mult decât atât.
– Fără îndoială.
– Uite-o că vine, anunță Ben-cel-Iute cu ușurare în glas.
Paran se întoarse și văzu o siluetă apropiindu-se prin tunel. Bătrână, înveșmântată în zdrențe, înaintând sprijinindu-se pe două bastoane.
– Bun venit! strigă Ben-cel-Iute. Nu eram sigur că...
– Tinerilor le lipsește credința, iar tu, Șarpe de Deșert, nu faci excepție! Femeia se rezemă într-un baston și cotrobăi o clipă printre faldurile mantiei, apoi scoase o pietricică. Tu mi-ai lăsat asta, nu-i așa? Chemările tale au fost auzite, vrăjitorule. Unde sunt acești Jaghuti de temut? A, și un Soltaken Aruncător de Oase. Vai, ce tovărășie extraordinară – ce poveste trebuie să fie faptul că v-a adunat laolaltă! Nu, nu mi-o spune, nu mă interesează chiar atât de mult. Se opri în fața Clarvăzătorului și o măsură un moment pe copila din brațele lui, după care își ridică ochii ageri. Sunt o femeie bătrână, spuse ea șuierat. Aleasă de Zeița Adormită pentru a te ajuta să-i porți de grijă surorii tale. Însă mai întâi trebuie să-ți dezvălui coridorul. Cu frigul, vei lupta împotriva acestei infecții. Cu frigul, vei încetini disoluția, și vei întări această legiune de slujitori. Omtose Phellack, Jaghutule. Eliberează-l. Uite. Burn te va îmbrățișa.
Paran făcu o grimasă.
– Cuvinte prost alese.
Bătrâna vrăjitoare chicoti.
– Dar sunt cuvinte pe care le va înțelege, adevărat?
– Doar dacă nu intenționezi să îl ucizi.
– Soldatule, nu fi pedant. Jaghutule, coridorul tău.
Clarvăzătorul dădu din cap și dezvălui Omtose Phellack.
Aerul deveni brusc cumplit de rece, iar promoroaca și frigul făcură aerul să devină cețos.
Ben-cel-Iute surâse.
– E suficient de frig pentru tine, vrăjitoareo?
Ea chicoti din nou.
– Știam că nu ești prost, Șarpe de Deșert.

– Ca să fiu sincer, va trebui să îi mulțumesc lui Picker, care mi-a dat ideea asta. În noaptea în care drumul meu s-a încrucișat cu acela al Zeului Schilod. Asta, și aluziile tale la frig.
Vrăjitoarea se întoarse și o privi cu asprime pe Kilava.
– Aruncătoare de Oase, se răsti ea. Ascultă bine ce spun – acest coridor nu trebuie asaltat de tine sau de neamurile tale. Nu vei povesti nimănui despre asta, despre manifestarea supremă a coridorului Omtose Phellack.
– Te înțeleg, vrăjitoareo. Se pare că voi porni de aici pe propria-mi calea de mântuire. Mi-am sfidat destul de des neamul, astfel că voi rezista remușcărilor încă o dată. Se întoarse spre Ben-cel-Iute. Vrăjitorule, eu voi pleca. Ne îndrumi?
– Nu, e mai bine ca Stăpânul Pachetului de Cărți să ne scoată de aici – în felul acesta, nu vor exista urme.
Paran se miră.
– Eu?
– Creează o carte, căpitane. În minte.
– O carte? Din ce?
Vrăjitorul ridică din umeri.
– Gândește-te la ceva.

Soldații trăseseră cele trei cadavre într-o parte și le acoperiseră cu pelerine de ploaie obișnuite. Gruntle o văzu pe Korlat în apropierea lor, dar cu spatele la el.
Daru stătea pe latura cea mai apropiată de drumul negustorilor, dincolo de care zăcea Itkovian. Nemișcat, părăsit în depărtare.
T'lan Imassii plecaseră.
Soldații din Săbiile Cenușii se apropiau încet de Itkovian, toți pe jos, mai puțin Anaster, care era călare pe calul lui de povară, aparent nepăsător față de toate, inclusiv față de uriașul munte zburător care domina culmea de miazănoapte, aruncând un giulgiu adânc asupra pădurii.
Caladan Brood, flancat de Humbrall Taur în dreapta și Hetan și Cafal în stânga, stătea pe culmea dealului, privind orașul întunecat.
Gruntle văzu armata supraviețuitoare a lui Dujek ieșind într-un șir dezordonat pe poarta de miazănoapte. Rămăseseră puțini soldați. Cu platformele curățate pentru a primi povara de cadavre, carele Rhivi pătrundeau în Coral. Amurgul era la mai

puțin de o bătaie de clopot depărtare – noaptea avea să fie foarte lungă.
Condus de Dujek, un grup de ofițeri malazani ajunsese la baza dealului. Între ei, un Clarvăzător-domin, care reprezenta forțele Domin care capitulaseră.
Gruntle se apropie de locul în care așteptau Brood și Barghastii.
Marea Căpetenie aflase vestea – Gruntle își dădu seama de asta după umerii lui căzuți, după felul în care își plimba palma singurului braț peste fața îmbătrânită, semne că spiritul bărbatului fusese doborât. În dreapta lui Brood se deschise un coridor. Din el ieșiră șase malazani conduși de Artanthos. Purtau uniforme sclipitoare, curate, dar aveau expresii grave.
– Sabie Mortală.
Gruntle se întoarse. Una dintre femeile din legiunea lui se apropiase de el.
– Da.
– Sabie Mortală, vrem să înălțăm Stindardul Copilului.
– Nu aici.
– Dar unde, domnule?
Gruntle făcu un semn spre câmpul de bătălie.
– Acolo, între morții noștri.
– Dar e întuneric, domnule.
El dădu din cap.
– Adevărat. Înălțați-l acolo.
– Am înțeles, domnule.
– Și ajunge cu titlurile sau funcțiile onorifice. Mă cheamă Gruntle. Sunt paznic de caravană, actualmente fără contract.
– Domnule, dar ești Sabia Mortală a lui Trake.
El o privi cu ochi mijiți.
Femeia își mută privirea spre câmpul de bătălie.
– Un titlu plătit cu sânge, domnule.
Gruntle se crispă, privi în depărtare și rămase tăcut îndelung. Apoi făcu un semn din cap.
– De acord. Dar nu sunt soldat. Urăsc războiul. Urăsc să ucid.
Și nu vreau să mai văd niciodată un câmp de bătălie.
Femeia se mulțumi să ridice din umeri și plecă să se alăture plutonului ei decimat.
Gruntle își îndreptă din nou atenția spre demnitarii care se adunau.

Artanthos – Tayschrenn – făcea prezentările. Ambasadorul Aragan – un bărbat înalt, plin de cicatrice căpătate în lupte, pe care părea să-l doară capul – venise să vorbească în numele împărătesei Laseen în legătură cu guvernarea Coralului Negru. Și o mână de trepăduși.

Brood răspunse că negocierile oficiale vor trebui amânate până la sosirea lui Anomander Rake, care era așteptat.

Gruntle își întoarse privirea spre Dujek, care tocmai sosise însoțit de ofițerii lui. Marea Căpetenie stătea cu ochii ațintiți spre Korlat și cele trei cadavre acoperite, care fuseseră întinse în iarba înaltă. Ploaia continua, duhoarea incendiilor plutea greu în aer, ca un lințoliu care cobora.

Da, ziua asta se sfârșește în cenușă și ploaie.

În cenușă și ploaie.

Gonind, ecoul amintirii gloriei și bucuriei. Era purtat de senzație, de fuga de durere, de temnițele din oase, din brațele masive, umede și solzoase, dintr-un loc lipsit de vânt, lumină și căldură. De carnea înghețată. Palidă, fiartă. Neagră, carbonizată. De degetele diforme, amorțite, care împingeau îmbucăturile într-o gură care, pe măsură ce mesteca, se umplea cu propriul lui sânge. Din piatra dură și rece, cu patina ei de grăsime umană. Carne infectată, duhoare de excremente întinse...

Gonind...

O explozie de durere, înghițită într-o precipitare. Sângele în vene. Răsuflarea hârâită – însă adânc, adânc, în plămânii sănătoși.

Deschise singurul ochi.

Toc privi în jur. Stătea pe un cal cu spinarea lată. Îl înconjurau soldați în uniforme cenușii, privindu-l pe sub coifurile deformate în luptă.

Sunt... sunt întreg.

Sănătos.

Eu...

O femeie în armură făcu un pas spre el.

– Domnule, vrei să-ți părăsești zeul?

Zeul meu? Straie din carne moartă, suflet Jaghut nemilos – nu, nu un zeu. Clarvăzătorul. Cuprins de spaimă. Marcat de trădare. Zeul meu?

Gonind. Eliberat. Fiara.

Lupul.
Togg.
Omonimul meu...
– El te-a eliberat, domnule, dar noi nu am revendicat nimic. Știm că sufletul tău a alergat alături de zeii-lup. Dar acum ești din nou pe tărâmul muritorilor. Corpul în care te afli a fost binecuvântat. Acum este al tău. Cu toate acestea, trebuie să alegi. Vrei să-ți părăsești zeii?
Toc își studie brațele, mușchii coapselor. Mâinile cu degete lungi. Întinse mâna, își pipăi fața. O cicatrice proaspătă, afectând același ochi. Nu avea importanță. Se obișnuise cu asta. Un corp tânăr – mai tânăr decât înainte.
Coborî privirea spre femeie, apoi spre cercul de soldați.
– Nu, spuse el.
Soldații se lăsară într-un genunchi și își plecară capetele. Femeia zâmbi.
– Compania ta te salută, Sabie Mortală a lui Tog și Fanderay.
Sabie Mortală.
Înseamnă că voi goni din nou...

În Coridorul lui Tellann, Lanas Tog o conduse pe Silverfox spre marginea unei văi largi. Acolo se adunaseră clanurile T'lan Imass. În picioare, nemișcate.
Însă diferiți.
Neîmpovărați?
Se simți cuprinsă de durere și regret. V-am trădat pe toți... în atât de multe feluri...
Pran Chole se apropie de ea. Aruncătorul de Oase strigoi își înclină capul în semn de salut.
– Chemătoareo.
Silverfox realiză că tremura.
– Pran Chole, mă poți ierta?
– Să te iert? Nu e nimic de iertat, Chemătoareo.
– Nu am vrut să vă refuz dorința atât de multă vreme – ci doar până când...
– Înțelegem. Nu trebuie să plângi. Nu pentru noi, și nici pentru tine.
– Vă voi elibera, așa cum am făcut cu T'lan Ay – voi pune capăt Jurământului vostru, ca să vă eliberez... prin Poarta lui Hood, așa cum vreți.

– Nu, Chemătoareo.
Amuțită de uimire, ea îl privi fix.
– Am ascultat-o pe Lanas Tog, războinica de lângă tine. Chemătoareo, există neamuri care sunt distruse pe un continent aflat departe spre miazăzi. Ele nu pot scăpa de războiul lor. Vrem să ne ducem acolo. Vrem să ne salvăm frații și surorile. Chemătoareo, după ce ne facem datoria, ne vom întoarce la tine. Căutând uitarea care ne așteaptă.
– Pran Chole... Glasul i se frânse. Vrei să suferi în continuare...
– Trebuie să ne salvăm neamurile, Chemătoareo, dacă vom putea. În cadrul Jurământului, puterea noastră rămâne. Va fi nevoie de ea.
Silverfox se îndreptă încet de spate, își domoli suferința și tremuratul.
– Atunci mă voi alătura vouă, Pran Chole. Noi. Nightchill, Tattersail, Bellurdan și Silverfox.
Aruncătorul de Oase tăcu îndelung, apoi spuse:
– Suntem onorați, Chemătoareo.
Silverfox ezită, apoi zise:
– Ești schimbat. Ce a făcut Itkovian?
Auzind acel nume, T'lan Imassii își plecară capetele și, văzând acest lucru, rămase fără aer în plămâni. *Pe Abis, ce a făcut omul acela?*
Lui Pran Chole îi luă mult timp până să răspundă.
– Privește în jur, Chemătoareo. La viața din acest tărâm. Atinge și simte puterea, aici, în pământ.
Ea se încruntă.
– Nu înțeleg. Acest tărâm este acum căminul Tronurilor Fiarelor. Aici se află spirite Rhivi... doi zei-lup.
Pran Chole confirmă cu o mișcare a capului.
– Și mai mult. Probabil că, fără să vrei, ai creat un tărâm în care se dezvăluie Jurământul lui Tellann. T'lan Ay, acum din nou muritori – gestul acesta a fost mai ușor de făcut decât te așteptai, adevărat? Chemătoareo, Itkovian ne-a eliberat sufletele și a găsit un loc în acest tărâm pe care l-ai creat tu. Pentru noi.
– Ați fost mântuiți!
– Mântuiți? Nu, Chemătoareo. Doar tu poți face asta. T'lan Imassii au fost treziți. Amintirile noastre – ele trăiesc din nou, în pământul de sub tălpile noastre. Și la ele ne vom întoarce, în

ziua în care ne vei elibera. Aruncătoare de Oase – nu ne-am așteptat decât la uitare, după eliberare. Nu ne-am putut închipui că era posibilă o alternativă.
– Iar acum? întrebă ea în șoaptă.
Pran Chole își înclină capul.
– Ne depășește... ceea ce a îmbrățișat un muritor cu o asemenea bucurie. Se întoarse și își croi drum printre șirurile de T'lan Imass, apoi se opri și privi înapoi spre ea. Chemătoareo.
– Da.
– Ne așteaptă o misiune... înainte de a începe această călătorie lungă...

Picker stătea pe o piatră de fundație afumată și, cu ochi încețoșați de oboseală îi urmărea pe Rhivi deplasându-se printre ruine, căutând cadavre. În apropiere erau soldați Pannion, neînarmați – aparent, singurii locuitori rămași în oraș muriseră sau fuseseră mâncați până când din ei nu mai rămăseseră decât oasele.
Arzătorii de Poduri care muriseră în fortăreață fuseseră deja depuși pe un car – Picker și puținii oameni din plutonul ei îi scoaseră pe majoritatea când ieșiseră dintre ruine, chiar în timp ce structura începuse să se năruie. Alte câteva cadavre fuseseră găsite și recuperate prin vrăji, de către Tiste Andii, dintre care unii rămăseseră în zonă, de parcă ar fi așteptat ceva sau pe cineva. Singurii pe care nu îi găsise nimeni erau Ben-cel-Iute și Paran, iar Picker bănuia că asta se datora faptului că nu se aflau acolo.
Zona era iluminată de torțe, pierite în întunericul nefiresc ce învăluia orașul. Aerul duhnea a fum și a praf de mortar. Când și când, ca niște amintiri obsedante, din depărtare se auzeau strigăte de durere.
Am fost fragili. Distruși cu luni în urmă, la Pale, și ne-a trebuit multă vreme pentru ca puținii care au rămas să își dea seama. Hedge, Trotts, Detoran. Cadavre care continuă să salute...
– Le-am spus Rhivilor de la carul nostru să aștepte dincolo de poarta de miazănoapte, zise Blend de lângă ea.
Carul nostru. Cel care îi transportă pe Arzătorii de Poduri morți.
Primii înăuntru.
Ultimii care ies.
Pentru ultima oară.

O izbucnire de lumină din molozul fortăreței, un coridor deschizându-se, prin care apărură siluete. Un copoi plin de cicatrice – un câine paznic de vie, probabil – urmat de Lady Envy și de doi Seguleh care târau între ei un al treilea războinic mascat.
– Ei, murmură Blend, asta pune capac, nu?
Picker nu înțelese ce voise să spună Blend, dar nu insistă să afle.
Lady Envy le văzuse.
– Locotenente, draga mea! Ce ușurare să te văd nevătămată. Incredibilă îndrăzneala acelui individ cu părul alb și înțesat de săbii...
– La mine te referi? întrebă cineva cu voce profundă.
Din întuneric apăru Anomander Rake.
– Lady Envy, dacă știam că erai în fortăreață, aș fi coborât mai mult cu Sămânța Lunii.
– Vai, ce vorbe!
– Ce faci aici? întrebă Fiul Întunericului.
– A, una, alta, iubitule. Dar ce marțial arăți în după-amiaza asta – e încă după-amiază, nu? Aici e greu de spus.
– A, șopti Blend, între ăștia doi există ceva.
– Serios, și cum de ți-ai dat seama? spuse Picker cu glas tărăgănat.
A naibii doamnă – telaba ei nu are nicio cută. Provine din altă lume decât mine. Și totuși am stat amândouă alături în holul acela.
Anomander Rake o măsură pe femeia din fața lui.
– Envy, ce dorești?
– Păi, am străbătut jumătate de continent, nerecunoscătorule, ca să-ți aduc știri de cea mai mare importanță.
– Atunci să le auzim.
Lady Envy clipi și privi în jur.
– Aici, iubitule? Nu preferi un loc mai ferit?
– Nu. Am multe de făcut. Hai, spune.
Ea își încrucișă brațele.
– Atunci așa voi face, deși doar zeii știu de ce fac eforturi curajoase pentru a-mi păstra buna dispoziție.
– Envy.
– Prea bine. Atunci, ascultă-mă, Mânuitor de Dragnipur. Draconus, scumpul meu tată, complotează pentru a scăpa de

lanțurile din sabie. Cum de știu asta? Sângele îmi șoptește, Anomander.
Lordul Seminței Lunii scoase un sunet din gâtlej.
– Mă surprinde că ți-a luat atât de mult. Mda, și ce e cu asta?
Lady Envy făcu ochii mari.
– Asta e nebunie curată dublată de bravadă? Dacă ai uitat cumva, ne-am chinuit ceva vreme să-l ucidem *prima* oară!
Picker aruncă o privire spre Blend, observând că ea se holba cu gura căscată la Rake și Envy.
– Nu țin minte ca tu să fi făcut prea multe pe vremea aceea, spuse Anomander Rake. Ai stat deoparte și ai urmărit.
– Exact! Și ce crezi că a crezut tatăl meu despre *asta?*
Lordul Seminței Lunii ridică din umeri.
– Știa îndeajuns ca să nu-ți ceară ajutorul, Envy. În orice caz, voi ține seama de avertismentul tău, dar nu pot face mare lucru în legătură cu asta, cel puțin până când Draconus va reuși să se elibereze.
Femeia îl privi printre gene.
– Spune-mi, dragul meu, ce știi despre Stăpânul Pachetului de Cărți?
Rake ridică din sprâncene.
– Despre Ganoes Paran? Muritorul care a pătruns în Dragnipur? Cel care i-a trimis pe cei doi Copoi ai Umbrei la poarta Kurlad Galain?
Envy bătu din picior.
– Ești insuportabil!
Tiste Andii se întoarse cu spatele.
– Am vorbit de ajuns, Envy.
– Vor căuta o cale pentru a frânge sabia.
– Da, s-ar putea.
– Viața ta depinde de capriciile unui muritor!
Anomander Rake se opri și îi aruncă o privire peste umăr.
– Aș face bine să fiu prevăzător, nu-i așa?
Un moment mai apoi, se îndepărtă, dispărând în mulțimea de Tiste Andii.
Șuierând de exasperare, Envy porni după el.
Blend se întoarse încet spre Picker.
– Ganoes Paran? Căpitanul?
– Gândește-te altă dată la asta, îi răspunse Picker. Oricum ar fi, până la urmă, asta nu are nimic de-a face cu noi. Se îndreptă de

spate. Adună oamenii, Blend. Mergem la poarta de miazănoapte.
– Am înțeles. Nu va dura mult.
– Mă găsești la arcadă.
– Locotenente! Picker!
– Ce mai e?
– Ai făcut tot ce se putea.
– Dar nu am fost suficient de bună, nu-i așa?
Fără a mai aștepta răspunsul, Picker se îndepărtă. Tiste Andii se dădură deoparte pentru a o lăsa să treacă. Se apropie de arcada înnegrită.
– O clipă.
Picker se întoarse și îl văzu pe Anomander Rake apropiindu-se.
Își feri fără să vrea ochii de privirea dură, inumană, a Tiste Andii.
– Vreau să facem câțiva pași împreună, spuse el.
Tulburată de atenția ce i se acorda, Picker aruncă o privire înapoi, spre Lady Envy, care îl examina preocupată pe războinicul Seguleh.
Ești o femeie curajoasă, doamnă – nici măcar nu ai tresărit.
Fiul Întunericului trebuie să îi fi urmărit privirea, pentru că oftă.
– Nu mă interesează să reiau acea discuție. Și dacă ea hotărăște să îl trezească pe Seguleh – și, având în vedere starea ei de spirit – ei bine, nu țin să reiau nici acea veche ceartă. Presupun că tu și oamenii tăi mergeți spre poziția de comandă de la miazănoapte de poartă.
Asta voiam? Nu gândisem atât de departe. Confirmă dând din cap.
– Așadar, pot să te însoțesc?
Zei subpământeni. Picker inspiră adânc, apoi spuse:
– Nu suntem o companie prea plăcută în aceste momente, lordul meu.
– Adevărat. Însă tu ești o companie *demnă*.
Auzind asta, ea îl privi în ochi și se miră.
El făcu o grimasă, apoi spuse:
– Regret că am sosit atât de târziu. Și nici nu am știut că în fortăreață erau soldați malazani.
– N-ar fi contat, lordul meu, spuse Picker, ridicând din umeri. Din câte am auzit, companiile lui Dujek nu au fost cruțate deloc pentru că nu au ajuns în fortăreață.
Anomander Rake privi o clipă departe, mijind ochii.

– O încheiere tristă a acestei alianțe.
Puținii Arzători de Poduri rămași se apropiaseră și ascultau în tăcere. Picker își dădu seama brusc de prezența lor, de cuvintele pe care le auziseră și de lucrurile rămase nespuse.
– În ceea ce ne privește, alianța a fost solidă.
Pentru noi. Cei care ne aflăm acum în fața ta.
Probabil că el înțelesese.
– Atunci, aș dori să merg încă o dată alături de aliații mei, locotenente.
– Am fi onorați, domnule.
– Până la poziția de comandă din partea de miazănoapte a orașului.
– Am înțeles, domnule.
Lordul Tiste Andii oftă.
– Există un soldat doborât față de care aș dori să... îmi exprim respectul.
Da, cea mai tristă veste pe care am auzit-o astăzi.
– La fel ca noi toți, lordul meu.
Rake rămase alături de ea tot restul drumului, iar cei cinci soldați Arzători de Poduri merseră aliniați în urma lor.

Ea ajunse alături de el, cu ochii, la fel ca și el, îndreptați asupra siluetelor care se adunau pe culmea dealului.
– Știi ce vreau?
Gruntle clătină din cap.
– Nu, Stonny, ce vrei?
– Ca Harllo să fi fost aici.
– Da.
– M-aș mulțumi totuși cu cadavrul lui. Locul lui e aici, alături de ceilalți căzuți. Nu sub cine știe ce morman de pietre din pustietatea asta.
Harllo, ai fost primul căzut în acest război? Plutonul nostru mic reprezintă primul aliat care s-a alăturat cauzei?
– Mai ții minte podul acela? Harllo, care pescuia de pe pietrele de fundație. Am văzut Sămânța Lunii, nu? La orizont, spre miazăzi, deplasându-se spre răsărit. Iar acum, iată-ne, în umbra acelui lucru blestemat.
Caladan Brood și Dujek mergeau spre Korlat, care rămăsese în picioare aproape de cadavrele acoperite. La doi pași în urma lor, Tayschrenn, de pe care se ștersese patina vrăjii.

În aerul întunecat se simți o tăcere nefirească, prin care glasurile călătoreau lesne.
Dujek trecuse de Korlat pentru a îngenunchea în fața celor trei malazani căzuți.
– Cine a fost aici? spuse el cu glas sugrumat, întinzând mâna pentru a-și șterge fața. Cine a văzut ce s-a întâmplat?
– Eu, răspunse Korlat, fără nicio inflexiune a vocii. Și Tayschrenn. În momentul în care a apărut Silverfox, fiind sigur că noi nu vom putea reacționa, Kallor i-a doborât întâi pe cei doi. Nu cred că a anticipat că Whiskeyjack și cele două femei-pușcaș vor interveni. Kallor a fost silit să fugă la noul lui stăpân – Zeul Schilod.
– Whiskeyjack și-a încrucișat sabia cu Kallor? Dujek trase pelerina de ploaie de pe cadavrul lui Whiskeyjack, examinându-și atent prietenul. Piciorul ăsta sfărâmat – din cauza lui...?
Gruntle o văzu ezitând pe Korlat – care rămăsese în spatele lui Dujek – apoi ea spuse:
– Nu, Mare Căpetenie. S-a rupt după lovitura mortală primită.
După o vreme, Dujek scutură din cap.
– I-am spus mereu că trebuia să îl vindece complet. „Mai târziu“, așa îmi răspundea. Mereu „mai târziu“. Korlat, ești sigură? Că și l-a rupt după aceea?
– Da, Mare Căpetenie.
Rămas cu ochii ațintiți asupra soldatului mort, Dujek se încruntă.
– Whiskeyjack a fost un spadasin excepțional... obișnuia să se antreneze cu Dassem Ultor și îi trebuia ceva efort lui Dassem ca să-i străpungă garda. Aruncă o privire peste umăr spre Korlat, apoi spre Tayschrenn. Și cu doi pușcași pe flancuri... cât a durat până ți-ai revenit, Mare Mag?
Tayschrenn făc o grimasă, îi aruncă o privire lui Korlat, apoi spuse:
– Doar câteva clipe, Dujek. Câteva momente... prea târziu.
– Mare Căpetenie, interveni Korlat, priceperea lui Kallor la mânuirea sabiei a fost... e un războinic de temut.
Gruntle văzu că Dujek se încruntă și mai tare.
Stonny mormăi în barbă:
– Nu sună bine. Piciorul rupt trebuie să fie cauza.
El întinse o mână, o prinse de braț, apoi clătină din cap. Nu, Korlat trebuie să ofere un motiv pentru asta. Pentru această... înșelătorie.

Stonny își miji ochii, însă rămase tăcută.
Cu un oftat adânc, Dujek se ridică în picioare.
– Am pierdut un prieten, spuse el.
Dintr-un anumit motiv, simplitatea acelei afirmații îl cutremură pe Gruntle. Simți o împunsătură de durere drept răspuns, o suferință lăuntrică.
Harllo... prietene.
Itkovian...
Clipind des, Gruntle se întoarse cu spatele.
Sosise și Anomander Rake, având-o pe Hoașca Corbilor Uriași în spate, dând disperată din aripi. Alături de Fiul Întunericului se afla Picker. Gruntle văzu alți Arzători de Poduri în urma lor: Blend, Mallet, Antsy, Spindle și Bluepearl. Cu armurile zdrențuite, plini de sânge uscat, cu ochii aproape lipsiți de viață.
Acum, pe pante, se strângeau supraviețuitorii armatei lui Un-Braț. Gruntle socoti că erau mai puțin de o mie. Dincolo de ei, Barghasti, Rhivi, Tiste Andii și restul armatei lui Brood. Tăcuți, în poziție de drepți pentru a-i onora pe cei căzuți. Mallet se apropie de locul în care se afla întins Whiskeyjack.
Gruntle văzu că ochii vraciului examinară rănile și își dădu seama că acesta știa care era adevărul. Bărbatul masiv se împletici înapoi un pas, își cuprinse corpul cu brațele și păru să se prăbușească lăuntric. Dujek se apropie la timp de el pentru a-l susține și pentru a-l ajuta să se așeze jos.
Unele răni nu se vindecă niciodată, iar acel om tocmai a primit o astfel de rană. Dacă Dujek l-ar fi lăsat pe Whiskeyjack acoperit de acea pelerină de ploaie...
Anomander Rake apăru alături de Korlat. Rămase tăcut îndelung, apoi se întoarse, cu gând să plece.
– Korlat, cum vei răspunde la asta?
Ea îi răspunse fără nicio inflexiune în glas.
– Orfantal se pregătește, lordul meu. Îl vom găsi, eu și fratele meu, pe Kallor.
Rake aprobă cu o mișcare din cap.
– Când îl veți găsi, să îl țineți în viață. Își merită Dragnipurul.
– Așa vom face, lordul meu.
Fiul Întunericului se întoarse spre ceilalți.
– Mare Căpetenie Dujek. Mare Mag Tayschrenn. Sămânța Lunii e pe moarte, de aceea a fost abandonată de oamenii mei. Va fi trimisă spre răsărit, peste ocean – puterea ei slăbește, astfel că

va ajunge curând sub valuri. Cer ca acești trei malazani – uciși de un trădător trimis aici de mine și de Caladan Brood – ca acești malazani să fie înmormântați în Sămânța Lunii. Cred că este un sarcofag demn de ei.
Nimeni nu scoase o vorbă.
Rake se uită la Picker.
– Și mai cer ca morții din rândurile Arzătorilor de Poduri să fie înmormântați tot acolo.
– Este loc pentru *toți* morții noștri? întrebă Picker.
– Din păcate, nu. Majoritatea încăperilor sunt inundate.
Picker inspiră adânc, apoi îi aruncă o privire lui Dujek.
Marea Căpetenie părea incapabilă să ia o hotărâre.
– L-a văzut cineva pe căpitanul Paran?
Nimeni nu răspunse.
– Prea bine. În ceea ce privește soarta Arzătorilor de Poduri căzuți, tu iei hotărârea, locotenente Picker.
– Mereu au vrut să știe cum e înăuntrul Seminței Lunii, spuse ea, străduindu-se să zâmbească. Cred că asta i-ar fi mulțumit.

În tabăra de aprovizionare, ridicată la întâmplare în zona verde de la miazănoapte de pe câmpul de bătălie, într-o latură, se strângeau încet șapte sute douăzeci și doi de Neregulați Mott, fiecare dintre ei cărând saci din pânză plini cu prăzi de război luate din oraș.
O masă masivă, răsturnată pe o parte și lăsând la vedere dosul pictat al tăbliei, era rezemată de un copac. Picioarele îi fuseseră smulse de mult, dar asta o făcea mai ușor de transportat.
Imaginea pictată strălucise câtva timp până să observe cineva asta, iar în momentul în care coridorul din imagine se deschisese și din el apăruseră Paran și Ben-cel-Iute, urmați de o femeie scundă, robustă și musculoasă, cu părul negru, lângă ea se adunară o mulțime de gură-cască.
Toți trei erau acoperiți de promoroacă, dar ea începu să se topească imediat ce coridorul se închise în urma lor.
Unul dintre Neregulații Mott făcu un pas în față.
– Salutări. Sunt Marele Șerif Jib Bole și mă nedumerește ceva.
Încă tremurând după ce stătuse în aerul fioros de rece al Omtose Phellack, Paran îl privi un moment pe bărbat, apoi ridică din umeri.
– Ce anume, șerifule?

Jib Bole se scărpină în cap.
– Păi, asta e masă, nu ușă...

Câtva timp mai apoi, în timp ce Paran și Ben-cel-Iute mergeau prin semiîntunericul amurgului spre câmpul de bătălie, vrăjitorul râse încet.
Căpitanul îi aruncă o privire.
– Ce s-a întâmplat?
– Umor al pădurenilor. Asta pentru că ei stau de vorbă cu cei mai înspăimântători magi pe care i-am înfruntat vreodată.
– Magi?
– Mda, poate că nu este cuvântul potrivit. Vrăjitori ar fi mai bine. Vrăjitori care prizează mlaștinile. Cu bucăți de scoarță în păr. Dacă intri într-o pădure, nu-i vei găsi decât dacă vor ei să fie găsiți. Frații Bole sunt cei mai răi dintre toți, deși am auzit că au și o soră pe care nu ți-ai dori să o întâlnești.
Paran clătină din cap.
Kilava se despărțise de ei imediat după sosire. Le mulțumise în câteva cuvinte celor doi, iar Paran simțise că prin acel gest ea își coborâse garda extraordinar de mult, după care dispăruse în întunericul pădurii.
Căpitanul și vrăjitorul ajunseră la drumul negustorilor, văzându-l întinzându-se și urcând spre culmea din fața câmpului de bătălie și a orașului. Sământa Lunii plutea chiar deasupra lor, răspândind o ploaie fină. Orașul era încă iluminat de câteva incendii, dar se părea că întunericul Kurald Galain îi sufoca într-o oarecare măsură.
Nu-și putea alunga din minte evenimentele petrecute în ultima vreme. Nu era obișnuit să fie mâna... *mântuirii*. Scoaterea copilei Jaghut din portalul rănit al lui Morn îl lăsase mut.
Cu atât de mult timp în urmă, acum... în fața orașului Pale. O simțisem, percepusem acea copilă, prizonieră a durerii ei eterne, incapabilă să înțeleagă ce făcuse pentru a merita ceea ce i se întâmpla. Crezuse că își va găsi mama – așa îi spusese Kilava. Îl ținuse de mână pe fratele ei.
Iar apoi totul i se luase.
Brusc, singură.
Cunoscând doar durerea.
Mii de ani.

Ben-cel-Iute și Talamandas îi făcuseră ceva copilei, își folosiseră vrăjile pentru a șterge din memoria ei ce se întâmplase. Paran simțise implicarea directă a lui Hood – doar un zeu putea face un asemenea lucru, nu doar o simplă blocare a amintirilor, ci o eliminare totală, o curățare a tăbliței.
Așa. Copila își pierduse fratele. Dar găsise în locul lui un unchi.
Dar nu unul bun. La urma urmelor, Clarvăzătorul își purta propriile răni.
Iar acum, tărâmul lui Burn își găsise noi locuitori. Era căminul unui coridor străvechi.
„Amintirile gheții“, spusese Ben-cel-Iute. În această otravă haotică există căldură – suficientă pentru a-i distruge pe acești slujitori. Trebuia să descopăr o cale pentru a încetini infecția, pentru a slăbi otrava.
„Îl avertizasem pe Zeul Schilod, înțelegi? I-am spus că mă voi interpune căii lui. L-am aruncat înapoi, să știi...“
Amintindu-și, Paran zâmbi în sinea lui. Egoul zeilor nu se măsura cu al lui Ben-cel-Iute. Chiar și așa, vrăjitorul își câștigase dreptul la o satisfacție feroce, nu? Îl furaseră pe Clarvăzător de sub nasul lui Anomander Rake. Văzuseră îndreptat un rău străvechi și fuseseră îndeajuns de norocoși să o aibă pe Kilava alături, pentru a se bucura de mântuire. Îndepărtaseră amenințarea pe care o reprezenta Clarvăzătorul pentru acel continent. Și, în cele din urmă, prin păstrarea Omtose Phellack, încetiniseră enorm infecția trimisă de Zeul Schilod.
Și i-am redat viața acelei copile.
– Căpitane, murmură Ben-cel-Iute, întinzând o mână și atingându-l pe umăr.
În față, dincolo de ultimii copaci, o masă de siluete care acopereau panta unui deal lat, cu culmea plată. Torțele licăreau asemenea stelelor.
– Nu-mi place ce simt, mormăi vrăjitorul.
Când întunericul se risipi, cadavrele dispăruseră, cele de pe culmea dealului și cele de pe platforma carului, pe care Picker și soldații ei îl îndrumaseră spre marginea drumului de mai jos. Înmormântarea se făcuse simplu. Procedurile privindu-i pe cei căzuți în interiorul masivului edificiu zburător rămaseră în seama Tiste Andii și a lui Anomander Rake.
Gruntle se întoarse și privi cercetător Sămânța Lunii. Înclinată ca un bețiv, se îndrepta încet spre mare, acoperind stelele care

începuseră să picteze pământul în argint. Întunericul firesc al nopții avea să o înghită în întregime.
În timp ce Sămânța Lunii își târa umbra după ea, pe culmea de pe cealaltă parte a drumului negustorilor apăru un mic grup de soldați, poziționați în semicerc în jurul unui catafalc și al unei movile de pietre.
Gruntle înțelese ceea ce vedea abia după o clipă. Întinse mâna spre Stonny și o trase mai aproape de el.
– Vino, spuse el în șoaptă.
Ea nu protestă când el o conduse de pe deal, în josul pantei, printre șirurile tăcute și fantomatice care se despărțiră pentru a-i lăsa să treacă. Peste drum, în fața tranșeei puțin adânci, apoi pe panta care ducea spre culme.
Unde cei aproape o sută de soldați ai Săbiilor Cenușii stăteau drepți pentru a-l onora pe bărbatul care fusese cândva Nicovala Scutului lui Fener.
Cineva îi urmărea de la distanță pe Gruntle și pe Stonny, dar niciunul nu se întoarse pentru a vedea cine era.
Ajunseră la micul grup.
Uniformele fuseseră curățate, iar armele, lustruite. Gruntle îl văzu, în mijlocul femeilor capane și al slăbănogilor recruți Tenescowri, pe Anaster, călare pe cal. Ochii de felină ai Sabiei Mortale se fixară asupra ciudatului tânăr cu un ochi. *Nu, nu mai e ca înainte. Nu mai e... pustiit. Ce a devenit de îl percep acum ca un... rival?*
Destriantul era cel mai aproape de catafalc și părea să studieze chipul cadaveric al lui Itkovian. De cealaltă parte a catafalcului fusese săpat un mormânt puțin adânc, iar pământul fusese făcut movilă într-o parte, iar bolovanii, în alta. Pe Itkovian îl aștepta un mormânt modest. În cele din urmă, femeia capană se întoarse.
– Comemorăm moartea acestui bărbat, al cărui spirit nu călătorește spre vreun zeu. A trecut pe Poarta lui Hood, și asta este tot. A trecut. Rămânând singur. Nu-și va lepăda povara, pentru că rămâne în moarte așa cum a fost în viață, Nicovala Scutului a Doctrinei Reve a lui Fener. Să îl păstrăm în memorie.
În clipa în care ea făcu semn să înceapă înhumarea, cineva îi ocoli pe Gruntle și pe Stonny și se apropie de Destriant.
Un soldat malazan, care ținea sub braț un obiect învelit în pânză. Vorbind chinuit limba Daru, el spuse:

– Vreau să îl onorez pe Itkovian...
– Cum dorești.
– Vreau să fac și altceva.
Ea își înclină capul într-o parte.
– Poftim?
Malazanul îndepărtă pânza și lăsă la vedere coiful lui Itkovian.
– Nu am vrut să profit de el. Cu toate acestea – el a insistat că i-ar prinde mai bine schimbul. Nu a fost adevărat, Destriant. Vezi bine asta. Oricine poate vedea. Uitați coiful pe care îl poartă – a fost al meu. Vreau să îl iau înapoi. El trebuie să îl poarte pe al său. Pe acesta.
Destriantul se răsuci, își coborî din nou privirea spre trupul neînsuflețit, rămase tăcută îndelung, apoi scutură din cap.
– Nu, domnule, Itkovian ți-ar fi refuzat cererea. Darul tău l-a bucurat. Totuși,, dacă socotești că e mai de valoare coiful pe care i l-ai dat, el nu ar ezita să ți-l înapoieze.
Spunând asta, se întoarse și, plimbându-și privirea de la soldatul care plângea la ceilalți, cuvintele ei se stinseră treptat, lăsând loc tăcerii.
Gruntle văzu că femeia făcu treptat ochii mari.
Nicovala Scutului a Săbiilor Cenușii se roti brusc, făcând armura să clinchetească, apoi, după un moment, ceilalți soldați o imitară.
La fel ca și Gruntle și Stonny.
Malazanul solitar fusese doar primul. În lumina argintie a stelelor, fiecare soldat supraviețuitor din armata lui Dujek venise în marș până la baza pantei, alcătuind rânduri. Flancați de Tiste Andii, Rhivi, Barghast, Moranthi Negri – o diversitate de siluete care rămăseseră mute.
Iar apoi, Gruntle scrută peisajul spre răsărit, spre câmpul de bătălie, și acolo, din nou, se aflau T’lan Imass, dar și aceștia se apropiau.
Silverfox rămăsese într-o parte și urmărea totul.
Încremenite în tăcere, Săbiile Cenușii se despărțiră când primii T’lan Imass ajunseră pe culme.
Un Aruncător de Oase veni primul, ținând într-o mână o scoică lovită care atârna de o curelușă din piele. Creatura-strigoi se opri și îi spuse Destriantului:

– Pentru darul pe care ni l-a făcut acest muritor vom oferi și noi unul. Împreună, vor deveni tumulul lui, care va fi de neatacat. Dacă ne refuzați, vă vom sfida.
Destriantul clătină din cap.
– Nu, domnule, șopti ea. Nici vorbă să refuzăm.
Aruncătorul de Oase se apropie de Itkovian și așeză încet cochilia pe pieptul lui.
Gruntle suspină.
Vai, Itkovian, se pare că ți-ai făcut și alți prieteni.
Procesiunea solemnă de oferire de daruri modeste – câteodată doar câte o piatră lustruită de ape, așezată cu grijă pe movila care acoperea cadavrul – continuă toată noaptea, până când stelele își încheiară rotația pe cer și se stinseră la sosirea primei raze de lumină.
După ce soldatul malazan își depuse coiful pe tumul, începu al doilea val, pentru că soldat după soldat urcă panta pentru a-i da un dar acelui bărbat. Sigilii, diademe, inele, pumnale. În tot acest timp, Gruntle și Stonny rămaseră deoparte, mulțumindu-se să urmărească totul. La fel făcură și Săbiile Cenușii.
După ce și ultimul soldat părăsi dealul, Gruntle se trezi la realitate. Se uită lung la tumulul masiv și sclipitor, remarcând emanația slabă a vrăjii Tellann care avea să îl păstreze intact – fiecare obiect în locul său, de nemișcat – apoi întinse mâna stângă. Se auzi un declic slab, iar colierele se desprinseră.
Îmi pare rău, Treach. Deprinde-te să trăiești cu această pierdere.
Noi ne-am deprins.
Semiîntunericul persistă, cuprinzând întregul oraș Coral, în timp ce soarele se ridică deasupra mării înspre răsărit. Amândoi urmăriseră procesiunea, dar nu se clintiseră din locul lor de pe deal. Îl urmăriseră pe Dujek alăturându-se șirului tăcut de oameni care ofereau daruri, un soldat cinstindu-l pe celălalt.
Căpitanul se simți rușinat de incapacitatea de a-l urma pe Dujek. În mintea lui, moartea lui Whiskeyjack îl făcuse să se simtă prea zdrobit pentru a se mișca. El și Ben-cel-Iute ajunseseră prea târziu, nu reușiseră să stea drepți alături de ceilalți în semn de recunoaștere oficială – nu crezuse că un ritual atât de simplu avea o asemenea importanță lăuntrică. Mai participase la înmormântări – chiar când era copil în Unta, se desfășuraseră procesiuni solemne, când pășise alături de

surorile lui, alături de mama și de tatăl lui, ajungând să stea dinaintea unei cripte din necropolă, iar bătrânii oameni de stat fuseseră lăsați în mâinile strămoșilor lui. Ceremonii în cursul cărora se frământase, fără a simți vreo durere față de bărbații pe care nu îi cunoscuse. Înmormântările i se păruseră lipsite de sens. La o adică, Hood le preluase deja sufletele. Considerase jelitul în fața unui corp golit de suflet o pierdere de vreme.
Mama lui, tatăl lui. Nu fusese acolo la înmormântarea niciunuia, se socotise îndeajuns de liniștit la gândul că Tavore se va ocupa de organizarea unei ceremonii nobile, de asigurarea respectului cuvenit.
Acolo, soldații reduseseră ceremonia la minimum. Pur și simplu luând poziția de drepți, rămânând nemișcați, fiecare dintre ei având propriile gânduri și simțăminte. Dar simțindu-se legați unul de altul. Legătură care era suferința împărtășită.
Iar el și Ben-cel-Iute rataseră acel moment, ajunseseră acolo prea târziu. Trupul neînsuflețit al lui Whiskeyjack dispăruse. Iar Ganoes Paran era îndurerat, își simțea inima precum o peșteră de necuprins, întunecată, răsunând de emoții pe care nu avea cum, nu putea să le demonstreze.
Tăcuți, el și vrăjitorul se uitară îndelung la Sămânța Lunii care se îndepărta spre răsărit, spre mare, care era acum la o leghe depărtare. Se deplasa la mică înălțime deasupra solului, iar foarte curând – probabil peste o lună – avea să atingă valurile, undeva în largul oceanului, iar apoi, când apa va năvăli din nou prin fisuri, inundând încăperile dinăuntru, Sămânța Lunii avea să se scufunde. În adânc, sub mările insensibile…
Nimeni nu se apropie de ei.
Într-un târziu, vrăjitorul se întoarse.
– Căpitane.
– Ce s-a întâmplat, Ben-cel-Iute?
– Sămânța Lunii. Deseneaz-o.
Paran se încruntă, apoi se înecă. Ezită, apoi se lăsă pe vine și întinse o mână să curețe o porțiune plată de sol. Cu degetul arătător scrijeli un dreptunghi cu colțurile rotunjite, apoi, în interiorul lui, un contur aproximativ, dar lesne de recunoscut. Își studie desenul o clipă, după care ridică privirea spre Ben-cel-Iute și dădu din cap.
Vrăjitorul îl prinse de mantie și spuse:
– Condu-ne.

Adevărat. Dar cum să fac asta? Examinează cartea, Paran – nu, doar asta ne va face să aterizăm pe suprafața ei, o cădere scurtă, dar neîndoielnic fatală spre valurile de jos. O încăpere, așa a spus Picker. Camera tronului lui Rake. Gândește-te la întuneric. Kurald Galain, un loc neluminat, tăcut, unde se află cadavre înfășurate în pânză.

Cu ochii închiși, Paran păși în față, trăgându-l după el pe Ben-cel-Iute.

Călcă pe piatră.

Deschise ochii, văzu doar întuneric, dar aerul mirosea... altfel. Mai făcu un pas și îl auzi pe Ben-cel-Iute oftând. Vrăjitorul mormăi ceva, și un glob mare de lumină apăru deasupra lor.

O încăpere cu tavanul înalt, lată probabil de douăzeci de pași și mai lungă de patruzeci. Ajunseseră la ceea ce părea a fi intrarea oficială – înapoia lor, dincolo de un prag arcuit, se găsea un hol. În față, în capătul îndepărtat al încăperii, un podium.

Scaunul uriaș, cu spătarul înalt, care dominase acel podium, fusese împins într-o parte, având două picioare pe o treaptă de mai jos, astfel încât stătea înclinat. În centrul podiumului se odihneau trei sarcofage din lemn negru.

Cât țineau pereții, de o parte și de alta, erau alte sarcofage așezate în picioare, pe care juca o vrajă cu o rețea neagră.

Ben-cel-Iute scăpa un șuierat slab printre dinți.

– Ferească-l pe jefuitorul care pătrunde în acest loc.

Paran examină dansul slab al vrăjii pe deasupra sarcofagelor lipsite de ornamente.

– Protecții? întrebă el.

– Da, și chiar mai mult, căpitane. Dar nu trebuie să ne îngrijorăm. Arzătorii de Poduri sunt în cele de pe laterale. A, și un Moranth Negru. Făcu semn către un sarcofag care, după părerea lui Paran, nu se deosebea de celelalte. Twist. Otrava din brațul lui l-a răpit cu o bătaie de clopot înainte de primul val al companiilor lui Dujek. Ben-cel-Iute se apropie încet de alt sarcofag. Aici se află... ceea ce a mai rămas din Hedge. Nu mare lucru. Nefericitul s-a aruncat în aer cu o bombă. Vrăjitorul se opri în fața sicriului. Picker l-a descris bine, Hedge. Și îi voi spune lui Fiddler. Atunci când îl voi întâlni. Rămase tăcut un moment, apoi se întoarse spre Paran și zâmbi. Mi-l imaginez, sufletul lui ghemuit la Poarta lui Hood, vârând un exploziv printre pietre...

Paran zâmbi, dar asta îi ceru un efort. Porni spre podium. Vrăjitorul îl urmă.
În timp ce mergea, Ben-cel-Iute rosti numele cu glas slab:
– Shank... Toes... Detoran... Aimless... Runter... Mulch... Bucklund... Story... Dasalle... Trotts... ah, aș fi crezut că Barghastul... nu, bănuiesc că nu. Era la fel de mult Arzător de Poduri ca și noi. Dincolo de capacul acela, zâmbește...
Cât înaintară, Ben-cel-Iute rosti cu glas tare fiecare nume al celor prin dreptul cărora treceau. Treizeci și opt de Arzători de Poduri, oamenii lui Paran.
Ajunseră la podium.
Și nu mai putură înainta. Vraja stăpânea întreaga platformă, o rețea scânteind de Kurald Galain.
– Aici e mâna lui Rake, murmură vrăjitorul. Aceste... farmece. A acționat singur.
Paran încuviință cu o mișcare din cap. Auzise același lucru de la Picker, dar înțelese că Ben-cel-Iute simțea nevoia de a vorbi, pentru a umple camera cu glasul lui care căpăta ecou.
– Piciorul, înțelegi. A cedat în momentul cel mai nepotrivit. Probabil o fandare... ceea ce înseamnă că îl stăpânea pe Kallor. L-a vrut mort. Altfel nu s-ar fi întins atât de mult. Picior blestemat. Sfărâmat în grădina aceea din Darujhistan. O coloană de marmură care s-a prăbușit... și Whiskeyjack stătea în locul nepotrivit într-un moment nefericit.
– De atunci... la asta.
Iar acum, Picker și ceilalți îl veghează pe Mallet. Are pe cineva în preajmă tot timpul. S-ar putea ca vraciul să cadă în propriul pumnal în orice clipă... dacă i se oferă prilejul. Ah, Mallet, te-a îndepărtat. „Altă dată, am prea multe în minte acum. După ce termin, ajungem și la asta." Mallet, n-a fost vina ta. Soldații mai și mor.
Îl urmări pe Ben-cel-Iute scoțând o pietricică din pungă și așezând-o pe podea, în fața podiumului.
– S-ar putea să fac încă o vizită, spuse el, aruncându-i lui Paran un zâmbet slab, trist. Eu și Kalam.
O, vrăjitorule.
Paran își îndreptă ochii spre cele trei sarcofage. Nu știa cine se afla în ele. Dintr-un anumit motiv, nu avea mare importanță. Whiskeyjack și cele două femei-pușcaș – *ele erau acolo pentru Tattersail.*

Întotdeauna un schimb echitabil, vrăjitoareo.
– Căpitane, acum sunt gata să-i părăsesc.
Paran dădu din cap.
Se întoarseră și se retraseră.
Ajungând la intrare, se opriră.
Ben-cel-Iute privi scurt spre coridor.
– Au lăsat totul, știai?
– Ce? Cine?
– Rake. Tiste Andii. Au abandonat tot ce aveau. Totul.
– De ce au făcut asta? Trebuie să se stabilească în Negrul Coral. Orașul este pustiit.
Ben-cel-Iute ridică din umeri.
– Tiste Andii, spuse el pe un ton care părea să sugereze și continuarea: *Nu vom afla niciodată.*
În fața lor se materializă un portal.
Vrăjitorul gemu slab.
– Căpitane, sigur ai un stil aparte cu aceste lucruri.
Da, stilul neștiinței stângace.
– Treci, vrăjitorule.
Îl urmări pe Ben-cel-Iute dispărând în interiorul portalului. Apoi se întoarse, pentru ultima oară, pentru a privi încăperea. Globul de lumină se stingea cu repeziciune.
Whiskeyjack, îți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat. Arzători de Poduri, regret că nu am făcut mai mult pentru voi. Îndeosebi la sfârșit. Puteam măcar să mor alături de voi.
Bine, probabil că e mult prea târziu. Dar vă binecuvântez pe toți, până la ultimul.
După aceea, se întoarse și pătrunse în portal.
În încăperea tăcută, lumina scăzu, globul pâlpâi, apoi, în cele din urmă, dispăru.
Însă în cameră se aprinsese o altă lumină. Slabă, părând să danseze cu rețeaua întunecată de pe sarcofage.
Un dans al misterului.
Carul din oase cobora hurducându-se pe drumul negustorilor și Emancipor atingea când și când hățurile de spinările late și întunecate ale boilor.
Gruntle, aflat aproape pe mijlocul drumului, se opri și așteptă.
Slujitorul se strâmbă și, fără chef, opri carul. Bătu cu pumnul în peretele din spatele lui, iar pielea de reptilă reverberă ca o tobă de război.

Ușa se deschise și Bauchelain coborî, urmat de Korbal Broach. Bauchelain se apropie de Gruntle și se opri în fața lui, însă ochii lui cenușii se concentrară asupra orașului.
– Extraordinar, spuse el. Acesta este un loc pe care l-aș putea numi cămin.
Gruntle râse gros.
– Așa crezi? Acum, acolo se află Tiste Andii. Ba mai mult, acum face parte din Imperiul Malazan. Crezi că vor tolera vreunii dintre ei pasiunile prietenului tău?
– Are dreptate, scânci Korbal Broach, aflat alături de car. Nu mă voi distra deloc acolo.
Bauchelain zâmbi.
– A, Korbal, dar gândește-te la toate cadavrele acelea proaspete. Și uită-te la câmpul de jos. K'Chain Che'Malle, deja dezmembrați – porțiuni accesibile, dacă vrei. Suficient material, dragul meu coleg, pentru a construi un întreg domeniu.
Gruntle îl văzu pe Korbal Broach zâmbind.
Zei, scutiți-mă de priveliștea asta – nu mai vreau, vă rog.
– Iar acum, căpitan bărbos, te rog să te dai la o parte din calea noastră, spuse Bauchelain. Însă mai întâi, dacă ești amabil, răspunde-mi la o întrebare.
– Care anume?
– De curând, am primit un bilet. Cu un scris îngrozitor și, mai grav, scris pe scoarță de copac. S-ar părea că Jib Bole și frații lui vor să-mi facă o vizită. Din întâmplare, îi cunoști pe acești domni binevoitori? Dacă da, poate îmi dai vreun sfat privind eticheta corespunzătoare pentru a-i găzdui.
Gruntle zâmbi.
– Să te îmbraci cât mai elegant, Bauchelain.
– Aha. Mulțumesc, căpitane. Iar acum, te rog...
Făcând un semn, Gruntle traversă drumul.
Săbiile Cenușii își ridicaseră tabără temporară la cincizeci de pași spre răsărit de tumulul masiv și strălucitor care fusese numit Darul lui Itkovian. Grupuri de Tenescowri, zdrențăroși, emaciați și cu un aspect bolnăvicios, ieșiseră din Negrul Coral și din păduri și se strângeau în jurul taberei. Vestea privind renașterea lui Anaster se răspândise și, odată cu ea, promisiunea mântuirii.
Recrutare. Acei Tenescowri nu puteau redeveni ce fuseseră cândva. Și ei trebuiau să renască. Necunoscutul aflat lângă

Anaster – acea nouă Sabie Mortală a lui Togg și Fanderay – are multe de făcut.
Sosise vremea ca Gruntle să îl cântărească atent pe acel om. Probabil că se va dovedi o Sabie Mortală mai bună decât mine. Probabil că va fi îngâmfat, cucernic, pe calul acela urât. Da, sunt pe punctul de a-l detesta, recunosc.
Gruntle se apropie de Anaster, care își îndemna calul prin tabăra jalnică a Tenescowrilor. Siluetele întindeau mâinile ca niște bețe spre el, atingându-l pe el și calul. Destriantul mergea pe jos în urma lui și Gruntle simți vraja de vindecare care pornea ca un vârtej dinspre ea – începuse Reve a Lupului.
Anaster ieși într-un târziu din tabără. Cu singurul ochi îl observă pe Gruntle și își opri calul, așteptându-l pe Daru.
Vorbi înainte ca Gruntle să poată deschide gura.
– Tu ești Gruntle, Sabia Mortală a lui Trake. Destriantul mi-a vorbit despre tine. Mă bucur că ai venit. Anaster privi în urmă, spre Tenescowri, care rămăseseră în limitele taberei lor, ca și cum marginea ei ar fi fost un soi de barieră invizibilă și de netrecut, apoi tânărul descălecă. Nicovala Scutului a insistat ca eu să rămân invizibil, spuse el, crispându-se când își întinse picioarele. Dacă o mai țin așa, voi începe să merg ca un Wickan.
– Ai spus că te bucură venirea mea, spuse Gruntle cu glas puternic. De ce?
– Păi, ești o Sabie Mortală, nu-i așa? Și mie mi se spune la fel. Așa cred. Ce înseamnă asta?
– Nu știi?
– Nu. Dar tu?
Gruntle rămase tăcut îndelung, apoi zâmbi.
– Nu prea.
Starea de încordare îl făcu pe Anaster să suspine adânc. Se apropie.
– Ascultă. Înainte de asta – ah, înainte de a sosi în acest corp, am fost cercetaș în armata malazană. Și, în ce mă privea, templele erau locurile în care săracii plăteau pentru a menține pivnițele de vinuri ale preoților bine aprovizionate. Nu vreau prozeliți. Acel Destriant, Nicovala Scutului – o, zei, ce femeie rigidă! Se așteaptă la prea multe din partea mea – mă simt așa cum se simte acel om, Itkovian, deși cred că acum nu mai simte nimic. Pe Hood, doar rostirea numelui său îmi frânge inima și nici măcar nu l-am cunoscut.

– Eu l-a cunoscut, Anaster. Liniștește-te, flăcăule – în legătură cu toate. Îți închipui că eu am cerut să fiu Sabia Mortală a lui Trake? Eram paznic de caravană și încă unul nenorocit, și mă simțeam fericit cu ceea ce aveam.
– Te simțeai fericit fiind nenorocit?
– Exact așa eram.
Brusc, Anaster zâmbi.
– Am descoperit un butoiaș cu bere – e în tabăra Săbiilor Cenușii. Ar trebui să facem o plimbare, Gruntle.
– Sub copaci, da. Să o găsesc pe Stonny, o prietenă. Cred că-ți va plăcea.
– O femeie? Deja o plac. Aduc berea și ne vedem aici.
– Bun plan, Anaster. A, să nu le spui Destriantului sau Nicovalei Scutului...
– Nu, nici măcar dacă mă tortureaza...
Glasul i se stinse, iar Gruntle îl văzu pe tânăr că devine mai palid decât de obicei. Apoi clătină din cap.
– Pe curând, prietene.
– Da.
Prieten... Da, așa cred.
Îl urmări pe Anaster încălecând din nou – cel care fusese înainte știuse să călărească.
Nu, nu cel care a fost. Omul care este. Gruntle îl mai urmări o clipă îndepărtându-se călare, apoi se întoarse pentru a o găsi pe Stonny.

Din cele patru care ale Ghildei Trygalle Trade care așteptau la baza dealului încă ieșeau aburi sau fum. Ben-cel-Iute se dusese să stea de vorbă cu stăpânul convoiului – un bărbat supraponderal, îmbrăcat opulent, a cărui stare de extenuare putea fi percepută de la cincizeci de pași.
Așteptând împreună cu Arzătorii de Poduri sosirea lui Dujek pe culmea dealului, Paran îi văzu pe vrăjitor și pe magul Trygalle prinși într-o discuție ale cărei urmări păreau să îl uimească peste măsură pe Ben-cel-Iute. Apoi li se alătură Kruppe, iar discuția se reluă. Înflăcărată.
– Ce înseamnă asta? se miră Picker, lângă căpitan.
Paran scutură din cap.
– N-am nicio idee, locotenente.
– Domnule.

O nuanță din tonul ei îl readuse la realitate.
– Ce s-a întâmplat?
– Nu trebuia să mă lași la comandă – am stricat totul, domnule, și încă rău.
Paran citi durerea sinceră din ochii ei și continuă să se uite direct la ea, în ciuda dorinței puternice de a-și muta privirea.
– Nu tu, locotenente. La urma urmelor, eu eram comandant. Eu v-am abandonat.
Ea protestă printr-o mișcare a capului.
– Căpitane, Ben ne-a spus ce ai făcut. Te-ai dus acolo unde trebuia. Ai acționat bine. Noi am avut senzația că nu aveam cum să obținem victoria, dar acum știm că nu era adevărat – și asta înseamnă mai mult decât îți dai seama.
– Locotenente, ai ieșit din fortăreață cu supraviețuitori. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.
– De acord, se auzi glasul gros al cuiva.
Apariția lui Dujek îi făcu pe cei doi soldați să amuțească. Bărbatul părea să fi îmbătrânit cu zece ani în decurs de numai o zi și o noapte. Era gârbovit, iar mâna singurului braț îi tremura.
– Locotenente, cheamă-i aici pe Arzătorii de Poduri! Vreau să le vorbesc.
Picker se întoarse și le făcu semn celor cinci soldați să se apropie.
– Bine, spuse Marea Căpetenie. Ascultați-mă. Dintre cele trei care ale Trygalle, care au sosit recent, unul e pe jumătate încărcat cu soldele voastre restante. Soldele pentru compania cunoscută sub numele de Arzătorii de Poduri. Integrale. Suficient pentru ca fiecare dintre voi să își cumpere o proprietate și să ducă o viață de poveste binemeritată. Trygalle vă va duce în Darujhistan – nu vă recomand să vă întoarceți în Imperiu. În ceea ce ne privește pe Tayschrenn, Căpetenia Aragan și pe mine, niciun Arzător de Poduri nu a ieșit viu din fortăreață. Nu, nu scoateți nicio vorbă, soldați – Whiskeyjack a vrut asta pentru voi. O, Hood, a vrut asta și pentru sine. Respectați asta. Pe de altă parte, mai aveți o misiune, iar ea vă va duce în Darujhistan. Trygalle a adus pe cineva. În prezent, se află în grija Marelui Alchimist Baruk. Omul nu se simte bine – cred că are nevoie de ajutorul vostru. Malazani. Soldați. Când ajungeți acolo, faceți tot ce puteți pentru el, iar după ce socotiți că nu se mai poate face nimic, plecați. Dujek făcu o pauză, îi privi, apoi dădu din cap și

spuse: Asta e tot, Arzători de Poduri. Cei de la Trygalle vă așteaptă. Căpitane, tu mai rămâi puțin – vreau să discutăm ceva între patru ochi. A, Picker, trimite-l aici pe Marele Mag Ben-cel-Iute, te rog.
Picker clipi mirată.
– Mare Mag?
Dujek se strâmbă.
– Ticălosul acela nu trebuie să mai stea ascuns. Așa a cerut Tayschrenn.
– Am înțeles, domnule.
Paran urmări micul grup coborând dealul.
Dujek își trecu mâna tremurătoare peste față și se întoarse cu spatele.
– Paran, vino cu mine.
Căpitanul îl însoți.
– Ai procedat foarte bine, domnule.
– Nu, nu e așa, Ganoes, însă doar atât am putut face. Nu vreau ca ultimii Arzători de Poduri să piară pe cine știe ce câmp de bătălie, ori în vreun oraș fără nume care luptă din greu pentru a rămâne liber. Iau în cele Șapte Orașe ce mi-a rămas din oaste, ca să întăresc armata de pedepsire a Adjunctei Tavore. Ești binevenit...
– Nu, domnule. Prefer să nu.
Dujek dădu îngăduitor din cap, de parcă i-ar fi anticipat răspunsul.
– Ai la dispoziție cam douăsprezece coloane, în apropierea carelor de jos. Du-te cu compania ta, ai binecuvântarea mea. Te voi trece la pierderi.
– Îți mulțumesc, Mare Căpetenie. Nu cred că am fost croit pentru a deveni soldat.
– Căpitane, nu vreau să mai aud nicio vorbă despre asta. Gândește ce vrei despre tine, dar noi vom continua să te vedem așa cum ești – un bărbat nobil.
– Nobil...
– Ganoes, nu acel gen de nobil. Este vorba despre noblețea pe care ți-ai câștigat-o, singura care contează. Pentru că, în aceste vremuri, ea este al naibii de rară.
– Ei bine, domnule, cu respect, dar nu sunt de acord. Mare Căpetenie, după această campanie, singura senzație care îmi

rămâne este cea de a fi fost umilit tot timpul de cei din jurul meu.
– Ganoes Paran, alătură-te camarazilor Arzători de Poduri.
– Am înțeles, domnule. Adio, Mare Căpetenie.
– Adio.
În timp ce cobora panta, se împletici preț de o clipă, apoi se redresă. Camarazii mei, Arzătorii de Poduri, a spus Dujek... ei bine, reușita e de scurtă durată, însă chiar și așa...
Am reușit.

Ignorându-i pe Anaster și pe soldații cu fețe sumbre, Toc își opri calul în fața micului cort pe care i-l oferiseră Săbiile Cenușii. *Da, mi-l amintesc pe Anaster, iar acela pare a fi corpul lui, dar atâta tot.* Coborî din șa și intră în cort.
Căută cu insistență și găsi butoiașul, îl ascunse într-un sac din piele și îl atârnă pe un umăr, apoi se grăbi să iasă.
În timp ce încăleca, un bărbat se apropie de el.
Toc se încruntă spre el. Nu era Tenescowri, dar nicio Sabie Cenușie. Judecând după straiele din piele și blană, zdrențuite și decolorate, părea a fi Barghast.
Plin de cicatrice – mai multe cicatrice căpătate în luptă decât văzuse Toc vreodată. Cu toate acestea, pe fața lui se vedea o stare de bine – un chip de gentleman, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, cu trăsături bine conturate, cu pomeți înalți, încadrați de păr negru și lung, fără fetișuri sau codițe. Când ridică privirea, Toc văzu că avea ochi căprui și blânzi.
Nu îl mai văzuse până atunci.
– Bună ziua. Dorești ceva? îl întrebă el, abia așteptând să se îndepărteze.
Bărbatul clătină din cap.
– Voiam doar să te privesc, să văd dacă te simți bine.
Mă confundă cu Anaster. Un prieten vechi, probabil – însă nu e unul dintre locotenenții lui – mi l-aș fi amintit. Ei bine, îl voi dezamăgi.
– Mulțumesc. Sunt bine.
– Sunt încântat. Bărbatul zâmbi, întinse o mână și o lăsă pe piciorul lui Toc. Frate, acum voi pleca. Să știi că te voi păstra în minte.

Continuând să zâmbească, se întoarse și se îndepărtă, trecând printre cei câțiva soldați din Săbiile Cenușii, care se îndreptau spre miazănoapte, către pădure.
Toc îl urmări cu o privire concentrată. *Ceva... ceva din mersul acela...*
– Sabie Mortală.
Nicovala Scutului se apropiase de el.
Toc trase de frâu.
– Nu acum, strigă el. Mai târziu. Își întoarse calul. Bine, babă nenorocită, să vedem cum mergi la galop!
Împunse animalul cu pintenii în coaste.

Sora lui îl aștepta la marginea pădurii.
– Ai terminat? îl întrebă ea.
– Da.
Își continuară drumul pe sub copaci.
– Frate, mi-ai lipsit.
– Și tu mie.
– Nu ai sabie.
– Adevărat, nu am. Crezi că voi avea nevoie de una?
Ea se aplecă spre el.
– Acum, mai mult decât înainte, așa cred.
– Poate că ai dreptate. Trebuie să găsim o carieră.
– Pe Munții Barghast. O cremene de culoarea sângelui – o voi învesti, desigur, ca să nu se spargă.
– Așa cum ai mai făcut-o, surioară.
– Demult.
– Da, demult.
Sub privirea nepăsătoare a celor doi frați, Lady Envy eliberă vraja care îl împiedica pe Mok să își recapete cunoștința. Îl urmări pe Al Treilea cum se trezește treptat, cu ochii ascunși de mască chinuiți de durere.
– Ușor, murmură ea. *Ai suferit* în ultima vreme, nu-i așa?
Mok se chinui să se ridice în șezut, încordându-și privirea pentru a-și găsi frații.
Lady Envy se îndreptă de spate și îi cântări din ochi pe Senu și pe Thurule. După o clipă, oftă și spuse:
– Adevărat, arată urât. Au suferit în absența ta, Al Treilea. Însă nici tu nu arăți mai bine. Mok, trebuie să te anunț că ți s-a spart masca.

Segulehul ridică o mână, se pipăi, descoperind, apoi urmând crăpătura subțire cât un fir de păr care mergea de-a lungul a două treimi din partea stângă a măștii.
– De fapt, recunosc fără să vreau, continuă Lady Envy, că niciuna dintre fațadele noastre nu a supraviețuit... neatinsă. Dacă-ți poți imagina, Anomander Rake – Al Șaptelea – ne-a alungat din oraș, cu o totală lipsă de politețe.
Mok se ridică nesigur în picioare și privi în jur.
– Da, spuse Lady Envy, ne aflăm în aceeași pădure prin care am călătorit zile în șir. Efortul tău punitiv se încheie, poate satisfăcător, poate nu. Pannion Domin nu mai există. A sosit vremea să începem călătoria spre casă, slujitori sumbri.
Mok își cercetă armele, apoi se întoarse spre ea.
– Ba nu. Vom cere o audiență la cel de-Al Șaptelea.
– Vai, bărbat neghiob! Nu va accepta să stea de vorbă cu tine. Ba mai rău, va trebui să-ți croiești drum printre câteva sute de Tiste Andii ca să ajungi la el – și, nu, ei nu vor încrucișa săbiile cu tine. Te vor distruge cu vrăji. Copiii Mamei Întunericului sunt neglijenți. Uite, am hotărât să vă conduc până acasă. Asta nu e o dovadă de generozitate?
Mok o privi, iar tăcerea se prelungi.
Lady Envy îi aruncă un zâmbet dulce.

În lunga lor călătorie spre miazănoapte, Barghastii Fețelor Albe se despărțiră în clanuri, apoi în familii, împrăștiindu-se pretutindeni, potrivit obiceiurilor. Hetan merse alături de Cafal, rămânând în spatele tatălui lor și a prozeliților lui și îndepărtându-se spre răsărit.
Soarele le încălzea capetele și umerii, aerul era împrospătat de valurile care măturau țărmul aflat la două sute de pași în dreapta lor.
Se făcuse miezul zilei când ea și fratele ei îi zăriră pe cei doi călători aflați în fața lor. Neamuri apropiate, socoti Hetan, când se apropiară mai mult. Niciunul dintre ei deosebit de înalt, însă robuști, ambii cu părul negru, înaintând foarte încet alături, mai aproape de linia coastei.
Păreau a fi Barghasti, dar aparținând unui trib sau clan necunoscut lui Hetan sau Cafal. După scurt timp, ajunseră alături de cei doi necunoscuți.

Hetan își concentră privirea asupra bărbatului și examină cicatricele extraordinare care se întretăiau pe pielea lui.
– Străinilor, vă salutăm! strigă ea.
Evident surprinși că aveau însoțitori, cei doi se întoarseră brusc.
Hetan văzu fața bărbatului. Faptul că femeia aflată alături de el era sora lui nu putea fi mai evident.
Bine.
– Hei, tu, strigă ea spre bărbat, cum te numești?
Zâmbetul lui îi făcu inima să se oprească o clipă.
– Onos Toolan.
Hetan se apropie mai mult, clipind spre femeia cu păr negru, apoi își îndreptă privirea din nou spre bărbatul numit Onos Toolan.
– Văd mai mult decât îți închipui, spuse ea cu glas scăzut.
Tânărul războinic își înclină capul.
– Adevărat?
– Da, și ceea ce văd îmi spune că nu te-ai culcat cu o femeie de multă vreme.
Bărbatul făcu ochii mari – o, ce ochi atrăgători, ochi de amant...
– Adevărat, spuse el, și zâmbetul îi cuprinse toată fața.
Da, ochii iubitului meu...

EPILOG

Paran deschise ușa. Purtând pe umăr sacul plin cu aur, păși în anticameră.

– Raest! Unde ești?

Jaghutul îmbrăcat în armură apăru de undeva și se opri în fața căpitanului fără a spune nimic.

– Uite, mormăi Paran, am hotărât să locuiesc aici.

Raest răspunse cu glas răgușit:

– Da?

– Da. Crede-mă, trei săptămâni în hanul acela nenorocit mi-au fost de ajuns. Așa că uite-mă, mi-am făcut curaj și sunt pregătit să mă instalez în cumplita și infama Casă Finnest – și bag de seamă că priceperea ta de administrator lasă mult de dorit.

– Cu cele două cadavre din prag ce vrei să faci?

Paran ridică din umeri.

– Încă nu m-am hotărât. Ceva, așa cred. Deocamdată, însă, vreau să pun jos aurul ăsta – ca să pot dormi liniștit. În seara asta vor inaugura localul, știai?

Războinicul uriaș îi răspunse:

– Nu, Stăpâne al Pachetului de Cărți, nu știam.

– Nu-i nimic. Am promis că mă duc. Hood mi-e martor, nu cred că va mai veni cineva din orașul ăsta în afară de Kruppe, Coll și Murillio.

– Unde să vină, Stăpâne?

– Ganoes, te rog. Ori Paran. Unde, întrebi tu? La taverna deschisă de Picker.

– Nu știu nimic despre...

– Știu că nu știi, tocmai de aceea îți spuneam...

– ...și nici nu-mi pasă, Stăpâne al Pachetului de Cărți.

– Ei bine, nici nu știi ce pierzi, Raest. Cum spuneam, taverna lui Picker. Adică a ei și a partenerului ei. Au cheltuit jumătate din soldele lor cu planul ăsta nebunesc.

– Nebunesc?

– Da, nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta?

– Știu prea bine, Ganoes Paran, Stăpân al Pachetului de Cărți.

Auzind asta, Paran aproape că încremeni. Examină fața încadrată de coif și văzu doar umbre înapoia fantelor vizierei. Malazanul fu cuprins de un tremur slab.

– A, da. În orice caz, au cumpărat Templul lui K'rul, cu turn și tot restul. L-au transformat într-o tavernă.

– Tavernă?
– Un templu despre care toată lumea din oraș crede că este bântuit.
– Îmi închipui că a fost ieftin, spuse Raest, întorcându-se cu spatele, dacă ținem seama de toate astea.
Paran se uită lung la Jaghutul în armură.
– Ne vedem mai târziu, strigă el.
– Dacă insiști... veni răspunsul slab.

Ieșind pe poarta distrusă și ajungând în stradă, Paran fu cât pe ce să se împiedice de o siluetă amărâtă care purta glugă și stătea anapoda pe marginea trotuarului. Dinspre zdrențe, o mână se înălță spre el.
– Bunule domn! O monedă, te rog. Doar una!
– Bătrâne, ești norocos, îți pot da mai multe.
Paran duse mâna spre punga din piele prinsă la centură. Scoase o mână de arginți.
Cerșetorul își drese glasul și se trase mai aproape de Paran, târându-și picioarele ca pe niște lanțuri grele.
– Un om bogat! Ascultă-mă. Am nevoie de un partener, generosule domn! Am aur. Concili! Dosiți într-o ascunzătoare de pe pantele dealurilor Tahlyn! O adevărată avere, domnule! Avem nevoie doar de o expediție călare până acolo – și nu e departe.
Paran slobozi monedele în palma bătrânului.
– O comoară îngropată, prietene? Fără îndoială.
– Domnule, suma e uriașă și m-aș despărți bucuros de jumătate din ea – recompensa pentru investiția ta ar fi cel puțin înzecită.
– Nu am nevoie de alte bogății, spuse Paran zâmbind. Se îndepărtă de cerșetor, apoi se opri și adăugă: apropo, probabil că nu ar trebui să mai zăbovești lângă această poartă. Casa nu îi privește cu ochi buni pe necunoscuți.
Bătrânul păru să se chircească. Își întoarse capul într-o parte.
– Nu, bolborosi el de sub gluga zdrențuită, nu *această* Casă. Apoi chicoti încet. Dar știu una care îi primește...
Auzind vorbele greu de înțeles ale cerșetorului, Paran se întoarse din nou și se îndepărtă.
În urma lui, cerșetorul începu să tușească sfâșietor.

Picker nu-și putu dezlipi ochii de la acel bărbat. Stătea aplecat, pe un scaun căruia încă îi lipsea masa, și strângea între mâini o cârpă mică, zdrențuită, pe care fusese scris ceva. Alchimistul făcuse tot ce se putea pentru a readuce viața într-un trup care fusese distrus și uscat în cea mai mare parte, iar talentul lui Baruk fusese solicitat la maximum – nu exista nicio îndoială în această privință.

Ea auzise de el, desigur. Toți auziseră. Pe de altă parte, toți știau de unde venise.

El nu rosti niciun cuvânt. Nu rostise nicio vorbă de când fusese resuscitat. Nicio deficiență fizică nu îl împiedica să își regăsească vocea, le spusese Baruk.

Istoricul imperial amuțise. Nimeni nu știa motivul.

Picker oftă.

Marea inaugurare a Tavernei lui K'rul era un dezastru. Mesele așteptau mușterii, însă rămăseseră goale și părăsite în uriașa sală centrală. Paran, Spindle, Blend, Antsy, Mallet și Bluepearl stăteau în capătul încăperii, aproape de șemineul încins, abia reușind să schimbe câteva vorbe între ei. În apropiere se găsea singura masă ocupată, la care se aflau Kruppe, Murillio și Coll.

Și, asta e. Of, zei, suntem terminați. Nu trebuia să-i dăm ascultare lui Antsy...

Ușa principală se deschise.

Plină de speranță, Picker ridică ochii. Însă era doar Baruk.

Marele alchimist se opri o clipă în anticameră, apoi se îndreptă spre ceilalți Daru care stăteau pe scaune.

– Scumpi prieteni ai onorabilului Kruppe, susținător de nezdruncinat al Darujhistanului, v-ați putea dori o tovărășie mai bună în această seară? Iat-o aici, la această masă! Kruppe și-a uimit companionii – iar acești soldați cu chipuri sumbre, aflați alături de noi – după relatarea extraordinară a lui Kruppe și a omonimului numelui său, conspiră să modeleze o nouă lume.

– Gata povestea? întrebă Baruk, apropiindu-se.

– Aproape, dar Kruppe ar fi încântat să...

– Excelent! Presupun că o voi asculta altă dată. Marele alchimist aruncă o privire spre Duiker, însă istoricul imperial nici măcar nu ridicase ochii. Stătea în continuare aplecat, cu ochii fixați asupra bucății de pânză din mâini. Baruk oftă. Picker, ai vin fiert cu mirodenii?

– Da, domnule, spuse ea. În spatele tău, alături de vatră.

Antsy întinse mâna după urciorul din lut, se ridică și îi umplu o cană lui Baruk.
– În regulă, spuse Picker cu glas tare și apropiindu-se. Deci, asta este. Bun. Focul e îndeajuns de cald, am băut destul, iar eu una sunt gata să ascult niște povești – nu, nu spuse de tine, Kruppe. Pe ale tale le-am auzit. Poate că Baruk, ba chiar și Coll și Murillio ar vrea să audă povestea cuceririi orașului Coral.
Coll se aplecă încet în față.
– Așadar, până la urmă, ești dispusă să vorbești, da? Era și timpul, Picker.
– Nu eu, răspunse ea. Mai bine zis, nu vreau să încep eu. Căpitane. Umpleți din nou cana și deapănă o poveste pentru noi.
Paran făcu o grimasă, apoi clătină din cap.
– Aș vrea, Picker.
– Prea curând, bombăni Spindle, dând din cap și întorcându-se cu spatele.
– Pe răsuflarea lui Hood, ce adunătură nenorocită!
– Sigur, se răsti Spindle, o poveste care să ne frângă din nou inimile! Ce valoare ar avea asta?
Cu glas spart și aspru, Duiker spuse:
– Există valoare.
Toți amuțiră și se uitară la el.
Istoricul imperial ridicase privirea și îi studia cu ochi întunecați.
– Valoare. Da. Așa cred, o valoare mare. Dar nu a voastră, soldați. Deocamdată. E prea curând.
– Probabil, murmură Baruk, probabil că ai dreptate. Cerem prea mult.
– Din partea lor.
Bătrânul își coborî din nou ochii spre cârpa din mâinile lui.
Tăcerea se prelungi.
Duiker rămase neclintit.
Picker porni înapoi spre camarazii ei – moment în care bărbatul începu să vorbească.
– Prea bine, îngăduiți-mi, vă rog, în seara asta. Să vă frâng încă o dată inimile. E povestea Lanțului Câinilor. A lui Coltaine, din clanul Ciorii, devenit căpetenie peste Armata a 7-a...

Aici se încheie a treia poveste din
CRONICILE MALAZANE

GLOSAR

TERMINOLOGIE PANNION DOMIN

Clarvăzătorul Pannion: conducătorul spiritual și politic al Domin
Septarh: conducător al unuia dintre cele șapte districte din Domin (precum și comandant de armate)
Urdo: comandant al infanteriei grele de elită (Urdomen)
Urdomen: infanteriști de elită, susținători fanatici ai Clarvăzătorului
Clarvăzător-domin: sectă de gărzi de corp fanatice din Domin
Betaklites: infanteriști medii
Beklites: infanteriști regulați (cunoscuți ca de Cei O Sută de Mii)
Betrullid: cavalerie ușoară
Betakullid: cavalerie medie
Scalandi: luptători de gherilă
Desandi: geniști
Tenescowri: armata țăranilor

ÎN CAPUSTAN

Săbiile Cenușii: cult de mercenari angajat pentru apărarea împotriva Pannion Domin
Consiliul Măștii: mari preoți ai celor Paisprezece Ascendenți reprezentați în Capustan
Garda Lestari: garda palatului – refugiați din orașul Lest
Gidrath: soldați ai celor paisprezece temple
Compania Coralessian: susținători ai prințului Arard, exilat din Coral
Capanthall: garnizoana orașului Capustan, sub comanda prințului Jelarkan
Capan: nume dat cartierelor independente și oamenilor din Capustan
Cartierul Daru: orașul vechi din centrul Capustanului
Thrall: veche fortăreață Daru, în prezent sediul Consiliului Măștii

CEI PAISPREZECE ASCENDENȚI AI CONSILIULUI MĂȘTII DIN CAPUSTAN

Fener/Tennerock
Trake/Treach
D'rek
Hood
Burn
Togg
Beru
Mowri
Oponn
Soliel și Poliel
Regina Viselor
Fanderay
Dessembrae
Tronul Umbrei

OAMENI ȘI LOCURI

Rhivi: societate pastorală nomadă din câmpiile din Genabackis
Barghast: trib războinic de castă, prezent pe diferite continente
Clanul Ilgres
Clanul Fețe Albe (cuprinzând: Senan, Gilk, Ahkrata, Baranth, Nith'rithal)
T'lan Imass (armatele diasporei):
Logros, gardienii Primului Tron
Kron, primii la Adunare
Betrule (pierduți)
Ifayle (pierduți)
Bentract (pierduți)
Orshayn (pierduți)
Kerluhm (pierduți)
Tiste Andii: rasă străveche
Jaghut: rasă străveche
K'Chain Che'Malle: una dintre cele patru rase întemeietoare, presupus dispărută
Moranth: o cultură superioară înregimentată, din Pădurea Norilor
Daru: grup cultural și lingvistic de pe continentul Genabackis
Capan: cetățean din Capustan
Domin/Pannion: numele unui nou imperiu de pe Genabackis
Lestari: cetățean din Lest
Coralessian: cetățean din Coral
Morn: loc bântuit, în ruine, de pe coasta sud-vestică din Genabackis
Coral: oraș din Pannion Domin
Lest: oraș din Pannion Domin
Capustan:oraș de pe malul nordic al fluviului Catlin
Darujhistan: ultimul oraș liber de pe continentul Genabackis
Câmpia Lamatath: câmpii aflate la sud de Darujhistan
Jhagra Til: nume dat de T'lan Imass mării interioare dispărute

LUMEA VRĂJITORIEI

CORIDOARELE (CĂILE – CORIDOARELE ACCESIBILE OAMENILOR)

Denul: Calea Vindecării
D'riss: Calea Pietrei
Calea lui Hood: Calea Morții
Meanas: Calea Umbrei și a Iluziei
Ruse: Calea Mării
Rasham: Calea Întunericului
Serc: Calea Cerului
Tennes: Calea Pământului
Thyr: Calea Luminii

CORIDOARELE STRĂVECHI

Kurald Galain: Coridorul Întunericului aparținând Tiste Andii
Kurald Emurlahn: Coridorul Tiste Edur

Tellann: Coridorul T'lan Imass
Omtose Phellack: Coridorul Jaghut
Starvald Demelain: Coridorul Tiam, Primul Coridor

PACHETUL DE CĂRȚI CU DRAGONI – FATID (ȘI ASCENDENȚII ASOCIAȚI)

MAREA CASĂ A VIEȚII

Regele
Regina (Regina Viselor)
Campionul
Preotul
Heraldul
Soldatul
Țesătorul
Zidarul
Fecioara

MAREA CASĂ A MORȚII

Regele (Hood)
Regina
Cavalerul (cândva, Dassem Ultor)
Magii
Heraldul
Soldatul
Răsucitorul
Zidarul
Fecioara

MAREA CASĂ A LUMINII

Regele
Regina
Campionul
Preotul
Căpitanul
Soldatul
Cusătoreasa
Constructorul
Fecioara

MAREA CASĂ A ÎNTUNERICULUI

Regele
Regina
Cavalerul (Fiul Întunericului)
Magii
Căpitanul
Soldatul
Țesătorul
Zidarul

Soția

MAREA CASĂ A UMBREI

Regele (Tronul Umbrei/Ammanas)
Regina
Asasinul (Cotillion)
Magii
Copoiul

NEALINIAȚI

Oponn (Bufonul Norocului)
Obelisk (Burn)
Coroana
Sceptrul
Globul
Tronul

ASCENDENȚI

Apsalar, Doamna Hoților
Beru, Lordul Furtunilor
Burn, Doamna Pământului, Zeița Adormită
Caladan Brood, Lordul războinic
Cotillion (asasinul Marii Case a Umbrei)
Dessembrae, Lord al Tragediei
D'rek, Viermele Toamnei (câteodată, Regina Bolii, *vezi* Poliel)
Fanderay, Lupoaica Iernii
Fener, Mistrețul (*vezi și* Tennerock)
Gedderone, Doamna Primăverii și Renașterii
Corbii Uriași, corbi susținuți de magie
Hood (Regele Marii Case a Morții)
Jhess, Regina Țesăturii
Kallor, Mare Rege
K'rul, Zeu Străvechi
Mael, Zeu Străvechi
Mowri, Patroana Cerșetorilor, Sclavilor și Șerbilor
Nerruse, Doamna Mărilor Calme și a Vântului Prielnic
Oponn, Măscăricii Gemeni ai Norocului
Osserc, Lordul Cerului
Poliel, Stăpâna Molimei
Regina Viselor (Regina Marii Case a Vieții)
Umbra Tronului/Ammanas (Rege al Marii Case a Umbrei)
Shedenul/Soliel, Patroana Sănătății
Soliel, Patroana Vindecării
Tennerock/Fener, Mistrețul cu Cinci Colți
Zeul Schilod, Regele Lanțurilor
Copoii (ai Marii Case a Umbrei)
Togg (*vezi* Fanderay), Lupul Iernii

Trake/Treach, Tigrul Verii și Bătăliei
Fiul Întunericului/Lordul Lunii/Anomander Rake (Cavalerul Marii Case a Întunericului)
Treach, Primul Erou

NOTE

1 - Joc de cuvinte intraductibil: *hare* (iepure) și *hair* (păr) au aceeași pronunție, putând fi diferențiate doar în context (n. tr.).

2 - În original, *lemon grass.* Uleiul obținut din plantă îndepărtează insectele (n. tr.).

3 - Oricare dintre cele două jumătăți ale unui pachet de cărți pentru tarot (n. tr.).

4 - Dublu orb – termen împrumutat din medicină; mod de realizare a unui studiu pentru obținerea unor rezultate statistice sigure, în care nici medicii, nici pacienții nu știu care sunt subiecții care primesc medicație sau tratament activ și care nu (n. tr.).